

ههزار و یهک شهو

منتدی اقرأ الثقافی

www.iqra.ahlamonada.com

سوله یمان ئیبراهیم زاده

له فارسییه وه کردوویه به کوردی

به رگی سییه م

منتدی اقرأ الثقافی

ئەم كۆنپە

لە ئامادە كۆردنى پىگەى

(مىندى إقرأ الثقافى)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۆ سەردانى پەجى پىگە:

[/https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada](https://www.facebook.com/iqra.ahlamontada)

بۆ سەردانى پىگەكە:

<http://iqra.ahlamontada.com>

مىندى إقرأ الثقافى

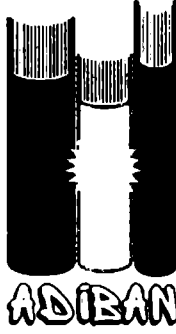
ههزار و يهک شهو

وهرگيراني: سولهيمان ئيبراهيمزاده

بهرگی سنيهم

منتدی إقرأ الثقافی

ناوهندی روشنییری ئه‌دیبان

به‌ریزه‌بری گشتی: نارامی مه‌لا ممه‌د

ناوئیشان: سلیمانی، شه‌قامی ئیبراهیم پاشا، فولکه‌ی گۆزه‌کان، نزیك نارهندی پۆزه‌لانی کورپان.

به‌یصتی: 07501696369 - 07731974646 - 07501590032 - 07701974656

Email: bookadiban@gmail.com

Facebook: <https://www.facebook.com/readiban/>

ناسنامه‌ی کتیب

ناوئیشان: هه‌زار و یه‌ک شه‌و.

کۆکردنه‌وه‌ی: عه‌بدول له‌تیف ته‌سووبی.

بابه‌ت: گه‌رانه‌وه.

ژانر: کۆمه‌له‌ پیرۆکی ئه‌فسانه‌ی فارسی، عه‌ره‌یی و هه‌ندی.

وه‌رگه‌ران، سوله‌یمان ئیبراهیم‌زاده.

په‌داوه‌نه‌وه: جووتیار قاره‌مان.

په‌فشانکه: ناوه‌ندی روشنییری ئه‌دیبان.

دیزاینی ده‌ق و به‌رگ: نارام مه‌لا ممه‌د

سالی چاپ: ۲۰۲۰ میلادی، به‌رگی سینه‌م، چاپی به‌که‌م.

له‌ به‌ریزه‌به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه گشتیه‌کان، ژماره‌ی سپاردنی (۱۵۶۹) سالی

(۲۰۲۰) پئی دراوه، ئه‌م کتیبه‌ له‌ بلاوکراوه‌کانی ناوه‌ندی روشنییری ئه‌دیبان،

مافی له‌چاپدان و کۆپیکردنی پارێزراوه‌ بۆ ناوه‌ندی روشنییری ئه‌دیبان.

كە شەوى چوارسەد و ھەشتا و نۆبەم ھاتەوھ

گوتى: خاوەنشىكۆ! بەلوقيا كە ئەو شەپەرى دىت نەترەى چوو، لە دلى خۇيدا گوتى خودايە ئەوھ چ بوو تووشى بووم. لەو جەنگەيەدا ھەردوو لا چاويان پىنى كەوت. ھەركە چاويان بەو كەوت شەپەكەيان راگرت و يەككە لەو دوو لايەنە بەرەو پووى ئەو ھاتن. كە لىنى نيزىك بوونەوھ پووالەتى ئەويان بەلاو سەير بوو. يەككە لە سوارەكان لىنى چووھ پىشى و بە بەلوقياى گوت: «ئەتۆ كىنى و لە كوێوھ دىنى و دەچى بۆ كوێ؟» بەلوقيا گوتى: «ئەمن مەروم و ھەلوھدا و ئەودالى خۆشەويستى ھەزرەتى مەمەدم. بەلام پىگام لى ھەلە بوو.» سوارە گوتى: «ئىمە قەتمان مەروم نەديوھ و ئىرە قەت مەرومى نەھاتووھتى.» ئىدى ئەوان قسەكردنى بەلوقيايان بەلاوھ سەير بوو. ئەوجار بەلوقيا لەوانى پرسى: «ئىوھ كىنى؟» سوارەكە وەلامى داوھ: «ئىمە جانتىم. بەلوقيا لىنى پرسى: «سوارۆ، ھۆكارى ئەو شەپەتان چىيە؟ ئىوھ لە كوێ ئاكنجىن و نىوى ئەو ولاتە كوێيە؟» سوارەكە وەلام داوھ: «ئىمە ئاكنجى «ارض بىضا» (ئەرزولبەيزا)ين واتە ولاتى سەي. ھەر سالىك خودا ئەمرمان پىن بكا دىننە سەر ئەو ئەرزە و لەگەل ھۆزى جان كە كافرن جىھاد دەكەين. بەلوقيا لىنى پرسى: «ارض بىضا» (ئەرزولبەيزا)كوێيە؟» سوارەكە گوتى: «لە پشت كىوى قافەوھيە كە لىرەوھ ھەتا ئەوئى ھەفتا و پىنج سەل رىيە. ئىرە ئى شەددادى كورپى عادە و ئىمە بۆ جىھاد ھاتووينە ئىرە و ئىمە جگە لە زىكر و يادى خودا ھىچ كارىكمان نىيە. پادشاىكمان ھەيە ناوى سەخرپاشا. چار نىيە دەبى تۆ لەگەلمان بىنى تا بىبىنى. ئىدى ئەوان پوويشتن و بەلوقياش لەگەل ئەوان پوويشت. ھەتا گەيشتە لای ھۆدەكەى ئەوان. بەلوقيا سەيرى كرد ئەو شوپنە پرە لە تاول و ئۆبەى گەورەى ھەرىرى سەوز كە خودا نەبى كەس نازانى ژمارەيان چەندە دەبى. لە نىو ئەو خىوھتەندا خىوھتىكى دىت لە ھەرىرى سەوز كە گەورەيەكەى ھەزار گەز دەبوو. كەندەرەكانى لە ھەرىرى شىن و گولمىخەكانى زىر و زىو بوو. بەلوقيا كە ئەو خىوھت و شتەى دىت تاسا. ئەوان بەلوقيايان برد ھەتا گەيشتە ئەو تاولە كە تاولى سەخرپاشا بوو. بەلوقيايان بردە ژوورى لای سەخرپاشا. بەلوقيا سەيرى كرد ئەوھ پادشا لە سەر تەختىكى زىرپى سوورى گەورە دانىشتووھ كە بە دوپ و گەوھەر پاراوھتەوھ. لە لای پاسىيەوھ گەورەگەورەكانى جان و لە لای چەپىيەوھ ھەكىمان و ئەمىران دانىشتون. بەلوقيا لەرپۆھ چووھ بەرەوھ و سەلاوى كرد و كرنوشى برد. سەخرپاشا سەلاوھەكەى نەستاندەوھ و گوتى: «كاكە وەرە پىشى.» بەلوقيا چووھ پىشى. پاشا فەرموى كورسى بۆ دانىن. كورسىيان بۆ ھىنا و پاشا فەرموى كرد. بەلوقيا لە سەر كورسىيەكە دانىشت. ئىنجا سەخرپاشا پرسىارى لى كرد كە: ئەتۆ چى؟ بەلوقيا وەلامى داوھ مەروم و لە ھۆزى بنى ئىسپرائىلم. دواى ئەوھ سەخرپاشا پىنى گوت: «بەسەرھاتى

خۆتم بۇ بگىپرەۋە كە چۇناۋچۇن ھاتوۋىتە ئەۋ ولاتەۋە. « بەلوقيا بەسەرھاتى خۇى لە سەرەتاۋە تا ئەۋ شوپنە بۇ گىپراۋە. سەخرپاشا سەرى لە كارى بەلوقيا سوور مابوو. لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۇكى ئەمشەۋىش كۆتابى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۇكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه و نهوه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! سهخرپاشا سهری له کاری بهلوقیا دهرنهدهچوو وای وپ ماپوو. دواي تهوه فهرماني دا سفره راخهن و دهفري زيرين و زيويينيان ريز کرد. له جينهک سهه و شتر و له جينهک بيست و شتر و له شوينيکي دي پهجا سهه مهريان کوشتبوووه و ههزار و پينج سهه دهفريان دانابوو. بهلوقيا به ديتني ئو ديمهنا نه سهه سابوو. ئينجا ئهوان خواردنيان خوارد و ئهويش له گهل ئهوان نانهکهي خوارد و شوکري خوداي کرد. ئهوجار سفرهيان کو کردهوه و ميوهيان هيتا. که له ميوهخواردنيش تهواو بوون شوکري خودا کرا و سلارهتيان بو چه زرهتي محممه نارد. کاتيک بهلوقيا ناوي محممه دي بيست به سهخرپاشاي گوت: «دهمههوي داوايهکت لي بکه م.» سهخرپاشا گوتی: «ههه پرسياريتکت ههيه بيکه.»

بهلوقيا گوتی: «ئيوه چين و رهسن و له چيهه؟ چه زرهتي محممه له کوپوه دهناسن وا سلارهتي بو دهنيان؟ سهخرپاشا گوتی: «بهلوقيا خوداي تهعالا دووزهخي له حوت نهژمدا ئافراندوه. هينديک له سههروهه هينديکن و نيوان ئهوان ئه و قاته له گهل قاته کهي ديکه ههزار ساله رتيه. ناوي قاتي يه که م چه هه ننه مه و بو تاوانبارانیکه که بي ئه وه ي توبه بکه ن دهمرن. قاتي دووه ناوي له زيبه و بو کافرا نه و ناوي قاتي سنيه م جحيه که تاييه تي ياجووج و ماجووج چي کراوه. ناوي قاتي چواره م سهعيره که تاييه تي منداله کاني شهيتانه و ناوي قاتي پينجه م سهقه ره و تاييه تي نويزنه که رانه. ناوي قاتي شه شه م حوته مه که بو جووله که و گاوره کان چي کراوه و ناوي قاتي حوته م هاوييه يه که تاييه تي دووپووه کانه.» بهلوقيا گوتی: «پاشا رهنگه ئازاري چه هه ننه م له قاته کاني ديکه که متر بي. چونکه ئه و له قاتي يه که م دايه؟»

سهخرپاشا گوتی: «ئهرئ، ئازاري ئه و له هه موويان که متره به لام سهه رهاي ته وه ش هه زاران کيوي ئاگريني تيدايه و له و کيوانه ش هه زارن ساکه ده شتي ئاگريني تيدايه. هه ر ساکه ده شتيکيش هه زاران شاري ئاوري تيدايه و هه ر شاريکيش حه فتا هه زار قه لاي ئاگري تيدايه و هه ر قه لايه کيش حه فتا هه زار مالي تيدايه. هه ر ماليکيش حه فتا هه زار ته ختي ئاوريني تيدايه له سهه هه ر ته ختيک حه فتا هه زار جوړه ئازاري تيدايه. بهلوقيا ئازاري ئه و قاته له چاو ئه واني ديکه هيچ نيهه. ژماره ي ئه وان خودا بوخوي نه بي که س نازاني چه ندن. بهلوقيا، که ئه و قسه يه ي بيست بيهوش بو. که وه هوش هاته وه ده ستي کرد به گريان و گوتی: «پاشا ئه ي بلتي ئيمه به کوئ بگه ين؟ پاشا گوتی: «بهلوقيا خه مت نه بي هه رکه س چه زره تي محممه دي خوش بوئ، ئاور نايسووتيني و ئازاده له چه هه ننه م. چونکه هه رکه س

ئۆممەتى حەزرەتى محەممەد بىن ئاۋر دوورى لىن دەكا و لەبەرى ھەلدئى. خوداى تەعالا
 ئىمەى لە ئاۋر چىن كىردوۋە و ئەوانەى كە خودا لە جەھەننەمدا لە پىش ھەموو شىتەك
 دروستى كىردوۋن دوو شىتن: يەكەم خولىيەت و ئەوى دى مىللىيەت بوۋن. خولىيەت بە
 شىۋەى شىز ئافرابوو. مىللىيەتەش لە بچمى كورگ. كلكى مىللىيەت لە بىچمى ژناندا بوۋ.
 بەلەك بوۋ. كلكى خولىيەتەش لە بىچمى پىواندا بوۋ كە شىۋەى مارى دەدا. كلكى مىللىيەت
 روالە تىكى كىسەلى ھەبوۋ. درىژاى كلكى خولىيەت بە درىژاى بىست سالەرى بوۋ. دواى
 ئەو خوداى مىرى مەزن فەمانى دا كلكى خولىيەت و مىللىيەت تىكەل بن. ئەوان ئاۋىتەى
 يەك بوۋن. لەو دوانە مار و دوۋپشك كەوتەو. كە شوپتى نىشتەجى بوۋنى ئەوان دۆزەخە
 و بۆ ئازارى دانىشتوانى دۆزەخ ئامادە كراون. دواى ئەوانە مار و دوۋپشك جووت بوۋن
 و ھەچەيان لى كەوتەو و زۆر بوۋن. خوداى گەورە دىسان بە خولىيەت و مىللىيەتى
 فەرموو دىسان جووت بنەو. كە جووت و مىللىيەت دوو گىان بوۋ. كە لى بوۋەو ھوت و
 كور و ھوت كچى بوۋ. ئەوانىيان پەروەردە كىرد ھەتا گەورە بوۋن. كە گەورە بوۋن
 كچەكانىيان لە كورەكان مارە كىرد. ئەوانە لە قىسەى باۋكى خۇيان دەرئەدەچوۋن. جگە لە
 يەككىك لە كورەكان كە لە پوۋى بابى ۋەرگەراۋە. لەپۆۋە بوۋ بەكرم. ئەو كرمە ئىبلىسى
 دەرگراۋ بوۋ. ئەو يەككىك لە نىزىكانى خودا بوۋ چۈنكە ھەمىشە خەرىكى عىبادەتى خودا
 بوۋ. ھەتا ھەلكشا بۆ ئاسمان و لە خودا نىزىك بوۋەو و بوۋە سەرۋكى لە خودا نىزىكان.
 لىرەدا بوۋ، ماۋەى چىرۋكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى
 چىرۋكەكەى ھەلگرت بۆ شەۋىكى دىكە.

که شهوی چوارسه و نهوه و په کم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! ئیبلیس بوو به سه روکی نیزیکانی خودا. کاتیک که خودا ئادهمی دروست کرد، به ئیبلیسی فرموو سووژدهی بۆ بکه. ئیبلیس ولامی نه داوه. خودا شهوی ده رکرد و بی بهری کرد. نه وانهی له و که وتته وه شهیتانه کائن. به لام نه و شهش کورهی که گوپراهلی بوون. نه وان جانن. که ئیمانیا ن هینا و ئیمه له به ره ی نه وانین. به لوقیا نه و قسه یی سه خرپاشای پین سه یر بوو. ئینجا به سه خرپاشای گوت: «ده مه هوی به یه کیک له نیزیکانت بفرموو بمبه نه وه ولاته که ی خۆم. سه خرپاشا وه لامی داوه که ئیمه ناتوانین کاری ئاوا بکه ین. مه گین خودای ته عالا بیهه وی و پیمان بلن.

به لام به لوقیا نه گه ر دهشت هه وی له لای ئیمه برۆی نه وه نه سپیک له نه سپه کانی خۆمت ده ده من و سووات ده کم و پینشی ده لیم بتبا بۆ نه و شوینته ی بۆخۆم ده لیم. نه گه ر که یشتیه نه و شوینته نه وه کۆمه لیک ده بیینی دین بۆ لات و ناوی پاشاکه یان براخیایه. نه گه ر چا و له نه سپه که بکه ن ده یاسن و تو له نه سپه که داده بزینن و نه سپه که بۆ ئیمه ده نیرنه وه. ئیمه هه ر نه وه نده مان له دست دئ. به لوقیا که نه و قسه یی بیست ده ستنی کرد به گریان و به پاشای گوت: «چۆنت پین چاکه وا بکه. پاشا فرمانی دا نه سپیکیا ن بۆ هینا و سواریان کرد و پینان گوت: «به لام وریا به له و نه سپه دانه به زی، لئی نه ده ی و به سه ریدا نه گوپرینی ده نا له به ینت ده یا. نه تو هه ر سواری به و ئارام دانیشه و خۆت بگه ر کارت پینی نه بی هه تا بۆخۆی پاده وه ستن. هه ر وه ک پیم گوتی نه وان دین بۆ لات.

به لوقیا سواری نه سپه که بوو. که وته رئ و ماوه یه کی زۆر هه ر به نیو خیه ته کاندئا رۆیشت. سه یر له ودا بوو هیشتا هه ر له چیشته خانه که ی پاشا رهد نه ببوو. هه ر ده رۆیشت و مه نجه لی گه وره گه وره ی ده دیت که ئاگریان له بندا داییسسا. به لوقیا که نه و مه نجه لانه ی ده دیت وای چا و لئ ده کردن که پاشا وایزانی برسسیه تی، فرمانی دا دوو وشتری سووره وه کراوی بۆ بینن. چیشلینه ره کان دوو وشتریان بۆ هینا و له پشتی نه سپه که یان دا. دوا ی نه وه به لوقیا سوار بوو رۆیشت هه تا گه یشته نه و شوینته ی که سه خرپاشا گوتبووی. نه سپه که پاره ستا. به لوقیا له نه سپه که دابه زی و خه ریک بوو تو زی ریکایه ی له خۆی ده ته کاند که تا قمیک پیا و هاتن بۆ لای و له دوور نه سپه که یان ناسییه وه. له رپوه نه سپه که یان لئ وه رگرت و که وتته رئ. به لوقیا له گه لیان رۆیشت هه تا گه یشته لای براخیاشا. به لوقیا سلاری له پاشا کرد. پاشا سلاره که ی ستانده وه. ئینجا به لوقیا چا وینکی له رواله تی براخیاشا کرد که وه ک سه خرپاشای هاته به رچا و. که نانیا ن دانا نه ویش له گه ل نه وان نانه که ی خوارد و شوکری خودای کرد. نه و جار سفره یان لا برد و میوه یان هینا.

میوه‌شیمان خوارد. ئینجا براخیاشا له به‌لوقیای پرسسی له‌که‌یه‌وه له لای سه‌خرپاشا که‌وتوویته پئی؟ به‌لوقیا گوتی: «دوو پۆژ له‌مه‌وبه‌ر.» براخیاشا گوتی: «به‌لوقیا ده‌زانی به‌و دوو پۆژه چهنده رۆیش‌تووی؟» به‌لوقیا گوتی: «ناوه‌للا، نازانم.» براخیاشا گوتی: «به‌و دوو پۆژه پینگای حه‌فتا مانگت بریوه.»

لینه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئە‌مش‌ه‌ویش کۆتایی پئی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که نهوی چوارسه و نهوه و دووم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکو! دواي نهوه براخياشا به به لوقياي گوت: «باسی به سه رهاتی خۆتم بۆ بکه بزانه چۆناوچۆن هاتوو به نهو ولاته؟» به لوقيا به سه رهاتی خۆی بۆ گيپراوه. براخياشان که به سه رهاتی به لوقياي بيست، سه ری له کاری نهو سوور ما. به لوقيا دوو مانگی ره به ق له لای براخياشا ماوه.

که شاژنی ماران چيرۆکه که ی تا ئيره گيپراوه. حاسييب که ريمه ددين نهوه ندهی دی حه به سا و به شاژنی گوت: «تکايه بيکه بۆ خارتی گه وره بی و دلوقانی خۆت به به کيک له ده ستوپيئه نده کانت بلنی بمباته وه سه ر زهوی با بچمه لای که س و کاره که ی خۆم. شاژنی ماران گوتی: «حاسييب که ريمه ددين نهوه نده بزانه که نه گه ر تۆ له و ماله برۆيه ده ری و بچی بۆ لای که سوکاره که ت ده چييه گه رما و خۆت ده شووی. که تۆ له خۆ شوته که ت بوويه وه، نه من له رپوه ده مره و هۆکاری مرده که شم نه وه ده بی. حاسييب که ريمه ددين گوتی: «نه من سویندت بۆ ده خۆم هه تا بمينم سه ر به گرماودا نه که م. نه گه ر غوسلم له سه ر بی هه ر له ماله که ی خۆم ده شویم.» شاژنی ماران پيی گوت: «نه گه ر تۆ سه د جاريش سویندم بۆ بخۆی، باوه ر ناکه م که نه و کاره ناکه ی. نه خه له بيرت نه چي تۆ مرۆفی. گفتی مرۆفیش جی باوه ر نييه چونکه ئاده می باوکتان له گه ل خوداش گفتم و به ليینی خۆی نه برده سه ری. و په يمان شکینی کرد. حاسييب که ريمه ددين که نه و قسه يه ی بيست بی ده نگ بوو. ده ستی کرد به گريان و تا ده پۆژان له لای شاژنی ماران ماوه و هه ر گريا. دواي نه وه به شاژنی گوت: «پيم بلنی ئاخري به لوقيا چي به سه ر هات؟» شاژنی ماران گوتی: «حاسييب، دواي نه وه ی به لوقيا دوو مانگ له لای براخياشا ماوه. هه ستا و مالاوایی لی کرد و رۆيشت. شه و و رۆژ به ده شت و بيرووندا رۆيشت هه تا گه يشته کيويکی بلیند. چوه سه ر کيوه که. له وي فريشته يه کی گه وره ی دیت له و کيوه دانيشتبوو عيباده تی خودای گه وره ی ده کرد و سلاره تی بۆ حه زره تی محهمه د ده نار. نووسراوه يه کيشی له پيش بوو که شتی سپی و ره شی لی نووسرابوو. چاوی له و نووسراوه يه ده کرد. دوو باليشی هه بوو. په کيان هه تا رۆژه لات کشابوو، نه وی دیکه تا رۆژئاوا. به لوقيا چوه پيشی سلاری لی کرد و نه ويش سلاره که ی نه ستانده وه. له به لوقياي پرسسی: «تۆ کيی و له کويوه هاتووی و ده چی بۆ کي و ناوت چييه؟» به لوقيا گوتی: «نه من مرۆم و ناوم به لوقيايه و له خۆشه ويستان هه لوه دای محهمه د بووم.» نه و فريشته يه پرسسی: «هه تا گه يشتوو به ئيره، چیت ديوه و چیت به سه ر هاتووه.» به لوقيا ته وای به سه رهاتی خۆی بۆ گيپراوه. چي ديتووه و چي به سه رهاتووه.

کاتیک به لوقیا ئەو بەسەرھاتەیی بیست، واقی و پر ما. ئەو جار بە لوقیا لە فریشتەتە کە ی پرسی: «ئەتۆ کئی و ئەو نووسراوێه چیه و چی لئ نووسراوێه؟» فریشتە گوتی: «ناوی من میخائیلە و ئەمنیان داناوێ چاوەدێری سوورانی شو و پۆژم و ئەوێ کاری منە هەتا پۆژی رابوونەو.»

بە لوقیا سیما و گەرەیی ئەو فریشتەیی بەلاوێ سەیر بوو. دوا ی ئەو بە لوقیا مالاوایی لە فریشتەتە کە کرد و ملی رینیە گرت و پۆیشت. پۆیشت تا گەیشتە میترگ و سەوزاییە کئی بەرین و لەوێ تیر گەرا. حەوت جۆگە لە ئاوی دیت لە نیو دارستانە کە دا دەخوشین. هەر ئاوا بە دەوری دورگە کە دا دەگەرا کە چاوی بە چوار فریشتە کەوت کە لە ژێر داریکی گەرەدا دانیشتبوون. چوو بۆ لایان چاوی لە بیچم و قەلافەتیا ن کرد. یە کەمی وەک مرقوف هاتە بەر چاو، دوویمی بە شتیوێ ئازەلی مالی و سینیەم و چوارەمی وەک بالندە و شیر. کە هەموویان خەریکی زیکی خودا بوون و دەیان گوت: «خودایا، ئافرینەر و بەدیپتەری گەرەیی ئیمە بیگە بۆ خاتری گەرەیی و مەزنی خۆت و خۆشەویستی حەزرتی محەممەد لەو بەدیپتوانە خۆش بە کە لە بیچم و شتیوێ من و لەگەلیان بە سۆز و بەزەیی بە.» کاتیک بە لوقیا گوتی لەو قسانە ی ئەوان بوو. ئەوێ دەدی دیکە ئوگری حەزرتی محەممەد (د — س) بوو. لە لای ئەوانیش پۆیشت و بە شو و بە پۆژ هەر پۆیشت هەتا گەیشتە کئی قاف. چووێ سەر کئیو کە لەوێ فریشتەیی کئی گەرەیی دیت کە زیکی خودای تەعالای دەکرد و خەریکی تەسبیحات بوو. سلاوێتی بۆ حەزرتی محەممەد دەنارد. ئەو فریشتەیی دیت کە تیکدە ئالا و دەکراوێ. بە لوقیا سلای لئ کرد و فریشتە کە سلاوێ کئی ستاندهو و لئ پرسی: «ئەتۆ چی و لە کئیوێ دئی و دەچی بۆ کئی و ناوی تۆ چیه؟» بە لوقیا گوتی: «من لە هۆزی بەنی ئیسرائیلیم و مرقوفم. ناوم بە لوقیا یە و هەلوێ دایداری حەزرتی محەممەد، بەلام پیم ون کردووێ. ئیدی تەواوی چیرۆکی ژیا نی خۆی بۆ گێراوێ. کە چیرۆکە کئی تەواو بۆ گێراوێ لە فریشتە کئی پرسی کە ئەتۆ کئی و ئەو کئیو کئی و لێرە خەریکی چی؟ فریشتە گوتی: «بە لوقیا، ئەو کئیو قافە کە دەوری دونیا ی تەنیو، هەر بێستە ئەرزی کە خودا بەدی هێناوێ لە ژێر دەسەلاتی مندایە. ئەگەر خودای تەعالا بیهوی کارەساتیکی سروسستی وەک بوومە لەرزه و ویشکە سالی و شەر و ناشتی بنیزی بۆ ولاتیک ئەوێ من دەکاتە بەرپرسی. ئەمن بئ ئەوێ لە جئیی خۆم ببزووم ئەو کارەساتە بەسەر ئەو ولاتە دینم. پیم خۆشە بزانی تەواوی رەگ و دەماری گۆی زەوی لە دەست من دایە.

لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پئ هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکە کئی هەلگرت بۆ شو و یکی دیکە.

که نهوی چوارسه د نهوهد و نیهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! فریشته گوتی: رهگ و دهمارهکانی گوی زهوی له دست من دایه. بهلوقیا گوتی: «گهلز خودا بینجگه له زهوی شوینی دیکه شی ئافراندووه بۆ ژیان؟» فریشته گوتی: «بهلی، خودای تهعالا زهوییهکی دیکه ی به نیوی «ارض بیضا» (نهرزولبه یزا) واته زهوی سپی ئافراندووه که دانیشتوانه که ی هه مووی فریشتن و خواردن و خواردنه وه یان زیکر و تهسبیح و بیرکردنه وه یه له گه وره یی خودای به دیهینه ره و سللوه ت ناردرنه بۆ روحانه تی پینغه مبه ر. که هه موو شه وانی هه ینی دینه سه ر ئه و کیوه و هه تا به یان هه ر خه ریکی نوێژ و پارانه وه و زیکری خودان. ئه و تاعه ته ش ده که نه دیاری بۆ ئه و تاوانبارانه ی ئومه تی چه زره تی محممد. به تایبه تی به و که سه انه ی که غوسلی هه ینی له خویان ده رده که ن. ئیدی ئه و فریشتانه هه تا رۆژی هه ینی ئه وه کاریانه. ئه و جار به لوقیا پرسیاری له و فریشته یه کرد که: «گهلز خودا له پشت کیوی قافه وه ش کیوی دیکه ی هیتاوه ته دی؟» فریشته گوتی: «بهلی، بهلی له پشت کیوی قافیشه وه کیوی دیکه ی به دی هیتاوه که به رزاییه که ی پینج سه د سه لهرینه له به فر و ته رزه دروستی کردووه. هه ر ئه و کیویه که به شیک له گه رمی دووزه خی گرتووه. ده نا دونیا له گه رمی دوزه خدا ده سووتا. له پشت کیوی قافه وه هه زاران ولاتی دیکه ی لینه که هه ر یه کیان چل به رابه ری ئه و ولاته یه. هیندیکیان له زیو و هیندیکیان له یاقووته و هه رکام له و ولاتانه رهنگی جیاجیای هه یه. دانیشتوانی ئه و ولاتانه فریشته که کانن که ئه وان هه یج کاریکیان نیه جگه له زیکر و نوێژ و تهسبیح و داننان به تاکی و گه وره یی خودا. دایمه ده پارینه وه خودا له ئومه تی محممد (د — س) خوڤ بئ. ئه و فریشتانه نه چه ووا ده ناسن و نه ئاده م. نه رۆژیان بۆ هه یه و نه شه و.

به لام به لوقیا، ئه وه ش بزانه که ئه و دونیا یانه ی باسی ده که م چهوت قاتن، چهوت نهۆمن له سه ر یه ک. خودای تهعالا فریشته یه کی خولقاندووه که ئه و کات دونیا یه ی له سه ر قه لاندۆش داناوه. له ژیر ئه و فریشته یه به ردیک و له ژیر ئه و به رده ش مانگایه ک و له ژیر ئه ویش ماسی خولقاندووه و له ژیر ئه و ماسیه ش ده ریایه کی گه وره ی خولقاندووه. خودا ئه و ماسیه ی پیشانی چه زره تی عیسا داوه کاتیک گوتی که خودایه ئه و ماسیه م پیشان بده با ببینم. ئینجا خودا فریشته یه کی نارد که چه زره تی عیسا به ری تا چاو له ماسیه که بکا. وا بوو فریشته چه زره تی عیسا ی هه لگرت و پئی گوت: «عیسا چاو له و ماسیه بکه. عیسا (د - س) چاوی له ماسیه که کرد. سه ری ئه و ماسیه وه ک بریسکه به سه ری عیسا دا هات و عیسا (د - س) له ترسان له هۆش خۆی چوو. که وه هۆش خۆی هاته وه له لایه ن خودا وه وحی بۆ هات: «عیسا، ماسیه که ت دیت؟ زانیت درێژ و پانی چه نده یه؟» عیسا (د

— س) وهلامی داوه: «خودایه به گه ورهیی و شکوی تو من ماسیم نه دیت. هر نه وهنده دهزانم شتیک وهک بریسکه به سه رمدا هات که دریزاییه که ی سنی پوژپئ ده بوو که نه مزانی نه و تیشکه چ بوو.»

خودای تهعالا فرمووی: «نه وهی به بهر چاوی تودا هاتووه نه وه سه ری نه و ماسییه بووه که من پوژپئ چل ماسی ئاوا به دی دینم. ته واوی نه و چل ماسییه ده رخواردی نه و ماسییه ده دم که دنیا له سه شانئ نه وه.» به لوقیا که نه وهی بیست سه ری له گه ورهیی کار خودا گیتز بوو و تاسا. دواي نه وه به لوقیا له فریشته که ی پرسی: «خودای تهعالا له بن نه و ده ریایه چی خولقاندووه؟» فریشته گوتی: «خودای مه زن له ژیر نه و ده ریایه هه وای داناوه و له ژیر نه و هه وایه ش ئاگری به دی هیناوه و له ژیر نه گره که ش ماریکی گه وره ی خولقاندووه که ناوی فه له قه. نه گه ر نه و ماره له ترسی خودا بویرئ ته واوی نه و شتانه ی که له سه ریته ی به یه که وه قوتت ده دا.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که نهوی چوارسه و نهوه و چوارهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! خودای تهعلا که نهو ماره‌ی به‌دی هیتا وه‌چی بۆ نارد و پیتی فهرموو که دهمه‌وی شتیکت به نه‌مانه‌ت له لا دانیم تا بۆم بیاریزی. ماره‌که عهرزی کرد به‌دیپه‌نهری من، چۆن بفهرمووی له خزمه‌ت دام.

ئینجا فهرمانی به ماره‌که کرد: «زارت بکه‌وه.» که ماره‌که زاری کرده‌وه، خودای مه‌زن دۆزه‌خی خسته زگییه‌وه و پیتی گوت: «هه‌تا پۆژی رابوونه‌وه نه‌وه‌م بۆ راگره.» که پۆژی رابوونه‌وه هات، خودای تهعلا فریشته‌کان راده‌سپیترئ به زنجیرگه‌لیکی زۆر دۆزه‌خ بینن بۆ مه‌حشر. نه‌وهم فهرمان دها درگاگانی دۆزه‌خ بکه‌نه‌وه. هه‌ر که درگاگانی دۆزه‌خ بکرینه‌وه مه‌شخه‌لی ناگره‌که به قه‌د کتیوک له دۆزه‌خه‌وه خۆ ده‌کیشیته‌ ده‌ری.

کاتیک به‌لوقیا نه‌و قسه‌یه‌ی له فریشته‌که بیست، زۆر گریا و مالاوایی له فریشته‌که کرد و به‌ره‌و پۆژاوا که‌وته ری. پۆیشت هه‌تا تووشی دوو که‌س بوو که له په‌نا ده‌روازه‌یه‌کی گه‌وره دانیشتبوون. لئیان چووه پیشی به‌کیانی وه‌ک شیر هاته به‌رچاو و نه‌وی دیکه‌ی وه‌ک مانگا. سلای لی کردن. نه‌وانیش سلاره‌که‌یان نه‌ستانده‌وه و له به‌لوقیایان پرسى که: «نه‌تۆ چی و له کوپوه دئی و ده‌چی بۆ کوئ؟» به‌لوقیا وه‌لامی دانوه که: «نه‌من مرۆم و خوشه‌ویستی هه‌زه‌رتی محهمده (د — س) منی هیتاوه‌ته ئیره. به‌لام پیم لی ون بووه.» دواى نه‌وه به‌لوقیا لئی پرسین: «ئپوه کین و نه‌وه درگای کوئیه؟» نه‌وان گوتیان ئیمه درکه‌وانی نه‌وه درگایه‌ین و کاری ئیمه هه‌ر زیکر و یادی خودایه و سلاره‌ت ناردن بۆ هه‌زه‌رتی محهمده (د — س). به‌لوقیا گوتی: «نه‌وبه‌ری نه‌وه دروازه‌یه چییه؟» گوتیان: «نازانین.» به‌لوقیا گوتی: «تۆ نه‌وه خودا گه‌وره‌یه نه‌وه درگایه‌م بۆ بکه‌نه‌وه با چاویک له ژووری بکه‌م.» گوتیان: «هیچکه‌س جگه له دوزیادا ناتوانی نه‌وه درگایه بکاته‌وه جگه له جوپره‌ئیل.»

به‌لوقیا که نه‌وه وه‌یه‌ی بیست هه‌ردووک ده‌ستی هه‌لینا به درگاگایه‌وه ناو خۆی تپه‌له‌سوو و له به‌ر خودا پاراوه و گوتی: «ئافرینه‌ری من تکات لی ده‌که‌م جوپره‌ئیل بنیره نه‌وه درگایه‌م بۆ بکاته‌وه با بزانه‌م نه‌وه ناوه چی تیدایه. خودای تهعلا دوعاکه‌ی قه‌بوول کرد نه‌مری به جوپره‌ئیل کرد بچۆ به زه‌وی درگای «مجمع البحرین» (مه‌جمه‌عول‌به‌حره‌ین)ی بۆ بکه‌وه. له‌رپوه جوپره‌ئیل هات بۆ لای به‌لوقیا. سلای لی کرد و درگاگای بۆ کرده‌وه و به به‌لوقیای گوت: «فهرموو بچووه ژووری چونکه خودا فهرمانی پین کردم درگاگه‌ت بۆ بکه‌مه‌وه. ئیدی به‌لوقیا چووه ژووری و جوپره‌ئیل درگاگه‌ی داخسته‌وه و گه‌راوه بۆ ئاسمان.

به لوقيا چاوی به دهريايهک كهوت كه نيوهی سويز و نيوهی شیرين بوو. له قهراخ ئه و دهريايه دوو کيوي ياقووتی سووری لئ بوو. به لوقيا له و کيوه چوه سهري. له وئ سهيري کرد ئه وه فريشتهکان خهريکی زيکر و يادی خودان و لاله الاالله و ئه للاهو ئه که پڻ. به لوقيا سلأوی لئ کردن. ئه وانیش جوابی سلأوه که يان ئه ستانده وه. به لوقيا له باره ی ئه و کيو و دهريايانه وه پرس ياری کرد. وه لاميان داوه که ئه و دهريايه يارمه تی ته وای دهرياکانی سه ر زهوی دهکا و ئيمه له و دهريايه وه ئا و ده نيرين بؤ ته وای دهرياکانی سه ر زهوی. ئه و دوو کيوه ش، خودا بؤ راگرتن و پاراستنی ئاوی ئه و دهريايه ی خولقاندوون. تا رۆژی په سلانیش ليره کاری ئيمه ئه وه يه. ئه و جار ئه وان له به لوقيا يان پرسى که ئه تۆ له کويوه هاتووی و ده چی بؤ کوئ؟ به لوقيا به سه رهاتى خۆی له سه ره تا وه تا ئه و شوينه بؤ گيترانه وه و پرس ياریشی کرد به کويدا بروا.

ئه وانیش گوتيان: «پاست به سه ر ئه و ئاوه دا بروا.» به لوقيا له ئاوی گيايه که ی پنی بوو دیسان له به ری پنی دا و مالاوایی له فريشتهکان کرد و به سه ر دهريادا رۆيشت. شه و و رۆژ به رده وام رۆيشت له ريگا تووشی چوار فريشته بوو که ئه وانیش به سه ر ئاوه که دا ده رۆيشتن به لام رۆيني ئه وان وا بوو که وهک بروسکه ده خوشين.

به لوقيا چوه پيشی و سه ر ريگا که ی لئ گرتن. که گه يشتنی به لوقيا سلأوی لئ کردن و لئ پرسين تۆ ئه و خودا گه و ره پيم بلين؛ ناوتان چيه و له کويوه دين و ده چن بؤ کوئ؟ يه کيک له وان گوتی: «ناوی من جو بړه ئيله. ئه وه يان ئيسرافيله و ئه وه يتر ميکائيله و هوه شيان ئيزائيله. له ولاتانی لای رۆژه لات ئه ژديهايهک هاتووه که هه زاران شاری ويران کردووه و خه لکی ئه و شاران ه ی خوار دووه. هه ر بۆيه خودای تهعالا ئيمه ی راسپاردووه بچين ئه و ئه ژديهايه بگري و بييه ين بؤ دۆزه خ. به لوقيا سه ري گه و ره يی و قه لافه تی جه ستی ئه و فريشتهانه سوور ما و زهنده قی چوو بوو. مالاوایی لئ کردن و رۆيشت. شه و و رۆژ به رده وام به سه ر ئه و دهريايه دا رۆيشت هه تا گه يشته دو رگه يهک و ماوه يهک له ويدا گه را.

ليزه دا بوو، ماوه ی چيروکی ئه مشه ويش کوتايی پڻ هات و شه هرزاد دريژه ی چيروکه که ی هه لگرت بؤ شه ونيکی ديکه.

که نهوی چوارسه و نهوه و پینجهم هاتوه

گوتی: خاوهنشکوا! بهلوقیا چووه دورگه که و ماوهیهک له ویدا ماوه و گهرا. لاونیکی جوانچاکی دیت. لینی چووه پینشی سهیری کرد نهوه له پهنا دوو قهر دانیشتووه و خهریکی شینگیریه. بهلوقیا سلأوی لی کرد. نهو لاهه وهلامی سلأوهکهی داوه. بهلوقیا پرسبیاری کرد که ناوی چیه و چکارهیه و نهو دوو گلکویه کین و بز بزیان دهگری؟ لاههکهی چاوی له بهلوقیا کرد و دهستی کرد به گریانیک کافر بزوی موسولمان دهبوو. بهدم گریانوه به بهلوقیای گوت: «کاکه گیان، چیرۆکی ژیانی من چیرۆکیکی سهیر و سهمهره و پر له کارهساتی خووش و ناخوشه. وهره له لام دانیشه و باسی ژیان و بهسهراهاتی خوتم بز بگیرهوه که هزی هانتت بز نیره چیه نهوده منیش سهربهوردهی خوتم بز دهگیرمهوه.

بهلوقیا له لای گهجهکه دانیشت و موو به موو بهسهراهاتی خووی بز گپراوه که چی کردوو و چووهته کوئی و چی بهسهراهاتوو ههمووی باس کرد و پینشی گوت که نهو ههلوهدا بوون و پهریوه بوونم له خوشهویستی ههزهرتی موهممه (د — س) ههلیراردوو و نهودالی نهو زاته گورهیه. جا ئیدی نازانم ناخری به کوئی دهگم و چم لی دئ. ئینجا گوتی نهوه بوو باس و خواسی من و نهوهی به سهرم هاتوو.

لاوه، که نهو بهسهراهاتی بیست، ئاهنکی ههلکیشا و گوتی: «کاکه گیان هیشتا نهتو له چاو من چیت به سهه نههاتوو و چیت نهدیوه. بهلوقیا نهمن ههزهرتی سولهیمانیشم دیتوو و زور شتی تر که نابژیردرئ. کورپه نهمن شتی واوام به سهه هاتوو نهگهه بزوت بگیرهوه سههت دهماسی، نهتو دانیشه و جارئ له لام بمینهوه با بزوت بگیرهوه. نهوده منیش دهلیم نهمن بز لیرهه.»

کاتیک شاژنی ماران ههتا نیرهی چیرۆکهکهی گپراوه، حاسیب کهریمهددین سههری لهو بهسهراهاتانه سوور مابوو، گوتی: «شاژن، تو نهو خودایه نازادم بکه و به یهکیک له خزمهتکارهکانت بلنی من بهرتهوه سهه زهوی، سویندت بز دهخوم ههتا بمینم نهچمه گهراو.» شاژن گوتی: «باسی نهوه مهکه، چونکه نهوه جینهجن نابنی و باوهر به سویندی تو ناکهه.» حاسیب که نهوهی بیست به دلنکی پر له خههوه دهستی کرد به گریان و مارهکانیش ههمو له تاوی نهو دهستیان کرد به گریان و له بهر شاژن پارانهوه و پینان گوت: «پیمانخوشه یهکیک له ئیمه راسپیری نهو مرۆفه بهرینهوه سهه زهوی، چونکه نهوهتا بهلینی داوه ههتا ههتایه قهت نهچپته گهراو.» شاژنی ماران ناوی یهملیخا بوو. کاتیک یهملیخا زانی نهوه ههمو مارهکان پینان خوشه هاوکاری نهو مرۆفه بکهه. هینای حاسیب کهریمهددینی سویند دا. دواي نهوه به ماریکی گوت، گوتی: «نهو مرۆفه بهرینهوه

سەر زهوی. «ماره هاته لای حاسیب و ویستی بییاته دهی. حاسیب به شاژنی مارانی گوت: «ئەری قەرار بوو بەسەرھاتی ئەو لاوهم بۆ بگێرییەوه که بەلوقیا له لای دانیشتیوو.» شاژنی ماران گوتی: «حاسیب بەلوقیا له لای ئەو لاوه دانیشت و بەسەرھاتی خۆی له ئەووه لهوه تا کوتایی بۆ گێراوه.

لێره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکه‌کی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی چوارسه و نهوه و شههم هاتهوه

چيروکی جانشا و شهسه

گوتی: خاوهنشکوا! که بهلوقیا چيروکی ژيانی خوی بق لاههکه گيپراوه، لاههکه پنی گوت: «کاکه گيان باوکی من پاشايهک بوو تيقموس پاشايا پنی دهگوت. دهسه لاتداری مهلبهندی کابول و بنی شههلان بوو. ده هزار سهرهنگی هه بوو. ههر سهرهنگیکی دستی به سهر سهده قه لادا ده پوی. پاشای ههوت ناوچه له ژير دهسلاتی بامدا بوون. به جوریک که له رۆژهلات و رۆژئاواوه پیتاکی بق دههات. بابم پادشايهکی عادل بوو. به عداله تهوه پاشايهتی دهکرد خودای تهعلاش له هه موو پييه که وه يارمه تی ده دا. به لام مندالی نيرينه ی نه بوو، هه ميشه له بهر خودا ده پاراوه کورپکی بداتی وا بين دواي مه رگی جيگای ئه و بگريته وه و دهسلات و ولاته که ی بق بپاريزی و رايگري. رۆژیک له رۆژان ته وای زانا و چه کيم و ئه ستيره ناسانی کو کرده وه بانگی کردنه لای خوی و پنی گوتن: «دا چارویک له چاره ی من بکن بزائن به شم له کوردا ده بی که له جيی من دانیشی و ولات به ريوه بيا يان نا؟»

ئه ستيره ناسان کتینگه ليکی زوريان کرده وه و ليی ورد بوونه وه ليکیان داوه و پنيان گوت: «پاشا ئه تو کورپ ده بی به لام ئه و کوربه له داوینی که س داناکه وئ، جگه له کچی پاشای خوراسان نه بی.»

کاتيک تيقموس پادشا ئه و هه واله خو شه ی له وان بيست، له راده به دهر خو شحال بوو، ئه ستيره ناسه کانی خه نی کرد له مالی دونيا.

پاشا وه زيریکی زانا و چالاک و نه ترسی هه بوو که باره ته قای هه زار سوار بوو. ناوی عه ينزار بوو. پاشا بانگی کرده لای خوی و ئه وه ی له ئه ستيره ناسه کانی بيستبوو هه مووی بق گيپراوه و پنی گوت برو خو ت ته يار که و سراز به بچووه بق خوراسان بق خوازبيتی کچی بيته روانشا.

وه زير ده ستوبرد کاروباری سه فه ری ئاماده کرد و به هينز و سپايه کی زوره وه له دهره وه ی شار تاول و خيوه تی هه لدا و تيقموس پادشايش هه زاران باری دييا و قه ته ی ديوار و گه وه هر و مرواری و قاقووت و زيپ و زيو له يه ستر و وشتران بار کرد و دای به وه زير و نووسراوه يکيشی به و ناوه رو که وه بق نووسی:

«له پيش هه موو شتيکدا سلوت ئاراسته ده که م، به ريز بيته روانشا. دواي ئه وه پيوسته عه رزت بکه م که زانايان و ئه ستيره ناسان رايان وايه که من مندالی نيرينه م ده بی به و

مەرجهی له گه‌ل کچه‌که‌ی تودا زه‌ماوه‌ند بکه‌م. ئیستاش من وه‌زیره‌که‌م عه‌ینزارم له‌گه‌ل مالیکی زۆردا ناردووه‌ته‌ خزمه‌تت ماله‌که‌ بۆ ئاهه‌نگی کچه‌که‌ت خه‌رج بکه‌. وه‌زیره‌که‌شم با وه‌کێلم بێ و هه‌ر له‌وێ لیکمان ماره‌ بکه‌م. هه‌ر بۆیه‌ تکایه‌ داواکانی وه‌زیره‌که‌م به‌جێ بێنن که‌ هه‌ر داوای منن. خاوه‌خاو و که‌مکاری تێدنامه‌که‌ و خۆ له‌ دژایه‌تی بپاریزه‌ چونکه‌ خودای ته‌عالا ده‌سه‌لاتی کابلی داوه‌ به‌ من و ئه‌میری بنی شه‌هلاشم ولاتیکی زۆری خستووه‌ته‌ ژێر ده‌سه‌لاتی پاشایه‌تی منه‌وه‌. ئه‌گه‌ر تۆ کچه‌که‌ت بده‌ی به‌ من ئه‌وه‌ من و تۆ له‌ وڵاته‌ به‌رینه‌دا شه‌ریک ده‌بین و هه‌موو سالی ئه‌وه‌نده‌ت مال بۆ ده‌نێرم که‌ له‌ ژمار نه‌یه‌. ئه‌وه‌یه‌ داخوازی و مه‌به‌ستی من.»

تیقمووس پادشا‌نامه‌که‌ی پێچاوه‌ و دایه‌ ده‌ست عه‌ینزار. وه‌زیر له‌ رێوه‌ که‌وته‌ پێ و شه‌و و پۆژ به‌رده‌وام رۆیشت هه‌تا له‌ شاری بیه‌ره‌وانشا نزیك بوونه‌وه‌. پادشایان له‌ هاتنی وه‌یزی تیقمووس پادشا‌ئاگادار کرده‌وه‌. پادشا‌گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ده‌وله‌تی نارد بۆ پێشووازی وه‌زیر. نێردراوه‌کان چون‌ به‌ره‌و پیلی وه‌زیری تیقمووس و دابه‌زین به‌ خێره‌هاتنیان کرد. ده‌ پۆژ له‌وێ مانه‌وه‌ و هه‌موو پۆژی خواردن و خواردنه‌وه‌ی جو‌راوجۆر و دیاری له‌ لایه‌ن بیه‌ره‌وانشاه‌وه‌ ده‌هات بۆ وه‌زیری تیقمووس پادشا‌ و داروده‌سته‌که‌ی. که‌ ده‌پۆژه‌ ته‌واو بوو چونه‌ ناو شاره‌وه‌. بیه‌ره‌وانشا به‌ پێشووازیانه‌وه‌ هه‌تا ده‌ره‌وه‌ی شار هاتبوو. کاتیک گه‌یشته‌ یه‌ک یه‌کتریان له‌ ئامێز گرت و پادشا‌ زۆر به‌ گه‌رمی وه‌زیری له‌ ئامێز گرت و به‌ خێره‌هاتنی کردن. داوی ئه‌وه‌ وه‌زیر عه‌ینزار ته‌واوی دیاری و پێشکه‌شیه‌کانی له‌گه‌ل نامه‌که‌ی تیقمووس پادشا‌ برده‌ لای بیه‌ره‌وانشا و دایین.

بیه‌ره‌وانشا نامه‌که‌ی وه‌رگرت و خوێندیه‌وه‌ و له‌ مه‌به‌سته‌که‌ی گه‌یشت. زۆری پێ خوش بوو به‌ وه‌زیری گوت: «خه‌مت نه‌بێ داخوازییه‌کانت وه‌دی دینم. ئه‌گه‌ر تیقمووس پادشا‌ داوای گیانم بکا له‌ سه‌ر چاومی داده‌نیم. ئیدی له‌جیوه‌ بیه‌ره‌وانشا هه‌ستا چوو بۆ لای کچه‌که‌ی و دایکی کچه‌. خزم و که‌سه‌کانیانی کۆ کرده‌وه‌ و بابه‌ته‌که‌ی له‌گه‌ل هه‌تانه‌ گورێ که‌ تیکرا گوتیان: «بپیار، بپیار، تویه‌ و چۆنت پێ باشه‌ وا بکه‌.»

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی چوارسه د و نهوود و ههوتهم هاتهوه

گوته: خاوهنشکوا! ئهوجار بیههروانشا هاتهوه لای وهزیر و ئهرخهانی کرد. ئیدی وهزیر عهینزار، دوو مانگ له لای پادشا ماوه و دواى ئهوه به بیههروانشای گوت: «سپاست دهکهه ئهگهه کارهکانمان راههپینی برۆینه شارهکهی خۆمان.» پادشا فهرمانی دا ئاههنگیان بۆ بگهپن و گهرازهکهیان بۆ ئاماده بکهن. ئهوجار تهواوی وهزیر و گهورهگهورهکانی دهولتی کۆ کردهوه و ناردی کهشیش و قهشهیان هینا. کهچیان له تیقموس پادشا ماره کرد. دواى ئهوه بیههروانشا دیاری و خهلات و پیتشکهشییهکی زۆری بۆ پیتچاوه تا پادهیهک که له بژاردن و تاريف نهدههات. فهرماندرا شار پاراوه. وهزیر عهینزار مالاوی له بیههروانشا کرد. بووکیان له کهژاوهیهکی جوان و پاراوه به زێر و خشلدا دانا. سواریان تهرخان کردن له لای راست و چهپهوه لهگهلی برۆن. بهو شیوهیه وهزیر و هاوپێکانی به بووکهوه بهره و شاری خۆیان کهوتته پێ.

کاتیگ ههوالی گهپانهوهیان برد بۆ تیقموس پادشا و زانی به بووکهوه گهپانهوه، خۆشحال بوو فهرمانی دا شار برازیننهوه و ئاههنگی پیتشوازی و خۆشی ساز کهن. کهچی بیههروانشایان هینا ناو شارهوه. خهلهکی شار تیکرا خۆشحال و شادمان بوون. بهو جۆره تیقموس پادشا لهگهله کهچی بیههروانشا زه ماوهندی کرد و جوت بوون. ههه له شهوی یهکهمدا کهچی بیههروانشا دووگیان بوو. که ماوهی دووگیانییهکهی تهواو بوو، برۆزی خوی هات کوپیکی کاکۆل زیرینی بوو. مزگینیان برد بۆ تیقموس پادشا. تیقموس پادشا خۆشحال بوو، مزگینیانه زێر و زیوی دا به خهلهک. لهپێوه زانایان و ئهستیرهناسانی بانگ کرد و پیتی گوتن: «چاویک له چارهی ئهوه کوپه بکهن پیم بلین دواپۆژی ئهوه کوپه چون دهبن و به کوپ دهگا.» ئهوان چاویان له چارهی کرد و عهرزی پادشایان کرد. که دواپۆژیکی روون و پڕ له بهختهوهری و سههرکهوتتی دهبن. له سههرتای گهنجیتیدا تووشی کهندوکۆسپیکی زۆر دهبن و نازار دهبینن. بهلام له دوایهدا دهبن به پاشایهک له بابی باشتر و بهختهوهر دهبن و به سهه نهیارانیدا زال دهبن.

پاشا که ئهوه قسانهیی بیست خۆشحال بوو ناوی کوپهی نا جانشاه به دایهنی سپارد. تا پینج سالان به باشترین شیوه پهروهدهیان کرد. دواى ئهوه خستیانه بهر خویندن. تهوراتیان پیتی گوت. دواى ئهوه فیری ئهسپسوازی و شهپیان کرد. سوارچاکیکی چالاک و به ناویانگ بوو ههه موو برۆژی له راو بوو. پاشا تهواو دلێ لیتی ههسابووهوه لیتی پشت ئهستور بوو. پیکهوت وا بوو برۆژیک تیقموس پادشا دهنگی سوارهکانی دا برۆن بۆ راو و بۆخۆشی لهگهله جانشاه سوار بوو. برۆیشه دهشت و دهر بۆ راو. هههرکه گهیشته

ڀاڳه ٺاسڪيڪي جوان له بهر دهميان دهرپهري و به لاي شازاده جانشادا تيزمالي دا.
جانشا كهوته شويني و كهوت كهس له پياوهڪاني تيقموس پادشايش وه دواي جانشا
كهوتن.

تيز غاريان دها هه تا گهيشته قهراخ دهر يا. هه موويان تبي ٺالان ٺاسڪه كه بگرن. مامزه
له ترسي گياني، خوي هاويشته ناو دهر يا وه.

ليزه دا بوو، ماوهي چيروڪي نه مشه ويش ڪوتايي پي هات و شه هرزاد دريژهي
چيروڪه كه ي هه لگرت بوشه ويڪي ديڪه.

که شهوی جوارسه د و نهوود و هه شتم هاتهوه

گوتی: خاوه نیشکۆ! مامزه که خۆی هاویشته دهریاوه. گهمیهک لهوی بوو، خۆیان گه یانده گهمیه و گه یشتنه سه ری و مامزه یان گرت. له و جهنگه یه دا جانشا چاوی به دورگه یه ک کهوت. به پیاوه کانی گوت: پیم خۆشه بچینه ئه و دورگه یه. پیاوه کانی پاشا گوتیان دهی باشه با برۆین. هه موویان سواری گهمیه بوون و چوون بۆ دورگه که. لهوی دابه زین تیر گه ران. دوا ی ئه وه هاته وه ناو گهمیه که و سه ولیان لی دا و گهمیه یان لی خوری به لام نه یان ده زانی ده چن بۆ کام لا هر ناوا ده رۆیشتن و مامزه شیان پی بوو. هه تا بوو به شه و هر ناوا خولانه وه. له و جهنگه یه دا بایه ک هات و لۆتکه ی رادا به ره و ناوه راستی دهریا. ئه و شه وه له دهریادا رۆزیان کرده وه. که پروناکی کرد. ته ماشایان کرد له ههچ لاوه ویشکایی دیار نییه و نازانن به ره و کوی بچن و سه ریان لی شیوا.

تیقمووس پادشایش، که زانی کورپه که ی هر نه گه راره و دیار نییه. سواره کانی دهسته دهسته کرد و هر دهسته یه ی ناردی بۆ لایه ک به دوایدا. وا بوو بوون به چوار دهسته و تا قمیکیان به ره و دهریا رۆیشتن. له قه راخ دهریا ته ماشایان کرد ئه وه ئه و پیاوه ی که جانشا له لای ئه سپه کان داینا بوو هر له و نییه.

پرسیاری جانشا و ئه و شه ش که سه ی دیکه یان لی کرد. ئه ویش بۆی گه رانه وه که چۆن ناخری ئاسکه که یان گرت و پاشان گوتیان ده چینه ئه و دورگه یه و ئیدی نه هاته. ئینجا کابرا و ئه سپه کانیان هینا و هاته وه لای پادشا و شته که یان بۆ گه راره. پادشا که ئه وه ی بیست دهستی کرد به گریان و تاجی له سه ر داکه ند و فری پی دا. ناخی په شیمانی هه لکیشا. خیرا نامه ی بۆ هه موو دورگه کان نارد. که شتیان هینا و هر که شتییه ی سه د که س له پیاوه چالاک و ئازا کانی سوار کرد و ناردی له دهریادا به پیوشوینی کورپه که ییدا بگه رین. بۆ خۆشی له گه ل پاشماوه ی له شکره که ی گه راره بۆ ناو شار و داخیکی گرانیشی له سه ر دل بوو. که دایکی جانشا ئه و هه واله ی بیست به چه پۆک له سه ر و سه کوتی خۆی به ربوو. له و رۆژه وه ئیدی هر چۆکی خه می له ئامیز ده گرت و ده پاراوه و ده لالاوه.

راسپارده کانی پادشاش هه تا ده رۆژان له دهریادا گه ران. که نه یاندیته وه گه رانه وه بۆ لای پادشا.

جانشا و هاوړیکانیشی که له دهریادا سه رگه ردان بوون بایه کی توند هات و رایدان تا بردنییه دورگه یه ک. له ریه و جانشا و شه ش هاوړیکه ی دابه زین و چوونه ناو دورگه که وه. له ویدا زۆر گه ران وا بوو له دورگه که دا تووشی کانیاویک بوون. کابرایه کیان دیت له سه ر کانیه که دانیشتبوو چوونه پیئشی و سلاو یان لی کرد. کابرا وه لامی سلاره که ی دانه وه

به لام به زمانیک قسه‌ی ده‌کرد ده‌تگوت چریکه‌ی مه‌ل و بالنده‌یه. هر به و زمانه ده‌ستی کرد به قسه‌کردن. جانشا سه‌ری سوور مابوو. ئیدی کابرا چاویکی له راست و چه‌پ کرد و بوو به دوو له‌ته‌وه. نیوه‌ی چوو بۆ لایه‌ک و نیوه‌که‌ی دیکه‌ی چوو بۆ لایه‌کی دی. نه‌وه‌نده‌ی پی نه‌چوو که کومه‌له‌ پیاویک له کیوه‌کانه‌وه هاتته خوارچی بۆ سه‌ر نه‌و کانییه. نه‌وانیش هر کامیان بوون به دوو کوته‌وه و هاتن جانشا و هاوړیکانی بخۆن. جانشا که زانی خه‌ریکن بیخۆن رایکرد و هاوړیکانیشی به دوایدا هه‌لاتن. نه‌و خه‌لکه‌ی که دوو قاشیش بیوون که‌وتنه شوینیان. سی که‌س له کویله‌کانی جانشایان گرت و خواردیان. سی که‌سه‌که‌ی دیکه‌ش له‌گه‌ل جانشا خۆیان گه‌یاند هه‌مییه‌که و له ده‌ریایان دا. شه‌و و پوژ به‌رده‌وام ده‌پوشتن به‌لام نه‌یاند هه‌زانی گه‌مییه‌که به‌ره‌و کوینیان ده‌با. هه‌تا وا بوو برسپیه‌تی برستی لی بریبوون. مامزه‌که که له گه‌مییه‌که‌دا به‌سترا بووه‌وه ناچار نه‌ویان کوشته‌وه و گوشته‌که‌یان خوارد. هر پوشتن هه‌تا گه‌یشتنه دورگه‌یه‌کی دیکه. ته‌ماشایان کرد نه‌و دورگه‌یه‌په‌په‌ له دار و چۆم و باغات. دورگه‌یه‌ک که له خۆشی و جوانیدا له به‌هه‌شتی ده‌کرد. جانشا نه‌و دورگه‌یه‌ی که‌وته به‌ر دلی. هر بۆیه‌ پرووی له هاوړیکانی کرد و گوتی: «کامه‌تان ده‌توانن هه‌تا نه‌و دورگه‌یه‌ بچن و هه‌والیکی نه‌ویم بۆ بیننه‌وه؟» یه‌کینک له ئاو بدن و وه‌رنه‌وه و خه‌به‌ره‌که‌م بۆ بیننه‌وه. نه‌من لیزه له گه‌مییه‌که‌دا چاوه‌ریی ئیوه ده‌بم تا دینه‌وه.»

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پی هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی چوارسه د و نهوه نؤیه م هاتهوه

گوته: خاوه نشکول! کؤیله کانی جانشا چوونه ناو دورگه که وه و هر چوار دهوری گه ران. که سیان نه دی. ئینجا چوونه ناو جهرگه ی دورگه که وه. که چوون سه بریان کرد نه وه قه لایهک له نئوه پاستی نه و دورگه یه دایه. دیواره کانی دهره وه ی قه لاله به رده ی پوخامی سه ی بوو، ماله کانی له بلور و له نئوه پاستی نه و قه لایه باخیکی لئ بوو که زمانی زمانزانان له په سنیدا کول بوو. داره کانی نه و باخه میوه یه کی زوریان پیوه بوو. گولویکی گوره ی تیدا بوو. له په نا نه و گولوه هه یوانیکی لئ بوو که له هه یوانه که دا کورسیگه لیککی زوری تیدا داندرا بوو. له نئوه پاستی کورسیه کاند تاختیکی لئ بوو له زپری سوور که به گه وه ری جؤراو جؤر رازا بووه وه. کؤیله کانی جانشا که نه و باخ و باخاته بیان له نئو قه لاکه دا دیت چوونه ژورری و تهواری ولات گه ران. لیره ش که سیان نه دیت. نه و جار له قه لاکه هاتنه دهری و گه رانه وه بؤ لای جانشا و چیان دیتبوو هه موویان بؤ گپراوه.

جانشا که نه و قسانه ی بیست له خوشی دیتنی قه لاکه له گه میه که هاته دهری و له گه ل کؤیله کانی چو بؤ قه لاکه. جانشا به دیتنی نه و هه موو جوانیه ی قه لاکه واقی وړ ما. له باخه کانی قه لادا هه تا شه و له گه ل هاوریکانی گه را و میوه یان خوارد. شه و چوون بؤ لای کورسیه کان. جانشا چوه سه ر نه و تخته ی له نئوه پاستی کورسیه کان بوو. له سه ر کورسیه که دانیشت. تخته که ی بابی بیر که وته وه و دهستی کرد به گریان. نه و سی کؤیله یه ش له گه ل نه و دهستیان کرد به گریان. له و جهنگه یه دا دهنگیکی به سام له لای دهریاوه هات. نه وان ئاوورپان داوه بؤ لای دهنگه که. که چی دیتیان نه و مهیموو وه ک خیزوخول به ولاتی بهر بوون. وادیار بوو نه و کؤشک و قه لایه ئی مهیموونه کان بوو که شه وانه ده هاتنه وه نه وی. نه و شه وه کاتیک ویستان دابه زنه سه ر دورگه که گه میه که ی جانشا و نه وانیان له وی دیت هر بؤیه تیکیان شکاند و هاتن بؤ لای جانشا و کؤیله کانی. جانشا و کؤیله کانی خهریک بوون له ترسان گیانیاں دهرچن. که چی کاتیک هاتنه پیشنی و جانشایان دیت له سه ر تخته که دانیشتبوو تا قمیکیان چوونه پیشنی و کپنوش و سوورده یان بؤ برد و نه رزه که یان ماچ کرد و هه ستان دهسته ونه زهر پراوه ستان. دوی نه وه تا قمیکی دیکه هاتن، چند ئاسکیان له گه ل خویان هینا و هر له وی سه ریان برین و که ولیان کردن. گوشته که یان برژاند. سفره یان راخست و دهری زپری و زپوینیان له سه ر دانا. ئاماژه ی بؤ جانشا و هاوریکانی کرد دانیشن بخون. جانشا له تخته که ی هاته خواری و دهستیان کرد به خواردن. تا قمیک له مهیموونه کانیش له گه ل نه وان دانیشن و دهستیان کرد به خواردن هه تا تیریان خوارد. دوی نه وه مهیموونه کان خوانی خواردنیاں لایرد و مهجؤمه میوه یان ریز کرد. که میکیان له ویش خوارد. دوی نه وه جانشا به ئاماژه به

مەيمونەكانى گوت: «ئىئو چكارىك دەكەن و ئىرەتان بۇچىيە؟» وەلاميان داوہ ئىرە قەلاى
حەزرەتى سولەيمان داوہ و لە سالدا جارنىك دىتە ئىرە بۇگەرەن و سەيران، پاشان دەروا.
لىرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتايى پەن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

که شهوی پینج سده ددهم هاتنه وه

گوتی: خاوه نشکو! دواى نه وه مه یموونه کان به جانشایان گوت: «پادشا تازه تو پادشای ئیمه ی و ئیمه خزمه تکاری تو ده بین. بخو و بخووه و دانیشه تو چون بلئی ئیمه وا ده که بین. نه و جار مه یموونه کان ههستان کرنوشیان برد و هه رکه سه ی وه دواى کارى خو ی که وت. جانشا له سه ر تهخته که ی خوت و کویله کانیشی هه ر به که ی له ده ور تهخته که له سه ر نه رزی خوتن.

که پوژ بووه وه وه زیر و گه وره گه وره ی مه یموونه کان هاتنه لا جانشا و له شکره که شیان به که بهک و دوو دوو هه موو کو بوونه وه تا ولات پر بوو. هه موو له بهر ده می جانشا ریز بوون. نه و جار وه زیره کان هاتنه پیشی و به جانشایان گوت که ده بی پاشایه تی و گه وره به یمان به کی. دواى نه وه چه ند که سیان دیاری کرد له خزمه ت پاشا بمینته بو کارى خزمه تگوزارى. نه وه نده ی پی نه چوو تا قمنیک مه یموون هاتن گه مالیان پی بوو به قه د نه سپیک زه لام. هه ر گه مالیه ی زنجیریکیان له ملی کرد بوو. جانشا زه نده قی چوو له ترسی نه و گه مالانه.

وه زیره کان به ئامازه پاشایان تنگه یاند که سواری به کیک له و سه گانه بی و له گه ل مه یموونه کان بر وا. له رتوه جانشا له گه ل سئ پی او هه که ی سوار بوون و پی به پی مه یموونه کان رویشتن. له شکرى مه یموونه کانیش سوار بوون وه ک مار و میروو ولاتیان داگرت و رویشتن. هیندیک به سواری و هیندیک به پیان. جانشا نوقمی بیر و خه یالات ببوو نه یده زانی چ ده بی. هه تا وا بوو گه یشته قه راخ ده ریا. جانشا سه یری کرد نه وه گه میبه که یان تیک شکاندووه و له ت و کوتیان کردووه. رووی له وه زیره مه یموونه که کرد و گوتی: «نه و گه میبه تان بو ئاوا لی کردووه؟» کوتیان: که پادشا کاتیک تو هاتیه ناو نه و دو رگه به زانیمان تو پادشای، هه ر بو یه له وه ده ترساین که ها وریکانت سوار که ی و هه لئی و به جیمان به یلن. هه ر بو یه گه میبه که مان شکاند. جانشا که نه و قسه یه ی بیست رووی له کویله کانی کرد و گوتی: «تازه لیزه رزگارمان نابی و هیچمان پی نا کرئ و هه ر بو یه ده بی رازی بین به ره زای خودا.»

دواى نه وه له گه ل له شکرى مه یموونان وه ریکه وتن. توشی چومیک بوون، له په نا چومه که کئیکی لی بوو. جانشا چاوی له سه ر کئوه که کرد. ته ماشای کرد پر له دیوی گه وره گه وره. مه یموونه کان کوتیان: «نه وانه دوژمنانی ئیمه ن و ئیمه بو شه ر له گه ل نه وانه هاتووینه ئیره.» جانشا له و دیوانه ترسا. سه ری هیندیک له و دیوانه وه ک سه ری مانگا ده چوو سه ری هیندیکى دیکه یان وه ک ئی و شتر. کاتیک دیوه کان له شکرى مه یموونه کانینان

دیت بزیان هاتن و هەر له دوورهوه و لهوبهری چۆمهکهوه بهردی به قهرا کۆلهکهیهکیان له مهیمونهکان ههڵدهکرد. شهپێکی قورس له نێوانیادا دهستی پێ کرد. جانشا که زانی خهریکه دیوهکان به سهر مهیمونهکاندا زال دهبن. فرمانی به کۆیلهکانی دا که تیر و کهوانهکانیان دهر بینن و پیتشی هیرشی ئهوه دیوانه بگرن. پیاوهکانی جانشا تیر و کهوانیان دهر هیتا و دیوهکانیان وهبهر تیر دا. لهشکری دیوهکان زۆر پیس تیک شکا. ئهوهی کوژرا، کوژرا دهنرا بیان کرد و ههلاتن. مهیمونهکان له چۆمهکهیان دا و کهوتنه سهریان. جانشا و پیاوهکانیشی له چۆمهکهیان دا و پهپینهوه و کهوتنه سهر دیوهکان. بهو جۆره وایان راو نان تا تهواو له چاو ون بوون و ئاودیوی کتیوکی دیکهشیان کردن و بۆ خۆیان چوونه سهر کتیهکه. له سهر کتیهکه جانشا قهتعهیهکی دیتهوه له بهردی مهپمهپ بوو. که له سهری نووسرابوو: ئهی ئهوه کهسهی که هاتوویته ئیره ئهوهنده بزانه تو دهبی به پاشای مهیمونهکان و تازه بزگارت نابێ. مهگین له دوو لاره، لای پۆژههلاتی ئهوه کتیهوه که ئهویش پێگایهکی دووره و سێ مانگهپێیه و پره له کتیوی درنده و دیو و درنج و شتی وا. که لهوانه رهد بووی دهگهیه دهریایهک که دهوری دونیای داوه.

بهلام ئهگەر له لای پۆژئاواوه برۆی پێگای چوار مانگه و دهشتیکه تا چاو ههتهر دهکا رهلمه. دواى ئهوه دهگهیه کتیوکی. ئهوه کتیه ئاگرئاسا دهگرێ.

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشهویش کوتایی پێ هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکی ههلگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی پینجهد و به کم هاتوه

گوتی: خاوهنشکوا! جانشا که نه و نووسراوهیهی دیت و خویندیهیهوه. له کوتایى نووسراوهکه دا نهوهشی دیت که نووسرابوو دواى نهوه تووشی رووباریکی گوره دهی که زور تیژ تی دهپهپى و روژانی شهممه ناوهکهی ویشک دهی. له نیزیک نه و رووبارهوه شاریکی لینه که خه لکه کهی جووله کهن. ئیدی له و ناوچهیه جگه له و شاره شاری دیکه ی لى نییه. ههتا تو له لای نه و مهیمونان بی مهیمونهکان به سهر ديوهکاندا زال دهبن و دهرهقهتیا ن دین. بو ناگاداریت نه و قهتعهیه سولهیمان کورپی داوود نووسیویه. « که جانشا قهتعهکهی خویندهوه دهستی کرد به گریان. زور چاک گریا و پاشا بابهتکهی بو کویلهکانیشی باس کرد. دواى نهوه له گه ل لهشکری مهیمونهکان به دلئیکی خوشهوه گه رانهوه و هاتنهوه کوشک. جانشان ماوهی سال و نیویک پادشای مهیمونان بو.

دواى سال و نیویک جانشا به مهیمونهکانی گوت سوار بن دهچین بو راو. بوخوشی له گه ل کویلهکانی سوار بوون. هر له و ناوچهیه بو نه و ناوچهیه و مهلبنده بو نه و مهلبنده رویشتن ههتا گه یشتنه دهشته رهلمه که. جانشا که نه و دهشتهی دیت ناسییهوه. چونکه نه و نیونیشانه کهی له نووسراوهی سهر قهتعه بهرده که دا دیتوو. فرمانی دا له شکر راهستن و لادهن و بار بخن. له شکر لای دا و باریان خست. ههتا ده روژان خهریکی خواردن و خواردنهوه و ههسانهوه بوون. جانشا کویلهکانی بانگ کرد و پنی گوتن: «دهمهوی له و دهشتی رهلمه رهد بین و بچین بو شاری جوولهکان. بهشکوو خودای تهعالا له دهست نه و مهیمونانه رزگارمان بکا. کویلهکان گوتیان فرمان فرمانی تویه. ئیدی راههستان ههتا بوو به شهو. کاتیک تهواو تاریک بوو جانشا له گه ل کویلهکانی ههستان چهک و کهلوپه ل و تیر و کهوانیان دهست دایه و به نارامی له لهشکر هاتنه دهری و رویشتن ههتا بهیانی هر رویشتن.

بهیانی که مهیمونهکان له خه و ههستان سهیریان کرد نهوه جانشا و سنی کویلهکهی لهوی نهماون. زانیان ناوان ههلاتوون. ئیدی تاقمیک له مهیمونهکان سوار بوون به رینگای روژه لاتدا رویشتن. تاقمیکی دیکه سوار بوون بهره و دهشتی رهمل رویشتن. نهوهنده نه رویشتبوون که له دوور دیتیان جانشا و کویلهکانی گه یشتوونه لیواری دهشتی رهمل. مهیمونهکان هر که ناوایان دیت تیژ کهوتنه سهریان و بویان چوون. جانشا ناگای لى بوو که مهیمونهکان هاتن. له گه ل کویلهکانی ههلاتنه ناو دهشتی رهملهوه. نهوهنده پنی نهچوو که مهیمونهکان لیان نیزیک بوونه و هیرشیان کرده سهریان. ویستیان جانشا و کویلهکانی بکوژن. له پردا میرووله له ژیر نه رزی هاتنه دهری و وهک کولله به ولاتی بهر

بوون. ئەو مېروولانە بۆ گەورەیی بە قەد سەگینگ دەبوون. ئیدی مېروولەکان ھېرشیان
کرده سەر مەیمونەکان و ھیندیکیان لى خواردن بۆخۆشیان تاقمیکیان لى کوژرا. بەلام
مېروولەکان مەیمونەکانیان بەزاند و راویان نان. ھەرکە مېروولە یەک ھېرشى دەکرده
سەر مەیمونىک دوو قاشى دەرکرد. بەو جۆرە شەپىکی قورس لە نیوان ئەو دوو
گیانلەبەرە ھاتە ئاراوہ و ھەتا بوو بە شەو ئەو شەپ و کوشتار بەردەوام بوو. کە بوو بە
شەو جانشا و کۆیلەکانى کەلکيان لە تاریکی وەر گرت و بە دەشتە کەدا پۆیشتن.

لێرەدا بوو، ماوہى چیرۆکی ئەمشەویش کوتایى پى ھات و شەھرزاد درێژەى
چیرۆکە کەى ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی پینجسه و دووهم هاتهوه

گوئی: خاوهنشکو! که بوو به شهو جانشا و کۆیلهکانی که لکیان له تاریکی وهرگرت و به دهشته که دا هه لاتن و هه تا بوولیلهی به یانی له بهر ماندوویمان له پین که وتن. که ههوا رووناک بوو مهیمونهکان زانیان جانشا و وان به کویدا هه لاتون که وتن سهریان و دیتیانته وه هیرشیان کردنه سهریان. جانشا به کۆیلهکانی گوت به شیر بیانکوژن. کۆیلهکان به شیر تیان که وتن. به راست و چهپدا دهیان وهشان و لیان دهکوشتن. زوریان لئ کوژرا له و نیوه دا مهیموونیکی زهلام و زه به لاج هاته به ره وه که ددانهکانی دهتگوت ددانی فیلن و کشانه وهی نه بوو، به کیک له کۆیلهکانی گرت و دوو له تی کرد. جانشا که شهوی دی له ولاره زور به توندی هه لات. جیگا که سهر به روخوار بوو. له خواره وه چۆمیکی به رینی لئ بوو. که زانی ناتوانی به ره نگاریان بیته وه و له دهستیان نه جاتی نابئ. تیژ تیی تهقاند هه تا گه یشته چۆمه که و خوی تی هاویشت. به کیک له کۆیلهکانیش ما بوو ئه ویش که به دوا ی جانشا دا رای کرد بوو، ئه ویش خوی له ئاوه که هاویشت. هه رکیان به مه له تا نیوه راستی ئاوه که رویشتن. له و به ری چۆمه که داریکی لئ بوو، جانشا هه به مه له رویشت هه تا دهستی گه یشته لقی داره که و خوی نه جات دا و په رییه وه. به لام کۆیله که قه وهی به ئاوه که نه سکا و ئاوه که رابدا و له گه ل خوی بردی.

جانشا به ته نیا په رییه وه ئه و به ری چۆمه که. خه ریک بوو جلهکانی به ری دهگوشی بۆ ئه وهی هه لیانخا ویشک ببه وه. مهیموون و میروولهکان له و به ری شه ریکی قورسیان بوو. ئاخری وا بوو. مهیموونهکان پاشه کشه یان کرد و گه پانه وه و شه په که کوتایی هات.

جانشا له و به ری چۆمه که دانیشتبوو بۆ چاره په شی و مهینه ته شی و له دهست دانی هاوړیکانی دهگریا. هه تا بوو به شهو. جلهکانی کرده وه به ری و به ترس و خۆفیکی زوره وه چوه ئه شکه و تیکه وه. تا به یانی له ویدا خوی مات دا. که پوژ بووه وه، هه ستا که وه ری و هه تا گه یشته ئه و کتیه ی که ئاوری له هه ناوی دائیسا دوا ی ئه وه هه ر رویشت هه تا گه یشته ئه و چۆمه ی که شه مانه ویشک ده بوو. گه یشته ئه و چۆمه که چۆمیکی به کجار گه وه و به رین بوو. له و به ری چۆمه که وه شاریکی گه وه دیار بوو. وا دیار بوو ئه و شاره شاری جولهکان بوو. که له نووسراوه ی سهر قه تعه که دا باسی کرابوو. ئیدی له وئ دانیشت هه تا روژی شه ممه و ئاوه که ویشک بوو. جانشا له چۆمه که په رییه وه و چوه شاری جولهکان. کهس دیار نه بوو. له نیو شاردا ده که را هه تا دیتی ده رگای مالیک کراوه ته وه. کردییه وه و چوه ژووری. سهیری کرد خاوه نماله که مات دانیشتوه و هیه نالی. غه واره م

و زور برسیم. خاوهنمال به ناماژه گوتی دانیشه بخو و بخوره و هیچیش مه‌لی. جانشا دانیشنت. خواردی و خواردیه‌وه و نه و شه‌وه له لای نه و خه‌وت. که روژ بووه‌وه خاوهنمال سلاوی لی کرد و لینی پرسی: «له کوئوه هاتووی و دهچی بو کوئ؟» جانشا زور گریا و به‌سه‌رهاتی خوی بو جووله‌که گیراوه و پنی گوت که خه‌لکی کوئیه و کوری کئیه. جووله‌که‌که پنی سه‌یر بوو گوتی: «ئیمه قه‌تمان نیوی شاری تاوا نه بیستووه و نه دیتووه. ته‌نیا شاریک که گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ئیمه پنیان ناساندووین و باسیا کردووه شاری یه‌مه‌نه. جگه له‌و شاره نیوی شاری دیکه‌مان نه بیستووه.» جانشا گوتی: «شاری ئیمه له شاری یه‌مه‌نه‌وه زور دوور نییه.» جووه‌که گوتی که بازارگانه‌کانی یه‌مه‌ن ده‌لین لیره‌وه تا یه‌مه‌ن دوو سال و سنی مانگیان پین ده‌چن. جانشا گوتی: «که‌ی نه‌و کاروانه ده‌گاته ئیره‌؟» جووه‌که گوتی: «سالی داهاتوو کاروانه‌که دی.»

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد دریژه‌ی چیرۆکه‌کی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که نهوی پښتو ته د و سینه هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! جانشا نارپه حهت بوو دهستی کرد به گریان، بیرى دایک و بابى دهکرد و بیرى له و تالی و چهرمه سه ریپانه ده کرده وه که توشى ببوو. نه وه ندی دیکه نارپه حهت بوو. جووه که گوتی: «کوړى باش نارپه حهت مبه و گریانى ناوځ له لای ټیڼه به هه تا کاروانه که دى. نه و دم من ده تنیرمه وه بڼه شاره که ی باوکت. جانشا دوو مانگ له لای جووه که ماوه، هه موو پوژیک له مالئ ده هاته دهرځ و به گهړهک و کولانه کانی شاردا ده سووړاوه. پوژیکى هه ر وهک پوژان له مالئ هاته دهرځ. گهړهک به گهړهک پویشته. گوڼی له دهنگى چارچى بوو که هه رای ده کرد و ده یگوت: «کڼ حازره هه زار دینارى زیږ و که نیزى وهک مانگى ده من به و مرجه ی له به یانیه وه تا نیوه پو کارم له گه ل بکا؟» که س وه لامى نه ده داوه. جانشا له دلئ خویدا گوتی: «نه و ماسته بڼه مو نیه وا له به یانیه وه هاوار ده کا که س خوی لئ نادا. دیاره ده بڼه کاریکى مه ترسیدار بڼه و کابرا حازره که نیزیک و هه موو پاره یه ی بڼه دا.» ټیدى جانشا له کابرا چوه پښتى و پتى گوت کاکه من نه و کاره ده که م. چارچى چاویکى لئ کرد و ده ستى گرت و برديیه وه مالئ.

جانشا سه یرى کرد مالئکى گه وره یه و بازرگانئکى جووله که ش له وځ له سه ر کورسپیه کى ناو نووس دانیشتووه. چارچى چوو له بهر ده مى کابراى بازرگان پاره ستا و پتى گوت: «نه وه سى مانگه من هاوار ده که م که س جوابم ناداته وه. نه و لاره نه و پو هات گوتى من ده یکه م. بازرگان که نه و قسه یه ی له چارچى بیست. هه ستا ده ستیکى به سه ریدا هینا و قولئ گرت و بردى بڼه شوینئکى خاویڼ و خوځش و فرمانى دا خواردن بیښن. کویله کان سفره یان پاخست و خواردنئ جوړاجوړیان هینا دایان نا. بازرگان له گه ل جانشا خواردنه که یان خوارد و ده ستیان شوت. ټینجا بازرگانه که هه ستا هه بانه یکى هینا که هه زار دینارى زیږى تیدا بوو، ناردى که نیزیکى زور جوان و خانومانیشیان هینا. نه و جار پروى نه جانشا کرد و گوتی: «نه و دیناره زیږانه وه رگره، له گه ل نه و که نیزه و کاره که م بڼه جینه جڼ بکه. جانشا که نیز و ماله که ی وه رگرت و که نیزه ی له په نا خوی دانا. بازرگانه هه ستا بپروا به جانشای گوت: سبه ینئ کاره که جینه جڼ بکه. ټیدى جانشا نه و پوژه هه تا شه و شویش هه تا به یانیه که ی له گه ل نه و که نیزه خه ریکى که یف و خوځشى بوو. که پوژ بووه وه چوو بڼه گه رماو. بازرگان فه رمان دا که جلوبه رگیکى به شکو بڼه جانشا به رن. خزمه تکاره کان که وای دیبایان بڼه برد.

که جانشا له گه رماو هاته دهرځ، که واکه یان به شانیدا دا و برديانه وه مالئ. بازرگان به کویله کانی گوت چنگ و عوود و مه ی بیښن. بازرگان و جانشا هه تا نیوه شه و خه ریکى

به زم و خواردنه وه و خوشی بوون. دواى نه وه بازرگان چووه لای خیزانی و جانشاش چوو له گهل كه نيزه كه ی تیخزا. كه بوو به رۆژ جانشا چوو بۆ گه رماو. كه له گه رماو هاته وه، بازرگان چووه لای و پنی گوت: «نه و رۆ دهمه وه ی كاره كه م بۆ جیبه جی كه ی.» جانشا گوتی: «به سه ر چاو.»

بازرگانه كه به خزمه تكاره كانی گوت دوو یه ستر بینن. بازرگان سواری یه ستریک بوو. جانشاش سواری نه وی دیکه یان بوو. له به یانییه وه هه تا ئیواره هه ر رۆیشتن هه تا گه ینشتنه کتویکی به رز. بازرگان له یه ستره كه دابه زی و به جانشاشی گوت دابه زی. دواى نه وه بازرگان خه نجه ریک و گوریسیکی دا به جانشا و پنی گوت: «دهمه وه ی نه وه یه ستره سه ر بری.» جانشا له رپوه به گوریسه كه ده ست و پنی یه ستره ی به ست و سه ری بری و كه ولیشی کرد. بازرگانه گوتی ئیستا نیو زگه كه ی ده رینه و هیچی تیدا مه هیله و بۆخۆت بچووه ناوییه وه. منیش ده یدروومه وه. نه تو ماوه یه ك له ویدا بمینه وه و پاشان كه هاتییه ده ری چیت دی بۆم بگیره وه. جانشا به له ز ناو زگی یه ستره ی ده رهیتا و بۆخۆی چوو له زگی یه ستره وه. بازرگان خیرا ورگه كه ی دروو وه و له وی به جی هیشت و لئی دوور كه وته وه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه كه ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و چواره م هاته وه

گوته: خاوه نشکول! بازارگانه که لینی دور که وته وه و چوو له قهله شته بهردیکی شاخه که دا خزی شارده وه. نه وه ندهی پین نه چوو که بالنده یه کی گه وره هات بۆ بووه که لاکه و هه لیگرت و بردی، بردی بردی هه تا گه یشته لوتکه ی شاخه که که زهردومایه کی نه سته م بوو. داینا و ویستی بیخوا. جاننشا ههستی به بالنده که کرد و به خه نجه ره که سکی به ستره که ی دپی و هاته دهری. بالنده که که جاننشا ی دیت هه لفری و رۆیشت. نه و جار جاننشا ههستا چاویکی له راست و چه پی خزی کرد. که سی نه دیت. جگه له که سینی مردوو که له وی ویشک ببوو. جاننشا که نه وه ی دیت دهستی له زیان شوت. نه و جار چاویکی له خواره وه ی کتیه که کرد. ته ماشای کرد بازارگان به نیگه رانییه وه ده پروانییه سه ری. بازارگان که چاوی به جاننشا کهوت گوته: «له و بهردانه ی لای خۆت بۆم به رده وه با پیت بلیم به کام لادا بییه خوارئ. جاننشا له و بهردانه دووسه د بهردی بۆ به رداوه. نه و بهردانه هه مووی یا قوتی سوور و سهوز و گه وه ری گرانایی بوون. دوا ی نه وه جاننشا به بازارگانی گوت به کام لادا بییه خوارئ. بازارگان وه لامی نه داوه و به رده کانی هه موو کو کرده وه و له به ستره که ی خزی نا و لیتدا رۆیشت. جاننشا له سه ر نه و کتیه به ته نیا ماوه و دهستی کرد به گریان و پارانه وه. هه تا سی رۆژان نه وه حالی بوو.

دوا ی سی رۆژه که ههستا به سه ر کتیه که دا باسکه و باسک رۆیشت. هه تا دوو مانگان هه ر رۆیشت و گریا و بنچه گیا و داری خوارد تا گه یشته دهشتاییه کان که له وی داریکی زوری لئ بوو. جاننشا به دیتنی نه و ناوه دانی و باخ و دهشته خوشحال بوو. پرووی له وی کرد که گه یشتی سهیری کرد، کۆشکیکی لینه. لینی چوو ه پینشی. به ده وریدا گه را و سوورپاوه هه تا دهرگایه کی دیته وه. له وی کابرایه کی پیر دانیشتبوو. گوچانیکی یا قوتی به دهسته وه بوو. پروو خساریکی گهش و نورانی. له وی راوه ستابوو. جاننشا چوو بۆ لای و سلای کرد. کابرا سلایه که ی نه ستانده وه و فهرمووی کرد دانیشی. جاننشا له بهر دهرگای کۆشک دانیشی. نه و جار کابرا له جاننشا ی پرسی نه وه له کوپوه و چوناچۆن هاتویه نه و ولاته. به ته مای بچی بۆ کوئ. قهت هیچ مرۆفیک پینی نه که وتوه ته ئیره. جاننشا که نه و قسه یه ی له کابرا بیست، هینده ی کویری دیتبوو دهستی کرد به گریان. هینده گریا هه ناسه ی دهر نه ده هات. کابرا گوته: «رۆله گیان، مه گری، منیش ناره حهت کرد.» ههستا چوو خواده مهنی بۆ هیتا و شوکری خودای کرد. دوا ی نه وه پینی گوت: «رۆله گیان، دا پیم بلی چیت به سه ر هاتوه کتی و له کوپوه هاتوی.» جاننشا ته واوی به سه ر هاته که ی خزی بۆ گیزاوه. کابرا به بیستی نه و چیرۆکه ویشک بوو. نه یده زانی بلی چی. ئیدی جاننشا به کابرای گوت: «نه تۆش پیم بلی ئیره کوپیه و ئی کپیه؟» کابرا گوته: «رۆله گیان: نه و

كۆشكە و ئەو ولاتە ئى سولەيمان كۆپى داودە (س — خ). نىۋى من شىخ نەسرە و پاشاى
بالندەكانم. حەزرەتى سولەيمان منى لىز داناۋە.

لىزەدا بو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى بىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که نهوی پینجهد و پینجهد هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! کابرا گوتی: حه زرهتی سولهیمان منی لیزر داناوه و زمانی مهل و پهلهوه ری فیری من کردووه و کردوومی به پاشای نهوان. هه موو سالیکی بالندهکان دینه ئیره من زیارهت دهکن و دهگه پینهوه بۆ شوینه که ی خویان.» جانشا به و قسه ی شیخ نه سر دهستی کرد به گریان و گوتی: «بابه من چون بچمه وه بۆ شاره که ی خومان.» شیخ نه سر گوتی: «رۆله تو لای کیوی قافی و تو ناتوانی بچییه وه ولاتی خوتان. مه گین راههستی ههتا مهل و بالندهکان دین، نه ودهم تو به یه کیک له وان بسپیترم. ههتا بته نه وه شاره که ی باوکت. تازه تو له لای من بمینه وه، له و کوشکه دا بوخوت بخو و بخوه و سهیران بکه تا مهل و بالندهکان کۆ ده بنه وه.

جانشا له لای شیخ نه سر ماوه و دایمه خه ریکی گهشت و سهیرانی نیو کۆشک و باخهکان بو، تهواو بووژابووه وه که بالندهکان هاتته زیارهتی شیخ نه سر. شیخ نه سر جانشای بانگ کرد و دهسته یه ک کلیلی دایه و پنی گوت: «ئه وه کلیلی دیوهکانی کۆشکه، بچووه ده رگا کانیان هه لگره و چاویان لئ بکه جگه له فلانه دیو. نه چی بن قسه ییم بکه ی و ده رگای ئه و دیوه بکه یه وه ده نا تازه رووی خو شی و شادی نابینییه وه.

شیخ نه سر ئه و قسه نه ی بۆ جانشا کرد و ئه وی تهواو له مه ترسی ئه و دیوه ناگادار کرده وه و بوخوی چوو بۆ دیداری بالندهکان.

جانشا ههستا چوو بۆ کۆشک و دهستی کرد به گه ران به هه موو لایه کی کۆشکه دا. تهواوی دیوهکانیش گه را ههتا گه یشته ئه و دیوه ی که شیخ نه سر گوتبووی که خوی لئ نه دا. چاویکی له ده رگای ئه و دیوه کرد زۆر خو شی هاته به رچاو. قفلتیکی زیری پیوه بو. له دلئ خویدا گوتی به روالهت ئه و دیوه له هه موو دیوهکانی کۆشک خو شتره جا ئی چیه وا شیخ منی له و دیوه تو قاندوو ه نازانم. به لام هه رچی بی له گه ل چاره نووس ه یچ ناکرئ، ئه وه ی به سه رم بن دئ. ده یکه مه وه. ئیدی دهستی کیشا و قفله که ی کرده وه و وه ژوور که وت. سهیری کرد گۆلئیکی گه وره ی تیدایه و له په نا گۆله که کۆشکیکی لینه. ئه و کۆشکه له زیپ و زیو و بلوور چی کرابوو. تهواوی دیمه نه کانییش له یاقووتی سوور و سهوز بو. ئه رزه که شی له جیی به ردی مه رمه پ و پوخام، یاقووتی سهوز و گه وه ری تی گیرابوو. له نیوه راستی ئه و کۆشه که حه وزئیکی زیرینی پر له ئاو. له په نا ئه و حه وزه ئاژه لی کیوی و مهل و په له وه ری له زیپ و زیو چی کراوی لئ بوو که ئاویان له زاری ده هاته ده ری. هه ر کاتیک باشی ده هات هه ر کام له وانه دهنگی خوی لئ ده هات. له نزیک ئه و حه وزه هه یوانئیکی گه وره ی لئ بوو که له نیو ئه و هه یوانه دا تهختیکی یاقووتی داندا بوو که به

دور و جواهرات رازابووه. ئو تهخته ختوه تيكي له سهر هلدرايوو. ختوه ته كه له قوماشى ديباي سهوز بوو كه به تالى زير و زيو و نه قيمي گرانباي قهراخه كاني نه خشيترايوو. گوره يي و بهر بلاوى ئو ختوه ته په نجا گز بوو. له نيو ئو ختوه ته دا هوبه يه كي تايبه تي تيدا بوو كه شته كاني چه زره تي سوله يمانى تيدا بوو. جانشا باخى كي ديكه ي ديت له ولاي هه يوانه كه وه كه خاوه نى دارى ميوه ي جوراوجور و جوگه له و رووبارى به نيودا ده خوشى. له دهورى كوشكه كه گوله باخ و شيلان و ريحانه و هموو جوره گوليكى ديكه يان لى دابوو. جانشا سهرى له و هموو خوشييه ي نيو ئو باخ و كوشكه سوور مابوو. زياتر چوو نيو كوشك و باخوه و سهيرى ئو هموو شته سهير و سهمه ريه ي ده كرد. له وي ديتى خيزى قهراخ چوم و دهريا همووى له نه قيمي گرانباي و گوهه رى شه و چرا بوون. له و كوشكه دا جگه له وانه زور شتى ديكه شى ديت.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كوتايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكى ديكه.

که شهوی پینجسه و شهام هاتوه

گوتی: خاوهنشکۆ! جانشا له و کۆشکه دا زۆر شتی دیت که به دیتیان واقعی وړ ما. له کۆشکه دا زۆر گهرا، ههتا گهیشته دیویک که تهختیکی تیدا بوو. چوو له سهه تهخته که ماوهیهکی زۆر خهوت. کاتیک وه خه بهر هات ههستا رۆیشت ههتا له کۆشک چوو دههه. کورسییهک له بهر دههراگی کۆشک بوو، ماوهیهکی له وئ دانیشت و له سههیری جوانی ئه و دیمه نانه دا نوقم ببوو. ههه ئاوا که سههیری داخستبوو له فکری ئه و ههتا بوو که ئیره کوییه و ئی کییه؟ له پرده سنی کۆتر له ههواوه هاتن و له قهراخ گۆله که نیشته وه. ماوهیهک پیکه وه یاریان کرد و به دهههیری یه کدا هاتن. ئینجا په ره کانیان له خویان کرده وه و روت بوونه وه. بوون به سنی کیژی مانگ روهسار که له دونیادا نمونه یان نه بوو. دوا ی ئه وه چوو نه ناو گۆله که وه و دهستیان کرد به مه له کردن. ماوهیهک خهریکی گه مه و یاری و پیکه نین بوون. جانشا که ئه و کیژانه ی دیت نوقمی جوانیان بوو. دوا ی ئه وه ی تیریان مه له کرد له ئاوه که هاتنه دههه و له باخدا دهستیان کرد به گهشت و سههیران. جانشا که ئه و له نهجه و لار و سیمایه ی دیت هوشی لای خوی نه ما. که وه ته شوینیان و خوی گه یاندنی، سلای لی کردن. ئه وانیش جوابی سلاره که یان داوه. پاشان لی پرسین گوتی: «خانمه کان ئیوه کین و له کویوه هاتون؟» هه ره چوو که که یان وه لای داوه: ئیمه په رین و بۆ گه ران و سههیران هاتوینه ئیره. جانشا پنی گوت: «به زه بیقان به مندا بیت. ئه و کچه گوتی: «له و قسه انه که پری و برۆ به لای کاری خۆته وه. جانشا که ئه و قسه یه ی بیست دهستی کرد به گریان و ئه و به ی تانه ی خۆینده وه:

دیی وه کوو خهونی ده خزییه ژیانمه وه
چی چیژ و سههزه ده ریژییه گیانمه وه
به له نهجه ده پوی و ده لای مه مینه
شیت و شهیدا و هه لوه دام به دواته وه
سوور ماوه سههرم، وړ و کاس و گیژم
په ری یا فرهیشته هات به لامه وه

کاتیک کچه کان ئه و شهههه ی جانشایان بیست دهستیان کرد به پیکه نین و گه مه و هه له پری و شادی. ئه و جار جانشا چوو که شههه یکی میوه له باخه که رنی هینای له پیشی دانان. ئه وانیش خواردیان و خواردیانه وه و ئه و شهه وه له وئ له گه ل جانشا خهوتن. که رۆژ بووه وه کچه کان په روبا لیان دهه کرده وه و بوونه وه به کۆتر. جانشا که دیتی ئه وان بال و

په پيان دهرکرد و له بهر چاوی ئه و فرین خه ریک بوو گیانی شیرینی له له شمی دهر فری. هر بویه یهک به خوی هاواری کرد و له حاسسته خوی بیهوش کهوت، ئه و روزه هه تا نیواره هه ر له وی کهوتبوو.

شیخ نه سر له لای بالنده کان که رابووه و له جانشا ده که ر هه تا له گه ل بالنده کان بینترته وه بؤ شاره که ی خوی. کاتیک شیخ نه سر زور له کوشکدا که ر و ئه وی نه دیته وه، زانی که دهرکی ئه و دیوه ی کردووه ته وه. شیخ به مه له کانی گوتبوو که لایکه که گیزاوی چاره نووسی هیتاوییه ته ئیره. له ئیوهم ده وی بیبه نه وه شاره که ی خوی. مه له کان گوتیان به سه ر سه ر و به سه ر چاو.

به کورتی، شیخ به دوا ی جانشادا ده که ر هه تا که یشته دهرکی ئه و دیوه ی که پنی گوتبوو، نه یکاته وه. له ریوه چووه ژووری، سه یری کرد ئه وه جانشا له وی له بن داریک بی هوش کهوتووه. خیزا چوو هیندیک ئاوی بؤنخوشی هیتا و به سه ریدا هه لپرژاند و وه هوشی هیتاوه. جانشا چاویکی له ملا و ئه ولای کرد.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بؤ شه ویکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و ههوتهم هاتوه

گوتی: خاوه شکو، جانشا چاویکی له ملا و ئهولای خزی کرد. جگه له شیخ نهسر که سی دیکه ی نه دیت. ئهوهندی دیش ناربهحت بوو. به دلنکی پر له خهم و پهژارهوه ئه و شیعره ی خویندهوه:

قــــــــــــــــومریهکی ئاسمانی ئه ورۆکانی به له نجه و لاز
نازی دهفرۆشت به دلی من و به چیمه ن و گولی به هار
بهخته وهر بــــــــــــــــروم ئه ورۆکانی چه رخ به که یفم دهگه را
تۆمه ز ده رکیتی ئاسمان کراوه تا ئه و بیته خــــــــــــــــوار
که چی فــــــــــــــــری رۆیی، به جنی هیشتم ئه و په ریبه
ده بی هــــــــــــــــه تاکوو من ماوم پۆندک برپۆزم له سوئی یار

شیخ نهسر که ئه و شیعره ی له جانشا بیست پیی گوت: «کوپم پیم نه گوتی ده رکی ئه و دیوه مه که وه و مه چوه ژوره وه. ئیستا که به قسه ی منت نه کردوه دا بۆم بگیره وه چیت دیوه و چیت به سه ر هاتوه.» جانشا بۆی گه راره چی دیتوه و چی به سه ر هاتوه. له گه ل ئه و کچانه چی کردوه و چیان پی گوتوه. شیخ گوتی: «کوپری من ئه و کچانه په ری بوون و سالی جاری دین بۆ ئیره بۆ سه یر و سه یاحهت و هه تا شه و خه ریکی سه یران و کایه و گه مه ده بن و ده پۆنه وه. دوايه ده چنه وه شاره کانی خویان. جانشا گوتی: «گه وره م شاری ئه وانه له کوینه؟» شیخ نهسر گوتی: «پۆله گیان به خودا خۆ من نازانم شاره کانیان له کوینه. شوینه که یان نازانم.» دوا ی ئه وه شیخ نهسر به جانشای گوت: «ئیستا هه سته و ئه و ئه فینه له سه رت ده رهاوی که له سه رت دایه، با من تو له گه ل ئه و مه ل و بالنده انه به ریکه مه وه بۆ شاره که ی خوتان بۆ ماله باوکت.» هه ر شیخ ئه و قسه یه ی کرد هاواری کرد و بی هۆش بوو. دوا ی ماوه یه ک وه هۆش خزی هاتوه و گوتی: «ئه من ناچه وه بۆ شاره که ی خۆم تا ئه و کچانه نه بینمه وه، گه وره م ئه وه ش بزانه که من قهت بیری که س و کارم ناکم، ئه گه ر له لای تو بشمرم. من دلخۆشم ئه وه ندهش که سالی جاری کیش بی چاوم به ده لال و خۆشه ویسته م بکه وی.» ئیدی به ئاه و ناله وه ده سته ی کرد به خویندنه وه ی ئه و شیعره.

دل پر له خۆزگه و بریایه و زۆر که م دــــــــــــــــسته دی
ده مر م تا ئه و کاته ی ئه و ئاواته م دــــــــــــــــسته دی
تیشکی گه شی هه تاو که خۆت ده ر خه ی ده زانم

که شهوی پینجسه د و ههشتم هاتهوه

گوته: خاوهنشکۆ! جانشا به بیستنی قسهکانی شیخ نه سر ئه هوهن بووه و هه ره له لای ئه و ماوه هه تا سالیکی دی، هه ره ئه ورۆی دا به سبهینی هه تا کاتی هاتنه وهی بالندهکان هاتهوه. شیخ نه سر چاوه پینی هاتن و دیداری مه ل و بالندهکان بوو، جانشاش چوو له باخه که دا له بن داریک خۆی مات دا. هه تا سنی رۆژان له وی ماوه و کچهکان هه ره نه هاتن. کهوته دله کوته و نیگه رانی. له بهر ناره حه تیان دهستی کرد به شین و گریان هه تا له ئاسته خۆی بی هۆش بوو و کهوت. دوا ی ئیستیگ وه هۆش هاتهوه. تاویک روو به ئاسمان دهگریا و ئیستیگ سه ری داده خست و ئاخ و داخی ده دا ده ری و جاریک روو به گۆله ئاوه که ویشک ده بوو له تا و یای خۆشه ویستیدا دلی به توندی لینی ده دا که له پردا سنی بالنده له بیچی کۆتردا له ئاسمانه وه هاتنه خوار و نیشتن. به لام هه ره کۆتره ی به قه د دالیک ده بوو. دوا ی ئه وه کۆتره کان له قه راخ گۆله ئاوه که نیشتن و چاویکیان له راست و چه پ کرد. که سیان له وی نه دیت. ئینجا بال و په ره که یان له خۆیان کرده وه و چوون له گۆله که وه. له شیان ده تگوت زیوه. له ئاوه که دا خه ریکی کایه و شه ره ئاو و پیکه نین بوون. له و چه نگه یه دا گه وره که یان گوته: «کچه کان ده ترسم که سیک له کۆشکه وه به دزییه وه چاومان لی بکا.» کچیکی دیکه یان گوته: «خوشکی ئه و کۆشکه ئی حه زه رته ی سوله یمانه، خۆ له ئینس و جن که سی لی نییه. وا بوو ئه وی هه ره چکۆله یان به بزوه وه گوته: «خوشکه کانم، ئه گه ره که سینیکشی لی بی دلنیا بن جگه له من که سی ناوی.»

ئه وان ئاوا له وی خه ریکی کایه و شوخی بوون. جانشاش له خۆشیان دلی ده له رزی و له بن داریک خۆی حه شار دابوو چاوی لی ده کردن. ئه وان ئه ویان لی دیار نه بوو. سه رقالی مه له بوون و به مه له چوو بوونه نیوه راستی گۆله که له په روبا له که یان دوور که وتبوونه وه. ئینجا جانشا وه ک بروسکه خۆی گه یانده په روبا لی کچه گچکه که یان و هه لی گرت. کچه ناوی شه مسه بوو. کاتیک کچه کان چاویان به جانشا کهوت له ترس و شه رمان ده له رزین و خۆیان له ئاوه که دا حه شار ده دا. ورده ورده به مه له هاتنه قه راخ ئاوه که. چاویان له جانشا کرد. سه یریان کرد کورپیکی قۆز و له به ردلانه و له وه چه ی مرۆقه. پینان گوته: «ئه تو کتی و چۆن هاتوویه ئیره و بۆ ئه و په روبا له ی شه مسه ت هه لگرتووه؟» جانشا گوته: «وه رن با به سه رهاتی خۆمتان بۆ بگیره وه. خاتوو شه مسه پینی گوته: «چییه ئه و په روبا له ی منت بۆ هه لگرتووه، ئه من له کویتوه ده ناسی؟» جانشا گوته: «سۆمای چاوم له ئاوه که وه ره ده ری با به سه رهاتی خۆمت بۆ بگیره وه و پیت بلیم بۆ له نیو ئه و سنی خوشکه جلهکانی تۆم هه لگرتووه. کچه گوته: «گه وره م بال و په ره که م بده وه با له به ریان بکه م و بیم بۆ لای تو. جانشا گوته: «خۆری جوانان من ناتوانم ئه و بال و په رت ده مه وه

و خۆم له ئەفینی تو بێ بەش بکەم و بە دەستی خۆم حوكمی مردنی خۆم دەرکەم. له سویی ئەفینی تو سوڤمای چاوم نەماوه. ئەمن ئەو پەرپوبالەت نادەمەوه هەتا شیخ نەسر پاشای بالندەکان نەیتە ئیره. شەمسە که قسەکانی جاننشای بیست، پنی گوت: «ئیتستا که جلهکانی من نادەیهوه، کهمیک بکشئیوه با خوشکهکانم بێن جلهکانیان له بەر بکه‌نوه و شتیکیش بدن به من خۆمی پێ داپۆشم. جانشا له‌پیره گه‌راوه بۆ لای کوشک و شەمسە و خوشکه‌کانی له‌ ئاوه‌که هاتنه‌ دهری. خوشکه‌کانی شەمسە پەرپوبالەکانیان له‌ بەر کرده‌وه و یه‌ک دوو پەپیشیان دا به‌ شەمسە که نەیدەتوانی پنی هەلفرێ. ئەو تووک و پەپه‌ی له‌ خۆی دا و وه‌ک دارسەلو هەستا سەر پێ و ئاسک ئاسا به‌ له‌نجەولار چوو بۆ لای جانشا. سەیری کرد له‌ سەر تەختیک دانیشتوو. سلاوی لێ کرد و چوو له‌ نیزی که‌ ئەوه‌وه دانیشت و پنی گوت: «کوپی جوان، تو خۆشت و منیشت تیدا دەبه‌ی، ئیتستا به‌سەرهای خۆتم بۆم بگێره‌وه بزانی چیت به‌سەر هاتوو؟ جانشا که‌ دیتی شەمسە ئەو قسانه‌ی کرد دەستی کرد به‌ گریان. ئەوه‌نده گریا جله‌کانی به‌ری خووسان. شەمسە زانی که‌ جانشا گێرژده‌ی که‌مەندی ئەفینی ئەوه، هەستا چوو له‌ لای دانیشت و فرمیسکه‌کانی ستپی و پنی گوت: «قوزه‌که‌م، مه‌گری و چیرۆکی ژیانتم بۆ بگێره‌وه.»

جانشا به‌سەرهای خۆی له‌ پوژی یه‌که‌مه‌وه تا ئەو شوینه‌ی پیکه‌وه دانیشتبووون بۆ شەمسە گێراوه.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌ی هەلگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه د و نویم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکۆ! خاتوو شه مسه که چیرۆکی ژبانی ئهوی بیست ئاهیتی هه لکینشا و پنی گوت: «گه ورهه نه گهر تو من خوش دهوی جله کانم دهوه با له گهل خوشکه کانم بچمه وه ناو هۆزه کهی خۆمان و ئاگاداریان که مه وه که تو ناشقی من بووی و بگه پیمه وه لای تو و نه تو به ره و شاره کهی باوکت به رمه وه. جاننشا که ئه وهی بیست دهستی کرد به گریان و به شه مسه ی گوت: «کاریکی شیاو نییه خوینی منی نه ودال بریژی و له خۆرا بمکووژی. خاتو شه مسه گوتی: «خاوه نم به چ هۆیه ک ده بی تو بکووژم؟! جاننشا گوتی: «له بهر ئه وهی نه گهر تو په روبا له کهت له خۆت ده یه وه و برۆی گیانی منیش له له شمم ده رده چی. خاتوو شه مسه که ئه وهی بیست پینکه نی و خوشکه کاندیشی پینکه نین. ئه و جار خاتوو شه مسه پنی گوت: «خه مت نه بی تازه تو میردی منی، ئیدی هه سستا و له ئامیزی گرت و به خۆیه وه گوشی و هه نیه و کولمه ی ماچ کرد. جاننشا ئه وی له باوه شیدا گوشی و ماوه یه کی باش ئاوا له ئامیزی یه کدا بوون. دوا ئه وه له باوه ششی یه ک هاتته ده ری و له سه ر ته خته که دانیشتن. پاشان خوشکه گه وره کهی هه سستا و له کۆشک هاته ده ری و چوه ناو باخه که وه و که میکی میوه و شت لی کرده وه و بۆی هینا. ئیدی خواردیان و خواردیانه وه و خه ریکی عه يش و نۆش بوون. جاننشا کورپکی بالا به رز و ریکوپیک و قۆز و جوانچاک بوو. خاتوو شه مسه پنی گوت: «خۆشه و یسته که م، به خودا ئه منیش ئوگر و ئه فینداری تۆم و له قولایی دلمه وه خۆشم ده وینی و قهت لیت جودا نابمه وه.» جاننشا به و قسه یه ئه ر خه یان بوو. که یفی ساز بوو دهستی کرد به گالته و جه فه نگ. له و کاته دا که ئه وان خه ریکی گالته و جه فه نگ بوون، شیخ نه سر له لای مه ل و بالنده کان گه راوه.

که چاویان به شیخ نه سر کهوت هه موویان له به ری هه سستا و سلایان کرد و ده ستیان ماچ کرد. شیخ دوعای به خیری بۆ کردن و فه رمووی کردن دانیشتن. ئه وانیش دانیشتن. ئه و جار شیخ به خاتوو شه مسه ی گوت: «خانمه جوانه که، ئه و کورپه شیت و شه یدای تو بووه و له تاوی تو حه جمینی نییه. بیکه بۆ خاتری خودا به زه بیته پیندا بی، له و کورپه چاک و پاکنه ی زه مانه. له وه چه ی پاشایانه. باوکی پاشای کابوله و ولاتیکی پان و به رینی له بهر دهستی دایه.» کاتیک شه مسه گوئی له قسه کانی شیخ بوو گوتی: «بابه شیخ فه رمایشته کانی تۆم بیست و ملکه چی فه رمانتم. چوو دهستی شیخی ماچ کرد و دهسته ونه زهر له پینشی راوه سستا. شیخ پنی گوت: «کچم ئه گهر راست ده که ی، سویند به خودای گه وره بخۆ که هه تا ماوی خه یانه تی بی نه که ی.» ئه و جار کیزه زوری سویندی گه وره گه وره خوارد که قهت خه یانه تی بی نه کا و ئه و وه ک میردی هه تا هه تایی خۆی قه ببول بکا. به لینی به شیخ دا و گوتی: «بابه شیخ، به لیتت بی ده دم قه تی لی جیا

نابمه‌وه.»

دوای ئەوهی که شه‌مسه ئاوا سویندی خوارد و به‌لینی به شیخ دا، شیخ باوه‌ری به شه‌مسه کرد و پرووی له جانشا کرد و پینی گوت: «سپاس بۆ خودا که ئەو دوانه‌تانی ئاوا به یه‌ک‌گه‌یاند و پینکی خستن.» جانشا له راده به دهر که‌یفی ساز و خوشحال بوو. جانشا و خاتوو شه‌مسه سی مانگان له لای شیخ نه‌سر له خوشی و عه‌یش و نوشدا بوون.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌کی هه‌لگرت بۆ شه‌وینکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و دهیم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! دواى سى مانگ شه مسه به جانشای گوت: «پښم خوښه بچینه وه
شاره که ی خوتان و مارهم که ی ژيانیکى نوښ دهست پښ بکه ین.» جانشا له گهل شیخ نه سر
راویژی کرد و نه وهی که شه مسه پښی گوتبوو بښ شیخیشی گپراوه. شیخ نه سر گوتی:
«پرو به لام له گهل شه مسه زور باش به.» جانشا گوتی: «به سر سر و سر چاو.»

خاتوو شه مسه داواى بال و په ره کانی کرده وه و به شیخی گوت: «بابه شیخ پښی
بفرموو تا بال و په ره کانم داته وه.» شیخ به جانشای گوت، بال و په ره کانی ویده وه.
جانشا له رڼوه هستا چوو بښ کوشک و بال و په ره کانی هینا و دایه وه.

خاتوو شه مسه بال و په ره کانی له خوی شه تهک دا و به جانشای گوت: «وهر سر
کولم، چاوت بقووچینه و گویت بگره تا شریخه ی ناسمانه کانت نه په ته گوی. به هر دووک
دهستیش توند بالم بگره و وریابه نه که وی. جانشا چوره کولی. هرکه نه و ویستی
هه لفری، شیخ نه سر گوتی: «که میک راوهسته با نیشانه کانی شاری کابولت پښ بلیم، نه وهک
ریت لی تیک چی بچی بښ جینگایه کی دیکه.» شه مسه راوهستا. شیخ نونیشانه کانی کابولی
پښ گوت و جانشای به و سپارد و مالواوی لی کردن. شه مسه مالواوی له خوشکه کانی
کرد و پښی گوتن: «نڼوه بچنه وه بښ لای که س و کاره که مان و پروداوه که ی من و جانشایان
بښ بگرینه وه. دواى نه وه شه مسه هه لفری و وهک با و بریسک به ناسماندا پرویشته.
خوشکه کانی هه لفرین و چوونه وه بښ لای هوزه که ی خویان و به سرهاته که ی شه مسه ی
خوشکیان و پروداوی زه ماوهنده که یان له گهل جانشا بښ خزم و که سه که یان گپراوه.

شه مسه ش له نیوه پزوه هه تا نڼواره یهک تهکان هه لفری. نڼواره له دووره وه چاوی به
میزگ و میزغوزاریک که وت که پر بوو له دار و کانی و سه وزایی. خاتوو شه مسه به
جانشای گوت: «نڼره میزگینکی خوش و سه رسه وز و پر له دارستانی لڼه ده لیم لڼره
لا دین و که میک به سه سیننه وه. شه و لیر بین و به یانی وه پښی که وینه وه. ده لڼی چی؟» جانشا
گوتی: «چونت پښ خوښه وا بکه.» له رڼوه شه مسه لوور بووه وه ناو میزگ و سه وزاییه که
و نیشته وه. جانشاش له کولی هاته خوارى. جانشا ناوچه وانی ماچ کرد و ماوه یهک له
قهراخ چومه که دانیشتن. دواى نه وه ههستان و له نڼو نه و دار و باخ و چومه دا گه پان و
سهیرانیان کرد. میوه یان له دارهکان ده کرده وه و ده یانخوارد هه تا بوو به شه و. دوايه
هاتنه وه لای داریک و تا به یانی له وښ خه وتن.

که بوو به پروژ خاتوو شه مسه جانشای له کولی کرد و هه تا نیوه پرو بی راوهستان
فری. که بیسته شوینیک، نیشانه کانی که شیخ نه سر کوتبووی ورده ودهر ده که وت.

کاتیک شهمسه نهو نیشانانهای دیت له ناسمانهوه بهرهو دهشتیکی خوش و سهرسهوز که چوم و پروبارهکانی له دوورهوه سهرنجیان رادهکیشا و دار و باخهکانی خوشیان دهخسته دلی مرؤقهوه، رؤیشته خواری. لهو دهشتهدا پؤل پؤل مامز دهلهوهرین و کانیاوهکان ناویکی پاکیان له بهر دهرویشته. شهمسه لهو دهشته خوشه نیشتهوه و جانشاش له کولی هاته خواری و تهویلی ماچ کرد. خاتوو شهمسه به جانشای گوت: «خوشهویست و سؤمای چاوم، دهزانی چهندمان رینگا بریوه؟» جانشا گوتی: «ناوهلالا.» کیزهکه گوتی: «سن مانگه ریه.» جانشا پیی سهیر بوو گوتی: «باش بوو شکور به سلامهتی گیشتینهوه.» ئینجا له پهنا یهک دانیشتن. خواردیان و خواردیانوه و دهستیان کرد به یاری و جهفنگ و کهیف و خوشی. لهوجهنگه یهده تماشایان کرد، دوو سوار بهرهو لای ئهوان دین. جانشا جوان سهرنجی دانی سهیری کرد یهکیان نهو پیاوه بوو که کاتیک سواری گهمیهکه ببوون له لای نهسهپهکانی دانابوو. نهوی دیکهش یهکیک لهو سوارانه بوو که له راوهکهدا لهگهلیان بوو. نهوان که جانشایان دیت ناسیانهوه و هاتن سلوویان کرد و خوویان به سهر قاچیدا دا. ئینجا گوتیان نهگه ریمان بدهی دهچینهوه لای باوکت و مزگینی دهدهینی. جانشا گوتی: «پیتان خوشه بچن.» گوتیشی: «تاوله و راخر و شتیشمان بؤ بینن دهمانهوی تا حوت رؤژ لیره بمینینهوه. ههتا دهستهی سواران دین بهرهو پیرمان و به تشریفاتوه دهمانبهنهوه.

لیرهدا بوو، ماوهی چیرۆکی نهمشهویش کوتایی پین هات و شههرزاد دریزهی چیرۆکهکی هه لگرت بؤ شهویکی دیکه.

که شهوی پینجسه و یازدهم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکوا! نهو دوو پیاوه خیرا سوار بوون چوون بۆ لای باوکی جانشا. که یشتنه بارهگای تیمموس پاشا، گوتیان: 'پاشای جیهان، مزگینیمان دهیه کوره کهت هاتووه تهوه و نهوه له فلان میترگ و باخه.' پاشا که نهو هه واله ی بیست، له خۆشیان شاگهشکه بوو و لهوی بیهوش کهوت. که وه هوش هاتوه، فرمانی دا مال و خهلاتیکی باش بهو دوو سواره بدن. وه زیر زیر و مالیکی زوری دا بهو دوو پیاوه و خهلاتی کردن و گوتی: 'نهوه ئیمه خهلاتی باشمان دا به ئیوه، جا چ راست بکن چ درۆ.' پیاوهکان گوتیان: 'به خودا درۆ ناکین و ئیستیک لهوه بهر له لای شازاده دانیشتبووین. بۆ درۆ و راستی، پیشی گوتین که پنتان بلین تاوله و خیهوتیان بۆ بهرن، چونکه دهیانهوئی حهوت رۆژ لهو میترگه بمیننهوه ههتا وهزیر و گورهگورهکان و فرماندهکانی دهولت به پیریانهوه دهجن.' ئیدی پاشا فرموی تهپل و دهفی شادی لی دن و، جارچی بانگهواز بکن با خه لک ناگادار بنهوه که جانشا هاتووه تهوه. دواي نهوه تیمموس پاشا به کومه له سواریکی زورهوه چوو بۆ میترگ و دارستانه که. جانشا له گه ل خاتوو شه مسه دانیشتبوو که سوپا وه دهر کهوت. جانشا ههستا و به رهو پیلی بابی چوو. کاتیک سوارهکان نزیك بوونهوه، نهویان ناسییهوه و دابهزین و دهستیان ماچ کرد. نهوجار جانشا له نواوه و سوارهکان له دواوه رۆیشتن تا گه یشتنه لای تیمموس پاشا. ههر که پاشا چاوی بهو هه موو جوانیهی کوره کهی کهوت، له سه ر زینه که وه خۆی هاویشته خواری و جانشای کوری له ئامیز گرت و دهستی کرده گریان. دواي ئیستیک سوار بووهوه و به کوره که شی گوت که سوار بیتهوه. سوارهکان له لای راست و چهپاونهوه ده رۆیشتن ههتا گه یشتنه لای چومه که. سوپاکه دابهزین و خیهوتیان هه لدا و دهف و دههول و تهپلیان دهژهنی و له که ره نایان دهتورپاند.

تیمموس پاشا به پیشخزمه تهکانی گوت: 'خیهوتی دیبای سوور بۆ خاتوو شه مسه هه لدن.' پیشخزمه تهکان فرمانیان به جی گه یاند. ئینجا خاتوو شه مسه بال و په ری له خۆی کردهوه و ههستا بهرز و ریک وهک شمشاد به له نجه ولار تاو ساسا به رهو خیهوته کهی رۆیشت و چوو له نیو تاوله که دا دانیشته. له رپوه تیمموس پاشا له گه ل کوره کهی چوون بۆ تاوله کهی شه مسه. کاتیک خاتوو شه مسه پاشای دیت، له بهری ههستا و کرئوشی برد و دهستی ماچ کرد. تیمموس پاشا دانیشته و جانشا و شه مسه ی له مبه ره و نهو بهری خۆی دانا. به خیرهاتنی شه مسه ی کرد و به جانشای گوت: 'جا رۆله، بۆم بگیره وه نهو ماوهیه له کوئی بووی و چیت به سه ر هاتووه؟' جانشا تهواوی نهو رپودا و شتانهی که دواي راکردن به دواي ناسکه که دا بۆی هاتبوونه پیشی، موو به موو هه مووی

بۆ بابى گيتراوه. پاشا كه ئه و به سه رها تانه ي بيست، سه رى سوور ما. نه يده زانى چى بلنى.
ئنجيا رووى له شه مسه كرد و گوتى: 'سپاس بۆ ئه و خودايه ي دلى توى نه رم كرد و له گه ل
كوړه كه م پيك هاتن و منى به كوړه كه م شاد كرده وه ره حميكي گه و ره ي پى كردين.
ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى نه مشه و يش كو تايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي
چيروكه كه ي هه لگرت بۆ شه ويكي ديكه.

که شهوی پینجسه د و دوازدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکول! پاشا به خاتوو شهمسهی گوت: 'پیم خوښه هزت له چپیه داوای بکهی هه تا بۆت وهدی بیتم.' شهمسه گوتی: 'ئاواتی من ئه وهیه له نیوه پراستی باخدا کۆشکینکم بۆ چی کهی و جۆگه له ئاو به بهر کۆشکه که دا بپروا.' پاشا گوتی: 'به سهر سهر و چاو.' ئه وان خهریکی وتووێژ بوون که دایکی جاننشا له گهل ژنی وهزیر و گه وره کانی شار و فرمانده کان گه یشتتی. جاننشا ههر که هه والی هاتنی دایکی بیست، خیرا له تاوله کهی هاته دهری و به پینشواییه وه چوو. به کتریان له نامیز گرت. دایکی جاننشا له خوشیان فرمیسی رانه وه وستا و ده گریا و ئه و شیعهرهی خوینده وه:

ده زانی چه نده خوښه دیـــــرداری یاری نادیارته؟
وهک له بیروونیکهی وشکا ساقی بیته هاوارت

'دایک و کور به نوره زوریان باسی رهنج و تالیی ئه و ماوه دوور و دریزه کرد و پیکه وه گریان و پیکه نین. ئینجا تیقموس پاشا چوه وه تاوله کهی خوی و جاننشا له گهل دایکی چوه نه تاوله کهی پاشا و ده ستیان کرد به وتووێژ. له و چهنگه یه دا مژده ده ران مژده یان هیتا ئه وه خاتوو شهمسه دیته سلاری شاژن. که دایکی جاننشا ئه و هه والهی بیست، هه ستا چوه پینشوایی شهمسه و سلاری لی کرد و له نامیزی گرت. ماوه یهک ئاوا مانه وه و پاشان له گهل ژنه وهزیر و فرمانده و گه وره کانی ده ولت به ره و تاوله کهی خاتوو شهمسه وه پری که وتن. تیقموس پاشا دیاری و خه لاتیکهی زوری به سهر سوپا و هه ژاران و خه لکی دیدا به خشییه وه. هیتده به هاتنه وهی کوربه کهی خوښحال بوو هه تا ده رۆژان له و ده شته دا خواردن و خواردنه وه به خشراره و له خوشی و ئاههنگدا بوون.

داوای ئه وه پاشا فرمانی دا سوپا بگه رپته وه و بۆ خوشی سوار بوو. سوپا و ئه میران و وهزیران و گه وره کانی شار له راست و چه پیه وه ده رپوشتن. به و شیه وه رپوشتن هه تا گه یشتنه وه شار. شار هه موو رازابووه و دهنگی دهف و دههولی شادی ولاتی داگرتبوو. دایکی جاننشا و خاتوو شهمسه چوه نه وه کۆشک. گه وره کانی شار دیاری باش و گرانباییان ده به خشییه وه و خه لکی ته ماشاچی سه ریان سوور مابوو. هه تا ده رۆژان خه لکی هه ژار نان دران و مالیان به سه ردا به خشراره. شهمسه خانم واقی و پرما و به و دیمه نه شاگه شکه بوو.

رۆژیکهی تیقموس پاشا فرمانی دا وه ستای دیواریان بانگ کرد و پنی گوتن که کۆشکیکهی له و چه شنه له نیوه پراستی باخدا ساز کهن. ئه وان کورپوشی به لپیان برد و

چوون به لای کاری خویانهوه و دهستیان کرد به درووستکردنی کۆشک. جانشاش بهردبیری بانگ کرد و پتی کوتن: 'دهبی کۆلهکهیهک له بهردی روخامی سپی درووست بکن بهلام دهبی ناوهکهی هلۆل' بئ. 'کۆلهکه درووست کرا و جانشا هینای پهروباله سپیهکانی که شهسه پتی دهفری، له نیو ئه و کۆلهکهی نا و قورقوشمی توواوهی بهسه ر دا کرد و تهواو شاردییهوه. کاتیک کۆشکه که تهواو بوو، پریان کرد له فه رشی دیبا. بهزم و ئاههنگیکی خوش ساز کرا و خاتوو شهسهیان هینایه نیو ئه و کۆشکه و، پاشان هر کهسهی چوو به لای کاری خوییهوه. کاتیک خاتوو شهسه هاته کۆشکهوه، بۆنی جله تاییهتهکانی بۆ دههات.

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکهی هه لگرت بۆ شهوینکی دیکه.

که شهوی پتخسه و سیزدهیم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکۆ! خاتوو شهسه که بۆنی پهروبالهکهی خۆی بز هات و شوینهکهی دیتهوه، ویستی دهریانبیتی. تا نیوهشه و راوهستا. کاتیک جانشا تهواو خهوی لی کهوت، ههستا چوو له لای نهو شوینهی بۆنهکهی لی دههات. هر دایهوه و دایهوه ههتا کهیشته کۆلهکهکه. لهویدا دیتی قورقوشمیان به سهردا تواندبووهوه. قورقوشمهی لادا و هر بهدورهیدا هات و دایهوه ههتا کهیشته پهروبالهکهی، پهروبالهکهی هینا دهوی و له بهری کرد. ههلقریبه سهردیواری کۆشکهکه و لهویزا ههراهی خهلی ناو کۆشکهکهی کرد و گوئی: 'دا بچن جانشام بۆ بانگ کهن با مالاوایی لی بکه. دانیشتوانی کۆشک چوون جانشایان ئاگادار کردهوه. جانشا هات و گوئی: 'ئهوه چۆن ئهوانهت دیتهوه؟' خاتوو شهسه گوئی: 'خۆشهویستهکه، بینایی چاوم، به خودا من تۆم زۆر زۆر خوش دهوی و زۆر خۆشحال بووم، تۆ ئاوا به دیداری کهس و کارهکهت شاد بوویهوه و هاتیهوه شارهکهی خۆت. دهزانم ئهتۆش منت خوش دهوی وهک چۆن من تۆم خوش دهوی. وهره لام له قهلاهی گهوههرنگین.' ئهوهی گوت و ههلقری. جانشا که ئهوهی دیت و نهو قسانهی بیست، خهریک بوو گیانی دهچی. لهجیوه بیهۆش بوو، هر لهوی کهوت. تا قمیک ههلاتن بۆ لای تیقموسپاشا و ههوالکهیان بێ راگهیاندا. پاشا هات بۆ کۆشک و کورهکهی دیت لهوی کهوتبوو. له تاوانی دهستی کرد به گریان. زانی گیرۆدهی خۆشهویستی خاتوو شهسه بووه. ئینجا ناریدیان گولاویان هینا بهسهریاندا ههلقریژاند و وه هۆشیان هیناوه. جانشا که سهیری کرد باوکی لهپشت سهریهتی، دهستی کرد به گریان. باوکی پرسی: 'چی بووه؟' جانشا گوئی: 'بابه، شهسه له رهگهزی پهریانه و من زۆرم خوش دهوی. بال و پهپیکی لای من بوو که بێ نهو نهیدهتوانی ههلقری. نهو بال و پهپهه له قهدی کۆلهکهیهکی کۆشکهکه خستوو قورقوشم بهسهردا کرد. کهچی نهو خانمه چوو ههمووی داوهتهوه و خۆی گهیاندووته بال و پهپهکهی و دهریهیناوه. ههتا نهچوو بووه سهردیوارهکه و ههراهی نهکردبوو بۆ مالاوایی، کهس نهیزانی بوو. ئلهویزا ههراهی منی کرد و گوئی: 'من تۆم خوش دهوی، نهوه تۆم هیناوه لای دایک و بابت. نهگه تۆش منت خوش دهوی، له قهلاهی گهوههرنگین وهره لام.' ئهوهی گوت و ههلقری. تیقموسپاشا گوئی: 'رۆله، خه مەخۆ. نه من بازرگان و جیهانگه رهکان کۆ دهکه مهوه و ههوالی نهو قهلایهت بۆ پهیدا دهکه. دواهی نهوه دهچین و شهسه خانم له کهس و کارهکهی دهخوایین. ئاواته خوایم خودا پیکتان شاد کاتهوه و به یهکجاری پیک بگن.'

پاشا خیرا فهرمانی دا چوار وهزیرهکهی بیته ههنتهشی و پهی گوئن: 'بازرگان و گهروهکانی شار کۆ بکه نهوه و شوین و ناویشانی قهلاهی گهوههرنگینان لی بپرسن.

ههركهس بزانی و بۆ شوین و جیگاكهی ریشاندهرمان بێ، په نجاهه زار دیناری زێری سووری دهدهمی. وهزیرهكان به پیر فرمانهكهی پاشاوه چوون و هه موو بازرگان و جیهانگه په كانیان دیتنه وه و لێیان پرسین: 'ئه ری به شوینی قه لای گه وه رنگین ده زانن یان نا؟' كهس نه یگوت به جیگاكهی ده زانی یان ناوی بیستوهه. وهزیرهكان گه رانه وه لای پاشا و رووداوه كه یان بۆ گێراوه. پاشا كه قسه كهی ئه وانی بیست، فرمانی دا كه كامه ژن و كه نیز جوان و دهنگخۆش و موسیقاژهنی باشه، كۆی كه نه وه به شكو به دانیشتن و گوێگرتن و دیداری ئه وان توزیک دلێ هینور ببیته وه. وا بوو پاشا چۆنی فرمان دابوو، جیبه جی كرا. دواى ئه وه تیقموس پاشا جیهانگه پ و شوفاری بۆ شارهكان نارد به شكو به جوړیک سوړاخیکى قه لای گه وه رنگین بکهن. نیردراوهكان ماوهی دوو مانگان به شاراندا سوورانه وه و به بێ هیچ هه والیک گه رانه وه لای پاشا و عه رزیان كرد كه هیچیان دهست نه كه وتوهه. پاشا زۆر نا په ههت بوو. تیز گریا و پاشان هه ستا چوو بۆ لای كۆپه كهی. سهیری كرد ئه وه كۆپه كه له كۆپی سه ما و ئاههنگ و به زمی جواناندايه، به لام هیچ له وه ناچی خه می شه مسه ی ره وی بێ و ئارام بووبیته وه. پاشا پێی گوت: 'رۆله، هیچ هه والیکمان وه گێر نه كه وتوهه. خه م مه خو كچی زۆر له شه مسه جوانترت بۆ دینم.' جانشا هه ر كه ئه و قسه یه ی بیست، دهستی كرد به گریانیک، سه یر. ئینجا ئه و شیعه ری خوینده وه.

ئه گه ر نالوئ شاد بیمه وه به دیاری یاری جوانم
ناشم هه وئ هه تاكوو هه م بلیم خاوه ن ده سگێرانم

تیقموس پاشا له گه ل پاشای هیند ناخۆشییه کی قوولیان له نیواندا بوو، چونكه تیقموس پاشا جارێکیان پیاوه كانی ئه وانی كوشتبوو و ماله كه یانی به تالان بردبوو. پاشای هیند كه نیوی كه فیدپاشا بوو، سوپا په کی گه و ره ی هه بوو. هه زاران سه ره ههنگی هه بوو. هه سه ره ههنگیکش هه زار هۆزی له به رده ستدا بوو. هه ر هۆزیکش چواره زار سواری هه بوو. چواره وه زیری هه بوو. چه ندین پاشا له ژیر ده سه لاتی ئه ودا پاشا یه تیبیان ده كرد كه هه ر پاداشایه ی بۆ خۆی هه زاران شاری له ژیر پکینفدا بوو. هه ر شاره ش هه زار قه لای هه بوو.

كاتیک كه فیدپاشا، زانی ئه وه تیقموس پاشا سه رقالی كیشه ی كۆپه كه یه تی و زۆر له بیه ره یوه بردنی ولاته كه یدا نییه و سوپا كه ی په ره م په ره م بووه، بۆخۆشی له تاوی كۆپه كه ی نا په رژیته سه ر ئه وانه، وهزیرهكانی بانگ كرد و پێی گوتن: 'خۆ له بیرتان نه چووه ته وه تیقموس پاشا هێرشه ی كردینه سه ری و كه س و كاری كوشتین و مال و سامانی ئیمه ی به تالان برد! ئیستاش بیستومه ته وه كه تیقموس پاشا له بهر كیشه ی كۆپه كه ی هۆشی به لای هیچ شتیكه وه نه ماوه و سوپا كه ی بلاو بووه ته وه. ئیستا كاتی تۆله یه. خۆتان بۆ هێرش ته یار كه ن. چهك و كه لوپه لی شه پ و تفاق ساز كه ن. له زووترین

کاتدا دهکه وینه ری و دهچین نهو و کوره که ی دهکوژین و دهست بهسه ر ولاته که یدا دهگرین.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریتزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که شوی پینغسه و چواردهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! کهفیدپاشا، پاشای هیند به سهرانی سوپای گوت، خۆیان ساز کهن بۆ شهپ و گهشتیکی دوور. سهرانی سوپا فهرمانی پاشایان بهجی که یاند و هر زوو چهک و کهل و پهللی شهپ و بزوی و پیداو یستیان ئاماده کرد. ههتا سنی مانگان هر هیزیان کۆ کردهوه. دواي ئهوه تهپلی سهفهریان لی دا و هیما و ئالایان هه لدا. کهفیدپاشا له کهل سوپاکه ی وهری کهوتن. رۆیشتن ههتا که یشتنه ولاتی کابول که ولاتی تیمموس پاشا بوو. تهواوی ولاتیان تالان کرد و پیرهکانیان کوشت و کهنجهکانیشیان به دیل گرتن. ئه وهواله به تیمموس که یشتهوه. پاشا به بیستنی ئه وهواله به جاریک تیک چوو. وهزیر و سه رهنگ و گورهگوره کانی حوکومهتی بانگ کرد و پنی گوتن: 'هر وهک دهزانن کهفیدپاشا هیرشی کردووته سهر ولاتمان و شهپمان پین دهفرۆشی. سوپایهکی زور و زهوهندشی ههیه تا رادهیهک که هر خودا دهزانی ژماریان چهندهیه. ئیئوم بانگ کردوه بیریک بکهینهوه چ بکهین و راتان چیه؟' ئهوانیش گوتیان: 'ئیمه پیمان وایه دهبین رووبه پروویان بیینهوه و پیشیان بکرین و له ولاته کهمان وهدهریان نین. تیمموس پاشا گوتی: 'که وایه خۆتان بۆ شهپ ساز کهن.' ئیدی ده رکی جبه خانه کراوه و زری و کلاو و شیر و مهتال به سوپا درا و ئاماده ی شهپ بوون. ئالایان هه لدا و تهپل و زورنای شهپریان لی دا و له که رهنايان توورانن.

بهو جۆره تیمموس پاشا به سوپاکه وه بۆ به رهنگاری کهفیدپاشا رۆیشت. رۆیشتن ههتا له سوپای کهفیدپاشا نیزیک بوونهوه. تیمموس پاشا له شینۆینیک که ناوچه ی زههرانی پین دهلین، لایان دا و نامهیهکی نووسی که دهقه که ی ئاوا بوو: 'کهفیدپاشا، ئه و کارانه ی تو وهک کاری ههتیومهتیو و هرچی وهرچی دهچی. ئه گه ر تو پاشا زاده بای، هرگیز کاری ئاوات نه ده کرد و هیرشت نه ده کرده سهر ولاتی من و ستهمت له مسکیتانی من نه ده کرد. ئه گه ر من دهمزانی که تو غیرهت وه بهر خۆت ده ده ی و هیرش ده که یه سهر ولاتی من، پینش ئه وه ی تو په ل ببزووی، من په لم ده شکاندى. ئینستاش ئه گه ر به خۆشی له و ولاته ده چیه ده ری و ده ست له و کوشت و کوشتاره هه لده کری، ئه وه باشه و منیش لیت خۆش ده بم. ده نا خۆت بۆ زهبری شیر و پمبی ئیمه ساز که.

نامه که ی پینچاوه و به پیاویکدا ناردی و چهنده شو فاریشی له کهل نارد. کابرا نووسراوه که ی وهرگرت و رۆیشت ههتا که یشته نیزیک خیهت و که ژاوه که ی کهفیدپاشا. سهیری کرد هیندیک له تاوله کان له ئه تله سی سوورن و ئالاکان له ئاوریشمی سهوز. له نیو ئه و تاوانه دا تاو لیکى گوره ی دیت که به تۆبه دار و سوپایه کی بیژمار دهوری درابوو.

هەر که گه‌یشته ئەو خێوەتە، پرسباری کرد: 'ئەو خێوەتە ئی کتیه؟' گوتیان: 'ئەو خێوەتی که‌فیدپاشایه.' ئەو کابرایه تەماشای کرد ئەو که‌فیدپاشا له‌سەر کورسییه‌کی زێری رازاوه به‌گه‌وه‌ری جۆراجۆر دانیش‌تووه. وه‌زیر و سه‌ره‌هنگه‌کانیش له‌به‌رده‌می ده‌ست به‌سینگه‌وه‌ راوه‌ستاون. ئینجا نامه‌که‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرت و چوو بۆ لای. هیندیک له‌ پیاو و پاریزه‌ره‌کانی هاتن و نامه‌که‌یان لێ وه‌رگرت و بۆ پاشایان بردیان. پاشا نامه‌که‌ی خوینده‌وه‌ و زانی چ باسه. خیرا وه‌لامی نامه‌که‌ی بۆ نووسییه‌وه‌ و گوتی: 'تیقموس‌پاشا، ئیمه‌ هاتووین بۆ تۆله‌ و ده‌بی ئەو په‌له‌ په‌شه‌ له‌ نیوچاوانمان بسپینه‌وه‌ و ته‌واوی شار و ناواییه‌کانی ئیوه‌ ویران که‌ین و نامووسستان به‌ با ده‌ین. پیرانتان بکوژین و منداله‌کانتان به‌ دیل بگرین. سبه‌ینی دیننه‌ سه‌رتان، جا ئیوه‌ ئازا بن خۆ له‌ به‌ر زه‌بری شیر و پمبی ئیمه‌ بگرن.' له‌ کۆتاییدا نامه‌که‌ی پێچاوه‌ و دای به‌ نێردراوه‌که‌ی تیقموس‌پاشا. کابرا نامه‌که‌ی وه‌رگرت و گه‌راوه‌.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینغسه و بازدهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! کابرای نامه‌بەر وه لایمی نامه‌که‌ی وه‌رگرت و گه‌راوه. که گه‌یشته لای تیمموس‌پاشا، کپنوشی برد و نامه‌که‌ی دایه و ئه‌وه‌ی دیبوی بۆ پادشای گپراوه که چهندی سوار و پیره و سوپای ئاوا و ئاوا دیوه و خودا نه‌بی که‌س نازانی ژماره‌یان چهنده‌یه و هه‌رگیز به کوشتن له‌بن نایه‌ن.

کاتیک تیمموس‌پاشا نامه‌که‌ی پاشای هیندی خوینده‌وه، وه‌ها تووره بوو، له‌جیوه وه‌زیر عه‌ینزاری بانگ کرد و فه‌رمانی پین دا، به له‌ز هه‌زار سوار ئاماده بکا و شه و به‌سه‌ر سوپای که‌فیدپاشادا بدا. وه‌زیر عه‌ینزار ده‌م‌وده‌ست هه‌زار سواری ساز کرد و به‌ره و سوپاکه‌ی که‌فیدپاشا که‌وته ری. که‌فیدپاشاش وه‌زیریکی هه‌بوو ناوی قه‌ته‌رفان بوو. فه‌رمانی پین دا به‌ره و سوپای تیمموس‌پاشا رویشتن. هه‌تا نیوه‌شه‌و له ریندا بوون. له نیوه‌ی رینگه‌دا دوو سوپا به‌ره‌نگاری یه‌ک بوونه‌وه. سواره‌کانی هه‌ردووک لاتیکی خو‌پین و شه‌ریکی قورس له‌نیواناندا ده‌ستی پین کرد و هه‌تا لای به‌یانی لیکیان دا. که رۆژ بووه‌وه، سوپای که‌فیدپاشا له‌به‌رانبه‌ر سوپای تیمموس‌پاشادا تیک شکان و رایان کرد.

کاتیک راگردوانی سوپای که‌فیدپاشا گه‌یشتنه‌وه لای پاشاکه‌یان، پاشا تووره بوو و پینی گوتن: 'ئوه بۆ ئاواتان لئ هاتوه، خویرییانه؟' گوتیان: 'پاشای جیهان، که به‌ره و سوپاکه‌ی تیمموس‌پاشا رویشتن، نیوه‌شه‌و له نیوه‌ی رینگه‌ی تووشی سوپاکه‌ی وه‌زیر عه‌ینزار بووین. وا بوو شه‌ریکی قورس هاته ئاراوه و خه‌لکیکی زۆر کوژرا. کاتیک وه‌زیر عه‌ینزار ده‌نگی فیله‌کانی ده‌دا، هه‌موو ره‌ویان ده‌کرد و ته‌پوتۆز نه‌یده‌هیشت چاو چاو ببینی. خوین وه‌ک ده‌ریا شه‌پۆلی ده‌دا. هه‌ر بۆیه ئه‌گه‌ر پامان نه‌کردبا، یه‌ک دانه‌شمان ده‌رنه‌ده‌چووین.' که‌فیدپاشا که‌ ئه‌وه‌ی بیست، گوتی: 'ئوه پیت و فه‌ری خو‌رتان له‌گه‌ل نه‌بووه و رقی لئ هه‌لگرتوون، بۆیه ئاواتان لئ هاتوه.

وه‌زیر عه‌ینزاریش گه‌راوه لای تیمموس‌پاشا و پروداوه‌که‌ی بۆ گپراوه. تیمموس‌پاشا که‌یفی ساز بوو، پیرۆزیایی له وه‌زیر کرد و فه‌رموی ته‌پلی سه‌رکه‌وتن لئ ده‌ن. پاشان سو‌راخی سوار و پیره‌وه‌کانیان گرت، دووسه‌ده‌که‌س کوژرابوون.

که‌فیدپاشاش سوپاکه‌ی زۆر و زه‌وه‌ندی کۆ کرده‌وه و هاتنه‌وه گۆره‌پان. سوپاکه‌ی بازده‌پیزی که‌ هه‌ر ریزیکی ده‌هه‌زار سوار بوو، وه‌ک دیوار له گۆره‌پانی شه‌ردا راوه‌ستابوو. سنی سه‌ده‌که‌س له پاله‌وانان هه‌ر فیل سوار بوون. تیمموس‌پاشاش سوپاکه‌ی له ده‌ریزدا پووبه‌پووی دژمن ته‌کووز کردبوو که هه‌ر ریزه‌ی ده‌هه‌زار سوار بوون. سه‌ده سوار له پاله‌وانان له لای راست و چه‌پیه‌وه ده‌رویشتن.

که سوپاکان پروو به پرووی یهک ریک خران، سواره چالاک و نه ترس و به ناوبانگه کان له ههردووک لا بۆ یهک چوونه به ره وه. سواره کانی دوو سوپا پینکیاندا دا و دهنگی ته پل و دووزه له له ههردووک لا بهرز بووه وه و توز بهری ئاسمانی گرت. هه له بهری به یانییه وه هه تا تاریکان ئه و دوو سوپایه لیکیان دا و مله یان کرد. که تاریک بوو، له یهک جوئی بوونه وه و هه که سهی گه راوه بۆ هوردووه که ی خوی.

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پێ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی پینجسه و نازدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا! کاتیک که فیدپاشا سه رژمیرییه کی سوپاکه ی کرد و دیتی پینج هزار که سیان لئ کوژراوه. به جاریک تووره بوو.

به لام تیقموس پاشا که سه رژمیری سوپاکه ی کرد، سه هزار که سیان لئ کوژرابوو. بؤ رژوی دواپیش که فیدپاشا که هاتهوه به ره ی شه پ، هر ئو کاره ی کرد که رژوی پینشوو کردبووی. هر لایه نه ی پینداگری له سه رکه وتتی خویان ده کرد.

که فیدپاشا له لای خویانه وه هه رای له سوپاکه ی کرد و گوتی: 'ئه ری سوارینه، که سی و امان تیدایه برواته پینشی و رچه مان بؤ بشکینی؟' له پرده لایکی فیل سوار به ناوی به ریک له فیلکه ی دابه زی و هات له به رده می سوپاکه ی خویان و که فیدپاشادا کرنوشی برد و پوخسه تی خواست. ئینجا هه ستا و سواری فیله که ی بوو. به ره و به ره ی شه پ چوو. له دووره وه نه راندی: 'کن هه یه بؤم بیته پینشی؟ کن هه یه بویری شان له شانم دا؟'

تیقموس پاشا که ئه وه ی بینی و شه پخوازی ئه و پاله وانه ی دیت، پرووی له سوپاکه ی کرد و گوتی: 'پاله وانان، کن له خوی راده بینی بؤی برواته پینشی و سه ره زمان بکا؟' لایک له نئو سوپاکه هاته ده ری، ئه سپنکی کئواسای له ژیردا بوو. هات که یشته لای تیقموس پاشا و دابه زی، کرنوشی برد و پوخسه تی خواست، بؤی برواته پینشی. ئینجا سوار بووه وه، پرووی له به ریک کرد. به ریک که ئه و لاره ی دیت، گوتی: 'ئه تو کنی ئابرووی من ده به ی و بؤم هاتووه یه پینشی؟ بزوه که سیکی وا بنیزن که هاوشانی من بی. ناوت چیه، گوله پیاو؟' لاره که گوتی: 'ناوم غه زنه فهره.' به ریک گوتی: 'ناوی تو م له شاری خوشمان بیستبوو، به لام جا ئه تو چی ت و شه ری پاله وانانه ی ئاوا چی؟' غه زنه فهره که به و وتانه زور تووره بوو، رقی هه ستا و پمبه که ی له ژیر رانی ده رکیشا. به ریکیش شیره که ی به ده ستیه وه بوو. شه ریکی قورس له نئوانیاندا سه ری هه لدا. به ریک شیریکی داهیتایه وه، چی وای نه ما لایه کی غه زنه فهره رامالئ، به لام باش پزگاری بوو. ئینجا غه زنه فهره رمبیک وای هاویشتنی که بهر و پشتی ئه مدیواودیو کرد و خستیه زه وی.

ئه وچار یه کی دیکه ی هاته گوره پان و به غه زنه فهری گوت: 'ئه تو کنی تا برای من بکوژی؟' هر وای گوت و تیریکی گرته غه زنه فهر. ئه و تیره زریکه ی بری و گه یشته رانی غه زنه فهر. غه زنه فهر که ئه وه ی دیت، تیره که ی ده رکیشایه وه و، به شیره وه رایسایه و هر یه که م شیر له ناوقه ده وه دووله تی کرد. دوا ی ئه وه غه زنه فهره گه راوه لای تیقموس پاشا.

کاتیک که فیدپاشا ئه وه ی دیت، دهنگی سوپاکه ی دا: 'دا پیناندا دن و توله ی خوینی

هاورپیکانتان بکه نه وه. 'تیمموس پاشاش که زانی هیرشی گشتی دینن، فرمانی به سوپاکه‌ی دا به رنگاریان بینه وه. شه‌پیکی سهخت و خویناوی هاته ئاراوه. ئه‌سپه‌کان ده‌یانحیلاند و پیاوه‌کان په‌لاماری په‌کتریان ده‌دا. بریقه‌بریقی شیر و هاوار و گورپه و حیلای ئه‌سپ دنیای پر کردبوو. هر جاره‌ی لایه‌ک لایه‌کی دیکه‌ی هه‌لده‌بری و ده‌نگی ده‌هۆل و زوو‌پنای به‌رز ده‌بووه‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی پی نه‌ده‌چوو لیتان وه ده‌ست ده‌هاتن و ئه‌و جار ئه‌وان ئه‌وانیان پراو ده‌نا و ده‌نگی ته‌پل و دووزله‌ی ئه‌میان به‌رز ده‌بووه‌وه. به‌و جۆره تا پوژئاوابوون گورپه‌پانی شه‌ر گه‌رم بوو و خوین له‌ به‌ر پینان هر جلقه‌ی ده‌هات. ئه‌سپ و قیل و شه‌رکه‌ران هه‌تا ئه‌ژنویان له‌ خویندا بوو. کاتیک پوژ ئاوا بوو، هیچ لایه‌ک هیز و برستی شه‌ری نه‌ما؛ هه‌ردووک لا گه‌رانه‌وه بو هوردووی خوینان.

تیمموس پاشا سه‌رژمیری سوپاکه‌ی کرد، پینج‌هزار که‌س له‌ پاله‌وانه‌کانی کوژرابوون. به‌لام له‌ سوپاکه‌ی دی که‌فیدپاشا سه‌یری کرد، شه‌ش‌هزار که‌سی کوژراوه. هه‌تا سنی پوژان شه‌ر له‌نیوانیان راونه‌ستا. دوا‌ی ئه‌وه که‌فیدپاشا نامه‌یه‌کی بو فاقوون پاشا ناویک نووسی و به‌ راسپاردیه‌که‌دا ناردی. که‌فیدپاشا له‌ نامه‌که‌دا ئاماژه‌ی به‌وه کردبوو که‌ فاقوون له‌ دایکه‌وه خزمیتی. کاتیک نامه‌به‌ره‌که‌ نامه‌که‌ی گه‌یانده‌ فاقوون و، ئه‌ویش زانی بابه‌تی نامه‌که‌ چیه، خیرا سوپایه‌کی گه‌وره‌ی پینکه‌وه نا و ناردی بو یارمه‌تی که‌فیدپاشا.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه د و هه فده بهم هاته وه

گوته: "خاوه نشکو! ئه و دهمه ی تیقموس پاشا به دلی شاده وه دانیشتیوو، که سیک هات و گوته: 'گه وره م، ته پوتوزیک له دوور دیاره.' تیقموس پاشا خیرا چهند که سی نارد بزاند چ باسه. چهند که سه که گورج چوون و گه پانه وه، گوته یان: 'قوربان، ههوت به یداخ له تۆزه که دا ده رکه وتن. هه ر به یداخه ی سه هه زار بالبازی له ژیردا بوون و ده چوون بو لای که فیدپاشا.'

پاشا فاقوون گه یشته لای که فیدپاشا و سلای لئ کرد و لئی پرسی: 'ئه ری ئه مه چییه و ئه م شه ره له پیناوی چییه؟' که فیدپاشا گوته: 'ئه ی مه گه ر نازانی که تیقموس پاشای دژمنی من و باوباپیرانم له ئیمه ی کوشتوو؟ منیش هاتووم توله ی لئ بس تینمه وه و لمبۆزی له عه رز دهم.' پاشا فاقوون گوته: 'خۆزه ئه مه ت لئ پیروز کا!' ئه و جار که فیدپاشا دهستی پاشا فاقوونی گرت و بردییه تاوله که ی خۆیه وه. کاری تیقموس پاشا و که فیدپاشا بیتره گه یشت.

شازاده جانشا که دوو مانگ بوو باوکی خۆی نه دیوو زۆر نیگه ران بوو، له که نیزه کانی پرسی: 'ئه ری ئه وه باوکم چی لئ قه و ماوه وا دوو مانگه دیار نییه و سه ری لئ نه داوم؟' ئه وانیش رووداوه که یان بو گێژاوه. جانشا به په له داوای ئه سه په که ی خۆی کرد تا بچی بو لای باوکی. که ئه سه پیان هینا، به خۆی گوت: 'ئیسئا من بوخۆم گێزه و کیشمه زۆره و واباشه برۆم بو شاری جووله کان وه دوا ی کاروباری خۆم که وم. ، به شکو ئه و بازرگانه ی له وئ منی به کرئ گرت، دیسان به کریم بگریته وه و له و ریگه وه به ئامانجم بگه م.' ئینجا سوار بوو و له گه ل هه زار که سدا وه ری که وت. خه لکی وایان ده زانی ده چی بو یارمه تی باوکی. تا زه رده په ر رویشتن. وا بوو گه یشتنه میزگوزاریکی به ربلا و له وئ باریان خست و لئی خه وتن. که دانیکی شه و رویشت و جانشا زانی ته وای سوپاکه نووستوون، گورج رابوو، سوار بوو و به ره و به غدا وه ری که وت. مه منا له کابرای جووله که ی بیستیوو که سالی که ره تیک له به غداوه کاروان به ره و لای ئه وان دئ، به خۆی گوت: 'هه ر که گه یشتمه به غدا، ره گه ل کاروانه که ده که وم تا بگه مه شاری جووله کان.' به م هیوا و ئاواته وه ملی رینه ی گرت و رویشت. بالبازه کان که خه به ریان بووه وه، ته ماشا ده که ن جانشا و ئه سه په که ی له هه یچ کوئ دیار نین. دهم و ده ست سوار بوون، ئه ملاوئه ولایان لئ کرد، هه یچ هه والیکی نه بوو. چوون بو لای تیقموس پاشا و رووداوه که یان بو گێژاوه. پاشا ئه وه نده ی دیش نا ره حه ت بوو. تاجه که ی به زه ویدا دا و به ده نگیکی به رز له قولپه ی گریانی دا و گوته: 'له روژیکی وادا که دژمن رووبه روومه، کوپه که م ون بووه!' وه زیره کان پینان گوت:

ئەي پاشاي جيهان، دان به خۇدا بگره. پاشان تيقموس پاشا فرمانى دا سوپا بگه پىته وه. سوپا پشتى له شه رگه كرد و به ره و شارى خۇيان گه پانه وه. دهر وازه كانى شارىان گاله دا و له بورجه كانياندا دامه زران. كه فید پاشا مانگى جاريك ده هات دهورى شاره كه ي تيقموس پاشاي دها و، شه و پوژ له بهر دهر وازه ي قه لادا ده مانه وه. تا وای لى ده هات ماندوو دهبوون و ده گه پانه وه بۇ ناو تاوله كانى خۇيان تا سه ره نوئى خۇيان ته يار كه نه وه و برينداره كانيان تيمار بگه ن. خه لكى شاره كه ي تيقموس پاشاش كه سوپاي دژمن ده كشانه وه، چهك و چۆلى خۇيان ساز و ته يار ده كرده وه و بورجه كانيان نۆژهن ده كرده وه. — به كورتى، ئەو شه ر و مملانئيه ي تيقموس پاشا و كه فید پاشا هه وت سالى خاياند.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئەم شه و يش كو تايى پى هات و شه هر زاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بۇ شه ويكى ديكه.

که شهوی پینجسه و هزدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! جانشا سهری خوی هه لگرت و له شاخوکیو و دهشت و دهری دا. تووشی هه رکس ده بوو، هه والی قه لای گه وه رنگینی ده پرسسی. کهس هیچ هه وال و نیشانیکی لئ نه ده زانی و ده یانگوت: 'هه رگیز ناوی و امان نه بیستوه.' ئه و جار له باره ی شاری جووله کانه وه پرسسی. کابرایه کی بازرگان پنی گوت که شاری جووله کان له بهری ولاتانی پوژمه لاته وهیه و نه گهر پیت خوشه ئم مانگهی دادی له گهل ئیمه وهره بۆ شاری مهرزه قان و له ویوه ده چینه خوراسان و شاری شه معوون، ئه وی له شاری جووله کاکه نه وه نیزیکه. 'جانشا خوشحال بوو، دانی به خویدا گرت تا کاتی سه هفهری کاروانه که هات. جانشاش له گه لیان کهوت و چوو بۆ شاری مهرزه قان. له وی شه وه پویشته پویشته تا گه یشته خوراسان و شاری شه معوون، له وی پرسیاری کرد، شاری جووله کان له کام لاهیه، ناو نیشانیان دایه. جانشا وه پچی کهوت. شه و پوژی له سه ریه ک کرده وه هه تا گه یشته پووباریک که له تهنیشت شاری جووله کانه وه بوو، له گوتی ئه و پووباره دانیشته. له وی بوو، هه تا پوژی شه ممه که ئه و ئه و پووباره به هیزی هیزداری مه زن وشک بوو. ئیدی جانشا له پووباره که په ریه وه و چوو بۆ مالی ئه و کابرا جووه ی که ره تی پیشوو چوو بووه کتی. ئه و جووه و مال و منداله که ی سللاویان لئ کرد و به خیره اتنیان کرد. خواردن و خواردنه وه یان بۆ هینا و گوتیان: 'ئم ماوه یه ی ون بووی، له کوئ بووی؟' جانشا گوتی: 'جا وه لا بلیم له کوئ بووم، له سه ر زه وی خودا بووم.' ئه و شه وه لای ئه وان پوژی کرده وه. بهری به یان هه ستا. به شاردا گه را و جارچییه کی دی، جاری ده دا: 'کی ده یه وی تا نیوه پو کار بکا و هه زار دینار و که نیزیکی جوانکیله ی وه گیر که وی؟' جانشا گوتی: 'من ئه و کاره ده که م.' جارچی گوتی: 'دوام که وه.' بردییه لای بازرگانیک، بازرگان سللاوی له جانشا کرد و بردییه ژووره وه. خواردن و خواردنه وه یان بۆ دانا. جانشا خواردی و خواردیه وه. دوايه بازرگان زیړه کان و که نیزه کیتی بۆ هینا. جانشا زیړه کانی لئ وه رگرت و ئه و شه وه ی له گهل که نیزه که دا پابوارد. که پوژ بووه وه، بازرگان و جانشا هه رکه سه ی سواری هیستریک بوون، پویشتن پویشتن تا گه یشته کیویک. بازرگان کیردیک و گوریسیکی دا به جانشا و هیستره ی به ستوه و سه ری پری.

دوای ئه وه بازرگان گوتی: 'ئیسئا ورگی هه لدره و بچو ناوی. من ده یدرومه وه. جا هه رچیت بینی بومی بگیره وه.' ئیدی جانشا چوو نیو ورگی هیستره که وه. بازرگانه که ش دروویه وه و چوو له و لاهو له په نایه کدا خوی چه شار دا. دوای ماوه یه ک بالنده یه ک له ئاسمانه وه پوی هاتی و که لاکه ی پفاند و به رزی کرده وه بۆ هه وا. چوو له سه ر لووتکه ی کیوه که نیشه وه. گه ره کی بوو که لاکه بخوات. جانشا ورگی که لاکه که ی هه لدری و هاته

دهرئ، بالنده که له ترسان، سلهمییه وه و هه لفری. جانشا که تهماشای کرد، له سه ر لووتکه ی کینوئیکه. سهیری خواری کرد. بازرگانی له بناری کتیه که دا دیت. هه رای کردی و گوتی: 'دهی ئیستا چ بکه م؟' بازرگان گوتی: 'له و بهردانه ی ئه ویم بۆ بهر ده وه با پنی هاتنه خواریت نیشان ده م.' جانشا گوتی: 'مه گه ر تو هه ر ئه و کابرایه ی پینچ سال له مه و پیش نییت که نیازی له نیو بردنی منت بوو؟ قه سه م به خودا هیجت بۆ بهر ناده مه وه.' ئیدی ملی رییه ی گرت و به و ریگه دا پزویشت که ده چووه لای شیخ نه سر.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

که شهوی پینجسه و نوزدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! جانشا شهو و پۆژ به پریوه بوو تا که یشته کۆشکی سوله یمان. شیخ نه سری دیت، له بهر دهرگای کۆشک دانیشتبوو. چووه پینشی و سلای لی کرد و دهستی ماچ کرد. شیخ گوتی: 'پۆله گیان، ئه وه چۆنه دیسان ریت لیزه که وتووته وه خو من تو م له گه ل خاتوو شه مسه دا به دلکی خۆشه وه به پری کرده وه؟' جانشا هه ر که ناوی خاتوو شه مسه ی بیست، له قولی گریانی دا و به سه رهاتی خۆی بۆ شیخ نه سر گیراوه که خاتوو شه مسه بهر له وهی بفریت پنی گوتوو: 'گه ر منت خۆش ده وئ، ده بی بی بۆ لام له قه لای گه وه رنگین.' شیخ نه سر سه ری له م قسه و له م کاره سوو ر ما، گوتی: 'پۆله گیان، به و خودایه ی خودایه تی ده کا، من نازانم قه لای گه وه رنگین له کو بیه، قه تیشم نه بیستوو.' جانشا گوتی: 'ده ی ئیستا من ده بی چی بکه م له تاوان خه ریکه گیانم ده رچی و شیت بم؟' شیخ گوتی: 'لیزه به و دان به خۆتا بگره تا دیسان بالنده کان دینه وه و من هه والی قه لای گه وه رنگینان لی ده پرسم. به شکو یه کینکیان پنی بزانی.' ئیدی جانشا هیور بووه وه و چووه کۆشکه وه، تا دره نگانیک لای شیخ ماوه. به پۆژدا ده چووه ئه و هۆده وه که باخ و ناوه که ی لی بوو و کچۆله کانی له وئ دیبوو، بۆخۆی له وئ پیاسه ی ده کرد.

پۆژیک هه ر وه ک پۆژانی پینشو و که ده هاته لای شیخ نه سر داده نیشیت، له وئ دانیشتبوو، شیخ نه سر گوتی: 'پۆله گیان، کاتی هاتنه وه ی بالنده کان نیزیک بووه ته وه.' جانشا ئه و هه واله ی پی خۆش بوو. چه ند پۆژ رهد نه بوو بوو که بالنده کان پهیدا بوون. شیخ نه سر هاته کن جانشا و گوتی: 'پۆله، ئه م ناوانه ت بیر بمینی و به خیره اتی بالنده کان بکه.' جا که بالنده کان گه یشتی، ده سه ته ده سه ته سلایان له شیخ نه سر کرد، شیخیش پرسیاریی قه لای گه وه رنگینی لی کردن. که چی هه موو گوتیان: 'له وه تی هه یین ناوی ئه م قه لایه مان نه بیستوو!' جانشا که ئه وه ی بیست، له پرمه ی گریانی دا و له به ردم شیخ له هۆش خۆی چوو. دوا یه شیخ نه سر بالنده یه کی زلی بانگ کرد و پنی گوت: 'ئه م لاوه م بۆ بگه یه نه شاری کابوول.' شیخ نه سر ناو نیشانی پنی کابوولی دا به بالنده که. بالنده که جانشای هه لگرت و پنی گوت: 'ناکات له خۆت بی و توند خۆت بگره. گویت باخنه تا دهنگی جووله ی ئاسمانه کان و شله ی پیلای ده ریاکان زیانت پی نه گه یه نن.' ئه و جار بالنده که هه لفری. شه و و پۆژیک یه ک ته کان رۆیشیت. دوا ی ئه وه لای پاشای هۆفییان که ناوی شابه دری بوو، نیشیت و به جانشای گوت: 'ریمان گوم کردوو.'

دوا یه ویستی جانشا هه لگرت و دیسان بفری، جانشا گوتی: 'ئیستا که ریت گوم کردوو، لیزه به جیم بیله و برۆ به دوا ی کاری خۆتا با من لیزه به که نه فتی بمرم.' وا بوو

بالندەكە ئەوى لە لای شابەدرى دانا، وە دواى كارى خۆى كەوت. شابەدرى لە جانشاى پرسى: 'پۆلە، تۆ كىيى و لەگەل ئەم بالندە زلەدا لە كوئوھ ھاتووى و چىت لى قەوماوھ؟' جانشا بە سەرھاتى خۆى مووبەموو بۆ گىراوھ. پاشاى ھۆفییان سەرى سوور ما و گوتى: 'بە ھەققانىھتى سولەيمان-سلالوى خوداى لى بى-منىش نازانم ئەو قەلايە لە كوئىھ و ناویم ھەر نەبىستوھ! بەلام ھەركەس بە شوئىنى ئەو قەلايە بزانى، شەرت بى، دەبىنئىرم لەگەلت بى بۆ ئەوئ.' دواى ئەوھ جانشا دەستى كرد بە گریان. چەند رۆژىك لەوئ دانى بەخۆیدا گرت. پاشى ئەوھ شابەدرى پاشاى ھۆفییان ھاتە لای و گوتى: 'پۆلە گىان، ھا ئەو وەرانە' بگرە و ھەر چىيەكیان تىدا نووسراوھ لە بەرى كە. ھەر كاتى ھۆفییان ھاتن، نىشانى ئەو قەلايەشيان لى دەپرسم.

لىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى بى ھات و شەھرزاد درىژھى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

۱. وەر: تەتەلە، تەختە و بەردىك كە شتى لەسەر نووسراوھ.

که شهوی پینجسه و بیستم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! وا بوو ئه وهندهی بێ نهچوو، هۆشیا ن پۆل پۆل هاتن. شابه درى هه والى قه لای گه وه رنگینی لى پرسین. هه موو گوتیان: 'ئیمه نئویمان نه بیستوه و نازانین له کویتیه.' جانشا له قولپی گریانی دا. پاشای هۆشیا ن گوتی: 'پۆله گیان، خه م مه خۆ، من براهه که م له خۆم گه وره تر هه یه، ناوی شه ماخ پاشا، له بهر ئه وه ی که سیکى سه ره پۆ و لاسار بوو، چه زه رته ی سوله یمان خه سته بووه کۆیله وه. جا له نێو جندۆکه و په ریا ندا که سه ی له و گه وره تر نه بوو. په نگه ئه و به شوینی ئه و قه لایه بزانی ئاخه ره گه زی جندۆکه و په ری له ژیر ده سه لاتى ئه ودا بوون.

دوای پاشای هۆشیا ن جانشا ی سواری کۆلی یه کیک له هۆشیا ن کرد و کاغه زیکی بۆ برا که ی نووسی و، جانشا ی به و سپارد. ئه و هۆشیه ده م و ده ست وه پێ که وت، تا لای شه ماخ پاشا نه وه ستا. له وێ له شوینیکی دوور له شه ماخ پاشا وه ستا، جانشا له کۆلی ها ته خواری و به پیا ن پو یشت پو یشت تا گه یشته هه نته شی شه ماخ پاشا. ده ستی ماچ کرد و کاغه زه که ی شابه دریی دا ی. که شه ماخ پاشا کاغه زه که ی خو ینده وه، تیگه یشت چ با سه، به جانشا ی گوت: 'پۆله گیان، گو مانم له وه نییه که سوله یمان سه لای خودای لى بێ له ژیا نی خو یدا ناوی ئه م قه لایه ی بیستوه یان بی نیوی، به لام کوری خۆم، من خودا ناسیک ده ناسم له م کێ وه دا یه؛ زۆر به ته مه نه و هه رچی بالنده و هۆفی و جندۆکه هه ن له ژیر فه رمانی ئه ودان، هه ر بۆیه به رده وام دۆعا ی پایه دار بوون و ما نه وه بۆ پاشایا نی جندۆکه ده خو ینی و ئه وانی له ودمی ئه و دۆعا یانه وه هینا وه ته ژیر بار و من هه ر له سه ره تا ی کاره وه سه ره پێچی سوله یمانم ده کرد، ئه و دیلی کردم، به لام ئه گه ر به هۆی فروفیلی ئه م خودا ناسه وه نه بووبا، قه ت نه یده توانی به سه رمدا زال ببی؛ له ودمی دۆعا کانی ئه وه وه ده ستی پیم گه یشت. جا ئه وه بزانه که ئه م خودا ناسه به هه موو ولاتان و هه ریماندا گه را وه، گه شت شوین و قه لا و پێگه و شاره کان ده زانی. گو مانم هه یه شو ین هه بی و ئه و نه یزانی. جا ئیستا ده تنیزمه کنی، په نگه بتوانی ناو نیشانی ئه و قه لایه ت بداتن. ئیدی ئه گه ر ئه و نه زانی، هه چکه سه ی دیکه نازانی، چونکه ئه و خودا ناسه، بالنده و هۆفی و جندۆکانی هینا وه ته ژیر په کێفی خو یه وه. ئه و خودا ناسه له هه موو سیحریک شاره زا یه. گۆچانیکی پێیه سی لکی لى بووه ته وه. که گۆچانه که ی له زه وی ده چه قینی و دۆعا به سه ر لکی یه که میاندا ده خو ینی، گۆشت و خو ینی لى دیته ده ری. که دۆعا به سه ر لکی دو وه میاندا ده خو ینی، شیرى خو اردنه وه ی لى دى. که دۆعا به سه ر لکی سه ییه مدا ده خو ینی، له ویشه گه نم و جۆ دیته ده ری. ئینجا ئه و خودا ناسه دێریکی هه یه، پێی ده لێن دێری ئه لماس و خو شى ناوی یه غمو و سه. جا دۆعا نییه له به ری نه بی. بۆیه ناچارم تۆ به بالنده یه کی گه وره دا که چوار

بالی ھەبە، بئیرمە لای ئەو.

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێن ھات و شەھرزاد درێژە
چیرۆکەکی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی پینجسه و بیست و یه کم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! جا ئه و جار بالندهی چواربال که درێژی هه ر بالێکی سی بال بوو، جانشای سوار کرد، قاچه کانی هینده زل بوون له گوین پینی فیل و ته نیا سالی دوو جار ده فیری. شه ماخ پاشا دیوکی هه بوو، ناوی ته مسوون بوو، هه موو پوژی ده چوو له عیراق دوو هیستری ده رفاند و ده بهانه وه کوت کوتی ده کرد، به یانی و ئیواران ده ر خواردی ئه و بالنده یه ی دها.

جانشا سواری کۆلی ئه و بالنده یه بوو. شه ماخ پاشا به و بالنده ی گوت که جانشا بگه یه نیته لای یه غمووسی خوداناس. ده م و ده ست بالنده که جانشای له کۆل کرد و شه و پوژیک به ریوه بوو تا گه یشته کیوی ئه رزیز و دیزی ئه لماس. ئه و جار جانشا دابه زی، یه غمووسی خوداناسی له میحرابی دیره که دا دی که خه ریکی خودا په رستی بوو. ئیدی جانشا چوه پینشی، کورپوشی برد و دهستی له سه ر سینگی دانا و پاوه ستا. که خوداناس ئه وی دی، گوتی: 'پۆله ی هه لوه دا و په ریوه ی ولاتان، پیم بلێ بۆ هاتوویه ئیره؟' جانشا به سه رهاتی خۆی بۆ گێراوه.

که خوداناسه که چیروکی ئه وی بیست، گوتی: 'به و خودای بانی سه ر، به هه موو عومرم ناوی ئه و قه لایه م نه بیستوه! به لام کورپی خۆم، خۆت راگره تا بالنده و هوئی و خیلی جنۆکان دین، له وان ده پرسم. به لکو ئه مه خودایه یه کتیکیان به هه والی ئه و قه لایه بزانی.' ئیدی جانشا ماوه یه کی زۆر لای خوداناسه که ماوه هه تا وا بوو هوئی و بالنده و خیلی جنۆکان هاتن بۆ دیره که و دهستی خوداناسیان ماچ کرد. خوداناس پرسیا ری قه لای که وه رنگینی لی کردن، که چی تا قیان به هه والی ئه و قه لایه یان نه ده زانی و ده یانگوت: 'نه ک هه ر ئه م قه لایه مان نه دیوه ناویشیمان نه بیستوه.

ئیدی جانشا دهستی کرد به گریان. ئه و جار دوا ی ئه وانه بالنده یه کی ره شی زه لامی دیکه هات؛ دهستی خوداناسی ماچ کرد. خوداناسیش پرسیا ری قه لای که وه رنگینی لی کرد. ئه و بالنده یه گوتی: 'قوربان، له پشت کیوی قافه وه کیوی بلوورمان هه یه که له پشتی ئه ویشه وه شوینیک هه یه. جا من و براکانم بیچوو بووین، باوک و دایکمان پوژانه ده چوون خوراکیان بۆ ده هینان. به هه لکه وت پوژیک له پوژان رویشتن و تا حه وت پوژان نه هاتنه وه. زۆر زۆرمان برسی بوو. خودا کردی له پوژی هه شته مدا هاتنه وه. لیمان پرسین: 'ئه ری ئه وه له کوی بوون، بۆ نه ده هاتنه وه؟' گوتیان: 'وه لا جنۆکه یه ک رفاندینی، بردینی بۆ قه لای که وه رنگین بۆ لای شه هلان شا. جا کاتی شه هلان شا ویستی بمان کوژی، پیمان گوت: 'لیمان خۆش ببه؛ مندالمان بچوکه.' وا بوو شه هلان شا نه یکوشتین.' جا قوربان گیان،

ئەگەر باوک و دایکم زیندوو بايەن، شـوینى ئەو قەلایەیان پەن دەگوتى. 'هەر كە جانشا ئەمەى بیست، بە كۆل گریا و بە خوداناسى گوت: 'تكات لى دەكەم بەو بالئەدیە بفەرموو كە من بەریتە ئەو هیلانەیهى كە دایك و باوكى ئوانیان تیدا پەروەدە كرد لە كىوى بلوور.' خوداناس بە بالئەدەكەى گوت: 'هەستە كۆى دەلى ببیە و لە قسە دەرمەچوو و هەر چى گوتى بە گویى بكە.' بالئەدەكە گوتى: 'هەرچى تۆ بیلئیت، سەرم بۆى پێوه نییە.' ئیدی ئەوجار جانشای هەلگرت، هەلفرى و شەو و رۆژنیک رۆیشت تا گەیشتە كىوى بلوور و لەوى نیشتەوه. پاشان جانشای نایە كۆلى، دیسان فرى و تا دوو رۆژان هەر رۆیشت هەتا گەیشتە ئەو خاكەى هیلانەكەى باوك و دایكى لى بوو.

لێرەدا بوو، ماوهى چیرۆكى ئەمشەویش كۆتایی پەن هات و شەهزاد درێژەى چیرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەویكى دیکە.

که شهوی پینجسه و بیست و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! بالندهکه جانشای له هیلانهکهی باوک و دایکیدا دابهزاند و پنی گوت: 'ئمه ئه و خاک و ئاوهیه که ئیمه لی بووین.' جانشا تیر گریا و به بالندهکهی گوت: 'ئه و جار بمبه ئه و جینه که باوک و دایکت دهچوون لهوی خۆراکتان بۆ بهیتن.' بالندهکه گوتی: 'بهسهر ههردووک چاوم.'

ئیدی جانشای کردهوه کۆلی، ههوت شهو و پۆژ فری تا له پۆژی ههشتهمدا گهیشه کئوینکی بهرز و ههلهمووت و جانشای له کۆلی داگرت و پنی گوت: 'ئیدی لیرهوه بۆولاوه من شارهزای هیچ شوینیکی دی نیم.' جانشا ههه لهو شوینهدا نووست. که وه ئاگا هاتهوه، پرووناکییهکی له دوورهوه دیت، پرسنگهکهی دنیای گرتبووهوه. سههری لهو پرووناکییه سووپ ما و، نهیدهزانی که ئه و درهوشانهوهیه پرسنگی ئه و قهلایهیه وا بهدوایدا وێل و سهرگهردان بووه. نیوانی جانشا و ئه و قهلایه دوو مانگهپێ بوو. ئه و قهلایهیان له یاقووتی سوور چێ کردبوو و خانووهکانی نیوی له زیری سوور بوون. ئه و قهلایه ههزار بورجی ههبوو که له گهوههری جۆراوجۆر بینا کرابوون، ههه لهبهه ئه وه ناوی قهلاهی گهوههرنگینیان لی نابوو. قهلایهکی تا بلتی گهوره بوو و پاشاکهی ناوی شههلان بوو، ئه و باوکی کهچه گۆرینهکان بوو. جانشا، کاری بیره گهیشه.

خاتوو شهمسه که له لای جانشاوه گهپاوه، چووهوه کن دایک و باوک و خزمانی و بهسهرهاتی خۆی و جانشای بۆ گهپانهوه. باسی ئهوهی کرد که جانشا تهواوی دونیا گهپاوه و گهلیک شتی سهپروسه مههری بینیوه. که دایک و باوکی ئه م قسانهیان لی بیست، پنیان گوت: 'پۆله گیان رهوا نییه ئه وهندهی ئازار بدهی.' ئه و جار باوکی خاتوو شهمسه ئه م بهسهرهاتهی بۆ خزمهتکاره نرناشهکانی¹ که له هۆزی جان بوون گهپاوه. پنی گوتن: 'ههه کامینکان مرویهکی بینی، بیهیتته لامان.' خاتوو شهمسهش به دایکی گوتبوو: که جانشا خۆشی دهویم. هههچۆنیک بیت، به دوامدا دی. ئینجا کاتیک فریمه سهه کۆشکهکه، پیم گوت: 'گهه به راستی عاشق بی، دینی بۆ لام بۆ قهلاهی گهوههرنگین.

کورتی کهینهوه، جانشا که ئه و پرسنگهی دی، دلی هاته سهه ئهوهی بهرهو ئهوی برهوا تا بزانی ئه وه چیه. لهو دهمهیدا خاتوو شهمسهش یهکیک له نرناشهکانی ناردبوو بۆ کئووی قهرمووس ناردبوو کاریکی بۆ جیههچن بکا. جا ئه و نرناشه بهرهو کئووی قهرمووس دهچوو که له دوورهوه چاوی به مرویهک کهوت. پرووی تی کرد و سلاری لی کرد. جانشا زیرهی کرد، بهلام وهلامی سلارهکهی داوه. نرناشهکه لی پرسی: 'ناوت چیه؟' جانشا گوتی: 'ناوم

¹. نرناش: عیفریت.

جاننشايه. ئەفیندارم و لە سوونی پەریزادیک بە ناوی خاتوو شەمسە ھەلۆدا و شیت و شەیدا بووم. دواي ئەوئ بردمە کۆشکەکەي باوکم، رۆیشت و بە جیی ھیشتم. ئیدی ئەوئ لەگەل خاتوو شەمسەدا بەسەری ھاتبوو، ھەمووی موو بە موو بۆ نرناشەکە کێراو و گریا.

کە نرناشەکە گریانی جاننشاي دی، دلی بۆی سووتا و پئی گوت: 'واز لە گریان بیتە. ئەو بە مرازی دلی خۆت گەیشتی. خاتوو شەمسەیش تۆی زۆر خوش دەوئ و دایکیشی لەو خوشەویستیئیی ناگادار کردووئەو، ھەرچی لە قەلای گەوھەرنگیندایە لەبەر خاتری ئەو تویان خوش دەوئ. دەي باشە ئیدی چیت دەوئ لەو خوشتر.' ئەوجار نرناشەکە جاننشاي کردە کۆلی و رۆیشت تا گەیشتە قەلای گەوھەرنگین. مژدەدەران بەرەو شەھلانشا و خاتوو شەمسە و دایکی تییان تەقاند و داوای مزگینییان کرد. لەپادەبەدەر خوشحال بوون. ئیدی شەھلانشا لەگەل دەستەیک لە نرناش و جنۆکان سوار بوو و بە پیری جاننشاوہ چوون.

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پئ ھات و شەھرزاد درێژەي چیرۆکەکەي ھەلگرت بۆ شەوئیکی دیکە.

که نهوی پینغسه و بیست و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! کاتیک شههلانشا گه‌یشته لای جانشا، جانشای له باوه‌شی گرت. جانشاش دهستی نهوی ماچ کرد. شهه‌لاش‌شاش که‌وایه‌کی ئاته‌گ زی‌پینی به‌شانیدا دا و تاجیکی وای له‌سه‌ری نا که‌هیچ پادشایه‌ک تاجی ئاوا‌ی نه‌بوو. ئه‌سپینکیشیان له‌ره‌وه ئه‌سپی پاشاکانی هۆزی جان بۆ هینا. جانشا سواری نه‌و ئه‌سه‌په‌ بوو. نر‌ن‌اشه‌کانیش سواری بوون و له‌راست و چه‌پیه‌وه‌ ده‌رۆیشتن و له‌گه‌ل شهه‌لان‌شا قسه‌یان ده‌کرد و ده‌رۆیشتن هه‌تا گه‌یشته‌ کۆشک. پادشا دابه‌زی و جانشاش هه‌ر له‌وی دابه‌زی. جانشا سه‌یر کرد نه‌و کۆشکه‌ کۆشکیکی زۆر خۆشه‌ و ته‌واوی دارودیواره‌که‌ی له‌گه‌وه‌ر و یاقووت رۆ نراوه. زه‌وی چه‌وشه‌که‌ش له‌جیاتی به‌ردی رۆخام و مه‌ر‌مه‌ر؛ بلوور و به‌رزه‌پینه‌ و زم‌ر‌وودیان تی‌گرتووه. جانشا به‌بینینی نه‌وانه‌ چه‌په‌سا و فرمی‌سکی هاته‌ خوار‌ی. پاشا و دایکی خاتوو شه‌مه‌سه‌ فرمی‌سکه‌کانیان بۆ سه‌ری و پینان گوت: 'باشه‌ ئیدی، خۆت نار‌ه‌حه‌ت مه‌که‌ تازه‌ نه‌وه‌ به‌ مر‌ازی خۆت گه‌یشتی.' که‌ جانشا گه‌یشته‌ نیو کۆشک، کۆیله‌ و که‌نیز و خزمه‌تکاری به‌ پیریانه‌وه‌ هاتن. بردیان له‌ شوینیکی شیاو دایان نان و له‌ خزمه‌تیاندا راوه‌ستان. شهه‌لان‌شا گه‌راوه‌ بۆ شوینه‌که‌ی خۆی. به‌ کۆیله‌ و که‌نیزانی گوت، جانشا بیه‌نه‌ هه‌نته‌شی. جانشایان برده‌ لای. پاشا له‌ به‌ری هه‌ستا و نه‌وی له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی له‌پال خۆیدا دانیشاند. نه‌وجار سفره‌یان راخست. خواردن و خواردنه‌وه‌ی جۆراوجۆریان خوارد و خوارده‌وه‌ و ده‌ستیان شوشت. دوا‌یی دایکی خاتوو شه‌مه‌سه‌ هاته‌ لایان و سلاری له‌ جانشا کرد و به‌خیره‌هاتی کرد. دلی خۆش کرد که‌ به‌ کامی دلی گه‌یشتووه. خیرا گه‌راوه‌ لای خاتوو شه‌مه‌سه‌ی کچی و هینایه‌ کن جانشا.

که‌ خاتوو شه‌مه‌سه‌ هاته‌ کن جانشا، سلاری لی کرد و دهستی ماچ کرد و له‌به‌ر نه‌وه‌ی خه‌ج‌اله‌تی نه‌و و باوک و دایکی نه‌و بووبوو، سه‌ری داخستبوو. ئینجا خوشکانی خاتوو شه‌مه‌سه‌، نه‌وانه‌ی وا له‌ کۆشکی سوله‌یماندا له‌گه‌لی بوون، هاتن و دهستی جانشایان ماچ کرد. نه‌وجار دایکی خاتوو شه‌مه‌سه‌ گوتی: 'رۆله‌ گیان، شه‌مه‌سه‌ی کچم ناحه‌قیی له‌ تو کردووه. به‌لام تازه‌ هه‌رچی بووه‌ را‌بر‌دووه‌، له‌به‌ر خاتری ئیمه‌ش بی نه‌وجار لی خۆش به‌.' که‌ جانشا نه‌و قسه‌یه‌ی له‌و بیست، ئاخیکی توندی هه‌لکیشا و بوورایه‌وه‌. گولویان هینا و به‌سه‌ردا هه‌ل‌په‌رژاند تا وه‌ خۆ هاته‌وه‌. که‌ وه‌ خۆ هاته‌وه‌ ته‌ماشای خاتوو شه‌مه‌سه‌ی کرد و گوتی: 'سه‌پاس بۆ نه‌و خودایه‌ی ئاواتی دلمی وه‌دی هینا و گری تاسه‌می دامر‌کاند.' خاتوو شه‌مه‌سه‌ پینی گوت: 'جانشا گیان، یا خودا له‌ هه‌رچی ناگره‌ به‌دوور بی. ده‌ی ئیستا ده‌مه‌وی به‌سه‌ره‌هاتی خۆت له‌ ساتی داب‌رانی منه‌وه‌ بگه‌ر‌په‌وه‌ و پیم بلنی چون گه‌شتیه‌ ئیره‌ له‌ کاتیکدا هیچ که‌س نه‌م قه‌لایه‌ پین نازانی و ئیمه‌ ملکه‌چی هیچ پاشایه‌کی سه‌ر زه‌وی نین

و هیچ کەس پێی ئەم قەلایە نازانی. 'ئیدی جانشا بەسەرھاتی خۆی بە وردی بۆ خاتوو شەمسە گێراوە و، پوداوی کێشەیی باوکی و کەفیدپاشای بۆ باس کرد، ئەو ھەموو سەختی و مەترسییە سەیروسەمەرانی لە پێدا تووشی بووبوو، ھەمووی بۆ گێراوە، بە خاتوو شەمسەیی گوت: 'کچی، من تەواوی ئەم سەختیانەم لەبەر تۆ کێشاوە.' دایکی خاتوو شەمسە گوتی: 'سپاس بۆ ئەو خودایە کە بە ئاواتی دلت گەیشتی. ئەمە شەمسەییە و کەنیزی تۆیە و ئەو ئەومان بە دیاری دایتی.' دوايي دایکی خاتوو شەمسە پێی گوت: 'ئیشەللا مانگی داھاتوو ئاھەنگ دەگێرین و کچەکەت لێ ماری دەکەین تا ببیەیتەوہ بۆ شاری خۆتان، ھەزار نرناشت لەگەڵ دەنیرین کە ئەگەر پێ بە لاوازترینیان بەدیت، ئەوا لە چاوترووکانتیکدا کەفیدپاشا و سوپاکەیی دەپێچیتەوہ. ئیجا ھەر سالیکیش خێلکی دی لە جنۆکان دەنیرینە لات کە ئەگەر بێتوو فەرمان بە یەکیکیان بەدیت دژمن لەناو بیات، ئەوا لە چرکە یەکدا تاقیان لێ ناھیلێت.

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که نهوی پینځمه د بیست و چوارم هاتمه

گوتی: "خاوه نشکوا! نه و چار شه هلان شا له سره تخت دانیشت و به گوره گوره کانی ده وله تی گوت، شار برازینته وه و تا حوت پوژ ټاهه نگیکی شادی بگیزن. نه وه بو سهرانی حوکومته که وخته سازکردنی کاروباری ټاهه ننگ و تا دوو مانگ سه رقالی نه وه بوون. دواي نه وه ټاهه نگیکی گوره یان گپرا و سفره ی شادیان پازنده وه و جانشایان نارده په رده ی خاتوو شه مسه وه، دوو سالان له گه ل نه ودا به عیش و نوش و خوشی و شادی رایان بوارد. پاشان به خاتوو شه مسه ی گوت: 'باوکت به لینی دا بماننیریته وه بقی شاره کی خومان وا بئ سالی له وئ و سالی له مئ به سر به رین.' خاتوو شه مسه لای شیو چوه کن بابی و نه وه ی جانشا پنی گوتبوو، به بابی گوت. باوکی پنی گوت: 'به سر چاو. به لام تا سهری مانگ ده بئ پراوه ستن تا سو پایه ک له نرناشه کانتان بقی کوک و تیار که م.' خاتوو شه مسه قسه کانی بابی بقی جانشا گپراوه. نه و ماوه یه ی که پاشا گوتبووی له وئ دانیان به خویاندا گرت. که ماوه که ته و او بوو، شه هلان شا به نرناشه کانی گوت: 'له خزمه تی خاتوو شه مسه و جانشا بچن و بیانگه یه ننه وه شاری کابوول.' پاشا ته ختیکی گوره ی له زیړی سوور بقی چی کردن که به گه وه ر برازینرا بووه وه و پارچه یه کی ټاوریشمی سه وزیان به سه ردا دابوو، لټواره کانی به گه وه ری کرانیایی چنرابوو به جوریک ټاوی چاوی ته ماشاکه رانی ده برد. وا بوو جانشا و خاتوو شه مسه مالواویان له دایک و باوک و خوشک و کهس و کاریان کرد. شه هلان شاش تا نیوه ی ری به پنی کردن. له لای نیوه پوړدا، ته خته ه لگران ته خته که یان دانا و جانشا و خاتوو شه مسه له ته خته که هاتنه ده ری، مالواویان له پاشا کرد. شه هلان شا خاتوو شه مسه ی به جانشا سپارد و به نرناشه کانیسی گوت ټاگایان له ودوانه بئ. نه و چار ته خته که یان ه لگرت و نه وان پویشتن و پاشاش گه پراوه. شه هلان شا سئ سه د که نیزی ده لال و خوینشیرینی به خاتوو شه مسه و سئ سه د کویله ی له وه چه ی جندوکانی به جانشا به خشیبوو. که نیز و کویله کانیس له سر ته خته که دانیشتن، نرناشه کان ته ختیان ه لگرت وه ه واکه وتن و به ره و شاری کابوول پویشتن. هر پوژیک پنی سئ مانگیان ده پری و به م جوړه ده پوژان به پتوه بوون. پوژی یازده یه م شاری کابوول وه دیار که وت. له ټاسمانه وه به ره و شاریکی گوره داگه ران. نه و شاره شاری تیقمووس پاشا بوو.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد درټزه ی چیروکه که ی ه لگرت بقی شه ویکي دیکه.

که شهوی پنتوسه د و بیست و پنجم هاتهوه

گوتی: "خاوه نَشکۆ! نرناشانی هه لگری ته خته که به ره و شاری تیقموس پاشا داگه ران. له و دهمه دا تیقموس پاشا که وتیووه ته نگانه وه و داوای ئه مانی له که فیدپاشا کرد. به لام که فیدپاشا ئه مانی نه داین. جا که تیقموس پاشا زانی له دهست که فیدپاشا رزگاری نابی و هیچ ریگا چاره به کیش نییه، ویستی خۆی بکوژیت و له و خه مه رزگاری ببین. مالئاوایی له وه زیر و فرمانده و گوره گوره کانی دهولهت کرد. بۆ مالاوایی له ژنه کانی چووه کۆشکه وه. خه لکی ولاته که له بانگیان و دهستیان کرد به شین و زاری و گه و ره و بچووک و ژن و پیاو هه موو دهگریان له و جهنگه به دا نرناشه کان له کۆشکا نیشته وه، جانشا و خاتوو شه مسه و که نیز و کۆیله کان له ته خته که دابه زین. که دابه زین بینیان دژمن ته واو شاری که مارۆ داوه و خه لکه که ی په شیو و بن دهره تانن. جانشا به خاتوو شه مسه ی گوت: 'نازیزم، پروناکی چاوم، تو سه ییری حالی باوکم که. چۆن ته نگیان پین هه لچنیوه!' خاتوو شه مسه که ئه و حاله ی دی، فرمانی به نرناشه کان دا، هیرش به رنه سه ر سوپای که مارۆ دهری قه لا و له ناویان به بن. پیشی گوتن: 'تاقیان لی نه هیلن.' ئه و جار جانشا نامازه ی بۆ یه کیک له نرناشه کان کرد که ناوی قه راتیش بوو، پتی گوت: 'که فیدپاشا زنجیر که و بیهینه ئیره.' نرناشه کان له رپوه به ره و هوردووی که فیدپاشا که و تته پتی و له وی تا نیوه شه و پراوه ستان. پاشان هیرشیان برده سه ر که فیدپاشا و سوپاکه ی و دهستیان کرد به کوشتوبری بالبازه کانی. هه ر نرناشیک هه شت-تویه ک له بالبازه کانی که فیدپاشایان به فیله که ی ژیرییه وه ده گرت و هه لی دینا بۆ حه واو به زه ویدا ده دان. هه ندیک له نرناشه کان به کۆله که ی ئاسن له بالبازه کانیان ده دا و ده یانکوشتن. به لام ئه و نرناشه ی قه راتیشی ناو بوو، چووه تاوله که ی که فیدپاشا وه، که فیدپاشا له وی له سه ر ته خته که ی دانیشتیبوو. به ته خته که وه هه لی گرت و به ره و ئاسمان فری. که فیدپاشا له ترسی قه لافه تی ئه و دپوه خه ریک بوو گیانی دهرچی. دپوه که بردی. جا هه ر که که فیدپاشا خۆی به ئاسمانه وه دیت، له تاوان به ربووه سه روچاوی خۆی. کاری که فیدپاشا بپیره که یشت.

کاتیک تیقموس پاشا جانشای دیت، خه ریک بوو له خۆشیاندا شاگه شکه بیته و گیانی دهرچی. یه که به خۆی قیزانندی و له هۆش خۆی چوو. که وه هۆش هاته وه، کوره که ی له نامیز گرت و به کول گریا و نه شهیده زانی که نرناشه کان له گه ل که فیدپاشادا له شه ردان. ئه و جار خاتوو شه مسه هه ستا، چووه خزمهت تیقموس پاشا، دهستی ماچ کرد و گوتی: 'خاوه نَشکۆ! بچۆ سه ربانی کۆشکه که و له وپوه شه پری خزمه تکاره کانی شه هلان شای باوکم ببینه.' دهم و دهست تیقموس پاشا هه ستا و له گه ل جانشا و خاتوو شه مسه دا چوونه سه ربانی کۆشک و له وپرا ته ماشای شه پری نرناشانیان ده کرد. هه ندیک له و نرناشانه وایان

له فيل سواره كان دهدا، ئيسك و گۆشتى فيل و سواره كان تىكەل دهبون. هەندىك له نرناشەكان كە پرويان له تاقمىك بالبازى كەفیدپاشا دەکرد و بەسەرياندا دەياننەپاند، ئەوان له جیۆه دەكەوتن و دەمردن. هەندىكى دى دەكەس و بیست كەسیان بە فيلهوه وه هەوا دەخست و بە زەویياندا دهدا و دەپلێشانەوه.

بە كورتى، ئەمان بەم جۆره شەپیان دەکرد و تىقمووسپاشا و جانشا و خاتوو شەمسەش له دوور شەپەكەیان له ژیر چاوه دىزیدا بوو.

لێزەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پى هات و شەهرزاد درێزەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەویكى دیکە.

که شوی پتوسه و بیست و ششم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکوا! جا که فیدپاشا لهو ته شقی ئاسمانه وه سهیری سوپاکه ی ده کرد و ده گریا. دوو رۆژ له سه ر یه ک هر له سوپاکه ی ئه ویان کوشت تا قریان تی خستن و که سیان نه ما. ئه و جار قه راتیش ته ختی که فیدپاشای له نئو قه لای تیقموس پاشادا دانا و تیقموس پاشا به نرناشیکی که ناوی شه موال بوو گوت: 'که فیدپاشا زنجیر که و له چاله رهدا به ندی بکن.' شه موال فه رمانی تیقموس پاشای به چی هینا. تیقموس پاشا به ده هۆلکوتانی گوت ده هۆلی شادی بکوتن و بوخۆشی به بزهبز چوو بۆ لای دایکی جانشا تا هه والی هاتته وه ی جانشای پین راگه یه نئ پتشی بلن که جانشا سه رپاکی سوپای که فیدپاشای له ناو بردووه و که فیدپاشای خستووه ته کۆیله وه. کاتیک ئه وه وه والی دا به دایکی جانشا، دایکی جانشا که یفی ساز بوو. له خوشیان خه ریک بوو بفری. هه ستا چوو بۆ لای جانشا.

جانشا که دایکی بینی، به ره و پیلی چوو له ئامیزی گرت، دایکی ئه وه نده خۆشحال بوو، بووراوه و به لادا هات. گولاویان به سه ردا هه لپه ژاند. کاتیک وه ئاگا هاتوه، کوره که ی له ئامیز گرت و فرمیسی شادی داباراند. که خاتوو شه مسه زانی خه سووی هاتوو، هه ستا و هاته کنی. سلأوی لئ کرد و دهستی ماچ کرد. باوه شیان به یه کدا کرد و ماوه یه ک له باوه شی یه کدا بوون. ئه و جار ده ستیان به قسه و باس کرد، تیقموس پاشا ده روزه کانی شاری کرده وه و مژده ده رانی نارد بۆ شار و گونده کانی ده رووبه ری. له هه موو لایه که وه دیاری جۆراوجۆریان بۆ پاشا نارد، سه ره ننگ و سه رتیپ و بالبازه گه ل هاتن بۆ پیروزبایی. ئه و جار پاشا ئاهه نگیکی گه وره ی بۆ جانشا گپرا و فه رمانی دا شار به رازینه وه. سه د که نیزی ناسکوله و جوانی پتشی که شی خاتوو شه مسه کرد. پاشی چه ند رۆژان خاتوو شه مسه چوو که تیقموس پاشا و تکای بۆ که فیدپاشا کرد که نازادی بکا تا بگه رپتته وه بۆ شاره که ی خۆی. خاتوو شه مسه گوتی: 'ئه گه ر که فیدپاشا خراپه یه کی لئ بوه شیتته وه، ئه وه به یه کن له نرناشه کان ده لیم ده م و ده ست به یه نیتته هه نته شی تو.' تیقموس پاشا تکای خاتوو شه مسه ی قه بوول کرد و فه رمانی دا، که فیدپاشا بینن. وا بوو که فیدپاشایان به زنجیرکراوی هینا و له به رده م تیقموس پاشادا رایانگرت. که فیدپاشا پپچکه ی ته ختی پاشایه تی ماچ کرد. تیقموس پاشا گوتی: زنجیره کانی بکه نه وه. خزمه تکاره کان زنجیره کانیا لئ کرده وه، تیقموس پاشا پینی گوت: 'ئه وه خاتوو شه مسه تکای بۆ کردی. ئیمه ش تکاکه یمان قه بوول کرد. ئیستا بگه رپتته شاری خۆت. ئه گه ر دیسان خراپه یه کیشته لئ ببینم و ببیستم مله وری بکه ی، ئه و خاتوون به نرناشیک ده لئ به ده ست و پین به سه تراوی به نیتته ئیره.' دوا یی که فیدپاشا به سه رشۆری گه راوه بۆ شاره که ی خۆی.

ليره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی بین هات و شه‌هرزاد درێژهی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که نهوی پښتو ته د و بیست و هونم هاتوه

گوتی: "خاوه شکو، پاشان جانشا و خاتوو شهمسه به خوشی و شوق و زه و قهوه رایانده یوارد. نه م چیرو کانه لویک بو به لوقیای ده گپراوه که له نیتوان دوو گوردا دانیشتبوو. کاتیک چیرو که کانی تا نیره گپراوه، به به لوقیای گوت: 'جا نه و جانشایه منم. به لوقیا، کاکه گیان، نه م روودا واته گشتی به سر من هاتوه و به چاوی خوم بینومن.' به لوقیا سهری له به سهرهاتی نه و سوور ما و که و ته بیر کرده وه. دواپی به لوقیا به جانشای گوت: 'کاکه گیان، نه م دوو گوره چین و له بهر چی لیره دا دانیشتووی و بزچی ده گری؟' جانشا گوتی: 'من و خاتوو شهمسه له کن دایک و باو کم ژیا نیکی پر له خوشی و عیش و نوشمان بوو. سالی له کابوول و سالی له قه لای گوه رنگین بووین. هاتو چوی نیمه له پښی نه و تخته وه بوو که نیمه له سهری داده نیشتین و نرناشان هلیانده گرت، به ره و ناسمانیان دهر د و پوژیک پښی سی مانگیان دهر پی و به دوو پوژ له قه لای گوه رنگینه وه ده گیشینه کابوول و له وسه ریشه وه به هه مان جوړ. سالانکی دوور و دريژ له م دوخته دا بووین. وا بوو سالی که له سالان وه ک جاری جاران سه فه رمان کرد و گیشینه نه م شوینه. تخته که مان لیره به چی هیشته چووین بو حه سانه وه له ناو دوور که که دا بگړین.

نه وه بوو له گوتی نه م روو باره دانیشتین، خوار دمان و خوار دمانه وه. دواپی خاتوو شهمسه جلوه برگی دا کند و بو خوشتن چوه روو باره که وه و که نیره کانیشت جلوه برگیان دا کند و چونه روو باره که وه و مه له بیان ده کرد که کتوپر گیانله به ریک له گیانله به رانی دهر یایی به خاتوو شهمسه وهی دا. خاتوون له جیوه یه ک به خوی زیر کاندی و مرد. که نیره کان له گیانله به ره که پرین گانه وه. چه ند که سیکیان خاتوو شهمسه بیان هه لگرت و هینایانه وه تا وله که. جا که من نهوم به مردووی دی، له هوش خوم چووم و که وتم. که هوشم هاتوه بهر، تیر گریام و به نرناش که نام گوت که تخته که هه لگرن و بچن بو لای که س و کاری خاتوو شهمسه و له و به لایه ناگاداریان که نه وه. نرناش که کان چوون. سن پوژ پی چوو که خزم و که سی خاتوو شهمسه هاتن. شوړ دیان، کفیان کرد و له م شوینه دا ناشتیا ن. ویستیا ن منیش له که ل خویان به رنه وه بو قه لای گوه رنگین. من داوام له باوکی خاتوو شهمسه کرد له تهنیشت گور پی خاتوو شهمسه دا گور پیکش بو من هه لکن و له من که پښ و به جیم بیژن. تا نه که مر دم منیش له پال نه و دا بنیژریم. پاشا فه رمانی به خزمه تکاره کان دا و داوا که میان به چی که یاند و لیره دا جییا ن هیشتم. ئیدی رویشتن و، منیش له و ده مه وه هر خه ریکی گریه و زاریم و چاوه پښی مه رگم. جا چیرو کی من و هوی دانیشتتم له نیتوان نه م دوو گورده نه مه یه. دواپی جانشا به گریانه وه نه م شیعه ری

خویندهوه:

ژین چرایهکی بی تیشکه بهبی تو
دهشتیکی قاقره و ویشکه بهبی تو
شهوهزهنکه و نووتهکه ئەم دونیایه
تو نهبی من هیچم وهبهر چاو نایه

بهلوقیا که ئەم قسهیهی بیست، سهری سوور ما.

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پی هات و شههرزاد درێژهی
چیرۆکهکی هه لگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی پینجهد و بیست و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ! به‌لوقیا سه‌ری له‌و به‌سه‌ره‌هاتی جانشا سوور ما، گوتی: 'خودا ده‌یزانی وام ده‌زانی که‌س به‌قه‌د من له‌ دونیادا نه‌گه‌راوه. زۆرم شایی به‌خۆم بوو که‌چی ئیستا که‌ به‌سه‌ره‌هاتی تۆم بیست، ئه‌وه‌ی دهبووم هه‌مووم له‌ بیر چووه‌وه. 'ئه‌وجار جانشا گوتی: 'کاکه‌ گیان، تکایه‌ گه‌وره‌یی بفرموو پڤگایه‌کی باشم پینشان بده.' به‌لوقیا پتی پینشان دا و مالاوایی لئ کرد و رۆیشت.

دریژه‌ی چیرۆکی به‌لوقیا

"ته‌واوی ئه‌م چیرۆکانه‌ شازنی ماران بۆ حاسیب که‌ریمه‌ددینی ده‌گنپراوه. که‌ شازنی ماران چیرۆکه‌که‌ی بیره‌ گه‌یاند، حاسیب که‌ریمه‌ددین پتی گوت: 'باشه‌ شازنی ماران، تۆ ئه‌م چیرۆکانه‌ له‌ کوپوه‌ ده‌زانی؟' شازنی ماران به‌ حاسیبی گوت: 'پازده‌ سال له‌مه‌و به‌ر نامه‌یه‌کم نووسی و به‌ ماریکی گه‌وره‌دا ناردم بۆ به‌لوقیا له‌ شاری میسر. ئه‌و ماره‌ چوو بۆ میسر و نامه‌که‌ی گه‌یاند ده‌ست کچی شه‌مووخ. کچی شه‌مووخ کاغه‌زه‌که‌ وه‌ر ده‌گریت و ده‌که‌ویته‌ سوورای به‌لوقیا و ده‌بیینیته‌وه. ده‌چپته‌ لای و نامه‌که‌ی ده‌داتن. به‌لوقیا نامه‌که‌ی من ده‌خوینیته‌وه و تیده‌گات چ باسه‌. ده‌لێت: 'یانی تۆ له‌ لای شازنی مارانه‌وه هاتووی؟' ئه‌و ماره‌ ده‌لێ: 'به‌لێ، لای ئه‌وه‌وه‌ هاتووم.' به‌لوقیا ده‌لێت: 'ده‌مه‌وئ له‌گه‌ل تۆدا بێم بۆلای شازنی ماران، چونکه‌ کارنیکم پینته‌تی.' ئه‌و ماره‌ ده‌لێ: 'به‌سه‌ر چاو.' ئه‌وجار هه‌لیده‌گریت و پتی ده‌لێت: 'چاوت بنووقینه.' به‌لوقیا چاوی ده‌نووقینیت. که‌ چاو ده‌کاته‌وه سه‌یر ده‌کا ئه‌و له‌سه‌ر ئه‌م کپوه‌یه‌ که‌ منی لێم و ده‌چپته‌ لای ئه‌و ماره‌ی کاغه‌زه‌که‌ی منی بۆ بردبوو. سلاری لئ ده‌کا و هه‌والی شازنی مارانی لئ ده‌پرسیت. ئه‌و ماره‌ پتی ده‌لێت: 'شازن له‌گه‌ل سوپاکه‌یدا چووه‌ بۆ کپوی قاف. که‌ هاوین داها، ده‌گه‌رپته‌وه‌ بۆ ئیره‌. هه‌ر کاتیک بچپته‌ کپوی قاف، من ده‌کاته‌ جیشینی خۆی. جا ئه‌گه‌ر تۆ کارنیکت به‌وه، ئه‌وا به‌ منی بلێ تا بۆت جینه‌جی بکه‌م.' به‌لوقیا ده‌لێت: 'ده‌مه‌وئ ئه‌و گیایه‌م بده‌یتێ که‌ هه‌رکه‌س بیکوتیته‌وه و ئاره‌که‌ی بگرێ و بیخواته‌وه، ناساغ نابێ و پیری رووی تن ناکا و قه‌تیش نامرێ.' ماره‌ گوتی: 'تا به‌سه‌ره‌هاتی خۆتم؛ له‌و رۆژه‌وه‌ی له‌ شازنی ماران جودا بوویته‌وه و له‌گه‌ل عه‌فان چوونه‌ گلکۆی سه‌وله‌یمان، بۆ نه‌گنرپته‌وه‌ و پیم نه‌لینی چیت لئ قه‌وما، ئه‌و گیایه‌ت پینشان ناده‌م.' به‌لوقیا ناچار به‌سه‌ره‌هاتی خۆی له‌ سه‌ره‌راوه‌ بۆ ماره‌که‌ گنپراوه، چیرۆکی جانشاشی به‌و جۆره‌ی بیستیووی، بۆ ئه‌و ماره‌ی گنپراوه. ئه‌وجار پتی ده‌لێ: 'جا ئیستا تۆش داخواییه‌که‌م به‌دی بینه‌ با بگه‌رپمه‌وه‌ بۆ شاره‌که‌ی خۆم.' ئه‌و ماره‌ ده‌لێ: 'به‌

حه زرهتی سوله یمان من ئەو گیایه ناناسم و پیتی نازانم. 'ئینجا بەو مارەیی و بەلوقیای هیتابوو، گوت: 'هسته بەلوقیا هەلگره و بیهوه شارهکەیی خۆی. 'ئەو مارە گورج رابوو و بەلوقیای بانگ کردە کن خۆی و پیتی گوت: 'چاوت بچوو قینته. 'بەلوقیا چاوی چوو قاندا. که چاوی کردەوه، له مائی بوو. دواي ئەوهی شاژنی ماران له کتوی قاف گه پرایهوه. مارەیی جینشینی چوو ههنتهشی، سلاوی لئ کرد و گوتی: 'بەلوقیا سلاوی لئ دەکردی. 'ئەوجار سەربهووردهی بەلوقیای بۆ شاژنی ماران گێراوه.

"دواي ئەوه شاژنی ماران به حاسیبی گوت: 'هۆکاری ئەوهی که من به سه رهاتی بهلوقیا دهزانم، ئا ئەمه بوو که بۆم باس کردی. 'حاسیب که ریمه ددین گوتی: 'شاژن، تو پیم بلئ، دواي ئەوهی بهلوقیا له جانشا جیا بووهوه، چی به سه رهات؟' شاژنی ماران گوتی: 'که بهلوقیا له جانشا جیا بووهوه، شهو و رۆژ رۆیشت تا گه یشته ده ریایهکی پان و بهرین، لهوی له ئاری ئەو گیایهیی له ژیر پیتی دا و به سه ره ئاوه که دا رۆیشت تا پیتی که وه دوورگه یهکی پر له دار و دار و کانیاوی سازگار. بهو دوورگه یه دا ده سوو پراوه و چاوی ده گێرا. وا بوو تووشی داریکی گه وره بوو، گه لاکانی به قه د چارۆکه ی که شتی پان. که له داره که چوو پینشی سه یری کرد، سه فره یهکی گه وره له ژیریدا راخراوه و هه موو جزه خوارده مهنیهکی له سه ره. له سه ر داره که ش مه لیک هه لنیشتوه، مه لیکي گه وره که جهسته ی له لؤلؤ و زمپوودی سه وز و قاچه کانی زیو و دندوکی یاقووتی سوور، بال و په پی له گه وه ری گرانبایی چن کرابوون. ئەو بالنده یه به رده وام یادی خودای ده کرد و سلاوی بۆ هه زره تی محه مده (س - خ) ده ناردا. "

لێزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کۆتایی پئی هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که نهوی پینجسد و بیست و نویسم هانوه

گوتی: 'خاوهنشکو! بلوقیا که چاوی بهو بالنده گورهیه کهوت لینی پرسی: «ئهتو کئی و چ کارهی؟» بالندهکه ولامی داوه، گوتی: «من بالندهی بههشتم. خودای مهزن کاتیک نادمی له بههشت وهدر نا، چوار که لا له که لای دارهکانی بههشتی بؤ هاویشته دهرهوه تا خویانی پین داپوشن. نهو که لایانه کهوتنه زهوی. یهکیان کرم خواردی و ناریشمی لینی ساز بوو. یهکی دیکه یان مامز خواردی و میسکی لینی ساز بوو. سینهمین که لا هتنگ خواردی و هتنگینی لینی دروست کرد و چوارهمین کهوته هیندهوه و ... لینی دروست بوو.

بهلام من تهواوی گوی زهوی که پراوم ههتا خودا بهسهری کردمهوه و نهو شوینه پیرۆزهی به قسمت کردم. شهوانی ههینی تهواوی چاکان و پاکان و دهمراستانی دونیا دینه ئیره و نهو شوینه ماچ دهکن لهو خواردنه دهخون و میوانی خودای مهزن دهبن. ههموو شهو و پوژیکی ههینی نهو میواندارییه له لایهن خودا دهکری و پاشان سفره کۆ دهکریتهوه و دهردریتهوه بؤ بههشت. ههتیش لینی کهم نایبتهوه ئالگوری بهسهر نایه.

"نهوجار بهلوقیا لهو خوراکهی خوارد. که تیز بوو، سپاسی خودای کرد. لهناکاو خزر پهیدا بوو. بهلوقیا ههستایه سهر پین و سلأوی لینی کرد. ویستی بروات، نهو بالندهیه گوتی: 'هزی بهلوقیا، له لای خزر دا دانیسه.' بهلوقیا دانیشت. خزر پینی گوت: 'کاری خۆتم پین بلی و چیرۆکی ژیا تم بؤ بگپرهوه.' بهلوقیا سهربوردهی ژیا نی خوی لهو پوژهوهی له مال وهدر کهوتبوو تا کهیشتی بهو شوینهی لینی دانیشتبوون بؤ گپراوه. دواپی به خزری گوت: 'قوربان، ئیره تا میسره چهنده دووره؟' خزر گوتی: 'نهوه و پینج سال پینه.' بهلوقیا که نهو قسهیهی بیست، ههستایهوه و پینی خزری ماچ کرد و گریا و پینی گوت: 'لهم ناوارهیییه پزگارم که، مهگه هر خودا خوی پاداشت بداتهوه. وا خهریکه تیدا دهچم و چم بؤ پزگاریی خۆم پین شک نایه.' خزر پینی گوت: 'داوا له خودای بالادهست بکه تا فرمانم بداتی تو بگهینه میسر.' بهلوقیا به کول گریا و دهستی داماوی بؤ دهرگانهی خودا بهرز کردهوه. خودای گهوره وهلامی داواکهی داوه و سررووشی بؤ خزر نارد که بهلوقیا به خزم و کهسوکاری شاد بکهوه. خزر گوتی: 'بهلوقیا، نهوه خودای مهزن داواکهتی قبول کرد و سررووشی بؤ ناردم تا بتگهینهمهوه میسر. ئیستا باوهشم پیدا بکه و توند به هردوو دهست بگره و چاوانت بچوقینه.' دهمودهست بهلوقیا باوهشی پیدا کرد، توند گرتی و چاوی چوقاند. خزر ههنگاوینی ههلهیناوه و به بهلوقیای گوت: 'دهی چاو بکهوه.' که بهلوقیا چاوی ههلیتا له بردهرگای مالی خویان بوو. ویستی مالئاوایی له خزر بکات، کهچی خزر بزر ببوو."

ليزه دا بوو، ماوهی چيروکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شههرزاد دريژهی
چيروکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و سیهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! به لوقیا که دیتی خزر غهیب بوو، چوهوهوه مالی خویان. کاتیک دایکی چاوی پینی کهوت، له خۆشییان قیزاندی له هۆش خۆی چوو، هر لهوئ کهوت. گولویان هیتا بهسهریاند هه لپژاند تا وه هۆش هاتهوه. که هاتهوه سهرخۆ کوره کهی له نامیز گرت، دهستی کرد به گریان. به لوقیاش تاویک پینده کهنی و تاویک دهگریا. خزم و کهس لینی کۆ بوونهوه و خۆشحالی خویان ده ربړی لهوهی که به سلامهتی گهراوهتهوه. ههوالی هاتهوهی به ناو شاردا بلاو بووهوه. له هه موو لایه کهوه دیارییان بۆ هیتا و ته پلی شادییان لئ دا. به لوقیاش سه ره له بیری چیرۆکی خۆی بۆ گیرانهوه و باسی ئه وهشی بۆ کردن که چۆن خزر ئهوی گه یاندوهتهوه بهردهرگای مالی خویان و پاشان بزر بووه. خه لک به و ههواله به جاریک سهریان سوور ما."

دریژهی چیرۆکی حاسیب که ریمه ددین

"شاژنی ماران تهواوی ئه و چیرۆکانه ی بۆ حاسیب که ریمه ددین گتپاوه. حاسیب به بیستنی ئه م چیرۆکه تهواو سه ری سوور ما و تیر گریا. دوا یی شاژنی ماران گوتی: 'کوپه حاسیب، ئه من له وه ده ترسم که چوهیه وه بۆ شاره کهی خۆتان، به لینه کهت له بیر بکهیت و په یمانه کهت بشکیتی بچیته گه رماو.' حاسیب که ریمه ددین سویندی گه وره تر له پینشووی بۆ خوارد که تازه قهت پین نه نیته گه رماوه وه. ئه و جار شاژنی ماران به ماریکی گوت که حاسیب به ریته وه سه ر زهوی. ماره که خیرا هه لی گرت و پاش ئیزه و ئه و تیه کی زور..."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویک ی دیکه.

که شهوی پینجسه و سی و یکه م هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! ماره که حاسیبی هه لگرت و پاش ئیره و ئه و ئیه کی زۆر سه ری له زهوی هینا ده ری و حاسیبی له سه ر زهوی دانا. حاسیب که ریمه ددین به ره و مالی خویان که وه نه ری. تهنگی ئیواره که یشته وه و له ده رگای دا. دایکی هات و ده رگای لئ کرده وه. کوره که ی له بهر ده رگا دیت. له خۆشیاندا قیژاندی و باوه شی پئ داگرت و دهستی کرد به گریان. خیزانیشی که گویی له و گریانه بوو، هاته ده ری و میرده که ی دیت له لای خه سووی راوه ستابوو. سلای لئ کرد و دهستی ماچ کرد. ئیدی به دیداری به کدی شاد بوونه وه و وه ژوو که وتن. پاشان حاسیب که ریمه ددین هه والی ئه و نه نجینه کیشانه ی¹ پرسی و له گه لی بوو ئه ویان له چاله که دا جیهیشت. دایکی گوتی: 'ئه وان هاتنه لام و گوتیان: 'کوره که ت گورگ خوار دوویه تی. 'ئیس تاش ئه وان بازرگان و خاوه ن مال و سامان و دووکان و بازارن. داهاتیان به لیشاوه و له ده سه لاتدارانن. هه موو پوژی دینه لامان و لیره ده خۆن و ده خۆنه وه، تا ئیس تاش ئه مه کاریانه. ' حاسیب که ریمه ددین به دایکی گوت: 'دا تو پنیان بلن که حاسیب له سه فر هاتوه ته وه و وه رن بق لای.'

"که پوژ بووه وه، دایکی حاسیب چوو بق مالی نه نجینه کیشه کان و ئه وه ی کوره که ی پئی گوتیوو، به وانی گوت. نه نجینه کیشه کان که ئه مه یان بیست، رهنگیان گورا و به دایکی حاسیبیان گوت: 'به سه ر چاو. 'هه ری که ده ستیک جلی ئاوریشم که قه راخه کانی به زیڕ داگیرابوو وه دا به دایکی تا بق حاسیبی به پیته وه. پنیان گوت سوژی دینه دیمانه ی. ' ئیدی دوا ی ئه وه دایکی حاسیب که راوه لای کوره که ی، ئه وه ی نه نجینه کیشه کان گوتیوو یان بۆی گپراوه و دیاریه کانی بۆیان نار دبوو دای به حاسیب. کاری حاسیب که ریمه ددین بی ره که یشت.

"نه نجینه کیشه کانیش کومه لیک له بازرگانانیا ن کو کرده وه و ئه وه ی به سه ر حاسیب که ریمه ددیناندا هینابوو، بۆیان گپراوه وه و، داوا ی ریگه چاره یان لئ کردن. بازرگانه کان گوتیان: 'چاره ئه وه یه، هه رکه سه ی نیوه ی ماله که ی خۆی بدا به حاسیب. 'وا بوو هه موو له سه ر ئه مه ریگه که وتن؛ نیوه ی مالی خویان بدن به حاسیب. هه ر بۆیه یه کی نیوه ی ماله که ی خویان هه لگرت و چوونه هه نته شی، سلایان لئ کرد و ده ستیان ماچ کرد. ئه و ماله ی بر دبوویان، دایانی و پنیان گوت: 'ئه م ماله له پای ئه و چاکانه ی تویه که له گه ل ئیمه ت کرد. ' حاسیب که ریمه ددین ماله که ی لئ وه رگرتن و پئی گوتن: 'ئه وه ی چوو، چوو— که س هیچی له گه ل قه ده ر پئ نا کرئ. 'ئه وان گوتیان: 'ده ی ئیس تاش هه سه ته با بچینه ده ری

¹. نه نجینه: ئیزنگ، ئیزینگ، هیزم، داری ناماده کراو بق سووتاندن.

بگه پښين و بچيته گه رماو. حاسيب که ريمه ددين گوتی: 'من سویندم خواردووه، تا من بم قهت قهت نه چمه گه رماو. 'نه وان گوتیان: 'دهی مالی هر کامیکمانت پښ خوش ده چینه نه وی له خوشی تو له دهوری یهک کو ده بینه وه. 'تا حهوت شهو و پژو نه وه کاری بوو. دواي نه وه حاسيب دهستی دایه بازارگانی و هیندهی نه برد بوو به خاوهن مال و سامان. بازارگانانی شار هات و چویان ده کرد و نه ویش چیروکی خوی بو ده گپرانه وه. تا ماوه یه کی زور ناوا رابرد. به هه لکهوت پژو یک له پژوان به شاردا ده گه پرا، به بهر گه رماوینکا رابرد و گه رماوه که هی دؤستیکی دیرینی خوی بوو. نه وی بینی و سلأوی لی کرد و یه کدیان له باوهش گرت. گه رماوچی پښی گوت: 'دهی هر له بهر حورمه تی دؤستایه تیه که مان و هره گه رماوه که م بینه و خوتی لی بشو. با منیش خزمه تیکی توم کردین. 'حاسيب گوتی: 'من سویندم خواردووه که تازه نه چمه گه رماوه وه. 'کابرای گه رماوچی سن ته لاقهی لی خوارد. حاسيب چه په سا و گوتی: 'برا گیان، مه گه ر ده ته وی منداله کانم بی باب بن و مالویرانم که ی؟! 'نه و جار گه رماوچی خوی به سه ر پښی حاسیبیدا دا و ماچی کرد و گوتی: 'من له پشتی توم. هر ده بی بینه گه رماوه که مه وه. نه گه ر گونا هینکی تیدا بی، نه وه من نه و گونا هه له نه ستو ده گرم. 'کریکارانی گه رماوه که و هه ر که س له وی بوون، دهوری حاسیبیان دا، بردیانه گه رماوه که وه و جلیان له بهر داکه ند. که حاسيب برایه ژووره وه، له په نای دیواره که دا دانیشت و جامیک ناوی به سه ریدا کرد. له نا کاو بیست پیاو بوی هاتن و گوتیان: 'هوی کابرا، هه سته پاشا کاری به تویه. 'نه و جار یه کتیان چوو تا پادشا و وه زیر ناگادار کاته وه. وه زیر سوار بوو و له گه ل شه ست که س له کویله کانی به ره و گه رماوه که وه پښی که و تن. هات و سلأوی له حاسيب کرد و سه د دیناری دا به گه رماوچییه که و گوتی: 'نه سپیک بو حاسيب پښن با سواری بی. 'نیدی وه زیر و حاسيب سوار بوون و له گه ل کویله کاندا رژیسته نه وه بو کوشکی پاشا. وه زیر حاسیبی له گه ل خوی برده ژووره وه و دانیشتن. دواي سفره پاخرا و خواردن و خواردنه وه خوران و نوشران و، ده ستیان شوشت. پاشان وه زیر دوو خه لاتی دا به حاسيب که هه ریه که یان بای پښه هزار دینار ده بوو، پښی گوت: 'بزانه که خودای گه وه به هاتنی تو منه تباری کردین. پاشامان به هوی نه و نه خوشییه ی توشی بوو، خه ریک بوو بمری. جا له کتیه کانی نیمه دا ناماژه به وه کرابوو که ژیانی پادشا له دهستی تودایه. 'حاسيب سه ری له کاری نه مانه سوور ما بوو. نه و جار وه زیر و حاسيب و گه وره گه وره کانی ده ولت له هه ر حهوت ده روازه ی کوشکه وه وه ژوور که و تن. چوونه لای پادشا. نه و پاشادیه ناوی که ره زدان و یه کیک له پادشایانی عه چه م بوو. پادشای حهوت هه ریم بوو، سه د پادشای دی گوی به رفه رمانی بوون که هه ریه که یان له سه ر ته ختی زیرین داده نیشت و ده هه زار پاله وانی هه بوو، هه ر پاله وانیکیش سه د جیگر و هه ریه کیک له مانیش سه د میرغه زه بی هه بوو که دایمه وده ره م به شیری هه لکیشراوه وه راوه ستا بوون. جا که وه زیر حاسیبی برده به رده م پادشا، دیتیان نه وه

پادشا نوستووه، په پړويه کې به سهر پوخساريدا داوه و له تاو نازار ده نالينئ. که حاسيب
ئووی بينی، له حهيبه تی که ره زدان شا په شوکا، کورنوشي بو برد و دوعای بو کرد. پاشان
سهر وه زيران که ناوی شه مهوور بوو، پووی کرده حاسيب، سلاوی لئ کرد و ئووی له
دهسته راستی پاشاوه له سهر کورسيه کی زيرين دانیشانند.

ليزه دا بوو، ماوهی چيروکی ئه مشه ویش کوتایي پئ هات و شه هرزاد دريژهی
چيروکه که ی هه لگرت بو شه ويکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و سی و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! وهزیر شهمهوور فهرمانی دا سفره راخن، له پړوه رایان خست و خواردنې جوړاجوریان له سهر دانا. ههته شییان خواردیان و خواردیانهوه و دهستیان شوست. نهوجار وهزیر شهمهوور ههستا، خه لکه کهش به حورمه تی نهو ههستان و چوون بو لای حاسیب که ریمه ددین. وهزیر شهمهوور به حاسیبی گوت: 'ئیمه هه موو کویله بی توین و تو هه رجیت لیمان بوئ، با نیوهی ولاته که شمان بی، دهست ناقووچینین، چونکه هه ر تو ده توانی پاشامان چاره بکهیت.' نهوجار وهزیر دهستی حاسیبی گرت و بردییه پیش پاشا. حاسیب چاوی له پاشا کرد، بیینی له وپه پری ناساغیدایه و ههستی کرد نه خوشییه که ی فره سهخته. ئینجا وهزیر دهستی حاسیبی ماچ کرد و گوتی: 'داوات لی ده که ی پادشا چارسهر بکه و هه ر چیه کت لیمان بوئ بوئی جیبه جی ده که ی. له پاره و سامان چیت دهوئ، ده تدهینی. داوای ئیمه له تو هه ر نه مه یه.' حاسیب گوتی: 'جه نابی وهزیر، گهرچی کورې دانیالی پیغه مبه رم، به لام هیچ به هره یه کم له زانستدا نیه. هه رچهنده سی رۆزی ره بق وه بهر خویندنی توژداریان نام، که چی فیزی پیشه ی توژداری نه بووم. خوژگه شتیکم دهزانی و پادشام چاره ده کرد.' وهزیر گوتی: 'له لای ئیمه نه م قسانه مه که و دریزه ی مه ده ری، به خودا نه گهر هه موو هه کیمانی رۆزه لات و رۆژاوا بین و کۆ بینه وه، تو نه بی به شهر نیه چاره ی پادشا بکا.' حاسیب گوتی: 'ئاخر باشه چونی چاره بکه م نه ده زانم ده ری چیه و نه ده رمانی؟! وهزیر گوتی: 'ئیدی من نازانم که یفی خوته.' حاسیب گوتی: 'ده ی خو نه گهر من بزتمک ده رمانی چیه، چاره ی ده که م.' وهزیر گوتی: 'تو له هه موو که س باشتر ده زانی ده رمانی نه و چیه. ده رمانی نه و شازنی مارانه. تو نه وت دیوه و شوینه که ی ده زانی؛ لای نه و بووی.'

"حاسیب که نه مه ی بیست، زانی که هوکاری نه م هه موو بیته و به ره یه چوونه گه رماوه که یه. نهوجار له کرده ی خوی په شیمان بووه وه، به لام په شیمانی دادی نه دا، پی گوتن: 'باشه شازنی ماران کامه یه؟ خو من نایناسم و ناویم نه بیستوه.' وهزیر گوتی: 'خوتمان لی ناشاره زما مه که. ئیمه به لگه مان لایه که تو نه و ده ناسی و دوو سالی ره بق لای نه و بووی.' حاسیب گوتی: 'من نه و نایناسم و نه مدیوه.' خیرا وهزیر فه رمانیدا که کتیه که به یین. کتیبیان بو هینا و کردیانه وه. بویان خویندوه که له م کتیه وه ده رده که وی که پیاوی ری ده که ویته لای شازنی ماران و دوو سالان لای نه و به سهر ده با. پاش دوو سال له لای ماره که وه دیته وه سهر زهوی و هه ر دم بچیته گه رماوه وه سکی رهش هه لده که ریت. ئینجا به حاسیبی گوت: 'دا ده ی سهیری ورگت که.' حاسیب سهیری ورگی کرد، دیتی ورگی رهش هه لگه پاره. به وهزیری گوت: 'من هه ر له زگماکیه وه ورگم ره شه.'

وهزير گوتى: 'من له هر گه رماويكدا سنى كه سسم دانابوو بۆ ئه وهى هر كهس بچيته گه رماوه وه، سه يري ورگى بكن و منى لى ئاگادار بكنه وه. جا كه تو چو بوويته گه رماوه كه وه، ورگى تويان بينيوو كه ره شه و، منيان لى ئاگادار كرده وه. ئه گه رنا خو شم با وه رم نه ده كرد پوژيك بى و توم وه گير بكه وئى. ئيمه هيچ پئويستيه كمان به تو نيه، ئه وه نه بى كه ئه و جيه مان پيشان به دهى كه لى هاتيه بهر و هاتيه وه سه ر زه وى. ئه و جار تو بړو به دواى كارى خو تدا. ئه و جار خو مان ده توانين شاژنى ماران بگرين، چونكه كابرايه كمان لايه ده توانيت ئه و مان بۆ بگري.'

"كه حاسيب ئه وهى بيسست، قسه ي پى نه ما و زانى كار له كار تراز او وه، به لام تازه په شيمانى سوودى نه بوو. به رده وام كار به ده ستان و گه وره گه وره كان دا و ايان لى ده كرد كه شوينى شاژنى ماران يان پى بلئ، به لام حاسيب له وه لامياندا ده يگوت: 'من نه مديوه و ناويم نه بيسستوه.' ئيدى وه زير بانگى ميرغه زه بى كرد و پنى گوت كه جلوه بهرگى حاسيب دا كه نى و بيرزايكى باشى بكا. ده موده ست ميرغه زه ب جلوه بهرگى حاسيبى دا كه ند و ئه وه ندهى لى دا تا له تاو سه ختتى ئه شكه نجه كه مه رگى به چاوى خو ي دى. ئينجا وه زير پنى گوت: 'ئيمه به لگه مان به ده سه ته وه يه كه تو شوينى شاژنى ماران ده زانى، ئيدى بۆ ليمان ده شاربيه وه؟'

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كو تايى پى هات و شه هر زاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بۆ شه ويكى ديكه.

که شهوی پینجسه و سی و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! وهزیر به حاسیبه گوت: 'تو هه ئه و جیگه یه مان هه بلی که لئی هاتیه دهه، ئیدی برۆ دور که وه وه. بوخومان که سیکمان هه یه شاژنی ماران بگریته، نه تو خه مت نه به کارمان به تو نیه.'

"به کورتی، وهزیر به نهرمی و له سه رخۆبی قسه ی له گه ل کرد و دواندی. که وایه کی شاقه لزی پینیشی به شانیدا دا که په راویزه کانی به گه وهه ری جوراوجور رازابووه وه. نه و جار حاسیب داواکه ی قه بوول کرد و گوتی: 'باشه پیتان ده لیم.' وهزیر که نه مه ی بیست، ته واو که یفی ساز بوو. خیرا سوار بوو و ته واوی کار به دهستان و حاسیبیش له گه لی سوار بوون و رۆیشتن رۆیشتن تا گه یشتنه نه و کئوه. حاسیب که ریمه ددین چوه نه شکه و ته که وه زور گریا و لالاوه و ناخی په شیمانی هه لکیشا. وهزیر و گه وره گه وره کان به دوایدا رۆیشتن تا گه یشتنه نه و چاله ی هه نگرینه که یان لئ ده رهیتابوو. چون له چاله که وه، حاسیب نه و شوینه ی لئی هاتبووه ده ره وه پیتشانی وهزیری دا. نه و جار وهزیر چوه پیتشه وه، دانیشته و بخوری داگیرساند و ویردی خویند و فووی به چوارده وریدا کرد. ناخر وهزیر کابرایه کی جادووگه ر بوو، گالته ی به خوداناسان ده کرد و جادووگه ری به لاهه په سه ند بوو.

"که ویرده که ی ته واو کرد، به دهنگیکی به رز قاوی کرد: 'هوی شاژنی ماران وه ره دهه.' له و ده مه دا ده رگایه کی گه وره کراوه و گرمه یه کی گه وره له گوین هه وره تریشقه ی لئ هات. وایان زانی چاله که تیک رووخا. نه وانیه ی له وئ بوون هیندیکیان بیهوش بوون و تا قمیکیشیان له ترسان دلیان توقی و مردن. نه و جار ماریک له چاله که هاته دهه ی به قه د فیلنک، بلیسه ی ئاور له چاو و زاریه وه سه ری ده کرد. مه جوعمه یه کی زیپینی به پشته وه بوو که به دور و گه وهه ر رازابووه وه و ماریک له سه ری پاپۆکه ی خواردبوو. نه و ماره تیشکی ده داوه به جوریک شوینه که ی به پرشنگی خوی رووناک کردبووه وه. روخساری وهک روخساری مروّف بوو و به زمانیکی ره وان ده دوا. نه و ماره شاژنی ماران بوو. سهیری نه ملا و نه ولای خوی کرد و چاوی به حاسیب که ریمه ددین که وت و پنی گوت: 'په یمان شکین، نه خه تو نه تگوت به لینه که م ده به مه سه ر؟ پیم نه گوتی ناتوانی؟ چی لئ هات په یمان و نه مه ک و دوستی؟ کوا نه و په یمانه ی به منت دا؟ کوا نه و سویندانه ی ده خواردن که نه چیه گه رماوه وه؟ به لام قه یناکا که س ناتوانیت له ده ست چاره نووس راکا. دیاره خودای گه وره کۆتایی ته مه نی منی داوه ته ده ست تو و هه ر له نه زله وه بریار بووه من بکوژیم و که ره زدان شا له نازار و نارچه ته ی رزگاری بیی.'

"دوای نه وه شاژنی ماران به کول گریا و حاسیب که ریمه ددینیش له تاوی نه و دهستی

کرد به گریان. که وهزیر شه‌مهووری پیس شاژنی مارانی دی، دهستی بۆ درێژ کرد تا بیگریت، شاژنی ماران کوتی: 'هه‌ی چه‌پهل، دهستت بکشینه‌وه، نه‌گینا به تین و هلاوی زارم ده‌تکه‌م به مشتیک خۆله‌میش'. نه‌وجار شاژنی ماران حاسیپی بانگ کرد و کوتی: 'وه‌ره ئیره و به دهستی خۆت بمگره و له‌سه‌ر نه‌و مه‌جۆعه‌یه‌م دانی وا له‌گه‌ل خۆتان هیناوتانه. له‌گه‌ل چاره‌نوس هه‌ی ناگرئ و هه‌ر ده‌بی به دهستی تو بکوژیم.

ئیدی حاسیب، شاژنی مارانی گرت و له‌سه‌ر مه‌جۆعه‌که‌ی دانا. مه‌جۆعه‌که‌ی له‌سه‌ر سه‌ری دانا و به‌ره‌و شار گه‌پانه‌وه. هه‌ر وا که ده‌پۆیشن، له‌نیو پیندا شاژن سه‌ری برده بن گوئی حاسیب که‌ریمه‌ددین و پنی گوت: 'حاسیب! که‌رچی په‌یمانت شکاند و به‌لینت نه‌برده سه‌ر، به‌لام قه‌یناکا سووچی تو نییه و چاره‌نوس وای بۆ برپومه‌وه. ئیستا شتیکت پنی ده‌لیم به‌لام به‌گویم بکه زه‌ره‌ر ناکه‌ی هه‌ی زۆریش له‌قازانج ده‌بی.' حاسیب به‌شاژنی گوت: 'شاژن، هه‌رچی پیم بلینی له‌قسه‌ت ناچمه‌ده‌رئ' شاژنی ماران کوتی: 'که‌ده‌گه‌نه مالی وه‌زیر، نه‌و به‌تو ده‌لینت: 'سه‌ری نه‌م ماره‌بیره و گوشته‌که‌ی بکه به‌سئ کوته‌وه.' تو بلین: 'من ناتوانم سه‌ری ببیرم' و به‌گوئی مه‌که تا خۆی سه‌رم ببیرئ و گوشته‌که‌م بکا به‌سئ کوته‌وه. جا که کوشتمی، گوشته‌که‌م له‌ت‌له‌ت ده‌کا، که‌سینک له‌لایه‌ن که‌ره‌زدان‌شاهه دئ له‌دوای نه‌و و له‌گه‌ل خۆی ده‌بیا. وه‌زیر گوشته‌که‌م ده‌کاته مه‌نجه‌لینکی مسه‌وه و له‌سه‌ر ناگردانینکی داده‌نی و به‌تو ده‌لئ: 'ناگره‌که‌ی هه‌لکه و ئاگات له‌م مه‌جه‌له‌بی. چاوه‌دیزی بکه تا ورده‌ورده گوشته‌که‌چه‌وری ده‌داته‌وه. ئیدی چه‌ورییه‌که‌ی بگره و بیکه شووشه‌یه‌که‌وه و ماوه‌یه‌ک پاوه‌سته تا سارد ده‌بیته‌وه. ئینجا بیخۆره‌وه و با هه‌رچی هۆکاری ناساگی و ئازاره له‌له‌شتدا نه‌یه‌لین. ئاواره‌که‌ی بۆ خۆش که‌دوایی دیسان گوشته‌که‌چه‌وری دیکه ده‌داته‌وه. دیسان چه‌ورییه‌که‌بگره‌وه و بیکه شووشه‌یه‌کی دیکه‌وه بۆ من. منیش ده‌یخۆمه‌وه، هیندیک پشت و شتم دینشی به‌شکوو بره‌وئ.'

"به‌کورتی، وه‌زیر دوو شووشه‌ت ده‌داتن و نه‌م قسانه‌ت بۆ ده‌کا و خۆی ده‌چی بۆ لای پادشا. نه‌وجار تو ناگره‌که‌هه‌لبکه، جاری یه‌که‌م که‌گوشته‌که‌چه‌وری داوه، تو نه‌وه بگره و بیکه شووشه‌یه‌که‌وه و داینی بۆ وه‌زیر با نه‌و بیخواته‌وه، وریا به‌نه‌چی بیخۆیه‌وه. ئینجا که‌دیسان گوشته‌که‌چه‌وری ده‌لاندیه‌وه، بیکه و له‌شووشه‌یه‌کی بکه و بۆ خۆتی دابنن. که‌وه‌زیر لای پاشاوه‌هاته‌وه و داوای شووشه‌ی دووه‌می لئ کردی، تو شووشه‌ی یه‌که‌می به‌هه‌رئ. جا بزانه‌چی به‌سه‌ر دئ."

ئیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پنی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که نهوی پښتو ته و سی و جوار هم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکول! شاژنی ماران گوتی: 'دوايه بڅوخت له شووشه ی دوهم بخوره وه. که تو نه وه بخوښته وه، دلته ده بیته کانگای زانست. ښجا گوښته که به ره بڅو پادشا با بیخوا. دوا ی نه وه ی پادشا گوښته که ی خوار د: ده سمالیکې به سهر سه روچاویدا بده و لني گه پری تا ته او گوښته که کاری خوی ده کا با بخه وئ. نه و جار که میکی باده درخوار بده. له ریوه چاک ده بیته وه و به هیزی هیژدار نه خوښی له له شیدا نامینې. به لام چو نم پې گوتی ناوا بکه و له قسم دهر مه چوهه.'"

"وا بوو رویشتن تا که یشتنه مالی وه زیر. وه زیر به حاسیبی گوت: 'له گلم وه ره ژوره وه.' که وه زیر و حاسیب چوونه ژوروی، کار به ده ستان و سوپا بلاوه یان کرد و هه ری که ی چو به لای کاری خو یه وه. حاسیب مه جو عمه ماره که ی له سهر سه ری داگرت و داینا. وه زیر پنی گوت: 'نه و ماره سهر بیړه.' حاسیب گوتی: 'من ناتوانم سه ری بیړم. قهت هیچم سهر نه بیړوه. خو ت سه ری بره.' ښدی وه زیر شه مهوور هه ستا و شاژنی مارانی له سهر مه جو عمه که گرت و سه ری بری. حاسیب به دیتنی نه و دیمه نه زور تیک چو ده سستی کرد به کریان و به کول گریا. وه زیر پنی پیکه نی و گوتی: 'گه وچه، نه وه بڅو مار ده گرییت!؟"

"دوا یی وه زیر گوښتی ماره که ی کرد به سی کوه وه و خستیه مه نجه لیکې مسه وه، مه نجه له که ی له سهر ناگردان دانا. له وچه نجه یه دا کویله یه ک لای پاشاوه هات و به وه زیری گوت: 'پادشا کاری پښته ده فهرموئ هه ر ښستا بې. وه زیر هه ستا. دوو شووشه ی هیتا و به حاسیب که ریمه ددینی گوت: 'ناگره که ی بکه وه و بوی خوښ که تا گوښته که له نیو مه نجه له که دا ته او چه وری ده داته وه. نه و جار چه وری به که له سهر گوښته که بگره و بیکه یه کئ له م شووشانه وه و ماوه یه ک بوسته تا سارد ده بیته وه. نه و جار تو نه وه بخوره وه. نه گه ر نه وه بخو یه وه، ښدی هیچ ښښی له له شتدا نامینې. با نا ورکه هه ر خوښ بې تا دیسان گوښته که چه وری ده ده لښتته وه، نه و جار یش چه وری به که له سهر گوښته که بکه وه و بیکه شووشه که ی دیکه وه و لای خو ت هه لیگره تا دیمه وه و ده یخومه وه، چونکه منیش پښتیشه مه، به شکو پښتی منیش چاک بې و ښښم نه مینې.' دوا ی نه وه وه زیر چو بڅو لای پادشا، حاسیب ناگری له ژیر مه نجه له که دا کرده وه راوه ستا تا گوښته که چه وری داوه. نه و جار چه وری به که ی له سهر گوښته که گرت و کردیبه شووشه یه که وه و شووشه که ی له و لاره دانا. ریگ به و جوره ی کرد که شاژنی ماران پنی گوتیو. که گوښته که کولا، مه نجه له که ی له سهر ناگر داگرت و چاوه پری بوو تا وه زیر هاته وه. کاتیک وه زیر له لای

پاشا هاته وه، به حاسیبه گوت: 'دهی چیت کرد؟' حاسیب گوتی: 'کاره کهم کرد.' وه زیر گوتی: 'چیت له شووشه یه کهم کرد؟' حاسیب گوتی: 'خواردمه وه.' وه زیر گوتی: 'هیچ کۆرانیگ له له شتدا نابینم!' حاسیب گوتی: 'کۆره له وه تی خواردوومه له ته وقی سه رم تا نووکی پیم ده لئی ئاوره دائیسی. ئه و جار وه زیر گوتی: 'ئه ی شووشه که ی دیکه کوا؟' حاسیب شووشه ی یه که می بۆ هیتا. وه زیر به گومانی خۆی ئه وه شووشه ی دوومه. له پیره به سه ریبه وه نا. هیتتا له قورگی نه چوو بووه خوارئ که له شی هه لئاوسا و دای به زه ویدا، ئه و قسه یه ی پیشینیان وه راست گه را که ده لین: 'ئه وه ی چال بۆ ئه م و ئه و هه لکه نی، خۆی تی ده که وئ.' ئینجا حاسیب به خۆی گوت: 'ئه گه ر ئه وه ی شووشه ی دووم زیانی بووبایه، ئه و وه زیر بۆ خۆی دانه دنا.' ئه و جار پشتی به خودا به ست و ئه وه ی له شووشه ی دوومدا بوو خوار دیبه وه. ده موده ست می شکی بوو به کانگای زانست و ده رکی زانیاری به پوودا کراوه. پاشان ئه و گۆشته ی له مه نجه له که دا بوو، کردیبه ده فریکی مسیبه وه...

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وئکی دیکه.

که شوی پینجهد و سی و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! حاسیب گوشته که ی خسته ده فریکی مسیبه وه. له مالی وه زیر وه دهر کهوت که سهیری ناسمانی کرد، ههر کهوت ناسمان و نه سستی زانی جیگیر و گه پوک و چونیته تی رهوتی هه ساره کانی بینی و هه قیقه تی وش کایی و ناوی بۆ وه دهر کهوت و زانیاری له باره ی نه ندازه و گه ردوونناسی و ژماره زانییه وه وه رگرت و پینسا کانی خورگیران و مانگیران و کاته کانیانی هاته ده ست. دواپی سهیری زهویی کرد، ههرچی تییدا بوو له کانزا و پروهک بینینی و زمانی هه موویان فیر بوو. زانیاری له مه زانستی پزیشکی و سیمی^۱ و کیمیاوه^۲ پهیدا کرد. نه و جار گوشته که ی برد و رویشت تا گه یشته کوشکی که ره زدان شا و له پیش پادشا پاوه ستا. کورنوشی برد و پنی گوت: 'نه گه ره زیر شه مهوور مردوه، پادشامان سلامهت و ته من دریز بی.' پادشا بهم قسه یه توورپه بوو. بۆ مردنی وه زیر به کول گریا و کاربه ده ست و گه وره گه وره کانی حوکومه تیش کریان.

"پادشا نه و جار گوتی: 'خۆ ئیستا وه زیر شه مهوور له لای من بوو و چوو گوشته که م بۆ بینئ! هۆکاری مردنه که ی چی بوو و چی لئ قهوما؟' حاسیب، چونیته تی مردنه که ی بۆ پادشا گپراوه. باری خه میکی قورس که وته سه ر شانی پادشا و به حاسیبی گوت: 'بلی دواپی وه زیر شه مهوور دۆخی من چی به سه ر بی؟' حاسیب گوتی: 'خاوهنشکو! خه م مه خو. من به سی پوژ چاره ت ده کم و توزقالتیک ناساغی له له شتدا ناهیلیم.' که ره زدان شا به بیستنی نه م قسه یه خۆش حال بوو و به حاسیبی گوت: 'من به س ده مه وی له م به لایه بزگارم بی، خودای ده کرد سالتیکی پین ده چوو.'

"نه و جار حاسیب هه ستا، گوشتی شاژنی مارانی هینایه پینشه وه، که میکی دهر خواردی پادشا دا. ده سمالتیکی به پروی پاشادا دا و پنی گوت، بخه وی. پادشا له ئیواره وه تا پوژ ناوا بوون نووست تا گوشته که جوان دن^۲ بوو و ده گیانی گه را. نه و جار حاسیب پادشای هه ستاند و که میکی باده دایه و خه واندییه وه. پادشا تا به یانی خهوت. که پوژ بووه وه، هه مان کاری دوینتی دووپاته کرده وه. تا به سی پوژ ههر سی کوته گوشته که ی دهر خوارد دا. پوژی سینه م پادشا له تهوقی سه ر تا نووکی پنی ئاره قه ی دهر دا. دواپی ماوه یه ک ئاره قه که ی ویشک بوو و نه خۆشییه کانی په ری و هیچ نازاریک له له شیدا نه ما. که نازاری نه ما، حاسیب پنی گوت: 'ئیسستا ده بین بچیته گه رماو.' نه و جار پادشای برده

^۱. زانستی سیحر و جادوو به هه موو جزره کانییه وه.

^۲. زانستیک که له قه دیدا پینان و ابو هه رکه س بیزانی ده توانی ناسن و مس بکا به زیر.

^۳. ده نبوون: هه لتاواندن، گفیرین.

گەرماو جوان شوردی و هینایه وه. لهشی پادشا وهک زیوی بیتخوشی لی هات و له جاری جاران باشتر بووه وه.

”نهوجار پادشا کهوای شکومه ندانهی پۆشی و له سهه تهختی پادشایه تی دانیشته. پتی دا حاسیب که ریمه ددینیش له گه لیدا دابنیشیت. حاسیب له تهنیشتیدا دانیشته. پادشا فرمانیدا سفره راخه ن. له گه ل حاسیب خواردیان و خواردیانه وه. پاشان وهزیر و کاربه دهست و سه رهنگ و فرمانده رانی سوپا و گه وره گه وره کانی ده ولته بۆ پیروزبایی هاتنه لای پادشا. پادشا پتی گوتن: ’ئهی وهزیر و کاربه دهست و سه رهنگ و فرمانده رانی سوپا و گه وره کانی ده ولته، سهروه زیری من ئه م حاسیب که ریمه ددینه یه وا چاره ی دهردی منی کرد. ئاگادار بن که بۆخۆم ئه وم له جینی وهزیر شه مهوور کرده سه رۆکی وهزیرانی خۆم.’“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

که شهوی پینج سهد و سی و شه شم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! پادشا گوتی: 'ئه وه حاسییم کرده سهروه زیر. هه رکه س گوێرایه لی ئه و بکا، گوێرایه لی منی کردوه.' له پێوه هه نته شییان هه ستان، دهستی حاسییان ماچ کرد و پیرۆزبایی سهروه زیرییان لی کرد. ئه و جار پادشا قوماشینی گرانبایی که له زیری سوور چنیووین و پهراویزه کانی به گه وهه ر و یاقووتی گرانبایی نه خشیترابوو، هه رزانترینی ئه و گه وهه رانه ش نرخه که ی پینج هه زار دیناری زیری سوور بوو، دای به حاسیب. سی سهد که نیزۆکی رۆمی جوان و دلرفین و سی سهد که نیزۆکی حه به شی و پینج سهد هیستری به باره وه به دیاری دایه که هه موو مالی گرانبایی بوون. ئه وه نده شی مه ر و مالات و چوارپن و گا و گوێلک دایین، له ئه ژمار نه ده هاتن. سه ره باری هه موو ئه م شتانه ش، وه زیر و کاربه ده ست و گه وره گه وره کانی ده ولته تی پاسپارد، دیاری شیایوی بۆ بنیزن.

"ئه و جار حاسیب که ریمه ددین سوار بوو، وه زیر و کاربه ده ستان و گه وره گه وره کانی ده ولت و ته واری سوپاش سوار بوون و وه دوی حاسیب که وتن تا گه یشتنه ئه و خانووه ی پادشا بۆ حاسیبی دیاری کردبوو. ئه و جار حاسیب له سه ر کورسی دانیشته، وه زیر و گه وره گه وره کانی حوکومه ت هاتنه پێشه وه، ده ستیان ماچ کرد و پیرۆزباییان لی کرد. خزم و که سی حاسیب خۆشی و شادی له دلی گه را. پاشان ئه نجینه کیشه کان که هاو پینیانی حاسیب بوون، هاتن و پیرۆزباییان لی کرد. دوایی حاسیب سوار بوو و چوو بۆ مالی وه زیر شه مهوور و ئه وه ی له مالی ئه ودا بوو هینایه ماله که ی خۆی، ئه ویک که هیچی له زانسته و زانیاری نه ده زانی، به هیزی هیندار له هه موو زانستیک شاره زا ببوو، ژیری و زانییه که ی حه وت که وشه نی تپه راندبوو. دوی ئه وه، رۆژیک له پۆژان به دایکی گوت: 'دایه گیان، خۆ دانیالی باوکم پیاویکی زانا و تیگه یشتوو بوو، دا پینم بلنی کتیب و شتی وا چی به چی هینشتوو.' دایکی که ئه و قسه یه ی لی بیست، هه ستا چوو ئه و مجریه ی هینا وا باوکی ئه و پینج په ره ی تیدا هه لگرتبوو که له کتینه ژیرناوکه وتوو هه کانه وه بۆی مابوو نه وه، له پیش حاسیبی دانا و پنی گوت: 'باوکت جگه له و پینج په ره هیچی له پاش به چی نه ماوه.' حه سیب خیرا سه ری مجریه که ی هه لگرت و په ره کانی ده هینا و خویندیه وه و گوتی: 'دایه ئه و په رانه به شیکی په رتوو کینکی گه وره ن؛ پینم بلنی ئه وانی دیکه چیان لی هاتوو؟ دایکی حاسیب گوتی: 'رۆله گیان، باوکت به ده ریادا ده گه را و کتینه کانیشی له گه ل خویدا ده برد، جارینکیان که شتیبه که ی له ده ریادا شکا و په رتوو که کانیشی نوqm بوون. باش بوو خودای گه وره باوکتی بزگار کرد، به لام له په رتوو که کانی هه ر ئه و پینج په ره ی بۆ ده رچوو. کاتیک باوکت له سه فه ر گه راوه، من به تو دوو گیان بووم. پنی گوتم: 'رهنه گه کورت ببی. ئه و په رانه هه لگره. کاتیک گه وره بوو، له میراتی پرسی، پنی بلنی که باوکت جگه له م پینج په ره

هیچی بهجی نه هیشتووه.^۱ دواى ئه وه حاسیب که ریمه ددین له خۆشتین ژیان و عیش و نۆش و خۆشى و شادیدا بوو تا ئه وهى که تیکدهرى خۆشییه کان و شتیینهرى کۆمه له کان به ریبینگی گرت. پاکه ئه و خودایهى نامری.

چیرۆکی سه نده باد

شه هرزاد که چیرۆکی حاسیب که ریمه ددینی ته واو کرد، گوتی: "ئه م چیرۆکه خۆش بوو، به لام به قه د چیرۆکی سه نده باد خۆش نییه." شه هریارشا گوتی: "چیرۆکی سه نده باد چۆنا و چۆنه؟"

شه هرزاد گوتی: "ده لاین له سه رده می خه لافه تی ها روونه رپه شهید کا براهی کی هه ژاری لیتقه و ماو له شاری به غدا بوو، ناوی سه نده بادی کۆل بهر بوو. هه می شه باری قورسی هه لده گرت و به کریی کۆل بهری ده ژیا. به هه لکه وت رۆژیکی گه رم که تینی تاو ئاسنی ده تونده وه و جه رگی که رپه زی^۱ ده برژاند، سه نده باد کۆلیکی قورسی به کۆله وه بوو. له گه رمان و له بهر ماندوویان پشووی ده رنه دهات و چین چین ئاره قه ی ده رده دا. وا بوو که یسته بهر ده رگای مالی بازارگانیک، بهر ده رگا که بیان تازه مالدرا بوو، ئاو پرژین کرابوو. زۆر فینک و دلرفین بوو، سه کۆیه کی گه وره له په نا ده رگای ئه و ماله بوو، سه نده باد کۆله کی له سه ر سه کۆکه دانا و ویستی پشوویه ک بدا."

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه م شه ویش کۆتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه کی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

^۱. که رپه ز: زه رده قوره.

که شهوی پیتھوسد و سی و هه ونه م هاته وه

گوتی: "خاوه نشکوا! که سه ندبادی کولکیش بۆ وچانیک کوله که ی له سهر ئه و سه کۆیه دانا، شنه یه کی بلاوین ته زووی به له شیدا هینا. که یفی به و شنه یه ساز بوو، له سهر لیواری سه کۆکه دانیشته، له و ماله وه دهنگی گۆرانی و سه ما و چریکه ی بالنده ی خوشخوین دههات، ئه وهنده ی دی گور و تینی به بهردا هاته وه. چووه نیو ده رگاکه و سه ریکی کیشا ژووری، له و ماله دا باخیکی گه وره ی بینی و سه یری کرد کۆیله و خزمه تکار و هه موو جوړه ئامرازیکی عه ییش و نۆش و مه زنی تی دایه و بۆنی چیشتی خوشی ده ی. ئه و جار سه ری بۆ ئاسمان هه لپری و گوتی: 'ئهی به دیه یین و پهروه یین، ئهی پۆزیده ری زینده وه ران، توبه، په شیمانم له ئاکار و گونا هم و داوات لئ ده که م له هه موو گوناچه کانم خوش ببی و عه یب و عارم بپۆشی! که س په خنه ی له کاری تو نییه و بۆی نییه پرسیار له کرده ی تو بکا. تو ئه و زاته پاکه ی که هه رکه سینکت بوئ بینیازی ده که ی و هه رکه سینکیش بته وی نیازمه دی ده که ی. یه کن سه ره ره ز و یه کن سه ره شوپ ده که ی. توی به ده سه لاتی زال و کار به جئ. هه رکه س بته وی پۆزی هه راو و نیعمه تی بیزاده ی به سه ردا ده ریژی، هه ر به و جوړه ی و ئاسووده یی بیکوتا و به خششی فره ت به م ماله داوه که هه وای خوش و خواردن و خواردنه وه ی به تامی تی دایه و ژیان تی دا له وه پری ته کوو زی دایه. هه رکه سی هه ر چیه کت یی ره وای دیبی، ئه وه ت داوه تی: یه کن له خوشی و شادیدا، یه کن له رهنج و مه ینه تا. یه کن به خت یاوه ره یه تی و، یه ک وه ک من نه دامه تیبه تی.' ئه و جار ئه و شه یعه ری خوینده وه:

ژیا نی شه مووز سه مـــــــــــــــــــــکۆلان ده کا
ناوه سه تی و کاری خوی ده کا و ده روا
یه کی ده گلینی له توز و خـــــــــــــــــــــولدا
یه کن ده یگری و ده سه ته موئی ده کا
یه کن شاد ده کا به ئـــــــــــــــــــــامانجه که ی
یه ک هه لده دیری بۆ نیو گوپه که ی
ئه وه یه ژیا ن قه ت پیی مـــــــــــــــــــــه نازه
که س تی نه که یی له وه په مز و راهه

"که کۆل به ره که شه یعه ره که ی ته واو کرد، گه ره کی بوو بگه ریته وه و بچیه ده ری، له نا کاو کو ریژگه یه کی جوانکیله و نه ونه مام که پۆشاک ی به ری له ئاو ری شمی نه خشه داری چینی بوو،

هات و قولی سەندبادی کۆلبەری گرت و پنی گوت: 'وەرە ژووری. گەرەکم کاری پیتە.' کۆلبەر تەماشایەکی کرد، دیتی ناکرئ سەرپینچی قسەیی کورپیزگەکه بکا و چاره نییە دەبن بچیتە لای گەرەکهی. گورج کۆلهکهی لە دالانەکه بە دەرگاوان سسپارد، خوی لەگەل کورپیزگەکه دا چووە ژووری. مالیکی دیت، لە دار و دیواری خۆشی و ئاسوودەیی دەباری. لەویدا بەزمیکی شاد و کۆرپیکی خۆشتر لە باخی ئیرەمی دیت که هاوڕیانی دالپاک و ئەمەگدار لەویدا دانیشتبوون و سەرگەرمی گفتوگۆ بوون. لە هەموو جۆرە نوقل و میوه شیرین و بەتامەکانی لێ بوو. بادهی روونی ترییان داناوو. ئامیترگەلی مۆسیقا وەک چەنگ و عوود و دەف و نەیی بە دەستی کەنیزانی شوخ و شەنگەوه بوو، هەرکام لە لای خۆیەوه ریکوپینک و بە شتیوەیەکی جوان ریز بووبوون. لەسەروی کۆرەکهوه پیاویکی بەرپیز دانیشتبوو، دیاردەکانی پیری تیندا سەری هەلداوو. بەلام پیاویکی وێچوو و خوینشیرن و بەسام و شکۆ و سەنگین بوو. سەندبادی کۆلبەر لە سەیری ئەو دیمەنە پەشوکا و بە خوی گوت: 'ئەم ماله یا باخیکە لە باخەکانی بەهەشت، یا مالی یەکیک لە پاشایانە!' ئەوجار بەوپەری پیزهوه چووە پیتشەوه، سلاوی لە دانیشتوان کرد و نزای بۆ کردن، کورنۆشی برد و سەری داخست و راوهستا.

لێرەدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پنی هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکهکهی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی پینعهده و سی و هه شتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! سهندباد راوهستا. خاوهنی کۆره که پینی گوت دانیشی، بانگی کرده نیزیکی خۆیهوه و بهخیرهاتنی کرد. مهنا کهسیکی دلوفان بوو، سهری قسهی لهگهله سهندباددا کردهوه و پرسپاری لهبارهی زۆر شتهوه لێ کرد تا سفره راخرا و خواردهمهنی خوش و بهتامیان دانا. سهندبادی کۆلێهر هاته بهروه، ناوی خودای لێ هیتا، بهشی خۆی خوارد، دهستی شۆرد و سپاسی خودای کرد. ئهوجار خاوهنی ماله که پرسی: 'کاکه، ناوت چیه و چ کاره ی؟' سهندباد گوتی: 'ناوم سهندباد کۆلێهره. بار و کۆل و شت بۆ خه لک هه لدهگرم و هه قدهست وهر دهگرم و بژيومی پین دابین دهگم.' خاوهنی ماله که بزیهکی هاتی و پینی گوت: 'کاکي کۆلێهر، من و تو هاوناوین، به من دهلین: 'سهندبادی دهريایی.' بهلام کاکي خۆم، من دهمهوی ئه و شيعره ی له بهر ماله که ی مندا گوتت، دیسان بۆم بلیت با جاريکی دیکه گویم لێ بێ. 'کۆلێهر شهرمی کرد و به سهندبادی دهريایی گوت: 'سویندت دهم به خودا که لیم به دل مهگره. ئاخیر پهنج و سهختی و کۆیرهوهری و نهبوونی پیاو که م عقل و بیتهدهب دهکن.' سهندبادی دهريایی گوتی: 'کۆره شهرم مه که. تو برای منی. شيعره که م بۆ بلی؛ ههر زۆر به لامه وه خوش بوو.' که سهندبادی کۆلێهر زانی زۆری پین خوشه بییستی، شيعره که ی بۆ گوته وه. سهندبادی دهريایی ئه و شيعره ی پین سهیر بوو و به بیستی که یفی ساز بوو و به کۆلێهری گوت: 'جا من شتيکم به سهر هاتوه، ههر زۆر سهیره. هه ز دهگم لێی به ئاگا بی و تهواوی ئه و رووداوانه ی بهر له م خوشگوزهرانی و پینگه یستنه م به سهرم هاتون، بۆت بگیزمه وه. با بزانی که من ئه م خوشبهختیه م دوی رهنج و کۆیرهوهری و چه ره سهرییه کی زۆر دهست که وتوه. هه و سه فه رم کردوه و له ههر سه فه ریکدا رووداویکی سهیر و سه مه ره و سهختی وام به سهر هاتوه به بیستیان سهر کاس دهی. بهلام ئه وهندهش بزانه که س ناتوانی خۆی له قهزا و قهدهر بدزیته وه.

چیرۆکی، یه که م گه شتی سهندبادی دهريایی

" 'یه که م چیرۆک که له یه که م گه شتدا رووی دا ئاوا بوو: باوکم بازارگانیک بوو وه ک بازارگانه کانی دیکه. کاتی کوچی دواپی کرد، من دهستم به سهر ماله که یدا گرت و دهستم کرد به خواردن و خه رج کردنی، لهگه له لاره هه رزه کاره کاندادا نه نیشم باده م دهخواره. هه موو رۆژیک لهگه له هاوړیکاندا دهچووم له ناو باخ و سهیرانگاکان و دهسوورامه وه و له عیش و نوشدا بووم پیم وا بوو ئه و ماله قهت تهواو نابین و به راستی ئه و جۆره ژیا نه له بهرژه وهندیم دایه. ماوه یه کی زۆر ئاوام رابوارد. کاتیک وه خۆ هاتمه وه زانیم لاپی بووم، زۆر درهنگ بوو. ماله که م له دهست ببوه وه. ژیا نم ژيروژوور ببوو. خه م و خه فته دایگرتم.

ئاخري ناچار بووم دەستم دايه كاري تاقت پرووكين. چيرۆكى حەزرەتى سولەيمانى كورپى داووم بيبستبوو. وه بېرم هاتەوه كه فەرمووبووى سى شت له سى شت باشترن: رۆژى مردن له رۆژى لەدايكبوون، سەگى زىندوو له شىرى مردوو و گۆر له كۆشك. ئىدى هەستام، ئەو مال و مولكە بۆم مابوو، فەروشتەم و سى هەزار درەم خەرى كەردەوه. بە مېشكەدا هات بۆم بۆ ولاتانى دوور. ئەو قەسەيهى شاعيرم بېر كەوتەوه كه گوتبووى:

له گوند و شارىك خۆت قەتيس مەكه
توزىك واوه چۆ چاوانت وهكه
دونيا بەرىنه ئەسپى خۆت راده
دۆش دامەمىنه و خۆتتى لى باده
هېچ پەيدا نابى بۆ خۆتتى نوستوو
پىوى گەراو بە نەك شىرى نوستوو

" ئىدى چاكي مەردايەتيم بە لادا كرد و كەل وپەلى بازركانيم كرى و خۆم ساز كرد له دەريا بەم. چوومه شارى بەسره و لەوئى لەگەل تاقيك له بازركانان سواری كەشتى بووم. شەو و رۆژ بە دەريادا رۆيشتم و لەم دوورگە بۆ ئەو دوورگە و لەم دەريا بۆ ئەو دەريا. كه دەگەيشتمە هەر جىيەك، شتىكم دەكرى و شتىكى ديم دەفروشت هەتا وا بوو گەيشتمە دوورگە يەك له گۆين باخى بەهەشت. كەشتىوانەكە كەشتىيەكەى بەرەو كەنارى دوورگەكە ئاژۆت. ئەوەى له كەشتىيەدا بوو دابەزىنە دوورگەكەوه و ئاگردانىان ساز كرد و ئاگرىان كەردەوه و هەر كەسەى خەرىكى كاريك بوو: يەك چىشتى لىدەنا، يەكئى جل دەشۆرد و يەك خەرىكى سەير و گەران بوو. من لەوانە بووم چووم سەروگۆيەك ئاو بەم.

" سەرت نەئىشىنم، خەلكەكە سەرقالى خواردن و خواردنەوه و رابواردن بوون كەشتىوانەكە له كەنارى دوورگەكە رابووستابوو و لەناكاو يەكبەخۆى قاوى كرد: 'هۆ خەلكىنە، گەر دەتانهوئى رزگارتان بى، خىرا هەلین، سواری كەشتىيە بىنەوه. هېچ لەگەل خۆتان مەبەن و گيانى خۆتان رزگار كەن. ئەمە دوورگە نىيە، بەلكو ماسىيەكى زەبەلاحە كه هاتووئە سەر ئاوهكە و لم و خۆل و دار و بەردى لەسەر كۆ بووئەتەوه و كۆز و گيا و دارى بەسەرەوه پەسكاوه و وهك دوورگەى لى هاتووئە! جا ئىوه كه ئاگرى لەسەر بكەنەوه، تىنى گەرمىيەكە كاری تى دەك! هاكا هەر ئىستا بىزوى و هەمووتان هەلپۆيژىتە دەرياوه. كۆرە گشتان نوقم دەبن. خىرا كەن خۆتان رزگار كەن با تىدا نەچن!

لێزەدا بوو، ماوهى چيرۆكى ئەمشەویش كۆتايى پى هات و شەهرزاد درىژەى چيرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەويكى ديكە.

که شهوی پینجسه و سی و نویم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکوا! سهرنشینه کان به بیستی قسه کانی کهشتیوان ترسیان رینیشیت و په شوکان. ناگردان و کل و په له کانیان جی هینشت و خیرا به ره و کهشتیه هلاتن. هندیکیان کهشتیوونه کهشتیه و هندیک نه کهشتیوونی که دوورگه که له رزایه وه و پویشته خواری و نوم بوو هرچی له سهر نه و دوورگه به بوو پوچووه ده ریاوه. منیش به کیک له وانه بووم و پوچووینه ده ریاوه. به لام خودا خوی فریام کهوت. تهخته به کی گوره که جلیان تیدا ده شوورد، به ره پروم هات. دهستم پیوه گرت و چومه سهری دانیشتم. جا چونکه جهنگه ی ناوا گیان زور خوشه ویسته، له تاوا بوقاسا به چوارپه لم ډرم به ناوه که دها و مهلم ده کرد، شه پوله کانیش له راست و چهپه وه یارمه تیان ده دام.

"کهشتیوان چاروکه ی کهشتیه ی هله دا و له گهل نه و کهسانه دا و له نومبوون رزگاریان بوو بوو و له کهشتیه دا بوون، وه پری کهوتن و لایان له وانه ی ناو ناوه که نه کرده وه. من هر چاوم له کهشتیه بوو تا نه وه ی که له چاو ون بوو. ئیدی له مهرگی خوم دلنیا بووم و دهستم له ژیان شوت. پاش ماوه به یک شه و داهات و نه و شه وه تا به یانی به سهر تهخته که وه له ناو ده ریادا سوورپامه وه. شه و پوژیک له و دوخدا بووم. و بوو با به هانامه وه هات و به ره و قهراخی دوورگه به کی ډرم که لکوپوپی داره کانی به لای ده ریادا شوړ بوو بوونه وه. دهستم کیشا و توند لقی به کیک له داره کانم گرت. له کاتیکدا له کاتیکدا به حال هیزم له به ردا مابوو، ورده ورده لقی دیکه شم گرت. به لقه کانه وه خوم گیانده داره که و له ویشه وه چومه نیو دوورگه که وه. دوايه تماشام کرد گزشتی لاقم ماسی خواردبوویان و زامداریان کردبوو، به لام من له ترسی گیانی خوم، هر پینشم نه زانیبوو.

"نه و جار وهک مردوو له دوورگه که دا لئی که وتم. هینده شه کهت بووم تا به یانی وه خه به نه هاتبووم. که خور گه بیه سهرم، هوشم هاته وه بهر و سه یرم کرد ههردووک قاچم ناوساون. جارئ له سهر دهست و جارئ له سهر نه ژنو نه ملا و نه ولام ده کرد. له میوه گهلی دوورگه که دم ده خوارد و له کانیاوه کانی ناوم ده خوارده وه. تا و بوو دواي چند شه و پوژ توژیک بووژامه وه و که نه فتم نه ما و هیزم هاته وه بهر. گوجانیکم دروست کرد، به دهستم وه گرت و له نگره ی خوم پین راده گرت. به و ده وروبه رده ده گه پام و سه یری دهسکردی کردگارم ده کرد.

"ماوه به کی زور بهم جوړه پوژم ناوا ده کرد تا پوژیکیان له قهراغ دوورگه که ده گه پام، له دووره وه په شایبیک ده رکه وت. به گومانی خوم هوفی یان گیانله بهری ده ریايه. گورج به ره و لای چووم. تماشا ده کم نه سپیکی گوره به و له قهراغ دوورگه که به ستویانه ته وه.

که لینی نیزیک بوومه وه، کۆرژنیکى^۱ به رزی کرد که زیره ی پی کردم. له ناکاو پیاویک له ژیر زهوییه وه هاته دهر. به دوامدا هات و بانگی کردم: 'کئی؟ کوینده رییت؟ بۆ هاتوویته ته ئیره؟' گوتم: 'قوربان گیان، من پیاویکی غه وارهم. له گهل کۆمه لیک له هاوړیکانمدا له دهریامان دا. وا بوو هه موومان نوقم بووین. خودا منی به سهر کرده وه و له ته ته خته یه کی بۆ ناردم و سواری بووم. ئه و منی به سهر ئاوه که دا هینا تا تا ږیم لیره که وت.'

" ئه و کابرایه که قسه که می بیست، قولی گرتم و گوتی: 'له گه لم وه ره.' منی برده نیو سارداویکه وه له ژیر زهویدا و له ویشه وه بۆ خانوویه کی گه وه که ههر له و ژیره وه بوو. منی له و دیوه دا دانا و خواردنی هینا. زۆرم برسسی بوو. خواردم تا تیر بووم. ئه و جار به سهرهاتمی پرسسی. منیش هه موویم بۆ گیزاوه. سه ری له و هه موو پهنده سوور ما که به سهر من هاتبوو. کاتیک گیزانه وه که م ته واو بووم، گوتم: 'قوربان، ئیستا که من چیرۆکی خۆم بۆ گیزایته وه، تکایه توش چیرۆکی خۆم بۆ بگیزه وه که تو کئی و بۆچی لیر ئاکنجی و ئه و ئه سپهت له بهر چی له و که نار دهریایه به ستووه ته وه؟' ئه و کابرایه گوتی: 'بۆ زانیاریت ئیمه کۆمه لیکین له ده وره به ری ئه م دوورگه یه دا بلاو بووینه ته وه. ئیمه مه یته ری ره وه ئه سپه کانی میهرجان پادشاین و هه موو ئه سپ و ماینه کانی پادشا له ده ست ئیمه دان و ههر مانگیک باشترین ماینه به ته له به کان دینینه ئه م دوورگه یه، له که ناری دهریادا ده یانبه ستینه وه و خۆمان له سارداوه کاندا ده شارینه وه تا که س نه مانینیی.'

ئه و جار ئه سپه دهریایه کان به بۆنی ماینه کان له دهریا سه ره دهر دینن و سه یری ئه ملاولا ده که ن، که که س نه یینن به غار دین بۆ لای ماینه کان و سواریان دهن. ئینجا ده یانه ویت ماینه کان له گهل خۆیاندایه به نه دهریاوه. ماینه کان له بهر ئه وه ی به ستراونه وه ناتوانن ږوون. ئیدی ئه سپه کان کۆرژن ده که ن و لووشکه له ماینه کان دهن، گازیان لئ ده گرن. ماینه کانیش به ده نگیکى به رز ده کۆرژن به جۆریک که ئیمه ده بیستی و ده زانین که کاره که مان سه ری گرتوو. خیرا له سارداوه که دیننه دهری و به سهر ئه سپه کاندا ده گۆرینین، ده نگیان دهنه یین و له ماینه کانیا ن دور ده خه ینه وه، تا خۆیان له دهریا ده هاوینته وه. ئه و جار ئه و ماینانه له ئه سپه دهریایه کان ئاوس دهن. ههر چیه کیان له نیر و من ببی، به نرخى گران ده فروشترین و له سه ره زه ویدا هیچ کامیان تایان نابن. جا ئه م ږوژانه کاتی هانتی ئه سپه دهریایه کان و، ئه گه ر خودا بیهه وئى تو له گهل خۆم ده به مه وه و ده چینه وه لای میهرجان پادشا.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

^۱ کۆرژن: حیلە ی توورە بیانیە ی ئه سپ.

که شهوی پینجسه د و جلهه هاته وه

گوئی: "خاوه نشکۆ! مهیته ره که گوئی: 'ده تبه مه لای میهرجان پادشا با شاره که شمان ببینی. باش بوو، تووشی ئیته بووی، دهنای لیره له تانیایدا دهمردی و ده ستت به هیچ کوئی رانه ده گیشته و که سیش نهیده زانی. به لام خه مت نه بی تازه من بزگارت ده که م و به ریت ده که مه وه شاره که ی خۆت.' منیش دوعای خیرم بو ئه و پیاوه کرد و سپاسی چاکه و دلوقانییه که یم کرد. هر ئاوا له باس و خواسدا بووین که ئه سپیکی ده ریایی سه ری له ده ریا ده رهینا و حیلاندی و چووه لای ماینه که. که له کاری خۆی بووه وه، گهره کی بوو ماینه که له گهل خۆیدا به ریته ده ریاوه، به لام نهیتوانی. ئه و جار به لووشکه لینی دا و ئه ویش کۆراندی. مهیته ره که ده سستی دا گۆچان و ده هۆل و له سارداوه که وه دره که وت. به گۆچانه که ی ده هۆله که ی کوتا و هاو پیکانی ئاگادار کرده وه. ده سه به جی ئه وانیش به پمبه وه له چه شاره که کانیا ن هاتته ده ره وه و کردیان به هات و هاوار تا ئه سه په ده ریاییه که لیتیان سه له مییه وه و خۆی له ده ریا هاویشته وه. کابرا توژیک دانیشته وا بوو هاو پیکانی هاتن و هه ریبه که ی هه وساری ماینیکی به ده سته وه بوو. که منیان لای ئه و دی، پرسسیان که کیم. منیش به سه رهاتی خۆم بو ئه وانیش گه یراوه. ئه و جار هاتته پینشی و سه فره یان راخست و نانمان خوارد. پاشان هه ستان سوار بوون و منیشیان سواری ئه سپیک کرد. شه و و پوژ به ریوه بووین تا گه دیشتیته شاری میهرجان پادشا. ئه وان چوونه لای پادشا و باسی منیان بو کردبوو. ئه ویش داوای منی کرد. منیان برده هه نته شی پادشا و له به رده می رایانگرم. سه لاوم لئ کرد، وه لامی سه لاوه که می داوه. گه وره یی نواند و به سه رهاتمی پرسسی. منیش ته وای سه ره گوزه شته ی خۆم بو گه یراوه. پینی سه یر بوو، گوئی: 'کۆرم، قه سه م به و خودایه ئه جه لت نه هاتوو، بۆیه له م سه ختیانه ده رباز بووی! به لام سپاس بو خودا که سه لامه تی.' ئه و جار دلخۆشی دامه وه و گه وره یی و سه رنو سه ری کۆیله ره که ی به من سه پار. من له خزمه تیدا مامه وه، ئه و، چاکه ی زۆری له گهل کردم و تکاکانی قه بوول ده کرد. سه لانیک له لای بووم و هه ر که شتیبه ک ده گه بیه شته دوورگه که، خیرا لیم ده پرسین له کۆیوه هاتوون هه ر ده مگوت به شکوو له به غدا یان شاره کانی نیزیکیه وه هاتبن و منیش له گهل ئه واندا بگه ریمه وه، به لام له بیبه ختی من هیچ که س و بازرگانیک نه یانده زانی به غدا کۆییه. زۆر نارمه حت بووم و به دریزایی ئاواره یم مات و مه لولل بووم. هه ر له م دۆخدا مامه وه تا رۆژیک له رۆژان چوومه هه نته شی میهرجان. چه ند که سیک هیندی له لا بوو. سه لاوم لئ کردن. ولامی سه لاوه که میان داوه و به خیره اتیان کردم و لیتیان پرسسیم: 'کۆینده رییت؟'

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه وینکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و چل و په کم هاته وه

گوټی: "خاوه نشکو! سهندبادی دهریایی به هاوړپتیانی کوږه که ی گوټ: 'منیش ناوونیشان و هه والی هیندم لی پرسین. پتیاں گوټم: 'چهند په که زیکی جوړاوجوړن. ههنديکیان کریشنا و په سهن و نه جیبزادهن که ستم له کهس ناکهن. ههنديکیان به ره همنن که نه وانه هوژینکن قهت مهی ناخونه وه.' به لام نه مانه خویمان له گهل عیش و نوش و به زم و په زم و سه ما و گوټرانی دانویان دهکولئ. دهیان گوټ حه فتا و دوو و هوژ و به ره ی جیاچیا له هیندا دهژین. له ولاتی میهرجان پادشادا که دوورگی کابولیان پښ ده گوټ، دوورگیه کم دی، شه وانه دهنگی دهف و ته پلئ لئ ده بیسترا، که چی هیچ که سیکیش له وئ نه بینرابوو. له و ده ریایه دا ماسیم بینی که درژییه که ی دووسه د بال بوو. هر له و ده ریایه دا ماسیه کم دی که وهک تابلوی وینه کیشه کان په نکاوړهنگ بوو. کوږه له و که شته دا شتی سهیر و سه مه ره ی زورم بینی که نه گهر که میکیشیان بگپرمه وه، هیشتا هیند زوره له دوا نایه.

" 'سهرتان نه ئیشینم، به ردهوام به و دوورگانه دا ده که رام و سهیری هه موو نه و شتانه م ده کرد له دوورگیه کاندای بوو. تا روژیکیان له که ناری ده ریادا گوچانم به دهسته وه بوو، هر وهک جاری جارن راوه ستابووم که له ناکاو که شتییه کی که وره ده رکوت پر بوو له بازارگان. که که شتییه که شتی و له که نگیری گرت. سه رنشینه کان هه رچی که لوپه لی پتیاں بوو، دایان گرت و هینایانه دهره وه، منیش په که یه که ده منووسین. دواپی له که شتیوانم پرسئ: 'هیچ له که شتییه دا ماوه یان نا؟' گوټی: 'به لئ، قوربا. بریک که لوپه لی تیدا ماوه، به لام خاوه نه کیان له په کیک له دوورگیه کاندای له ده ریادا خنکا و ئیستا که لوپه له کانی له لای ئیمه به نه مانه ت ماوه. به تهماین بیانفروشین و نرخه که یان له به غدا بدهینه وه به مندا ل و که س وکاره که ی. له که شتیوانم پرسئ: 'ناوی خاوه نی نه و که لوپه لانه چی بوو؟' گوټی: 'ناوی سهندبادی دهریایی بوو که له ده ریادا خنکا.' که من قسه که ی که شتیوانم بیست، لئ ورد بوومه وه. ناسیمه وه و هاوارم لئ به رز بووه وه و پتیم گوټ: 'کوږه که شتیوان، خو خاوه نی نه و که لوپه لانه منم و من ناوم سهندبادی دهریاییه. له بیرته له گهل کومه لیک له هاوړپتیکاندا نه مانزانی چووینه دوورگیه که که ماسی بوو. کاتیک ماسیه که ی ئیمه ی به سه ره وه بوو بزروت، تو هاوارت کرد. هه لینه ناو که شتییه که وه، نه وه ی توانی بگه رپته وه ناو که شتییه، که راوه. نه وه ی نه ی توانی که وته ده ریاهه. منیش له وانه بووم وا که و تمه ده ریاهه. به لام خودای که وره ته خته یه کی که وره وه ی بو کردمه سه به ب پرزگاری کردم و که یاندمیه وه که ناری نارامی. پاشان پیم که وته دوورگیه که و دیسان خودا فریام که وت تووشی مه یته ره کانی میهرجان پادشایا بووم. نه وان منیان هینا نه م شاره و بردیانمه هه نته شی پاشا. نه ویش که وره یی کرد به رپرسایه تی سه رنووسه ری کوپله ره که ی دامی.

هه‌نووکە قسەى من لای ئەو بیستراو و وەرگیراوه. جا ئەم کەل و پەلەى له کەشتییهى
تۆدایه هی منه.

لێزه‌دا بوو، ماوهى چیرۆكى ئەمشه‌ویش كۆتایى پین هات و شه‌هرزاد درێژهى
چیرۆكه‌كه‌ى هه‌لگرت بۆ شه‌ویكى دیکه.

که شهوی پینجسه و چل و دووه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! کهشتیوان گوتی: 'سوبحانه لالا، خۆ ئەمانه تمان لانه ماوه!' گوتم: 'بۆ وا دهلتی؟! خۆ من به سه رهاتی خۆم بۆ گێرپایته وه!' کهشتیوان گوتی: 'ئاخر تۆش بیستت من گوتم که ل و په لیکم لایه و خاوه نه که ی خذکاوه، ئیستا دتههوی ئه و ماله م لئ زهوت بکه ی. ئه و ماله له تۆ هه راهه و ئی تۆ نییه و من به چاوی خۆم دیتم ئه و کابرایه له گه ل کۆمه لیک له هاوڕیکانیدا که وتنه ده ریاهه و نوقم بوون. تۆ چۆن ده لتی، من خاوه نی ئه و که ل و په له م؟! پیم گوت: 'ده ی مادام وایه، گوێ بگره با به سه رهاتی خۆمت بۆ بگێرمه وه تا راستیت بۆ ڕوون ببیته وه. ئاخر درۆ پیشه ی دوو ڕوویانه.'

"ئه و جار ته وای سهر بوورده ی خۆم له و ڕۆژه وه ی له به غداوه وه ده ر که وتین تا ئه و ڕۆژه ی گه یشتینه ئه و دوورگه یه و ئه و قسانه ی کاتی خۆی له نیوان من و کهشتیواندا کرابوون، بۆ کهشتیوانم گێراوه. ئیدی کهشتیوان و ئه و بازرگانانه شی ئه و کات له کهشتیه دا له گه لم بوون راستی قسه کانمیان بۆ ده رکه وت و ناسیانمه وه و خۆشحالی خۆیان له وه ی که به سلامه تی رزگارم بووه ده ر بری و سویندیان خوارد: 'باوه ڕمان نه ده کرد رزگارت بییت و نه مر ی. به لام دیاره خودا ته مه نیکی تازه ی داویت ی.' پاشان که ل و په له که یان له کهشتیه داگرت، سه بریان کرد ناوی منیان به سه ره وه یه و ه یچیان لئ که م نه بووته وه. خیزا هه ستام، کردمه نه وه و شته گران و به نرخه کانم جیا کرده وه تا به دیاری بیبه م بۆ پادشا و له گه ل ده سته یه ک له سه رنشینیانی کهشتیه دا چووینه لای پادشا. پادشام تیگه یاند که ئه م کهشتیه هه ر ئه وه یه که منی تیدا بوو و پیم گوت: 'که ل و په له کانم له کهشتیه دا مابوون، به بێ که م و که سه ری به ده ستم گه یشتنه وه و ئه م دیاریانه ش به شیکن له که ل و په له که.' پاشا سه ری له م کاره سوو ڕ ما و راستی قسه کانمی بۆ ده رکه وت، دلواوی خۆی به سه ردا باراندم و له به رانه ر دیارییه که مدا گه لیک شتی پێ دامه وه. دوا یی هه ر چیه کم بوو فرۆشتم و کالا و که ل و په لیک ی زۆرم له شتومه کی ئه و شاره کړی. کاتی که بازرگانه کان ویستیان برۆنه وه، منیش که ل و په ل و شته کانم خسته نیو کهشتیه وه. ئه و جار چوومه خزمه ت پادشا، سه پاسی چاکه و گه وره یی و دلواوییه که یم کرد. ئینجا داوام لئ کرد ڕیم بدا برۆمه وه بۆ ولاتی خۆم. پادشا ڕیی دام برۆمه و مال و سامانیکی زۆریشی دامی. پاشان مالواوییمان له یه کتر کرد. سواری کهشتیه که بووین و له سه ر خودا وه ڕی که وتین. هاتمان هات و بای خوازاو هه لی کرد وا بوو بێ گێزه و کیشه دوا ی چهنده شوو ڕۆژ گه یشتمه وه شاری به سه ره. ماوه یه کی که م له وی مامه وه، دلم به وه زۆر خۆش بوو که له شاری خۆمه وه نزیک بووم. ئه و جار به ره و به غدا که وتینه ڕی. که گه یشتمه به غدا، که ل و په ل و کالایه کی زۆر و زه به ند و مال و سامانیکی باشم پێ بوو. له

که شتی دابه زیم و چوموه مائی. مندال و کهس و کار و ناسیاوه کانم لیم کۆ بوونه وه و به زیندوویتی من شادمان بوون. پاشان کۆیله و کهنیزم کړی و خزمه تکار و کلفه تم له نیویاندا دهستنیشان کرد. خانوو و کاروانسهره و باخی زیاد له پیتشووم کړی و تیکه ل خوشه ویستانم بوومه وه له گه ل هاوریکانم په کدهنگ و په کرهنگ بووینه وه. نه و رهنج و مهینه ته ی له ئاواره ییمدا چه شتبووم، له بیرم کرد. نه و ترس و دله پراوکیته ی له سه فهدا دیبووم، هیچم له بیر نه ما. وهک جاری پیتشوو دهستم کرده وه به عیش و نوش و به زم و رابواردن. نه وه چیروک و به سه رهاتی په کهم گه شتم بوو. سبه پنی چیروکی دووم گه شتم له ههوت گه شته کهم ده گتیمه وه.

”پاشان سه نبدادی ده ریایی میوانداریی له سه نبدادی کۆلهر کرد و سه د مسقال زیری سووری به دیاری دا به سه نبدادی کۆلهر و گوتی: ’نه وړو دلت خوش کردین و به هاوریتیه تیت سه ره رزت کردین.’ ئیدی سه نبدادی کۆلهر زیړه کانی و هرگرت، به سپاسگوزاری و ستایشه وه له وئ هاته ده ری و به ته واوه تی سه ری له م به سه رهاته سووړ مابوو. نه و شه وه له ماله و خهوت. که پوژ بووه وه، چو بو مائی سه نبدادی ده ریایی. که چووه ژووره وه، سه نبدادی ده ریایی ریژی لی گرت و نیزی کتر له خویه وه داینیشان. کاتیک خه لکه که ی دیکه ش ئاماده بوون، خواردن و خواردنه وه یان بو هینان، خواردیان و خواردیانه وه. ده ستیان کرد به به زم و شادی و کاتیکی خوشیان به سه ر برد. نه و جار سه نبدادی ده ریایی سه ری باسی کرده وه و گوتی: ’برایان، وهک ده زانن، دوینی بوم کپرانه وه که له خوشگوزهرانی و شادییه کی له راده به ده ردا رام ده بوارد.’

لیزه دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی پتھسه د و چل و سینه هاتوه

چیرۆکی دووم گهشتی سه‌ندبادی ده‌ریایی

گوته: "خاوه‌نشکۆ! سه‌ندبادی ده‌ریایی که له‌گه‌ل هاوړیکانیدا دانیشه‌وه، گوته: 'من له‌وپه‌ری کامه‌رانیدا بووم تا وا بوو پۆژیک له پۆژان به مینشکمه‌ها ت سه‌فه‌ریکی دیکه بکم و بچم هیندیک شار و دوورگه‌گه‌لی دیکه بگه‌ریم و ببینم و مال به‌سه‌ر یه‌که‌وه بنیم. وا بوو خۆم ساز کرد و مالنکی زۆرم له‌گه‌ل خۆم برد، کله‌په‌ل و شمه‌کی باش و پاکم کړی، بارم تیک نا و چوومه که‌نار ده‌ریا. که‌شسته‌یه‌کی گه‌وره و توکمه‌م دۆزیه‌وه که باده‌وه‌ی ئاو‌ریشم و کارکهری ئازا و چه‌کی باشی تیدا بوو. شویتیکم تیدا به کړی گرت، باره‌کانم برده ناوی و له‌گه‌ل کۆمه‌لێک له بازرگاناندا دانیشه‌تم. هر هه‌مان پۆژ که‌وتینه‌ پێ. بای خوازراو هه‌لی کرد. له ده‌ریایه‌که‌وه بۆ ده‌ریایه‌کی دی و له دوورگه‌یه‌که‌وه بۆ دوورگه‌یه‌کی دی ده‌پۆیشیتین و له هه‌ر شویتیک که که‌شسته‌یه‌که‌ لای دها و له‌نگه‌ری ده‌گرت، بازرگانان و سامانداران ده‌هاتن و خه‌ریکی مامه‌له‌ ده‌بووین. ده‌مانکړی و ده‌مانفروشت. ئیدی ئه‌وه کارمان بوو تا وا بوو ریمان که‌وته دوورگه‌یه‌کی گه‌وره‌تره‌وه که داری زۆر و میوه‌گه‌لی ئاودار و گولوکی هه‌مه‌په‌نگ و مه‌لانی خۆش‌خوین و کانیای‌ی روون و په‌وانی تیدا بوو. به‌لام ئاوه‌دانی تیدا نه‌بوو!

" که‌شتیوان له‌وێ له‌نگه‌ری خست. بازرگانان و سه‌رنشینان دابه‌زین و خه‌ریکی سه‌یر و گه‌ران بوون. منیش له‌گه‌ل ئه‌واندا چووبووومه دوورگه‌که‌وه و له‌سه‌ر کانیای‌یکی سازگار دانیشه‌تبووم. ئه‌و خوارده‌نی پیم بوو، لیم خوارد و شنه‌یه‌کی فیتک و خۆشی ده‌هات. ئیدی خه‌و برده‌میوه‌وه. بیخه‌م بووم و که‌یفم به‌و سه‌روه خۆشه‌ ده‌کرد. که‌خه‌به‌رم بووه‌وه، که‌سم به‌ ده‌وره‌ نه‌ما‌بوو. نه‌ جندۆکه‌ و نه‌ مرۆم نه‌دی و هه‌یج نیشه‌انه‌یه‌ک له‌ که‌شته‌ی و سه‌رنشینه‌کانی نه‌بوو. هه‌یج کام له‌ بازرگان و که‌شتیوانه‌کان منیان بیه‌ر نه‌که‌وتبووه‌وه، هه‌ر بۆیه‌ منیان له‌و دوورگه‌یه‌دا به‌ ته‌نیا جی هه‌یشه‌توو و پۆیشه‌تبوون. سه‌یری راست و چه‌پی خۆم کرد، بێ له‌ خۆم که‌سی ترم نه‌بینی. ئه‌وه‌نده‌ دلته‌نگ و په‌ریشان بووم خه‌ریک بوو، له‌ تاوان دلم بقۆقی، نه‌ مالی دنیا‌یه‌م پێ بوو نه‌ خوارده‌مه‌نی. له‌و دوورگه‌یه‌دا ته‌نیا مامه‌وه‌ ده‌ستم له‌ زیان شۆرد و به‌ خۆم گوته: 'له‌ هه‌موو هه‌روێ نابه‌اری. ئه‌وه‌ جاری پێشوو باش بوو تووشی ئه‌و کابرایه‌بووم، که‌یاندمیوه‌ ئاوه‌دانی، به‌ خودا پیم وا نییه‌ تازه‌ شته‌ی وا روو بداته‌وه. جاری پێش‌ووش هه‌ر ریکه‌وتیک بوو. له‌ عه‌زه‌رتان به‌ کول گریام و خۆم ده‌لاوانده‌وه. خۆم سه‌رکۆنه‌ کرد و له‌ سه‌فه‌ره‌که‌م په‌شیمان بوومه‌وه که‌ بۆچی ده‌ستم له‌و ئاسوده‌یی و شادییه‌ی له‌ به‌غدا هه‌م‌بوو، به‌ردا و دیسان پێی هات و نه‌هاتم گرتنه‌ به‌ر. خۆ

من له هیچم کهم نه بووا!

" به کورتی، ئەو سهختییانەی له گەشتی یه کهمدا هاتبووه سهر ڕیم، هه مووم وه بیر هاتهوه، په شیمان بوومه وه له وهی له به غدا هاتبوومه دهر و له دهریام دابوو، به هوی داهیزراوی و په ریشانییه وه وهک شیتیم لئ هات. ئینجا هه سقام، له دوورگه کهدا هه ده پویشتم و چاوم به ملا و ئەولادا ده گێرا نهمده توانی له جیهک بسرهوم. ناچار به داریکی به زدا هه لزانم و له وێوه سهیری ده ورو به رم کرد. جگه له ئاو و ئاسمان و دارهکانی دوورگه که هیچی دیکم نه بینی. که باش ورد بوومه وه، چاوم به شتیکی گه وهی سهی کهوت. له داره که هاتمه خواره وه. به رهو لای چووم. که گه یشتمه لای، سه یرم کرد گومبه زیکی گه وهیه. به ده وریدا سوورامه وه ده رگای چوونه ژووره وهم نه دوزیه وه. زور نهرم و ساف بوو. که نه متوانی بجمه ناوی، ده و ره که یم پیوا، په نجا هه نگاو بوو. بیرم له رینهک ده کرده وه که بجمه ناوی، که چی رینی تینه چوو. به نار په هتی و په رۆشییه وه ئەوسه ره و سه رم ده کرد. تا وا بوو ولات تاریک بوو. وهک پوژ ئابووین وا بوو. به خه یالی خۆم هه ور به ری خۆری گرت، سه رم هه لبری و سه رنجم دا، بالنده یه کی زه به لاحم وه به ر چاو هات به دوو بالی دریز و پانه وه که به ری ئاسمانی گرتبوو، خۆر به هوی ئەوه وه په نای گرتبوو. سه رم له و بالنده یه سوور ما. ئەوجار چیرۆکیکم وه بیر که وته وه.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که نهوی پینځمه د چل و چواره هاتوه

گوټی: "خاوه نشکو! سهندبادی ده ریایی گوټی: 'چیرو کیکم بیر که و ته وه، کاتی خوئی له که شتیاران و ریوارانم بیستبوو. ئه ویش ئه وه بوو له هه ندیک له دوورگه کاندایه کی زه به لاج هه یه، روخی پین ده لین و بیچوو هکانی به گوشتی فیل به خیتو ده کا. زانیم که ئه و گومبه زه سپیه هیلکه یه که له هیلکه کانی ئه و بالنده یه. من سه رم له کاری خودا و له و بالنده یه سوور ما بوو. سپاس و ستایشی خودای گه وره م ده کرد و چاوم له و بالنده یه بوو که به ره و گومبه زه که نزم ده بوو وه، له سه ری نیش و خوت. له و جهنگه یه دا من هه ستام، جامانه که ی سه رمم کرده وه و وهک گوریسم لی کرد. سه ری کیم به ناو قه دمه وه و سه ره که ی دیکه شیم توند له لاقی ئه و بالنده یه به ست و به خوُم گوټ: 'بو هه ر شوینیک بچن، پئی ده که ویته لای شار و ئاوه دانیه ک — خو له دانیشتن له م شوینده ها هه ر باشتره.' ئیدی له حه بیه تی ئه وه ی نه کا خوُم لی بکه وئ و ئه و بالنده یه ناخافل بمبا، ئه و شه وه نه خه وتم. که خور له کهل هاته دهر، بالنده که له سه ر هیلکه که هه ستا، سپره یه کی به رزی کرد و فری. منیشی هه لگرت، ئه وهنده به رز بوو وه که گومانم وا بوو په ره کانی له ئاسمان ده خشین.

"دوایه به ره و خوار داگه را تا گه یشته سه ر لووتکه ی شاخیکی به رز. که زانیم نیشته وه و من له سه ر زه ویم، گورج چومه پینشه وه و خوُم له قاچی ئه و بکه مه وه. زوری لئی ده ترسام، به لام منی نه بینی و هه ستی پین نه کردم. جامانه که م له قاچی کرده وه و رزگارم بوو. له په نایه که وه وه ستا بووم که ئه و بالنده یه شتیکی به چنگ هه لگرت و هه لفری و ئه ویشی له کهل خوئی برد و به ره و ده ریا فری. که سه یرم کرد، ماریکی یه کجار گه وره بوو. من سه رم له گه وره یی ئه و ماره سوور ما و به سه رسامیه وه له و شوینه ده ریشتم. سه یرم کرد له سه ر زنجیره ساخیکم که خواره وه ی بیروونیکی فراوان و به رین بوو، کتیوکی ئه وهنده به رز و دژوار له ته نیشسته وه بوو که که س نه یده توانی پیندا سه ر که وئ. ئیدی په شیمان بوومه وه و خوُم سه رکونه کرد: 'بوچی له و دوورگه یه هاتمه دهر و له پینا و چی خوُم له پینی ئه و بالنده یه کرده وه؟ بریا هه ر له و دوورگه که ماباماوه، به س نه بوو له وئ خواردن ده ست ده که وت و ئه وئ زور لیره باشتر بوو.' سوپحانه لالا له چورتمیک رزگارم نه بیوو، که وتمه چورتمیکی گه وره تر و سه ختره وه. ئه و جار هه ستام، وره م وه به ر خوُم ناو داگه رام و له بیروونه که م دا و رویشتم. ته ماشام کرد زه وویی ئه و بیروونه ئه لماس بوو. مار و ئه ژدیه ای وای تیندا بوو ده تگوت دارخورمان هیند زه به لاج بوون، ده یان توانی فیل قووت بدن. ئه و مارانه له حه بیه تی بالنده ی روخدا به شه و ده هاتنه ده ره وه و به رز خویان ده شارده وه، نه کا روخ بیانرفیتی. جا روخ عاده تی وا بوو که ده یرفاندن، له ته له تی ده کردن و هوئی ئه م کاره شی دیار نه بوو. ئیدی من له و بیروونه دا مامه وه و کرده په شیمان

بووم و دهمگوت: 'قور بهو سهرهم كه بو له ناوبردنی خۆم په له كرد و بو مهرگی خۆم له ههلهپه دا بووم. دیسان باش بوو، سپاس بو خودا كه هاتمه ئەم شوینهوه؛ جارێ باشه.' كه پوژ بووهوه، بهو بیروونه دا دهرویشتم و جییهكم نه ده دۆزییهوه شهوی تیندا به سهر بهرم. زور هر له مارهكان دهترسام. خواردن و خواردنهوهم له بیر چووبووهوه، هر بیر گیانی خۆمدا بووم. لهو جهنگهیه دا له دوور چاوم به ئەشكه وتینك كهوت. به رهو لای چووم، چوومه ئەشكه وته كه وه. بهردیكى گهره ی تیندا بوو. تهكانم به بهردهكه دا و زاركی ئەشكه وته كه م گرت. له ناو ئەشكه وته كه دا بووم و به خۆم گوت: 'با بچمه دهري و چاوه پنی به زهیی خودا بم.'

" دوايه سهیری ناو ئەشكه وته كه م كرد، ماریكى گهرهم دی، له لای سه ره وه ی ئەشكه وته كه له سه ره هیلكه كانی پاڤوكه ی خواردبوو. هه موو له شم كه وته له رزه و خۆم دا دهست قهزا و قهدهر و له وی مات بووم. كه پوژ بووهوه، به پال كه لیتینكم دا بهردهكه و له ئەشكه وته كه هاتمه دهري. به لام له بهر بی خهوی و برسیتی و ترسی زور و پ و كاس ببووم. به لاتره لاتر، سه رگهردان ملی ریه م گرت و بهو بیروونه دا پویشتم پویشتم تا له ناكاو به سه ره كه لاكینكى گهره دا كه وتم. كه سم لئ دیار نه بوو. سه رم سوور ما و تیندا مام، كه وتمه بیركرنه وه وه و چیرۆكینكم وه بیر هاته وه، له بازرگان و گهریده كانم بیستبوو كه له كئوی ئەلماس مه ترسی گهره گهره هه یه. كه س ناتوانیت بچیته ئەویه، به لام بازرگانان كه بیان هه ویت بچن بو بهردی ئەلماس، فیلینك ساز دهكهن، مه رینك ده كوژنه وه و كه ولی دهكهن. پاشان كه لاكه كه ی له سه ره ئه و كئیه وه فری ده دهنه ناو بیروونه كه وه. كه لاكه كه كه ده كه ویته سه ره بهرده ئەلماسه كان، بهرده كان به گوشته كه وه دهنوسین، دوايه دال و هه لئ و شت له سه ره ئه و كه لاكه دهنیشه وه و به چنگ هه لی دهیگرن و دهیبه نه سه ره كئیه كه. ده موده ست بازرگانان خۆ ده گه یه ننه سه ری و بالنده كه دهنگ دهن و هه لی ده فرینن، كه لاكه كه ی پئ به جئ دیلن. ئەوجار بو خویان ده چنه پیشه وه و ئەو بهرده ئەلماسانه ی به گوشته كه وه نوساوان لئ ده كه نه وه و دهیبه نه وه بو شاره كانیانی خویان. دهنه كه س ناتوانیت دهستی به ئەلماس بگات، به م فیله نه بن."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتای پئ هات و شه هزاد درێژه ی چیرۆكه كه ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی پینجه سد و چل و پینجهم هاته وه

گوتی: "خاوهنشکوا! سه ندبادی ده ریایی ته واوی نه و شتانهی له کتوی نه لماس دیبونی بق هاوریکانی گتپراه. دواپی گوتی: 'لاشه که م دی و چیرۆکه که م بیر که وته وه، چومه سه ری و نه وه ندهی توانیم به رده نه لماسم لی کرده وه. خستمه نیو کراس و گیرفان و قولمه وه. به و جوره نه لماسینکی زۆرم کۆ کرده وه. نه و جار به میزه ره که م خۆم به که لاکه که وه به سته وه و به پشتدا پال که وتم و که لاکه که م خسته سه ر سنگم. له و چه نگه به دا دالیک هات له سه ر که لاکه که نیشته وه. به چنگ گرتی و که لاکه ی به منه وه وه حه وا خست و به رزی کردینه وه. منیش باوه شم پیتدا کردبوو. نه و داله فری و من و که لاکه که ی برد تا له سه ر لوتکه ی کتیه که نیشته وه و که لاکه که ی له سه ر زه و بیه که دانا! گه ره کی بوو که لاکه که هه لدریت و بیخوات، له ناکا و بوو به هه راوه وریا و کشه کش. داله که سه لمیه وه و هه لفری. من گرتی میزه ره که م کرده وه و خۆم له که لاکه که کرده وه. چل و به رگه که م شه لالی خوین بوو. ئینجا هه ستام و له پال که لاکه که دا راهه ستام. ته ماشام کرد نه و بازرگانه ی که دهنکی داله که ی دها، هات بق لای من و که لاکه که. که چاوی به من که وت، ترسا. هه چیشی پین نه گوتم. هاته لای که لاکه که و نه مدیو و نه ودیوی کرد. سه یری کرد هه چ نه لماس و شتیکی نه دی پتیه ی نووسایی. هاواری لی هه ستا، نه ی هاوار به مالم خۆ هه چی پتیه نه نووساوه؟! ئیدی من لینی چومه پینشن. پرسی: 'تۆ کتی؟ له بهر چی هاتویه ئیره؟' پین گوت: 'مه ترسه و له سه رخۆ به من که سیتیکی بازرگانم و زیانم بق که س نییه. به سه رهاتینکی سه یر و سه مه ره م هه یه، چیرۆکی هاته ئیره م شتیکی سه یره. خه مت نه یی، نه لماسم زۆر پینیه. ده تده می.'

" هه ره له و ده مه دا بازرگان هه یور بووه وه، دوعای خیری بق کردم ، سه پاسی خودای کرد و له گه لمدا که وته سه . نه و بازرگانانه ی که که لاکیان به ردا بووه وه، که گوئیان له دهنکی من و نه و بوو، هاتن بق لامان، سه لویان لی کردین و چاک و چۆنیان له گه ل کردم. منیش خۆم پین ناساندن و به سه رهاتی خۆم بق گتپراه وه و نه و سه ختییه ی له سه فه ره که مدا توشی ببوم، بۆم باس کردن و هۆکاری گه یشته نه و شوینه م پین گوتن. دوایه به شتیکی زۆری به رده نه لماسه کانم دا به خاومنی نه و که لاکه که خۆم پتیه به سه تبووه وه. نه ویش زۆری پین خۆش بوو و دوعای بق کردم. بازرگانه کان گوتیان: 'خودا ژیانینکی تازه ی پین به خشیوی، نه گیان به ره له تۆ که س نه بووه چووینته نه و شوینه و به زیندوو ده رچووین.' نه و شه وه به ئاسووده یی و بیخه م خه وتم جا چونکه له بیروونی ماره کان بزگارم ببوو و گه یشتیومه ئاوه دانی، که یفساز و به ده ماخ بووم.

” که تاو ههلات، ههستاین و رژیشتین و گهلیک ماری گه وره مان بیننی تا گه یشتینه دوورگه یهک. له ویج داری کافووری لئ بوو، نه وهنده گه وره بوون سه د کهس ده یانتوانی له ژیر سیته ریاندا دابنیشن. نه گه ر که سیک بیویستبایه کافووری ده ست بکه وی، به شتیکی تیژ و دریژ سه ره وهی داره که ی کون ده کرد، ئیدی کافووری لئ ده چۆرا و پاشان وهک جیوه توند ده بووه وه. دوائی ئه وه ئه وه داره ویشک ده بوو بۆ سووتانیان ده کاریان ده کرد. له و دوورگه یه دا جۆریک ئاژه لی هۆفی لئ بوو، که رگه رده نیان بئ ده گوت، وهک مانگا و گامیش له دوورگه که دا ده له وه را. ئه و گیانله به ره له و شتر گه وره تر بوو و شاخیکی به رز به پیشه سه ره یه وه بوو، دریژییه که ی ده بال ده بوو. له هه ندیک له گه ریده و گه شتیارانم بیستوه ئه و که رگه رده نه فیلی — به و گه وره بییه — به شاخی هه لگرتوه و به دوورگه و که ناراه کاندای گێراوییه تی تا فیله که به شاخییه وه مردوه. چه وری فیله که به هۆی تینی خۆره وه تهاوته وه و به سه روچاویدا هاتوه ته خوارئ، له جیوه کویری کردوه. ئه و جار روخ ـ که بالنده یه که ـ هاتوه به چنگ هه لی گرتوه و به و فیله وه که به شاخه که یه وه بووه بردوویه ته وه بۆ خۆراکی بیچوه کانی. هه ر له و دوورگه یه دا جۆریک گامیش بیننی که له لای خۆمان هاوشیوه یان نه بوو. من هه ندیک له و به رده ئه لماسانه ی پیم بوو، له گه ل بازرگاناندا مامه له م بئ کرد. دره م و دینار و کالای بازرگانیم لئ وه رگرتن و پاشان له گه لیاندا چوم و دریژه م به سه فه ره که م دا و به شاراندا ده گه راین و ته ماشای کاری کردگارم ده کرد. له بیروونیکه وه بۆ بیروونیک و له شاریکه وه ده چووین بۆ شاریک و له هه موو شوونیک سه ودا و مامه له مان ده کرد تا وا بوو گه یشتینه وه شاری به سه ره و چه ند رۆژیک له وی ماینه وه. دوائی هاتینه وه به غدا. “

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی بئ هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شەوی پینچەسەد و چل و شەشەم ھاتەوہ

گوئی: "خاوەنشکۆ! سەندبادی دەریایی گوئی: 'که گەیشتمەوہ بەغدا، چومەوہ مالی خۆم. گەلیک ئەلماس و کالای گرانبایی و کەلوپەلی دانسقەم لەگەل خۆم ھیتاوە. خاوخیزان و کەس و کارم لێم کۆ بوونەوہ. دەستی ھەژارنم گرت، یارمەتی ھاوڕیکانم دا و دیاریم بۆ بازرگانان نارد. ئیدی ھەر خواردنی بەجێم دەخوارد و خواردنەوہی خۆشم دەخواردەوہ و جلو بەرگی کەشخە و شکۆمەندانەم دەپۆشی. ھەرکەس ھەوآلی ھاتنەوہمی دەبیست، دەھاتە لام و لە چۆنییەتی گەشتەکەم و خۆشی و ناخۆشی شارانی دەپرسی. منیش بۆم دەگێراوہ و ئەویش ئەو ھەموو ڕووداوەی پێ سەیر دەبوو. جا ئیشەللا سبەینی بەسەرھاتی گەشتی سینیەممتان بۆ دەگێرمەوہ.'

"دوای ئەوہی سەندباد لە گێرانەوہی چیرۆکی دووہمی بووہوہ، شتیویان خوارد و سەندبادی دەریایی سەد مسقال زیڤی سووری دا بە سەندبادی کۆلبەر. سەندبادی کۆلبەر زیڤەکانی لێ وەرگرت، زۆری سپاس کرد و دۆعای خیری بۆ کرد. ئەوجار مالاوایی لێ کرد بەرەو مال بووہوہ. ئەو شەوہش بە دلێکی خۆشەوہ ڕۆژی کردەوہ. کە ڕۆژ بووہوہ ھەستا نوژی بەیانی کرد و لە کاتی دیاریکراویدا چووہوہ مالی سەندبادی دەریایی. سەندبادی دەریایی بەخێرھاتی کرد و لە لای خۆیەوہ داینا. سەرقالی قسە و باس بوون تا ھاوڕیکانی دیکەش چوون. سفرە راخرا، خواردنیان خوارد و خواردنەوہیان خواردەوہ. پاشان خەریکی بەزم و خۆشی و قسە و باس بوون.

چیرۆکی سینیەم گەشتی سەندبادی دەریایی

"ئەوجار سەندبادی دەریایی سەری قسەئێ کردەوہ و گوئی: 'ھاوڕییان، گوئی لە چیرۆکی سینیەم بگرن کە زۆر لەوانی تر خۆشتر و سەرنجراکێشترە. کاتیک من لە گەشتی دووہم گەرامەوہ، لەو پەڕی شادی و خۆشگوزەرائی و شەوق و زەوقدا دەژیام—ھەر بەو جۆرە دینی بۆم گێرانەوہ. ماوہیەکی زۆر بە دلێکی خۆش و کەیفیکی سازەوہ لەگەل لە بەغدا لەگەل ھاوڕییاری ئەمەکدار و خۆشمەشرەفم مامەوہ. دواوە کەوتەوہ یادێ دەستکەوتەکانی سەفەر. خولایی گەشت و گەران و حەزی بینینی شار و دەریاکان و کۆکردنەوہی زیڤ و زیو لە سەری دام. کەلوپەل و کالای زۆر و شیاو بۆ گەشتی دەریاییم کرین. لە بەغداوە چووم بۆ بەسەر. لەوێ خۆم گەیاندا لێواری دەریا، کەشتییەکی گەورەم دیت، بازرگانی ناودار و کەسانی خێرۆمەند و ڕیکوپیکی تێدا بوو. لەگەلیان سوار بووم و بە پشٹیوانی خودا وەڕی کەوتین. دەریا بە دەریا و دوورگە بە دوورگە ڕۆیشتین. کە

ده‌چوونیه هر جیتی‌ک، شتمان ده‌مانکری و شتمان ده‌مانفرۆشت و ده‌گه‌راین. له‌وپه‌ری خۆشی و کامه‌رانیدا بووین هه‌تا رۆژیک له رۆژان له نیو ده‌ریادا ده‌رۆیشتین و ده‌ریا شه‌پۆلانی بوو، که‌شتیوان له لیواری که‌شتیه‌ راوه‌ستابوو، سه‌یری چوارده‌وری ده‌ریاکه‌ی ده‌کرد. کتوپر به‌ چه‌پۆک به‌ر بووه‌ سه‌ر و گوێلاکی خۆی و چارۆکه‌کانی هه‌لوێزنی، ده‌ستی کرد به‌ له‌ خۆدان و خۆ پنین و هاتوهاوار. گوتمان: 'کاکای که‌شتیوان، ئه‌وه‌ چ بووه، بۆ وا ده‌که‌ی؟' که‌شتیوان گوتی: 'خه‌لکینه، بای نه‌خوازاو له‌ رینی لاداوین. چاره‌نوس به‌ره‌و چپای مه‌یموونانی بردووین. تازه‌ که‌سمان به‌ سه‌لامه‌تی پزگاری نابی ناتوانی؛ هر ئه‌وه‌نده‌ ده‌زانم، گشتمان تیدا ده‌چین.' هه‌یشتا که‌شتیوان قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که مه‌یموون هاتن و ده‌وری که‌شتیه‌یان گرت. وه‌ک کولله‌ به‌ ده‌ر و ژووی که‌شتیه‌دا بلاو بوونه‌وه. ئیمه‌ نه‌مانوێزا لیایان ده‌ین و بیانکوژین و ده‌ریان بکه‌ین، گوتمان نه‌کا به‌ هۆی زۆربوونیان‌ه‌وه‌ بمانکوژن. وه‌ک ده‌لێن زۆربوون گوێ به‌ ئازا و بویری نادا، ئیدی ترسمان لی نیشته‌. ئه‌وانه‌ دزیوترین هۆفی بوون: چاویان زه‌رد و پرویان په‌ش و یالی وه‌ک یالی شیریان هه‌بوو. که‌س له‌ قسه‌یان

تینه‌ده‌گه‌یشت و سه‌ری له‌ کاریان ده‌ر نه‌ده‌کرد. بالایان چوار بست بوو. به‌ گوریسه‌کاندا هه‌لگه‌ران و به‌ ددان قرتاندیان. مه‌منا له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ گوریسه‌کانی که‌شتیه‌یان قرتاندبوو، با که‌شتیه‌ی به‌ره‌و چپای مه‌یموونان برد. مه‌یموونه‌کان هه‌موو بازرگانه‌کانیان گرتن و بردیانته‌ دوورگه‌که‌وه‌. ئه‌وجار که‌شتیه‌که‌یان به‌ که‌لوپه‌له‌کانی ناویه‌وه‌ برد و له‌ چاو ون بوون. نه‌مانزانی بۆ کوێ چوون و که‌شتیه‌که‌یان بۆ کوێ برد. ئیدی ئیمه‌ له‌و دوورگه‌یدا ماینه‌وه‌، له‌ میوه‌کانیمان ده‌خوارد و له‌ کانیاه‌کانی ده‌مانخواره‌وه‌. وا بوو له‌ ناکاو له‌ ناو دوورگه‌که‌دا خانوویه‌کی ئاوه‌دانمان بینی. به‌ره‌و لای چووین. ته‌ماشامان کرد ئه‌وه‌ کۆشکێکه‌ دیواره‌کانی به‌زر و ده‌روازه‌که‌ی له‌ چپوی ئاونووسه‌. چوونیه‌ ژووره‌وه‌. ئه‌و کۆشکه‌ له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ ده‌رگای هه‌بوو له‌ لای سه‌رووه‌وه‌ سه‌کۆیه‌کی گه‌وره‌ی به‌رزمان دی. مه‌نجه‌لی چیشته‌ له‌ سه‌ر ئاورگه‌کان و ئیدسقانی زۆریش له‌ که‌نار ئاورگه‌کاندا که‌وتبوون. به‌لام که‌س له‌و کۆشکه‌دا نه‌بوو. ئیمه‌ سه‌رمان له‌وه‌ سوور مابوو. ماوه‌یه‌ک له‌ هه‌وشه‌ی کۆشکه‌که‌دا دانیشتین. ئینجا خه‌وتین، هه‌ر له‌ نیوه‌رۆوه‌ تا ده‌مه‌و ئیواره‌ له‌ خه‌ودا بووین که‌ له‌په‌ر زه‌وی له‌رزایه‌وه‌ و ده‌نگیکمان له‌ هه‌واوه‌ بیست، له‌و ده‌مه‌دا که‌سه‌یکی زه‌به‌لاح و په‌شپه‌ست و بالابه‌رز، به‌ شیوه‌ مرقۆف ده‌رکه‌وت. که‌ چاوه‌کانی وه‌ک کلپه‌ی ئاگر و ددانی له‌ گوێن شفره‌ی به‌راز بوون. ده‌می ئه‌وه‌نده‌ زل بوو، وه‌ک زارکی چالوو و لیوه‌کانی له‌ هی و شتر ده‌چوون. گوێچکه‌کانی پان و درێژ و تا په‌شتیندی شوڤ بووبوونه‌وه‌. نینۆکه‌کانی چه‌شنی نینۆکی دره‌نده‌کان بوون. که‌ ئه‌ومان ئاوا دی، ترسه‌که‌مان ئه‌وه‌نده‌ی تر زیادی کرد و نه‌تره‌مان چوو. له‌ تاوان وه‌ک مردوومان لی هاتبوو. "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژهی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که زهوی پیتسه و چل و ههوتهم هاتوه

گوته: "خاوهنشکۆ! سهنبادی دهريایی گوته: 'که ئه و کهسهمان به و سه و سیمه توفینه رهوه دیت، هیز له ئەژنۆماندا نه ما. که هاته خوارهوه، توزیک له سه سهکۆکه دانیشته. ئەوجار ههستا و هات بۆ لامان و دهستی منی گرت و له زهوی بهرزی کردمهوه. سهرنجی ئەملاولای منی دا و تاقی کردمهوه هه بهو جۆرهی قهساب قهلهوی و کزی ناژهلیک ههلهسهنگینی. به هوی ئه و رهنج و مهینهتییه زۆرهی که تووشی بیووم، منی له پ و لاواز هاته بهرچاو و چ گوشتی پیوه شک نه بردم. ئیدی وازی لێ هیتام و یهکیکی دیکه له هاوړیکانم هه لگرت. ئەویشی وهک من هه لسهنگاند، چونکه ئەویشی به لاوه گوشتن نه بوو، بهری دا. هه و دانه دانه تاقی ده کردینه وه تا وا بوو گه یشته که شتیوانی که شتییه که پیاویکی قهله و کهته بوو. وهک قهساب که بهران به زهویدا دهدا، ئاوا به زهوییدا دا، پنی نایه سه و ملی و ملی شکاند. ئینجا شیشیکی دریزی هیتا له گهرووی پۆکرد و له پاشوویهوه ده ریکرد. دوايی ئاگریکی بلیسه داری هه لکرد و شیشه که ی له سه و دانا و به سه و ئاگره که وه ئەمدیو و ئەودییو کرد تا گوشتی که شتیوان به باشی برژا. پاشان شیشه که ی له سه و ئاگره که لا برد و له بهردهم خویدا داینا و به نیتۆک هه موو گوشته که ی لێ کردهوه و خواردی و هه موو ئینسقانه کانی کوپوساندهوه و تووپی دانه ئه و لاوه، ماوه یهک دانیشته. دوايی له سه و ئه و سه کۆیه خهوت و وهک بهرانی سه برپاو ده پیرکاند و تا به یانی ئاوا خهوت. که پرپی به یانی ههستا و پزیشته ده پێ. که لیتمان دوور که و تهوه، له گهله یه کدیدا که وتینه قسه و ده گریاین و ده مانگوت: 'خۆزگه له ده ریادا نو قم بووینایه، یان مه یموونه کان بیانخواردینایه و پۆژمان بیره نه گه یشتبایه، زۆر له وه باشتر بوو له سه و ئاور بېرژینترین که ئه م جۆره مردنه خراپترین جۆری مردنه. ده مانگوت به و خودا خودایه تی ده کا تازه رزگارمان نای.' دوايه هه ستاین له کۆشکه وه به ره و دوورگه که چووین که سا به لکو جینهک بۆ خۆشاردنه وه یان پینه کی هه لاتن بدۆزینه وه. زۆر گه راین و جینه کمان نه دۆزیه وه. ئیواره بوو و له و پهری ترس و ئەندیشدا گه راینه وه بۆ کۆشک. تاویک بوو دانیشتیبووین که زهوی له ریبه وه و ره شه ی گورین په یدا بوو و هاته لامان و وهک که په تی پیتشو و دانه دانه هه لسه نگاندین تا یه کیکمانی په سه ند کرد و ئه و به لایه ی به سه و هیتا که به سه و که شتیوانی هیتا. دوايه له سه و سه کۆکه خهوت. که هه تاو که وت، هه و وهک پۆزی پیتشو و ههستا و پزیشته وه ده ری و ئیمه ی له وچ به جی هیتشت. ئیمه کۆ بووینه وه ده ستمان کرد به راوته دبیر، گوتمان: 'به و خودایه ئەگه ر خۆمان له ده ریا داین و بخنکین، زۆر له وه باشتره که به سه و ئاگره وه بېرژین به راستی دزیوترین جۆری مردنه.' ئیدی یه کیک له کوپه کان گوته: 'ده بی فیلکی بۆ بدۆزینه وه و بیکۆزین تا له دهستی ئاسووده

بین: 'من گوتم: 'براینه، ئەگەر هەر دەتانهوی بیکوژن، با ئەم تەختانە بەرین و بریک دار و شتی دیکە ی بۆ کۆ بکەینەو و شتیکی وەک کەشتی دروست بکەین.

جا دوا ی ئەو هی فیله کەمان سەری گرت و کوشتمان، سواری ئەو کەشتیە ببین و لە دەریا بدەین ئەوجار خۆمان دەدینە دەست قەزار و قەدەر و خودا چۆنی ویست با وامان بیتە ری، یان ئەو هی هەر لێرە دانیشین تا کەشتیەک دێ و سواری دەبین و دەپۆین. 'هەموو گوتیان: 'بە خودا ئەو بیریکی ژیرانە یە و پێی رازین. 'ئیدی هەموو هەستاین تەختەکانمان بردە دەری و شتیکی لە گوین کەشتیمان لێ ساز کرد و لە کەناری دەریا داماننا و بریک تویشوومان تیندا کۆ کردەو و، گەراینەو بۆ کۆشک.

" 'کە پۆژ ئاوا بوو، زەوی لەرزی و پەشە دەرکەوت. دانەدانە ئەمدیوادییو کردین، یەکیک لە هاوریکانمانی برد و برژاندی. کە لە سەر سەکۆکە خەوت، کە زانیان خەوی لێ کەوتوو، چووین دوو شیشمان هینا و لە سەر ئاورەکە کە هینشتا دائیسا، داماننان. پەشە وا خەوتبوو پرخە ی پۆژەپێیەک دەپۆیی. کە شیشەکان جوان سوور بوونەو، ئەوجار هەمان گرتن و چووین بەو پەری هیز و توانامانەو لە هەردوو چاویمان پۆ کرد، ئیدی یەکەخۆی نەرانیدی بە جۆریکی وا خەریک بوو هەموومان شیت بین و دلمان بتوقی. لەسەر سەکۆکە هەستا و وە دوامان کەوت. ئیمە بە راست و چەپدا هەلدەهاتین. بەلام چونکە کوێر ببوو، ئیمە ی نەدەدیت، سەرەرای ئەو هەش لە ترسانی حەجمانمان نەبوو پیمان وا نەبوو تازە پزگارمان دەبی.

دوا یە بۆ دەرگای کۆشکە کە دەگەرا. کە دەرگاکی دۆزییەو، وەدەر کەوت، هیندە توند دەینە پاند و دەیی پاند زەوی خستبوو لەرزە. کەچی تەماشامان کرد ئەو پەشە لەگەل تاکە کەیدا کە لە خۆی زلتەر و دزیوتر بوو، هاتەو. هاتن، کە ئیمە ئەومان لەگەل تاکە کەیدا دی، سام و دلەراوکی بەسەرماندا زال بوو و لە ترسان خەریک بوو گیانمان دەرچن. بین سێ و دوو تیژ بەرەو ئەو کەشتیە ی دروستمان کردبوو، پامان کرد. خستمانە دەریاوه و سواری بووین. ئەو جووتەیش بەردی گەرەگەرەیان تی دەگرتین. وا بوو جگە لە سیانمان، ئەوانی ترمان بە بەرد کۆژران و کەوتنە دەریاوه هەر من و دوو کەسی دی لەسەر ئەو شیوێ کەشتیە ماینەو.

لێرەدا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی بین هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکە کە ی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی پینجسه د و چل و هه شتم هاتوه

گوته: "خاوهنشکۆ! سه نهدادی ده ریایی گوته: 'ئه و شهو که شتییه ئیمه ی که یانده دوورگه یهک و له وئ تا رۆژ ئاوا بوو هه ر که پراین. که شه و داها، نه ختیک له و دوورگه یه خه وتین. که وه خه بهر هاتین، ته ماشا ده که یه ئه وه ئه ژدیهایه کی زه به لاه ده وری داوین و به ته مایه قووتمان بدا. وا بوو یه کیک له هاوړیکانمانی قووت دا و چوو به لای کاری خزیه وه. خه می هاوړیکه مان بوو، له گه ل ئه وه شدا له ترسی گیانی خۆشمان خه ریک دلمان بتوقی. گوتمان: 'به خودا ئه و جزه مرگه ش له وه ی پیتشو و ناخۆشتره! دلمان به وه خۆش بوو که له دهستی ره شه ده ربازمان بوو و له خنکان له ده ریا رزگارمان بوو، به لام تازه له وه ناچی له ده ست ئه م ئه ژدیهایه قوتارمان بی.

" 'دوایی هه ستاین چووینه دوورگه که وه و که میکان میوه خوارد و له کانیه ک ئاومان خوارد وه. که تاریک بوو به داریکی به رزدا سه ر که وتین و خۆمان گه یانده لقه کانی سه سه ره وه ی و له ویدا خه وتین. که شه و تاریکی کرد، ئه ژدیهاکه هات و به ده وری داره که دا که میکی ملوم کرد و پوانیه ده ورو به ری؛ هه ستی کرد به سه ر ئه و داره وه یه ن. ئیدی وا بوو به داره که دا هه لگه را. که گه یشته هاوړیکه م هه لی لووشی و له بهر چاوی من قووتی دا، ئه و جار داگه را و لئیدا رۆیشته. ئیدی من تا رۆژم لئ بووه وه هه ر ئه وه نده بوو گیانم ده رنه چوو. که رۆژ بووه وه و تاو هه لات له داره که هاتمه خوارئ. هیزی پین نه بوو دارو به ردم لئ ببوو به هه ژدیها. ویستم هه رچونیک بی خۆم بگه یینمه که شتیاساکه م و له ده ریا بده م به شکوو ئه وه له وه هه موو مه ترسییه رزگارم بی.

به لام ده ست شه و ردن له گیان سه خت بوو. ناچار ته خته یه کی پان و دریزم به پینه کانمه وه و یه کیکی دیکه م به لای راستمه وه و دانه یه کی دیم به لای چه موه و یه کیکی به سه که موه و دانه یه کی ترم به سه رمه وه به ست و، به و جزه که پینه کانی خۆم به ستبوونه وه، دانیشتم و له ناو ئه و ته ختانه دا خه وتم—ئه و ته ختانه ده وریان دا بووم. که شه و تاریک بوو، ئه و ئه ژدیهایه به پنی شه وانی پیتشو و هات بۆ گیانم، سه یری کردم و گه ره کی بوو قووتم بدا. ته خته کان له هه ر لایه که وه به ره به ست بوون و ئه ژدیهاکه نه یده زانی چی بکا. هه ر به ده ورو به رمدا ده خولاوه، به لام نه یه توانی ده می بمگاتی و، منیش له تاو ترسان وه ک مردووم لئ هاتبوو. هه ر ئه وه نده بوو گیانم ده ر نه چوو بوو. ئه ژدیهاکه لیم دوور ده که وته و دیسان بۆم ده هاته وه. هه موو جاریک ده یویست قووتم بدا و له بهر ته خته کان بۆی نه یده توانی. تا ده مه و به یان کاری ئه ژدیهاکه ئه مه بوو. که هه تاو که وت، ئه ژدیهاکه له وه پری توور ه ییدا لیم دوور که وته وه و لیم ون بوو. گورجی ده ستم دریز کرد

و ئەو تەختانەم لە خۆم کردەو. جا چونکە زۆریشم پەنج و سەختیم بە هۆی ئەو ئەژدیهاوێ کێشابوو، جوولەم لێ برابوو.

”دوایی هەستام، بە دوورگە کەدا رۆیشتم رۆیشتم تا گەیشتم سەر دەریاکە. لەوێرا چاوم بە کەشتییەک کەوت لە نێو دەریاکەدا بوو. ئیدی لقیکی گەورەم لە دارێک کردەو و بە راوێشانندی ئەو لاقە دارە ویستم سەرنجی خەلکی ناو کەشتییەکە بۆ لای خۆم رابکێشم. هەر واش بوو، کە منیان دیت و گوێیان لە دەنگم بوو. کەشتییەیان بەرەو من ئاژۆت و لێم نزیك بوونەو. پاشان هاتتە پیشەو، هەلیانکیشام و بردیانمە کەشتییەکەو و لەو دۆخە رزگاریان کردم. پرسساریان لێ کردم کە بۆ بە تەنیا لەو دوورگە یە بووم و منیش تەواوی بەسەرھاتە کەم بۆ گێرناوە. باسی ئەو هەموو سەختی و ناپەختیانەم کر کە بە سەرم هاتبوون. بە بیستی قسەکانی من سەریان سوورما و وێ و کاس بوون. دوایی جلوبەرگی تازە و نان و شتیان دام. جلەکانم لە بەر کرد و تێرم نان خوارد و ئاوی سار و خۆشیشم خواردەو. توێک پشووم هاتەو بەر و بووژامەو و خەیاڵم ئاسوودە بوو. لە خۆشیان باوەرم نەدەکرد کە خودا لەو مەترسییە ی رزگار کردووم و بە زیندوویی ماوم. شوکر و سپاسی خودام دەکرد. ئیدی لەگەڵ خەلکی کەشتییەدا رۆیشتم. بای خوازاو یارمەتی داین و بردینی تا گەشتینە دوورگە یە کە دوورگە ی سەلاھیتەیان پێ دەگوت. کەشتییەکیان لەلای ئەو دوورگە یە راگرت.”

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەھرزاد درێژە ی چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی پیتوسه و چل و نویم هاتوه

گوئی: "خاوهنشکۆ! سه‌ندبادی ده‌ریایی گوئی: 'ئو که‌شتیه‌ی تیندا بووم، له‌به‌رانبه‌ر دوورگه‌ی سه‌لاهیتهدا پراوه‌ستا. هه‌موو بازرگانان و سه‌رنشینانی که‌شتیه‌که‌ چووینه دوورگه‌که‌وه و کالاکانی خۆمانمان بۆ سه‌ودا و مامه‌له‌ له‌ که‌شتیه‌که‌ داگرت.

" 'دوایی خاوه‌نی که‌شتیه‌ پووێ کرده‌ من و گوئی: 'تۆ پیاویکی غه‌ریبه‌ و نه‌داری، هه‌ر وه‌ک خۆت گوئت گه‌لیک قوورت و نه‌هاتی به‌سه‌ر هاتووه‌ و په‌نجی زۆرت کیشاوه‌. جا قازانجیکم بۆت ببی و یا بێ پنی بگه‌یته‌وه‌ شه‌اره‌که‌ی خۆت و دۆعای به‌خیرم بۆ بکه‌ی. من گوتم: 'به‌لێ، به‌رده‌وام دۆعات بۆ ده‌که‌م.' ئینجا خاوه‌نی که‌شتیه‌ گوئی: 'که‌سیک له‌گه‌لماندا که‌شتیار بوو، لیمان ون بووه‌. ئیستا نازانم ماوه‌ یان مردووه‌. جا ده‌مه‌وی باریک له‌ کالاکانی ئوت بده‌من بۆخت له‌م دوورگه‌یه‌دا بیه‌فروشه‌ به‌شکوو قه‌ره‌بووی سه‌ختی و نا‌په‌ه‌تیه‌ کانت بکاته‌وه‌، ئه‌وه‌ی ده‌شمیتیه‌وه‌، له‌ لای خۆم پایدیه‌گرم و ده‌پاریزم. تا ده‌گه‌ینه‌وه‌ به‌غدا و له‌وێ سۆراخی خزم و که‌سه‌کانی ده‌گرم و ماله‌که‌ی ده‌ده‌مه‌وه‌ به‌ میراتگره‌کانی. گه‌لۆ تۆ ده‌توانی ئه‌م کاره‌ بکه‌ی و کالاکانی ئه‌و وه‌ک بازرگانیک مامه‌له‌ی پێوه‌ بکه‌ی؟' گوتم: 'قوریان، بیریارت له‌سه‌ر سه‌رمه‌ و منه‌تباریشت ده‌بم.'

" 'ئه‌وجار فه‌رمانی به‌ کریکاره‌کان دا که‌ باریک له‌و کالایه‌ بینه‌ دوورگه‌که‌وه‌ و راده‌ستی منی بکن. ئه‌وه‌ بوو نووسه‌ری که‌شتیه‌که‌ گوئی: 'سه‌رۆک، ئه‌م شتومه‌کانه‌ هی کین و به‌ ناوی کێوه‌ بیاننوسم؟' سه‌رۆک گوئی: 'به‌ ناوی سه‌ندبادی ده‌ریاییه‌وه‌ بیاننوسه‌. ئه‌وه‌ ئی ئه‌و پیاوه‌ بوو، له‌ دوورگه‌که‌ لیمان هه‌لبه‌را و بێ سه‌روشوین بوو. ئیستا ده‌مه‌وی ئه‌م غه‌ریبه‌یه‌ به‌ کالاکانی ئه‌و مامه‌له‌ بکا. خیره‌که‌ی بۆخۆخی هه‌لگرێ و تا پاشه‌که‌وتیکی ده‌بێ ئه‌و ده‌م ده‌سه‌مایه‌که‌ی لێ وه‌رده‌گرینه‌وه‌ و ده‌یه‌ینه‌وه‌ بۆ به‌غدا. ئه‌گه‌ر سه‌ندبادمان دۆزییه‌وه‌، ئه‌وه‌ ده‌یده‌ینه‌وه‌ و، ئه‌گه‌ر نه‌شماندۆزییه‌وه‌، ده‌یده‌ینه‌وه‌ به‌ میراتگره‌کانی.' کاتیک له‌ سه‌رۆکم بیست گوئی: به‌ ناوی سه‌ندبادی ده‌ریاییه‌وه‌ بیاننوسه‌، به‌ خۆم گوئ: 'به‌ خودا سه‌ندبادی ده‌ریایی منم و من بووم له‌ دوورگه‌که‌دا ون بووم.' ئیدی دانم به‌ خۆمدا گرت تا بازرگانه‌کان له‌ که‌شتیه‌ دابه‌زین، پیکه‌وه‌ کۆ بوونه‌وه‌، خه‌ریکی قسه‌ بوون و باسی کاروباری کرین و فروشتنیان ده‌کرد. چومه‌ پێشه‌وه‌، به‌ خاوه‌نی که‌شتیه‌م گوئ: 'کاکه‌ گیان، ئه‌رێ خاوه‌نی ئه‌م که‌لوپه‌لانه‌ ده‌ناسی یان نا؟' گوئی: 'ئه‌وه‌ لا. هه‌ر نایناسم، به‌س ئه‌وه‌ ده‌زانم کابرایه‌کی خه‌لکی به‌غدا بوو و ناوی سه‌ندبادی ده‌ریایی بوو. پۆژیک که‌شتیه‌که‌مان لای دوورگه‌یه‌ک راگرت، سه‌ندبادی ده‌ریایی له‌و دوورگه‌یه‌ ون و تا ئه‌م‌پۆ هه‌والیمان نه‌بیستوه‌ته‌وه‌.'

” ئىدى پىنكەنيم و گوتم: 'سەرۆك، رەنگە پىت سەير بى، بەلام من سەندىبى دەريايىم؛ ماوم و نەمردووم. كاتىك كەشتىيەكەتان لەو دورگەيە راگرت و بازرگانەكان هاتتە دورگەكەو، منىش لەگەل خەلكەكەدا هاتتە دورگەو، ھەر وا بە نىو دورگەكەدا دەگەرام و چاوم دەگىزا. وا بوو لەسەر كانىيەك دانىشتم و خواردم خوارد، ھەواكەم زۆر بە دل بوو، راكشام پشووويەك بدەم كەچى خەوم لى كەوت. كاتىك خەبەرم بوو، تەماشىا دەكەم بە تاقى تەنيم و نەكەس ديارە و نەكەشتىيەكە. بەجىتان ھىشتىبووم، ھەر بۆيە ئەو كالايانە ھى منن. ئەو بازرگانانەي لە كىوى ئەلماس بەرديان كۆ دەكردەو، منيان بينى و شايدەي دەدەن كە من سەندىبى دەريايىم. ھەر وەك چۆن چىرۆكى خۆم بۆ تو گىزاو، بۆ ئەوانىشم گىزاو تەو كە من خەوتبووم و ھاوړىكانم منيان لە بىر چووبو، بە جىيان ھىشتىبووم.'"

” كە 'بازرگانەكان قسەكانى منيان بىست، لىم كۆ بوونەو، ھەندىكيان باوهرپان پىن كردم و ھەندىكىشان پىيان وا بوو درۆ دەكەم. لەو دەمەدا يەكەك لە بازرگانەكان كە بىستى باسى كىوى ئەلماس دەكەم و ناوى ئەو پىم ھىتا، ھەستا و ھاتە بەرەو و بە بازرگانەكانى گوت:

'كاكە! لە بىرتانە كە من باسى رووداوە سەيرەكانى سەفەرەكەي خۆم بۆ دەگىزانەو، گوتم روژىكى ھەر وەك جارى جاران كە لاكى بەرانەكەم ھەلدايە بىروونى ئەلماسەو، پياويك خۆي بە كەلاكەكەي منەو بەستىووە دالىك ھىتا يە سەر كىو كە و ئىو بەرواتان بە قسەكەي من نەكرد؟' بازرگانەكان گوتيان: 'بەلى، لە بىرمانە باست كرد و ئىمە باورمان پىن نەكردى. 'ئەو بازرگانە گوتى: 'ئەمە ھەر ئەو پىاوھەيە كە خۆي بە كەلاكەكەي منەو بەستىووەو و بەردە ئەلماسە گرانبىيەكانى دامى. ھەر لەگەل ئەم پىاوھەدا تا شارى بەسەرە لە كەشتىيەدا ھاوړى بووين. كە گەيشتىنە ئەو، ئەم پىاوھە مالاوایی لى كردم و روښتەو بۆ شارەكەي خۆي. ئىمەش چووينەو بۆ شارى خۆمان. ئەمە ناوى سەندىبى دەريايىيە و بۆي باس كردبووين كە لە دورگەيەكدا خەوتووە و ھاوړىكانى لە بىريان چووە و جىيان ھىشتووە. ھاوړىيان، بزائن كە ئەم پىاوھە ھەر بۆ ئەو گەيشتووە ئىرە تا راستى قسەكانى منتان بۆ دەريكەو. جا ئەم كەلوپەلانە ھى ئەون و، كاتىك لەگەل ئىمەدا بوو ئەم باسەي بۆ گىزاينەو. ئەوا ئىستا راستى قسەكانى دەركەوت. 'كە خاوەنى كەشتىيەكە قسەي بازرگانەكەي بىست، ھاتە لام و ماوھەك سەيرى كردم و لىم ورد بوو. دەريايىيە گوتى: 'دا پىم بلى نىشانى كەلوپەلەكانت چىيە؟' من نىشانەي كەلوپەلەكانم پىن گوت و، ئەو كارانەي لەنىو كەشتىيەدا لەنىوان من و ئەودا گوزەرابوون، يەكەكە بۆم باس كرد. پاشان كە دلىا بوو، دەريايىيە من سەندىبى دەريايىم، باوھشى پىدا كردم و پىروژبايى سەلامەتىمى لى كردم و گوتى: 'برا گيا، قەسەم بە خودا ئەم رووداوانەي بە سەر تو

ھاتون، زۆر زۆر جىنى زەندەمان و سۆسرەتە! بەلام سېاس بۇ خودا كە من و تۆى پىك
كە ياندەوھ تا كەل و پەلەكانت بدەمەوھ.

لنرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتابى پى ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

که شهوی پښتو سده و پښتو پښتو هاتموه

گوټی: "خاوه نشکو! کاتیک بۆ بازارگانه کان و که شتیوانه که پوون بووه وه که من سه نډبادی ده ریایم، هر له و کاته دا که ل و په له کانم راده ست کران. له و که شته دا کالاکانم قازانجیکی زوریان کرد و له راده به ده ر خوشحال بووم. سپاسی خودام کرد که به سلامه تی ده رچووم و ماله که مم بۆ که پاره وه. هر وا له دوور که کاندای خه ریکی سه وه دا و مامه له بووین تا که شتینه ولاتی سیند. له ده ریادا زورمان شتی سه یروسه ماره دیت که له ژماره نایم. ماسیبه کم دی له مانگا ده چوو، ماسیبه کی ترم دی له که ر ده چوو. بالنده یه کم دی له ناو ده هاته ده ره وه له سه ر ناوه که هیلکه ی ده کرد، له سه ریای دهنیشت و جووچکی هله هیتا و هرگیز نه ده چوه و شکانی. دوی ئوه به یارمه تی خودای گوره دریزه مان به که شته که مان دا و بای خوازراو هلیکرد و که شته که مان به خیز و خوشی که شته کوتایی. که شتینه به سه ره و چهند پوژیک له وی ماینه وه. پاشان به ره و به غدا که وتینه پی. که که شتینه وه به غدا، چومه وه مالی خوم و چاوم به خزم و دوستانم شاد بووه وه. خوشحال بووم به وهی دوی ئوه هه موو گیرو گرفته به سلامه تی که شتمه وه مالی خوم. ده ستم کرد به خیز و خیرات و پوشته کردنی هه تیوان و ده ستگیری بیوه ژنان. خزم و که سی خوم به سه ر کرده وه و گریم بۆ کرده وه و گیرو گرفته له که ل چاره سه ر کردن و دیاریم بۆ ناسیوان نارد. ئیدی سه ر قالی خواردن و خوارنده وه و رابواردن و خوشگوزهرانی بووم، ئوه سه ختی و مهینه تیپانه ی دیبووم له بیرم چوه وه. له م که شته دا قازانجیکی زورم کرد بوو که به خه ر جکردن ته واو نه ده بوو. ئوه ی بوم گیرانه وه، به سه ره اته کانی ئه م که شته بوون. ئیشه للا سه به ینی وه رنه وه لام تا چیروکی چواره م که شتمتان بۆ بگیری مه وه که ئوه له وانی پښتو سه رسوور هیتنه."

"دوایی سه نډبادی ده ریایی وه ک جاره کانی دی سه د مسقالی زیر دا به سه نډبادی کولبر و سفره یان راخست، چیشته داندرا و خورا و بلاوه یان کرد. به لام زور سه ریای که یف به و چیرو کانه کرد. سه نډبادی کولبر به و په پی خوشحالی و که شاوه بییه وه به زیره کانه وه که پاره مالی. شه و له مالی خویدا پوژی کرده وه. دمه و به یان له خه وه هه ستا، دوو پکات نویژی به یانی کرد و جهنگه ی دانیشته که به ره و مالی سه نډبادی ده ریایی ملی رینی گرت. که چوه لای، سلای لی کرد. سه نډبادی ده ریایی به روویه کی خوشه وه سلاره که ی ستانده وه و کولبره ی له لای خویدا دانیشاند تا هاوپیکانی دیکه ش ناماده بوون. ئه و جار نانیا ن خوارد."

چیرۆکی چوارهم گهشتی سه‌ندبادی ده‌ریایی

”سه‌ندبادی ده‌ریایی ده‌ستی کرده‌وه به قسه و درێژه‌ی چوارهم چیرۆکی دامه‌زرا‌ند و کوتی: ’هاورپینان، که گه‌یستمه‌وه به‌غدا و چاوم به‌خزم و دۆستانم شاد بووه‌وه، له‌خۆشی و شادییه‌کی بیسنووردا بووم ئ‌ئو به‌لا و پۆژره‌شیا‌نه‌ی به‌سه‌رم هاتبوو، هه‌مووم له‌بیر چووبوو‌نه‌وه. له‌به‌زم و خۆش‌گوزه‌رانیدا بووم و له‌گه‌ل هاورپیناندا هه‌ر پۆژه‌ی له‌باخیکدا به‌خۆشی رامان ده‌بوارد.

” ’رۆژیک له‌پۆژان نه‌فسی به‌دکاره‌که‌لکه‌له‌ی سه‌فه‌ری خسته‌میشکمه‌وه. بیری گه‌شت و کپین و فرۆشتم ده‌کرد. بپیارم دا و خۆمم یه‌کلایی کرده‌وه، کالای گرانبایی و گونجاو بو گه‌شتی ده‌ریام کړی. باری زیاترم له‌جارانی دی به‌ست. له‌به‌غداوه‌چوومه‌به‌سه‌ره. باره‌کانم خسته‌که‌شتیه‌وه و له‌گه‌ل تاقمیک له‌گه‌وره‌بازرگانانی به‌سه‌ره‌سواری که‌شتی بووین. که‌شتی له‌په‌نای خودای به‌رز و بڼ‌هاوتا وه‌پ‌ی که‌وت. چهند شه‌و و پۆژ به‌خۆشی له‌گه‌شتدا بووین و بای خوازاو هه‌لی کرد. له‌دوورگه‌یه‌که‌وه بۆ دوورگه‌یه‌کی دی و له‌ده‌ریابه‌که‌وه بۆ ده‌ریابه‌کی دی ده‌چووین تا وا بوو بای نه‌خوازاو هه‌لی کرد. که‌شتیوان له‌نگه‌ره‌کانی که‌شتیه‌که‌ی خستن و که‌شتی له‌ناوه‌راستی ده‌ریادا راگرت. به‌شین و شه‌پۆره‌وه ده‌ستمان بۆ ئاسمان هه‌لینابوو له‌به‌رخودا ده‌پاراینه‌وه به‌هانامانه‌وه بیت و رزگارمان بکا. وا بوو کوتوپر بایه‌کی توند هه‌لی کرد. باده‌وه‌ی که‌شتیه‌که‌ی دراند و که‌شتی تیک‌وپینک شکاند. سه‌رنشینانی که‌شتیه‌که‌ به‌کالا و شمه‌که‌کانه‌وه که‌وتینه‌ده‌ریاوه. تا نیوه‌پۆ مه‌له‌م کرد. وا بوو خودا ره‌حمی کرد و ته‌خته‌یه‌کی گه‌وره‌ی که‌شتیه‌که‌نیزیکمان بووه‌وه، له‌گه‌ل کۆمه‌لیک له‌بازرگانه‌کاندا که‌مه‌له‌مان ده‌کرد، له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌گیرساینه‌وه و خۆمان گرت.’ “

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پڼ‌هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه و په نجا و یه کهم هاتوه

گوټی: "خاوه نشکوا! سهندباد گوټی: 'له گهل کومه لیک له بازارگانه کاندا که هر به مه له خومان راگرتبوو، خومان به تخته گرتوه و له سر تخته که گیرساینه و له پال یه کدا دانیشتین. به قاچ ناوی دهریامان دهری و به یارمه تی شه پؤل و با به ره و دوورگه که چووین. له بهر بی خوی و شه که تی و برسینه تی و ترس و دله پراوکی په نگی مردوومان لی نیشتبوو. بهو حاله وه له دوورگه که دا سوورپاینه وه و بؤ نه وه ی له برسان نه مرین گژوگیامان خوارد و شه ویش له قهراخ دوورگه که خوتین. که پؤژ بووه وه هه ستاین به نیو دوورگه که دا سوورپاینه وه تا له دوور چاومان به بالاخانه یه که وت. به ره و بالاخانه که چووین و تا قاوه لتوون گیشینه بهر دهرگای بالاخانه که و له وی پراوه ستاین. له پردا کومه لیکي پروت هاتنه دهری بی نه وه ی یه که قسه مان له گهل بکن، گرتیانین و بردیانین بؤ لای پادشاکه یان. پادشا فرمووی کردین و نیمه ش دانیشیتین. نه و جار خواردنیکیان له پیش دانانین که نه مانزانی چیه و تا نیستا شتی و امان نه دیوو. نه من نیشتیم نه چووین. به لام هاوړیکانم به پینچه وانه ی منه وه خواردیان. نه خواردنه که م هی سوز و به زه یی خدا بوو، بؤ من و نیستا من زیندووم.

"که هاوړیکانم له و چیتسته یان خوارد، میتشکیان له دست دا و وهک شیتان نانین خوارد و حالیان تیک چوو. نه و جار پؤنی نارگیلیان بؤ هیتان و خواردیانه وه و، له شیان به و پؤنه چه ور کردن. دهم وده ست چاوی هاوړیکانم گه پرا بوو و به پینچه وانه ی دابی خویان نانین ده خوارد. له کاریان چه په سابووم و ناخم بؤ هله ده کیشان. به هؤی ترسه وه خهم زیاد بوو و ته او له و خه لکه پروته توقیبووم. که جوان لینان ورد بوومه وه، زانیم که مه جووسین و پاشاکه یان دیوه. هه رکه س بیته شاره که یانه وه، یان له ری و بان و بیرووناندا تووشی بن ده یگرن و ده یبه نه لای پادشاکه یان. له وی خواردنی دهنی و پؤنی تیه لده سوون تا هؤشی لای خوی نه میتی و ناوه زی تیک بچی، نه و جار حزی خواردنی زیاد ده بی و زور ده خوا. نه و جار نه وه نده ی له م خواردن و خواردنه وه یی دهنی تا زل و قه له و ده بی. دوا یی سه ری دهرن و ده بیرژینن و ده یده ن به پاشا بیخوا، که چی خویان نه وه ناخون و گوشتی مرو به کالی ده خون.

"جا که من به کاره که یانم زانی، بؤ خوم و هاوه لانم خه مبار بووم. هاوه لانم که مه ست بوون، نه یانده زانی چیان لی ده کن. دوا یی به که سینکیان سپاردن. نه و که سه به پؤژدا نه وانی دهرن وهک پاتال و شت ده یله وه پراندن.

"به لام من له بهر ترس و خه فته و برسیتی له ر و لاواز و ره و ته ق بووم و گوشتم

پتوه نه مابوو. که منیان بهو حاله وه بیڼی، وازیان لڼ هیتام و له بهر چاویان که وتم و هیچ کامیان منی وه بیر نه ده هاته وه، تا نه وه بوو له و شووینه دور که وتمه وه. شوانیکم دی، له نیو دور که که له شوینیکي بهر زدا دانیشتبوو. که جوان تیم روانی، دیتم نه وه هر نه و که سهیه وا هاوه پړیکانمیان پڼ سپارد بوو تا بیانله وه پڼیتت. جگه له هاوه له کانم، که لیک که سی دیکه شی پڼ بوو، نه وانیش تیک چوو بوون. نه و شوانه مرویه که منی دیت، زانی من تیک نه چووم و میتشم له جی خویته و نه وهی به سهر هاوپړیکانم هاتوه به سهر من نه هاتووه له دور پرا تینی که یاندم و گوتی: بگه پڼوه و له و پڼیه وهی ده که ویتته ده سهه راسته وه پړو؛ له و پڼوه پزگارت ده بی. 'من بهو جوړه ی نه و ناماژه ی کرد و گوتی، که پامه وه. له ده سهه راسته پڼیه کم دیت و گرتمه بهر. ماوه یک پام ده کرد و ماوه یک بڼ حسانه وه به هیواشی ده پڼیستم تا وا بوو له چاوی نه و کابرایه ون بووم که تم پڼیه ی پیشان دابووم. نه من نه وم ده بیڼی، نه نه و من. له و جهنگه ی دا پړو ژاوا بوو، تاریکی بالی به سهر ولاتا کیشا. بڼ پشوودان دانیشتم و گه ره کم بوو بخوم. نه و شه وه له ترسان و له بهر برسپیه تی خه و نه چوره چاوم. نیوه شه وه هه ستام و به دور که که دا وه پڼی که وتم تا تاوه لاتی به یانی هر پڼیستم. جا نه وه نده ی له برسپیه که دابمرکڼیتته وه، له بنکه گیا و که لای دارانم خوارد. نه و جار هه ستامه وه و که وتمه پڼی و حوت شه و و پړو هر به دور که که دا پڼیستم و هر کاتیک برسیم ده بوو، به گیای نه و ده ورو بهر برسپیه تیبه که م داده مرکانه وه، تا وا بوو بهر به یانی پړو ی هه شتم په شاییه کم له دور وه به دی کرد. بهر و پوی چووم و هه تا کوو ئیواره یه کی درهنگ به پڼیه بووم و له ترس و دله پراو کیدا بووم. که لینیان نیزیک بوومه وه و جوان سهه رنجم دانی، کومه لیکم بیڼی که بیهریان ده چنپیه وه.

" که لینیان نیزیک بوومه وه، دیتیانم. بهر و پووم هاتن و ده وریان دام. لینیان پرسیم: 'تو کئی و له کوپوه دئی؟' گوتم: 'من پیاویکی غریب و ليقه و ماوم.' ئیدی نه وهی به سهرم هاتبوو، بوم گپړانه وه. "

لیره دا بوو، ماوه ی، چیروکی نه مشه ویش کوتایی پڼ هات و شه هر زاد دريژه ی چیروکه که ی هه لگرت بڼ شه و پکی دیکه.

که شهوی پینچسه و په نجا و دووم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو! سهندبادی دهریایی گپراوییه ته وه: 'کاتیک من باسی ته و کویری و نه دامه تیانه م بۆ کردن، گوتیان: به راستی به سهرهاتیکي سهر و سهر سوور هینه ره، ته وه چون توانیت له چنگ ته و قولانه بزگارت بی. خو ته وانه هینده زورن ته وای ولاتیان داگرتوه و هوقی و مروخورن، بزگار بون له دهست ته وانه کاریکی زور دژواره و کهس ناتوانی به سلامه تی له چنگیان دهرچی.' من بۆم باس کردن که چون قوله کان خوراکیکیان دهرخواری هاواله کانم دا که من لیم نه خوارد. نه و جار پپروزیایی سلامه تیمیان لئ کردم و لای خویان دایانینیشاندم. که له کاره که یان بوونه وه، چیشتیکی به تامیان هینا. لیم خوارد و ماوه یک لایان حهسامه وه.

" 'دوایی سواری که شتیان کردم و بردیانه وه دورگه که ی خویان و له ویش بردیانه کن پادشا. سلآم له پادشا کرد و ته ویش سلآم که می ستانده وه. ریزی لئ نام دهنکو باسی پرسى. منیش مو به مو به سهرهاتی خوم بۆ گپراوه. ئیدی واقی وړ ما له وه مو په نده ی به سهرم هاتوه و فهرمووی کردم دانیشم. پاشان فهرانیدا و خواردنیان هینا. تیرم خوارد و دهستم شوورد. سپاسی خودام کرد و ستایشی پادشام کرد. له لای مامه وه و به شاردا گه رام. سهیرم کرد شاریکی ئاوه دانه و بازاریکی تیدایه هر جمه ی دیت له فروشیار و کپاران. نه و نده ی میوه و خوراکى جورا و جور تیدایه که له باس نایه. ئیدی من که گه یستمه دلم خوش بوو، حهسامه وه و ئوگری خه لکه که ی بووم.

" 'لای ئه وان و پادشا، خوشه ویست ببوم و ریزی تاییه تم هه بوو. خه لکی ته و شاره به ورد و درشتیانه وه سواری ئه سپی بی زین ده بون. پیم سهیر بوو! له پاشام پرسى ته وه چونه زینی لئ نانتین خو سواری به زینه وه زور خوشتره و شتیکی دیکه و سوار چالاکتر دهکا. پادشا گوتی: 'زین چیه؟ نه قه تم دیوه نه قه ت نیویم بیستوه. ته وه یه که م جاره ده بییستم. ئیدی من به پادشام گوت: 'ئه گهر ریم بده ی زینیکت بۆ چی ده که م و سواری به، جا ته وده م ده زانی زین چیه.' پادشا گوتی: 'درووستی که بزنام چ ده که ی.' داوام کرد دارتاش و دارم بۆ بینن. دارتاشیان بانگ کرد و داریشیان هینا. له په نا دارتاش دانیشتم فیرم کرد چونی داره که بۆ بتاشی. داوای خوریم کرد، له ریوه خوریان بۆ هینام و له و خوریبه لباده که م سووه وه و ساز کرد و چه رم تئ گرت و ئالقه تئ گرت و گاله م' بۆ شوړ کرده وه. نه و جار ئاسنگه رم بانگ کرد و چونییه تی دروستکردنی ئاوزه نکم بی گوت. ئاوزه نکیکى گه وره و به لاق خوشم بی ساز کرد. نه و جار سپیم کرده وه و له

۱. گاله: هه که به ی بچوکی پشت زین.

ئاۋزەنگەندىكى پەشمىم بۇ ھۈندەۋە و ئاۋزەنگەكانم بە قايم كرد. ئەوجار ھەستام يەككىك
 لە باشترین ئەسپەكانى پادشام ھىنا و زىنم كرد و ئاۋزەنگەكان رايەل كرد و پىشمە و
 لغاۋ كرد و بردم بۇ پادشا. پادشا زۆرى پىن خۆش بوو، پەشندى كرد. كە سوار بوو،
 ھىندەى پىن خۆش و باش بوو، خەلاتىكى باشى كردم. ۋەزىرى پادشا كە دىتى من زىنى
 ئاۋا ساز دەكەم ئەۋىش داۋاى كرد زىنىكى بۇ چى كەم. زىنىكى ۋەك ئەۋەى پادشام بۇ
 ئەۋىش ساز كرد. گەۋرەگەۋرەكانى دەۋلەت و خاۋەن پلە و پاىەكانىش داۋاى زىنىان لى
 كردم و بۇ ئەۋانىشم چى كرد. دارتاش و ئاسنگەرم فىر كردبوو؛ زىن و ئاۋزەنگم بۇ ساز
 كەن و بەردەۋام زىن و ئاۋزەنگم دروست دەكرد و دەمفرۆشت و بەو شىۋەىە مالىكى
 زۆرم ۋەسەر يەك نا. لە لای پادشا و گەۋرەگەۋرەكانى دەۋلەتىش رىز و پوومەتىكى
 باشم ھەبوو. قەدرم چوۋبوۋە سەرى.

" زۆريان خۆش دەۋىستم ھەتا رۆژىك لە رۆژان بەۋپەرى دلخوشى و رىز و
 حورمەتەۋە لە لای پادشا دانىشتبووم؛ كە پادشا پىنى گوتم: «فلانى تۇ خۆشەۋىستى
 ئىمەيت و لە لای ئىمە رىزىكى زۆرت ھەىە و تازە لە خۇمانى و ناتوانىن لىت دابرىن.
 ناتوانىن رۆژىك ببىستىن تۇ لەو شارە دەرۋى و تاقت ناهىنن. ئەمن دەمھەۋى شتىكت
 پى بلىم و چاۋەروانىم لىت ھەىە بى قسەىم نەكەى.» منىش پىم گوت: «من قەت قسەى
 جەنابت رەد ناكەمەۋە، جەنابت زۆرت چاكە بۇ من بوۋە و پىشتت گرتووم. من نۆكەرى
 توم. چۆن لە قسەت دەردەچم؟» پادشا گوتى: «ئەمن دەمھەۋى ژنىكى جوان و ساماندار و
 خوينشىرىنت بۇ بىتم و تۇش لە لای ئىمە بمىنىيەۋە.» كە گويم لەو قسەىەى پادشا بوو، لە
 شەرمان ولامم پىن نەدراۋە. پادشا گوتى: «رۆلە بۇ ھىچ نالى؟» گوتم: «پادشاى جىھان
 قسە، قسەى جەنابتە.» ئىدى لەرپوۋە ناردىان قازى و شاىەدىان ھىنا و ئافرەتىكى رىزدار و
 رەسەن و خانەدان، جوان و لەبەردلانىانى لى مارە كردم كە خاۋەنى مال و سامان و باغ و
 مەزرا و خانوۋى باش بوو.

لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتابى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى
 چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی پینغسه و پهنجا و سینه هاتمه

گوتی: "خاوهنشکو! سه‌ندبادی ده‌ریایی گوتی: «پادشا ژنیکی جوان و ده‌وله‌مندی لن ماره کردم و مال و سامانیکی له پاده‌به‌دهر، خانوویه‌کی گه‌وره و به‌ریلاو، کویله و که‌نیز و مه‌پومالات و ته‌نانه‌ت جلی شیاوی دامی و مانگانه‌ی بۆ بریمه‌وه. ئیدی له‌وپه‌ری ئاسووده‌یی و ئه‌رخه‌یانی و کامه‌رانیدا ده‌ژيام. ئه‌و تالی و سویریه‌ی دبیوم هم‌وو له بیر چووبووه‌وه و بۆخۆم ده‌مگوت ئه‌گه‌ر چوومه‌وه بۆ شاره‌که‌ی خۆم خیزانیشم له‌گه‌ل خۆم ده‌بهم. به‌لام که‌س نازانی چاره‌نوس به‌ره‌و کویی ده‌با و چی به‌سه‌ر دئ.

کورتی که‌مه‌وه، من ئه‌و ژنهم زۆر خۆش ده‌ویست و ئه‌ویش زۆری سۆز بۆم بوو. جگه له کۆکی، ناکۆکیان له نیواندا نه‌بوو. ژیان پر له خیر و خۆشی و شادی بوو هه‌تا ژنی جیرانه‌که‌مان مرد. چونکه ئه‌من ئه‌و جیرانه‌مان زۆر خۆش ده‌ویست چووم بۆ فاتحیا خویندن. که چووم سه‌یرم کرد ئه‌و جیرانه‌مان به مات و مه‌لولی دانیشتبوو. سه‌ره‌خۆشیم لئ کرد و دلخۆشیم داوه و گوتم: 'کاکه گیان خه‌م مه‌خۆ ئیشه‌للا خودا له‌و ژنه‌ی خۆت جوانترت به قسمت ده‌کا و ئه‌وه‌نده‌ی گل سه‌ر گۆری ئه‌و ژنه‌شته ئه‌وه‌نده ته‌مه‌نی تو درێژ ده‌کا.' کابرا ده‌ستی کرد به گریان و زۆر له کول گریا و پنی گوتم: 'هاورینی دلسۆز چون تازه من دواي ئه‌وه ژنی دیکه دینم. کوا خودا ژنی له‌وه چاکتر به قسمت من ده‌کا. ئه‌ویش بۆ منیک که یه‌ک دوو پۆژیکم ته‌مه‌ن ماوه?' گوتم کاکه‌گیان، تو‌زک که‌شبین به، ئه‌وه‌نده خۆت نازار مه‌ده خۆ هیشتا زۆرت به به‌ره‌وه ماوه و شوکور به تین و گوپ و ساغ و سه‌لیمی، ئه‌و قسانه چیه‌؟' کابرا پنی گوتم: 'هه‌وال! به گیانی تو، تازه سه‌به‌ینی من له ریزی مردواندا ده‌بم.' لیم پرسی: 'مه‌به‌ستت چیه بۆ وا ده‌لئ؟ بۆ سه‌به‌ینی له ریزی مردواندا ده‌بی؟' گوتی: 'لیره داب وایه که ژنیک ده‌مرئ، پیاوه‌که‌شی له‌گه‌ل له ده‌نیژن. هه‌ر بۆیه ئه‌ورۆ که خیزانمیان ناشت منیسی له‌گه‌ل ده‌خه‌نه گۆره‌که‌وه. ئه‌گه‌ر پیاوه‌که‌ش بمرئ ژنه‌که‌ی به زیندوویی له‌گه‌ل له گۆره‌که ده‌خه‌ن. بۆ ئه‌وه‌ی دواي مردنی هاوژینه‌که‌یان ئیدی نه‌میتنه‌وه و له‌و دونیایه خۆشی ببینن.' من گوتم: 'به خودا ئه‌وه دابی زۆر ناحه‌زه و له ئاوه‌ز به دووره.' ئیمه هه‌روا خه‌ریک بووین قسه‌مان ده‌کرد، خه‌لکیکی زۆر هاتن بۆ سه‌ره‌خۆشی و دلنه‌وایی دانه‌وه و ئاماده کردنی کاروباری ناشتته‌که‌یان. ئه‌و جار دارته‌ریکیان هینا و ژنی دراوسیکه‌میان له سه‌ر دانا و بردیان بۆ گۆرستان. میزده‌که‌شی له‌گه‌ل خه‌لکه‌که‌که‌وته رچ هه‌تا له شار چوونه ده‌رئ. له داوینی کینیک ته‌رمه‌که‌یان دانا. به‌ردیکی گه‌وره له‌وئ بوو به‌رده‌که‌یان هه‌لگرت و واوه‌یان برد. ژیر ئه‌و به‌رده‌که‌ چال بوو. ژنه‌یان شوپ کرده‌وه ناو چاله‌که و له کابرا هالان، ئه‌ویشیان به گوریس به‌سته‌وه و به‌پیان کرده‌ خوارئ. گۆزه‌له‌یه‌ک ئاو و هه‌وت نانیاں وه‌ک تیشوو بۆ به‌رچ کرده‌ خوارئ.

کابرا که گه‌یشته خوارئ گوریسه‌که‌ی له خوی کرده‌وه و خه‌لکه‌که گوریسه‌که‌یان هه‌لکیشاوه سه‌رئ. به‌رده‌که‌یان له سه‌ر چاله‌که داناره و چوون به لای کاری خویانه‌وه. هاوړیکه‌شمیان له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی له‌و چاله‌دا به‌جئ هیشته. ئەمن له دلی خۆمدا گوتم خۆ به خودا ئەو جۆره مردنه له‌وانی دیکه‌ش ناخۆشتره. ئیدی هه‌ستام چووم بۆ لای پادشای ئەو شاره و پیم گوت: 'خاوه‌نشکو! ئەو له‌و شاره‌ی ئیوه چوناوچۆن مرد و زیندوو به‌یه‌که‌وه ده‌نیژن.' پادشا گوتی: 'له‌و شاره‌ی ئیمه‌ داب وایه ئەگەر ژنیک بمری میرده‌که‌شی به‌ زیندوو له‌گه‌ل له‌ گۆره‌که‌ ده‌خه‌ن. ئەگەر میرده‌که‌ش بمری، ژنه‌که‌ی به‌ زیندوو له‌گه‌لی ده‌نیژن. هه‌تا به‌ زیندوو یی و مردوو یی له‌یه‌ک جیا نه‌بنه‌وه. ئەوه هه‌ر زوووه‌وه بووه و له‌ پشتاو‌پشتمان بۆمان ماوه‌ته‌وه. گوتم: 'خاوه‌نشکو! ئەوه غه‌واره و لاوه‌کیش والی ده‌که‌ن؟' پادشا گوتی: 'ئهیچۆن، غه‌واره و لاوه‌کیش ژنیان بمری له‌گه‌ل ژنه‌که‌ی به‌ زیندوو یی ده‌نیژن. که‌ ئەو قسه‌یه‌م بیست، زراوم چوو. دایمه له‌ ترسی ئەوه‌ی ژنه‌که‌م بمری و به‌ زیندوو یی له‌ چالم خه‌ن ده‌تگوت دلم توقی. جار‌جار دلخۆشی خۆم ده‌داوه و ده‌مگوت: 'به‌شکم من له‌ پیش ئەودا بمرم خۆ که‌س نازاین کئ له‌ پیش کئدا ده‌مری.

ریکه‌وت وا بوو چه‌ند رۆژ دوا‌یه ژنه‌که‌م نه‌خۆش که‌وت و ئەوه‌نده‌ی پئ نه‌چوو مرد. زۆربه‌ی خه‌لکی شار هاتن بۆ سه‌ره‌خۆشی و دلدانه‌وه‌م. پادشاش هات بۆ سه‌ره‌خۆشیم. دوا‌ی ئەوه ژنه‌که‌میان شۆرد و جوانترین و باشترین جله‌کانیان له‌ به‌ر کرد. ملوانکه‌که‌وه‌ر و مروارییه‌کانیان کرده‌ ملی. له‌ سه‌ر دارته‌رمه‌که‌یان دانا و بردیانه‌ گۆرستان. له‌وئ که‌ دایان نا. به‌رده‌که‌یان له‌ سه‌ر گۆره‌که‌ی لا برد و ژنه‌که‌میان رۆ هیشته‌ خوارئ. ئەوجار ته‌واو هاوړئ و ناسیاوه‌کانم ده‌وریان دام و گه‌ردن ئازادیان لی ده‌کردم و به‌ ته‌ما بوون بمگرن و له‌ گۆره‌که‌م هاوړن. منیش هاوارم ده‌کرد و ده‌مگوت: 'ئەمن غه‌واره و لاوه‌کیم و ئەو دابه‌ی ئیوه‌م لا په‌سند نییه و تاقه‌تیم نییه. هیچ گوییان نه‌دامی و گرتمیان و به‌ستیانه‌وه. گۆزه‌له‌ ئاوێک و حه‌وت نانیان له‌گه‌ل خستم و به‌رپیان کردم خوارئ. بانگیان کردم گوتیان گوریسه‌که‌ له‌ خۆت که‌وه. ئەمن گویم نه‌دانی و به‌ قسه‌م نه‌کردن. ئیدی تووړه‌ بوون و گوریسه‌که‌یان له‌ پال هاویشتم و سه‌ری چاله‌که‌یان ناوه و رۆیشتن به‌ لای کاری خویانه‌وه. سه‌یرم کرد ئەو نیوه و بن ئەو کئوه ئەشکه‌وتیکی گه‌وره‌یه.

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌وێکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه د و په نجا و چواره م هاته وه

گوتی: "خاوه نشکو! سه نبدادی دهریایی گوتی: 'که منیان له گهل ژنه کهم خسته نه شکه و ته که وه، زارکه که بیان به و بېرته گرت و چوون به لای کاری خویانه وه. مردوویه کی زور له و نه شکه و ته دا بوو. بؤگه نه که ی میسکی سهری پیاوی هله ده گرت.

"زورم خوم سهرکونه کرد و له کرده ی خوم په شیمان بوومه وه. له بهر خومه وه گوتم: 'هرچیم به سهر بن هقی خومه.' ئیدی له وی ماموه و ناگام له شو و پوژ نه بوو و کهم کهم شتم ده خوارد. هتا برسیتی و تینویتی زوریان بؤ نه هینابام، نه مده خوارد و نه مده خوارده وه. له ترسی ئه وهی نه کا ئه و نه خته نان و ئاوم ته واو بیی، که مه که مه ده خوارد. ده مگوت: 'سویحانه لالا، ئه وه چ به لایه ک بوو یه خه ی گرتم؟! باشه بؤچی له م شاره ژم هینا؟! ئای چند چاره په شتم، هینستا تنگ و چه له مه یه ک به روکم بهر نادا، گرفتیکي دیکه بهرینکم بی ده گری. خوزگه له دهریادا ده خنکام یا له و کتیه ده مردم. زور خوستر بوون تووشی ئیره بم و ئاوا بمرم. بهر ده وام سهرکونه ی خوم ده کرد و له سهر ئیسک و پرووسکی مردووه کان دهنووستم و له بهر خودا ده پارامه وه گیانم بکیشی. که چی نه یکوشتم و ههر له و دؤخه دا بووم تا وا بوو له تاو برسیتیدا هیزم له بهر برا و له تینوویتیدا هه ناوم ویشک هه لگه را. ناچار پاروویه کم خوارد و قومیک ئاوم هه لقوراند و هه ستام به نیو نه شکه و ته که دا به کوتره کوتر^۱ که رام. بؤم دهرکه وت ئه و جینه زور فراوانه. مردوو و ئیسک و پرووسکی رزیوی دیکه ی زور لی بوو. ههر تیان هه لده نگوتم. له لایه کی نه شکه و ته که وه که میک دوورتر له مردووه کان جینه کهم بؤ خوم خوش کرد. وا دیار بوو ئیسک و پرووسکی کهم لی بوو، له وی ده خه وتم. به لام توویشووه کهم کهم ببووه وه و که میک نان و ئاوا پی ما. پوژی نا پوژیک پاروویه کم نان ده خوارد و قومیک ئاوم ده خوارده وه. بؤ ئه وهی نه کا نان و ئاوم لی بپریت و به سه ختی بمرم. پوژیکیان دانیشتبووم و بیرم له وه ده کرده وه که ئه گهر بیتوو نان و ئاوم لی بپریت، ده بیت چی بکه م و چیم به سهر دی. له م خه یاله دا بووم که له ناکاو بهر ده که ی سهر زارکی چاله که لا درا. گوتم: 'تو بلیت شتیک قه و مابیت؟' که چی خه لکه کهم بیی له قه راغ لیواری چاله که راهه ستابوون، پیاویکی مردوو و ژنیکي زیندوویان داهیشه ته چاله که وه. ژنه ده گریا و ده ینالاند، نان و ئاویکی زوریشیان بؤ ئه و ژنه داهیلایه خواره وه. من سهیری ژنه م ده کرد و ئه و منی نه ده بیی. ئیدی خه لکه که سهری چاله که بیان ناوه و رویشتن. منیش ئیسکی لاقی مردوویه کم هه لگرت، بهر وه ژنه چووم به هه موو هیزمه وه له سه ریم دا. له جتیه بووراهه. ئه وه نده م له سهری پاکیشا تا مرد. ئه و نان و ئاوه ی پی بوو بردمنه ئه و شوینه ی دوو له

^۱ کوتره کوتر: کویره کویر، واته ولاتت لی دیار نه بی و بشپزی.

مردووه كانى ديكه خوښم كردبوو. له ترسى ئه وهى نه كا ته واو ببيت و له برسان بمرم،
توزه توزه له و نان و ئاوهم ده خوارد و ده خوارده وه، هر ئه وه ندهى بهر به بينه يزيم بگريت.

" 'به و جوره ماوه يه كى زورم له و ئه شكه و ته دا مامه وه و هر زيندوويه كيان له گه ل
مردوويكدا بخستايه ته چاله كه وه، ده مكوشت و به نان و ئاوى ئه و خوښم له مردن پرگار
ده كرد. روتريك له روتزان خه وتبووم، كه خه بهرم بووه وه، گويم له خشپه يه ك بوو. لاقى
مردووه كه م هه لگرت و به ره و رووى چووم. كه هه ستي كرد بوى چووم، هه لات. ته ماشا
ده كه م ئاژه ليكى هوقى بوو'. دواى كه وتم. له پيشى ئه شكه و ته كه وه ترووسكاييه كى وه ك
ئه سستيزه ده ركوت كه ناوه ناوه ون ده بوو. به ره و شوڤه چووم. هه رچه نده نيزيكتر
ده بوومه وه، روتشنايييه كه زياتر و كلاوروتنه كه گه وره تر ده بوو. ئيدى دنيا بووم ئه و
ئه شكه و ته رپى ده ربازيوونى هه يه. له بهر خوښمه وه ده مگوت: 'ئهم ئه شكه و ته يا زاركينكى
ديكه ي وه ك ئه وهى ديكه ي هه يه، يا لانيكه م كونيكى بۇ ده ره وه تيدايه، بويه ئه و ئاژه له
توانيوويه بيته ئيره.' "

" 'ئه وه بوو ماوه يه ك بيرم كرده وه، ئينجا به ره و روتشنايييه كه چووم. ورده ورده بوم
ده ركوت ئه وه كونيكه و ئه و ئاژه لانه كنيوييانه له و كونه وه ده ينه ناو ئه شكه و ته كه وه و
گوشتى مردووه كان ده خون و دواى تيربوون هر له و كونه وه ده چنه ده ره وه. كه ئه و
ره هوله م ديت پشوويه كم هاته وه بهر و دلم حه ساوه، هيوام هاته وه بهر و له و بى هيواييه
رنگارم بوو، ئيدى به كونه كه دا هاتمه ده رى. ته مه شام كرد له سه ر كنيوكى بليندم ل قه راغ
ده ربايه كى سويز. ئه و كونه كه وتبووه پشته وهى كنيوه كه. ئه و كنيوه له نيوان ده ربا و
شاره كه دا هه لكه وتبوو كه كه س نه يده توانى بگاته ئه وى.

" 'ئيدى دلم خوښ بوو، ئه و چاره ش پرگارم بوو. سپاسى خودام كرد. دواتر به و
كونه دا گه پامه وه نيو ئه شكه و ته كه و ئه و نان و ئاوه ي پاشه كه وتم كردبوو، له گه ل خوښ
هينامنه ده ره وه و زوريشم گه وه ر و خشل و كانزاي گرانبايى مردووه كان خسته نيو
جل و بهرگه كانيانه وه و هه لمگرت و له و كونه وه هاتمه ده رى و چووم له قه راغ ده رباكه
دانيشتم و چاوه رپى كه ستي بووم. دواى ئه وه ش جار جار ده گه پامه وه بۇ ئه شكه و ته كه و
ئه گه ر كه سيكى زيندوويان شوپر كرده اوه ناو ئه شكه و ته كه ده مكوشت و نان و ئاوه كه يم
دينا و ده هاتمه وه كه نار ده رباكه و چاوه رپى كه ستي ده بووم. ماوه يه كى زور ئه وه زياني
من بوو.' "

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كوتايى بين هات و شه هرزاد دريژه ي
چيروكه كه ي هه لگرت بۇ شه ويكى ديكه.

1. هوقى: دپنده.

که شهوی پینجهمه و په نجا و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکړ! سه نبدادی ده ریایی گوتی: 'رؤژنیکیان له گوتی ده ریا دانیشتیووم و چووبووم له فکروهه که له پرد له ده ریادا چاو به که شتییه که هوت. کراسیکی سبی، په کیک له مردووه کان که زیر و شتم تندا هینابوو، به سه ری داریکمه وه کرد و له حه وادا شه کاندمه وه تا به لکو چاویان پیم بکه وئ. باش بوو چاویان پیم که هوت و له ناماژه که م تیگه یشتن، که شتییان به ره و من ناژوت. که نیزیک بووه وه، چند که سیکیان به سواری لوتکه یه که نارد بؤ لام.

"که نه و که سانه لیم نیزیک بوونه وه، لنینان پرسیم: 'تو کئی؟ بؤچی لیره دانیشتیووی؟ چؤن هاتوویته ته هم کتوه؟ نیمه له وه تی هه من قه تمان نه دینه که سیک هاتیته ئیره! گوتم: 'من بازرگانم، که شتییه که م نوم بوو. باش بوو که میکم له که لوپه له کانم خسته سه ر ته ختیه که و به هزار پهنج و مهینه ت، خودا په حمی پی کردم و رزگارم بوو، پیم که وته ئیره. که نه و قسانه یان بیست، یارمه تیان دام، نه و زیر و گه وه رانه ی که له نه شکه وته که وه هینابوو من له لوتکه که مان خستن و بؤخوشم سوار بووم و به ره و که شتییه که رؤیشتن.

"که شتیوانه که پنی گوتم: 'نه ری کاکه، چؤنه که یشتوویته ته ئیره؟ ناخر هم کتوه زؤر بلنده و شاریکی ناوه دانیش له پشته وه یه تی. من زؤر ده میکه بیرده هاتوچؤ ده که م و له ناژه لی کتوی و مه ل و بالنده زیاتر که سم لی نه دیوه. دیسان به که شتیوانه که م گوت: 'من بازرگانم، له گه ل که شتییه کی گه وره بووم، وا بوو په شه با هات و که شتییه که مان تیک شکا ئیدی هه رچؤنیک بوو که میکم له که لوپه له کانم خسته سه ر ته ختیه که و خؤم له سه ر گیرسانده وه. به هزار زه حمه ت و کویره وه ری، رزگارم بوو، پیم که وته ئیره. ئیدی لیره دانیشتم. چاوه ری بووم خودا فریام که وئ و که شتییه که م بؤ بنیری و رزگارم بی. به لام نه وه ی له شاره که و له نه شکه وته که دا به سه رم هاتوو، بؤ نه وم نه گیراوه. به راستی له وه ترسام که سیک خه لکی نه و شاره له که شتییه که دا بیت. دواپی دیارییه کی گرانباپیم له و کالایانه ی پیم بوو، بؤ که شتیوان برد و گوتم: 'گه وره م، تو بوویته مایه ی رزگاریم له و شوینه ترسناکه. هم دیارییه م لی وه رگره. که شتیوان دیارییه که می وه رنه گرت و گوتی: 'نیمه هیچ له که س ناستینین. نه گه ر که سیک که وتیته ده ریاهه، یان جیماویک له که ناری ده ریا یان له دوورگه یه کدا ببینین، سواری ده که یان، نان و ناوی ده ده ینی. نه گه ر پروت بی، پؤشته ی ده که یان. که به سلامه تی بگه یه نه به نده ر، شتیک له مالی خؤمانی ده ده ینی و هم چاکانه شی له پیناو خودادا له گه ل ده که یان.

"ئیدی دؤعای به خیرم بؤ کرد. له دوورگه یه که وه بؤ دوورگه یه کی دیکه و له

دەریایەکه‌وه بۆ دەریایەکی دیکە دەپۆشتین و من دلم بە سلامەتیی خۆم خۆش بوو. ھەر کاتیکیش بیرم لەو ماوێیە دەکردەوێ که لە ئەشکەوتەکه‌دا بووم، خەریک دەبوو لە تاوان شیت بێ. ھەر ئاوا پۆشتین تا خودا پەحمی پێ کردین و گەیشتین بەسەر. دوو-سی پۆژ لەوێ مامەوێ. ئینجا گەپامەوێ بەغدا، چوومەوێ مالی خۆم و خزم و دۆست سەریان لێ دام و بەخێر ھاتنەوێیان کردم و بە گەپانەوێم دلخۆش بوون. ئەو گەوێر و زێڕ و مروارییە لێ گەل خۆم ھێنا بوون، لە سندوقینکمان، خێرم لێ دا، بەشی خەلکم لێنا و ھەتیو و بیوژنانم پۆشتە و پەرداخ کردنەوێ. ئەو جار لەگەل دۆست و برادەراندان گەوتەوێ ئەو پەپێر خۆشی و شادی و بەزم و رەزم. جا کاکە گیان سەندبادی و شکایی، ئەوێش پەند و بەسەرھاتەکانی چوارەمین گەشتم بوو. جا ئیشەللا سەبەینی کە بێتەوێ لام، ئەوێ لێ گەشتی پێنجەمدا بەسەرم ھاتووە، بۆتی دەگێرەوێ کە ئەو لەوانەش سەرسوور پەیتەر کە تا ئیستاش بۆم باس کردوویت. دوا ئەوێ سەندبادی دەریایی فەرمانی دا سەد مسقال زێری سوور بەدەن ویشکایی. ئەو جار سەفرەیان پەخت و ئامادەبووان تێر و پەریان خوارد و لەو پەپێر سەرسوور ماویدا بلاوێیان کرد، ھەر کەسە پەپێر مالی خۆی گرتە بەر. سەندبادی کۆلەپەپێر چووەوێ مالی خۆی و شەوێ لەو پەپێر شادیدا بە پۆژ گەیاندا. کە بەیان ئەنگوت، سەندبادی و شکایی ھەستا نوێژی کرد و لە کاتی خۆیدا ھەستا چوو بۆ مالی سەندبادی دەریایی. کە گەیشتە ئەوێ، سلاوی لە سەندبادی دەریایی کرد، ئەوێش بە روویەکی خۆشەوێ ولامی سلاوێ کەمی داوێ و فەرمووی کرد دانیشی. سەندبادی کۆلەپەپێر دانیشت تا ھاواریکانی دیکەش ھاتن. ئینجا خواردنی جۆراو جۆریان دانا. ھەتەشییان خواردیان و خواردیانەوێ و کەیفیان پێ کرد. پاشان قسەوباس دامەزرا. سەندبادی دەریایی ھاتەوێ سەر گێرانەوێ بیرەوێرییەکانی.

لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەمشەوێش کوتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژە چیرۆکەکی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی پینجهسه و په‌نجا و شه‌شم هاته‌وه

چیرۆکی پینجه‌م گه‌شتی سه‌ندبادی ده‌ریایی

گوته‌ی: "خاوه‌نشکو! سه‌ندباد ده‌ستی به‌گیرانه‌وه‌ی به‌سه‌ره‌هاتی پینجه‌م گه‌شتی کرد و گوته‌ی: 'برایینه، جا کاتیک له‌گه‌شتی چواره‌م گه‌رامه‌وه، که‌وتمه سه‌ر ناز و نیعمه‌ت و نه‌وه‌ی لیم قوما‌بوو، بیرم چوو‌وه‌وه. رۆژیک له‌رۆژان هه‌وای گه‌شت له‌سه‌ری دام. وه‌ک جارانی پینشو و دلم که‌وته قرتوفرت بۆ گه‌شت و گه‌ران به‌دوورگه و شاراندا. چاکی مه‌ردایه‌تیم به‌لادا کرد و کالای گرانبایی شیایوی سه‌فه‌ری ده‌ریاییم کړی. بارم تیکه‌وه نا و له‌به‌غداوه به‌ره‌و به‌سره وه‌رئ که‌وتم. له‌وئ که‌شتیه‌کی گه‌وره و جیندارم کړی. که‌شتیوان و کریکارم بۆ به‌کری گرت. کۆیله و خزمه‌تکارم بۆ دابین کرد و به‌ریم کردنه سه‌ری. باره‌کانم خسته ناوی و کۆمه‌لێک له‌بازرگانانیش شوینیان بۆ خویان و باره‌کانیان لئ به‌کری گرتم. باریان هینایه که‌شتیه‌که‌مه‌وه. سوار بوون و دانیشتن. به‌خۆشی و شادییه‌وه که‌وتینه رۆ. له‌دوورگه‌یه‌که‌وه بۆ دوورگه‌یه‌کی دی و له‌ده‌ریایه‌که‌وه بۆ ده‌ریایه‌کی دیکه ده‌رۆیشتن. به‌دوورگه و شاراندا ده‌گه‌راین و ده‌مانکړی و ده‌مانفرۆشت. وا بوو گه‌یشتینه دوورگه‌یه‌کی پان و به‌رین و چۆل، هه‌چ که‌سیکی لئ نه‌بوو و گومبه‌زێکی گه‌وره‌ی لئ بوو. بازرگانه‌کان بۆ سه‌یری نه‌و گومبه‌زه دابه‌زین. که‌بازرگانه‌کان دیتیان، نه‌یانزانی هه‌لکه‌ی رۆخه. به‌به‌رد لێاندا تا شکا. نه‌وجار وه‌ک رۆوبار ناوی لئ ره‌وان بوو و جووچکه‌ی رۆخه‌کی تیندا ده‌رکه‌وت. بازرگانه‌کان نه‌ویان له‌هه‌لکه‌که‌هینایه ده‌ره‌وه و سه‌ریان بړی. گوشتیکی زوری بوو. من له‌که‌شتیه‌که‌دا بووم و ناگام لێیان نه‌بوو. له‌وه‌مه‌دا یه‌کیک له‌خزمه‌تکاره‌کان هات و پینی گوتم: 'گه‌وره‌م وه‌ره ته‌ماشای نه‌و هه‌لکه‌یه که'. هه‌ستم سه‌یری که‌م، ببنیم بازرگانه‌کان شکاندووینا. ئیدی من گوراندم به‌سه‌ریاندا و گوتم: 'بۆچی واتان کردووه؟ ئیستا رۆخه‌که ده‌رده‌که‌وێت و که‌شتیه‌که‌مان تیک و پینک ده‌شکینیت. خیرا هه‌لین وه‌رن سوار بن'. به‌دوای قسه‌که‌ی مندا خۆر له‌چا و ن بوو و دنیا تاریک بوو. سه‌رمان هه‌لبری تا بزانی چئ به‌ری خۆری گرت و بۆ تاریک بوو؟ سه‌یرمان کرد رۆخیک به‌ری ئاسمانی گرتووه و ده‌قریشکینی، دیار بوو بانگی جووته‌که‌ی ده‌کرد. وا بوو جووته‌که‌ی هات و له‌حه‌واوه ده‌ستیان کرد به‌قاووقیژ. خه‌لکه‌که‌خیرا سوار بوون به‌که‌شتیوان و پیاوه‌کانم گوت به‌ره‌وه‌ی تیندا بچین، که‌شتیه‌که‌بناژون. له‌جیوه که‌شتیوان ده‌ست‌و‌بردئ کرد، چارۆکه هه‌لدرا و که‌وتینه رۆ. رۆخ لێمان ون بوون، ئیمه به‌خیرایی ده‌مان ناژۆت تا له‌ده‌ستیان رزگارمان بێت. له‌په‌ر دیتمان وه‌دوامان که‌وتوون، ده‌وری که‌شتیه‌که‌مانیان دا و یه‌که‌ی به‌ردیکی زلی به‌قه‌د شاخیکی به‌چنگه‌وه‌یه.

” یه کیکیان به رده که ی به سهردا به رداینه وه. به لام چونکه که شتییه که مان تیژ ده ریشته، ویمان نه که وت و له نیزیک که شتییه که وه که وته ده ریا وه. به هژی گه وره بوونی به رده که وه ده ریا شله قا و شه پۆلکی وای دا که شتییه که مان چی وای نه ما بوو سه روژیر بئ. هه ر چهند له ئاوه ژوو نه بووه وه به لام ئه و جار پوخه که ی دیکه یان به رده که ی به سهردا به ر داینه وه و پاشی که شتییه که ی گرت و تیکی شکاند. که شتی تیک شکا و هه موومان به باره که یه وه که وتینه ده ریا وه. خودا رهحمی کرد و دهستم له تهخته یه کی گه وره ی که شتییه گیر بوو. خۆم بئ گرت وه و سواری بووم، به قاچه کانم ئاوم راده دا و با و شه پۆلانیس یارمه تیان ده دام. جا چونکه که شتییه که له نیزیکی دوورگه که دا نوقم بووبوو، شوکری خودا که ی شتمه دوورگه که. به لام له دوا هه ناسه کانمدا بووم و له ترسان و له بهر ماندووی، نیوه گیان بووبووم. له تاو برسیتی و تینویتی هینده ی نه مابوو بمرم. ماوه یه ک له قه راغ ده ریا که که وتم. تا که میک هیز هاته وه بهر. هه ستام و به دوورگه که دا گه رام. سه یرم کرد ئه و دوورگه باخیکه له گوین باخه کانی به هه شت. گولی جۆراوجۆر و میوه ی به تام و مه لی خوشخوینی تیدا بوو. له میوه کانم خوارد و له کانیه کانی ئاوم خوارد وه و سپاسی خودام کرد.“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی بئ هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

که شهوی پینچسه د و په نجا و هه وتهم هاته وه

گوته: "خاوه نشکۆ! سه ندبادی ده ریایی گوته: 'که له خنکان بزگارم بوو و که وتهم نه و دوورگه خۆشه وه تا شه و داها ت به نئو دوورگه که دا سوورامه وه. له و دوورگه یه دا نه دهنگیکم ده بیست و نه که سینکم ده بیینی. له ترسان و له بهر ماندویی و بیهیزی و بیخه وی وهک مردووم لئ هاتبوو. له په نایهک خۆم گرمۆله کرد و هه تا تاوه لاتی به یانی له جیی خۆم نه بزوتتم. که رۆژ بووه وه، هه ستام و به لیواری ده ریا شینه که دا رۆیشتم تا که یستمه سه ر کانیاویک، له وی پیره پیاویکی سیما جوانم دی دانیشتبوو. که لای دارانی به خۆیه وه به ستبوو. له بهر خۆمه وه گوتم: 'رهنگه ئەم پیره پیاوه یه کیک له سه ر نشینانی که شتییه که بیت که له خنکان بزگاری بووین و که یشتییه دوورگه که. 'لئی نیزیک بوومه وه و سلالوم لئ کرد. به نامازه وه لای دامه وه و دهنگی نه کرد. پرسیم: 'مامه گیان بۆ لیره ی؟' سه ریکی جولاند و ئاهیکی هه لکیتشا و داخ و هه سره تی لئ ده رکه وت. به ده ست تیگه یاند که له کۆلم که و بمبه بۆ نه و بهری چۆمی. به خۆم گوتم: 'ئه گه ر من چاکه له گه ل ئەم کابرا پیره دا بکه م و بیگه یه نمه نه و جییه ی خۆی ده یه ویت، رهنگه نه و چاکه یه م بیته وه ری و خودا له پاداشی نه و چاکه یه دا ده رووم لئ بکاته وه. 'گورج چومه پیتشه وه، کردمه کۆلم و برده نه و جییه ی نامازه ی بۆ کرد. نه و جار هه لته روشکام و گوتم: 'فه رموو دا به زه. 'کابرا پیره ده ست و قاچی له ملم و نئو قه دم ئالقه کرد و دانه به زی. سهیری لاقه کانیم کرد، وهک پیستی گامیشم هاته به رچاو. لئی ترسام و ویستم فری ده مه خوارئ. نه وهنده ی دی خۆی لئ توند کردم. ویستی بمکوژی له ترسام دونیام له بهر چاو تاریک بوو وهک مردوو به لادا هاتم.

"به و حاله شه وه لئی ده دام و ده ستیشی نه وهنده قورس بوو وهک قامچی ئیشی به جه رگم ده گه یاند. له تاوان هه ستامه وه، به پنی ده گوتم: بمبه بۆ لای داری میوه خۆشه کان. هه ر کاتیک سه ره پینچیم ده کرد، به لاق و ده ست تئی ده سه ره واندیم. بۆ هه ر کوئییه ک بیویستایه، نامازه ی بۆ ده کرد و وهک یه ک سم لئی ده خوړیم. نه گه ر زانیبای خاوه خاوه ده که م، به هه موو هیزی خۆی لئی ده دام. وهک دیل له بهر ده ستیدا بووم و به رده وام به دوورگه که دا ده مگنرا و شه و رۆژ به کۆل و قه لاندۆشمه وه بوو. به سه ر شان و مل و پشتما ده میست و ده ریا. له کاتی خه ویشدا توند ده ست و لاقه کانی له ده وری مل و ناوقه دم ده ئالاند. که میک ده خه وت و دیسان خه به ری ده بووه وه و لئی ده دام. نه مده توانی لار بجوولیمه وه و به رده وام له رهنج و ده رده سه ریدا بووم. سه رکۆنه ی خۆم ده کرد و مه رگم به ناوات ده خواست.

" 'ماوهیهکی زۆر ئاوا له زهجر و نارچهتیدا بووم تا وا بوو پوژنیک له پوژان له دوورگه که دا گه شتمه شوینتیک پر بوو له کوله که. هه ندیکیان وشک بوویون. کوله که یهکی وشکی گه ورهه هه لگرت و سه ره که یم لا برد و هه لمکولی. دواتر چوومه بن دارمیتیک. ئاوی تریم گوشیه نیوی و پریم کرد و توند سه ریم نایه وه. له بهر خورم دانا. ماوهیهکی به سه ردا تته پری تا گه یی و بوو به بادهیهکی بیوتنه. من هه موو پوژنیک لیم ده خوارده وه. ئه و به دهستی ئاماژه ی کرد که ئه وه چیه؟ گوتم: 'ئه مه شتیکه هیز ده داته دل و میتشک ئاسووده ده کات.' که میتکم له و بادهیه ده خوارده وه و وهک ئه سپ ئه وم به نیو داراندا ده گنپرا. که ته واو مه ست بووم، که وتمه سه ما و گورانیکوتن و سه رخوشی. ئه و چه په له که منی ئاوا بینی، داوا ی کرد له و بادهیه بیده من. منیش له ترسی گیانم، کوله که مه یه که م داین. ئه ویش زارکی کوله که ی به ده میه وه نا و ئه و مه یی تته دیا مابوو، هه لیقوراند و کوله که که ی فری دا. ئه و جار مه ست بوو. به کۆلمه وه که وته سه ما و جووله جوول، تا وا لئ هات ئه وه نده مه ست بوو، هیزی له به ردا نه ما و شل بوو، به ملاولادا لار ده بووه وه. که زانیم هیزی نه ماوه، له کۆلم کرده وه و به زه ویمدا دا. "

لیردها بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه وینکی دیکه.

که شوی پښتو څه و پښتو و هه شتم هاته وه

گوټی: "خاوشکو، سهندبادی دهريایی به هاوريکاني گوت: 'که ئه و چه په لښم به زه ويدا دا، له کولم بووه وه و بزگارم بوو. ئه و جار ترسم لي نيشته که به مه سستی هه ستيته وه و کيشه م بو دروست بکا. گورج به رديکي زلم به توقی سهريدا دا و کوشتم. که مرد، دلّم حه ساوه. به پژدا ده چوم به ميوه و شت خوم تير ده کرد و ئاوم ده خوارده وه و پاشان ده چوم وه قه راغ ده ریا و داده نيشتم و چاوه پي که شتی ده بووم. پژيکيان بيرم له سه ربورده ی خوم ده کرده وه و له بهر خومه وه ده مگوت: 'خوزگه ده مزانی دواي ئه مه چيم به سه ر دي. بلي به ساغ و سلامه تي بگه پيمه وه ناو که سوکارم يا نا؟' راست له و کاته دا که شتيه که له ده ريادا ده رکه وت و هات هات تا که شتيته لای من و لایان دا و له نگریان خست گوري سه کانيان به داره کانه وه به سته وه. سه رنشي نه کان هاتنه دوورگه که وه و من به ره و لایان چوم. که بينميان، خيرا هاتنه لام و ده وريان دام و پرسيا ربارانيان کردم. که بوچی له و دوورگه يم. منيش به سه رهاتي خوم بو گيرانه وه. سه ريان له سه کانم سوور ما و پييان گوتم: 'ئو پيره پياوه ی هاتو وه ته کولي تو، ئه وه 'پيري ده ریا' ي ده لين. جگه له تو، کهس نه بووه بچيته ژير پييه کاني و بزگاري بي. سپاس بو خدا که سلامه تي.'

" 'ئه و جار خواردن و پژاکيان بو هينام. به ئه اندازه ی پيويست خواردم و جلم له بهر کرد. دواي برديانمه که شتيه که وه و ناژوتيان تا که شتيه شاريک که خانووه کاني به رز بوون و ده يانروانيه سه ر ده ریا. به و شاره يان ده گوت شاري مهيموونان. خانووه کاني ئه و شاره ده رگايه کی چو که يان به سه ر ده ريادا هه بوو. دانيشتوانه که ی که ده بوو به شه و له ترسي مهيموونان به و ده رگايه دا ده چورن سواري لو تکه و گمي و که شتيان ده بوو و که ميک له روخ ده ریا که واوه ده چورن هه ر له ويدا ده خه وتن تا به ياني. ئه من چوم سه ريکي نيو شارمدا که ميک بگه ريم و چاو له ولایي بکه م که چی که گه رامه وه که شتيه که رو يشتبوو. له تاوان به هه ردووک ده ست به ئه ژنو ی خوم دادا. ئيدي وه بيرم هاته وه، جارن چيم چيشتو وه به ده ست مهيموونانه وه. ئيدي هينده نارحه ت بووم ده ستم کرد به گريان. له و جه نغه يدا که سيکی خه لکی ئه و شاره هاته لام و گوټی: 'کاکه ئه وه چيه بو نارحه ته تی؟ ده ليی غه واره ی؟' گوټم: 'به لي، لاوه کيم و له گه ل که شتيه که بووم، هاتمه خوراي که ميک له نيو شار بگه ريم ده رنگ هاتمه وه و فريای نه که وتم، رو يشتبوو. کابرا گوټی: 'هه سته له گه لم وه ره سواري لو تکه يه که شتيک به ده نا ئه گه ر شه و ليزه بمينييه وه، مهيموونان شه و هه لاهه لات ده کن. 'ئيدي هه ستام له گه لی چوم و سواري لو تکه يه که بووم. لو تکه که يان فرسه خيک له ويشکی دوور خسته وه و شه و له ويدا خه وتين. که پژ بووه وه، گه رانه وه بو ويشکی و له لو تکه و شته کان دابه زين. هه رکه سه ی چو به لای کاري خو يه وه و ئه وه

بیشه‌ی هه‌موو رۆژیکیان بوو. ئە‌گەر که‌سێک هاتبا و له‌ ناو شار ب‌ما‌بایه‌وه، شه‌و که‌ مه‌یمو‌نه‌کان د‌رژانه‌ ناو شار هه‌پروون به‌ هه‌پروونیان ده‌کرد. که‌ رۆژ ده‌بووه‌وه، مه‌یمو‌نه‌کان ده‌چوونه‌ ده‌ره‌وه‌ی شار و میوه‌ی باخه‌کانیان ده‌خوارد و تا ئێواره‌ له‌ کتو ده‌خه‌وتن. که‌ هه‌وا داریک ده‌بوو دیسان داده‌گه‌رانه‌وه‌ بۆ ناو شار و ئە‌و شاره‌ له‌ شاره‌ هه‌ره‌ دووره‌کانی سوودانه‌.

" 'یه‌کیک له‌و شته‌ سه‌یر و سه‌رسوو‌ر‌ه‌ینه‌رانه‌ی له‌و شاره‌دا به‌ سه‌رم هات، ئە‌وه بوو که‌ پیاویک له‌وانه‌ی شه‌و له‌ گه‌مییه‌که‌دا ده‌مانه‌وه‌ لێی پرسیم: 'تۆ که‌ له‌م شاره‌دا غه‌ریبی، ئە‌ی هه‌یج پ‌یشه‌یه‌ک ده‌زانی خۆتی پ‌یوه‌ سه‌رقال ب‌که‌ی؟' گوتم: 'نه‌ به‌ خدا هه‌یج کار و پ‌یشه‌یه‌ک نازانم، جگه‌ له‌وه‌ی پ‌یاویکی بازرگانم و هه‌یج سامانیکم نییه‌. که‌شتیه‌کم هه‌بوو پ‌ر له‌ کالای گ‌رانبایی. ئە‌ویش له‌ ده‌ریادا تیک ش‌کا و هه‌ر چی ت‌یدا بوو نو‌قم بوو. خودای گه‌وره‌ ته‌خته‌یه‌ک له‌ ته‌خته‌کانی ئە‌و که‌شتیه‌ی بۆ کردمه‌ هۆکار و بووه‌ مایه‌ی پ‌زگاریم.' ئە‌و کابرایه‌ که‌ ئە‌و قسه‌یه‌ی لێ بیستم، تووره‌که‌یه‌کی بۆ ه‌ینام و گوتی: 'ئ‌م تووره‌که‌یه‌ بگه‌ر و پ‌ری که‌ له‌ ورکه‌ به‌رد ئ‌یره‌ ورکه‌به‌ردی زۆره‌. که‌ ورکه‌به‌رده‌کانت کۆ کرده‌وه، ره‌گه‌ل کۆمه‌لێکت ده‌خه‌م که‌ له‌ شار ده‌چنه‌ ده‌ره‌وه‌. به‌وانت ده‌سه‌پ‌یرم. تۆ له‌گه‌ل ئە‌واندا ب‌رۆ، ئە‌وان هه‌ر چیه‌کیان کرد تۆش وا ب‌که‌، په‌نگه‌ ئە‌وه‌نده‌ی قازانج بۆت هه‌بی که‌ بتوانی پ‌نی ب‌گه‌رییه‌وه‌ شاره‌که‌ی خۆت.'

" 'وا بوو ئە‌و پ‌یاوه‌ منی له‌گه‌ل خۆی برده‌ ده‌ره‌وه‌ی شار. من تووره‌که‌کم پ‌ر کرد له‌ ورکه‌به‌رد. تا من وام کرد، ئە‌و که‌سه‌انه‌ی که‌ قه‌رار بوو له‌گه‌لیان ب‌چمه‌ ده‌ری هاتن. ئە‌و کابرایه‌ منی به‌وان سه‌پارد و گوتی: 'ئ‌وه‌ پ‌یاوه‌ غه‌ریبه‌. خ‌یرتان ده‌گاتێ له‌گه‌ل خۆتاندا بیبه‌ن. به‌شکوو له‌م پ‌ییه‌وه‌ بتوانی قووتی خۆی په‌یدا ب‌کا و خوداش پاداشی خ‌یرتان بداته‌وه‌.' که‌چی گوتیان: ده‌ی زۆر باشه‌ پ‌یمان خۆشه‌ بابێ.' ئ‌یدی منیان له‌گه‌ل خۆیان برد و ئە‌وانیش یه‌کی تووره‌که‌یه‌کی وه‌ک ئە‌وه‌ی منیان پ‌ن بوو که‌ پ‌ربوون له‌ ورکه‌به‌رد. پ‌یکه‌وه‌ رۆیش‌تین تا گه‌یش‌تینه‌ ده‌شتیکی به‌رینی پ‌ر له‌ داری به‌رز، که‌س نه‌یده‌توانی ب‌گاته‌ چله‌پۆپه‌کانیان. ئە‌و نیوه‌ تزی بوو له‌ مه‌یموون. که‌ مه‌یمو‌نه‌کان ئ‌یمه‌یان د‌یت، ل‌یمان سه‌له‌مینه‌وه‌ و به‌ داره‌کاندا هه‌لگه‌ران. ئە‌وجار هاو‌پ‌رێکانم، ئە‌و به‌ردانه‌ی له‌ تووره‌که‌کانیاندا ه‌ینابوویان، له‌ مه‌یمو‌نه‌کانیان هه‌لده‌کرد. مه‌یمو‌نه‌کانیش میوه‌ی داره‌کانیان لێ ده‌کرده‌وه‌ و له‌ وانیان هه‌لده‌کرده‌وه‌. که‌ سه‌یرم کرد، د‌یتم ئە‌و میوانه‌ی مه‌یمو‌نه‌کان ل‌یان ده‌کرده‌وه‌ و ده‌یانهاو‌یش‌ت، گو‌یزی ه‌یندین.

'منیش چوومه‌ ژێر داریکی گه‌وره‌ که‌ مه‌یموونی زۆر به‌سه‌ره‌وه‌ بوو، ده‌ستم کرد به‌ به‌رد تێ گ‌رتن. ئە‌وانیش گو‌یزی ه‌یندییان تێ ده‌گرتمه‌وه‌. گو‌یزه‌کانم کۆ ده‌کردنه‌وه‌ و ه‌یش‌تا به‌ردی ن‌یو تووره‌که‌کم ته‌واو نه‌بووبوو که‌ گو‌یزی زۆرم کۆ کردبووه‌وه‌. هاواله‌کانم

ته‌او بوون و هه‌رکه‌سه‌ی له قه‌را توانایی خۆی گویزی کۆ کردبووه‌وه. هه‌ر ئه‌و پۆژه که‌پاینه‌وه بۆ نێو شار. من چوومه‌وه بۆ لای ئه‌و پیاوه‌ی منی له‌گه‌ل ئه‌و کۆمه‌له‌دا نارد. ئه‌وه‌ی هه‌تا‌بوومه‌وه دامی و سپاسی چاکه‌که‌یم کرد. ئه‌و کابرایه‌ پنی گوتم: 'له‌مانه‌ به‌ ئه‌ندازه‌ی قووتی ئه‌م‌پۆت بفرۆشه.' ئینجا کللیکیشی دامی و گوتی: 'ئمه‌ کللی فلان شوینته و به‌شه‌که‌ی دیکه‌ی گویزه‌کان له‌وێ دانێ و هه‌موو پۆژی له‌گه‌ل ئه‌و کۆمه‌له‌دا پڕۆ و به‌و جۆره‌ بکه‌ که‌ ئه‌م‌پۆ کردت.' دوا‌ی خراپترینیان جیا‌که‌وه، بپفرۆشه و به‌شه‌که‌ی دیکه‌ی لێره‌دا کۆ بکه‌وه. به‌شکوو پۆژیک فریات که‌وێ و بتوانی پنی بچیبه‌وه بۆ شاره‌که‌ی خۆت. دۆعای خیرم بۆ ئه‌و پیاوه‌ کرد و به‌و جۆره‌ی راپسپاردبوو، هه‌موو پۆژیک توورکه‌که‌م پڕ ده‌کرد له‌ به‌رد، له‌گه‌ل هاو‌پیکاندا ده‌چومه‌ ده‌ر و ئه‌وان چیان ده‌کرد، منیش وام ده‌کرد. ماوه‌یه‌کی زۆر ئه‌مه‌ کارم بوو هه‌تا گویزیک زۆرم له‌و گویزه‌ هه‌ندیه‌ خپ کرده‌وه و زۆریشم لێ فرۆشت. پاره‌که‌م کۆ کرده‌وه و ئه‌گه‌ر کالایه‌کی باشم بدیبایه‌ ده‌مک‌ری. خۆشم لێ ده‌گوزه‌را و خه‌لکی شار ده‌یانناسیم و پزیزان لێ ده‌گرتم. ئیدی ئه‌وه‌ کاری من بوو تا وا بوو پۆژیکیان له‌ که‌ناری ده‌ریا راوه‌ستا‌بووم که‌ که‌شتیه‌ک به‌ره‌و شار هات و له‌وێ له‌نگه‌ری گرت. بازرگانیک زۆر له‌ که‌شتیه‌که‌ دابه‌زین. سه‌رقالی کرین و فرۆشتن بوون. من هاتمه‌وه‌ لای کابرا و پیم گوت ئه‌وه‌ که‌شتیه‌ک هاتوه‌ منیش ده‌مه‌ه‌وێ له‌گه‌ل‌یدا پڕۆمه‌وه‌ بۆ شاره‌که‌ی خۆم، زۆرم بیری ولات و که‌س‌و‌کاره‌که‌م کردوه‌وه. گوتی: 'به‌لێ، راست ده‌که‌ی.' ئیدی مالا‌واییم لێ کرد. سپاسی چاکه‌که‌یم کرد و هاتمه‌وه‌ بۆ لای که‌شتیه‌که‌. شوینیکم له‌ خاوه‌نی که‌شتیه‌که‌ به‌ کرێ گرت. ئه‌و گویز و کالایه‌ی هه‌مبوو، هه‌مووم خسته‌ که‌شتیه‌که‌وه و هه‌ر ئه‌و پۆژه که‌شتیه‌که‌ که‌وته‌ پنی.' "

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مه‌ش‌وه‌یش کۆتایی پنی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌که‌.

که شهوی پینجه سده و په نجا و نویم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکؤ! سهندبادی دهریایی به هه نته شیانی کۆره که ی گوت: 'هه ر ئه و پۆزه که شتییه که وه پئی کهوت و له دوورگه یه که وه بؤ دوورگه یه کی دی ده چووین و له ده چووینه هه ر کوئی خهریکی کرین و فرۆشتن ده بووین و قازانجمن ده کرد. تا وا بوو خودا زۆر زیاتر له و مالهی پئی به خشییم که له ده ستم دابوو. له و پۆژانه دا گه یشتینه دوورگه یه ک که منخه ک و بیباری زۆر بوو هه ندیک ده یان گوت: له تهنیشت هه ر بیبه ریکدا گه لایه کی گه وره هه یه به سه ریه وه سه ینهر ده کات و نایه لیت باران لئی بدات، که بارانیشت خۆش بکات، ئه و گه لایه له سه ر بیبه ره که لا ده چئ. له وئ پۆیشتیین گه یشتینه دوورگه یه ک، دوورگه ی عه سه راتیان پئی ده گوت که داری عوودی قه ماریی زۆر لئ بوو. دوا ی ئه وه گه یشتینه دوورگه یه کی دیکه که پینج پۆزه پئی له وه ی پێشووه وه دوور بوو. پپ بوو له عوودی چینی که له عوودی قه ماریی باشتر و گرانتره. به لام خه لکی ئه و دوورگه یه له چاو خه لکی دوورگه ی عوودی قه ماریی بیدین و بیپه وشت بوون؛ خۆشیان له خراپه کاری ده هات و داب و په وشتی ئیسلامه تیان له به رچاو نه ده گرت. دوا ی ئه وه گه یشتینه شوینی مروارییه کان. گوژی هیندیمان ده دا به نۆقاره کان¹ تا له به ختی ئیمه بچنه ژیر ئاوه که وه. که چونه ژیره وه، مرواریی گه وره و گرانباییان له گه ل خۆیان هینا ده ری. مروارییه کانی من له هی هه مووان گه وره تر و باشتر بوو. نۆقاره کان گوتیان: 'گه ورم، شوکوری خودا تو به ختی چاکت هه یه، ئاخه هه رگیز مرواریی وامان ده رنه هیناوه.' ئه و جار مروارییه کانم وه رگرت و هاتینه وه نیو که شتییه که. که شتیمان ئاژۆت و شه و و پۆژیک به ریوه بووین تا گه یشتینه وه به سه ره. له وئ له که شتی دابه زیم، ماوه یه کی که م مامه وه. دوا ی ئه وه پروم له به غذا کرد. گه یشتمه وه گه ره کی خۆمان و چوومه وه مالی خۆم. خزمان و دۆستان به ساغی و سلامه تی من دلخۆش بوون و پیروزیاییان لئ کردم. دیاریم بؤ دۆست و خزم و ناسیاوان نارد. نان و ئاوم دا به هه تیو و بیوه ژنان و پۆشته و به رداخم کردنه وه. خودا وا قه ره بووی بؤ کردمه وه که سامان و ماله که م زۆر زیاتر بوو له چوار سه فه ره که ی پینشوم. ئه و ده رد و چه ره سه سه ریانه ی به سه رم هاتبوون، له بیرم چوونه وه. له جارن زیاتر پروم له عه یش و نۆش و به زم کرد. ئه وه بوو به سه ره اته کانی پینجه م گه شتم. جا ئیشه للا خودا یار بی، سه بیی به سه ره اته شه شه م گه شتمتان بؤ ده گپه مه وه که زۆر له وان هه سه یر و سه مه ره تره.

"ئه و جار سفره یان راخست و نانیا ن خوارد. دوا ی سهندبادی دهریایی سه د مسقالی

¹. نۆقار: غواص، ئه وه ی ده چپته قوولای ئاو.

زیرى سوور دا به سەندبادى كۆلبەر. سەندبادى كۆلبەر زېرەكانى له شاقەلى كراسەكەى كرد و لەوپەرى سەرساميدا گەراوه مالهكەى خۆى. ئەو شەوئى به خۆشى و كامەرانىيەوه تىپەراندى. كە بانگى بەيانى دا، هەستا نوێژەكەى كرد و لە جەنگەى خۆيدا بەرەو مالى سەندبادى دەريايى كەوتە رۆ. كە گەيشتە لای، سلاوى لێ كرد. سەندبادى دەريايى ولامى سلاوئەكەى داوه و فەرموى كرد دانیشى. سەندبادى ويشكى دانیشت و لەگەل سەندبادى دەريايىدا كەوتنە وتوویژ تا هاوړىكانى دىكەش هاتن. ئەوجار لە هەرلایەكەوه قسە و باس كەرم بوو تا سفرە راخرا و چىشت داندىرا. هەنتەشيان خواردیان و خواردیانەوه و كەيفيان ساز بوو. ئەوجار سەندبادى دەريايى سەرى گۆلەى بېرەوه رىبەكانى گرتە دەست و دەستى كرد بە گێرانهوئى بەسەر هاتەكانى شەشەم گەشتى:

چیرۆکی شه شه م گه شتی سه نهدادی ده ریایی

" هاوړییان، کاتیک له پینجه م گه شتم گه رامه وه، رهنج و چه رمه سه رییه کانم له بیر چوونه وه. که وتمه سه ر خوشی و شادی و خوشگوزهرانی. نه وه بوو پوژیک له پوژان هر وهک خوی خوم بوو به دلنکی شاده وه دانیشتبووم که دهسته یهک له بازگانان هاتنه کنم، دیار بوو پیاوی گه شت و گه ران بوون. که نه وانم دی، گه شتی ده ریام بیر هاته وه. نه و ساته م هاته وه یاد که به دیدتنی دوست و خزمان شاد بوو بوومه وه. دیسان هه وای سه فهر له سه ری دام. نه وه بوو کالا و شتومه کی گرانبایم کری. شتی وا که شایانی گه شتی ده ریای بن. بارم به ست و له به غداوه به ره و به سره که وتمه ری. له وئی له که شتییه کی گه وره دا که کومه لیک له بازگانانی تیدا بوو، شوینیکم به کری گرت. باره کانم خستنه که شتییه که وه و له به سره ده رچووین." "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکي دیکه.

که شهوی پینجسه د و شهستم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! سهندبادی ده‌ریایی گوتی: 'بارم خسته که‌شتیه‌که‌وه و له‌گه‌ل هاو‌پیکانمدا له‌شاره‌وه به‌ره‌و به‌سره‌گه‌شته‌که‌مان ده‌ست پین کرد. به‌رده‌وام له‌شوینیکه‌وه بۆ شوینیک و له‌شاریکه‌وه بۆ شاریکی دیکه‌ده‌چووین و خه‌ریکی کپین و فرۆشتن بووین و ده‌گه‌پاین. خۆشمان به‌سه‌ر ده‌برد و گه‌شته‌که‌مان به‌فه‌ر بوو و قازنجی زۆرمان کرد تا وا بوو رۆژیکیان که‌شتیوانی که‌شتیه‌که‌هاواری لێ هه‌ستا و کلاو‌پینچی له‌عه‌رزى پاکیشا و به‌چه‌پۆک دای به‌سه‌ر و گوێلاکیدا و له‌تاوان بووراوه. بازرگانه‌کان لێ کۆ بوونه‌وه و گوتیان: 'که‌شتیوان! ئه‌وه چی قه‌وماوه بۆ وا ده‌که‌ی؟! ' که‌شتیوان گوتی: 'گه‌لو، پیمان ون کردوو و له‌ده‌ریایی بێ مه‌ترسی ده‌رچووین و له‌ده‌ریایه‌کی دیکه‌داین که‌من شاره‌زای نیم. ئه‌گه‌ر خودا خۆی له‌م شوینه مه‌ترسیداره‌رزگارمان نه‌کات، هه‌موومان تیدا ده‌چین. جا که‌وايه له‌خودا بپارینه‌وه و داوای یارمه‌تی لێ بکه‌ن.' ئه‌وجار که‌شتیوان هه‌ستا بۆ رینگه‌چاره‌یه‌ک بگرێ. له‌ناکاو ره‌شه‌بایه‌ک که‌شتیه‌که‌ی به‌ره‌و پاشه‌وه پادا و له‌نیزیک کینوکی بلنددا تیکی شکاند. ته‌خته‌کانی پرش و بلاو بوون و هه‌ر چیه‌کی تیدا بوو نو‌ق‌می ده‌ریا بوو. بازرگانان که‌وته‌ده‌ریاوه. به‌شیکیان خنکان و به‌شیکیان خۆیان گه‌یاندە کتیه‌که‌. منیش له‌وانه‌بووم که‌رزگارم بوو. به‌کتیه‌که‌دا هه‌لگه‌پام و له‌وتیه‌دوورگه‌یه‌کی گه‌وره‌م دی که‌گه‌لیک که‌شتی شکاو له‌لایدا که‌وتبوون. گه‌لینکم له‌و شتانه‌بینی که‌ده‌ریا پادابوونه‌قه‌راغه‌وه و سه‌رسامیان ده‌کردی. چوومه‌نیو دوورگه‌که‌وه و کانیه‌کم دۆزییه‌وه که‌له‌ژێر کتیه‌که‌وه هه‌لده‌قولا و پووباریکی له‌به‌ر ده‌رۆیی و له‌لایه‌کی دیکه‌ی کتیه‌که‌وه له‌زه‌وی ده‌چوو خواره‌وه. ئیدی سه‌رنشینانی که‌شتیه‌که‌ئاوا هاته‌دوورگه‌که‌ و له‌وێ پرش و بلاو بوونه‌وه. به‌بینینی ئه‌و کالا و شته‌زۆرانه‌ی له‌که‌ناری ده‌ریاکه‌دا بوون، هۆشیان لای خۆیان نه‌ما و وه‌ک شیتیان لێ هات. له‌نیو ئه‌و پووباره‌شدا گه‌وه‌ر و یاقوت و مرواری جۆراوجۆری گه‌وره‌م بینی که‌هه‌ر وه‌ک لمی پووبار هه‌ل‌پێژرابوون و به‌ستینی ئه‌و پووباره‌به‌هۆی ئه‌و شتانه‌وه که‌تیندا بوو، وه‌ک ئه‌ستیره‌ده‌دره‌وشاوه. له‌و دوورگه‌یه‌دا گه‌لیک عوودی چینی و عوودی قه‌ماریم بینی. له‌وێ سه‌رچاوه‌یه‌کی عه‌نبه‌رم بینی هه‌لده‌قولا و وه‌ک مۆمی تهاوه به‌ره‌و که‌ناراوه‌که‌ده‌رۆیشته‌. یانله‌به‌ری ده‌ریایی له‌ده‌ریا ده‌هاتنه‌ده‌ر و هه‌لیانده‌لووشی و ده‌چوونه‌وه ده‌ریاوه. دواتر ئه‌و عه‌نبه‌ره‌له‌سکی ئه‌و گیانله‌به‌رانه‌دا گه‌رم ده‌بوو و له‌ده‌میان‌وه ده‌یانکرده‌وه نیو ئاوی ده‌ریاکه‌. ده‌ستبه‌جی له‌ده‌ریادا ده‌یه‌سه‌ت. ده‌گۆرا، شه‌پۆله‌کان پادیده‌دانه‌رۆخ ده‌ریاکه‌ و بازرگانان کۆیان ده‌کردنه‌وه. به‌لام ئه‌و عه‌نبه‌ره‌ی که‌پوخت بیت و گیانله‌به‌ران نه‌یانبردیته‌ده‌ریاوه، له‌رووی زه‌ویی ئه‌و دوورگه‌یه‌دا ده‌یه‌سه‌ت. که‌س ناتوانیت بچیته‌ئه‌و شوینه‌وه وا عه‌نبه‌ری

پوختی تېدايه، چونکه دوورگه که له نښوان چه ندين کښودايه و کهس ناتوانيت به سهر نه و کښواندا هه لگه پښت و له هېچ لايه که وه ريگا ناچيته وه سهر نه و دوورگه که.

” به کورتي، ښمه له و دوورگه يه دا ده که پښان و سه يري ده سترگي کردگارمان ده کرد. له کاري خومان چه په سابووين و ترس نيشتبوه دلمان. تويشوو يه کي که ممان پښ بو و پوژي جاريک يان پوژه نا پوژيک نانمان ده خوارد. هر که سيکمان لي ده مرد، ده مانشورد و له و په پو و شيتالهي ده ريا رايدا بوونه که ناروا وه که وه کفتمان بو ده کرد. نه وه بوو زورمان لي مرد و که ميکمان مایه وه. به هوي ده ریا وه توشي سک نيشه بووين. دواي ماوه يه کي که م دانه دانه هاورپکانم مردن. پښ له من کهس نه ما و تويشوو يه کي که ميشم پښ بوو. ښدي بو حالي خوم گريام و گوتم: 'خوزگه من له پيش هاورپکانم ده مردم به سته بوو ده يانشوردم و کفنيان ده کردم و ده يان ناشتم.' “

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروکي نه وشه و پيش کوتايي پښ هات و شه هرزاد دريژه ي چيروکه که ي هه لگرت بو شه ويکي ديکه.

کەسێک جگە لە گوندی خۆی، بستە.....یک ئەواتر نەچوو
شاری وان کەلاوێهە، ن.....اگا بە گوندەکەى خۆیان

"بە کورتى، بە هەزار ترس و ئەللا ئەللا لە سەر ئەو تەختیە دانیشتم و بە ڕووبارەکەدا رویشتم و بیرم لە سەرەنجامی کاری خۆم دەکردەو. تەختەکە بەسەر ئاوەکەدا ڕویشت تا وا بوو ڕووبارەکە چوو لە بن زەوییهو و منیشی لەگەڵ خۆی بردە خوارى. ئەو نیو تارىکییەکەى ئەنگوستەچاو بوو هیچم لى دیار نەبوو، جارجار تەختەکە لە قەرەغەکانى ئەشکەوتەکە دەگیرا و بە زۆری تیو دەچوو یان بۆخۆم سەرم لە میچەکەى دەدا و ئیشیکى زۆرم پى دەگەیشت. تازە ڕىگای گەرانەو هەشم نەبوو. کەردەپەشیمان بووم و خۆم سەرکۆنە دەکرد و دەمگوت: 'ئەگەر بێتوو ئەم شوینە ئەوەندە تەنگ ببیتتەو و لوتکەکەى تیو نەچى، چیم بە سەر دى هەر خودا بۆخۆی دەزانى بە چ سەگمەرگییەک دەمرم.' باش بوو بە هەر زەحمەتیک بوو لەو تەنگانانە رەد دەبووم. هەر ڕویشتم و شوو و ڕۆژم لىک جیا نەدەکردەو و لە ترسى گیانى خۆم زیڕەم کردبوو. هەر بەو جۆرە بەسەر ئاوەکەدا دەڕویشتم و ئەو ڕووبارە دەمیک تەنگ و دەمیک پان دەبوو، بەلام ئەو تارىکییە چرە ئازارى دەدام و تەواو بىزار دەکردم. دوايە هیندە ماندوو و شەکت بووم بى ئەوئەى بۆخۆم بزانم خەوم لى کەتبوو. کاتیک خەبەرم بوو، هەستم کرد کەوتوم تە روناکاییهو. چاوم کردەو، شوینیکى بەربلاو و خۆش بوو، لوتکەکەم بە داریکەو بەسترابوو. دەستەیکى خەبەشى لىم خىر بوو، ئەوئەى کە دىتیاى من چاوم کردەو، لىم نىزىک بوو، ئەوئەى بە زمانىک دەدان کە لىتیاى تىنەدەگەیشتم. جا بە هۆى ئەو سەختى و ناخۆشییەوئەى لەژىر کىوئەکەدا چەشتبووم، پىم وا بوو، خەون دەبىنم. کە قەسەیان لەگەڵ کردم، من لىتیاى تىنەدەگەیشتم و لەلام نەدانەو. ئەوجار پىاوئیکىان هاتە بەرەو، بە عەرەبى سلاوى لى کردم. پىی گوتم: 'کاکى برا، کىت و خەلکى کوىت؟ بۆچى هاتووئە ئىرە؟' دوايى گوتى: 'ئىمە وەرزیڤىن، هاتبووین زەوییهکانمان ئاو بدەین. کە توومان لىرە بە خەوتووئەى لە سەر ئەو لوتکەیکە دىت لوتکەکەمان گرت و بەستمانەو، گومان بەشکوو هەستى پىمان بلىت بۆچى هاتووئە ئەم شوینە.' پىم گوت: 'گەرەم، لە پىی خودا سەرەتا شتىک دەنى بىخۆم لە برسان هىزى قەسەکردنم نىیە. دواى ئەوئەى شتىکم خوارد، هەرچى دەپرسى بپرسە.' خىزا خواردنى بۆ هىتام. تىرم خوارد و خەسامەو. ترسم ڕەوییهو و گىانم هاتەو بەر. کە بووژامەو سەپاسى خودام کرد و خۆشحال بووم کە لەو تەنگ و چەلمەيە و شانەچىرەيە دەرچوو بووم. تەواوى بەسەرەتایى خۆم لەسەرەتاو تا کوتایى بۆ گىرانەو و ناخۆشییەکانى ئەو ڕىبەم بۆ باس کردن."

لىرەدا بوو، ماوئەى چىرۆکى ئەمشەوئەى کوتایى پى هات و شەهرزاد درىژەى چىرۆکەکەى هەلگرت بۆ شوئیکى دیکە.

که شهوی پینچسه د و شهست و دووم هاته وه

گوته: "خاوه نشکۆ! سه نهدادی ده ریایی گوته: 'ئه و جار خه لکه که به به کدییان گوته: 'ده بی ئه مه له گه ل خۆماندا بیهینه لای پاشا تا به سه رهاته که ی بۆ ئه ویش بگێرته وه.' سه نهداد ده گێرته وه که منیان له گه ل خۆیان برد و لۆتکه که شیان به هه رچی که وهه ر و مرواری و سامانه وه بوو هه لیان گرت و بردیانه لای پادشا. چوینه لای پاشا و من به سه رهاتی خۆم گێراوه.

" پاشا سه ری له به سه رهاته که م سوور ما و پیروزبایی ساغ و سلامه تیمی لئ کردم. منیش هه ستام چووم له سه ر لۆتکه که که وهه ر و مرواری و عوود و عه نبه ریکی زۆرم هینا و پینشکه شی پاشام کرد. من له دلی پاشا جیم خۆش کرد و پله م به رز بووه وه و هه یج کات له باره گاکه ی جیا نه ده بوومه وه. هه رکه س پتی بکه و تابه ته ئه و دوورگه یه وه، هه والی شاری منی ده پرسسی و منیش هه والی شاری ئه وانم ده پرسسی. وا بوو رۆژیکیان پاشا هه والی خه لیفه ی به غدای پرسسی و پتی خۆش بوو دادگه ری و دلکراوه یی ئه و بزانیته. من باسی به خشنده یی و دادگه ری خه لیفه م بۆ کرد و ئه و سه ری له کاره کانی خه لیفه سوور ما و گوته: 'خه لیفه ره وشتیکی جوانی هه یه و کاره کانی له پرووی زانسته وه یه. قسه کانت خۆشه ویستی ئه ویان له دلمدا دروست کرد. جا ده مه ویت دیارییه کی بۆ ئاماده بکه م و به تۆدا بۆی بنیرم.' گوتم: 'به سه ر چا و گوێزایه لی فه رمانتم و دیارییه که ت ده گه یه نمه ده ست خه لیفه و خۆشه ویستی تۆی بۆ ده گێرمه وه.'

" به کورتی و به پوختی، ماوه یه کی زۆرم له لای پاشا به شکومه ندی و خۆشبووی به سه ر برد. رۆژیک له رۆژان له دیوانی پاشا دانیشتبووم، بیستم له نیو شار تاقمیک که شتییه کیان ساز کردوه و به ته مان بچن بۆ به سه ره. به خۆم گوته: 'ده رفه تی چاکه و هه لی وا هه لئا که ویتته وه.' ئیدی خیرا چوومه لای پاشا، ده ستیم ماچ کرد و ئاگادارم کرده وه که ئه و کۆمه له که شتییه کیان ساز کردوه و، به ته مان بچن بۆ به سه ره، منیش زۆر تامه زۆری ولات و که سوکاری خۆم. ئه گه ر پیم بده ی پیم خۆشه له گه لیان برۆم. پاشا گوته: 'چۆنت پین خۆشه وا بکه، به لام ئه گه ر لاشمان بمینییه وه، ریزت له سه ر چاومانه.' گوتم: 'گه وره م، قه سه م به خودا، تۆ منت نوقمی چاکه ی خۆت کردوه، به لام تاسه ی دیداری مال و مندال و ولاتم زۆری بۆ هیناوم.'

" پاشا ئه و بازرگانانه ی بانگی ده ربیار کرد که نیازی گه شتیان هه بوو. منی پین سپاردن و سامانیکی بیته ندازه ی پین به خشیم و دیاریی شایانی بۆ خه لیفه ها روونه پره شهید به مندا نارد. دوا یی مالاواییم له پاشا و ته وای هاورپیکانم کرد. له گه ل بازرگانه کاندای سواری

که شتییه که دا بووم و وه پئی که وتین. بای خوازراو هه لیکرد، که شته که مان خوش بوو و بهرده وام لهم ده ریا بۆ ئه و ده ریا و له م دوورگه بۆ ئه و دوورگه ده چووین هه تا به سلامه تی که یشتینه وه به سره. له وئ له که شتی دابه زیم و چنده پوژنیک مامه وه. پاشان به ره و به غذا وه پئی که وتم و یه کسه ر چومه باره گای هاروونه پره شهید. ئه و دیاریبانه ی، پاشا بۆ خلیفه ی نارده بوو، دام به بهر پرسانی ده ربار. دوا ی ئه وه هاتمه وه مالی خۆم و مال و سامانه که م کو کرده وه. هاو پئی و خزم و خویش هاتنه سهردانم و به دیداری یه کتر خوشحال بووین و دیاریم بۆ هه موو لایه ک نارد. دهستی هه ژاران و نه دارانم گرت و پوشته و پهرداخم کردنه وه. دوا ی چنده پوژنیک خلیفه داوای کردم و له هۆکاری دیاریبیکانی پرسسی. پرسسی: 'ئه م دیاریبیکانه هی کین و له کوپوه هیناوتن؟' گوتم: 'خلیفه ی مه زن، ناوی ئه و شماره نازانم که دیاریبیکانم لئ هیناوه و پیکه که شی نازانم، به لام کاتیک که شتییه که مان نوقم بوو، من که وتمه دوورگه یه ک و له وئ شتیکی لوتکه ئاسام درووست کرد و خسته ئه و پووباره وه ی له دوورگه که دا بوو. چومه سه ری و ئه و پووباره منی له و جیکه مه تر سیداره رزگار کرد.' ئه ئاوا ته و اوی ئه وه ی پووی دابوو بۆم گنپراوه و هۆکاری نارده ی دیاریبیکانم پئی گوت. خلیفه زۆر زۆری پئی سه یر بوو توشی زهنده مان و سۆسه رت بوو. فه رمانی دا به سه رهاته که م بنوسنه وه و به تۆمارگه ی سپارد تا ببیته په ند بۆ به ره ی که دئ. دوا ی ئه وه زۆری ریز لئ ده نام و له شاری به غذا دا زیاد له جارن له خۆشگوزه رانیدا بووم و سه ختی و چه رمه سه ریبه کانی که شته که مم بیهر چوونه وه. ئه وه بوو به سه رهاتی من له شه شه م که شتمدا. ئیشه للاً ئه گه ر ماین و نه مردین، سه به ینی به سه رهاتی حه وته م که شتمتان بۆ ده گنپمه وه که له وانه ی پیتشوو سه یرتره.

”دوایی سه ندبادی ده ریایی فه رمانی دا سفره راخه ن. پاش نانخواردن سه د مسقالی زه یری سوور دا به سه ندبادی کو لبه ر. سه ندبادی کو لبه ر زه یره کانی هه لگرت و له گه ل ئه و کومه له خه لکه ی که له وئ بوون گه رانه وه و له و په ری سه رسامی و خۆشحالیدا بوون.“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئی هات و شه هه رزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وئیکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و شهست و سینه م هاته وه

گوتی: "خاوه نشکۆ! سهندبادی وشکایی چوه وه ماله که ی، ئه و شه وه به خوشی رۆژی کرده وه. دهمه و به بیان دوو رکات نویژی کرد و خزی ساز کرده وه چوو بۆ مالی سهندبادی ده ریایی. دوا ی ئه وه نده ی پین نه چوو هه موو دۆستان هاتن.

چیرۆکی، هه وته م گه شتی سهندبادی ده ریایی

"سهندبادی ده ریایی سه ری قسه ی کرده وه و گوتی: 'به پیزان، وه ک ده زانن، که له شه شه م گه شتم گه رامه وه له جاران زیاتر له خوشگوزهرانیدا بووم. سه رقالی به زم و ئاههنگ و خوشی بووم. به دلی خۆم پامده بوارد و له هه چیشم که م نه بوو. رۆژیکیان گه پانی ده ریا و سهیرانی شاران و هاوده میی بازرگانان له سه ری دام. بپارم دا بچم بۆ سه فهر و کالای گرانابیم کړی. بارم تیکه وه پینچا و له به غداوه به ره و به سه ره که وتمه پښ. له وئ که شتییه کم بینی که کومه لیک له گه وره بازرگانان له نیویدا بوون. منیش چومه ئه و که شتییه وه، له گه ل ئه واندا بوومه دۆست و هه ر ئه و رۆژه که وتینه پښ. بای خوازاو هه لیکرد و که شتییه که مان بښ کیشه گه یشته شارنیک که شاری چینیان پښ ده گوت. له وه پهری ئاسوده یی و دلخۆشیدا بووین. له باره ی کاری بازرگانی و کپین و فروشتنه وه له قسه دا بووین که له نا کاو ره شه بایه کی به هیز به رۆکی که شتییه که ی گرت و بارانیککی به خو ریش دای دا. باره کانمان ته پ بوون. هه رچی په رده و لبادی پیمان بوو، به سه ر باره کانماندا دان تا کالا و شتومه که کانمان لی زایه نه بی و خوشمان ده ستمان کرد به دۆعا و پارانه وه و لالانه وه له بهر خودا که له و به لاو نه هه مته ییه مه ترسیداره رزگامان بکا و بمان پاریزی. له و دهمه دا که شتیوان هه ستا و قۆلی هه لمالی و شاقه لی که واکه ی تی هاویشت، به ستوونی چارۆکه که دا هه لگه را و سهیری پاست و چه پی کرد. له پر دا به چه پۆک بهر بووه سه رو گو ئیلاکی خۆی و دهستی کرد به سه ر و پش پښینه وه. گوتمان: 'که شتیوان! کاکه ئه و چ بوو؟ چی قه وماوه؟' گوتی: 'کوره قورمان وه سه ر بوو. له بهر خودا بپارینه وه فریامان که وئ و رزگارمان بکا. ئه و ره شه بایه به سه رماندا زال بووه و قه سه م به خودا پایداینه ته ئه وه پهری ده ریا.'

"دوا یی که شتیوان هاته خواره وه، له مجریه کدا کتیبیکی ده رهینا و کردیه وه و تووره که ی جاویشی ده رهینا. کتیبه که ی خوینده وه و پتی گوتین: 'خه لکینه، له م کتیبه دا شتیکم بینی که سه رسامی کردم. ئه ویش ئه وه یه که هه رکه سیک بگاته ئه م شوینه، رزگاری نابی و تیدا ده چی. ئه م ولاته پتی ده لئین هه ریمی پاشایان و ئارامگه ی سه له یمانی کوری

داود ليزره په. ئيزره ماسی زه به لاج و توفينه ري لتيه. هر كه شتيهك بگاته ئيره، ماسيهك له دهرياوه بوی دپته سهره وه و كه شتيهكه به سهرنشینه كانيه وه قوت ددها.

” كه ئه م قسه په مان له كه شتيوان بيست، چه په ساين و هيشتا قسه كاني ئه و ته او نه بيوو كه كه شتيهكه مان بهرز بووه وه و كه و ته وه سهر ئاوه كه. ئه و جار دهنگيكي به رزي وهك هه وره گر مه هات كه زيره ي پي كردين، هه نديكيان زراويان چوو و هه نديكيشيان بوورانه وه. له و ساته دا له مهرگي خومان دلنيا بووين. له پر ماسيهكي گوره ي وهك كيو به ره و كه شتيهكه هات. كه ئه و ماسيه مان ديت دستمان له ژيان شوت و خومان بو مردن ناماده ساز كرد. سه يري ئه و ماسيه مان ده كرد و سه رمان له گوره بيه كه ي سوور ما بوو له ناكاو ماسيه كي ديكه بو مان هات كه بوونه و هري له و گوره تر و دريژتر مان نه ديوو. مالاوايمان له به كتر كرد و ده گريان كه ماسيه كي ديكه ي له و دووانه گوره تر ده ركوت. ئيدي به جاريك گيانمان له به ردا نه ما بوو له ترسان چه جمان نه ما. ئه و جار هه رسي ماسيه كه به ده وري كه شتيه كه دا سوورانه وه و ماسي ستيه مين خهريك بوو كه شتيه كه به هه موو شتيكه وه قوت دا كه له پر بايه كي به هين هات و كه شتيه كه به قه دي شاخيك گوره دا درا. له رپوه كه شتيه كه تيك شكا و هر له ته ته خته يه ي بو لايهك چوو. بار و بازركان و خه لكي نيو كه شتيه كه هه موومان له ده ريداا نوقم بوون. من ئه و جلانه ي له به ردا بوون، دامكه ندين. جگه له جلي ژيره وه هيچم له به ردا نه ما. كه ميكم مه له كرد و خوم گه يانده به كييك له ته خته كاني كه شتيه كه و چوومه سه ري. شه پزل و با له سه ر ئاوه كه بو ئه ملا و ئه ولايان ده بردم. سه ري و خوارنيان پي ده كردم. له بهر رهنج و ترس و برسيتي به حال گيانم تيدا ما بوو. به به رد له ئه ژنوي خوم ددها كه بوچي له سه ر ئه و هه موو ئاسوودي و خوشگوزه رانيه را خوم خسته ئه م روزه ره شه وه. به خومم گوت: ’نايي سه نديادي ده ريايي، تو هه موو جاري تووشي ئه و په ند و گيچه له ده بي و ئه و هه موو سه ختي و چه رمه سه ري ده بيني، كه چي حيات نيه نيه و ديسان ده ست له سه فه ري ده ريايي هه لئاگري و دواي به بينك ديسان هه له سوون دنييه وه. قه يناكا گوري گيانت بين بيچيژه.’

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي ئه مشه ويش كوتايي پي هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكي ديكه.

که شهوی پینجسه و شهت و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! سه‌ندبادی ده‌ریایی گوتی: 'به خۆم گوت: 'هه‌رچیم به‌سه‌ر بی هه‌قی خۆمه. با ده‌سه‌ت له‌و چاوچنۆکی و ته‌ماحه‌ه‌لگرم، له‌به‌ر تیز نه‌خۆری خۆمه‌ئوه هه‌موو به‌لایه‌م به‌سه‌ر ده‌ی. خۆ‌ئوه‌ مال و سامانه‌ی من هه‌مه‌ قه‌ت به‌ خه‌رج کردن ته‌واو نابێ و له‌ بن‌نایه‌. دوا‌ی ئه‌وه‌ هه‌لو‌یسه‌تم گرت، هه‌ر له‌م سه‌فه‌ره‌وه‌ تۆبه‌ی یه‌کجاره‌کی بکه‌م و تازه‌ سه‌فه‌ر نه‌که‌م و قه‌ت بیری‌شی له‌ نه‌که‌مه.

" 'به‌ کورتی، تا دوو پۆژ ئه‌وه‌ حاله‌م بوو. هه‌ر ده‌گریام و ده‌پارامه‌وه‌، وا بوو گه‌یشه‌مه دوورگه‌یه‌ک پڕ له‌ داری به‌ری، که‌ له‌به‌ر به‌ری زۆر سه‌ریان گه‌یشه‌تبه‌وه‌ زه‌وی. کانی‌اوی سازگار. له‌ میوه‌ی داره‌کانه‌م خوارد و له‌و کانی‌اوانه‌ ئاوم خوارده‌وه‌. بووژامه‌وه‌ و هاته‌مه‌وه‌ سه‌ر خۆ، خه‌یاله‌م ئاسووده‌ بوو و گوڕ و تینه‌م هاته‌وه‌ به‌ر. ئه‌وجار به‌ دوورگه‌که‌دا گه‌رام. له‌لایه‌کیه‌وه‌ تووشی پووباریکی گه‌وره‌ بووم، ده‌خوشی. له‌ سه‌ریکی ئه‌و پووباره‌وه‌ پاره‌سه‌تام و سه‌یرم ده‌کرد. ئه‌و لۆتکه‌یه‌م بیه‌ر هاته‌وه‌، له‌ گه‌شتی پینشوومدا دروستم کردبوو. به‌ خۆم گوت: 'پیم وا بێ، ناچارم وه‌ک جاری دیکه‌ لۆتکه‌ئاسایه‌ک دروست بکه‌م. ئه‌گه‌ر پزگارم بێ، ئه‌وه‌ به‌ ئاوام ده‌گه‌م. ئه‌گه‌ریش تیدا بچم، ئه‌وه‌ له‌و هه‌موو ره‌نج و کۆیره‌وه‌ریه‌ پزگارم ده‌بێ. ئه‌وجار که‌وتمه‌ کۆکردنه‌وه‌ی وشکه‌ داری ئه‌و دارانه‌. له‌ توێکی داره‌کان و ره‌گی گیاکان شه‌تیکی وه‌ک گوریسه‌م هۆنیه‌وه‌ و ته‌خته‌کانم پێ لیک به‌سه‌ت. خسته‌مه‌ پووباره‌که‌وه‌، له‌سه‌ری دانیشه‌تم و پۆیشه‌تم هه‌تا وا بوو له‌وسه‌ری دوورگه‌که‌وه‌ ده‌رچووم و له‌ی دوور که‌وتمه‌وه‌. تا سه‌ی پۆژ دوا‌ی دوور که‌وتنه‌وه‌ له‌ دوورگه‌که‌ش هه‌ر ئاوا ده‌پۆیشه‌تم. له‌و ماوه‌یه‌دا له‌ سه‌ر لۆتکه‌که‌ پراکشابووم، هیچم پێ نه‌بوو، بیخۆم و ئه‌گه‌ر تینووشم بوایه‌، له‌ ئاوی پووباره‌که‌م ده‌خوارده‌وه‌. ترس، سه‌ختی و برسیتی وایان ته‌نگ پێ هه‌لچنیه‌بووم، ئه‌وه‌نده‌ی نه‌مابوو بمرم. له‌و جه‌نگه‌یه‌دا گه‌یشه‌تمه‌ کتیویکی به‌رز که‌ ئاوه‌که‌ ده‌چوو له‌ ژیه‌ر کتیوه‌که‌وه‌. که‌ ئه‌وه‌م دی، ئه‌و پووباره‌م که‌وته‌وه‌ بیه‌ر که‌ سه‌فه‌ره‌که‌ی جاری پینشوو پیندا تیه‌په‌یم. ئه‌و سه‌ختی و چه‌رمه‌سه‌ریانه‌م وه‌ بیه‌ر هاته‌وه‌ که‌ جاری پینشوو به‌ سه‌رم هات. ترسم پینیشه‌ت و ویستم لۆتکه‌که‌م پراگرم و دابه‌زم و به‌ کتیوه‌که‌ هه‌لگه‌پیم، که‌چی ئاوه‌که‌ به‌سه‌رمدا زال بوو، له‌گه‌ل خۆی برده‌می بو ژیه‌ر کتیوه‌که‌. ئیدی ده‌ستم له‌ ژیان شه‌وت. ماوه‌یه‌ک به‌ بن‌کیتوه‌که‌دا پۆیشه‌تین و دوا‌ی ئه‌وه‌ چوینه‌ ده‌ری و به‌ سه‌ر ده‌شه‌تیکی پان و به‌ریندا که‌وتین. پووباره‌که‌ له‌و ده‌شه‌تدا تیز تیده‌په‌ری و ده‌خوشی و هه‌وراسا هه‌ر گرمه‌ی ده‌هات. من له‌ ترسی ئه‌وه‌ی نه‌کا له‌سه‌ر لۆتکه‌که‌ بکه‌وم، توند هه‌ردوو ده‌ستم به‌ لۆتکه‌که‌وه‌ گرتبوو. لۆتکه‌که‌ وه‌ک پووش به‌ ده‌م ئاوه‌که‌وه‌ ده‌پۆیشه‌ت. نه‌م ده‌توانی جله‌وی بکه‌م و هیز و توانای ئه‌وه‌شم نه‌بوو به‌ره‌و

وشکانی لای بدهم. وا بوو منی گه یانده که ناری شاریکی ئاوه دان و شووره بهرز که خه لکیکی زوری تیدا بوو. کاتیک خه لکی شاره که دیتیان من به سهر تهخته که وهم و رووباره که ده مرفیتی و منیش چیم له دهست نایه، په تک و گوریسیان بۆ هاویشتم و به ره و که ناره که یان پراکیشام. هینده برسی و تینوو و ماندوو و توقاو بووم له نیو خه لکه که دا دلم بووراهه و به لادا که وتم. پیاویکی به سالاچوو و به پیز له نیویانه وه هاته لام. جلوه برگی شکوداری له بهر کردم و بردمیه گه رماو. دواپی شه به تی وزه به خشی دامی و بووراهه وه و بونی خوشی لئ دام. ئه و جار بردمیه مالی خویان. له جینه کی خوشدا داینام و چیشتی به تام و خوشی بۆ هیتام. خواردنه کهم خوارد و تیز بووم. سپاسی خودام کرد که پرگاری کردم. ئه و جار کویله کانی ئاوی گه رمیان هیتا، ده ستم شورد. که نیزه کانی ده سهری ئاوریشمیان هیتا و ده ستم پئ وشک کرده وه و ده م و پلم سپی. دواپه کابرا هه ستا له په نا ماله که ی خویدا، جینه کی جیا و سه به خوی بۆ ساز کردم. کویله و که نیزی خسته خزمه تم. هه ر کار و پتویستییه کم هه با ئه وانه ده سه به جی جینه جیتیان ده کرد. هه تا سن رۆژان ئاوا به ده ورمدا هاتن و خواردن و خواردنه وه و بونی خوشسیان بۆ هیتام، تا هیزم هاته وه بهر و بووراهه وه و هاتمه وه سه ر خۆ.

" بۆ رۆژی چواره م کابرا هاته لام و زۆر به پیزه وه سلاوی لئ کردم و گوتی: 'رۆله گیان، سپاس بۆ خودا که سلامه تی. جا ئیستا ئه گه ر پیت خوشه، هه سه با بچین له قه راغ ده ریا شته کانت بفرۆشه. ئه گه ر شتیکی باشیشته بهرچاو که وت، بیکره، سا به لکو ئه مه خودایه سوودیکی باشی بۆت هه بی.' من توژیک بیده گ بووم و به خۆم گوت: 'جا من شتم له کوئ بوو ئه و کابرایه بۆ دا ده لئ؟' کابرا گوتی: 'رۆله گیان، دلته نگ مه به و بییری لئ مه که وه. هه سه له گه لم وه ره با بچینه بازار. ئه گه ر که سیک نرخیکی باشی دایه ی، توش پنی رازی بووی ئه وه بیانفرۆشه. ئه گه ر ئه و نرخه شته به دل نه بوو، شته کانت لای من دانی تا رۆژیکی دی کرایای باشتری بۆ پهیدا ده بی.' بیرم کرده وه و له دلی خۆمدا گوتم جارێ با له گه لی بچم بزاتم مه به سستی چیه و له گه ل چیه تی.' ئیدی هه ستام و گوتم: 'مامه گیان! من له خزمه تندام، جه نابت چون بفرموی وا ده که م.' ئینجا له گه ل کابرا دا چوینه بازار. ته ماشا ده که م ئه و لوتکه یه ی خۆم دروستم کردبوو، پنی هاتبووم، لیک هه لوه شینراوه و داراکانی له سه ر یه ک هه لچنراون. داره کانی له داری سه نده له¹ و ده لال و کپیار لیتیان کرد بوونه ته وه." "

لێزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

¹ داری سه نده ل: داریکی بۆن خوشه و ته مهنی کاری زۆره واته زۆر درهنگ ده رزی.

که نهوی پینجهد و شهست و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! سه‌ندبادی ده‌ریایی گوتی: 'ده‌لال ک‌ریاری دینایه سه‌ر داره‌کانی لۆتکه‌که. بازرگانان مه‌زنده‌یان ده‌کرد و به‌ره‌به‌ره‌ نرخیان زیاد ده‌کرد تا نرخ گه‌یشته هه‌زار دینار. نرخ پاوه‌ستا و بازرگانه‌کان نرخیان زیاد نه‌کرد، کابرا سه‌یریکی کردم و گوتی: 'پۆله گیان، وا دایاره‌ نرخه‌که‌ی له‌وه زیاتر نابهنه سه‌ری و ئەم رۆژانه کالاکه‌ت هه‌ر ئەوه‌نده دینی. ئەگه‌ر به‌م نرخه ده‌یفرۆشی، ئەوه له‌گه‌لیان رینک بکه‌وه و پارهی خۆت وه‌رگه‌ر. ئەگه‌ر ناشیفرۆشی، من بۆت هه‌لده‌گرم تا ئەو کاته‌ی نرخ‌ی ده‌چیته سه‌ر.' گوتم: 'قوربان، فه‌رمان فه‌رمانی تویه. چۆنت پین خوشه‌ه وا بکه.' کابرا گوتی: 'پۆله گیان، ئەم چێوانه به هه‌زار و سه‌د دینار ده‌فرۆشی یا نا؟' گوتم: 'به‌لێ، ده‌یانفرۆشم.' له جێوه به کۆیله‌کانی گوت دار و چێوه‌کان هه‌لگرن و بیانبه‌نه ژورریکه‌وه. منی برده‌وه مالی. ته‌واوی پاره‌که‌ی بۆ ژماردم و مجریه‌کی¹ هینا پاره‌ زی‌ه‌کانی تی کرد، سه‌ری نایه‌وه و قفلێکی ئاسنی لێ دا و کلێله‌که‌ی دامی. دوا‌ی چه‌ند پۆژی پینی گوتم: 'پۆله گیان، کارێکم پیته‌ و تکام وایه به‌ گویم بکه‌ی.' گوتم: 'مامه گیان، کاره‌که چیه‌؟' گوتی: 'من پیاویکی پیر و به‌سالاچووم و کورم نییه. که‌نیشکیکی زۆر جوان و رینکوپیکم هه‌یه. ده‌مه‌هوی لیت ماره‌ که‌م و بۆخۆت لێره له‌م شاره‌ بژی. دوا‌ی ئەوه‌ش گشت دارونه‌دارم راده‌ست ده‌که‌م و ده‌تکه‌مه جینشینی خۆم.' که‌ گویم له‌و قسه‌یه بوو، مه‌تم نه‌کرد. کابرا گوتی: 'پۆله گیان، به‌ قسه‌م بکه‌ زه‌ره ناکه‌ی. من به‌ ته‌مام بته‌که‌م به‌ زاوای خۆم و له جینی کورپی خۆم دانیم. هه‌موو مال و سامانه‌که‌مت بخه‌مه به‌ر ده‌ستت. هه‌ر کاتیکیش ویستت بگه‌رینته‌وه بۆ شاری خۆت، که‌س ده‌ست ناهینیته‌ ریت.' گوتم: 'مامه گیان، باوه‌ر بکه‌ ئەوه‌نده‌م ره‌نج و چه‌رمه‌سه‌ری دیوه، خۆم بۆ به‌کلا نابیته‌وه و نازانم قازانج و زیانم له چی دایه. ئیستا تو له جینی باوکمی و فه‌رمان فه‌رمانی تویه. چۆنت پین خوشه‌ه وا بکه.'

" ده‌م‌وده‌ست کابرا فه‌رمانیدا قازی و شایه‌د بینن. که‌ه‌که‌ی خۆی لێ ماره‌ کردم و شاییه‌کی گه‌وره‌ی گێرا. منی نارده‌ په‌رده‌وه. که‌چه له جوانی و خوینشیرینیدا تایی نه‌بوو. زی‌ر و مله‌وانکه و پورزه‌وانه و که‌مه‌ربه‌ند و گواره و گولبه‌رۆکی وای پێوه بوو نرخه‌که‌یان خۆی له یه‌ک ملیون دینار ده‌دا. سۆزم بۆی جوولا و بینای خۆشه‌ویستی له‌نیوانماندا پته‌و بوو. ماوه‌یه‌ک له‌گه‌ل ئەو ژنه‌مدا له خۆشی و شادیدا بووم تا وا بوو باوکمی مرد. ماله‌که‌ی بۆ من به‌جێ ما، هه‌موو کۆیله‌کانی هاتنه‌ ژێر فه‌رمانم و بازرگانان منیان له جینی ئەو به‌ گه‌وره‌ی خۆیان دانا. هه‌روه‌ک چۆن بێ مۆله‌تی ئەو که‌س کالایه‌کی نه‌ده‌ک‌ری، بێ مۆله‌تی

¹ مجری: سندووقی بچووک.

من قامکیان له ټاو رو نه ده کرد.

” ټه وچار له گهل خه لکی شاردا ټنکه له بووم. ته ماشا ده که م ټه وانه سه ری هه موو مانگیک ده گوړین و بال و په ریان لئ ده پروی و پنی ده فرینه ټاسمان و له شاردا جگه له مندا و ژنه کان که سی ټیدا نامینئ. به خومم گوت: ’که سه ری مانگی تازه هات، به په کیکیان ده لیم که بو هر جینه ک چوون، منیش له گهل خوتاندا ببهن.‘ که سه ری مانگی تازه هات، روومه تیان گوړا. چوومه کن په کیکیان، گوتم: ’تو خودا منیش هه لگره و له گهل خودا بمبه بو ټاسمان با که میک بگه پیم و دوایش له گهل تاندا دیمه وه.‘ گوتی: ’شتی وا نابی من تو له گهل خودا هه لگرم.‘ زوری لئ پارامه وه و للامه وه تا قایل بوو. باوه شم پیندا کرد. هه لیگرتم و فری بو ټاسمان. ټه و نده هه لکشاکه گویم له دهنگی فریشته کان بوو ته سبب حاتیان ده کرد. سه رم له م کاره سوور ما و بیرم له ده سه لاتی خودا کرده وه و گوتم: ’سوبحانه لالا.‘ هیشتا وشه که م ته واو له دم نه هاتبووه دهر که ټاگریک له ټاسمانه وه هات و خه ریک بوو هه موومان بسووتینئ. هه موو به جارئ نیشته وه و منیان له سه ر کتیویکی به رز فری دا و زورم لئ توورپه بوون. هه ر له وئ جیان هیشتم. له و کتیه دا به ته نیا مامه وه و له کاری خوم په شیمان بوومه وه و گوتم: ’سوبحانه لالا، له له ټاریشه یه ک پرگارم ده بی و ټاریشه یه کی ناخوشر به روکم ده گری!‘ له و کتیه دا سه رگه ردان ده گه پام و نه مده زانی روو له کوئ بکه م. له ناکاو دوو کوړیزگی روومانگم دی که له و کتیه دا ده گه پان. هه ر په که ی گوچاننکی پی بوو، له زیری سوور دروست کرابوو. لنین چوومه پینشی و سلوم لئ کردن. سلوه که میان ستانده وه و، پیم گوتن: ’رو له گیان ټه وه ټیوه کین و له م شاخ چ ده که ن؟‘ گوتیان: ’ټیمه کوپله ی خوداین.‘ ټه وچار په کیان گوچانه که ی دامی و پنی خوی گرت به ر. رویشتن و منیان هه ر له ویدا به ته نیا جی هیشت. گوچانه که م به ده سه وه گرت، له سه ر ټه و کتیه ده سوورامه وه و بیرم له و دوو کوړه ده کرده وه که له پر ټه ژدیه یه ک له خوار کتیه که وه هاته سه ر، پیاویکی به ده مه وه بوو که تا ناوکی چووبوو له ده مییه وه. چی وای نه مابوو ته واو قووتی بدا، ټه و پیاوه ده یقیزاند و ده یگوت: ’هه رکه س پرگارم کا، خودا له سه ختی پرگاری ده کا.‘ من چوومه پینشی، به گوچان له سه ری ماره که م دا. ده م وده ست ماره که زاری کرده وه و پیاوه که ی دهر داوه. “

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی ټه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه وینکی دیکه.

که نهوی پښتو ته د و نهست و نهشم هاتمه

گوټی: "خاوه نشکو! سه نديادی دهریایی بؤ میوانه کانی گپراوه و گوټی: 'که من به کوچانه زیره کهم له سه ری ماره کهم دا، له پړیوه نه و پیاوهی به ردا که به دمیه وه بوو. نه و کابرایه هاته لام و گوټی: 'مادام له چنگ نه و ماره بزگارت کردم، قهتت لی جودا نابمه وه و له م کیوه دا ده بمه هاوړیت.' بووینه هاوړی و له و کیوه دا ده سووراپینه وه که له ناکاو کومه لیک بزمان هاتن. بینیم نه و پیاوهی منی هلگرت و بردمیه ناسمان، له نپویاندا یه. من چوومه پیشه وه و داوای لیبوردم کرد و گوتم: 'نه ری هاوړی دیرین! نه و دهره چ بوو داتمی؟ چون هاوړی ناوا له هاوړی خوی ده کا؟' گوټی: 'تو مه گر هر نه و که سه نیت که به ته سیباحت که تیتا برد؟' گوتم: 'کور، پیاری چاک، لیم به دل مه گره. خو من نه مزانی نابی قسه ی وا بکم. تازه به لین بی له مه و به دوا هیچ نالیم و ته سیباحت ناکام.' نه و جار نه و پیاوه مه جی دانا و پهیمانی له گه ل به ستم که ناوی خودا به سه ر زماندا نه هیتم و ته سیباحت نه کهم.

" که پهیمانه کهم په سه ند کرد، به کولیوه گرتم، به ره و ناسمان فری و بردمیه وه مالی خزم. ژنه کهم هات سلای لی کردم و به ساغ و سلامه تیم دلخوش بوو. گوټی: 'له مه و دوا له گه ل نه و پیره دا تیکه ل مه به و خوت به دور بگره له وه ی له گه لیاندا بچیته دهره وه. نه وانه دوستی شهیتانه کانن و یادی خودا ناکه ن.' من پیم گوتم: 'نه ی باوکت چون له گه لیاندا بوو؟' گوټی: 'باوکت له وان نه بوو و وهک نه وانی نه ده کرد. ئیستا که باوکت مردووه، من ده لیم دارونه دارت بفروشه و پاره که ی بده به که ل و پهللی بازرگانی و به ره و شاری خوت بگره پړیوه و منیش له گه ل خوت بیه. ناخر من تازه دوا ی باوکت و دایکم ناتوانم له م شاره دا بژیم.' بؤچوونه کهیم به دل بوو. مال و سامانه کهم فرؤشت و چاوه پړی که شتی بووم له و شاره بپروم. له و جهنگه یه دا، تا قمیک له خه لکی نه و شاره نیازی سه فهران بوو، که شتیان ده ست نه کهوت.

" دوا ی ته خته یان کړی و که شتییه کی گوره یان دروست کرد. منیش شوینیکم لی به کړی گرتن و پارهم دانن. له گه ل ژنه کهمدا چووینه که شتییه که وه و کالا و شت و مه که کانیشمان برد. مال و ملکمان جی هیشت. له دورگه یه که وه بؤ دورگه یه کی دی و له دهریایه که وه بؤ دهریایه کی دی به پړیوه بووین. رؤیشتین رؤیشتین تا وا بوو به سلامه تی گه یشتینه شاری به سره. له وئ نه ماینه وه و سواری که شتییه کی دی بووین و که ل و پهلله کانمان تی خست و به ره و به غدا وه ری که وتین.

" که گه یشتینه وه به غدا، هاتینه وه مالی خومان. خزم و دوستان سه ریان لی داین. به

دیداری خزم و خویش شادمان بووم. زیر و پاره‌کانم خسته سندووقه‌وه و هه‌لمگرتن. دۆست و هاوالم ئه‌و رۆژانه‌یان لیک داوه که له‌حه‌وته‌مین گه‌شتم پیم چووبوو. بیست و هه‌وت سالم پین چووبوو. وا بوو ئه‌وان ده‌ستیان لێ شووبوو. که به‌سه‌رهاتی خۆم بۆ گێرانه‌وه، هه‌موو سه‌ریان له‌کارم سوور ما. ته‌واو پێیان سه‌یر بوو و به‌ساغ و سلامه‌تیم دلخۆش بوون و پیروزی‌بیان لێ کردم. ئیدی تۆبم کرد که له‌وشکانی و ده‌ریادا سه‌فه‌ر نه‌که‌م. دوا‌ی ئه‌و هه‌وته‌م گه‌شتم که دوا‌ین گه‌شتی من بوو، ئیدی له‌و جاره‌وه تۆزی غه‌ریبی له‌ره‌نگم نه‌نیشت.

”سه‌ندبادی وشکایی، کاکێ خۆم تۆ ته‌ماشای کاری من که و ئه‌و ره‌نج و نه‌هامه‌تیانه‌ بینه که به‌سه‌رم هاتوون. بینه چ چه‌رمه‌سه‌ریه‌کم چه‌شتوو هه‌و کو ئیستا ئاوا به‌ناسووده‌یی دانیشتووم.“

”سه‌ندبادی کۆبهر داوا‌ی لیبووردنی له‌سه‌ندبادی ده‌ریایی کرد و تکای لێ کرد ئه‌وه‌ی کردوویه لێ به‌دل نه‌گرت. سه‌ندبادی ده‌ریایی لێ خوش بوو. کردیه‌ دۆست و هاوایی خۆی. به‌رده‌وام هاوهم و هاوتشینی یه‌کدی بوون، له‌خۆشی و شادیدا رایانده‌بوار تا تیکده‌ری خۆشیه‌کان و بلاوه‌پیکه‌ری کۆره‌کان و رمینه‌ری کۆشکه‌کان و ئاوه‌دانکه‌ره‌وه‌ی کۆره‌کان سه‌ری به‌سه‌ری کردنه‌وه.

چیرۆکی جنۆکه و شه‌یتانه به‌ندییه‌کان

”دیسان ده‌گێرنه‌وه که سه‌رده‌مانی زوو له‌دیمه‌شقی شام خه‌لیفه‌یه‌ک هه‌بوو به‌ناوی عه‌بدولمه‌لیکی کۆری مه‌روان.

پۆژیک له‌سه‌ر ته‌ختی خه‌لافه‌ت داده‌نیستی و گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ولات له‌هه‌نته‌شیدا ده‌بن. باس له‌باره‌ی ده‌سه‌لاتدارانی دادگه‌ری پێشینه‌وه بوو و چیرۆکی له‌مه‌ر سوله‌یمانی کۆری داوده‌وه (س – خ) هاته‌ گۆڕی. گوتیان که خودای گه‌وره‌ حوکمداری مرۆف، جنۆکه، بالنده، هۆفی و جگه له‌وانیشی پین دا. ئه‌وه‌ی خودا به‌وی دا، به‌کسی دیکه‌ی نه‌داوه. ئه‌و پیغه‌مبه‌ره به‌پله‌یه‌ک گه‌یشتبوو که هیچ کس پنی نه‌گه‌یشتبوو، ته‌نانه‌ت جنۆکه و نرناشه‌کانی له‌کووپه‌ی مسدا به‌ند ده‌کرد، قه‌لابی تواوه‌ی به‌سه‌ردا ده‌کرد و به‌ئنگوستیله‌که‌ی مۆری ده‌کرد.“

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی پینغسه و شهت و جهوتم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو! ئه و جار تالیبی کوپی سه هل گیزایه وه، پیاویک له گهل تا قمیگ سواری که شتی دهبن و به ره و هیندستان وه پری ده که وئ. شه و پژ له رینه دا دهبن تا وا دهبن، شهویک له شهوان ره شه بایه که هه لده کات و ده یانخاته زهوییه که له زهوییه کانی خوداوه. که پژ ده بیته وه، له شه که وته کانی ئه و ناوچه یه هوزیکی ره شه پیستی پروت و قوت که له هوقیان ده چوون، ئه وانه هه ره له خویان پادشایه کیشیان هه بوو. دینه لای که شتییه که. هپیشیان زمانی عه ره بیان نه ده زانی. که ئه وانه سه رنشینیانی که شتییه که ده بین، پاشاکه یان له گهل دهسته که یدا دینه لای که شتییه که و سلاو له خه لکه که ی ده کا و له ئایینیان ده پرسیت. که سه رنشینه کان وه لام ده دنه وه و باسی گوزهرانی خویان ده که ن، پاشا ده لیت: 'ترستان نه بیته، به لام بزنانن که به ره له ئیوه ئاده میزاد نه هات بووه لامان.' دواپی پاشا به گوشتی بالنده و ئازله کیوی و ماسی میواندارییان لئ ده کات و بن له وانه هپج جوره خوراکیکیان نه بوو. پاشان سه رنشینه کان چونه سهیر و گه رانی ئه و شاره. ماسیگریک ده بینن که توری داوخته ده ریاوه. که توره که ده ر دینیته وه، کووپه یه کی مسی که موری چه زه تی سوله یمانی لئ درابوو، به توره که وه دئ و کابرای ماسیگر کووپه که دینیته ده ری و ده یشکینیت. له جیوه دوو که لئیکی رهش به ره و ئاسمان هه لده چیت و ده نگیکی ناسازی لئ بهرز ده بیته وه که ده لیت: 'ئه ی پینغه مبهری خودا، توبه بن، توبه!' ئه و جار دوو که له که ده بیته که سئیکی دزیو که سه ری له ریکی لووتکه ی کپوه که بوو. ئه و جار ئه و که سه له بهر چاوی ئاماده بووان ون ده بن. سه رنشینیانی که شتییه که له چه یبه تاندا خه ریک بوو دلایان بتوقی. که چی خه لکی شاره که مینشیکیشیان لئ میوان نه بوو. دواپی یه کیک له سه رنشینه کانی که شتییه که چوه لای پاشا و له باره ی ئه و که سه ی نیو کووپه که وه پرسسی. پاشا پئی ده لیت: 'ئه وه یه کیکه له و جندوکانه یه که چه زه تی سوله یمانی پینغه مبهر رقی لئ هه لده گری و له و کووپه مسییه دا به ندی ده کا و سه ری ده نیته وه و قه لایی تواوه ی به سه ردا ده کا. و به ئه نگوستیله ی پینغه مبهری موری ده کا و ده یهاوخته ده ریاوه. زور جارن که ماسیگره کان تور ده هاونه ده ریاوه، ماسی بگرن که چی له و کووپه مسیانه به توره کانیانه وه دئ و ده ر یاندینته وه. که ده یاننشکینن، نرناشیکنی لئ دینه ده ره وه و به گومانی خوی سوله یمان ماوه، له ترسان هه ره دلئ 'توبه، توبه.' عه بدولمه لیک که ئه م چیرۆکه ی له تالیبی کوپی سه هل بیست، واقی وړ ما و گوئی: 'سوجهانه للا، سوله یمان چ ده سه لاتیکی مه زنی هه بووه!' جا یه کیک له هه نته شییانی کوره که نابیفه ی زوبیانی بوو و

1. نازناوی زییادی کوپی موعاوییه که ۱۸ سال پیش کوچ، کوچی کردوه. چاکه گوی عه بدولمه لیک کی کوپی مه روان و یه کیک له سی شاعیری گه وره ی بهر له ئیسلام بوون.

گوٽی: 'قوربان، تالیب راست دهکا. به لگه ی راستی قسه که شی ئەم شیعره ی چه کیمی به که مه که گوٽوویه تی:

سوله یمان که بوو به پادشای جیهان
به و جوړه دایرشت به رنامه و پلان
به فرمانی خوا بچوولیته وه
ئوه ی لار پروا راستی کاته وه
ئوه ی ملکه چی فرمانی خووا بی
هه تا هه تابه له خوشی دابی
پادشایه تی ئه رکی گرانه
دهستیکی هه نگوین به کی سندانه

چیرۆکی شاری مس

"خه لیفه گوٽی: 'قسه م به خودا ئاواتم ئه وه به له و کوپانه بینم. 'تالیبی کوپی سه هل گوٽی: 'قوربان، ئەم کاره بۆ تو ئاسانه. نێزده یه ک بنیره کن عه بدولعه زیزی برات که نامه یه ک بۆ موسای والی مه غریب بنوسیت تا سوار بییت و به ره و ئه و کتوه بچیت و له و کوپانه ت بۆ بیی. 'خه لیفه فکره که ی ئه وی بی جوان بوو، گوٽی: 'ئافه رین تالیب، به لام ده مه وی بۆ ئه و کاره تو راسپیژم، بچیته کن موسا. جا له م گه شته تدا هه رچی مال و پشتمیرت بو، ده تده می و ئالای سپیت بی ده سپیژم و خزم و که ست ده چه سینمه وه. 'تالیب گوٽی: 'به سه ر سه ر و سه ر چاو، قوربان. 'ئه و جار خه لیفه فرمانی دا؛ نامه یه ک بۆ عه بدولعه زیزی برای له میسر و نامه یه کیش بۆ موسا له مه غریب بنوسن که موسا خزی بی وشوینی کوپه کانی سوله یمان بگری و کوپه که ی له جینی خزی دانی و سوپایه کی زور له گه ل خزیدا بیات، هه ولینکی زور بدا و سستی نه نوینن و بیانوو نه هینیته وه. "

"دوایی هه ردوو نامه که ی مۆر کرد و به تالیبی سپاردن. سامانیکی زوری دا دهستی و پشتمیر و پیاوی ئازای په گه ل خست. به و جوړه تالیب به ره و میسر وه ری که وت."

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی پینوسه و شهت و ههشتم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکۆ! تالیبی کورپی سههل له شامهوه لهگهله هوسهفههرهکانی وهری کهوت. رۆیشتن رۆیشتن تا گهیشته میسر. چوون سهری میری میسریان دا. میری میسر باشتترین شوینی بۆ تالیب تهرخان کرد، پینوسیتهکانی بۆ دابین کرد و ریزی لێ نا. پاشان کهسیکی شارهزای لهگهله تالیب نارد و رۆیشتن رۆیشتن تا گهیشته لای موسای کوری نهسر. که میرموسا ههوالی هاتنی تالیبی پین گهیشته، به پینشوازییهوه چوو و به دیداری گهله خۆشحال بوو. دهمودهست تالیب نامهیه خهلیفهیه دابین. میرموسا نامهیه کردهوه و خۆیندییهوه، له بابتهکه تیگهیشته و نامهکهیه به سهریهوه نا و گوته: 'فرمانی خهلیفه له سهر سهرمه.' نهوجار گهوره و دانایانی ولاتی بانگ کرد و نیوهپۆکی نامهکهیه خهلیفهیه بۆ باس کردن. نهوان گوتهیان: 'ئهیه میری مهزن، نهگه دهتهوی کهسیک بۆ نهو جینه رینوینیت بکا، نهوه دهبن عهبدوسهمهده کورپی عهبدولقوددوسی سمودی بانگ بکهیه. ناخر نهو پیاویکی زانا و به نهزموو و دنیایدهیه. شارهزایی تهواوی له نیوه دهریا و بهژ ههیه. قوونهکهوی دونیای کردوه و وهک رینوییهکه جین نهماوه گروی لێ نهکردبێ.' میرموسا داوای کرد که عهبدوسهمهده بانگ بکهن. عهبدوسهمهده هات. پیاویکی بهسالاچوو بوو. میرموسا سلأوی لێ کرد و پنی گوته: 'گهورهه، نهوه خهلیفهیه زهمان، عهبدولمهلیکی کورپی مهپوان، نامهیهکی ناردهوه و داوای نهو کووپه مسیانه دهکا که سهولهیمان پینغهمهبر جنوکانی تیندا بهند دهکرد. جا نهمن نهو شوینته پین نازانم و، بیشتووومه که تو شارهزایی زورت له دهریا و بیروون و کیوان ههیه. نهگه رهزت لینه نارهزوی خهلیفه بهجین بپنن، نهوه نهو جینهه پینشان بده.' شیخ عهبدوسهمهده گوته: "میری مهزن، رینکهکهی دوور و ترسناکه! میرموسا گوته: 'دوریهکهیه چهنده؟' کابرا پیره گوته: 'به چوون و هاتنهوه پینچ سالت پین دهچن. سههرهپای نهوهش نهو رینه پره له مهترسی سهیر و سهمهره. نهوجار نهتو پیاویکی نازایی و برۆی جیت خالی دهبن. ولاتهکهشمان له دژمنهوه نیزیکه. هاکا له نهبوونی تودا مهسیحییان به ههلی بزنان و هیرشمان بکهته سهر و ولاتهکهمان داگیر بکهن. بۆیه لهسهرته کارزانیک له ولاتا له جینی خۆت داننن.' ههر بۆیه میر، موسا هاروونی کورپی له جینی خۆی دانا و سوپای خسته بهر فرمانی نهوهوه. فرماندهکانی سوپا گوپرایهله بوون و فرمانیان بهجین هینا. هاروون گهورهیهکی ناودار و دلیر و کهلهوهکیش بوو. دواي نهوه شیخ عهبدوسهمهده به میرموسای گوته: 'نهو جینه نهو شتهکهیه لینه و خهلیفه داوای کردوه، چوارمانگه رینه و له کهناری دهریایه. تهواوی نهو رینههش ناوهدانیه، گشت مالهکان خۆش و دلرفیتن و کانی سازگاری لینه. ناواتهخوازم له پیت و ودی تووه نهو رینهمان بۆ ناسان بپن.' میر

موسسا گوتی: 'شیخ ، هیچ کام له پاشایان تا ئیستا پیی ناوته ته ئه و ولاته یان نا؟' شیخ گوتی: 'ئه ری، ئه و ولاته هی ئەسکەندەری رۆمییه.' دوا یی میرموسا و شیخ و هاو پێتی و هه ری کەوتن و رۆیشتن رۆیشتن تا گەیشتنه کۆشکێک. شیخ گوتی: 'بچه ژووره وه، پره له شتی سهیر و سه مه ره.' ئه و جار میرموسا و شیخ و هاو پێتیان به ره و کۆشک چوون. که گەیشتنه بهر کۆشک، سهیریان کرد ده روزه ی کۆشک له سه ر پشته. ته ماشایان کرد، له سه ر ده رانه ی کۆشکه که به زمانی یۆنانی شیعر نووسراوه. شیخ گوتی: 'قوربان، ئه م شیعرانه بخوینمه وه یان نا؟' میرموسا گوتی: 'بیانخوینمه وه سا به لکو خدا بو تی بکاته مایه ی خیر و له م گه شته مدا له به ره که تی تو وه منیش خو شحال به ده ستی پر بگه ریمه وه.' ئه و جار شیخ چو وه پێشی و شیعره که ی خوینده وه:

تێفکره ژیری وردبیهـــــــــــــــــن، ژین فیزگه یه بو ژیران
له هه ر خه سهـــــــــــــــــاری عه قلی، وانه یه که بو ژیران
سه ری زۆر خـــــــــــــــــان و میران، تۆزی ژیر پیی منداله
خاک و خـــــــــــــــــولی کۆلانان، ئه زموونی سه دان ساله
ئه وه ش مرۆی خو ی ده وێ، ئه و ئه زموونه وه کو کا
کـــــــــــــــــۆشکی به رزی ژیرانی، به وانه گردو کو کا

"دوا ی ئه وه، میرموسا هینده گریا تا بو رواه. که وه هۆش هاته وه، چو وه کۆشکه وه. سه ری له جوانی کۆشکه که سوو ر ما و سهیری په یکه ر و وینه کانی ده کرد که له سه ر ده رکی دو وه می کۆشک چه ند به یته شیعرێکی بیی. میرموسا گوتی: 'ده ی شیخ، ئه و به یتانه بخوینمه وه.' شیخ چو وه پێشی و ده ستی به خویندنه وه یان کرد:

هه تا که ی دلی تینوو، دل به و هـــــــــــــــــۆده ده به ستی
هاکا گاز کرای برۆی، خـــــــــــــــــۆ ناتوانی بوه ستی
که قوو قه ی که له شییری کۆچ له خه وی هه ستان دی
تازه ده بن وه پێچی، بارگـــــــــــــــــه و بنه ی غه ربی
ده لێن که مرۆفی ژیهـــــــــــــــــر، ئاماژه یه کی به سه
بیتوو له قه لا کۆنان تـــــــــــــــــی فکری ئیدی به سه
ئه و گشته پادشا و مـــــــــــــــــیره، که تو ناویت بیستوو
لووتی به رزی ههـــــــــــــــــوویان تیکه ل ئه و خا که بو وه

"میرموسا دایه قولی گریان و دنیا له بهرچاوی تاریک بوو و گوتی: 'ئیمه یان بو

کاریکی مه زن ئافراندووه. 'ئەوجار لە کۆشکە که ورد بووهوه، تەماشای کرد کهسی تیدا نییه و چۆل وهۆلە، خانووەکان تۆقینەر و دار و دیوار تۆزیان لێ نیشتوووه. لەنیوهراستی کۆشکە کهدا گومەزێکی تیدایه هینده بلنده سەر له ئاسمان دەسوێ و چوارسەد گۆری دیکە لە دەورووبەرین. میرمووسا لە گۆرەکان نزیک بووهوه و کێلی یهکیان که بەردی روخام بوو، ئەو چەند بەیتەیان لەسەر هەلکۆلیبوو:

گەر بۆ تاقە جارێکـــــــــــــــــــــــــیش بێ ورد لەو دونیایە بروانە
 بزانه چـــــــــــــــــــــــــی بە سەر هاتو، ژیان چەندە لە گۆرانه
 نە کۆیلەداریکی بە فـــــــــــــــــــــــــیز، کۆیلان بە قەمچی را دەدا
 نە کۆیلەیهکی بـــــــــــــــــــــــــی ئهنوا، لە ترسان میز بە خۆی داکا
 لەو مەیدانی جەفا و پەنجە، پەنجەدەر و پەنجەبەر بێ دەنگە
 نە دەنگی عوود و ساز و چەنگ، نە بگره و بەریدە ی چەنگە
 بەرگە ی بیدەنگی ناگـــــــــــــــــــــــــرئ، ئەو که بە قاقا گۆچ دەکرئ
 دەبێ و پۆژی دەبـــــــــــــــــــــــــی بمرئ، خۆشی تا سەر سەر ناگرئ
 کەس حـــــــــــــــــــــــــز بە دیتنی ناکا، بیدەنگیەکی سامناکه
 پۆژی چاوی لێ تـــــــــــــــــــــــــیر نەدەبوو، ئیستا بە دیتنی خەمناکه

"ئەوجار میرمووسا و ئەو کەسانە ی لەگەلی بوون، زۆر گریان. دوایی لە گومزە که نزیک بووهوه و دیتی هەشت دەرگە ی هەیه. دەرگاگان لە تەختە ی سەندەل چێ کران، بە بزمازی زێر داکوتراون و بە گەوهەری جۆراوجۆر پازینراونەتەوه و لەسەر دەرگە ی یەکمە ئەم بەیتانە نووسراون:

قەلای هیممەتت هیند بەرز بێ، خوێریتیت بەلاوه نەنگ بێ
 ژـــــــــــــــــــــــــی ئەم یەک و دوو پۆژە، چ نییه بۆ پشت بەستن بێ
 پاکانە ی خـــــــــــــــــــــــــوێریتیت مەکه، قەت قەت نابێ بە سەرمايه
 نان و ئاو و پله و پایه، نەتکەن پێخـــــــــــــــــــــــــوست و بێ مایه
 دەرفەت لە بۆ خۆشەویستـــــــــــــــــــــــــی، هیند کەمە لەم دونیایەدا
 نە فریای عەشق دەکەوی، نە تـــــــــــــــــــــــــۆلە لەو مەودایەدا
 کوا تۆ دەتوانی بژمیری، ئەژماری جـــــــــــــــــــــــــوانییەکانی ژین
 کوا تۆ دەتوانی بیوهی بی، لە دەستی قـــــــــــــــــــــــــین و رقی ژین
 نە گەر گەوره نەبی، دەشکێی، نە کەم بخۆی کەمی دینی
 دە ی کەوا یە نهچی بچـــــــــــــــــــــــــی، پشتی هیممەتت بشکێنی

”که میرموسا گویی لهو بهیتانه بوو، هینده گریا تا له هوش چوو. که وه خو هاته وه، چوو ه گومه زه که وه و لهوئ گۆریکی به رزی بینی که ته ته له یه کی ناسنی له سه ر بوو. شیخ عه بدوسسه مه ر له ته ته له که نیزیکی بووه وه و دیتی له سه ریان نووسیوه: ‘به ناوی خودای نه مری هه رماو بۆ هه تاهه تا که نه له کهس بووه و نه که سیشی لئ ده بی و هیچ هاوتایه کی نییه. به ناوی خودای شکومه ند و زال، به ناوی ئه و زیندووه ی نامریت.’“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و شهست و نویم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! پاش شهوی شیخ عهبدو سسه مه د نووسراوه کانی سر ته ته له که ی خوینده وه، سهیری کرد نووسراوه: 'ئهی ئه و که سهی دینته ئیره، په ند له پروداوه کانی روژگار و ئه و هه وراز و نشیوه کانی تووشیان ده بی وه رگه. فریوی زیږ و سامان و پله و پایه ی دنیا مه خو که هه لڅه له تینه ر و خاپینه ره. مزلیکی کاتیبه و ته راویله که تینوان به ئاوی تیگه یشتون. کاولاشیکه و نه فامان به ئاوه دانی ده زانن. پشتی پی مه به سته و دلی مه ده ری. خو ت له داوی قوتار بکه و خوتی پیوه هه لمه واسه. ئاخر من چواره زار شه سپی رازاوه به زینی زیږینم هه بوو و هه زار که چه سازاده ی که چینم هینا و خودای به خشینه ر هه زار کورپی ئازا و نه ترسی دامی و هه زار سال به خوشگوزهرانی و کامه رانی رامبارد و شه وهنده م مال و سامان کو کرده وه که هه موو پاشایانی سر زهوی ده یه کی شه مال و سامانه یان نه بوو. پیم وا بوو شه ناز و نیعمه ته نابریته وه که له نا کاو تیکده ری خوشیه کان و بلاوه پیکه ری کوره کان و له ناوبه ری لاوان و پیران، له ناوبه ری ده سه لاتاران و هه زاران به سه ری دا این و به به لایه کمان به سه ر هات، هه ر روژه ی دووانمان لی ده مرد تا وای لیته ات که لیک که سمان لی مرد. که دیتم وا مه رگ به سه ر شماره که مانیدا داوه و نوقمی ده ری ای نه مانی کردوین، نووسه ری کم بانگ کرد و پیم گوت: 'ئم شه یعر و په نندانه بنووسیته وه. من به هه زاران هه زار بالیازی بویر و ئازا و سه دان هه زار فه رمانده ی به ناوبانگ هه بوو. پیم گوتن زری له به ر کن و شیره تیژه کانتان له قه دتان دن و ده ست دهنه رمی دریژ و سواری شه سپه کیواسا کانتان بین. که له لایه ن خوداوه فه رمان هات، پیم گوتن: 'سوپا به هیزه کم، که لوق ده توانن ئم به لایه که له لایه ن خودای که وره بی و سه ربه رزیبه وه هاتوه، پیشی بگرن و لیمانی دوور بڅه نه وه؟' هه موو دوش دامان و سه ریان داخست و گوتیان: 'چون ده توانن به گز که سینکا بچین که هیچ به ربه ستیک ناتوانیت به ری پی بگریت؟! شه و جار داوام کرد مال و سامانه کم به یزنن. هازاران کاروانم زیږی سوور و به خه روار که و هه ر و مرواریم هه بوو. دووهینده ی شه وه ش زیوی بیخه وشم هه بوو له که ل پاشه که وتیکی وا که پاشایانی سر زهوی شتی وایان به خووه نه دیبوو. گشتیان هینا، به هه نته شییانم گوت: 'ئه ری ده توانن به م هه موو مال و سامانه پروژیکم زیان بو بگرن؟' نه یانتوانی. شه و جار ملم بو خواستی خودا دا و رازی بووم به ره زای شه، تا وا بوو گیانم کیشرا و له گلکو که مدا مات بووم. شه که ر ده ته ویت ناوم بزانت، شه وا گووشی کوری شه ددای کوری عادی که وره م.' له ته ته له که شدا ئم به یثانه یان نووسیوو:

خاوه ن شروشاتاله کان، که م دل به دنیا گ_____م رم کن
ئهی خوا سه رسه ری ناسه کان، ئ_____اوریک به نه وه شه رم کن

که شهوی پینجسه و هفتایم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! میرموسا که له پی سواره‌که‌ی جوولاندهوه، له پی سواره له‌جیوه سووپاوه و پروو به لایه‌ک پاوه‌ستا. میر و سوپاکه‌ی به‌رهو ئه‌و لایه‌ پویشتن. شه‌ووپوژ له پینه‌دابوو تا واپوو تووشی ئه‌ستوونیک بوون که له به‌ردی په‌ش چی کرابوو. داعبایه‌ک تا نیوقه‌دی له‌و ئه‌ستوونه‌گیرابوو. دوو بالی‌گه‌وره و چوار ده‌ستی هه‌بوو. دوو ده‌ستی وه‌ک ده‌ستی مرو و دوو ده‌ستیشی له‌گوین ده‌ستی ناژه‌لی هوفی بوون. سه‌ر و قزی وه‌ک کلکی نه‌سپ و چاوه‌کانی پۆلووناسا دائیسان. چاویکی له‌سه‌ر ته‌ویلی بوو، ده‌تگوت چاوی ورچه و ناورینگی لئ ده‌پوژئ. په‌ش و زه‌لام بوو. به‌که‌نه‌فتیه‌وه ده‌یگوت، پاکه‌ ئه‌و خودایه‌ی منی به‌و پوژه‌گه‌یاندوووه و ئه‌و به‌لایه‌ی به‌سه‌ر هیناوم و ده‌بی تا پوژی په‌سلانیش هه‌ر ئاوا بمنمه‌وه."

"که‌خه‌لکه‌که‌ئویان ئاوا دی، له‌ترسی شیوه‌ی دزیو و تو‌قینه‌ری تو‌قان و هه‌لاتن. میرموسا به‌شیخ عه‌بدو‌سه‌مه‌دی گوت: 'ئه‌مه‌چییه‌؟! شیخ گوتی: 'نازانم! میرموسا گوتی: 'بچو پیتشی و لئی به‌رسه‌بزانه‌بو وایه. به‌شکوو پیت بلی. شیخ گوتی: 'خودا میرمان پایه‌دار کا. به‌خودا من لئی ده‌ترسم. میر گوتی: 'لئی مه‌ترسه، ئه‌و ناتوانی زیانت پی بگه‌یه‌نی. ئیدی شیخ عه‌بدو‌سه‌مه‌دی لئی نزیک بووه‌وه و پرسى: 'ئه‌ری گه‌وره‌م ئه‌تو کئی و چ کاره‌ی و بو لیره‌چه‌قیوی؟' ئه‌و که‌سه‌گوتی: 'من نرناشیکم له‌وه‌چه‌ی جندوکان. ناوم ده‌هه‌شی کوپی عه‌مه‌شه. لیرانه‌دا به‌ندی ده‌سه‌لاتی په‌روه‌ردگارم و تا ئه‌و ساته‌ی خودا بیه‌وی ئاوا سزا ده‌دریم. میرموسا به‌شیخی گوت: 'له‌هۆکاری به‌سه‌رانه‌که‌ی به‌رسه. شیخ پرسى و نرناشه‌که‌گوتی: 'به‌سه‌رهاتی من شتیکی سه‌یره. ئه‌ویش ئاوايه: هیندیک له‌مندالانی ئیبلیس بوتیکیان له‌عه‌قیقی سوور هه‌بوو. منیان خستبووه‌خزمه‌تی ئه‌و بوته. پاشایه‌ک له‌پاشایانی ده‌ریا که‌له‌شکو و پیزدا له‌سه‌رووی پاشایانی دی بوو، ئه‌و بوته‌ی ده‌په‌رست. به‌هه‌زاران سوپای جندوکه‌له‌ژیر فه‌رمانی ئه‌ودا بوون و گوپرایه‌لی بوون. هۆزیکى دیکه‌ی جندوکانیش که‌هه‌ر فه‌رمانبه‌رداری ئه‌و بوون، گوپرایه‌لی منیشیان ده‌کرد و فه‌رمانیان لئ وه‌رده‌گرتم. جا هه‌مووی ئه‌مانه‌بی‌تسه‌یی سوله‌یمانیان ده‌کرد و من ده‌چومه‌نیو ئه‌و بوته‌وه و بکه و مه‌که‌م به‌و هۆزه‌ی جندوکان ده‌گوت.

"ئو پاشایه‌کیژیکى هه‌بوو، کوپله‌ی ئه‌و بوته‌بوو و ته‌واو پستی پی به‌ستبوو. به‌ده‌وه‌عیباده‌تی ده‌کرد. ئه‌و کاته‌که‌س له‌و جوانتر و ده‌لالتر نه‌بوو. من لای سوله‌یمان تاریفی ئه‌و که‌چم کرد. سوله‌یمان که‌سیکی نارده‌کن بابی که‌چ و لئی سپارد: 'ده‌بیت ئه‌و که‌چم لئ ماره‌که‌ی و بوته‌که‌شت بشکینی و بلی: 'شایه‌تی ده‌دم که‌خودا تاق و ته‌نیايه

ئەگەر تۆ ھېرشىشىم نەكەيتە سەر، ئەوا من ھېرشىشت دەكەمە سەر. كە سولەيمان لەوہ ئاگادار بووہوہ، دنيای لە بەرچاۋ رەش بوو. دەمۋدەست سۋاپايەكى گەرەى لە مرۆ، جندۆكە، بالند و ھوقىيان ساز كرد و بە دىرمياتى ۋەزىر كە پاشاي جندۆكان بوو، گوت: 'نرناشانى جندۆكە لە ھەركوتتەك ھەن، كويان كەوہ.' وا بوو، شەش سەد مليۆن جندۆكە ھاتن. دوايى بە ئاسەفى كورپى بەرخیاي گوت: 'سۋاپاي مرۆيانىش كۆ كەوہ.' ئەوانىش مليۆنىك بوون. بەو جۆرە سولەيمان لەگەل سۋاپايەكدا كە نە پىنشى ديار بوو نە پاش، لەسەر تەخت دانىشت و بالندان بە بان سەريەوہ و ھوقىيانىش لەژىريدا، كەوتتە رى تا كەيشتتە ولاتى جندۆكان و دەورى دورگەكەيان دان و ئەو ولاتە پر بوو لە سۋاپاي سولەيمان.' "

لنرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كوتايى پى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەويكى ديكە.

که شهوی پینجسه و هفتا و یکهه هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو! نرناشه که به شیخ عهبدو سسه مه دی گوت: 'که سوله یمانی پیغه مبهه به سوپاکه یه وه هاته دوورگه که وه، که سینی نارده لای پادشاکه مان و ناگاداری کرده وه که نه گهر دهنه وی تاج و تختت پین کو نه که مه وه و نه تکه مه پندی زه مانه، نه وه ده ست له و لووت به رزییه ت هلگره، بوته که ت بشکینه و ئیمان بیته به بی هاوتایی خودا و پیغه مبهه رایه تی من. ئینجا که که تم لئ ماره بکه. نه گهر وا نه که ی و بتهه وی له و دوورگه یه دا خوت مات که ی؛ نه وه خودای مه زن بای خستووه ته ژیر فرمانی منه وه و فرمانی پین ده که م به سواری پاخه ره که م بمهینیه لای تو و نه وه دم بوخوم ده زانم چیت به سه ر بیتم. پادشا که نه وه قسانه ی له پاسپارده ی سوله یمان بیست، گوئی: بزوه پنی بلئی نه وه نه وه ی نه وه دهبهه وی جیبه جی نابئ و من ناماده ی به ره نگار بو نه وه م. پاسپارده که گه پاره بو لای سوله یمان (س - خ) قسه کانی پادشای بو گیراوه.

پادشا دوا ی نه وه به هه زاران جندو که ی ژیر فرمانی کو کرده وه و نه هریمه کانی ناو دوورگه ی بانگ کرد و له گهل نه وانی خست. دهرکی چه ک و جبه خانه ی کرده وه و چه کی به سه ردا دابه ش کردن. سوله یمانیش (س - خ) سوپاکه ی ته کووز کرد. فرمانی به هوئیانی دا بینه دوو به شه وه: به شینی له ده ستی راستی سوپا و به شینی له ده ستی چه بی سوپا سه قامگیر بن. بالنده کانی پاسپارد له کاتی شه پردا به دندووک چاویان دهر بیتن و به بال له سه روچاویان دهن. به هوئیانی گوت سکی نه سه په کانیان بدرن. نه و جار ته ختیکیان بو سوله یمان (س - خ) دروست کرده له به ردی مه رمه پ و به گه وه ر و مرواری پازاندیانه وه. سوله یمان (س - خ) بوخوی له سه ری دانیشت. وه زیرکه ی خوی (ناسفی کوری به رخیا) له گهل پادشای مرویان له ده ستی راست و وه زیر دم ریات له گهل پادشای جندوکان له ده ستی چه پییه وه و مار و نه ژدیها له پیشیانه وه و به هیرشیان کرده سه رمان. دوو پوژ له ده شتیکی پان و به رین به شه ر هاتین. له پوژی سینه مدا به لا پووی تیکردین و چاره نووس پشتی شکاندین. یه که م که س که به سپاکه یه وه هیرشی کرده سه ر سوله یمان (س - خ) من بووم. که به هاوړیکانم گوت ئیوه له جینی خوتان بن، من ده چه شه ری دم ریات. کوتوپر دم ریات وه ک کتو به سه رمدنا پووخوا و به ردی ناگرینی تی گرتم. جندوکان وایان به سه ردا گوراندم، وه مزانی ناسمان پووخوا. دوا ی نه وه به سوپاکه ی گوت هیرشمان بکه نه سه ر. ئیمه ش په لامارمان دانی و به سه ر یه کتردا ده مان شریخاند. شه ر بلتیه ی ستاند و خه ریک بوو دلمان بتوقی. بالنده له ناسمانه وه و هوئیان به زه ویدا ناواقمان دهبوون. تا وا بوو سوپاکه ی من ورده ورده وریان شکا و لاواز بووین و سوپاکه م به زی. سوله یمان (س - خ) هه رای کردنی نه و گلاوه بگرن. مرو هیرشی کرده سه ر مرو و

جندۆكه بۆ سه‌ر جندۆكه. پادشاكه‌مان هه‌لات. سوپای سوله‌یمان (س - خ) كه‌وتنه سه‌رمان و هۆقیان ده‌وریان داین. بالنده‌كه‌كان له سه‌ر سه‌رمان بوون جار جارێ به‌ چنگ و دندووك چاوی بالبازه‌كانیان ده‌ردیتا به‌ بالیان له سه‌روچاومانیان ده‌دا. هۆقیان سکی ئه‌سه‌پ و بالبازه‌كانیان ده‌دپین تا وای لێ هات ئیمه‌ زۆر كه‌سمان لێ كوژرا. ئه‌من له ده‌ست دمیریات رام كرد و فریمه‌ ئاسمان. سێ مانگه‌رێ به‌ دوامه‌وه بوو هه‌تا به‌و پۆژه‌ی كه‌یاندم.”

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش كۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆكه‌كه‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه د و هفتا و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! ئه و نرناشه ی له ستوونه که دا به ند کرابوو، که به سه رهاتی خۆی له سه ره تاوه تا کۆتایی بۆ میرمووسا و ده ست و پینوهنده که ی گنپراوه، شیخ عه بدوسسه مه د پتی گوت: 'کامه ری ده چیته وه شاری مس؟' ئه ویش رینیه که ی پیشان دان.

که گه یشتنه شاری مس، ته ماشا ده کن شووره که ی وه ک کینو به رزه. ناچار میرمووسا و شیخ عه بدوسسه مه د و خه لکه که له وی دابه زین و هه رچه ندی کردیان و کۆشان، پتی چوونه ناوه وه یان نه دیته وه. ئه و جار میرمووسا به تالیبی کوری سه هلی گوت: 'ئه ری تالیب، چون بچینه ناوه وه؟' تالیب گوتی: 'میرم، دوو-سی پوژ دان به خۆتا بگره تا به شیوه یه ک ده چینه ناوه وه.'

"دوايه میرمووسا به پیاوه کانی گوت: 'سوار بن و به ده وری شاردا بگه پین سا به لکو شویتیک بدۆزنه وه پیندا بچینه ژووری.' دهم و ده ست سوار بوون و دوو شه و و پوژ به ده وری شاردا سوورانه وه. سیتیم پوژ به هیلاکی و هیوابراوییه وه گه رانه وه و گوتیان: 'میری گه وه، هه ر ئه م جییه ی لینی دابه زیوی، له هه موو جییه کانی دی نزمتره و بۆ چوونه ناو ئاسانتره.' میرمووسا، تالیبی کوری سه هل و شیخ عه بدوسسه مه دی له گه ل خۆی برد و چوونه سه ر ئه و کتیه ی به رانه به به شار و له ویوه ته ماشایان کرد. ته ماشا ده کن شاریکه، هه رگیز شاری وا گه وره یان نه دیبوو. کۆشکه کانی رازاوه و بلند بوون و پوویار به نیتواندا ده خوشی و باخی پر له داری میوه. به لام ئه و شاره که سی تیدا نه بوو. به س ده نگی کونده په پوو و قاره ی قه له ره شه ده بیسترا. میرمووسا راوه ستابوو و ئاخ بۆ ئه و شاره هه لده کینشا و ده یگوت: 'پاک و بیگه ردی بۆ ئه و خودایه ی گه ری گه ردوون نایگورئ.' له و ده مه یدا که به سه رسامییه وه راوه ستابوو، ته سیبحاتی ده کرد، له لایه کی شووره که وه چاوی به حوت ته ته له ی مه رمه پ که وت که له دووره وه دیار بوون. چوو بۆ لای ته ته له کان و له سه ر یه کینکیان نوو سراوه یه کی دیت. به شیخی گوت: بیخوینیته وه. شیخ چوو په نیشی و خویندییه وه که په ند و ئامۆژگاری بوو بۆ که سی په ندوهرگر و به یۆنانی نوو سـرابوو: 'پۆله گیان، بۆچ وا که مترخه می له ئاست شتیک که له به رچاوتدایه و له هه موو شتیک زیاتر لیت نیریکه؟ مه گه ر نازانیت که پیتشینیانت پتیکی ئه جه لیان نۆشی و توش به م زوانه ده ینۆشیت؟ به ر له وه ی بچیه ژیر گل، سه یر بکه و له کاری خۆت ورد به وه. ئه وانه له کۆین که گه وه ی شاران بوون و ده ست و پینوه ند و سوپا له ژیر فه رمانیاندا بوون؟ به خودا مه رگ به روکی هه موویانی گرت و له که سوکار و ولاتی جودا کردنه وه و له کۆشکه فراوانه کانه وه راپنچی گۆره ته نگه کانی دان.' جا له ژیر نووسینه که وه ئه م به یتانه ش

که شهوی پنتهسه و هفتا و سینه هاتوه

گوتی: "خاوهنشکوا! میرموسا له پارجهی سینهمین نزیک بووه و له سهری نووسرابوو: 'روله گیان، تو به دوستایهتی دنیا فریوت خواردوو و پهروه ریتی خوت له بیر چووه تهوه. هر رژیک له تهمنت تیده په پیت، تو له سهره نجامت نیزیک ده بیتهوه و بییشی شادی. روله گیان:

بیری بکوه به ————— دواو رژی خوت
خوشی و نوش کل که بو ناو گوپی خوت
بفری رووح تازه چه ————— ییت له دهست نایه
دوای تو گشت دهس ————— تیان له گوزه دایه

" 'کوره کهم، وهلامی خوت بو به ردهم خودای مهن ئاماده بکه. ' له ژیر ته ته له که دا نووسرابوو:

ئهی دل به دنیا خوشی، مردووی ئه م ژینه
تی نه گیشتووی هه ————— ووی فیل و خاپینه
زه مانه هر خولیکی ئام ————— ژگار ییه
به زمانی نازانی ت ————— و، دهرت کاریه
تا پو نه کراوه م ————— الی، تاییهت لو که سیک
تا وه مینی له که سی ————— کوه بو که سیک
ئوان که پویشن و نه م ————— ان بو ت ببی
تیندا به سینه وه جی هه م ————— یشته بن

"ئینجا میرموسا تیر گریا و له ته ته له ی چواره مین پاما. له سهر ئه ویش نووسرابوو: 'روله گیان، تا که ی پهروه ردگارت چاوپوشیت لی بکات و نوش هر له بیئاگاییدا بیت؟ ناگات لی بیت که مهرگ چاوه پیته و پتی له سهر پشتته. هیچ به یانی و ئیواره یه ک نییه که نه چله نه یه ته لات و هوشداریت نه داتی. وریا به نه کا له نا کاو بکاتی و نه نوش خوت بو ساز نه کردبی. گوته کانم له گوئی گره؛ دنیا تا سهر نییه و له گوین مالی جالجاو که یه. ' له ژیر ته ته له که دا ئه م به ییتانهش نووسرابوو:

نەبی بە کەس ناکرئ، ئەوانە ئەزموونی ئەو کارانەیان نییە. 'میرموسا گوئی: 'یا شیخ، ئەم کارە مەکە. تۆ ناتوانی سەر کەوی و ئەگەر تۆ بمری، هەموومان تێدا دەچین. هەر تۆ رابەر و بێنوینی گەل و هۆزی. 'شیخ هەستا ئاتەگەیی لە پشتتێنەیی خست و گوئی: 'وہ ناو خودا. ' ئەوجار بە پەژەدا هەلگەرا و دۆعای پزگاربوونی خویند تا گەیشتە سەر دیواری شوورەکە. ئینجا دەستی لێک دان و چاوی لە شار کرد. خەلکەکە هەموو پیکرا هاواریان لێ کرد: 'کۆرە یا شیخ نەکەیی خۆت هەلبەدەیتە خواری و کاری وا نەکەیی. ئەگەر تۆ وا بکەیی، هەموومان تێدا دەچین. ' ئەوجار شیخ زۆر پێکەنی و تا درەنگیک دانیشت. بیسمیللای کرد و دۆعای پزگاربوونی خویند و هەستایەو. هاواری کرد: 'هۆ میری مەزن هۆ، هیچ ترستان نەبێ؛ خودا گیان لە ودمی ناوی خۆیەو لە تەلەکەیی شەیتان پاراستمی. ' میرموسا گوئی: 'یا شیخ، چیت بینی؟' شیخ گوئی: 'کە سەرکەوتمە سەر شوورەکە، دوازدە کەنیزەیی مانگ پرووم بینی. ' "

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی پیتخسه د و هفتا و چوارهم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکوا! شیخ گوتی: 'چاوم به دوازده که نیزۆکی پرومانگ کهوت که به دهنگی بهرز بانگیان دهکردم و به دهست ناماژهیان بۆ دهکردم که وهره بۆ لامان. منیش وام زانی که له خوارهوه دهريايهکی ئاوه و گهرهکم بوو خۆم ههلهمه دهرياکهوه ههروهک هاوړپيانی پيش خۆم، بهلام له ودمی ناوی پیروزی پهروهردگاروه، ئهوانم دی که مردوون. وا بوو چند ئایهتیکم له کتیبی خدا خویندهوه تا خدا له قروفیلی ئهوانی پاراستم و خۆم ههلهتا خوارهوه. گومان لهوهدا نیبه که ئهمه جادوویهکه و خهلکی شارهکه کردوویانه تا هرکس بیهویت بچیته ئهه شارهوه، بهری پهن بگرن. ئهوهتا هاوړیکانمان کهوتونهته خوارهوه و تیدا چون."

"ئهوجار شیخ بهسهردیوارهکهدا رویشته تا گهیشته دوو بورجی مسین. که دوو دهرگای زیرپینان تیدابوو. هر چند قوفلیان پیوه نهبوو بهلام هیچ نیشانهی کردنهویان خویا نهبوو. شیخ ماوهیهک وهستا و تیی راما، لهنیو دهرگهکهدا وینهیهکی مسی سواریکی دی که دهستیکی دریژ کردبوو، وهک ئهوه بلن چاو له دهستم که بزانه چی نووسراوه. لیمان نووسیوو: 'ئهگهر دوازده جار ئهه ئاسنهی له ناوکی سوارهکه دایه، بسووپینی، ئهوه دهرگاکه دهکریتهوه.' تهماشای کرد بزماریکی ئاسن له ناوکی سوارهکه خرابوو. دوازده جاری با دا. دهمودهست دهرگه کرایهوه و دهنگیکی وهک ههورهتریشقهی لئوه هات. ئهوجار شیخ که پیاویکی زانا و بلیمهت بوو و ههموو زمانهکانیشی به باشی دهزانی، چوه ژوورهوه. که چوه ژوورهوه بهسهردالانیکی بهرزدا کهوت. که ئهملاولاکهی سهکۆی بهرزی لی بوو. لهگهله تاقمیک که لهسهر ئهه سهکۆیانه مردبوون. له سهر سهریانهوه مهتالگهلیک ههلاوهسرابوون و ربهکانیان له زهوی چهقینرابوون و کهوانهکانیان زینان تی ههلهکیشرابوو. دهرگاگان به ئاسن پشتیان درابوو. قوفلی چکولهیان پیوه بوو.

"شیخ به خۆی گوت: 'رهنگه کلپهکان بهم خهلهکه بن.' چاویکی به خهلهکهکهدا گتپرا، چاوی به کابرایهک کهوت، پیری پیوه دیار بوو، له شوینیکی بهرزتر له خهلهکهکهوه بوو. شیخ عهبدوسسهمد گوتی: 'پیم وا بن کلپلی ئهه کلۆمانه لای ئهه پیرهپیاوه بیت و ئهه دهرگاوان و ئهه بالباز و شتهش له ژیر فهرمانی ئههوا بووبن.' شیخ چوو بۆ لای پیرهپیاوه و کهواکهی لا دا، کلپهکانی دیتهوه به کهواکهیدا کردبوو. دلی خۆش بوو، کلپهکانی ههلهگرت و چوو کلۆمهکانی ههلهگرت و دهرگهی کردهوه. دهرگهکه هینده ئاسنهواله و شت پهن بوو که کردیهوه شریخهی وا هات دهتگوت ئاسمان رووخا. که دهرگهکه کراوه شیخ

یەك بە خۆی گوتی ئەللاھوئەكبەر و سوپاكەش بە دوایدا گوتیانەوہ. ھەموویان دلخۆش بوون و میرموسا بە ساغیی شیخ و کرانەوہی دەروازەیی شار فرە شادمان بوو.

میرموسا و سوپاكە سوپاسی شیخیان کرد و تیکرا ویستیان بچنە ژوورەوہ. میر گازی کردن: 'ھۆخەلکینە، باش نییە ھەموومان بچینە ژووری. وا باشە نیوہی سوپا لە دەروہ بن و نیوہکەیی دیکە بچنە ژووری.' ئیدی میرموسا لەگەل نیوہی سوپاکەیدا وەژوور کەوتن. لە پێشدا چاویان بە ھاوڕیکانی خۆیان کەوت کە خۆیان ھەلدابووہ خواریوہ و مردبوون. ئەوانیان بە خاک سپاردن. دوایە دەرگەوان و خزمەتکار و پەردەدارەکانین دیت کە ھەر یەکەیی لە شویتینیک مردبوون. ئەوجار چوونە بازارەوہ. بازاریکی گەورەیان بینی کە ھەموو دووکانەکان کرابوونەوہ و تەرازووہکان داندرابوون و کاروانسەراکان پڕ لە کالا بوون، بەلام خێوہکانیان ھەموو لە دووکانەکاندا مردبوون و بیستیان بە ئیسکیانەوہ نووسابوو. دوایی چوونە بازاریی ئاوریشمفرۆشانەوہ و لەوئێ کورتالی ئاوریشم و دیبایان بینی کە بە زێری سوور و زیوی سپی نەخشینرابوون و چار لە بینیان ھەلنەدەھات. خاوەنەکانیان لە بەردەرکی دووکانەکانیاندا مردبوون، لە تۆ وایە دەیانویست پیکەوہ و تەوویژ بکەن. ئەوتیان ھەلبوارد و گەیشتنە بازاریی گەوھەر و مرواری و یاقووت و لەویشەوہ چوونە بازاریی ئالوگۆپی دراو و زێرناسانەوہ. گشتیان مردبوون و ئاوریشمی جۆراوجۆریان لەژێردا بوو و دووکانەکانیان پڕ لە زێر و زیو بوو. لەویش رەت بوون و چوونە بازاریی عەترفرۆشانەوہ. دیتیان دووکانەکانی ئەوانیش پڕن لە میسک و کافوور و عەنبەر و خاوەنەکانیان نەماون. کە لە بازاریی عەترفرۆشان وەدەر کەوتن، لە نیزیکی ئەویوہ کۆشکیکی بەرزیان بینی و چوونە ناوہوہ. لەوئێ ئالای ھەلکراو و پمبی داچەقینراو و کەوانی زئی بئ ھەلکیشراو و مەتالی ئاویزان بە زنجیری زێرین و تاسکلای زێرکەفتکراویان بینی. کورسیگەلی باش باش لە دالانەکانی کۆشکدا بوون کە پیاوگەلێک لەسەری دانیشتبوون کە پێستی لەشیان وشک ھەلگەرابوو. کە سیک ناشارەزا بایە پنی وا دەبوو، نووستوون، بەلام لە برسام و لە توونیان مردبوون. میرموسا سەری سوور ما و یاد و تەسبیحاتی خودای کرد، سەیری ئەو خانووہ پتەو و کارە سەیر و نەخش و نیگارە زۆرەیی کۆشکی دەکرد. ئینجا چاوی بەو چەند بەیتە کەوت:

لەخۆ دەرچ_____واوی کاری دونیایە

بۆچ لە خۆت دەرچووی؟ چییە ئەو ھەوایە؟

لەوہ ناترسی کە ئەو نەھەن_____کە

قووتت دا بۆ ئەو زۆر زۆر س_____انایە

بیر لە شاگەلی ئێران ب_____کەوہ

چارەن_____ووسی وان بۆچی ئاویە

که شهوی پینجسه و هفتا و پینجهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو! میرمووسا چوه کۆشکهوه. چوار ژووری له بهرانهر یه کدیدا دی که به زیر و زیو نه خشیترا بوون. به ژیر هر ژووریکدا پروباریک راده خوشی و نه چوار رووباره له چوار ده ریچهی گه وره وه که به مه رمه ری جورا و جور پینان بۆ ساز کرابوو، راکیشرا بوون. میرمووسا به شیخی گوت: 'وه ره با بچینه ژووره کانه وه.' چوونه یه کهم ژووره وه، ته ماشا ده کن پره له زیر و زیو و گه وه هر و یاقوت و مرواری و کانزای گرانبایی. له وی چاویان به یه غدانی پر له کوتالی ئاوریشم و دیبای سوور و زیریان که وت. نه و جار چوونه ژووریکی دیکه وه، دارمال بوو له چهک و چۆل و که لوپه لی جهنگی وه کلاوزری و زیریگه لی داودی و شمشیری هیندی و رمبی ناوچهی ختی و گورزی خه واره زمیان. دواتر چوونه سینهم ژووره وه، سهیریان کرد نه ویش پره له نامیری شه ری. پاشان چوونه چواره م ژووره وه، دیتیان نه ویش قاپ و قاچاخی خوراک و شله مه نی له زیر و زیو و مرواری و عه قیقی سووری لیتیه. سوپاکه نه وه ندهی توانییان له و شتانه یان هه لگرت. که ویستیان له و دیوانه بچنه ده ری، ده رگه یه کیان بینی له عاج و داری ئاونوس چی کرابوو، په رده یه کی ئاوریشمیان پیندا هه لواسیبوو که په راویزه کانی به زیر نه خشیترا بوو و قوفلی زیوینی پتوه بوو که کردنه وه یان به مه ته ل بوو نه ک به کلیل. ئیدی شیخ عه بدوسسه مه د چوه پیشه وه و به هۆی زیره کییه وه قوفله کانی کردنه وه. دوا ی نه وه سوپاکه چوونه ئیوکۆیه که وه، ته ته له ی تیدا بوو و وینه ی هۆفی و بالندان به زیری سوور و زیوی سیی له سهریان نه خشیترا بوون، چاوه کانیان له دوپ و یاقوت بوون و ته ماشاکه ران شهیدی بینیان ده بوون. دوا یی چوونه حه وشه یه که وه که میرمووسا و شیخ له جوانی ده ستکردی نه و شوینه سهریان سوور ما. ئینجا له و یوه چوونه حه وشه یه کی دیکه وه که زمینه که ی له به ردی پوخامی سواوی تی گیرابوو. به گه وه هر رازیندرابوو وه و بینر وای ده زانی ئاوی تیدا وه ستاوه، نه گه ر که سیک پیی له سه ر دانا بابه، به هۆی ساف و لووسییه وه هه لده خلیسکا. میرمووسا فرمانی دا که شتی که له ویدا رابخه ن تا هه لته خلیسکین و بکه ون. شتیکیان راخت و به هه رچۆنیک بوو په ت بوون. که له وی په د بوون، گومه زیرکیان دی، به به ردی زیر که فته کراو پۆنرابوو و خه لکه که نه وه ی بینیبویان، هینده ی جوانی نه و بینایه نه بوو. له ویدا حه وزیکی تیدا بوو که تاو لیکدی بیایان له سه ر هه لدا بوو. ته ختیکی بلیندیان له سه رووی حه وزه که وه دانا بوو که به دوپ و گه وه هر و یاقوت نه خشیترا بوو و کچیکی له سه ر دانیشتیوو که که س کچی نه وه نده جوانی به چاوی خۆی نه بینیبوو. نه و کچه کراسیکی له به ردا بوو، به مرواری نه خشیترا بوو، تاجیکیشی به سه ره وه بوو، له زیری سوور و گه وه هر ی گرانبایی چیکرابوو، گه وه هر ی بریسکه دار به

که مەریه وە بوون و دوو گەوهەر بە تەویلیه وە ئاویزان بوون که وەک خۆر پەرشنگیان
داویشت و دەتگوت سەیری چەپ و راست دەکات.

لێره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێزهی
چیرۆکهکەی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی پینجسه د و هفتا و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا! میرموسا که نهو کیژهی دی، سهری له جوانییه کهی سوور ما و له تاو شهنگی و سووری گونای و په شیبی بسکی وږ و کاس بوو. که سهیرت دهکرد وات دهزانی زیندووه و سهیری راست و چهپ دهکات، بویه سلاویان لی کرد. تالیبی کورپی سههل گوتی: 'میرم، نه م کچه مردووه. خز گیانی تیدا نییه تا وهلامی سلاو بداته وه.' دواپی تالیب گوتی: 'قوربان، له م کاره دا زانستیان دهکار کردووه. نهویش نهو هیه که دواپی مردنی، چاوی کچه یان دهرهیناوه و جیوه یان کردووه ته ژیر چاوه کانیه وه و دواپی چاوه کانیان خستووه ته وه جتی خوی. نیستا وا دهنوینی که پیلووه کانی دهجوولین و ته ماشاکه ران پینان وایه نه م کچه سهیری راست و چهپی دهکات له کاتیکدا مردووه.' نهو جار میرموسا گوتی: 'پاک و بینه ریدی بو نهو خودایه هیه که نامری و مردنی بو کویله کانی داناوه.'

"به کورتی، نهو تهخته ی کچه مردووه کهی له سهر دانیشتبوو، پلیکانی هه بوو و دوو کویله ی رهش و سپی له سهر پلیکانی یه که م بوون. یه کیکیان نامیریکی پولا ی به دهسته وه بوو، نهوی دیکه یان شیریکی دره وشاوه ی پین بوو که ناوی چاوی ده برد. ته ته له یه کی زیرین رووبه رووی کویله کان بوو که له سهریان نووسیوو: 'به ناوی خودای میهره بانه وه. سپاس بو خودای به دپهینه ری مرز و گوره ی گوران و هزی هزکاره کان. به ناوی خودای هرمانی هه تاهه تاییه وه. به ناوی خودای داپژهری قهزا و قهده ره وه.'

"دواپی نهو نووسیوو یان: 'نهوی نهوه ی نادم، بچی به م جزره گیروده ی ناواپی به رزیت و بو مرگت پشت گوی خستووه؟ مه گه نازانی مهرگ دمله سه رپشت به دواته وه تا گیانت بکیشی؟ که وایه توش بارگه و بنه ی کوچت بیچه وه و تیشووی ریگیه ت وه لا نی، هر بینا له گه ل دنیا لیک هه لبران. به یادی خوتی بهینه وه که نادمی باوکی مرز له کوییه و نوح و منداله کانی چیان به سهر هات. کیسرا و قیسه ره کان، پاشایانی هیند و عنبراق بو کوی چون؟ سولتانه گوره و سته مکاره کان و نهوانه ی له مسه ر بو نهو سهری زهویان به دهسته وه بوو، چیان لی هات؟ گوره کانی عه رهب و عه جهم به وه هموو نا پوره و دهست و پینه ونده وه مردن و نیسقانیشیان رزی. له کوین قاروون و هامان و شه ددادی کورپی عاد و کهنعانی خاوهنی بینای زور زه به لاح؟ شمشیری نه جهل لینی دان و مه قهستی مهرگ بهرگی به بهریان بری، به لام نازانم نهوانه توویشووی رژی په سلانیان برد یان نا. هیچ ولامیکیان پینه بو نهولا یان نا؟ نهی نهو که سهی دیتته نه م شوینه وه، نه گه ر من ناناسیت، با خومت پین بنا سیتم، من تورموزی کچی عه مالیه کانم و له گه ل به رده سته کانمدا دادگه ر بووم و وهک پاشایانی دیکه ولاتانم داگیر نه ده کرد. سه رده مانیکی دوورودریژ به

خۆشى و كامەرانى ژيام. بەو خۆشحال بووم كە بە سوپا و خەلكەكەم بىخەشم و كۆيلە و كەنيزان نازاد بكم.

”دواى ئەو تووشى بەلای ناگەهان بووم و لەنتو مەينەتيدا رۆچووم. هۆكارەكەش ئەو بوو كە حەوت سالى پەبەق باران نەبارى و گيا نەروا. ئەوئەى نازووقەمان بوو، خواردمان. ئىنجا چوارپىنكەنىشمان خوراد. ئىدى ئەو شتەى بۆ خواردن بشىت، نەمانما. ئەوجار زىر و زىوم هيتا و كىشام و ناردم بۆ ولاتانى دەورووبەر. هەموو شاران گەران و قووتيان دەست نەكەوت و زىر و زىويان بۆ هيتامەو. ئەو دەم مال و دارونەدارم لە كۆگەكان هيتانە دەروو و دەرگەكانى قەلامان بەستەن، خۇمان داىە دەست وىستى پەروەردگار. ئىدى هەموومان بەم جۆرە تىدا چووين كە دەيبىنيت. هەرچىمان بنياد نابوو و كۆمان كەردبوو، جىمان هيتەت. ئەو بوو بەسەرھاتى ئىمە. من بە خىر و تۆ بە سلامت. لەزىر تەتەلەكەدا ئەم بەيتانەيان ديت نووسرابوون:

دەسلاتى تـــــــورك لە خشتەى بردووى
شكۆى ســـــــولتانى لە دل دەر كردووى
سولتان مەحمـــــــود قەت لە بىر ناچىتۆ
گرئى پووچكەكان هەر خـــــــۆى ئەى كردۆ
كە ملكى رەى كـــــــورت لەگەل سىستان
بەرز بوو پلەى لە عـــــــەرز تا ئاسمان
واى لى هات ســـــــولتان لە خۆى دەرىچى
زۆركەس هـــــــەر ئاوا بەو دەردە دەچى
گەورەى سولتان كاريكى كـــــــردبوو
ترس و گومان لای خەلك مـــــــردبوو
ئەو هەموو شـــــــكۆ و گەورەبىهى كوانى
ئاسمان مەمنـــــــوون بوو پىتى لەسەر دانى
پۆژگـــــــار زۆرانى بە زۆرانى خست
زۆر كەسى كەوتووش پۆژگار سەرى خست

”ئەوجار ميرمووسا كە لە شىعەرە گەيشت دەستى بە گريان كرد و گوئى: ’قەسەم بە خودا پارىزكارى پاىهەكى پتەو و مەرگ بەلئىنكى هەق و پوون.‘ لە كۆتايى تەتەلەكەدا نووسرابوو: ’ئەى زاروچى ئادەم، پەند لە رابردووان وەرېگرە و پىي رزگارى بگرە بەر. مەگەر نابىنيت كە پىرى بەرەو گۆرت دەبات؟ ئەى بۆ تەماشای مووى سىپىت ناكەى كە مژدەى مەرگت دەداتى؟ سا تۆش بۆ رۆيشتن و لىپرسىنەو ئەمادە بە. كۆپى ئادەم، كوان

گەلانی پیتشوو و پاشایان چییان لی هات؟ شووره قایم و قەلا مکوومهکانی شه‌ددادی
 کوری عاد و کۆشکی له‌بننه‌هاتوی کوان؟ ئەی فیرعه‌ون و نه‌مروود که سه‌رکه‌شییان
 ده‌کرد، کوان؟ گشتیان مه‌رگ له‌گەل خۆل تیکه‌لی کردن. له‌وانه نه‌گه‌وره‌یان ما و نه
 چوکه، نه‌ پیاو ما و نه‌ ژن. ئەی ئەو که‌سه‌ی دیتته‌ ئیزه، ئاگات لی بیت که نابیت له‌ دنیا
 به‌ هیچ شتیک له‌ خۆ بایی بیت. ئاخ‌ر دنیا بیته‌مه‌گ و فریوده‌ر و دوابراوه. خۆزگه‌م به‌و
 که‌سه‌ کا که‌ گوناحی خۆی له‌ بیر ناچیته‌وه‌ کاری نا‌کا بچیته‌وه‌ سه‌ری. ترسی له
 په‌روه‌ردگاری هه‌بیت و ئاگای له‌ ئاکار و کرداری خۆی بیت. تویش‌ووی دواپۆژ له‌ پیتش
 خویه‌وه‌ بنیریت. هه‌رکه‌س که‌ بیته‌ شاری ئیمه‌وه، ئەوه‌نده‌ی له‌ مالی دنیا ده‌یه‌ویت،
 ده‌توانیت هه‌لبگریت، به‌لام ده‌ست له‌م شتانه‌ نه‌دات که‌ به‌ لاشه‌ی منه‌وه‌ن؛ ئەمانه‌ داپۆشه‌ری
 عه‌یبی من و له‌ دنیا ئەوه‌ی بۆم ماوه‌ته‌وه، ئەمه‌یه. ئامان که‌ ده‌ست بۆ ئەم شتانه‌ درێژ
 سه‌که‌ن، ئەگینا تیدا ده‌چن. ئەمن ئەو ئاگادارم کردنه‌وه‌ و قسه‌ی خۆم کرد. دوايه‌ نه‌لین
 نه‌مانزانی. باقی وه‌سه‌ه‌لام. ”

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
 چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینغسه و ههفتا و ههونهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! میرمووسا که ئەم گوتانهی بیست، ئەوهنده گریا تا بیتۆش بوو. که وه هۆش هاتهوه، هه موو شتهکانی نووسی و کردیه سهرمهشقی خۆی. ئەوجار به سوپاکه‌ی گوت: 'ئوهنده‌ی ده‌توانن له‌و گه‌وه‌ر و ده‌فر و شته دانسقانه هه‌لگرن.' تالیبی کورپی سه‌هل به میرمووسای گوت: 'باشه چۆن ئەم کچه به‌و هه‌موو زیر و زیوه‌وه به‌جی به‌پیلین، ئەویش جوانی وا که له دنیا‌دا تایی نییه و له‌م سه‌رده‌مه‌دا هاوشی‌تیه‌ی ده‌ست ناکه‌وئ؟ خۆ ئەم کچه له هه‌موو ئەو مال‌ه‌ی دیکه باش‌تره و بۆ دیاریی خه‌لیفه له هه‌موو شتی‌ک شاوتره.' میرمووسا گوتی: 'کورپه تالیب، مه‌گه‌ر وه‌سیتی کچه‌ت نه‌بیست که له‌سه‌ر ته‌ته‌له‌که نووس‌رابوو تکای کردبوو ده‌ست له‌م نه‌ده‌ین؟ خیانه‌ت له‌ نامانه‌ت په‌وا نییه.' تالیب گوتی: 'وه‌لا هه‌ر له‌به‌ر ئەم قس‌انه ناکرئ واز له‌م ماله به‌یتیرئ. جا خۆ ئەم کچه مردوو و پنیوستی به‌و شتانه نییه. ئەم مال و گه‌وه‌رانه جوانی ژیانن و ئەم کچه‌ش پارچه‌یه‌ک قوماشی به‌سه. ئەم ماله هه‌ر بۆ ئیمه‌ باشه.'

"ئیدی تالیب له پلیکانه‌کان نزی‌ک بووه‌وه. پیناندا سه‌ر که‌وت تا که‌یشته نینوان دوو کۆله‌که‌ی به‌ران‌به‌ر دوو که‌سه‌که. ده‌م‌وده‌ست به‌کینکیان گورزینکی به‌ پشتیدا دا و ئەوی دیکه‌شیان به‌و شیر‌ه‌ی به‌ ده‌ستیه‌وه بوو، سه‌ری له‌ له‌شی جیا کرده‌وه. میرمووسا گوتی: 'ئهی خودا ره‌حمت پێ نه‌کا. ئاخ‌ر بلی ئەم هه‌موو مال‌ه‌ت به‌س نه‌بوو که چاوت بریبه‌ هی ئەم کچه؟' دا‌وی ئەوه میر فه‌رمانی دا سوپاکه‌ بجیته ژوورئ. وا بوو چوونه ژوورئ به‌ خه‌روار له‌و مال و گه‌وه‌رانه‌یان هه‌لگرت و هاته‌ ده‌رئ. ئەوجار میرمووسا فه‌رمانی کرد که ده‌روازه‌ی شاره‌که هه‌ر به‌و جۆره‌ی داخ‌رابوو، دایب‌خه‌نه‌وه. که‌وتنه‌ پئ و له‌ پوخ ده‌ریا که‌یشته‌ کینوکی به‌رز که‌ گه‌لێک نه‌شکه‌وتی تیندا بوو و قوله‌ره‌شی چه‌رمپۆشی لئ ده‌ژیان و له‌ قسه‌یان تینه‌ده‌گه‌یشتی. که سوپاکه‌یان بینی هه‌لاتن و خۆیان به‌ نه‌شکه‌وته‌کاندا کرد و ژن و مندا‌له‌کانیان له‌ زارکی نه‌شکه‌وته‌کاندا راوه‌ستان. میرمووسا پرس‌ی: 'ئه‌رئ شیخ عه‌بدو‌سه‌سه‌مه‌د، ئەم هۆزه کین؟' شیخ گوتی: 'ئمه‌ ئەو هۆزه‌ن که خه‌لیفه دا‌وای کردوون.' له‌په‌وه‌ دابه‌زین و تا‌ولیان هه‌لدا. هه‌یشتا نه‌ هه‌سابوونه‌وه که پاشای قوله‌ره‌شه‌کان له‌ کپوه‌که هاته‌ خواری، زمانی عه‌ره‌بی ده‌زانی.

"که میری بینی، سل‌و‌ی لئ کرد، میریش سل‌اوه‌که‌ی ستانده‌وه و پیزی لئ گرت. ئینجا پاشای قولان له‌ میری پرس‌ی: 'جندۆکه‌ن یا مرۆقن؟' میر گوتی: 'مرۆقین، به‌لام گومانی تیندا نییه‌ ئیوه جندۆکه‌ن وا له‌م کپوه‌دا ده‌ژین له‌ خه‌لک دووره و که‌وتوون.' پاشای قولان گوتی: 'نا، ئیمه‌ش ئاده‌میزادین و له‌ وه‌چه‌ی حامی کورپی نووحین و ئەم ده‌ریا‌یه‌ش ده‌ریای

که رکه ره. 'میرموسا پرسى: 'باشه ئیوه کى ده پرستن که هیچ پیغه مبریک نه هاتووه ته نه م خاکه وه تا شه ریعه تتان بۆ بیئى؟' پاشای قولان گوتى: 'میرموسا، تارما بییه که له م ده ریاوه ده رده که ویت که تیشکه که ی ئاسۆ پرون ده کا. ئه و جار به ده نگیک که دور و نریک بیبیستن، بانگ ده کا: 'هۆ وه چه و توره مه ی حام! شه رم له که سیک بکن که ئه و ئیوه ده بیئیت و ئیوه ئه و نابین. جا بلین: لائیلاهه ئیلله للا، موحه ممه د ره سو و لوللا. ئینجا ده لیت که من نه بولعه باسی خزم.'

"دوايه گوتى: 'میرموسا، ئه و که سه نوورانیه هه ندیک قسه ی فیر کردوین که به و قسانه خۆ له خودا نریک ده که ی نه وه که نه مانه ن: 'بئى له خودای ته نیا، هیچ خودایه ک نییه. ده سه لات هه ر ه ی ئه وه و سه پاسگوزاریش بۆ ئه وه. ده ژبیئیت و ده مرینیت و به سه ر هه موو شتیکا زاله.' جگه له م قسانه هیچی دیکه نازانین. جا له هه موو شه وانیکى هه ینى تیشکیک له سه ر زه وی ده بینین و ده نگیکى لئوه ده بیستین که ده لى: 'پاک و بیگره د و پیروزه. خودای فریشته و رۆحه. ئه وه ی بیه ویت، ده بی و ئه وه ی ئه و نه یه ویت، نابى. ئینجا میرموسا گوتى: 'ئیمه ده ست و پیوه ندى که وه ی موسلمانان، عه بدوله لیکى کورى مه روانین. ئیمه هاتووین ئه و کووپانه ده بینین که له سه رده می سوله یمانى کورى داودا جندۆکه و وه چه کانى شه ی تانى تیدا به ند کراوه و هاویژراونه ته ئه م ده ریاوه وه. خه لیفه که مان ده یه ویت له و کووپانه ی بۆ به ی ن تا به چاوی خۆی بیان بیئیت.' پاشای قولان گوتى: 'به خیر بین.' به گۆشتى ماسى میواندارى لى کردن و به نۆقاره کانى 'گوت که له و کووپانه له ده ریا ده ربه یتن. نۆقاره کان چوونه ده ریاوه و دوازه کووپه یان ده ره ینا که به مۆرى سوله یمان مۆر کرابوون. میرموسا و شیخ عه بدوسه مه د و ته واوی سوپا به وه دیه اتنى داواکه ی خه لیفه خۆش حال بوون. ئیدی میرموسا مالیکى زۆروزه به ندى به پاشای قولان به خشى و، ئه ویش دیارى سه یر و سه مه ره ی ده ریایى له شتیوه ی مرۆئاوییه کان بۆ عه بدوله لیک نارد و به میرموسای گوت: 'له م سى پۆژه دا میواندارى ئیوه مان له م جزه ماسیانه کرد.' میر گوتى: 'که وایه ده بیته له مانه له گه ل خۆماندا به یه نه وه بۆ خه لیفه با ئه ویش بیان بیئیت و زیاتر له کووپه کانى سوله یمان دلى پیتان خۆش بیته.'

"پاشان میرموسا مالئاوایى له پاشای قولان کرد و پۆژ و شه و به رپوه بوون تا که یشتنه وه شام، لای خه لیفه عه بدوله لیک. میرموسا ئه وه ی پووی دابوو، بۆی گنپراوه و ئه وه ی له شیعر و په ند نووسیویوه هه مووی بۆ خوینده وه و پووداوه که ی تالیبی کورى سه هلیشى بۆ گنپراوه. خه لیفه گوتى: 'خۆزگه منیش له گه لتان هاتبام، تا ئه وه ی ئیوه به چاوی خۆتان دیوتانه، منیش دیبام.' پاشان خه یفه کووپه کانى وه رگرت و سه رى هه لپچرین. ئه و دتو درنجانه ده رده په رین و ده چوونه هه واوه و ده یانگوت: 'تۆبه، تۆبه، ئه ی پیغه مبرى

1. نۆقار: ئه وه ی بچیته ژیر ئاره وه و بۆ ماوه یکی زۆر بمیئیته وه، غواص.

خودا. هرگیز ناگه رینهوه سهر ئه و تاوانانه، عه بدولمه لیکى کوپى مه پروان له بینینیان سهرى سوور ما و گه لیکى به لاوه سهر بوو.

”به لام ئه و کچوله ده ریا بییه ی پاشای قولان له گۆشتى هاوشینه کانی ئه و میوانداری کردبوو، خستبوویانه کۆلیکی پر بوو له ئاو و سهریان گرتبوو، به لام چونکه شوینه که ی گهرم بوو هه واشی بۆ نه چوو بوو له ویدا مردبوو. دواى ئه وه خه لیفه ماله که ی هینا و له نیو موسلماناندا دابه شی کرد.“

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پێ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وێکی دیکه.

که نهوی پښتو ته د و هفتا و هه شتم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکو! دواى نه وه ميرموسا داواى له خليفه کرد که کورې نه و بکاته ميرى مه غريب و خوى بچيته قودسى پيرو ز و سه رقالى خوداپه رستى خوى بيت. خليفه ناواکى قه بول کرد و کور هکى له جنى دانا. ميرموسا چوو بز قودس و له وى مرد. نه وهى له باس و خواسى شارى مس پيمان گه يشتووه، هر نه مه بوو. خودا خوى با شتر ده زانيت.

چيروکى فيلى ژنان

به سه رهاتى پاشا، کور هکى و که نيز و حهوت وه زير

"ده گيړنه وه، سالانى زوو پاشايه کى به ته من هه بوو خاوه ن مال و سامان يکى زور و سوپايه کى گه وره بوو، به لام مندالى نه بوو. هر بويه دايه دلته نگ و په شيو بوو. پينغه مبه ران و پياوچا کانى کرده تکا کار به شکوو خودا مندال يکى نيزينه ي بداتى و دواى خوى بيکاته ميراتگرى خاک و ولاته کى. نه و جار هه ستا چووه ديوان و له کچى مامى راسپارد و داواى کرد، و ابوو کچه ممه کى ماره کرد و هيتايه مالى و چيژى لى وه رگرت. به ويستى خودا ناموزاى پاشا دوو گيان بوو. دواى تپه ربوونى ماوه کى و له مانگ و روزى خويدا، کور يکى بوو له گوين مانگى چوارده. کور هيان به دايه نيان سپارد و تا پينج سالان په روه رديان کرد. پاشا زانايه کى له لابوو ناوى سه ندياد بوو. سه ندياد له چاو زاناکانى ديكه کار زانتر بوو، دواو ژوى کاره کانى با شتر پيشبيني ده کرد. پاشا کور يژگه کى به و سپارد. که کور ه بووه ده سال، له زانايى و ويژه وانيدا له و سه رده مه دا تاي نه بوو و که س نه يده توانى شان له شانى بدات. نه و جار پاشا پاله وانى هيتا و پنى گوت که کور هکى فيرى نه سپسواري و تيره نگيوى و شمشيرو بازي بکات. وا فيرى نه و هونه رانهش بوو که له هه موو که سيک له سه رتر بوو. پوژيک له پوژان سه نديادى دانا سه يرى به ختى شازاده ي کرد. ديتى شازاده تا حهوت پوژان قسه يه ک ده کات که نه و قسه يه ده بيته مايه ي تيدا چوونى. له جيوه سه نديادى زانا هه ستا و چوه کن پاشا و نه وهى له نه ستيره کانه وه بوى ده رکه و تبوو، به پاشاى گوت. پاشا گوتى: 'کور ه ده ستم به دا وينت، چار چپيه و ده بى چى بکه ين؟' بيرمه ند گوتى: 'گه وره م، به بوچوونى من وا باشه بييه يته سه يرانگه يه ک و

نامیری موسیقی و گورانیبیزی لئ کۆ بکهیتهوه ئەم حەوت پڕۆژە بە عەیش و نۆشەوه رابوویری. 'پاشا کەنیزەکیکی تاییهتی جوان و شۆخی بانگ کرد و کۆرەکەیی پین سپارد و پینی گوت: 'گەورەیی خۆت ببە و بچۆ فلان کۆشک. تا حەوت پڕۆژان، لە کۆشک وەدەر مەکەوه. 'کەنیزۆک هەستا چوو قۆلی شازادەیی گرت و بردیبه کۆشکەکە. ئەو کۆشکە چل ژووری هەبوون. هەر ژوورەیی دە کەنیزی شەنگ و شەپالی تیندا بوو کە هەریهکەیی جۆریک نامیری موسیقایی لە دەستدا داوو. هەرکاتیک موسیقاییان دەژەنی، کۆشکیان دەینا سەما. لە چوارەوری کۆشکدا جۆگەلە ئاو و لە کەناری هەر جۆگەلەیهک گۆل و داری جۆراوجۆر لئ بوو.

جوانی و شیرینی شازادە بە پادەیهک بوو کە زمان لە پەسنیدا لال دەبوو. کە شەویکی لەوئ بەسەر برد و کەنیز لە جوانی و چەلەنگی شازادە ورد بوووه، شەیدای جوانیبهکەیی بوو و عەشقی ئەوی لە دلدا چەسپی. نەیتوانی بەر بە خۆی بگریت. خۆی خستە بەر پینی شازادە و سەر و پووی ماچ کرد. رازی خۆی ئاشکرا کرد. کە شازادە ئەوەیی بینی و ئەو قسانەیی بیست، بە کەنیزی گوت: 'ئیشەللا کە چومەوه بارهگای باوکم، ئا ئەمەیی بۆ دەگێرمەوه تا سووک و رسوات بکا و لەبەینت بەری. 'کەنیزە خیزا هەستا و گەراوه لای پاشا. بەگریانهوه لەبەر دمی پاش خۆی بە زەویدا دا. پاشا بە پەرۆشەوه پرسی: 'کەنیزۆ، حالی گەورەکەت چۆنە؟ چی بووه بوا دەکەیی؟' کەنیز گوتی: 'پاشام، گەورەم داوای لئ کردم، بەلام من بەدەم داواکەیهوه نەچووم. ویستی بمکوژیت، منیش هەلاتم. تازە ناچمەوه ئەو کۆشکە. 'کە پاشا ئەمەیی بیست، زۆر توورە بوو. وەزیرانی بانگ کرد و فەرمانی کوشتنی شازادەیی دا. ئەوجار وەزیرەکان بە یەکدییان گوت: 'پاشا نیازی کوشتنی شازادەیی هەیه، بەلام ئەو کۆرە لای ئەو ئازیزە و داوی گەلیک چاوه پوانی چاوی بەم کۆرە روون بوووه، ئەگەر بیکوژیت، داوایه پەشیمان دەبیتەوه و سەرکۆنەیی ئیمە دەکا و دەلی، ئەیی بۆچی رینگەچارهیهکتن نەدۆزیبهوه و لە کوشتنی پەشیمانتان نەکردمەوه. 'وا بوو ئەوان رینگەوتن لەسەر ئەوه، رینگەیهک بدۆزنەوه کە پاشا لە کوشتنی شازادە پەشیمان بکەنەوه. لەو دەمدا وەزیری یەکەم گوتی: 'من ئەمڕۆ شەری پاشاتان لە کۆ دەکەمەوه. دەم و دەست کەوتە ری بۆ لای پاشا. کە گەیشته دیوان، مۆلەتی قسەکردنی وەرگرت. پاشا ریی دا. وەزیر گوتی: 'گەورەم، ئەگەر تۆ هەزار کورپ هەب، نابیی تەنانەت یەکیکیشیان بە قسەیی کەنیزەکیک بکوژی بەیی ئەوەیی بزانی داخۆ راست دەکا یا درۆ. رەنگە داویکی بۆ کوری تۆ نابیتەوه. 'پاشا پرسی: 'وەزیر، ئەری هیچت لە بارهیی فیل و تەلەکەیی ژنانەوه بیستووه؟'

چیرۆکی پاشا و ژنی وهزیره‌که‌ی

”گوتی: ‘به‌لێ، پاشام. بیستومه یه‌کیک له پاشانی زوو زۆر ناشقه ژن بوو. پوژیک له یه‌کیک دیوه‌کانی کۆشک دانیشتبوو و چاوی له ده‌ری ده‌کرد، له ناکاو له سه‌ر بانی مایێک چاوی به شه‌نگ و شو‌خیک که‌وت. قه‌تی شتی هینده جوانی نه‌دیتبوو. ئیدی له‌ریوه هوگری بوو. خۆی بێ رانه‌گیرا و ناردی بزانی ئه‌وه مالی کینه. گوتیان: ‘ئه‌وه مالی فلان وه‌زیره.‘ هه‌ر ئه‌وه ده‌مه بانگی ئه‌وه وه‌زیره‌ی کرد. که وه‌زیر هات، پاشا رایسه‌پارد بچیت سه‌ریکی ناوچه‌کانی ده‌وروبه‌ری شانشینه‌که بدات و له کاوباریان بکۆلیته‌وه و هه‌والیان بپرسی. وه‌زیر فه‌رمانی گوتی ده‌ستی له‌لێ له‌سه‌ر چاوی دانا. که وه‌زیر وه‌پێ که‌وت و چوو بۆ سه‌فه‌ر، پادشا فیلیکی ساز کرد و چوو بۆ مالی وه‌زیر. که ژنی وه‌زیر ئه‌وی بینی، ناسییه‌وه و ده‌ستی ماچ کرد و له دووریه‌وه ده‌سته‌ونه‌زهر راوه‌ستا. دوا‌ی پرسی: ‘گه‌وره‌م، هۆی هاتن بۆ ئیره چیه‌ چونکه که‌سی وه‌ک من شایانی ئه‌وه نییه تو دلی به‌هیه‌وه؟‘ پاشا گوتی: ‘تامه‌زۆییم بۆ تو منی کیشایه ئیره.‘ ژنی وه‌زیر کپنۆشی برد و گوتی: ‘گه‌وره‌م، من شایانی که‌نیزی خزمه‌تکاره‌کانی تۆش نیم. چوناوچونه وا به‌خت زووی تی کردووم و ئه‌وه بازه‌م له‌سه‌ر بنیشی؟‘ پاشا خۆی بێ رانه‌گیرا و ده‌ستی بۆ برد. ژنی وه‌زیر گوتی: ‘گه‌وره‌م جارێ په‌له مه‌که ده‌رفه‌ت بۆ ئه‌وه کاره زۆره. تازه ئه‌م‌پۆ لای من بمینه‌وه با شتی‌ک سازکه‌م و بیخۆین، پاشان هه‌رچی ده‌که‌ی بیکه و ملکه‌چی فه‌رمانتم.‘

” ئه‌وجار پاشا له سه‌ر کورسیه‌که‌ی وه‌زیر دانیشت. ژنی وه‌زیر چوو کتییکی هیتا، بۆ ئه‌وه‌ی تا ئه‌وه چیشته‌که لیده‌نی پادشا بیخۆینته‌وه. کتیه‌که په‌ند و ئامۆژگاری تیدا بوو. پاشا کتیی وه‌رگرت و ده‌ستی به‌ خۆینده‌وه‌ی کرد. که ئه‌وه په‌ند و ئامۆژگاریانه‌ی بینی و زینای له به‌رچاو که‌وت و له هه‌لویسه‌ته‌که‌ی په‌ژیاوان بووه‌وه. ئه‌وجار ژنی وه‌زیر نه‌وه‌د جور خواردنی له نه‌وه‌د په‌نگی جیاوازا له پێش پاشا دانا. که پادشا له چیشته‌کانی چتیشت، سه‌یری کرد هه‌موویان یه‌ک تamen. پاشا زۆری بێ سه‌یر بوو، له ژنی وه‌زیری پرسی: ‘ئهی هونه‌رمه‌ند، ئه‌وه خواردنانه به‌ په‌نگ جیاوازن که‌چی یه‌ک تamen!‘ ژنی وه‌زیر گوتی: ‘خودا شکۆی پاشامان پایه‌دار کا! من ئه‌م نمونه‌یه‌م بۆ ئه‌وه هیتایه‌وه تا پاشا په‌ند وه‌برگرت.‘ پاشا گوتی: مه‌به‌ستت چی بوو؟‘ ژنی وه‌زیر گوتی: ‘پاشا له کۆشکی خۆیدا نه‌وه‌د ژنی هه‌یه که له په‌نگدا جیاوازن و له تامدا یه‌کین.‘

” که پاشا ئه‌م گوته‌یه‌ی بیست، شه‌رمه‌زاری ژنی وه‌زیر بوو، خیرا له ماله‌که‌ی هاته ده‌ره‌وه و له تاو په‌شیمانی ئه‌نگوستیله‌که‌ی له‌ژێر کورسیه‌که‌ی وه‌زیردا له بیر چوو و که‌راوه کۆشک. که پاشا له دیوان دانیشت، وه‌زیر که‌راوه و لاشیانی ده‌رگه‌ی دیوانی ماچ کرد. ده‌نگ و باس و بارودۆخی ئه‌وه ناوچانه‌ی بۆ گێراوه. دوا‌ی مۆله‌تی خواست و چوو هه‌وه ماله‌که‌ی خۆی. ویستی له شوینی خۆی دانیشی، له‌ژێر کورسیه‌که‌یدا چاوی به

ئەنگوستىلەيەك كەوت. ھەلىگىر تەوھ و نايە باخەلى. ئىدى ھەتا سالىك لە ژنەكەي نەبان بوو،
خۇزى تى نەدەگە ياند. بەلام ژنە ھۆكارى قەلسى وەزىرى نەدەزانى. " "
لىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى پى ھات و شەھرزاد درىژەي
چىرۆكەكەي ھەلگرت بۇ شەويكى دىكە.

که شهوی پینچسه د و هفتا و نویم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! وهزیر سالتیک ژنه که ی نه دواند و ژنهش هۆکاری قه لسییه که ی نه ده زانی. که هر تو وره یی وهزیر دریزه ی کیشا و ژنهش هۆکاره که ی نه ده زانی، که سینکی نارده لای باوکی و له بابه ته که ی ئاگادار کرده وه. باوکی ئه و ژنه گوتی: 'که بچمه دیوانی پاشا، بابه ته که ی بۆ ده گپرمه وه.'

"وا بوو پوژیکیان وهزیر و قازی و باوکی ژنه له دیوانی پاشا بوون. خه زووری وهزیر گوتی: 'خودای گه وره پاشامان سه رکه وتوو بکا. من باخیکم هه بوو له جوانی و خوشیدا داخی به دلی باخی ئیره مه وه دهنه. داره کانی شوپ بوو بوونه وه و گه لیک زیر و زیوم تیندا خه رج کردبوو. که داره کانی هاتنه به ره هم، من به دیاری به وهزیره که ی توم به خشی. وهزیر له میوه کانی خوارد و چپژی لئ وهرگرت، که چی دوا یی دهستی لئ هه لگرت و ناوی نادا تا چروکانی وشک بوون و له به ره وه که وت ژاگا.' وهزیر گوتی: 'پاشام، ئه و راست ده فهرمو ویت. من ئه و باخه م ده پاراست و له میوه کانیم ده خوارد، به لام پوژیک چومه ئه و باخه وه جی پنی شیریکم بینی و له خۆم ترسام و دووریم لئ کرد.' پاشا زانی که ئه و جی پنییه ی وهزیر باسی ده کا، ئه نگوستیله که ی پاشایه که له مالی ئه ودا جی مابوو. به وهزیری گوت: 'وهزیر، بگه ریوه نیو باخی خۆت و دنیا به و خه یالت ئاسووده بی که بیستومه شیر چوه ته ئه و باخه وه، به لام زیانی پئ نه گه یاندوو.' وهزیر گوتی: 'به سه ر سه ر و سه ر چاو.'

"دوا ی ئه وه وهزیر گه راوه مالی خۆی. بانگی ژنه که ی کرد و کیشه که یان بنه بر کرد و باوه ری به داوینپاکیه که ی کرد. پاشام شتیکی دیکه شم بیستوه ...

جیروکی بازرگان و توتییه که ی

"... بازرگانیک بوو زور ده چوو بۆ سه فه ری ئه ملاوئه ولا، ژنیکی زور جوان و به رچاویشی هه بوو. ئه و بازرگانه ژنه که ی له راده به ده ر خوش ده ویست. هر له به ر ئه وهش دلپسی لئ ده کرد. بازرگانه که توتییه که ی کړی، ئه و توتییه کاتیک میزدی ژنه له مال نه بووبا، هر چیه که هاتبا گوړی دوا یه بۆ میزده که ی ده گپراوه. وا بوو، به هه لکه وت جاریکیان کابرا چوو بوو بۆ سه فه ر، ژنهش له گه ل لاییکی جوانچاک و پیکوپیکدا که ی و به ینی بوو. کوپه ده هاته مالی بازرگانه و ژنهش زوری به ده ورده ده هات و قه دری ده گرت و ناوری هه زی داده مرکاند.

" که میزده که ی هاته وه، تووتیبه که تهواری ئه و پروداوانه ی بۆ گێراوه و پینی گوت: 'گه وره م، کورپیکی جوان ده هاته ئیره و ژنه که ت زۆری خووش ده ویست. 'بازرگان که ئه وه ی بیست، ویستی ژنه که ی بکووژی. ژنه که ی پینی گوت: 'پیاوه که راوه سته و په له مه که، له خودا بترسه. ئاخو ئه وه که ی ژیریبه گوتی له قسه ی ئه م بالنده فیرکراو و نه زانه بگریته؟ ئه گه ر ده ته ویی راست و درووستی ئه م کاره ت بۆ پروون بیته وه، ئه مشه وه هه سته و بچۆ مالی یه کیک له هاوړیکانت و له ویی بخه وه. که پوژ بووه وه، وه ره وه لای تووتیبه که و به سه ره اته که ی لئ بپرسه تا راست و درۆت بۆ ده رکه ویی. 'پیاوه چوو بۆ مالی یه کیک له دوستانی و شه ویی له ویی ماوه.

" ئه و جار ژنه چوو تووره که یه کی به سه ر ئه و قه فه سه که دا کرد که تووتیبه که ی تیدا بوو و ئاوی به سه ردا ده رشت و باوه شینی ده کرد و تشکی چرایه کی وه ک تیشکی هه وره برووسکه له قه فه سه که گرت. تا به یانی ده ستاری ده سووړاند که گرمه ی ده هاته. به یانی بازرگانه که گه راوه مال و ژنه که ی پینی گوت: 'دا باسی دوینی شه ویی لئ بپرسه بزانه ده لی چی. 'بازرگان له تووتیبه که ی پرسی. تووتی گوتی: 'گه وره م، دوینی شه و له به ر ئه و گشته با و باران و هه وره گرمه و هه وره برووسکه یه هه ر نه متوانی هیچ بیبم و بیبستم. 'بازرگان به تووتیبه که ی گوت: 'درۆزن. دوینی شه و نه بای هاتوه و نه په له یه ک هه ور به ئاسمانه وه بوو. 'تووتی گوتی: 'من هه ر ئه وه م پینگوتوی که بیبومه و بیستومه. 'بازرگان ئه وه ی له باره ی ژنه که یه وه له تووتیبه که ی بیستوو، به به هیندی نه گرت. گه ره کی بوو له گه ل ژنه که یدا ئاشت بیته وه. ژنه گوتی: 'به خودا ئاشت نابمه وه تا ئه و تووتیبه نه کووژی. چونکه بوختانی بۆ هه له بستوم. 'ئیدی بازرگان له پیره تووتیبه که ی کوشت. چهند روژیک له گه ل ژنه که ی به سوژ و دلوقانیبه وه رابوو. روژیکیان کورپیکی جوان و قوژی بیبی که له مالی ئه و هاته ده ری. ئه و جار راستی قسه ی تووتیبه که و فیلی ژنه که ی بۆ ده رکه وت و له کوشتی تووتیبه که په شیمان بوو. چوه وه مالی و ژنه که ی کوشت و سویندی خوارد که تازه قه ت ژن نه هینیت. جا پاشام، من ئه و چیرۆکه م بۆیه بۆ گێرایته وه تا بزانیته زۆر به فیل و دهۆن و په له کردن له کاردا په شیمانی به داوه یه. 'پاشا که چیرۆکه نه سه قه که ی وه زیری بیست، له کوشتی کورپه که ی پاشگه ز بووه وه.

" بۆ به یانی، که نیره که هاته دیوانی پاشا و کورنۆشی برد و لاشیمانی ده رکه که ی ماچ کرد و گوتی: 'پاشام، ئه وه چۆناوچۆن به قسه ی وه زیر هه قی منت به فیرو دا؟ بۆچی سه ره تا حوکمت دا و دواپی وه زیر توی له و حوکمه په شیمان کرده وه؟ پاشایان ئه گه ر زیپک و زاکوونیان نه بی که س قسه یان به هیند ناگری و به رده سه کانیان گوێرایه ل و فه رمانبه ر نابن. پاشام، تو به دادگه ری و به ویژدانی به ناوبانگی و له نیوان من و کورپه که تدا داوه ری بکه. ئاخو بیستومه ...

چیرۆکی جلشۆر و کورەکەیی

"...! جلشۆرێک هەموو پۆژێک دەچوو گۆی دیجلە و جلی دەشۆرد و کورەکەیی لەگەڵی دەچوو و خۆی دەخستە دیجلەوه و مەلەیی دەکرد. بارکیشی دەنگی نەدەدا و پێی لی نەدەگرت تا وا بوو پۆژێک کورە وهک جارێک لە دیجلەدا مەلەیی دەکرد، وا بوو باسکی گیرا و لە جوولە کەوت و نوقم بوو. باوکی کە ئەوهی دیت، خۆی هەلدایە دیجلەوه کورەکەیی پزگار بکا. کە گەیشتە کورەکەیی و گرتی، هەردووکیان پیکهوه نوقم بوون. بەلام پاشا تۆش ئەگەر پێی لە ستمی کورەکەت نەگری، زۆر دەترسم هەردووکتان تیندا بچن." " لێرەدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێی هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که نهوی پتوسه و هشتایم هاتوه

”گوتی: خاوهنشکۆ! که چیرۆکی جلشۆر و کورهکهی بۆ پاشا گتپاوه، گوتی: پاشا، پیاوان گهلیک فیل و دههویان له ژیر سهردایه و بیستومه ...

چیرۆکی تۆمهتی نارموای پیاویک له ژنهکهی

”...پیاویک نهفینداری ژنیکی جوان بوو که نهو ژنه میردهکهی خوش دهویست و میردهکهشی نهوی خوش دهویست. نهو ژنه به چاکهکاری و داوینپاکی بهناوبانگ بوو. کابرای نهویندار پیتی تن نهبرد و هر بویه زۆر نارپهحت بوو. خهمی لئ زیاد بوو بهردهوام له بیر شهودا بوو به فیلیک خۆی بگهیهنیتی. میردی نهو ژنه کۆیلهیهکی ههبوو که له مالی خۆیدا پهروهدهی کردبوو. زۆری باوپه پیتی بوو. کابرای نهویندار هاته کن نهو کۆیلهیه و زۆری له بهر ههلهخویند و نیوانی له گهل خوش کرد. به دیاری و چاکه هینایه ژیر باری خۆی تا وای لئ هات تهواو گوپراپهلی دهکرد. پۆژیکیان کابرای نهویندار به کۆیلهکهی گوت: ’نه ری فلانی، کاتیک خانمهکهت له مال چوه دهرهوه، بمه بهوه مالی خۆتان. کوره قه بوولی کرد. که خانم چوو بۆ گه رماو و گه وره کهی چوو بۆ دووکان، کوره چوه کن کابرای نهویندار، دهستی گرت و بردییهوه مالی و نهوی له مالدا بوو به که بهک پيشانی دا. کابرای نهویندار چونکه فیلیکی له ژیر سهردا بوو، سپینهی هیلکهیهکی له گهل خۆیدا بردبوو، که گه یشته جی خهوی خاوهنمال، کۆیلهکهی خافلاند و سپینهکهی کرد به سهر جی خهوه که دا و له ماله که هاته دهرهوه.

”ماوهیک تینه په پیبوو که کابرا له دووکان گه رپاوه، ویستی بخهویت، په تووی لا دا و ههستی به ته پیهک کرد. دهستی بۆ برد و وای زانی توماوی پیاوه. به توو په بییهوه سهیری کۆیلهکهی کرد و پرسسی: ’خانم له کۆینیه؟ کۆیلهکه گوتی: ’چوو بۆ گه رماو و نیستا دیتهوه. بهو قسهیه گومانه گه وره کهی لئ وه راست گه رپا. دلنیا بوو که شهوه توماوی پیاوه. ئیدی به کۆیلهکهی گوت: ’هه ر نیستا بچۆ بۆ گه رماو و خانمه کهت بانگ کهوه. کۆیلهکه له پتیه ده پیری چوو خانمی هیناوه. کابرا که چاری به ژنه کهوت، بۆی ههستا و زۆر چاکی لئ دا و ویستی بیکوژی، نهو ژنه چاره په شه هاواری له دراوسیکانی کرد. دراوسیکان به هاوارییهوه هاتن. پیتی گوتن: ’میرده کهم دهیه وی بیکوژی و من هیه تاوانیک له خۆمدا شک نابم. دراوسیکان دژی کابرا وهستانهوه و پیشان گوت: ’ناتوانیت دهستی بۆ بیهیت. یا ته لاقی ده، یا به باشی رایگره. ئیمه نهو ژنه به باش دهناسین و ده زانین چهند داوینپاکه و ده میکه دراوسیمان و هه رگیز خراپه کهمان لئ نه دیوه. کابرا گوتی: ’من له

جیخه وه که مدا لینجاوئیکی وهک تو ماوی پیاوانم دی. هۆکاره که ی نازانم. پیاوئیک له همته شیبان هاته پیتسی و گوتی: 'دا دهی ئەو لینجاوه مان پیشان ده.' که لینجاوه که ی پیشان دا، ئەو پیاوه داوای ناگری کرد و لینجاوه که ی گهرم کرد. ته ماشایان کرد سبی هه لگه را و برژا. کابرا لئی خوارد و به همته شیبانی چهشت. هه موو زانیان که ئەو لینجاوه سپینه ی هیلکه یه. ئەو کابرایهش بۆی ده رکهوت که سته می له ژنه که ی کردووه و ژنه له و تـوانه بینه رییه. 'پاشا که ئەم قسانه ی بیست، فه رمانی کوشتنی کوره که ی دا. ئەو جار وه زیری دووه م چووه پیتسی و لاشیبانی ده رگای دیوانی ماچ کرد و گوتی: 'له کوشتنی کوره که تدا په له مه که که خودا دوا ی بیئومیدیه کی زۆر ئەو کوره ی پین به خشیت. ئیمه به هیوان ئەو ببیته یادگاری تو و ولات به پیره ببات. قوربان، تو دان به خۆتدا بگه، په نگه کوره که شت قسه یه کی هه بئ. له وه ده ترسم ئەگه ر له کوشتنیدا په له بکه ی، دوا ی په شیمان بیته وه، هه ر به و جۆره ی که کابرای بازرگان په شیمان بووه وه.' پاشا گوتی: 'کامه بازرگان و چون په شیمان بووه وه؟'

جیروکی بازرگانی چرووک و نان

"'وه زیر گوتی: 'بیستووه بازرگانیک هه بوو، قوز و له بار و پیکوپیک که خواردن و خواردنه وه ی به تام و خوشی ده خوارد. پۆژیک له پۆژان به گهشت چووه شاریک و له بازاره که یدا ده گه را. پیره ژنیکی دی، دوو خه په نانی به دهسته وه بوو و ده یفرۆشتن. ئەو سوو خه په یه ی به نرخیکی هه رزان لئ کپی و بردنیه وه بۆ مائی. ئەو پۆژه دوو خه په نانه که ی له چیتسه تـنگاودا خوارد. پۆژی دواتر چووه وه هه مان جئ و پیره ژنه ی نه دی. هه والی پرسسی و هیچی دهست نه کهوت. پۆژیکیان له کولانیک شاردا چاوی به پیره ژن کهوت. سلای لئ کرد و له هۆی پیواربوونی و له باره ی دوو خه په نانه که وه ی پرسسی. ژنه باسه که ی ده گۆپی و باسه که ی به لاپتدا ده برد. بازرگان سویندی دا، له کاری خۆی ناگاداری بکاته وه. پیره ژن گوتی: 'قوربان، ئیستا که سویندت دام، ناچارم پیت بلیم؛ من خزمه تی که سیکم ده کرد، نه خوشی گولی گرتبوو، پشتی بریندار ببوو. نوژدار ئاردی به زون بۆ ده گرتوه و له برینه که ی ده نا. به یانیان هه ویره که ی لئ ده کرده وه و فری ده دا. منیش ئەو هه ویره م هه لده گرتوه و ده میرد دوو خه په نانم لئ ساز ده کرد و به تو و کهسانی دیم ده فرۆشت. جا ئەوه چهند پۆژیکه ئەو نه خوشه مردووه و ئەو دوو خه په نانه له من براه.' بازرگان که ئەمه ی بیست، دلئ تیکه ل هاتوو، په یته په یته هینجی ده دا و رشاهه تا نه خوش کهوت.'"

لیزه دا بوو، ماوه ی جیروکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی جیروکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکدی که.

که شهوی پینجسه و ههشتا و یهکهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! بازرگان نهخوش کهوت و کردهپهشیمان بوو، بهلام تازه پهشیمانی سوودی نهبوو. جا قوربان، توش له دههوی ژنان خافل مه به و باوهریان پی مه که. پاشا له کوشتنی کوره کهی پاشگه ز بووه وه.

"که پوژی سینه هات، که نیه که چووه وه دیوانی پاشا و لاشیپانی ده رگای دیوانی ماچ کرد و گوتی: 'پاشام، ههقم له کوره کهت بستینه و گوئی به قسهی وهزیره کانت مه ده چونکه وهزیری خراپ چاکه ی لی ناوه شیته وه. وهزیری ناژیر شایانی راویژ نییه. گه وره م، وهک نه و پاشایه مه به که به گوئی وهزیره ناژیره کهی کرد و زیانی کرد.' پاشا گوتی: 'دا بوم بگیره وه بزنام چوناوچون بووه؟'

جیرۆکی شازاده و کچهی ناشرین

"که نیه که گوتی: 'پاشام، بیستومه پاشایه ک کورپکی هه بوو، زوری خوش دهویست و له هه موو کوره کانی زیاتر لای ناژیرتر بوو. پوژنیکان شازاده به باوکی گوت: 'دهمه ویت بچمه راو.' پاشا رینی دا. به وهزیری گوت له گه لیدا بچیه راو و هاوړینه تی بکات. وهزیر خزی ساز و ته یار کرد و دهست و پیوهندی ئاماده کرد. له گه ل شازاده دا به ره و راوگه چوو و پویشتن تا گه یشتنه دهشتیکی سه رسه وز که نیچیری زور تیدا بوو. شازاده فه رمانی پاشگه زبوونه وهی دا. له کاتی گه رانه و هدا شازاده چاوی به ئاسکیک کهوت که له ره وه کهی هه لیرابوو. به وهزیری گوت: 'دهمه وئ دوا ی نه و ئاسکه بکهوم.' وهزیر گوتی: 'چونت پی خوشه وا بکه.' ئیدی شازاده به ته نیا دوا ی ئاسکه که کهوت و تا دهمه ئیواره هه ر حه ولوده ولی بوو. که ئیواره داهات، ئاسک به کیویکی هه له مووتدا هه لگه را و تاریکی بالی به سه ر ولاتدا کیتشا. شازاده ویستی بگه رپته وه، رینی ده رنه کرد. به ترس و دله راوکیوه تا به یانی به سه ر زینه که وه بوو. دهمه و به یان برسی و تینوو وه رپئ کهوت، نه شهیده زانی پوو له کام لا بکا. هه ر ئاوا پووی له لایه ک کرد و هه تا نیوه پویشتن. له و دهمه دا شاریکی گه وره و خاوه ن باله خانه ی باش باشی لی وه دیار کهوت. نه و شاره ویرانه بوو و جگه له کونده په پوو و قه له ره ش هچی دیکه ی تیدا نه بوو. شازاده له و شاره راوه ستا. به سه رسامیه وه سه یری نه و شاره ی ده کرد. له نا کاو چاوی به کچیکی جوان و ده لال کهوت که له بن سینه ری دیواریکدا دانیشتبوو و ده گریا. شازاده لی نیژیک بووه وه و لی پرسی: 'تو کی؟' کچه گوتی: 'من ته میمه ی کچی ته یاخی پاشای شه هبام. پوژنیکان کاریکم بوو، هاتمه ده ره وه. دتویک رفاندمی و وه هه وای خستم. نه یزه کیک هات و نه وی سووتاند. من

كۆتمە ئىزە و سى رۆژە بىرسى و تىنوم. ئىستا كە تۆم دى، ھىوايەكم ھاتەوہ بەر.
ئىرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى بىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که شهوی پینجسه و ههشتا و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! که سازاده چووہ کن کچی تہیاخ، کچہ گوتی: 'ئیتستا کہ توہ دی، هیوا بہ ژیانم تیدا بزوت.' سازاده بہزہیی پیندا ہات. ئەوی خستہ پاشکوی و پنی گوت: 'نیکہران مہبہ ئەگەر من بہ ہوزہکہم شاد بيمہوہ ئەوہ توش دہگہ پینتہ مہوہ لای کہسوکارت.' ئیدی سازادہ ئەسپی تاو دا و کچہ کہ بہ پاشکویہوہ بوو گوتی: 'سازادہ، دامبہزینہ کاری دەست بہ ئاو ہہیہ با ہتا پنا ئەو دیوارہ بچم.' ئەوجار سازادہ دایبہزاند و لہ سہری راوہستا. کچہ چووہ پشت دیوارہکہ و دواي ماوہیہک، بہ سہر و سیمایہکی ناشرینہوہ گہراوہ. سازادہ کہ چاوی پنی گوت، سہراپای کہوتہ لہرزہ و لہ ترساندا تہواو حالی تیک چوو. ئینجا کچہی دیتوسیم گورج سواری ئەسپہکہ بوو و لہ سازادہی پرسى: 'ئەری ئەوہ بۆچی رەنگت تیک چوو؟' سازادہ گوتی: 'شتیکم بیر ہاتہوہ خەمباری کردم.' کچہ گوتی: 'داوای یارمەتی لہ سوپای باوکت بکە و پنا بۆ پالہوانہکانی بەرہ.' سازادہ گوتی: 'خەفتی من بہ سوپای باوکت چارہی نایہ.' کچہ گوتی: 'سوود لہ پاشہکہوت و سامانی باوکت وەرگرہ.' سازادہ گوتی: 'بہ مال و سامانی باوکتیم ہیچ ناکری.' کچہ گوتی: 'تو پیت وایہ کہ خودایہک لہ ئاسمان ہہی و بیینی، بہلام ئەو نہ بیینی و توانای بہسەر ہموو شتیکدا ہہی؟' سازادہ گوتی: 'بەلن. جگہ لہو ہیچ پەناہکم نیہ.' کچہ گوتی: 'دەی داوای لئ بکە بەشکم لہ چنگ من رزگارت بکا.'

"ئەوجار سازادہ پووی لہ ئاسمان کرد و بہ دلئیکی خەمگینہوہ گوتی: 'خودایہ، تکات لئ دہکەم لہو بہلایہ رزگارم کہ!' دہم و دەست کچہ کہوتہ سہر زہوی، سووتا و وەک خۆلەمیشی لئ ہات. سازادہ سپاسی خودای بەجی ہیتا و بہ ئەسپہکەى غار دا تا وا بوو خودا فریای کہوت خستییہ سہر رزگاری و گہیشتہوہ شارہکەى. دواي بپہواییہکی زور بہ دیداری باوکی شاد بووہوہ. ہموو ئەم چورتمانہی بہسەر سازادہدا ہاتن، بہ ہوی بۆچوونی نادروستی وەزیرہوہ بوون کہ دەبیست ئەو لہناو بیات، بہلام خودای گہورہ سازادہی سہر خست. جا گہورہم، من ئەم چیرۆکەم بۆیہ بۆ گنپایتہوہ تا بزانیٹ کہ وەزیری ناخپیس دلیان لہ پاشایان پاک نیہ و چاکہیان پین رہوا نابینن. جا پاشام، توش گوی لہ قسەى وەزیر مەگرہ و باوہر بہ ستەمکاران مەکە!

"پاشا کہ قسەکانی کہنیزہکەى بیست، فەرمانی کوشتنی کورہکەى دا. ئەوجار وەزیری سنیہم کہ لہوئ بوو، لاشیانی دەرگەى دیوانی ماچ کرد و گوتی: 'پاشام، من چاکہخوازی توہ و لہسەر مہ لہ کاری ئاوا قورسدا رینوینیت بکەم. جا تو گوی لہ پەندی من بگرہ و لہ کوشتنی کورہکەت پەلہ مەکە کہ بینایی چاو و کولہکەى پۆختہ. ئەگەری زورہ

گوناحه‌که‌ی هەر زۆر بچووک بێ و ئەم‌که‌نیزه‌ له‌ لای‌ تو‌ وا‌ زلی‌ کاته‌وه‌. هەر‌ وه‌ک‌ ئە‌وه‌ی‌ که‌ خه‌لکی‌ دوو‌ ئاوا‌یی‌ له‌ سه‌ردلۆ‌پین‌ هه‌نگوین‌ یه‌ک‌دی‌یان‌ کوشت‌. 'پاشا‌ گو‌تی‌: 'دا‌ ده‌ی‌ بۆ‌م‌ بکیره‌وه‌ بزانه‌م‌ چۆن‌ بوو!'

چیرۆکی‌ دلۆ‌په‌ هه‌نگوینه‌که‌

" بیستومه‌ که‌ راوچییه‌ک‌ له‌ ده‌شت‌ و ده‌ر‌ ئاژه‌لی‌ کێ‌وی‌ راو‌ ده‌کرد‌. رۆژیکیان‌ له‌ قه‌له‌شتی‌ کێ‌ویک‌ له‌ ژێر‌ به‌ردیکدا‌ هه‌نگوینیکی‌ زۆری‌ دۆزییه‌وه‌. هه‌نگوینه‌که‌ی‌ ده‌ره‌ینا، خه‌گه‌یه‌کی‌ چکۆله‌ی‌ پێ‌ی‌ بوو، کردییه‌ ئە‌وه‌وه‌ و دا‌ی‌ به‌ کۆ‌لیدا‌ و هاته‌وه‌ شار‌. جا‌ ئە‌و‌ راوچییه‌ سه‌گیکی‌ هه‌بوو‌ زۆری‌ خۆش‌ ده‌ویست‌. راوچی‌ له‌ به‌رده‌م‌ دووکانیکدا‌ راوه‌ستا‌ و که‌ره‌کی‌ بوو‌ هه‌نگوینی‌ پێ‌ به‌فرۆشیت‌. تو‌زیکی‌ هه‌نگوین‌ ده‌ره‌ینا‌ تا‌ پیدشانی‌ بدا، دلۆ‌پینکی‌ لێ‌ ناچورا‌یه‌ سه‌ر‌ زه‌وییه‌که‌. بالنده‌یه‌کیش‌ له‌ سه‌ر‌ هه‌نگوینه‌که‌وه‌ نیشته‌وه‌. دووکانداره‌که‌ پشیله‌یه‌کی‌ بوو‌ که‌وته‌ دا‌وی‌ بالنده‌که‌. سه‌گی‌ راوچییه‌که‌ به‌ دا‌وی‌ پشیله‌که‌دا‌ را‌ی‌ کرد‌ و گرتی‌. دووکاندار‌ گورج‌ هه‌لمه‌تی‌ بۆ‌ برد‌ و سه‌گی‌ راوچییه‌که‌ی‌ کوشت‌. راوچییه‌که‌ش‌ به‌لاماری‌ دا‌ و دووکانداری‌ کوشت‌. راوچی‌ و دووکاندار‌ هه‌ریه‌که‌ی‌ خه‌لکی‌ گوندیک‌ بوون‌. خه‌لکی‌ ئە‌و‌ گوندانه‌ ئە‌م‌ رووداوه‌یان‌ بیسته‌وه‌. هاتن‌ بۆ‌ یارمه‌تی‌یان‌ و هه‌ردوو‌ک‌ لا‌گه‌یشتنه‌ یه‌ک‌ و پینکیاندا‌ دا‌. شیریان‌ لێ‌کدی‌ هه‌لکینشا‌ و خه‌لکینکی‌ زۆر‌ له‌ و شه‌په‌دا‌ کوژرا‌.

چیرۆکی‌ برنجفروش

" پاشام‌ دیسان‌ له‌ باره‌ی‌ فێلی‌ ژنانه‌وه‌ بیستومه‌، پیاویک‌ دره‌میک‌ی‌ دا‌ به‌ ژنه‌که‌ی‌ برنج‌ بکڕیت‌. ژنه‌ دره‌مه‌که‌ی‌ هه‌لگرت‌ و چوو‌ بۆ‌ دووکانی‌ برنجفروش‌. برنجفروش‌ دره‌مه‌که‌ی‌ لێ‌ وه‌رگرت‌ و برنجی‌ دا‌ین، به‌لام‌ به‌ ئاماژه‌ و هه‌ماوه‌ به‌و‌ ژنه‌ی‌ ده‌گوت‌: 'ئاخر‌ برنج‌ به‌ شه‌کره‌وه‌ باشه‌. ئە‌گه‌ر‌ شه‌کرت‌ ده‌وێ، وه‌ره‌ ژووره‌وه‌ و ماوه‌یه‌ک‌ له‌ لام‌ دا‌نیشه‌.' ژنه‌ به‌م‌ قسانه‌ نه‌رم‌ بوو‌ و خۆشی‌ له‌ برنجفروش‌ هات‌ و چوو‌ه‌ دووکانه‌که‌یه‌وه‌. له‌گه‌ل‌ برنجفروشدا‌ نا‌نیشت‌. برنجفروش‌ به‌ ئاماژه‌ به‌ به‌رده‌سته‌که‌ی‌ گو‌ت‌ که‌ با‌یی‌ دره‌مینک‌ شه‌کری‌ بۆ‌ بکێشه‌. به‌رده‌سته‌که‌ پڕیسه‌که‌ی‌ له‌ ژنه‌ وه‌رگرت‌ و ئە‌و‌ برنجی‌ له‌ پڕیسه‌که‌دا‌ بوو، پۆ‌ی‌ کرد‌ و نه‌بریدا‌ خه‌ز و له‌ جینی‌ شه‌کر‌ خۆلی‌ بۆ‌ تێ‌ کرد‌. پڕیسه‌که‌ی‌ به‌ست‌ و له‌وێ‌ دا‌ینا‌. که‌ ژنه‌ لای‌ برنجفروش‌ هاته‌ ده‌ری، پڕیسه‌که‌ی‌ هه‌لگرت‌ و به‌ره‌و‌ مال‌ بووه‌وه‌، وا‌ی‌ ده‌زانی‌ برنج‌ و شه‌کری‌ تێ‌دا‌یه‌.

" که‌ گه‌یشته‌ مالێ، پڕیسه‌که‌ی‌ له‌ به‌رده‌م‌ می‌رده‌که‌ی‌ دا‌نا‌ و کردییه‌وه‌. ته‌ماشایان‌ کرد‌

هه موو خيز و خۆله. مێردهكهی گوتی: 'مه گهر ده مانه وئێ ماله كه مان نۆژهن بکهینه وه وا بهرد و خۆلت بۆ هیناوم؟' ژنه تیگه یشته که برنجفروش فیلی لێ کردووه و داوی بۆ ناوه ته وه. جا چونکه مه نجه لیشی له گه له خۆی هینا بووه ژوو ره وه، به مێردهكهی گوت: 'وه لای پیاوه که، زۆر خه جاله تم له وهی پووی داوه. ده بوو بیژنگ بینم، که چی مه نجه لم هینا.' مێردهكهی گوتی: 'کچی، چی پووی داوه وا په ریشان بووی؟' ژنه گوتی: 'ئه وهی راستی بی، ئه و دره مهی له گه له خۆم برد، لیم کهوت و شه رم له خه لک کرد له و کۆلانه دانیشم و به داویدا بگه ریم و دلشیم نه هات هه ر وا به جینی بیلیم. ئیدی مه جبوور بووم خۆلی شویتنه که م کۆ کرده وه تا له ماله وه دا بییژم. جا ئیستا چووم بیژنگ بینم، مه نجه لم هینا.' ئه و جار هه ستا چوو بیژنگی هینا و دایه ده ست مێردهكهی و پتی گوت: 'ئه م خۆله دا بیژنه؛ چاوی تۆ له هی من حوکمی زیاتره. به لکو تۆ دره مه که بدۆزیته وه.' مێردهكهی ده سستی به خۆل دا بیژتن و تۆز له سه ر و ریشی نیشته، نه شهیده زانی که ژنه کهی فیلی لێ کردووه. پاشام! ئه وه ش فیلیکه له فیلی ژنان. تۆ ته ماشای فه رمووده ی خودا گیان بکه که فه رموویه تی: 'به راستی فیلی ئیوهی ژنان گه وره یه!'^۱ و 'ئه وهی راستی بیت، فیلی شه ی تان لاوازه.'^۲ پاشا که په نده ی وه زیر و ئایه ته کانی بیست، به رچاوی پوون و دلی رۆشن بووه وه و بیرى کوشتنی کوربه کهی له سه ر ده رچوو. که رۆژی چواره م هات، که نیز هاته دیوانی پاشا و لاشیپانی ده رگای دیوانی ماچ کرد و گوتی: 'پاشای مه زن، من حه قی خۆم بۆ تۆ پوون کرده وه. تۆ سه تمه ت پێ ره وا بینیم و حه قی منت له کوربه که ت نه ستانده وه. به لام به م زووانه خودا سه رم ده خا و مافم ده ستینی، هه ر به و جورهی شازاده ی به سه ر وه زیره که ی باوکیدا سه ر خست و مافی ستاند.' پاشا گوتی: 'ئه و چیرۆکه شم بۆ بگێره وه بزانه م چیه!'

جیرۆکی کانی جادویی

"که نیزۆک گوتی: 'گه وره م، بیستومه که پاشایه ک کورپکی هه بوو جگه له و هه یچ مندالینکی دیکه ی نه بوو. کاتیک ئه و کوربه بوو به چوارده سال، باوکی کچی پاشایه کی بۆ هینا که زۆر ده لال و چه له نگ بوو. ئه و کچه ش مامینکی هه بوو که چه ند جار هاتبووه خوازی بیینی بۆ کوربه که ی، به لام کچه رازی نه بوو شوو به ئاموزاکه ی بکا. جا که ئاموزاکه ی بیستی کچه یان له یه کینکی دیکه ماره کردووه، ئاگری ئیره یی له دلیدا کلپه ی سه ند و که وته بیرى فیلیکه وه. رۆژیکیان به میشکیدا هات که دیارییه کی گرانبایی بۆ وه زیری ئه و پاشایه

^۱. به شیک له ئایه تی ۲۸ی سوورته ی یوسف.

^۲. به شیک له ئایه تی ۷۶ سوورته ی نیسائ.

خیریت که کچی ئامۆزاکهی شووی به کوربهکهی کردووه تا بۆ له ناو بردنی شازاده یارمهتی سات. وا بوو ئاخیری دیارییهکی شایسته و مالیکی زۆری بۆ نارد و داوای لێ کرد به جوریک شازاده له ناو بهریت. یان کاریک بکا دلی شازاده لهو کچه سارد کاتهوه و له هینانی کچه پهژیوانی بکاتهوه. ههر بۆیه به وهزیری گوت که بیتوو ئهم کارهم بۆ بکهی، چند بهرابهری ئهوانهت مال و سامان دهدهم. ئهگهرنا له خهم و خهفته و ئیرهییاندا دمرم. که دیارییهکان گهیشته دهست وهزیر، قهبوولی کرد و وهلامی بۆ ناردووه که نهرخهیان به و خهمت نهبێ ئهوهی ویستووته بۆت جیهجیه دهکهم. که چند رۆژیک بهسهر ئهم رووداوهدا تیههێری، باوکی کچه ناردی به داوای شازادهدا تا کچهکهی پێ سپهری. نێردراو گهیشته کن شازاده و پهیامی گهیاندهی. شازاده داوای مۆلتهی له باوکی کرد و باوکی پێی دا. ئینجا ئهو وهزیره دیارییهکانی له ئامۆزای کچهوه پێ گهیشتبوو لهگهڵ ههزار سواری ئازا و چالاک و دیاری و مال و سامانیکی زۆر و کهژاوهی زێڕین و خیرهتی ئاوریشمیندا لهگهڵ شازادهدا نارد. بهو جوره وهزیر لهگهڵ شازادهدا کهوته پێ و ههر له بیر ئهوهدا بوو فیلیکی لێ بکا تا وا بوو رۆژیکان گهیشته چۆلهوانیهک. وهزیر بیر هاتهوه که له کێویکی ئهو نیزیکانهدا کانیاییک ههیه که "عینی زههرا"ی پێ دهلێن و ههر پیاویک لهو کانییه ئاو بخواتهوه، دم و دهست دهیته ژن. که وهزیر ئهوهی بیر هاتهوه، نهروانی به سوپا دا له بناری ئهو کێوهکهدا لا دهن و پشوویهک بدهن.

" داوای ماوهیهک وهزیر سوار بوو و به شازادهشی گوت: 'ئهگهر پیت خوشه وهه به جین سههریکی ئهو لایانه بههین و چاوێک بگیرین.' شازاده گورج سوار بوو و لهگهڵ وهزیر کهوت و رۆیشتن بهبێ ئهوهی کهسیان لهتهکدا بێ. شازاده نهیدهزانی چاره نووس بهوه کویی دهبا. رۆیشتن رۆیشتن تا گهیشته کانییهکه. شازاده له ئهسپهکهی دابهزی، دهست و دمچاوی له کانییهکهدا شۆرد و له ئاوهکهی خواردووه. هیندهی بلێی یهک و دوو بوو به ژن. که ئهوهی بۆ دهکهوت، هاواری کرد و ئهوهنده گریا که له هۆش خۆی چوو. وهزیر چوووه کنی و بۆی گریا و پێی گوت: 'خودا خۆی فریات بێ! باشه ئهوه چۆن چۆن وات لێ هات؟ باشه ئهوه بۆ وات لێ هات؟ ئهی هاوار خودایه ئهوه ئیمه دهچوون ژنت بۆ بین. جا ئیستا که توشی ئهو بهلایه بووین دهبێ چبکهین، نازانم ههر له سهفهرهکهمان بهردهوام بین، یان بگهڕینهوه؟ فهرومان فهرومان تویه. ههرچی تو بلێی، وا دهکهین.' شازاده گوتی: 'تو بگهڕێوه و باوکم لهم رووداوه ئاگادار بکهوه و من لێره دهمینمهوه و تا وهک خوم لێ نهیهتهوه نایهمهوه، جا یان چاک دهبمهوه یان له داخان لێره دمرم.' ئهوجار شازاده نامهیهکی بۆ باوکی نووسی و له بهسههاتهکه ئاگاداری کردهوه و دایه دهستی وهزیر. وهزیر گهراوه بۆ لای پاشا و سوپا و دیارییهکانی لای شازاده بهجی هینشت. وهزیر ئهوهی که فیلهکهی سههری گرتوو، کهیفی زۆر ساز بوو. ههر وا رۆیشت تا گهیشته لای

پاشا و له بهسرهاتی کورپه‌که‌ی ئاگاداری کرده‌وه و نامه‌که‌ی دایین. پاشا زور بۆ کورپه‌که‌ی دلی ته‌نگ بوو و گریا. گورج‌حه‌کیم و چاره‌زانیانی بانگ کرد و باسی ئه‌و گرفته‌ی بۆ کردن که به‌سه‌ر کورپه‌که‌ییدا هاتبوو. هیچ کامیان وه‌لامیان نه‌بوو. دوابی وه‌زیر نیردرایکی نارد بۆ لای کورپه‌ مامی کچه‌که و مژده‌ی ئه‌وه‌ی دایین که به‌سه‌ر شازاده‌دا هاتبوو. کورپه‌ دلخۆش بوو و ئه‌وه‌نده‌ی دی ته‌ماحی خوازبینی ئاموزاکه‌ی گرتی و دیار و سامانیکی زۆری بۆ وه‌زیر نارد و سپاسی چاکه‌ی کرد. به‌لام شازاده‌ هه‌ر له‌سه‌ر ئه‌و کانیاوه‌ سی شه‌و و پۆژ به‌بێ خه‌و و خۆراک دانیشت و له‌و چۆرته‌می به‌سه‌ریدا هاتبوو، پشتی به‌ خودا به‌ست. که شه‌وی چوارم هات، سواریک که له‌ شیوه‌ی شازاده‌کاندا تاجیکی رازاوه به‌ گه‌وه‌ری به‌سه‌روه‌و بوو، په‌یدا بوو و پرسسی: 'کورپه‌، کئ تۆی هیناوه‌ته‌ ئیره‌؟' شازاده‌ به‌سه‌ره‌اتی خۆی بۆ گنپاوه‌ و پینی گوت که بۆ زه‌ماوه‌ند به‌ره‌و شاری باوکی بووکن ده‌پۆیشتین و وه‌زیره‌که‌ی باوکم منی هینایه‌ ئه‌م ئاقاره‌ و له‌م کانیاوه‌م خواردوه‌وه‌ و تووشی ئه‌م به‌لایه‌ بووم.

" به‌ کورتی، شازاده‌ گریا. که سواره‌ قسه‌کانی بیست، به‌زه‌یی پیندا هات و پینی گوت: 'وه‌زیره‌که‌ی باوکت تۆی تووشی ئه‌م گرفتاری و چه‌رمه‌سه‌رییه‌ کردوه‌، چونکه‌ له‌نیو مرو‌فاندا جگه‌ له‌و که‌س به‌م کانیه‌ نازانی.' دوابی سواره‌که‌ به‌ شازاده‌ی گوت: 'له‌گه‌لم وه‌ره‌ با بچین بۆ مالی ئیمه‌ و ئه‌وشه‌و میوانم به‌.' شازاده‌ پینی گوت: 'پیم بلی تۆ کینی تا له‌گه‌لتدا بینم.' سواره‌که‌ گوتی: 'من کورپی پاشای جندۆکانم و تۆش کورپی پاشای مرو‌فانی. خه‌مت نه‌بێ من ده‌توانم له‌و ته‌نگوچه‌له‌مه‌یه‌ پزگارت که‌م و ئه‌و خه‌مه‌ت له‌ کۆل که‌مه‌وه‌.' ئیدی شازاده‌ سوپاکه‌ی له‌ویندا جیگیر کرد و بۆخۆی له‌گه‌ل کورپی پاشای جندۆکاندا رۆیشت. تا نیوه‌شه‌و به‌پۆه‌ بوون. ئه‌وجار کورپی پاشای جندۆکان گوتی: 'ده‌زانی چه‌نده‌مان پئی برپوه‌؟' شازاده‌ گوتی: 'ئه‌وه‌لا.' کورپی پاشای جندۆکان گوتی: 'پنی سالیکمان برپوه‌.' شازاده‌ واقی وپ ما و گوتی: 'باشه‌ من چۆن بگه‌ریمه‌وه‌ نیو خاک و هۆزه‌که‌م؟' شازاده‌ی جندۆکان گوتی: 'ئه‌وه‌ کاری تۆ نییه‌ و کاری منه‌. هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی تۆ ئه‌و خه‌مه‌ت له‌ کۆل بیته‌وه‌، من له‌ چاوترووکانیکیدا ده‌تگه‌یه‌نمه‌ هه‌ر جییه‌ک تۆ بته‌وی و ئه‌مه‌ بۆ من هه‌ر زور ئاسانه‌.' که شازاده‌ی مرو‌یان ئه‌م گوته‌یه‌ی لئ بیست، دلی خۆش بوو و ئاهینگی به‌ به‌ردا هاته‌وه‌ و وای ده‌زانی خه‌و ده‌بینی و ده‌یگوت: 'سو‌بجانه‌للا له‌ خودا به‌ده‌سه‌لاته‌ که ده‌توانیت چاره‌په‌ش به‌خته‌وه‌ر بکا!

ئیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پئی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پتخوسه و هشتا و سیهه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! "شازاده ئەو قسهیهی زۆر پێ خوش بوو. ئیدی ههروا بهرهوام رویشتن تا دهمه و بهیان گه‌یشتنه ناوچهیهکی سه‌رسه‌وزی خوشی پر له کانی و دار و باخ و مەلی دهنگخۆش و خانووی سه‌رنج پراکش. شازادهی جنۆکان له ئەسهپه‌که دابه‌زی و شازادهی مرویانی هینا خوارئ. قۆلی گرت و چوونه په‌کیک له کۆشکه‌کانه‌وه. له‌وی په‌شایه‌کی سه‌نگین و شکومه‌ندیان بینی. ئەو پۆژه‌یان لای ئەو به‌ خواردن و خواردنه‌وه به‌سه‌ر برد و که‌ شه‌و داها، شازادهی جنۆکان هه‌ستا و له‌گه‌ل شازادهی مرویاندای سوار بوون. ئەو شه‌وه هه‌تا به‌یان به‌ چوارناله‌ رویشتن. لای به‌یانی گه‌یشتنه ناوچهیه‌ک که‌ ره‌وییه‌کی پش و برش و ته‌فته‌قانی پێ ئاو، که‌ ته‌نانه‌ت بهره‌کانیشی په‌ش بوو. تۆمه‌ز به‌شیک له‌ دۆزه‌خ بوو. شازادهی مرویان پرسی: 'ئیره‌ کۆیته‌؟' شازادهی جنۆکان گوتی: ئیره‌ ده‌همای پێ ده‌لێن و پاشاکه‌ی ناوی زولجه‌ناحه‌ینه^۱ و گه‌وره‌ترین پاشای جنۆکانه. هیچ که‌س ناتوانی زه‌فه‌ری پێ بیات و هیچ که‌سه‌یش ناتوانی به‌بێ مۆله‌تی ئەو بیته‌ ئیره‌. هه‌ر لیره‌ بوه‌سته‌ تا ده‌ستوور وه‌رده‌گرم. شازادهی مرویان وه‌ستا. شازادهی جنۆکان ماره‌یه‌ک دیار نه‌ما. دوابی هاته‌وه. له‌گه‌ل شازادهی مرویاندای که‌وتنه‌ پێ تا گه‌یشتنه‌ کانیاییک که‌ له‌ کۆییکه‌ په‌شه‌وه سه‌رچاوه‌ی ده‌گرت. شازادهی جنۆکان شازادهی مرویانی به‌ ئەسهپه‌که‌ هینا خوارئ و پێی گوت: 'ئه‌م ئاوه‌ بخۆوه.' شازادهی مرویان خواردیوه‌ وه‌ ده‌م‌وده‌ست بووه‌وه به‌ پیاو. له‌ خۆشیان خه‌ریک بوو به‌فرئ، له‌ راده‌به‌ده‌ر خۆشحال بوو و به‌ شازادهی جنۆکانی پرسی: 'برا گیان، ئەم کانیایه‌ ناوی چییه‌؟' گوتی: 'ناوی کانیایه‌ ژنانه. ئەم کانیایه‌ ژن نییه‌ لێی بخواته‌وه نه‌بیته‌ پیاو. ده‌ی ئیستا که‌ سه‌پاسی خودا به‌جی بیته‌ و سواری ئەسهپه‌که‌ به.' شازادهی مرویان سه‌پاسی خودای کرد و سواری ئەسهپه‌که‌ بوو. ئەوه‌نده‌ی پێیان کرا تیژتر ئازۆتیان تا شه‌و داها. شازادهی جنۆکان گوتی: 'پیتخۆشه‌ نه‌مشه‌و بته‌مه‌وه لای خزم و که‌سه‌کانت؟' شازادهی مرویان گوتی: 'ئه‌ری وه‌لا له‌خودام سه‌وی و زۆریشم پێ خوشه‌!'

"ئه‌وجار شازادهی جنۆکان په‌کیک له‌ کۆیله‌کانی باوکی بانگ کرد که‌ ناوی راجز بوو و پێی گوت: 'هه‌ر ئیستا ئەم لاره‌ له‌ کۆل ده‌که‌یت و پێش ئەوه‌ی تاو هه‌لی ده‌یگه‌یه‌نیته‌ لای خه‌زووری و ده‌سه‌گیرانه‌که‌ی.' کۆیله‌که‌ گوتی: 'به‌سه‌ر چاو.' ئیدی کۆیله‌که‌ بوو به‌ نرناشیک و شازادهی مرویان لێی ترسا. شازادهی جنۆکان پێی گوت: 'مه‌ترسه‌، زیانی بۆت نای.' ئیدی شازادهی مرویان له‌ ئەسهپه‌که‌ دابه‌زی و چووه‌ کۆلی نرناشه‌که‌ و چاوانی

زولجه‌ناحه‌ینه: دووبال.

نوقاندىن. نرناش ھەلفىرى و بە ھەوادا رۆيشت رۆيشت ھېشتا سىيەكى شەوى كابوو گەيشتە كۆشكى خەزوورى شازادە و لەوى ھاتنە خوار. نرناش بە شازادەى گوت: 'دابەزە و چاوت بکەو، ئىرە كۆشكى مالە خەزووراننە.' شازادە چاوى ھەلئنا. لە چاوتروكانىكىدا نرناشكە ون بوو. كە پۆژ بوو ھەو شازادە ترسى ترسى شكا و لە سەربانى كۆشك ھاتە خوارى. لە ھاتنەخوارىدا خەزوورى دىتى، لە بەرى ھەستا و بە پىرىيەو چوو. پىى سەير بوو، كە چۇناوچۇنە لە سەربانى كۆشكەو ھاتە خوارى. ئىدى خۇى پىن رانەگىرا و گوتى: 'تا ئىستا باو بوو خەلك لە دەرگاوه دىنە ژوورى ئەو چۇناوچۇنە تۇ لە ئاسمانەو دىتى؟' شازادە سەربوردەى خۇى بۇ گىراو. پاشا زورى پىن سەير بوو. خۇشحال بوو لەو ھى لەو بەلايە رزگارى ببوو. كە پۆژ بوو ھەو، پاشا بە ھەزىرەكەى گوت كە خەلك نان دهن و ئاھەنگ بگىرن. دوايى بەزم و ئاھەنگ ساز كرا و شازادەيان لەگەل دەستگىرانەكەيدا نارده پەردەو. تا دوو مانگ لەوى ماوھ و دواى ئەو گەراوھ شارى خۇيان.

" ئامۇزاي كچەش لە ئىرەيى و بەرچاوتەنگيدا دىقى كرد. شازادەش بە باوكى خۇى شاد بوو ھەو و پىشتى ھەزىرى لە زەوى دا. جا پاشام، ھىوادارم تۇش بە سەر ھەزىرەكەتدا زال بى و نەھىلئى مافى من پىشئىل بكرئ. پاشا كە ئەم قسانەى بىست، فەرمانى كوشتنى كورەكەى دا."

لىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

که شهوی پیتغسه د و ههشتا و چوارهم هانهوه

گوته: "خاوه نشکو! پاشا فرمانی کوشتنی کوربه که ی دا. ئه و جار وه زیری چوارهم هاته پیشی و لاشیپانی ده رگای دیوانی ماچ کرد و گوته: 'قوربان، تکایه له بریاردا په له مه که. پیایوی ژیر ناییت کاریک بکا که دوايه تووشی په شیمانی بی. پیتشینیان گوتوویانه: 'شهیتان په له ی کرد، چاوی خوی کویر کرد.' که ورهم، له باره ی که له کوکولوکی ژنانه وه به سه رهاتیکم بیستوه. ئه گهر ریم بده ی بۆت ده گتیره وه.' پاشا گوته: 'دا بیگتیره وه بزانه چۆنه.'

جیرۆکی ژنیکی جوان و کوریک گهنج و بیره ژنیکی

"وه زیر گوته: 'قوربان، بیستومه ژنیکی جوان و شهنگ و شهپال هه بوو، پوژیک هه رزه کاریک چاوی پنی ده که وی و ئوگری ده بی. ئه و ژنهش، ژنیکی داوینپاک بوو، چ ملباتیکی نه ده دا به کوربه. به هه لکه وت پوژیکیان میردی ئه و ژنه چوو بۆ سه هه فر. کوربه هه موو پوژیک که سینی لئ را ده سپارد و پنی ده گوت. ژنه به هیچ جوریک به هیتدی نه ده گرت. تا وا بوو ئه و لاوه چوو له لای بیره ژنیکی دراوسینان. هه موو هه ست و سۆز و که فوکولی لاییتی بۆ باس کرد و تکای لئ کرد کاریکی بۆ بکا. بیره ژنه گوته: 'هه ی له منت نه که وی جا ئه وه چییه به لئین بی بۆت جیبه جی ده که م.' ئه وه بوو کوربه دیناریکی داین و چوو به لای کاری خویه وه. بۆ به یانییه که ی، بیره ژنه چوو کن ژنه ی داوینپاک و خوی لئ نیزیک کرده وه. هه موو پوژیک به بۆنه یه که وه ئاموشوی ده کرد و فراوین و شیوی لای ئه و ده خوارد و خواردنی بۆ منداله کانیشی ده برده وه. گالته و یاری له گه ل ئه و ژنه دا ده کرد و ده یخسته که نین تا وا بوو به جوریک هوگری خوی کرد که ئه و ژنه بۆ ساتیکیش به بی ئه و هه لینه ده کرد. کاری بیره ژنه ئه وه بوو هه ر پوژیک که له و ماله ده هاته ده ره وه، نانیکی له رۆن هه لده سوو و بیبه ری پیوه ده کرد و ده رخواردی سه گیتی ده دا. ماوه یکی زور ئه مه ی له گه ل ئه و سه گه دا ده کرد تا ده سه موی کرد و ده چوو هه ر جیبه ک، سه گه به دوايه وه بوو. ئه وه بوو پوژیکیان بیره ژن بیبه ریکی زوری به نانه چه وره که وه کرد و ده رخواردی سه گه ی دا. که سه گه خواردی، هیتده تیز بوو ئاری له چاوی هات و که وته دوا ی بیره ژن و هاته مالی ئه و ژنه. ژنه که سه گه ی به چاوی فرمیشکارویه بی، وای زانی ده گری. پنی سه بیر بوو، له بیره ژنه ی پرسی: 'دایه، ئه و سه گه بۆ ده گری؟' بیره ژن گوته: 'کچم، ئه وه به سه رهاتیکی خۆشی هه یه با بۆت بگتیره وه: ئه م سه گه کچیکی مانگ پروو بوو و بۆ من له جتی خوشک بوو. لاییک چاوی پنی که وت و شه ی دای ناسکی و ده لالییه که ی بوو و له تاو ئه وینی ئه و حالی تیک چوو و که وته جی. چه ند جار خه لکی نارده لای به شکوو

به‌زه‌یی پینیدا بین، به‌لام دل‌ره‌قی نواند و به‌زه‌یی به‌و لاوه‌دا نه‌هات. من مؤچیاریم کرد و گوتم: 'خوشکن، له‌گه‌ل ئه‌و کوپه‌دا نه‌رم به‌و به‌زه‌یییت به‌ حالیدا بیته‌وه.' که‌چی قسه‌ی منی نه‌بیست تا وا بوو کوپه‌ ئارامی بپا و لای یه‌کینک له‌ دۆسته‌کانی که‌ جادووگه‌ر بوو، سکا‌لای کرد. ئه‌ویش جادووی له‌ کچه‌ کرد و کردیه‌ سه‌گ. دوا‌ی ئه‌وه‌ی ئاوا‌ی لئ قه‌وما، جگه‌ له‌ من له‌ که‌سی پا نه‌ده‌ی په‌نا‌ی بۆ به‌ری، هه‌ر بۆیه‌ هاته‌ ماله‌که‌م و ده‌ست و پیمی ماچ کرد و لالایه‌وه. منیش ناسیمه‌وه و گوتم: 'زۆرم پین گوتی به‌ گویت نه‌کردم؟'

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌کی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه د و ههشتا و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! پیرهژن به سه رهاتی ئه و سه گه ی بۆ ژنه گه پراوه و گوتی: 'به لام، کچی خۆم، که من ئه وم له و حاله دا دی، به زه ییم پیندا هات و دلم بۆی سووتا. ئیدی لای خۆم رامگرت و ئه وه له و کاته وه له و حاله دایه که ده یبینی. هه ر کاتی ئه و سه رده مه ی بیر بیه وه، بۆ خۆی ده گری.' که ژنه گوته کانی پیره ژنه ی بیست، زهنده قی چوو و گوتی: 'دایه، به خودا منیشت ترساندا! پیره ژن گوتی: 'ئه یه رۆ کچم، له چی ده ترسی؟' ژنه گوتی: 'دایه، کورینکه عاشقم بووه و ئه و تا ئیستا زۆر که سی لێ پاسپاردووم و وه لام نه داوه ته وه. جا ئیستا ترسی ئه وم هه یه ئه وه ی به سه ر ئه م سه گه دا هاتوو، به سه ر منیشتا بی.' پیره ژن گوتی: 'وه ی رۆ کچم، ئه ی هاوار! دلی ئه و لاوه مه شکینه، من خه می تۆمه. ئه گه ر ده زانی به جی و پتی نازانی، پیم بلن ده نکیکی چۆنه به شکوو بیینمه وه و بیه یتمه لات. هه رگیز مه هیله دلی که ست لێ بیتی.' به و جۆره ژنه ی چاره ره ش فریوی فیله کانی پیره ژنه ی خوارد و ده ستی کرد به په سنی کوربه و پتی گوت ده نکیکی چۆنه. پیره ژنه ش وای خۆ له گیلی نابوو ده تگوت قه تی نه دیوه و نایناسی. ئیدی به ژنه ی گوت: 'هه ر لیره بچمه ده ری، به دواید ده گه ریم و ده یبینمه وه بۆت ده دۆزمه وه.'

"ئه و جار پیره ژنه مالاوایی له ژنه کرد و هه سستا هاته ده ری. به تالوکه چوو له لای لاره که و پتی گوت: 'چاو و دلت روون، مزگینیم ده یه، چوومه بن ژنه وه و پازیم کرد. سه به ینی لای فراوین وه ره له سه ر سووچی کۆلانه که یان راوه سته تا من دیمه لات و ده تبه مه لای. ئیدی بۆخۆت هه تا سه به ینی به یانی هه ر له پال ئه و گراوه شه کرلیوه دا به خۆشی و رایبویزه.'

"لاوه که دلی به م قسه یه زۆر خۆش بوو و دوو دیناری زییری سووری دا به پیره ژنه که و گوتی: 'هه ر کاتیک به کامی دلم گه یشتم، ده دیناری دیکه ت ده ده من.' پیره ژن ده م و ده ست گه پراوه لای ژنه و پتی گوت: 'چووم گه پام و کوربه دیته وه وادیار بوو زۆرت لێ تووربه بوو، نیازی بوو زیانت پێ یگه یه نی. زۆری لێ پارامه وه تا دلیم چا کرده وه. سه به ینی بۆ فراوین لای تۆ ده بی.' ژنه دلی خۆش بوو گوتی: 'دایه، ئه گه ر بیتوو دلی چا بوو بیته وه و سه به ینی بیته لام، ئه وه ده دیناری زییری سوورت ده ده من.' پیره ژن گوتی: 'کاری وا به من بسپیره و خه مت نه بی.'

"که بۆ سه به ینی هات، پیره ژن به ژنه ی گوت: 'تۆ خواردنیککی خۆش لیبینی و جوانترین جله کانت له به ر بکه، با من بچم به دوایدا و بیه یتم.' ژنه گورج هه سستا چیشتی لیتا و خۆی تیفتیفه دا. پیره ژنه چوو له سه ر کۆلانه که راوه سستا و چاوه ری بوو کوربه له کاتی خۆیدا نه هات، له دلی خۆیدا گوتی: 'باشه ئه وه هات و ئه و کوربه هه ر نه یه من چی بکه م؟ خۆ ئه و

ژنهش له خوربا زيره كانم ناداتي! ئيستېك مات بوو ئينجا له دلهوه گه شاوله به و خوی گوت: كچی خو دست نيه له گوزه دا مایی دهچم پياوینکی دیکه ی بؤ دهخمه داوه و بوی دینم.

" ئیدی پیره ژن بهم نیازوه به کولاناندا دهگه را وا بوو لایوینکی قوز و پینکه و ته ی بینی که کاریگه ری سه فەر به روخساریه وه بوو و لئی چووه پیشی و گوتی: 'لاوق، حەزت له چیشتی خوش و کچی جوان هه یه؟' لاهه که گوتی: 'جا نه وه پرسیا ری دهوی؟ کئ هه یه حەزی لئی نه بی؟ نه وانه له کوئ دهست ده که ون؟' پیره ژن گوتی: 'له مالی من.' لاهه که له گهل پیریژنه که و ته ری و پیره ژن نه یده زانی که نه و لاهه میزدی هه مان ژنه ی داوینپاکه. نه وه بوو که یشتنه ماله که و پیره ژن له ده رگه ی دا. ژنه که ده رگای کرده وه. پیره ژنه چووه ژوروه وه، ژنهش بی نه وه ی چاویان لئ بکا رایکرد، دهستیک به ولاتا دینن. که لاهه که ی هیتایه ماله وه و ژنه چاوی به پنی که و ت، دیتی نه وه میزده که یه تی. چووه پیشی و پیلاری میزده که ی داکنه و پنی گوت: 'مه گه ر به لیمان وا نه بوو که تو که سم به سه ردا هه لنه بژی ری و ناپاکیم لئ نه که ی؟' میزده که ی گوتی: 'چ ناپاکیه کم کردوه و کیم به سه رتا هه لئزاردوه؟' ژنه گوتی: 'که من زانیم هاتوو ته وه، ویستم تا قیت بکه مه وه و نه و پیره ژنه م نارد تا پیشیناری شوینکی ئاوات داتی و تو ش له گه لی که و تی. راست پروت له و شته که کرد که من لئی ده ترسام و ناپاکیم بؤ ده رکه و ت. بهر له مه وام ده زانی داوینپاکي، ئیستا که تو م له گهل نه م پیره ژنه دا دی، بوم ده رکه و ت که له و کارانهش نا پرینگیه وه.'

" به کورتی، هه ر ژنه به تا که وش له سه ری کابرای ده دا و نه ویش سویندی ده خوارد: که قهت قهت کاری وای نه کردوه. هه ر سویندی ده خوارد و ژنهش لئی ده دا و ده گریا و هاواری ده کرد و ده یگوت: 'هؤ خه لکینه و هرن بزائم چی کردوه.' پیاوه که ش دهستی ده خسته سه ر ده می تا دهنگی نه روات. ژنه گازی لئ ده گرت و پیاوه که له به ری ده پارا وه و دهست و پنی ماچ ده کرد، به لام ژنه قایل نه ده بوو و دهستی له لیدانی هه لنه گرت تا به ناماژهی پیره ژن وازی هیتا.

" نه و جار پیره ژن هاته پیشی و دهست و پنی ژنه ی ماچ کرد و لای میزده که یه وه داینیشانده. که هه ردووکیان دانیشن، پیاوه که دهستی پیره ژنی ماچ کرد و پنی گوت: 'مالت ئاوه دان بی فریام که و تی و له دهست نه و ژنه ت رزگار کردم.' سه یه له ودا بوو، پیره ژن سه ری له ئاین و ئوینی نه و ژنه سوور ما بوو. پاشام، سه یه ری فیلی پیره ژن و داوی ژن بکه و خوت له ئاین و ئوینیان بیاریزه.' که پاشا نه و قسانه ی بیست، له کوشتنی کوره که ی پاشگه ز بووه وه."

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بؤ شه وینکی دیکه.

که شەوی پینجەمەد و هەشتا و شەشەم ھاتەوہ

گوتی: "خاوەنشکو! بۆ رۆژی پینجەم کەنیزۆکە لە بارەگەیی پاشا ئامادە بوو و پیالەیک ژەھریشی بە دەستەوہ بوو. دەستی کرد بە تکا و رەجا و لە خۆ دان خۆ رنین و گوتی: 'گەر، ئەگەر ویزدانت نەخەیتە کار و ھەقم لە کورەکەت بۆ نەستی، ئەم پیالە ژەھرە دەخۆمەوہ و خۆم دەکوژم و رۆژی قیامەت ئوبالم بە نەستی تو دەبی، مادەم وەزیرە کانت ئاوا من بە فیل و کەلەکە بازی تاوانبار دەکن. لە دنیادا فیلبازتر لە پیاوان نییە. پاشام، مەگەر چیرۆکی کابرای زێرنگەر و کیزەکەت نەبیستووە؟' پاشا گوتی: 'کەنیزۆک، دا بیگێرەوہ، بزانی چۆن بوو.'

چیرۆکی کابرای زێرنگەر و کیزۆلەکە

" 'کابرایەکی زێرنگەر ئالوودەیی مەیی و دلداری بوو. رۆژنیک لە پۆژان لە مالمی ھاورپیکەیی وینەیی کیزیکەیی بینی بە دیوارەکەوہ کیشرا بووہوہ کە ھیچ چاویک جوانتر و پاکتر لەو سیمایەیی نەدیوو. زێرنگەر جوان لینی ورد بووہوہ و سەری جوانییەکەیی سوورم و تەواو ھەپەسا و خۆشەویستی ئەوی کەوتە دلەوہ. ئیدی شەو و رۆژ لە بیر نەو کچەدا بوو خۆی دەخواردوہ و ئاخی بۆ ھەلدەکیشا تا نەخۆش کەوت و ئەوئەندەیی نەما بمری. یەکیک لە ھاورپیکانی ھات بۆ لای و ھەوالی پرسیی. زێرنگەر ھەش گوتی: 'کاکە گیان، من نەخۆشی دەستی ئەو کیزەم وا وینەکەیی بە دیواری مالمی فلان ھاورپیمانەوہ بوو.' ھاورپیکەیی کەمیکەیی بەسەردا ھات و گوتی: بە خۆدا تۆش گەوجی. ئاخر چۆن مەرفۆی ژیر شیدای وینەیکەیی رەق و تەق و بی گیانی سەر دیوار دەبی؟! زێرنگەر گوتی: 'ئاخر دەزانم نەو وینەکیشە ھەر لە خۆیەوہ ئەو وینەیکەیی نەکیشاوەتەوہ و لە کاتی کیشانەوہیدا سیمای ئاھرەتیکەیی جوان و دەلالی ھیناوەتە زەینییەوہ کە بوونی ھەبە. ھاورپیکەیی پنی گوت: 'دەیی گاہەس ئەو کەسەیی کیشاویەتی، ھەر خۆی داھینتایی. زێرنگەر گوتی: 'ھەر کامیان بی، خو خەریکە من لە سوونی دەمرم. جا ئەگەر وینەیی ئەوہ لە دنیادا ھەبە، داوام لەو خۆدایە ئەوہیە نەم کوژی تا دەبیینم.'

" ئەوجار ھاورپیکانی کەوتە سۆراغی وینەکیش. وینەکیش چوو بوو بۆ شارینکی دیکە. نامەییەکیان بۆ نووسی و ھەوالی ھاورپیکەیان دا بۆ لاین پرسیی کە داخۆ ئەو وینەیکەیی خۆت داھینتاوە یان لە دنیادا ھاوشیوہیکەیی ھەبە. وینەکیش لە وەلامدا نووسی: 'من ئەو وینەیکەیی لەسەر شیوہی کەنیزیکەیی گۆرانییژ کیشاوەتەوہ کە کەنیزی وەزیریکە کە ئیستا لە شاری کەشمیرە.' کە کابرای زێرنگەر ئەو ھەوالەیی بیست، لە ولاتی فارسەوہ سەری خۆی

هه لگرت و به رهو هیندستان که و ته ری. دواى تهنگ و چه له مه یه کی زور گه یشته ئه و شاره. رۆژیکى چوو له لای عه ترفروشیکی که خه لکی ئه و ئی بوو، پیاویکی ژیر و وریا بوو. زینرنگه لای عه ترفروش دانیشته و له باره ی پاشای ئه و شاره و خووخده یه وه پرسیارى لئ کرد. عه ترفروش گوتی: 'پاشاکه مان دادگه ر و په وشته رزه. زور قینی له جادووگه رانه. ئه گه ر جادووگه ریکى بکه و یته ده ست، ده ییا له ده ره وه ی شار له چالینکا به ندی ده کا تا له برسان به ری.' دواى زینرنگه هه والى وه زیر و خو و خده یی پرسى. عه ترفروش باسى په وشته و هه لئس و که وتی وه زیرى کرد تا باس چوو سه ر که نیزى گورانیبیژ. عه ترفروش گوتی ئه و که نیزه ش لای فلان وه زیره. کابرای زینرنگه هه تا چند رۆژ هه ر له بیری ئه و که نیزه دا بوو تا شه ویک له شه وان بوو به با و بۆران و هه وره تریشقه یه کی زور توند. زینرنگه جلی دزانى پۆشى و به ره و مالى وه زیر چوو. گوريس و قولایى هه لدايه سه ر دیوارى حه وشه که یان و پیندا هه لگه را و چوو سه ری و له و یوه چوو حه وشه که یانه وه. هه مور که نیزه کانی بینى که هه ری که ی له سه ر ته ختیک نووستبوون، به لام که نیزیکیان به ته نیا له سه ر ته ختیکى مه رمه ر نووستبوو و ته و یلی وه ک مانگی چوارده شو قى ده داوه. هه لوئىستی گرت بچیته لای ئه وه یان و چوو ژوورسه ری و دیتی، دوو مؤمى عه نه رین له مؤمدانى زینرندا لای سه ر و قاچى که نیزه دا داییسین و له ژیر ته خته که شدا سندوقینکی چکوله ی زیوینی لینه که گشت زیر و زیوی که نیزه که ی تیدایه. ئه و جار زینرنگه چه قویه کی ده رکیشا و سمته که نیزه که ی پئ بریندار کرد. که نیز له ترساندا داچله کا. که ئه و پیاوه بینگانه ی له جینگه که یدا بینى، له حه یه به تى گیانی خۆی دهنگی ده رنه هات. بیدهنگ بوو و وایزانی دزه و نیازی ئه و خشلانه ی هه یه. پنی گوت: 'ئه م سندوق به هه ر چیه که وه له نیویدا یه بۆ تو، به س مه مکۆژه و کوشتم هه چ سوودت پئ ناگه یه نئ.' زینرنگه ده م و ده ست سندوقه که ی لئ وه رگرت و گه راوه. "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایى پئ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که شهوی پینوسه و ههشتا و ههونهم هاتمه

گوتی: "خاوهنشکو! زیتنگەر سندوقهکهی هه لگرت و گهراوه. که پوژ بووهوه، جلهکانی خوی کرده بهری، سندوقهکهی هه لگرت، چووه لای پاشای شارهکه و کورنۆشی برد و گوتی: 'گهوره، من خیر و خوشیم بۆ تو دهوی و خه لکی خوراسانم. که ناوبانگی رهوشتهرزی و دادگهری تۆم بیست، پیم خوش بوو له ژیر سایه ی تودا بم. له خوراسانهوه کوچم کرد و هاتمه خزمهت تۆ. دهمه و ئیواره گه یستمه ئه م شاره و دهروازه که داخرا بوو. نه دهروهی شار خه وتبووم، ههشتا باش خهوم لئ نه که وتبوو، له نیوه خه ودا بووم، هه ستم کرد دهنگیک هات، ته ماشام کرد، چوار ژن، که دوانیان سواری گسکیک و دوانه کهی دی سواری باوه شینیک^۱ بیوون. زانیم نه وانه جادووگه رن و دین بۆ شاره کهی تۆ. به کیکیان لیم نزیك بووهوه و نووکه شه قیقی لئ دام به بهو کلکه ریوییهی به دهستییهوه بوو، لئی دام. منیش ئیشم پین گه یشت و تووره بووم، چه قویه کم پین بوو دامهتایه، سمتهی گرت و برینداری کرد. گورج پشتهی تئ کردم و بۆی ده رچوو. کاتی هه لاتن ئه م سندوقه بچووه کهی به شتهکانی نیوییهوه لئ کهوت. منیش سندوقه کهم هه لگرتوه و کردمهوه و سهیرم کرد نه و شته به نرخانهی تیدا بوو. قوربان، نه مه م لئ وه رگه ره، ناخر من پیاویکی گه شتیار و گه رۆکم و پتویستم پینان نییه. خوشه ویستی دنیا ییم له دلم ده رهاویشتوهوه و چارم له مالی دنیا نییه. جگه له خودای گه و ره په کم به کهس نه که وتوهوه. ئیدی سندوقه کهی نه بهردهم پاشادا دانا و گهراوه.

"دواتر پاشا سهری سندوقه کهی هه لگرت، خسه لهکانی ده رهتینا و له نیویاندا ملوانه که یهک که خوی به دیاری دابووی به خاوهنی نه و که نیزه، ده رکهوت. خیرا داوای وهزیری کرد. که وهزیر هات، پینی گوت: 'جوان سهیری ئه م ملوانه که یه بکه. مه گه ر نه مه هه ر نه وه نییه که من به دیاری بۆم ناردی؟' که وهزیر ملوانه که ی دی، ناسییهوه و گوتی: 'به لئ، خویه تی. منیش به دیاری دام به و که نیزه گوران بیژهم.' پاشا گوتی: 'هه ر ئیستا نه و که نیزه م بۆ بیته ئیره.' وهزیر چوو که نیزی هیتا. نه و جار پاشا به وهزیری گوت: 'دا سهیری سمتهی بکه بزانه برینیکی پیویه یان نا.' وهزیر سهیری کرد، بینی برینی چه قویه کی پیویه. وهزیر گوتی: 'قوربان، برینی چه قویه کی پیویه.' پاشا گوتی: 'ئه م که نیزه جادووگه ره و نه وهی نه و کابرا ته رکه دنیا پینی گوتم راست بوو.' پاشا فه رمانی دا که نیزه که بخه نه چالی جادووگه رانه وه. هه ر نه و پوژه خسته یانه چاله که وه. کابرای زیتنگه ر ناگای له رووداوه که بوو. که تاریک داها ت، چوو بۆ لای پاسه وانی چاله که و کیسه یه کی له گه ل خوی برد که

^۱ باوه شیننی نه ودهم گه و ره بوو. که سیک به دوو دهست هه لیده گرت و پادشای پین باوه شینن ده کرد. - وه رگه ر

ههزار دیناری زیری سوور تیدا بوو و له گهل پاسه واندا تا سن په کی سه ره تایی شه و قسه ی کرد. دوا یی گوتی: 'کاکه، ئەم که نیزه له و رووداوه بنگوناحه و من تووشم کرد.' ئیدی چیرۆکه که ی بۆ گنپراوه و پنی گوت: 'کاکای خۆم، ئەم ههزار دیناره زیره من و هه رگره و لیم که ی با له گهل خۆم ببیه من بۆ شاره که ی خۆم. خۆ ئەم که نیزه بمری هیچ قازانجیک به تو ناگا.' که پاسه وان چیرۆکه که ی بیست، سه ری له و فیله سوور ما و کیسه که ی لئ وه رگرت و که نیزی دایه و مه رچی بۆ دانا که بۆ ساتیک له و شاره نه مینیتته وه. ده موده ست زیرنگه ر ده ستی که نیزه ی گرت و به تالووکه له و شاره ده رچوون و به کسه ر هه تا شاره ی خۆی پانه وه ستا له و ی به خۆشی و شادییه وه پیکه وه ژیان. جا که وره م، سه یری فرۆفیلی پیاوان بکه. ئەگه ر ئەمڕۆ وه زیره کانت ناهیلن تو دادم بستینی، ئەوا خۆ سبه ینن من و تو له پیش دادوه ریکی دادگه ردا راده وه ستین و ئەو هه قم ده ستینی.' که پاشا ئەم قسانه ی که نیزی بیست، فه رمانی کوشتنی کۆپه که ی دا. ئەوجار وه زیری پینجه م هاته پیشی و لاشیپانی ده کری دیوانی ماچ کرد و گوتی: 'گه وره م، په له مه که که په له کردن په شیمانی له دوایه. ئاخه ر ده ترسم په شیمان ببیتته وه وه ک په شیمان بوونه وه ی ئەو کابرایه ی تا کوتایی ته مه نی پینه که نی.' پاشا گوتی: 'وه زیر، بۆ تا مرد پینه که نی دا بۆم بکپه وه.'

چیرۆکی کابرای خه مبار

"وه زیر گوتی: 'گه وره م، بیستومه کابرایه ک له خانه دانه گه وره کان که خاوه نی مال و سامان و خزمه تکار و کۆیله و که نیزی زۆر بوو، مرد و کووریکی له پاش به چی ما. که ئەو کۆپه گه وره بوو، ده ستی دایه عه یش و نوش و رابواردن و خۆشگوزهرانی و خه رچکردنی ئەو سامانه ی له باوکیه وه بۆی به چی ما بوو. ئاوا سه ری له وه دا بوو تا ئەوه ی که هه موو سامانه که ی ته واو بوو.'"

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پنی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

شەوى پىنچەسەد و ھەشتا و ھەشتەم ھاتەوھ

گوتى: "خاوەنشكۆ! ئەو كۆرە بە تەواوى سامانى باوكى بە فيرۆ دا. كۆيله و كەنيزەكانىشى فرۆشت ئىدى ھىچى نەما. لەگەل كرىكاراندا دەچووھ كار. سالانىك لەم دەوشەدا بوو تا رۆژىكيان لە پەناى ديوارىكدا دانىشت و چاو لە رى بوو تا يەكئىك بى و ھە كرىكارى بگرى. لە پەپ پياويكى جوانچاك و پاك و خاوين ھات و سلاوى لى كرد. كۆرە ولامى سلاوكەى داوھ و گوتى: 'مامە، پىشتەر منت دەناسى.' پياوھەكە گوتى: 'نە وھ لا كۆرە. قەتە نەديوى، بەلام نىشانەى گەورەيى و خانەدانىم تىدا بىنيت. ھەر لەبەر ئەوھ سەلام لى كردى.' لاوھەكە گوتى: 'مامە، كاريكى وات ھەيە لە دەست من بى و لە خزمەتتدا بىم؟' بۆدەكە گوتى: 'كۆرى خۆم، دەمەوى كاريكى ئاسانت پىن بسپىرەم و بئەكەمە خزمەتكارى حوم.' لاوھەكە گوتى: 'مامە گيان، ئەو كارە چىيە؟' پياوھەكە گوتى: 'ئىمە دە پياوى بە سالاچووين پىكەوھ لە مالىكدا دەژىن و كەسمان نىيە كە پىداويستىيەكانمان بۆ داين بكا و كرىك شتىك بوو بۆمان جى بەجى بكا. ئەگەر تۆ خزمەتمان بكەى، زىاد لەوھى ئاواتى بۆ -مخاواى خاوردنى خۆش و جلى گرانبابىت دەدەينى و دەست دەگرىن. بەشكوو خودا تەرىنيتەوھ سەر بارى پىنشوت.' لاوھەكە قەبوولى كرد و گوتى: 'بەسەر چاو.'

'دوايى شىخەكە گوتى: 'بەس مەرجىكەم ھەيە.' لاوھەكە گوتى: 'چ مەرجىك؟' شىخەكە گوتى: 'دەبى رازمان بپۆشى و ھەرچىت لىمان بىنى لای كەس نەيدركىتى. ھەر كاتىك بىنيت دەگرىن، لە ھۆى گريانەكەمان نەپرسى.' لاوھەكە گوتى: 'خەمت نەبى، مامە.' شىخەكەش گوتى: 'زۆر باشە بە دوامدا وەرە.' رۆيشتن تا گەيشتنە گەرماويك. ئەوجار خزمەتكارىكى -رد جلوبەركى جوانى ھىنا و كرديە بەر لاوھەكە و بردىيەوھ مالى خۆى. كە چوونە ژوور، لاوھەكە مالىكى بەرزى بىنى كە كۆلەكەى ئەستوور و ژوورى گەورە و پووبەرووى يەكدى بوون و چەند ھەيوانى ھەبوو كە ھەريەكەى حەوزى ئاوى خۆى تىدا بوو و لە ھەموو لاىكەوھ پەنجەرەى بە رووى باخدا دەكراوھ. كابرا لاوھەكەى بردە يەكئىك لە ديوھكان. كۆرە سەبرى كرد عەرزەكەى بەردى. رۆخاميان تى گرتووه و مېچەكەى رەنگى شىنى ئاسمانىيە و ھىلى زىرپىنى تىدا نەخش كراوھ و فەرشى ئاورىشميان تىدا راخستووه. دە شىخ ئەلقەيان سەتووه و جلى خەم و پەژارەيان پۆشىوھ و خەرىكى گريە و زارىن. لاوھەكە سەرى لە كريان سوور ما و ويستى پرسىار لە شىخەكە بكات و مەرجەكەى بىر ھاتەوھ و پاشگەز بوو. ئەوجار شىخەكە سەندووقىكى بە لاوھەكە سپارد كە سى ھەزار دىنارى زىرى سوورى نيا بوو و پىنى گوت: 'كۆرەم، لەم سەندووقە بۆ ئىمەش و بۆ خۆشت خەرج بكە. لەوھ بەدوا توكە وەرەمانى و ئەو پەيمانەى لەگەل تۆدا بەستوومە، بىپارىزە.' ئىدى لاوھە لە لايان ماوھ و خزمەتى دەكردن و شتى بۆخۆشى بۆ ئەوانىش دەكردى تا وا بوو يەكئىك لە شىخەكان مرد.

هاورپیکانی شورديان و کفنجان کرد و له باخیک که له پشته وهی ئەو ماله دا بوو، ناشتیان. هەر ئاوا بەردەوام مەرگ دانەدانە یانی بەسەر دەکرده وه تا وای لێ هات جگه لهو شیخه ی که لاهه که ی بۆ هینابوو، کهسی دیکه یان نه ما. هەر ئەو دوانه پیکه وه مانه وه.

” سالانی سال بهم جوړه بوو تا شیخه کهش نهخۆش کهوت. لاهه که که زانی تازه شیخه که دهمری، گوتی: ’مامه، من خزمه تی ئیوه م کرد و له م دوازه سه له دا که مته رخه میم نه نواد.‘ شیخه که گوتی: ’وايه کوړم هیه گله یه کمان لیت نیه.‘ لاهه که گوتی: ’گه وره م. ده موی بزانه ئەو شین و گریان و نارچه تیه تان له بهر چی بوو؟‘ شیخه که گوتی: ’پۆله. تو کارت به وه وه نه یی. داوای شتیکم لێ مه که که ده ره قه تی نایه م. ناخر داوام له خودا گیان کردووه که هیه کهس تووشی ئەو زه له نه کات که من تیی که وتووم. ئەگه ر ده ته ویت تووشی ئەو نارچه تیه نه بیت که ئیمه ی تیدا بووین و لئی ده رچیت، ئەو ده رگه یه مه که وه.‘ به ده سته ئاماژه ی بۆ ده رگه یه ک کرد و ئەوی له وه ده رگه یه ترساند و گوتی: ’ئه گه ر ده ته ویت ئەوه ی به سه ر ئیمه دا هات، به سه ر تۆش یی، ئەوه ئەو ده رگه یه بکه وه بۆت ده رده که وی ئیمه بۆ ئاوام لێ هات، به لام په شیمان ده بیته وه و په شیمانیش دادت نادا.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی یی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی پینجسه و ههشتا و نۆبم هاتهوه

کوئی: "خاوهنشکو! داوی ئهوه نهخوشییه که ی کابرا لئی توند کرد و مرد. لاهه که شوردی، کفنی کرد و له لای هاوړیکانی ناشتی. ئهوجار بوخزی به ته نیا له ویدا دانیشته و له کاری ئه و شیخانه پامابوو. پوژنیکیان ئه و قسانه ی شیخی بیر هاتهوه که داوی لئ دهکرد ده رگه که نه کاته وه. گورج ههستا و چوو بۆ ئه و شوینه ی که شیخ دهستی بۆ زادا شته و پئی گوت ئه و ده رگایه مه که وه. گهرا له قوژبنیکدا ده رگایه کی دیته وه که جالجالۆ که پیشه که یان ته نی بوو، چوار کلۆمی پۆلایینی لئ درابوو. که لاهه که ئه و ده رگایه ی دی، هه ره شه شیخی بیر هاته وه و گهرا وه، به لام له گه ل خۆیدا له گفتوگو و بناشته بوو. دوودل بوو بی کاته وه یان نا.

" 'حهوت پوژان ئاوا له مچۆمچۆدا بوو. هه شته م پوژ به سه ر ترسه که یدا زال بوو و کوئی: 'ده بن ئه و ده رگایه بکه مه وه. 'ئهوجار ههستا چوو کلۆمه کانی شکانن و ده رگایه کی کرده وه. دالانیکی ته سکی دی. نیزیکی سئ کاترمیز له و دالاندا پویشته پویشته تا گه یشته قهراخ پوو یاریک. به گوئی پوو باره که دا ده پویشته و ده یروانییه راست و چه پی خۆی که نه پر هه لۆیه کی زل له ئاسمانه وه به ره و خوار هات و پری دا لاهه که و بردی بۆ هه وا و رویشته تا گه یشته دوورگه یه ک و لاهه که ی له و ی دانا و گهرا وه. ئه و لاهه که کاری خۆی په ریشان بوو و پوژ و شهوی له و دوورگه یه دا به سه ر ده برد و نه یده زانی پوو بکاته کوئی. روژنیکیان هه ر وا به بیه یوایی دانیشته بوو که له پر دا چارۆکه ی که شتییه که له ده ریادا وه ده رکه وت، وه که ئه ستیزه یه ک له ئاسماندا بدروشیته وه. لاهه که ته واوی بیر و خه یالی له سه ر ئه و که شتییه ده گهرا که په نگه ئه و که شتییه بیته مایه ی پزگار بوونی. چاوی تی بریبوو تا وا بوو هاته پینشی. ته ماشای کرد گه مییه کی له عاج و ئاونووسی چن کرابوو و نه که نیزی یه ک له یه ک جوانتری تیدا بوو. که که نیزه کان ئه و لاهه یان دی، له گه مییه که سه به زین و ده ستیان ماچ کرد و گوئیانی: 'ئه تو زاوا پاشا که ی. 'ئهوجار که نیزی و کیکی پوو پاک هاته پینشی و بوخچه یه کی ئاوریشمی کرده وه که به رگیکی پاشایانه و تاجیکی زیترین، که به یاقووتی جوړاو جوړی گرانبایی رازینترابوو وه، هینا و کردییه وه و شته کانی له به ر لاهه که کرد و به باوهش هه لیگرت و خسته یه گه مییه که وه. ئهوجار چارۆکه یان هه لدا و به ده ریای بییندا که وتنه ری.

" 'لاوه که که له گه لیاندا چوو، به گومانی خۆی خه ون ده بیینی و نه یده زانی بۆ کوئی ده بن. که له که ناراو نیزیکی بوونه وه، سه ییری کرد که ناری ده ریای جمه ی دئ له سوپا و خودا نه بی که س نه یده زانی ژماره یان چه نده. ئهوجار پینج ئه سه پی نیشانه کراو که زینی

زیرینیان له سەر بوو، هینا پێشی. لاوهکه رهشمهی یهکیک له ئهسپهکانی گرت و سوار بوو و چوارهکهی دیکهش به یهخرمه بوون. که لاوهکه سوار بوو، ئالاکان هه لکران و تهپل لی دران و سوپاکه له راست و چهپیهوه ریزیان به ست و ئهوه نهیدهزانی داخو خهون دهبینی یان بیداره و ههر ئاوا رۆیشت. بهلام ههر باوهری بهوه نهدهکرد و وای دهزانی خهونه تا وا بوو که یشتته میرگیکی سهرسهوز، کۆشکگهله و کانیاوی سازگار و باخ و بالندهی خوشخوینی تیدا بوو که ستایشی خودای تاقانهیان دهکرد. وا بوو سوپایهک له نیو کۆشکهکانهوه وهدهر کهوت وهک لافاوێک که له بهرزانهوه به رهو ژیر بی و ئهوه میرگه پر بوو له بالباز. که له لاوهکه نزیك بوونهوه، سوپاکه ی ئهوان وهستا و پاشاکه یان ته نیا سواریان بوو. چند کهس له دهستوپێوهنده تاییهتهکانیان چوونه بهردهمی. که پاشاکه له لاوهکه نزیك بووهوه، له ئهسپهکهی دابهزی. که لاوهکه بینی وا پاشا له ئهسپهکهی هاته خوار، ئهویش دابهزی. سلاویان لیکدی کرد و سواری ئهسپهکانیان بوونهوه و پاشا به لاوهکهی گوت: 'له گهله مندا وه ره. تو میوانی منی.' لاوهکه له گهلهیدا چوو. بهدم رۆینهوه پیکهوه قسهیان دهکرد. سوپاکهش له راست و چهپانهوه ده رۆیشتن تا گه یشتته کۆشکی پاشا. ئهوجار دابهزین و چوونه کۆشکهوه.' "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشه ویش کۆتایی پێ هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکهی هه لگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی پینجسه د و نهوهدم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! پاشا دهستی ئەو لاوهی گرت و چوونه کۆشکهوه، لهسهه کورسییهکی زیرین داینیشاند و خۆشی له لایهوه دانیشت. ئەوجار بووبه‌ند و کلاوتاسی لا بردن، کچیکی خۆرسیما. که لاوهکه چاوی ئەو هه‌موو جوانی و ده‌لالیهی کهوت، واقعی وپا. شازن پینی گوت: 'پاشا، پینج خۆشه بزانی، من شازنی ئەم خاک و ئاوهم و هه‌موو ئەو سوپایه‌ش له سوار و پیزه‌وه که تو بینیت، کچ و ژن بوون و پیاویان تیدا نه‌بوو. لای ئیمه پیاوان خه‌ریکی کاری کشتوکال و وه‌رزیری و زیندووکرده‌وهی زه‌وییه‌کان و ئاوه‌دانکرده‌وهی شاره‌کانن و کار ده‌کن، به‌لام ژنان فه‌رماندار و پله‌دارن.' لاوهکه پینی سه‌یر بوو و هه‌ر وا سه‌رقالی قسه‌ بوو، وه‌زیر هات. وه‌زیر پیره‌ژنیکی به‌شکۆ و سه‌نگین بوو. شازن گوتی: 'وه‌زیر، بۆ قازی و شایه‌د بیته.' وه‌زیر وه‌ده‌ر کهوت. شازن پرووی کرده‌وه لاوهکه و ده‌یدواند و قسه‌ی خۆشی بۆ ده‌کرد و ترسی له دل ده‌په‌وانده‌وه. ئەوجار پینی گوت: 'رازی ده‌بی بیمه ژنت؟' لاوهکه خیرا هه‌ستا و کورپۆشی بۆ برد و گوت: 'خاتوونه‌که‌م، من له‌م خزمه‌تکارانه‌ی تو که‌مترم که خزمه‌ت ده‌کن، ده‌ی چۆن شایانی نه‌وه‌م بیمه هاوسه‌رت؟' شازن گوتی: 'ئەم خزمه‌تکار و بالبازانیه‌ی بینیتن، به‌مال و سامان و کۆکاکنه‌وه ده‌بئه‌هه‌ی تو.' دواپی شازن ئاماژه‌ی بۆ ده‌رگایه‌کی داخراو کرد و گوتی: 'هه‌رچیم هه‌یه له نیختیاری تو دایه، به‌س ئەو ده‌رگایه‌ مه‌که‌وه. بیته‌وو ئەو ده‌رگایه بکه‌یته‌وه به‌ به‌رد له چۆکی خۆت ده‌ده‌ی.' هینشتا گوته‌ی شازن ته‌واو نه‌بووبوو که وه‌زیر قازی و شایه‌دی هینا. هه‌موو پیره‌ژنی سه‌رسپی بوون. که له هه‌نته‌شی شازندا ئاماده‌ بوون، شازن فه‌رمانی دا لیکیان ماره‌ بکه‌ن. ئەوانیش شازنیان له لاوهکه ماره‌ کرد.

"دواتر شازن فه‌رمانی دا ئاهه‌نگیان گێرا و خه‌لک نان درا. ئەوجار لاوهکه له‌گه‌ل شازندا جووت بوو. حه‌وت سالی په‌بق به‌ به‌خیر و خۆشی پیکه‌وه بوون و له‌ ناز و نیعمه‌تدا ژیان. وا بوو پۆژیک له‌ پۆژان کۆپه‌ کردنه‌وه‌ی ئەو ده‌رگایه‌ی به‌ خه‌یالدا هات که شازن به‌قی لێ کردبوو. به‌ خۆی گوت: 'ئه‌گه‌ر له‌وئێ کۆگه‌ی گه‌وره‌تر و سامانی هه‌راوتری لێ نه‌بووایه، شازن کردنه‌وه‌ی ئەو ده‌رگایه‌ی لێ قه‌ده‌غه‌ نه‌ده‌کردم.' دم‌وده‌ست هه‌ستا و چوو ده‌رگه‌ی کرده‌وه. کتوپر هه‌ر ئەو هه‌لۆیه‌ی لاوهکه‌ی برده‌ دوورگه‌که‌وه، په‌یدا بوو. که هه‌لۆکه چاوی به‌ لاوهکه کهوت، گوتی: 'نه‌فهره‌ت له‌و پرووه‌ی که له‌مه‌و دوا خۆشی نابینن.' که لاوهکه ئەوی دیت و ئەو قسه‌یه‌ی لێ بیست، هه‌لات و ویستی له‌ ده‌ستی را بکا. به‌لام هه‌لۆکه دوا‌ی کهوت و گرتی و پفاندی. هه‌لفری و ئەوه‌نده‌ی پینی نه‌چوو هه‌ر له‌و ئاقاره‌ی سه‌ره‌تا که له‌وئێ بردبووی، دایناوه و بۆخۆی بزر بوو.

" ئىدى لاوهكە لەوئى دانىشت و بىرى لەو ھەموو خۆشى و دەسلەت و فەرمانرەوایی و گەورەییەى دەکردەوہ کہ دیتبووی. لە تاوان دەستی کرد بە گریان و شین و پۆرۆ. لە کہ نار ئەو دەریایەدا دوو مانگ ماوہ و نارەزووی دەکرد بگەریتەوہ لای ژنەکەى. وا بوو شەوئیکى کہ لاوہکە مات و خەفەتبار خەوى لى زراپوو، بىرى لە کارى خۆى دەکردەوہ، دەنگیک لە پیتوارەوہ بە دەنگیکى بەرز گازی کرد و گوئى: 'ئای چ خوشیگەلینكى زۆرت لە دەست خۆت دا! ھەزار حەیف و مەخابن تازە نایان بینییەوہ.' ئىدى لاوہکە لە دیدارى شاژن و گەرانەوہ بۆ نیتو ئەو خوشییانە تەواو بینیتوا بوو. ئەوجار گەرپاوە بۆ ئەو مالەى کہ شىخەکانى لى بوو و زانى کہ ئەوانیش ھەمان شىتیان بەسەر ھاتوہ. ھۆکارى گریانەکیان ئەوہ بووہ. دواى ئەوہ لاوہکە بەردەوام دەگريا و دەناللا و دەکۆرپوزاوە و وازى لە خواردن و خواردنەوہ ھینا ھەتا مرد و لەپال ئەو شىخانەدا ناشتیان.

" 'جا قوربان، تۆش بزانه کہ پەلەکردن پەسەند نىیە و پەشىمانى بە دواوہیە. ئەوہ من قسەى خۆم کرد. ئىدى بۆخۆت دەزانى و ھەسسەلام.' پادشا کہ گوئى لەو بەسەرھاتە بوو، کہوتە ژیر کاریگەرى قسەکانى و لە کوشتنى کۆرەکەى پاشگەز بووہوہ."

لیرەدا بوو، ماوہى چیرۆكى ئەوشەویش کوتایى بى ھات و شەھرزاد درىژەى چیرۆکەکەى ھەلگرت بۆ شەوئیکى دیکە.

که شوی پینجسه و نهود و بهکم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! که پوژی شهشهم هات، کهنیز له بارهگای پاشادا ناماده بوو و خنجرهیکی پروتی به دهستهوه بوو، گوتی: 'پادشام، نهگه به هانامهوه نهیهی و ههقی مز له کوربه ئاپاکهکهت نهستینی و گوئی له قسهی وهزیرهکانت بگری که ژنان به فیل و تلهکهبازی تومهتبار دهکن، بهم خنجره خۆم دهکوژم. بهلام لهپیشدا چیرۆکی شازادهیهک و ژنی بازرگانیکت بۆ دهگنرهمهوه با بۆت دهرکهویت فیل و دههوی پیاوان کهلیک له هی ژنان زیاتره.' پاشا گوتی: 'باشه جارئ بیگیرهوه بزائم چی؟'

چیرۆکی شازاده و ژنی بازرگان

"کهنیزهکه گوتی: 'گهورهه، بیستومه بازرگانیکی دلپیس ژنیکی باش و جوانی ههبوو که مانگ و حۆری له چاو ئهوه هیچ نهبوون. ئهوه بازرگانه هینده دلپیس بوو، دلی له ژنهکهی نهدههساوه و تا رادهیهک ژن بردهبووه دهرهوهی شاری لهوئ خانویهکی قایمی وای بۆ ساز کردبوو پیشله نهیدهتوانی به دیوارهکانی ههلهگرئ. دهرگهی ئاسنی بۆ چی کردبوو، ههه کات کاری جینگایهکی ههبايه چهند قوفلی له دهرگهکه دها و کلیلهکانی لهگهل خۆی سهبرد. پوژیک له پوژان بازرگان له شار بوو که کورپی پاشای ئهوه شاره بۆ سهیر و کهران چووه دهرهوهی شار. ههه وا که دهرۆیشت، چاوی بهملاولادا دهگنرا به ریکهوت چاوی بهو خانوه کهوت. ئهوه ژنهی دیت که له پهنجهرهوه دهپروانی دهرئ. شازاده که چاوی پینی کهوت، سهری له جوانی و چهلهنگیبهکهی سوور ما و پابهندی بوو و ویستی به جوریک خۆی بگهیهنیتی، بهلام بواری نهدها. ئهوجار داوای قهلم و کاغەزی کرد و باسی حالی خۆی تیدا نووسی و به نووکی تیریکیهوهی کرد و بهرهو کۆشکهکی ههلهدا. ئهوه روومانگه که کاغەزهکهی دی، کهنیزهکیکی نارد ههلیگریتهوه. کهنیزه کاغەزی ههلهگرتهوه و بوی برد و دای. کاغەزی خویندهوه و له حالی شازاده گهیشته. بهم جووره وهلامی بۆ نووسی: 'منیش زیاد له تو سهودای عهشقم له سهردایه و ههه و شهوقم بۆت له تو زورتره.' ئهوجار هاته سههه بانیزه، شازادهی بینی و کاغەزهکهی بۆ بهرداوه خوارهوه. که شازاده ئهوی بینی، هاته بهر کۆشکهکه و گوتی: 'شتیکم بۆ شوپ کهوه با ئهه کلیلهی پیوه بههستم و ههلیکیشهوه با لای تو بی.' ژنه پشتیندی ئاوریشمی شوپ کردهوه. شازاده کلیلهکهی پیوه بهست و ئهوی ههلهکیشاوه. دواي ئهوه کهراوه لای وهزیرهکهی باوکی و باسی پروداوهکهی بۆ گنراوه و داوای لئ کرد یارمهتی بدا و چارهیهکی بۆ بدۆزیتهوه. وهزیر گوتی: 'جا چارهی چی بۆخۆت ریکایهکت بین شک دئ؟' شازاده گوتی: 'بمخه

سندووقیکه و به فلان بازرگانم بسپییره و پتی بلنی بائو سندووقه لای تو بی. وا بنوینه که سندووقی خۆته، بۆ ئهوهی من دهستم بهو ژنه رابگا. وهزیر شازادهی خسته نیو سندووقیکه وه و بهدوای بازرگانیدا نارد. که بازرگان هات، دهستی وهزیری ماچ کرد و کوتی: 'ئهگهر وهزیر ههر داوایهکی هه بیت، خزمه تکاریم و پتی شادمانم.' وهزیر کوتی: 'دهمهوی ئهم سندووقه م له لای خۆت بۆ هه لگره و له جیکایهکی باشی دانئ.' دهموده ست بازرگان کریکاری هینا و سندووقی برده کۆشکه کهی خۆی و له کۆگه دا داینا. پاشان له کۆشک هاته ده ری. ده رگه ی داخست و چوو بهدوای کاری خۆیدا. ژنی بازرگان هه ستا چوو له سندووقه که و بهو کللیه ی شازاده دابوو بی، سندووقی کرده وه. لاویکی وه ک مانگ له سندووقه که هاته ده ری. ژنی بازرگان که ئهوی دی، جلوبه رگی گرانبایی و شکۆمه ندانه ی پۆشی و شازاده ی برده ژووریکه وه. تا حوت پۆژان له گه ل ئه ودا به خوشی و شادی رایان ده بوارد. ههر کاتیک که بازرگان ده هاته وه، ژنه شازاده ی ده خسته وه سندووقه که و کللی ده دا. چهند پۆژ به سه ر ئهم روودا وه دا تیپه ری و پاشا هه والی کورپه که ی پرسی. وهزیر گورج چوو بۆ لای بازرگان و داوای سندووقه که ی لی کرد. "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی پینچسه و نهوهد و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! وهزیر داوای سندووقی کرد. بازرگان به پینچهوانهی خووی خۆی، به تالوکه بهره و مالهوه تیی تهقاند. که دهرگهی کوتا، ژنه زانی میردهکهیهتی. گورج شازادهی خستهوه سندووقهکه بهلام هینده پهشوکابوو، له بیرى چوو قفلهکهی لی بدات. نهوجار بازرگان لهگهله باربهرهکان هاتته ژوورئ. ویستیان سندووق ههلگرن، سهرهکهی کراوه و شازادهیان له سندووقهکهدا دی. بازرگان که نهوی ناسیبهوه، هاته دهری و چووه کز وهزیر و پتی گوت: 'تو وهره بۆ کۆشکهکه م و خۆت کورپی پاشا بیه. ناخر کهسی دی ناتوانی شازاده دهربهینی. ' نهوجار وهزیر چووه کۆشک و شازادهی دهرهیتا و گهراوه و بازرگان ژنهکهی تهلاق دا و سویندی خوارد که ههگیز ژن نههینیتهوه. پاشام، شتیکی دیکهشم بیستومه ...

چیرۆکی کۆیله و زمانی بالندهکان

"... دهگیزنهوه، پیاویکی قوز به بازاردا دهپۆیشت، دیتی وا کۆیلهیهک دهفرۆشن. کپی و هینایهوه مال و به ژنهکهی سپارد. ماوهیهکی زور کۆیلهکه لهو مالهدا خزمهتی کرد. رۆژنیکیان پیاوهکه به ژنهکهی گوت: 'بۆ گهراو بچۆ باخ. ' که کۆیلهکه نهو قسهی بیست، هه ر نهو شهوه خواردن و خواردنهوه و شیرینی و میوهی ئاماده کرد و بهره و باخ وهپی کهوت و لهسهه رینی خانمهکهیدا خواردنهکهی لهبن داریک و خواردنهوهکهی لهبن داریکی دیکه و شیرینی و میوهکهشی لهبن داریکی دیکهدا دانا. بهیانی زوو کابرا به کۆیلهکهی گوت که لهگهله خانمدا بچۆ باخ. نهوجار خانم هاته دهری و سوار بوو و لهگهله کۆیلهکهدا رۆیشتن تا گهیشته باخهکه. که چوونه باخهکهوه، قهلهرهشیک قیراندی و کۆیلهکه پتی گوت: 'هۆ قهلهرهش، زور باشه سپاس. ' خانم گوتی: 'نهو قهلهرهشه دهلی چی؟' کۆیله گوتی: 'خانمهکه م، نهو قهلهرهشه دهلیت که له بن نه م داره دا خواردنی لینه و وهن بخۆن. ' خانم گوتی: 'نهوه زمانی بالندنایش دهزانی! ' غلام گوتی: 'بهلی خانمهکه م، زمانی بالندان دهزانم. ' خیرا خانم چووه لای دارهکه و خواردنیکی ئامادهی بینی. که خواردنهکهیان خوارد، خانم زوری پئ سهیر بوو، وای زانی که کۆیلهکه زمانی بالندان دهزانی. هه ر وا خهریکی سهیر و گهراو بوون که قهلهرهشهکه قیرهیهکی کرد. کۆیلهکه گوتی: 'سپاس قهلهرهشی بهریز. ' خانم گوتی: 'نهوه قهلهرهش دهلی چی؟' کۆیله گوتی: 'خانمهکه م، دهلیت که لهژیر فلان داردا ئاوی پاک و خواردنهوهی لینه. ' نهوجار خانم لهگهله کۆیلهکه چوون بۆ لای نهو داره و تهماشایان کرد ئاو و بادهی لی بوو. خانم نهوهندهی

دی سه‌ری سوور ما و قه‌دری کویله‌که‌ی لا زیاد بوو، دانیشتن و ده‌ستیان کرد به مه‌یخواردنه‌وه. دوا‌ی مه‌یخواردنه‌وه هه‌ستان بگه‌رین. نه‌وجار قه‌له‌ره‌ش قیراندییه‌وه. کویله گوتی: 'سپاس قه‌له‌ره‌ش. 'خانم گوتی: 'ئه‌ی ئەم جار ده‌لی چی؟' کویله گوتی: 'خانمه‌که‌م، ده‌لی که له‌ژیر فلان داردا شیرینی و میوه‌ی لینه‌ی.

" 'ئینجا چوونه لای نه‌و داره و سه‌یریان کرد راست ده‌کا و شیرینی و میوه‌ی لینه‌ی. شیرینی و میوه‌یان خوارد و هه‌ستان به‌نیو باخدا گه‌ران تا قه‌له‌ره‌شه‌که دیسان قیراندی. کویله‌که گورج ده‌ستی دا به‌ردیک و تیی هه‌لکرد. خانم گوتی: 'ئه‌وه بۆ به‌ردت تی گرت؟' کویله گوتی: 'خانمه‌که‌م، قسه‌یه‌کی کرد، که پروم نایه پیت بلیم.' خانم گوتی: 'بیلی شه‌رم مه‌که. من و تو خۆ ئه‌وانه‌مان نییه.' کویله گوتی: 'نه وه‌لا ناتوانم.' خانم گوتی: 'بیلی ده‌ی.' نه‌وجار کویله‌که‌ی سوویند دا. کویله گوتی: 'خانمه‌که‌م، قه‌له‌ره‌شه‌که گوتی که له‌گه‌ل خانمه‌که‌تا نه‌و کاره بکه که میزده‌که‌ی ده‌یکا.' که خانم ئەم قسه‌یه‌ی بیست، نه‌وه‌نده پینکه‌نی خه‌ریک بوو به پشتدا بکه‌وی. ئینجا به کویله‌که‌ی گوت: 'کوربه ئەم کاره شتیکی هه‌ر زور ساده‌یه و بی دلیت ناکه‌م.'

" 'نه‌وجار خانم چووه بن یه‌کیک له داره‌کان و راخه‌ریکی راخست. کویله‌که‌ی بانگ کرد که بیت کاری خۆی بکا. له‌ناکاو میزدی ژنه له‌وی په‌یدا بوو و به کویله‌که‌ی گوت: 'ئه‌وه خانم چی لی قه‌وماوه وا له‌ژیر نه‌و داره‌دا که‌وتوو و ده‌گری؟' کویله‌که‌ی گوتی: 'گه‌وره‌م، له‌سه‌ر درختیکه‌وه به‌ر بووه‌وه و نه‌وه‌نده‌ی نه‌ما‌بوو به‌م‌ری. خودا هه‌ر خۆی فریای که‌وت. ئیستا بۆ پش‌سو‌دان لیره‌دا راکش‌اوه.' ژنه که میزده‌که‌ی له‌وی دیت، خۆی هیتا‌یه‌ حالی جاوی و ده‌ستی کرد به ناز و نووز و ها‌ورا و لایلا و گوتی: 'ئای پشتم! وای که‌له‌که‌م! کوربه فریام که‌ون خه‌ریکه‌ ده‌رم.' پیاوه به‌ دیتتی نه‌و دۆخه‌ په‌شو‌کا و به کویله‌که‌ی گوت: 'یه‌لا خیرا ئەسپه‌که‌ بۆ خانم بیته.' که ئەسپه‌که‌ی هیتا، له‌گه‌ل کویله‌که‌دا یه‌کی ئاوزه‌نگیبه‌کی زینه‌که‌یان گرت و خانمیان سو‌وار کرد و گوتیان: 'خودا له‌ ده‌رد و به‌لا بتپاریزی.' که که‌نیزه‌که‌که قسه‌کانی بیزه‌ گه‌یاند، گوتی: 'پاشام، ئەمه یه‌کیک بوو له‌ فیلی پیاوان. نه‌که‌ی وه‌زیره‌کانت ریت لی بگرن له‌وه‌ی هه‌قی من بستینی.' ئینجا ده‌ستی به‌ گریان کرد. که پاشا گریانه‌که‌ی دی و قسه‌کانی بیست، فه‌رمانی کوشتنی کوربه‌که‌ی دا. ئینجا وه‌زیری شه‌شم هاته پیشی و کورپوشی برد. نزای بۆ پاشا کرد و گوتی: 'قوربان، من چاکه‌ی تۆم ده‌وی و له‌ دلسۆزیمه‌وه رینموونیت ده‌که‌م. له‌ کاری ئەم کوربه‌دا په‌له‌ مه‌که.' "

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌ه‌رزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی پینجسه و نهوه و سینه هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! وهزیری شه شهه گوتی: 'له سه رخۆ به. درۆ له تاریکی ده چی و راستی پووناکی. پووناکی راستی، تاریکی درۆ دهره وینیت. جا بزانه که فیل و دههوی ژنان بن سنوره و خودای گوره له کتیه کهیدا دهه رموویت: 'به راستی فیلی ئیوهی ژنان به راده به دهره. بیستومه ژنیک کلاویک له سه ر پیاوان و ده سه لاتدارانی دهوله تیک دهنی تا نیستا هیچ که سیک فیلی وای نه کردوه. 'پاشا گوتی: 'جا چۆن شتی وا پرووی داوه؟ دا بوم بگیره وه. '

جیرۆکی ژنیک و پینج جاونه زیر

"وه زیر گوتی: 'ژنیک که کچی یه کیک له بازارگانه کان بوو، میتدیکی هه بوو زۆر ده چوو بو نه ملاونه ولا و سه فه ری زۆر ده کرد. جاریکیان که دور رۆیشتبوو، سه فه ره که ی زۆری خایاند و ژنه چه زی سه رجیتی زۆری بو هینا. دلی چوو کورپکی قۆز و که شخه و هردووکیان یه کتریان زۆر خوش ده ویست. وا بوو رۆژیک کوره له گهل کابرایه ک لئیان بوو کیشه و ده گۆ یه ک رۆچوون. کابرا لای میری شار شکایه تی کرد. میر کوره ی خسته بهنده وه. که ژنه به رپو داوه که ی زانی، دنیای له به رچاو تاریک بوو. هه ستا، جلوبه رگی شکومه ندانه ی پۆشی و چوو کن میر و کاغه زیکی دایه که نئوه پۆکه که ی ئه مه بوو: 'ئه و کوره ی به ندت کردوه، برامه و وادیاره له گهل کابرایه کدا ناکۆکیان له نئودا ساز بووه و ئه و شایه دانه ش به ناحق له دژی شایه دی درۆیان داوه. ئیستا به ناحق به ند کراوه و منیش بی که سوکارم و کهس نییه کاره کانم بۆ راپه پینتی. ئیستا داوام وایه که بۆم ئازاد بکه ی. 'میر نامه که ی خوینده وه و خه مزه و نازی ئه و رومانگه قه ندی دلی میری تونده وه و گوتی: 'وه ره بۆ مالم تا براهت بۆ بینم و راده ستی که م. 'ژنه گوتی: 'میرم، من بیگانه م. جگه له خودا که سم نییه و ناتوانم بجمه مالی هیچ که سیکه وه. 'میر گوتی: 'ده ی منیش ئه و کوره بهر ناده م تا نه یه یته مالم و چه زم دانه مرکینی. 'ژنه گوتی: 'ئنی ئه گه ر به ته مای نه وه ی، ده بی تو بینته مالی من و ماوه یه ک له لام بی و بجه سینی وه من له شوینی دیکه نلم ناحه سینه وه مالی من باشتره. 'میر ناوینشانی ماله که ی پرسی.

"ژنه ناوینشانی ماله که ی دایه و لای ئه و هاته دهره وه و به ره و مالی قازی چوو، به له بزینی شیرینه وه پتی گوت: 'چه نابی قازی، چاره ی کارم بکه، مه گه ر خودا هه ر خۆی پاداشت بداته وه. 'قازی پرسی: 'چیت لئ قه و ماوه؟ ژنه گوتی: 'قوربان، من تاقه برایه کم هیه که سی دیکه م نییه. له دژی ئه و شایه دی درۆ دراوه که ئه و تاوانباره. میریش به و

هویه وه بهندی کردووه. داوام لیت ئه وه به بچیته کن میر و تکای بۆ بکهی. که قازی ئه و جوانی و قهد و بالایه ی دی، ئه وینداری بوو و گوئی: 'دهی تو وهره ژووره وه و لای که نیه کانم دانیشه تا من که سی بنیرمه لای میر و براهت بۆ بهر بدهم. ههر که بزنام میر چنده بۆ بهردانی داوا دهکا، من دهیدهم. به راستی گفت و لفتت که و ته بهر دلم.' ژنه گوئی: 'جهنابی قازی، که تو له م کارانه بکهی، ئه ی چون خه لک سه رکونه ده که ی؟' قازی گوئی: 'ئه گهر نه یه یته ماله که م، تکای بۆ ناکه م. به لاهه سه ته لیره بپۆ دهره وه.' ژنه گوئی: 'دهی ئه گهر نیازی تو ئه مه یه، ئه وه ماله که ی من باشتر و پاریزراوتره. ناخر لیره هات و چۆی که نیه و خزمه تکاران زوره. جا من ژنیکم سه رم له م کارانه وه دهرناچی، به لام ناچاری پیم دهکا.' قازی پرسسی: 'مالی تو له کوئییه؟' ژنه گوئی: 'له فلان جینه.' هه مان به لینی ئه و پوژهی به میری دابوو، به قازیشی دا.

" 'دوایی هاته دهری و چووه لای وه زیر و چیرۆکی خۆی بۆ گنپراوه و سکالای لا کرد. وه زیریش داوای لێ کرد و گوئی: 'ئه گهر بێ دلیم نه که ی، براهت بهر ددهم.' ژنه گوئی: 'ده ئه گهر نیازی ئه وه ت هیه، ده بێ بیته مالی من که ئه وئ بۆ هه ردوو کمان باشتره.' وه زیر گوئی: 'مالت له کوئییه؟' ژنه ناو نیشانی دای. به لینی ئه و پوژهی به وه زیریش دا که به وانی دیکه شی دابوو. له وئ وه دهر که وت و چووه کن پاشای شار و به سه رهاتی خۆی بۆ گنپراوه و هیوای خواست براهی بزگار بکا. پاشا پرسسی: 'کی بهندی کردووه؟' ژنه گوئی: 'پاشام، میر بهندی کردووه.' مه منا پادشاه شهیدای جوانی و نازدارییه که ی بوو، پتی گوت: 'هه سه ته له گه لم وهره با بچینه کۆشکه وه تا وه کو من که سی بنیرمه لای میر براهت بهر بیدا.' ژنه گوئی: 'گه وره م، ئه م کاره بۆ تو ئاسانه. من سه ریچی ناکه م و مایه ی خۆشحالیه و ئه و پهری به خته وه ریمه که پادشا به من پازی بی، به لام ئه گهر بیتوو پادشا به گه وره یی خۆی و به هاتی ماله که ی من پپروژ بکا، ئه وا قفلی من و کللی ئه و پینک دهگن، ههر وه ک شاعیر گوتوو یه:

هیند خوش ده بێ کوری ئیمه، فریشه ته ئیره یی دیتی
ئه گهر بیتوو که ره م بکا، گولی پووت له کۆرم بپروی

" 'پاشا پتی گوت: 'من دلت ناشکیتم.' وا بوو، به لینی ئه و پوژهی که به وانی دیکه ی دابوو به پادشاهی دا و ناو نیشانی ماله که ی دای. "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه وشه ویش کوتایی بی هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

که شهوی پینج سده و نهوه و چواره م هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! ژنه بهلینی هه مان ئه و رۆژهی دایه پاشا که به میر و قازی و وهزیری دابوو. گورج هاته دهره وه و چووه لای دارتاشیک و پیتی گوت: 'سندوو قینکی چوار قاتم بۆ دروست بکه که هه ر قاتیکیان دهرگه به کی جیای هه بیت. 'دارتاش گوتی: 'به سه ر چاو. 'ژنه گوتی: 'هه قده ستت چهند ده کا؟' دارتاش گوتی: 'چوار دینار. خو ئه گه ر بیتوو چاویکیشت لیم و بی دلیم نه نکه ی، ئه وه هه قده ستم هه ر ئه وه ده بی و هیچی دیکه م ناوی. 'ژنه گوتی: 'ده ی مادام وایه، سندوو قه که بکه پینج قات. 'دارتاش گوتی: 'هه رچی تو بیلی، به سه ر چاو. 'به لینی ئه و رۆژ و کاته ی دا به ویش و گوتی: 'فلان رۆژ وه ره و سندوو قه که ش بیته. 'دارتاش گوتی: 'خاتوونه که م، کوره تو دانیشه و هه ر ئا ئیستا سندوو قه که ت وه ربگره وه. من خو م له رۆژی دیاریکراودا دیم.'

"ژنه دانیش ت ئه وه ی که سندوو قینکی پینج قاتی بۆ دروست کرد و هینایه وه مالی و نه دیویکی دانا. چوار ده ست جلو به رگی هه لگرت و بردنی بۆ لای خومچی و هه ریه که یانی به رهنگیکی جودا رهنگ کرد. ئه و جار ده ستی کرد به ساز کردنی خواردن و خواردنه وه و میوه و شیرینی. که رۆژی دیاریکراو هات، هه ستا جلو به رگی شکومه ندانه ی پۆشی، عه تری نه خوی دا، خوی تیفتیغه دا و عوودی سووتاند و فه رشی دیبای راخست و له چاوه روانیانا دانیشتبوو که قازی زووتر له وانی دی پهیدا بوو. که ژنه دیتی، هه ستا چوو ده ستی گرت و هینای له سه ر قه نه فه یه کی دانا و له گه لیدا که وته ده ستبازی. قازی په له ی بوو زوو به ئامانجی بگا. ژنه گوتی: 'جه نابی قازی، وا نابی. جامانه که ت دانی و ئه م کراسه زهرده بکه به رت و ئه م سه رپۆشه به سه رتدا بده تا نان و ئاوی بخۆین. دوا ی ئه وه کاری خوت بکه. 'قازی جامانه ی دانا و کراسی دا که ند و کراسه زهرده که ی پۆشی و سه رپۆشی به سه ردا دا. ویستیان ده ست بکه ن به خواردن و خواردنه وه که له پر له دهرگه درا. قازی گوتی: 'ئه وه کینه له دهرگه ده دا؟' ژنه گوتی: 'جه نابی قازی، میرده که مه. 'قازی گوتی: 'قور به سه رم! ئیستا من چی بکه م و پوو له کو ی بکه م؟' ژنه گوتی: 'جه نابی قازی ترست نه بی، من ده تخمه نیو ئه م سندوو قه وه. 'قازی گوتی: 'چی ده که ی بیکه.'

"ژنه گورج هه ستا قۆلی قازی گرت و خستییه قاتی ژیره وه ی سندوو قه که و دهرگه که ی داخست. ئه و جار چوو دهرگه ی کرده وه، دیتی میره. سلای کردی، ده ستی ماچ کرد، ده ستی گرت و هینایه ژووره وه و پیتی گوت: 'میرم، مال مالی خو ته و من له که نیزیانی تو م. ئه مپۆ تا ئیواره لای من ده بی. جا ئیستا هه سته جله کانت دا که نه و ئه م جله سوورانه له به ر بکه که ئه مانه جلی خه ون. 'جلی به میر دا که ند و جله سووره کانی پی پۆشی و

کۆنه کانی لا برد و چوونه خه و گه وه و دهستیان کرد به دهستبازی و قانه قدیلکه، میر دهستی بۆ برد و ویستی به کامی دلی بگا. ژنه گوتی: 'میرم، ئەمڕۆ پوژ پوژی خۆته و کەس هاوبه شت نییه، دەی له چاکه و گه ورهیی خۆت کاغه زینکم بۆ بهردانی براکه م بۆ بنووسه تا خه یالم ئاسووده بێ. 'میر گوتی: 'وهی به سەر ههردوو دیدهم. 'خیزا کاغه زینکی به م نیوه پوکه وه بۆ گرتووخانه نووسی که له کاتی گه یشتنی ئەم کاغه زه دا به بێ دواکه وتن فلان گیراو بهر بدن و خاوه خاوه مه کهن. ئەوجار کاغه زی مۆر کرد و دای به ژنه و دهستیان به دهستبازی کرده وه. کت و پڕ له ده رگه درا. میر گوتی: 'ئه وه کتیه؟' ژنه گوتی: 'میزده که مه. 'میر گوتی: 'ئیسستا چی بکه م و بۆ کوی بچم؟' ژنه گوتی: 'تۆ بچۆ ئەم سن دووقه وه تا من بچم به جۆریک بگێرمه وه و بێمه وه لای تۆ. 'میر گوتی زۆر باشه.

" ئەوجار ژنه میری کرده قاتی دوومهی سن دووقه که وه و ده رگه که ی کلۆم دا و قازی قسه کانیانی له سه ره تا وه تا کوتا بیست. ئینجا ژنه به دهنگ ده رگه وه چوو، که کردیه وه، وه زیری له پشتی ده رگه وه دی. دهستی ماچ کرد و هیتایه ژووره وه. که وته خزمه تی و پتی گوت: 'قوربان، به خیر بئی، گه وره ت کردم وا که نیزی خۆت به سەر کرده وه. خودا سیبهری تۆمان له سه ر که م نه کا!'

" ئەوجار وه زیری برده خه و گه وه و پتی گوت: 'جل و جامانه که ت دانی و ئەم جله ناسکه شینه بپۆشه. 'ده م و ده ست وه زیر جل و جامانه ی دا که ندن و جله شینه که ی له بهر کرد. ژنه گوتی: 'قوربان، جله کانی تۆ جلی شکۆ و وه زاره ت بوون. ئەمانه جلی خه و و هاوده مین. 'که وه زیر به و سه ر و سیمایه وه له خه و گه دا دانیشت، ژنه له گه لیدا که وته ده ستبازی و خۆ ریخستن. وه زیر ویستی کاری خۆی بکا که دیسان له ده رگه درا. وه زیر گوتی: 'ئای له و چه ره په شیه، بلنی کئ بئی؟' ژنه گوتی: 'به له ده رگه دانه که مدا ده بی میزده که م بئی. 'وه زیر گوتی: 'ئهی چار چیه؟' ژنه گوتی: 'قوربان هه سه ته بچۆ ئەو سن دووقه وه تا من بچم به بیانوی شتیک بیگه رینمه وه و فکریکت بۆ بکه مه وه، هه یچ نییه ترست نه بئی. 'ئهی کرده قاتی سیبه می سن دووقه که وه و ده رگه که ی به ست و هاته ده ری. ده رگه ی کرده وه و پادشا بوو. ژنه سی جار کورنۆشی بۆ کرد و بردییه ژووره وه و له لای سه ره وه داینیشانند و گوتی: 'پادشام، ئەگه ر دنیا به ته واوی ئەوه ی تیندایه به منت دابایه، بارته قای ههنگاویکت نه ده بوو که بۆ لای منت ناوه. "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پی هات و شه هزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شوی پینجهد و نهود و پینجهم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکوا! که پاشا لهوئ دانیشت، ژنه گوتی: 'نهگه مولهتم بدهی قسهیه کهم.' پاشا گوتی: 'چیت پین خۆشه بیلئ.' ژنه گوتی: 'پاشام، جلوبه رگی پاشایه تی داکه نه و جلوبه رگی سه رجیی بیۆشه بۆ جه نابت خۆشتره.' پاشا قسه که ی پین جوان بوو، هه ر بۆیه جلوبه رگه که ی که بایی هه زار دینار ده بوو، داکه نه و جلوبه رگیکی کونی کرده به ری که بی ده دینار ده بوو. نه و جار له گه ل ژنه دا که و تنه ده سته بازی و ماچ و مووچ و تلانوه. نه وانه ی نیو سندوقه که ش گوتیان له قسه و باسه ی نه وان بوو و هه رچی ده کرا ناگایان ی بوو، به لام هیچیان نه یانده و یزا ده نگ بکه ن. ئینجا پاشا ده سته ی بۆ ژنه برد و ویسته ی گه لی جووت بئ، ژنه گوتی: 'پاشا، نه مرۆ تا ئیواره له پرشنگی پروی پیروۆزت به هه ره وه ر حه بم و نه م کاره مان له ده سته ده رناچئ، تو توۆزیک دان به خۆتا بگره.' نه وه بوو له گه رمه ی قساندا بوون که له ده رگه یان دا. پاشا گوتی: 'نه مه کتیبه؟' ژنه گوتی: 'وهک له سه گه دانئ میژده که م.' پاشا گوتی: 'به جوۆزیک نه و به لایه م له کوۆل که وه و به ریی بپوا، ده نا خوم دیمه ده ره وه و به ناخۆشی ده ریده که م.' ژنه گوتی: 'ده رکردنی به ناخۆشی شیواو نییه و تو خه مت نه بئ، من به و جوۆزه ی که ده زانم، ده یگیزمه وه.' پاشا گوتی: 'نه ی من چی بکه م و بۆ کوۆی پرۆم؟' ژنه ده سته ی پاشای گه رت و کردیه قاتی چواره می سندوقه که وه و ده گه که ی داخسه ت. دوایی به ده م ده رگه وه هات، کردیه وه و دیتی دارتاشه. دارتاش که جاوی به ژنه که وت، سللوی لئ کرد و هاته ماله وه. ژنه لئی پرسئ: 'ئه ری بۆچی قاته کانی سندوقه که ت وا ته سکی دروو سه ت کردو وه؟' دارتاش گوتی: 'خاتوون، مه گه ر چۆنم دروو سه ت کردو وه؟' ژنه گوتی: 'نه م قاتی پینجه مه ت زۆر ته سک دروو سه ت کردو وه.' دارتاش گوتی: 'کچی خاتوون، فراوانه.' ژنه گوتی: 'دا تو بچۆ ناو نه م قاته وه و تاقی که وه با ته سکی و فراوانیه که ییت بۆ ده رکه وئ، بزانه جیته ده بیته وه؟' دارتاش گوتی: 'بروات بئ خاتوون، نه م قاته بیجگه له من، جیی چوار که سه ی دیکه ش ده بیته وه.' نه و جار دارتاش چوه نیوییه وه و ژنه گورج ده رگه که ی داخسه ت و کلۆمیککی قایم و قۆلی لئ دا. نه و جار کاغه زی میری هه لگرت و به په رتاو به ره و گرتووخانه که وته ری. که به ندیوانه که کاغه زه که ی دی، خویندییه وه و لاوه که ی دلداری ژنه ی به ر دا. ژنه هه ر چیه کی کردبوو، بۆ یاره که ی گیزاوه. لاوه که گوتی: 'ده ی ئیسه تا چی بکه یین؟' ژنه گوتی: 'ده چینه شاریکی دی. نوای نه م کاره ی من کردو مه، ناتوانم لیره به ینمه وه.' ئیدی هه ر چیه کیان بوو له و شترانیان نا و خیرا له و شاره رویشتن و به ره و شاریکی دیکه چوون.

نه و چهنده که سه ش سئ روۆز به بئ نان و ناو له نیو سندوقه که دا بوون. نه وه بوو وه زیڕ له خۆیه وه گوتی: 'ئهک له عنه تی خودا له م ژنه بئ که بیجگه له پاشا هه موو

گه وره کانی ولاتی لیره دا کۆ کردووه ته وه. 'پاشا گوتی: 'کوپه بیده نگ به. یه که م که سیک که ئەم جنده یه خستوو یه ته داوه وه، منم. 'دارتاش که قسه کانی ئەوانی بیست، گوتی: 'باشه گوناحی من چی بوو که ئەم سندوقه م به چوار دینار دروست کردبوو؟ که چی که هاتم پاره که م وەرگرم، به فیل و زۆر منیشی لیره په ستاوت! ئەو پینجه پیکه وه ئەئاوا پیکه وه قسه یان دەرکرد و دلخۆشی پاشایان دهاوه. وا بوو دووسێ رۆژیکي پینچوو، چەند کەس لە دراوسێکانی هاتتە بەر دەرگا و گوتیان: سەیرە! مالیکی چۆل و هۆلە. پاشان یه کەس وائینکیان گوتیان: 'باشه خۆ دوینی خیزانی بازارگان، له مال بوو، بلنی له کوئ بی وا دیار نییه و دهنگی نایه؟! وەرن با دەرگه ی هه وشه یان بشکینین و شتیکمان بۆ پوون ببیته وه، نه وه ک شتیک پووی دابن و دوايه ئیمه تووشی کیشه بین. 'دەرگه یان شکاند و چوونه ماله که وه. ته ماشایان کرد دهنگی ناله و پارانه وه و کوپووزانه وه دئ. مەمنا هینده برسی و تینوو بوون برستیان لئ برابوو— که جوان سەرنجی ولاتیان دا، سەیریان کرد سندوقیک له وێه دهنگه که له سندوقه که وه دئ. یه کیک له هاوسینکان گوتی: 'بلنی ئەو سندوقه جنۆکه ی تیدا بن؟' یه کیکي دیکه یان گوتی: 'وەرن دەست دەنئ با ببه یز بیسووتینن. 'قازی له جیوه هاواری لئ ههستا و گوتی: 'کوپه بۆ خاتری خودا کاری وا نه که ن!

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەوشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که شوی پینج‌سهد و نه‌ودد و شه‌شم هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ! قازی له جیوه هاواری لی به‌رز بووه‌وه و گوتی: 'کوره‌خه‌لکینه بو خاتری خودا کاری وا نه‌که‌ن!' ئه‌وان به‌یه‌کدییان گوت: 'گومانی تیدا نییه که ئه‌مان جنوکه‌ن. چونکه جاروبار جنوکه‌ دینه سهر شیوه‌ی مرۆف و وه‌ک ئه‌وان قسه‌ ده‌که‌ن.' که قازی ئه‌و قسه‌یه‌ی له‌وان بیست، ئایه‌تیکی قورئانی خوینده‌وه و بانگی خه‌لکه‌که‌ی کرد و گوتی: 'دا ئیوه له‌ سهندووقه‌که‌ وه‌رنه‌ پینشی با لیک حالی بین.' خه‌لکه‌که‌ که‌میک نزیك بوونه‌وه، قازی گوتی: 'من فلان که‌سم و له‌گه‌ل چه‌ند که‌سی دیکه له‌و سهندووقه‌که‌دا گیرمان کردووه.' دراوسینگان پرسییان: 'کئ ئیوه‌ی کردووه‌ته ئیره‌وه؟' قازی به‌سه‌رهاته‌که‌ی بو‌گیرانه‌وه. ئه‌وجار ئه‌وانیش چوون دارتاشیان هیتا و سهندووقه‌که‌یان کرده‌وه و پاشا، وه‌زیر، میر، قازی و دارتاشیان له‌ سهندووقه‌که‌ هیتا ده‌ری. سه‌یر له‌ودا بوو ههر یه‌که‌ی جل‌وبه‌رگه‌که‌ی له‌ ره‌نگیک بوو. سه‌یری یه‌کتریان ده‌کرد و پیده‌که‌نین. به‌دوای ژنی بازرگاندا گه‌ران، که‌چی له‌ هیچ کوی دار نه‌بوو. سه‌یریان کرد هه‌موو شته‌کانی ماله‌که‌ی له‌گه‌ل جل‌وبه‌رگه‌کانی ئه‌واندا بردووه. ئه‌وجار هه‌نته‌شییان جل‌وبه‌رگیان بو‌هیتان و ئه‌وانیش له‌ به‌ریان کردن. که‌ ولات تاریک بوو هه‌رکه‌سه‌ی چوووه‌وه ماله‌که‌ی خوی.

" جا پادشام، ته‌ماشاکه‌ ئه‌و ژنه‌ چۆن فیلی له‌و تاقمه‌ کرد و خاپاندنی. من ئه‌م چیرۆکه‌م بو‌گیرایته‌وه تا ئاگات له‌ فیل و ده‌هوی ژنان بی و به‌ قسه‌ی ئه‌م ژنه‌ نه‌که‌یت و کوره‌که‌ت که‌ پارچه‌یه‌که‌ له‌ جه‌رگت، نه‌ی کوژی و ناوی خۆت له‌ په‌ره‌ی رۆژگاردا په‌ش نه‌که‌یت."

"که‌ وه‌زیر قسه‌کانی ته‌واو کرد، پاشا به‌ گوتی کرد و له‌ کوشتنی کوره‌که‌ی په‌شیمان بووه‌وه. که‌ رۆژی هه‌وته‌م هات، که‌نیز به‌ هات‌وه‌هاواره‌وه هاته‌وه هه‌نته‌شی پادشاه و ناگریکی به‌ ده‌سته‌وه بوو و گوتی: 'پادشام، ئه‌گه‌ر به‌ ویژدانه‌وه دادوهری نه‌که‌ی، ئاگر له‌ خۆم به‌ر ده‌ده‌م، چونکه ئیدی به‌راستی له‌ ژیان تیز بووم. جا ئیستا که‌ ویستم بیمه هه‌نته‌شی پاشا، وه‌سیتی خۆم کرد و مال و سامانه‌که‌م دا به‌ هه‌ژاران و ناماده‌ی مردنم. به‌لام پادشاه ئه‌وه‌نده بزانه‌ ئه‌گه‌ر تو مافم نه‌ستینی په‌شیمان ده‌بییه‌وه، هه‌ر وه‌ک ئه‌و پادشایه‌ی له‌ نازاردانی ژنیکی چاکه‌کار په‌شیمان بووه‌وه.' پاشا گوتی: 'داده‌ی بیگیره‌وه با بزانه‌م چۆن بووه‌وه.'

چيروكى ملوانكهى نزارا

”كه نيزه گوتى: ’پادشام، بيستوومه ژنيكى په رواكار بهرده وام خهريكى خوداپه رستي بوو. جاروباريش ده چووه كوشكى پاشايهك له پاشايان و به چوونى نه و خير و بهره كه تيان به سه دا ده بارى و به هوى دوعاى به خيرييه وه بزق و پوزيان زيادى ده كرد. پوژيک هر وهك جارى جارن چووه كوشك و له كن شاژنه وه دانيشت. ژنى پاشا ملوانكه يه كى پى سپارد كه بايى هه زار دينار بوو و گوتى: ’فلانى، نه مه لاي خوت بپاريزه تا من ده چمه گه رماو و ديمه وه. ’ ژنه ي په رواكار ملوانكه ي هه لگرت و له مالى شاژن دانيشت. شاژن چووه گه رماوى كوشك و ژنه ش ملوانكه كى له بهرده م به رماله كه پيدا دانا و نويژه كى دابه ست. خهريكى نويژ بوو كه بالنده يه ك هات و ملوانكه ي پفاند و خستيه يه كيك له درزه كاني كوشكه وه و ژنه ناگاي له وه نه بوو. كه شاژن له گه رماو هاته ده ري، داواى ملوانكه ي كرد، ژنه ته ماشاى كرد ملوانكه كه له وي نه مابوو. بوى گه را و هيچ ديار نه بوو. به شاژنى گوت: ’كچم، خودا خوى شايه ده كه س نه هاتو ته ئيره و من ملوانكه كه م له بهرده م به رماله كه مدا دانا بوو. نازانم ناخو يه كيك له خزمه تكاره كان بينيبيتى و به دزى منه وه هه ليگرت بيت يان نا. خو جگه له خوداش كه س ناگاي له پيوار نييه. ’ كه پادشا به و هه واله ي زانى، به شاژنى گوت كه نازارى نه و ژنه په رواكاره بدا و داخى بكا. ’“

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى نه مشه ويش كوتايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كى هه لگرت بو شه ويكى ديكه.

که شهوی پیتغسه د و نهوهد و ههونهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکوا! شاژن به شتیوازی جوراوجور سزای ئه و ژنه پهرواکارهی دا و ئه و سرووشتهپاکهش هیچی له خویدا بهدی نهدهکرد تا دانی پیتدا بنی و تومهتیشی وهپال کهس نهدا. ئهوجار پاشا فرمانی دا بیخه نه بهندیخانهوه و دهست و پتی زنجیر بکن. پاشان روژنیکیان پاشا لهگه ل ژنه کهیدا له کوشکدا دانیشتهبون که چاوی به بیالندهیهک کهوت ئه و موانه که بهی له درزی دیواریکدا راده کیشا. له جیوه پاشا بانگی که نیزانی کرد. که نیزان موانه که که بیان له بالنده که ستاندهوه. ئهوجار پاشا زانی ئه و ژنه سته می لئ کراوه و له کردهی خوی په شیمان بوو و فرمانی دا ژنه بینن. که هیتایان، پاشا سه ری ماچ کرد و سامانیکي زوری داین. ئه و داماره که دهستی له مالی دنیا شوردبوو، پاره و درمه که ی ودرنه گرت و له لای پاشا به دلنکی ره نجاوه وه چوه دهری و سویندی خوارد که تا زیندوه بی نه نیته مالی هیچ که سیکه وه و له دهشت و کتیوان بزی. قسه که شی برده سه ری. جا پاشام، له باره ی فیل و تله که ی پیوانه وه بیستومه ...

چیرۆکی شازاده بارام و کچی پاشا

"... که چه پاشایهک له جوانی و دهلالی و رهزاسووکیدا له دنیا دا تای نه بوو، دهیگوت: 'نم سه رده مه دا کهس به قه د من جوان نییه!' شازاده کان له هه موو ولاتانه وه دههاتنه خوازیبیتی و هیچ کامیانی به شایانی خوی نه ده زانی و دهیگوت: 'کهس شیایوی ئه وه نییه بیی به میردی من، مه گه ر ئه وه ی له گۆره پانی شه ردا به سه رمدا زال ببین. جا ئه گه ر که سیک هه بی به سه رمدا زال ببین، ئه وه به دلی خۆم میردی بین ده کم. خو ئه گه ر من به سه ر ئه ودا زال بيم، ئه و ئه سپ و چه کی لئ ده سپینم و له ته ویلی ده نووسم ئازادکراوی فلانه که نیشکه.'

"به گشتی، کۆره پاشاکان له هه موو لایه که وه دههاتن، به لام که چه به سه ریاندا زال نه بوو، ئه سپ و چه کی لئ ده ستانندن و درۆشمیکي خوی به ته ویلیانه ده نا. وا بوو شازادهیهک که ناوی بارام بوو، ناوبانگی ئه و په ری سیمایه ی بیست. بار و تفاق و سامانیکي زوری پاشایانه ی له گه ل خوی هیتا و به نیازی خوازیبیتی ئه و که چه وه که و ته ری. که گه یشته شاری باوکی که چه، دیارییه کی شایان و گرانبایی بو پاشا نارد. دوايه وه زیره که ی ناره خوازیبیتی که چه که ی. پاشا وه لامی ناره وه: 'کۆرم، به شوودانی که چه که م به دهست من نییه و ئه و سویندی خواردوه شوو به کهس ناکا، مه گه ر ئه وه ی که سیک بتوانی له گۆره پانی شه ردا به سه ریدا زال ببین.' شازاده وه لامی ناره وه: 'منیش که له

شاری خۆم هاتم، ئەوهم دەزانی. 'پاشا گوتی: 'کە وایە، سبەینی دەیبینی.'

" 'سبەینی پاشا هەوایی بۆ کچەکەیی نارد. کچە گورج خۆی بۆ شەر ساز کرد و چەک و چۆلی لە خۆی دا و هاتە گۆرەپان. شازادەش بە مەبەستی شەر بۆی دەرچوو. خەلکی کە ئەوەیان بیست، لە دوور و نزیکەوه پۆل پۆل هاتنە تەماشایان و لێیان کۆ بوونەوه. دیتیان شازادە خانم پووبەندی بەستوو و جلی شەری لە بەر کردوو، کاکێ شازادەش بە جەکی تەواووه هاتوو تە کێرکی. ئیدی شالوویان بۆ یەکدی برد و ماوێکەیی زۆر بەرنگاری یەک بوونەوه، کچی پاشا ئازایەتیەکەیی لە شازادەدا بەدی کرد کە لە کەسی دیکەدا نەیدیبوو. بۆی دەرکوت کە ئەگەر فیلێک نەکات، شازادە بارام بەسەریدا زال دەبی. ئەوه بوو هەر بۆ فیل پووبەندی لا برد و پووی وەک مانگی تابانی دەرکوت. شازادە بارام بە بێنی هیزی لە بەر برا و دەست و پیتی شکا. شازادە خاتون کە ئەوهی دی. هێرشێ بردی و لەسەر ئەسپەکەیی هەلیگرت. شازادە بارام بە دەستیوه وەک چۆلەکە بوو بە چنگ بازووه. هیزی پەلکوتانی نەبوو خۆی رزگار کا. ئەوجار شازادە خانم ئەسپ و چەکی لێ ئەستاند و بە ئاسنی سوورەوه بوو دروشمێکی خۆی لە تەوێلییهوه نا و داخی کرد. ئەوجار بەری دا.

" 'کە بارام هاتووه سەر خۆ و ئاسایی بووهوه، چەند رۆژێک لە داخان و لە تاوان حەجمینی نەبوو. خەو و خۆراکی نەما. لە تاو ئەوینی کچە حالی گۆرا. دیسان پیاوی لە باوکی کچە پاسپارد و نامەیهکی بۆ نووسی پیتی گوت: 'پیت وا نەبی من دەگەریمهوه. یان گیانم دادەنیم، یان بە ئاواتی دلم دەگەم.' کە نامەکە بە دەستی باوکی گەیشت، پەشوکا و بۆ کۆرەکەیی خەمبار بوو و ویستی سوپا بنێری بۆ یارمەتی. وەزیرەکانی نەیانەیشت. ئەوجار شازادە بارام بیری لە فیلێک کردووه بۆ ئەوهی بە ئاوات بگا. خۆی وەکوو پیریکی بەسالچوو لێ کرد. چوو بەخێک کە شازادە خاتون زۆر بەی پۆژەکانی لەوی بەسەر دەبرد و سلای لە باخهوانەکەیی کرد. پیتی گوت: 'من پیاویکی غەریبەم. هەموو تەمەنم لە نیو باخدا بووم و خەریکی و بەخێوکردنی دار و گولان بووم. هیچ کەس هێندەیی من لەم کارانە شارەزانیه، ئەگەر پیت خۆش بی یارمەتیت دەدەم.' کە باخهوان ئەم قسەیهی بیست، دلی خۆش بوو و بردیه باخهکەوه. بە ژێردەستهکانی گوت کە هەرچی گوتی بە گوتی بکەن. بارام لە نیو باخدا بۆخۆی خەریکی جوانکردن و هەلپەرتاوتنی لکوپۆیی زیادی دارەکان بوو. تا رۆژێکیان تەماشای کرد ئەوه چەند کەس خەریکن فەرش و دەفر و شتی وا بە وشتران دیننە ناو باخهکەوه. شازادە بارام پرسسی ئەوه چ باسە. گوتیان: شازادە خاتون دەیهوێت بۆ حەسانهوه و پشودان بێتە ئێره. بارام بە لەز خۆی گەیانده دەری و بەشیک لەو خشلە زێرینانەیی کە بە گەوهەر رازینرا بوونەوه و لە شارێ خۆیرا هینابوونی. لەگەڵ خۆی هینانی بۆ باخهکەوه و لە جییهک دانیشت. جل و بەرگی هەژارانە و پیرانەیی لە

هز کرد و زیڤه‌کانی له پیش خوی ریز کرد. ئەندامیشی ده‌له‌رزی و وای ده‌نواند که به هوی پیری و بی‌هیزییه‌وهیه. ”

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەوشه‌ویش کوتایی بین هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که نهوی پینکهد و نهود و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا! بارام وای دهواند که به هوی پیرییهوه دهلهرزیت. پاش ماوهیهکی زور، کچی پاشا لهگهل کهنیزهکانی که وهکوو مانگ دهچوو له نیوئهستیراندا، هاتنه باخهکهوه و خهریکی میوهرنین بوون که پیرهپیاویکیان بینی له بن داریکدا دانیشتیوو. که لئی نیزیک بوونهوه، دیتیان له بهر پیریان دهست و لاقهکانی دهلهرزن و زیر و گهوههری لهبهردهمدایه. که نهو شتانهیان بینی، سهریان سوور ما و پرسسیان: 'نهم شته پاشایانه لهبهر چین؟' بارامی پیرنوین گوتی: 'دهمهوی بهوانه یهکیکتان بخوازم.' کهنیزان له قاقای پینکهنیان دا و پرسسیان: 'نهگه یهکیک له نيمه بینی، چی دهکئی؟' وهلامی دانهوه: 'ماچیکی لئ دهستیتیم و بهری دهدم.' کچی پاشا ئاماژهی بو کهنیزیک کرد و گوتی: 'نهوه نهو کهنیزهم دایتی.' بارام دهمودهست به لهرزوکی و خوگرتن به گوچانهکهیهوه ههستا، نهو کهنیزهی ماچ کرد و نهوهی لهبهردهم خویدا داینابوو، داین. نهو کهنیزه دلی خوش بو و کهنیزهکانی دیکه پئی پینکهنین.

"بو سبهینیش هاتنهوه باخ و چوونهوه بو لای پیرهپیاو. دیتیان له ههمان جی دانیشتوو و له دوینن زیاتر زیر و گهوههری لهبهردهمدایه. پیتیان گوتی: 'یا شیخ، چی له زیر و گهوههرانه دهکئی؟' وهلامی دانهوه: 'هه وهکوو دوینی، بهمانه یهکیکتان دینم.' کچی پاشا ئاماژهی بو کهنیزیک کرد و گوتی: 'دهی نهوه نهو کهنیزهم دایتی.' بارام ههستا ماچی کرد و نهوهی لهبهردهمیدا بوو داین. نهوان به پینکهنین گههانهوه جینی خویمان.

"که کچی پاشا دیتی نهو ههموو زیر و گهوههرانهی به کهنیزهکان دا، له دلی خوید گوتی: 'من شایانی نهم زیر و گهوههرانم. خو نهگه من ماچ بکا، هیچم لئ کهم ناییتهوه.' جا بو سبهینی کچی پاشا له شیوهی کهنیزیکدا به تنیا هاته دهرهوه، چوو کهن شیخ و پیر گوت: 'یا شیخ، من کچی پاشام. نهی دهتهوی من بینی؟' بارام گوتی: 'به گیان و دل دهمهویی.' نهوجار زیر و گهوههری گرانبایتری دهرهینا، داین و ههستا ماچی بکا. کچی پاشا به گومانی خوی پیرهپیاویک ماچی دهکا، بهلام که بارام پینی گهشت، توند گرتی و دریزی کرد و کردی به ژن و پئی گوت: 'دهمناسی؟' شازاده خانم گوتی: 'تو کئی؟' گوتی 'شازاده بارام. کورپی پادشای ئیرانم سهبارت به تو شیوهی خوم گورپی و له خاک و خهلکی خوم دور کهوتمهوه.' کچی پاشا که نهمه بیست، ههستایهوه و سهری له فیلی نهو کورپه سوور ما. له شهرمان قسهی بو نهدهکرا و له دلی خویدا گوتی: 'نهگه من نهم به کوشت دم، سوودی بوم نابی و چارهی نهم ئابرووچوونه ناکا. هیچم بو نهماوتهوه جگه لهوهی لهگهلی برم و بچمه شار و ولاتهکئی نهو.'

”ههستا چوووه مالى ههچى پاره و زير و گهوههري بوو پتچايهوه و كه سيني كرده كن شازاده بارام و نهوى له ههلوستهكهى ناگادار كردهوه. باراميش ناماده بوو و برياريان دا كه شهو پتكهوه ههلين. كه كاتى دياريكراو هات، سوار بوون و كهوتنه پي. نهو شهوه يهك تهكان بهريوه بوون هيشتا رۆژ نهبووهوه كه مهودايهكى دوور و دريژيان برى و بهم جوړه هه رۆيشتن رۆيشتن تا گهيشتهوه شارى باوكى شازاده. پاشايان ناگادار كردهوه و نهوئيش به سوپايهكى زورهوه هاته دهرهوه. چاوى پنيان كهوت و دلى خوش بوو. دواى چهند رۆژيك نيردهيهكى نارده لاي باوكى كچه، دياريهگهلى گرانبايى نارد و نامهيهكى بۆ نووسى. ناگادارى كردهوه كه كچهكهى لاي نهوه و داواى گيازهكهى دهكا. كه پاسپاردهى باوكى كوره گهيشته لاي باوكى كچهو دياريهكان و نامهكهى دايه. باوكى كچه نهوهى زانى، گهليك پريزي له پاسپاردهكه گرت و به ههوالهكه دلخوش بوو. قازى و شايهدى بانگ كرد و كچهكهى له بارام ماره كرد. جلوبهركى شكومه ندانه و گيازي كچهكهى به پاسپاردهكه دا نارد. ئيدى بارام و كچى پاشا له خوښگوزهرانى و كامهرانيدا زيان تا مهرگ ليكي ههلبرين. جا پاك و بيگهردى بۆ نهو خودايهى كه نامرى.

”كه نيزهكه كه ئه چيروكهى گيراوه، دواى گوتى: ’پادشام، دهى تو ته ماشاي فروقىلى پياوان كه و ههقى من مهفهوتينه. ’ نهوجار پاشا فرمانى كوشتنى كورهكهى دا. نهوجار وهزيرى ههوتهم چوووه ديوانى پاشا و لاشيپانى دهركهى ديوانى پاشايهتى ماچ كرد و گوتى: ’قوربان، تو بهس نهوهنده مؤلهتم بهرى تا ئهه پهندهت بۆ باس بكه كه ههركهس له كارىكدا دان به خويدا بگرئ، به ئاواتى خوئ دهگا و ههركهس په له بكا، په شيمان دهبيتتهوه. پادشام، ئهه كه نيزه كه له كهبازه له پي ناز و نووز و ئاين و ئوينهوه داواى كارىكى گه ورهت لى دهكا و دهيهوى كورهكهت به دهست خوت به كوشت بدا، ئاگر له جهرگت بهر بدا. به لام، قوربان، من كه په روهردهى نيو ناز و خوښيم، ئامۆزگارى چاكه بۆت ههيه و له بارهى فىلى ژنانهوه گهليك چيروك دهزانم كه جگه له من كهس نايانزانئ و يهكيك له وانه چيروكى پيرهژن و كوره بازركانه. ’ پاشا گوتى: ’توش نهوه بگيرهوه با بزانهم چونه.’

چيروكى كوره بازركان و خانوويهكى خوش

”وهزير گوتى: ’بيستومه بازركانىكى دهست رۆيشتوو، كورپكى ههبوو گهلى لاي نازيز بوو. رۆژيك كوره به باوكى گوت: ’باوكه، داوايهكم ليت ههيه، نهگه جيبهجئ بئ زورى بئ دلخوش دهبم. ’ باوكه گوتى: ’رۆله گيان، داواكهت چيبه؟ نهگه پتويست بكا بينايى ديدهم دهدهم، تا تو به ئاوات بگهئ. ’ كوره گوتى: ’پتم خوښه برىكم مال و سامان بدهيهئ تا له گهل بازركاناندا بجمه بهغدا و كوښكى خهليفه بييم و بهسهر ديجهدا كه ميگ بگه پيم.

ئاخر كۆرە بازىرگانەكان زۆر تارىفنى بەغدا دەكەن. مەنىش زۆرم ھەز لە بېنىنتى. “
لېرەدا بوو، ماوەى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى پى ھات و شەھەرزاد درىزەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

که شهوی پینجسه و نهوه و نویم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! باوکی گوتی: 'کوپم ئهخه چون دلم تاقت بینتی تو لیم دور کهوییهوه؟' کوپه به باوکی گوت: 'باوکه جا ئهوه ئهمن پینم گوتی، هر دهبی بشچم جا نهگر پیم بدهی و به خووشی به پیم کهن ئهوه باشه دهنه بوخۆم دهپۆم. چونکه له تاو دیتتی بهغدا ئهوه دلم دهتوقی.' که باوکی زانی کوپهکهی لهسهه قسهی خووی سووره، بایی سسیهزار دینار شتومهک و کالای بۆ کرپی و لهگهڵ بازرگانانی بههورم' و باوهپیکراودا ناردی. کوپه لهگهڵ بازرگاناندا کهوته پئی تا گهیشتنه بهغدا.

"کوپه بازرگان چوه بازار تا خانوویهک به کرپی بگری. له کۆلانیکندا خانوویهکی زور گوره و جوانی دی که زهمینهکهیان به مهپهپی جوراوجۆر فهپش کردبوو و میچی ههيوانهکی به لاجوهردی شین و زیراو نهخشاندبوو. نرخي کرپی خانووهکهی له دههگهوانهکان پرسسی. گوتیان: 'مانگانهکهی ده دیناره.' کوپه بازرگان گوتی: 'ئهوه به راستانه یان گالتهم لهگهڵ دکهن؟' گوتیان: 'به خودا به راستمانه! بهلام ههرکهسیک لهم مالهدا نیشهتجی بین، ههفتهیهک یان دووان زیاتر ناخایهنی.' کوپهکه هۆیهکهی پرسسی. دههگهوانهکان گوتیان: 'گهنجۆ، ئهوهی بچیته ئهم خانووهوه، یا نهخۆش دهکهوی یا دهمری. ئهم خانووه لای ههمووان بهمه به ناوبانگه و بهم هۆیهوه کهس نایهته ناوی. ئهوه بۆیه کرپکهی ئهوهندهیه.' که کوپه ئهم قسهیهی بیست، زۆری پئی سههیر بوو. گوتی: 'به دلتیاییهوه ئهم خانووه شتیکی تیدایه که دهپیته مایهی نهخووشی و مههگ.' ئینجا پشتی به خودا بهست. ترس له شهپی شهیتان و جنۆکانی له دل دههکرد و لهو خانووهدا نیشهتجی بوو و دهستی کرد به کرپن و فروشتن.

"چهند رۆژ تیهپی و هیچ نهخووشیهکی تووش نهبوو و هیچ نیشانهیهک لهوانه دیار نهبوو. که دههگهوانهکان باسیان کردبوون. پۆژیکیان له بهردهههگهی مالهکهی دانیشهتبوو پیرهژنیک هات که تهسبیحات و نزای دهکرد و بهردی لهسهه رپئی موسلمانان لا دهبرد. که ئهو کوپهی له بهردهههگهی ئهو خانووهدا دیت، سههیری سوور ما و به واقوپماوییهوه سههیری کرد. کوپهکه گوتی: 'دایه، ئهوه دهمناسی یان منت لهگهڵ کهسی دیکهدا لئ کوپاره؟' پیرهژن که قسهکهی بیست، بههه لای چوو، سلّوی کرد و گوتی: 'پۆله، چهنیکه لهم خانووه دای؟' کوپه گوتی: 'ماویهکه.' پیرهژن گوتی: 'پۆله، نه دهتناسم و نه لهگهڵ کهسدا لیم گۆراوی، بهلام ئهوهم پئی سههیره که ههرکهس هاتپیته ئهم خانووهوه، یا مردووه یا تووشی دهرد و نهخووشی زور تووش بووه. کوپم، پهنگه تو هیشتا نهچوو بیته

هورم: جینی باوه.

سهربانی کوشکه که و سهیری ئەو دیمه نەت نەکردبێن که لەوێیە؟ پیره ژن ئەمە ی گوت و لێیدا رویشت بە لای کاری خۆیەوه.

" که پیره ژنە لەوێ دوور کهوتەوه، کورە بازرگان کهوتە بێرکردنەوه و لە دلی خۆیبا گوتی: 'من تا ئیستا نەچومەتە سهربانی کوشکه که و سهیری ئەو دیمه نەم نەکردووہ که لەوێیە.' دەم و دەست هەستا، لە حەوشە کهدا بە چوار دەوری ماله کهدا سووپاوه تا دەرگە یەکی بچووکی بینی که جالجالۆکه بە تەون تەنبیووی. بە خۆی گوت: 'تەونی جالجالۆکه مانای ئەو یە که مەرگ لە نیو دایە.' ئەو هەموو ترسە ی ناوی وهک خودا دەفەرمی:

قَالَ تَمَّالٌ ﴿٥١﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلْ
 الْمُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ التوبة: ٥١

واتا: ﴿ ئە ی پیغمبەری خۆشەویست! پێیان بلی: ئەو ی که خودا لەلە و حوله محفوظ دا بۆی نەنووسیبین نایەتە رێمان تووشمان نابێ. ئێمە لە ژێر چاودێری مەشیتەت و قەزاو قەدەری خودا داین. ئەو سەرپەریشتیارو یارمەتیدەر و رەنگریژی کارو بارمانە. با موسولمانان تەوه کولیان هەر بەخودا بێ، پشتیان هەر بەو بیهستن، واتە: بلی: ئێمە هەر بەخودا پشت دەبەستین و ئەومان بەسە، نابێ موسولمانان جگە لەخودا پشت بەهیچ کەسی تر بیهستن، ئەمجار بپوا بەقەزاو قەدەری خودا و پشت بەستن بەخودا نابێ بینه لەمپەر بۆ دا بینکردنی پێوستیاتی ژیان لەشەر و ناشتی دا بەگۆیرە ی توانا، چونکە ئەو فەرمانی خودایە بەرون و ناشکرا فرمان بەموسولمانان دەکا: که هەرچی لەتوانایان دا هەیه لەچەکو و تفاق بۆ بەرامبەری کافران دا بینێ بکەن ﴿.

ناوی خودای لێ هێنا و دەستی برد و دەرگە ی کردەوه. پەیزە یەک لەویدا بوو بەو پەیزە یەدا سەر کهوت. چووہ سهربانی کوشکه که و لەوێ دیمەنیکی بینی و بۆ حەسانەوه و سەیران لەوێ دانیشت. سهیری شوینیکی خۆش و پاک ی کرد و بەسەر ئەو شوینەوه ژوریکی بلندی بینی که بەسەر تەواوی بەغدادا دەپروانی. لەو ژورەدا کیژیک دانیشتبوو لە گۆین حۆری بەهەشتی. که چاوی بەو کچە کهوت، خورپە یەک بە دلیدا هات و هۆش و گۆشی لای خۆی نەما. تووشی رەنجی ئەیبوب و خەمی یەعقوب بوو و بە خۆی گوت: 'رەنگە مەرگ و نەخۆشی دانیشتوانی ئەم ماله ییش هۆیە که ی هەر ئەم کچە جوانە بووبی. خۆزگە دەمزانی چۆن پزگارم دەبێ؟ شیت بووم، تا قەتم نەماوه!

” دواى ئەو ھەستا چوۋو ھە خوارى و لە ژوورى كەمىك دانىشت، بىرى لە كاروبارى خۇى دەكردەوھ. ئارام و قەرارى لى برا. ھەستا چوۋ لە بەردەگە دانىشت و ئەو پووداوانە كاسيان كىرېو. وا بوو لە ناكاو ھەمان پىرەژن بە بەدەم تەسبىح و نزاوھ پەيدا بوو. كە كورە دىتى، ھەستا سلاوى لى كرد و گوتى: ’دايە گەورە، خودا خىرت بنوسى كە ئەو قسەيەت بۇ كردم و بوويە مایە ئەوھى ئەو دىمەنە بىنم. شىتىكم دى، وپ و كاسى كردووم و گومانم وايە تىدا دەچم و تۆ نەبى كەس چارەى دەردم ناكا. ’ پىرەژن كە ئەم قسەى بىست، پنى پىكەنى و گوتى: ’ئىشەللا ھىچت لى نايە. ’ كورە كە ئەم قسەيەى بىست، خىرا چوۋە مالوھ و زوو ھاتەوھ دەرى. سەد دىنار زىرى سوورى لە دەستدا بوو. بە پىرەژنەى گوت: ’دايە گەورە، ئەمە بگرە و بەو جۆرە لەگەلما بچوولپىرەوھ كە گەوران لەگەل كۆيلەكانىاندا دەجولپىنەوھ. خىرا فرىام كەوھ، ئەگەر بمرم، لەو دىنا بەرۇكى تۆ دەگرم. ’ پىرەژن گوتى: ’بە سەر چاۋ كورم، بەلام دەبىن من چىم پىن گوتى تۆش بە قسەم بكەيت. ’ كورە بازىرگان گوتى: ’دايە گەورە، چۆن بلىنى وا دەكەم. ’ پىرەژن گوتى: ’بچۆ بۆ بازارى ئاورىشمفروشان دووكانى ئەبولفەتھ كورپى قەيدام بدۆزرەوھ. كە چوويە دووكانەكەى، سلاوى لى بكە، دانىشە و پنى بلىنى: ’لەو كۆچكانەم دەوئى وا دەورەكەيان بە زىر داگىراوھتەوھ. ’ كە كۆچكەكەى دەرهىتا، بە نرخیكى گران لىنى بگرە و بىھىتەوھ تا من سبەىنى دىمە لات. ’ ئەوجار پىرەژنە پۆىشتەوھ و كورەش ئەو شەوھ ھەرچۆنىك بوو رۆژى كىردەوھ. كە خۆر كەوت، ھەزار دىنارى نايە كىرفانى و چوۋە بازارى ئاورىشمفروشان كابرايەكى بازىرگان دووكانى ئەبولفەتھ پىشان دا. كە چوۋە دووكانەكەى، پىاويىكى سەنگىنى دى لەوئى دانىشتىبوو و خزمەتكار و كۆيلە لە بەردەمىدا راوھستابوون. كورە بازىرگانەش چوۋە پىشەوھ و سلاوى لى كرد. ئەوئىش سلاوھكەى ستاندهوھ و فەرمووى كرد دانىشى. كورە دانىشت و گوتى: ’كاكى بازىرگان، ھاتووم بۆ فلان كۆچكە دەلین تۆ ھەيتە. ’ بازىرگان كۆيلەكەى نارد بوخچەكەى ئاورىشمى بىتى. كۆيلەكە لە پىشتەوھى دووكانەكە بوخچەكەى ھىتا. بازىرگان كىردىوھ. جەند كۆچكەكەى دەرهىتا كە كورە لە جوانىيەكەيان سەرسام بوو. تىنان پاما تا وا بوو كۆچكە گۆرىنەكەى ناسىيەوھ. كۆچكەكەى بە پەنجا دىنار زىرى سوور لە بازىرگان كرى. بە دلئىكى خۆشەوھ كەراوھ بۆ مالى. ’ ”

لىرەدا بوو، ماوھى چىرۆكى ئەمشەوئىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که شهوی شهسه دم هاته وه

گوئی: "خاوه نشکو! کوربه بازرگان گه راوه بۆ ماله کهی خوی. پیره ژن له ریتوه لینی وه ژوور کهوت. کوربه که چاوی پینی کهوت، ههستا و کۆچکه کهی داین. پیره ژن گوئی: 'ناگر بینه.' کوربه چوو ناگری هینا. پیره ژن چمکی کۆچکه کهی سووتاند. ئه و جار کۆچکه کهی هه لگرت و چوو بۆ مالی ئه بولفه ته. که گه یشته مالیان، له ده رگه ی دا. ئافره تیکی پهری ناسا ده رگه ی لی کرده وه. جا چونکه دایکی کچه و پیره ژن ناشانایه تییان هه بوو، کچه دهیناسی و گوئی: 'دایه گیان، چیت دهوی من له خزمه تتدام؟ به لام ئه گه ر کارت به دایکه. ماوه یه ک له مه و بهر گه راوه بۆ مالی خوی.' پیره ژن گوئی: 'رۆله گیان، ده زانم که دایکت لیزه نییه و خۆم ئیستا لای ئه و بووم. بۆیه ش هاتمه ئیزه، چونکه ده ترسم کاتی نوێز به سه ر بچی و فریا نه که وم نوێزه که م بکه م. ده مه وی لای تو ده سنوێژی بگرم و نوێزه که م بکه م، چونکه ده زانم تو پاکی و ماله که شت خاوینه.' کچه فه رموی کرد. ئه و جار پیره ژن چوو ژووره وه و سلاوی کردی و دوعای خیری بۆ کرد. ئینجا مه سینهی هه لگرت، چوو سه رئاو و ده سنوێژی گرت. نوێزه کهی دابه ست. له پردا نوێزه کهی بری و به ژنه کهی گوت: 'کچم، پیم وا بین ئیزه بۆ نوێز باش نه بی چونکه ئه گه ری ئه وه هه یه خزمه تکاری وا پینی نابیته ئیزه که پاک و پیس لیک نه کاته وه. ئه وه بۆیه نوێزه که م بری. ده مه وی جینه کی دیکه م پیشان بده ی تا له وی نوێزه که م بکه م.' ئافره ته که دهستی گرت و بردییه سه ر به رمالی میرده کهی و له وی به جینی هیشته. پیره ژن له ویدا نوێژی دابه ست و خه ریکی چه مانه وه و راستبوونه وه و کپنۆش بوو. له و ده مه دا ده رفه تی لی هینا و ژنه ی غافلگیر کرد و کۆچکه کهی له ژیر پالپشتیکدا دانا و نوێزه کهی ته واو کرد. دوعای خیری بۆ ئافره ته که کرد و له وی هاته ده ری.

" ئیواره بازرگان له بازار هاته وه و نانی خوارد، دهستی شۆرد و پالی وه پالپشته که وه دا و دانیشته. له سووچی پالپشته که دهستی وه چمکی کۆچکه که گرت و ده ری کیشا و ناسییه وه. له ژنه وه شک کهوت. بانگی ژنه ی کرد و پرسسی: 'ئه م کۆچکه یه له کویوه گه یه ته ده ست تو؟' کچه سویندی خوارد: 'جگه له تو که س نه هاتوه ته لام.' بازرگان له ترسی رسوایی له سه ری نه رۆیشته. ئه و ژنه نیوی مه ختییه بوو. بانگی کرد و گوئی: 'بیستومه دلی دایکت که وتوه ته ژان و ناساغه، ژنان لی کو بوونه ته وه و به سه رییه وه ده گرین. تۆش ههسته بچۆ بۆ لای.' ژنه گورج ههستا و چوو بۆ لای دایکی. که چی سهیری کرد ساغ و سه لیمه. ئه وهنده ی پین نه چوو که کۆلکیشان که لوپه لی ژنه یان له مالی میرده که یه وه هیناوه. که دایکی کیژه ئه مه ی دی، گوئی: 'کچم، ئه و چی بووه کیشه تان بووه؟' کچه شته کهی له دایکی شارده وه. ئیدی دایکی دهستی به گریان کرد و زۆر پین ناخۆش

بو، کچه که ی مالی شیوا. چەند رۆژ دوايه پیره ژن هاته لای دایک و کچه و سلاو لی
 کردن. دلسۆزی خۆی دەربری و گوتی: 'خوشکئ، ئه ری چی له نیتوان کچه که ت و
 میرده که یدا قه و ماوه وا ته لاقی داوه؟ باشه چ گوناخیکێ کردووه که شایانی ئه م سزایه بی؟'
 -ایکی ژنه گوتی: 'دا تو خوشکایه تی بکه بزانه کاریک ناکه ی له ساي پاکي تووه ناشت
 بنه وه! ئاخړ تو هه میسه به پۆژوویت و نوێژ ده که ی.' دوايی پیره ژن رۆوی له کیزه کرد و
 پیی گوت: 'رۆله گیان، خه ففته مه خو. ئیشه لالا هه ر له م رۆژانه دا ناشتتان ده که مه وه.' دواي
 نه وه پیره ژن هه ستا رۆیشت. چوو ه کن کوربه بازرگان و پیی گوت: 'به زم و میوانیه کی
 خوش ساز که، ئه مشه و ئه و ئافره ته دینمه لات.' بازرگانزاده له رپوه هه ستا خواردن و
 خواردنه وه و شیرینی و میوه ی ئاماده کرد. که هه موو شتیکی ساز کرد، دانیشته و
 چاوه رینیان بوو. پیره ژن چوو ه کن دایکی ئافره ته که و گوتی: 'خوشکئ، ئه وه میوانیه کمان
 داوه و پیم خو ش با کچه که شته بی به شکوو تو زیک خه می دلی سووک بی. دواي
 ئاهه نگه که ش چۆنم بردووه ئاوا بۆت دینمه وه' دایکی ئافره ته که هه ستا جلی جوان و
 رازاوه ی به کچه که ی له بهر کرد و به به نرخترین زیر و زیو رازاندیه وه و له گه ل پیره ژندا
 ره وانیه ی کرد و خو شی تا به رده رگه له گه لیان چوو. ئه و جار کچه که ی به پیره ژنه سپارد و
 گوتی: 'خوشکئ، درهنگ نه که وی و زووم بۆ بینیه وه. نه وه کوو یه کن به چاویکی دیکه وه
 ته ماشای بکا! خو ت پله ی میرده که ی لای خه لیفه ده زانی!' ئیدی پیره ژن کیزی برد چووم
 بۆ مالی کوربه بازرگان. کیزه که پیی وا بوو، ده چی سه ر زه ماوه ندیگ یان ئاهه نگیکي
 تاییهت. که چوو ه ماله که وه ... "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی
 چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی شهسهد و په کهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! که چووه ماله کهوه، کورپه بازرگان له بهری ههستا، له باوهشی کرد و دهست و قاچی ماچ کرد. کچه له جوانی و قوژی کورپه سهری سووپما و پروبه پرووی وشک بوو. پیره ژن سهیری کچهی کرد و گوتی: 'کچم، ترست نهی و مه په شوکئ، من له لات دانیشتووم و بۆ ساتیکیش لیت جیا نامهوه. ئەم کورپه شایانی تویه و توش شایستهی نهوی.' نهوجار کچه تریق بووه و دانیشت. کورپه ههه به دهوریدا دههات و به پیکه نینهوه دهیدواند. شیعر و نوکتهی خۆش بۆ دهگوت، ههتا ناخی کچهی وه قسه هینا و ورده ورده پرووی کراوه. ئینجا خواری و خواردییهوه. کاتیک مهیه که کاری خۆی کرد، دهستی دا عوود و ژهندی، به لام کورپه هینده پین جوان بوو هۆشی ههه لای نهو بوو. کورپه که نهی دی، هینستا نهخواردبووهوه، مهست بوو. نهوجار پیره ژن هاته دههه و دووبه دوو جینی هینستن. بۆ به یانیه کهی که هاتهوه لایان به کیژه شنگ و شهپاله کهی گوت: 'دویتی شهوت چۆنت لئ کوزه را؟' کیژ گوتی: 'له چاکه و گه ورهیی توه زور خۆشم به سهه برد.' پیره ژن پیتی گوت: 'دهی ههسته با بچینهوه لای دایکت.' کورپه بازرگان که نه مهی بیست، سهه دیناری زیتری سووری دا به پیره ژنه که و پیتی گوت: 'بۆ شهوکی دیکه ش ئەم پرومانگهه لا به جی بیله.' پیره ژن زیتره کانی وهرگرت و له لایان هاته دههوه و چوو بۆ لای دایکی ژنه که و پیتی گوت: 'کچه کهت سلای دهگه یانندی و دایکی بووکی سویتندی دا که نه مشه ویش لای بووکی بمینیتیهوه.' دایکی ژنه به پیره ژنی گوت: 'خوشکی، سلای منیش به کچه کهم بگه یه نه و پیتی بلێ که نه گهه له مانهوه لهوئ خۆش حاله، کیشه نیه. با نه مشه ویش لهوئ بمینیتیهوه و خه یالی ناسووده بی و دلێ بکریتهوه. جا ههه کاتیک خۆی دهیهوئ، با بیتهوه مال. من ههه خه می نهوه مه نهو خه مبار بی.'

"به کورتی، پیره ژن ههه پوژهی به فیلیک دایکی ژنه ی فریو دهه تا وا بوو کیژه کهی چهوت پوژان لای کورپه بازرگان هینستهوه و هه موو پوژیکیش سهه دیناری زیتری له کورپه وه دهگرت. که پوژی ههوتهم هات، دایکی ژنه به پیره ژنی گوت: 'خوشکم، ههه ئیستا کچه کهم دههینیتیهوه؛ له میژه لهوئیه و نگه رانیم و ههزار خه یالی خراب به میتشکما دی.' پیره ژنه خیزا به توورپه بییهوه چووه دههه و له کاتیکدا که کورپه بازرگان له جینگه که دا نووستبوو، قوئی ئافره ته کهی گرت و هینایه دههه. بریدییه وه دایه دهست دایکی. دایک به بینینی کیژه کهی دلێ خۆش بوو و پیتی گوت: 'کچم، نهوه له کوئ بووی خه ریک بوو دلیم بۆت بتوقئ. ههه بۆیه لهو هاوړتییه شم توورپه بووم و دلێ نهویشم لئ ئیشا.' کچه کهی به دایکی گوت: 'ههسته ناشتی کهوه و دهست و پیتی ماچ که. نهو چه ند پوژه نهو وهک خزمه تکار به دهه مه وه بووه. جا نه گهه نهوه نه کهی که پینم گوتی، کچی تو نیم.' گورج دایکی

ژنه که هستا دست و پتی پیره نی ماچ کرد.

” کاتیک کوره بازرگان له خو هستا و نافرته که ی له خه و گدا نهدی، به لام له وهی به ناواتی دلی گه یشتبوو، گه لیک شاد و کامه ران بوو. له و جهنگه یه دا پیره ژن خوی به ژووریندا کرد و گوتی: ’گه نجو، کاره کانمت پین چون بوون؟‘ کوره بازرگان گوتی: ’کاری تو هر زور به جینه و زیره کیت له و په پری دایه.‘ نه و جار پیره ژن گوتی: ’دهی کوری خوم، بی با بچین نه وهی تیکمان داوه، چاکی بکه یه وه و نه و ژنه و میرده که ی ناشت که یه وه. ناخر نیمه لیمان هه لاواردن.‘ کوره بازرگان گوتی: ’چونی بلنی وا ده کم.‘ پیره ژن پتی گوت: ’بجو بؤ دووکانی بازرگان و له وی دانیشه. من له ویوه تیده په پرم. که منت بینی، گورج هسته و وهره من بگره و جنیوم پین بده و هه په شم لئ بکه، پیلیم بگره و به ره و دووکانه کم به ره و داوای کوچکه کم لئ بکه. به بازرگان بلنی، ’قوربان، نه و کوچکه یه ی له نوم کری به په نجا دینار، ژنه کم نه یزانی بوو سووچتیکی سووتاندیوو. منیش کوچکه کم نا به و پیره ژنه بیباته لای فه چنیک‘ چاکی کاته وه. که چی له و روزه وهی نه م پیره ژنه نه و کوچکه یه ی لئ وهرگرتووم، ون بووه و هر نه مدیوه ته وه.‘ کوره بازرگان گوتی: ’زور باشه خمت نه بی، وا ده کم.‘ کوره خیرا چوره لای بازرگان دانیشه. ماوه که ی پینچوو پیره ژن به ته سیحیکه وه په یدا بوو و به دم ته سیحاته وه به بهر دووکانه که دا رت بوو. کوره بازرگان هر که چاوی پتی کهوت بزی دهر په پری و قولی گرت و جنیوی پین دا. پیره ژنه ش به هیواشی قسه ی ده کرد و ده یگوت: ’روله گیان، تو راست ده که ی‘ خه لکی بازار لنین کز بوونه وه و له و کیشمه کیشه یان پرسی. کوره بازرگان گوتی: ’خه لکینه، من کوچکه یه کم به په نجا دینار له م بازرگانه کری، ژنه کم نه وه نده به سه ریوه نه بوو که له که نار ناگریکه وه دانیشه، ناگر کلپه ی کرد و چمکیکی سووتا. وا بوو نه م پیریژنه گوتی من ده بیهم چاکی ده که مه وه و بؤتان دینمه وه. منیش دامی، که چی له و ساوه تا نیستا نه م پیره ژنه نه دیوه ته وه.‘ پیره ژن گوتی: ’راست ده کا. من کوچکه کم لئ وهرگرت. چووم بؤ یه کیک له و مالانه ی که همیشه سهردانیان ده کم و له یه کیک له و مالانه دا بیرم چوره و لیم به جی ماوه. نیستا هرچی ده کم تازانم له چ مالنی جیم له بیرم چوره. چونکه منیش هه ژارم و بوم نه ده کردراوه، له ترسی نا پرووی خوم نه مده و تیرا خومی پیشان بدهم و نه چوومه وه لای.‘ پیره ژن که نه م قسانه ی ده کرد، بازرگان جوان گویی دابووی. “

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بؤ شه ویکی دیکه.

’ فه چن: نه و که سانه ی شتی چنرای دراو چاک ده که نه وه و دیسان ده یچنه وه.

که شهوی شهسهد و دووهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! که بازرگان قسهکانی ئەو پیرهژنه فیلباز و هەلفریوینەیی بیست باوه‌پری به ته‌واوی ئەو فرۆفیلانە کرد و دەستبەجی له کردەیی خزی په‌ژیوان بووه و گوتی: 'سۆبجانەللا، ئەمن چۆنم له بارەیی ئەو ژنه پاکه‌مه‌وه بێر ده‌کرده‌وه و راستی رووداوه‌که چۆناوچۆنه! خودایه بۆخۆت په‌نات بۆ دینم و بۆخۆت لێم خۆش به. به‌لام دیسان سپاس و ستایش بۆ خدا که راستی ئەو کارەیی بۆ روون کردمه‌وه. و دلم له ژنه‌که‌م پاک بووه‌وه.' دوايه بازرگان رووی کرده پیره‌ژن و لێی پرسیی: 'ئەری هەرگیز هات‌وچۆی مالی ئیمهت کردوه؟' پیره‌ژن گوتی: 'کۆری خۆم، من بۆ خیر، هات‌وچۆی هه‌موو شوینیکم ده‌کرد؟' بازرگان گوتی: 'ئەیی له مالی ئیمه هه‌والی کۆچکه‌که‌ت پرسییوه؟' پیره‌ژن گوتی: 'کۆرم، من چووم بۆ مالتان، هه‌والم له دراوسیکان پرسیی، گوتیان که کاک ئەبولفه‌تج ژنه‌که‌ی ته‌لاق داوه. ئیدی منیش له‌و ده‌مه‌وه به‌و گه‌ره‌که‌دا نه‌چوومه‌وه.' ئەوجار بازرگان رووی کرده کۆره بازرگان و گوتی: 'واز له‌م پیره‌ژنه بینه و کۆچکه‌که‌ت لای منه.' ئیدی چوو کۆچکه‌که‌ی له دووکانه‌که‌ی هینا دهر و پیشانی دان و پاشان له‌ به‌ر چاوی ئەوان دای فه‌چن بۆی چاک کاته‌وه. ئەوجار که‌وته شوین ژنه‌که‌ی. مال و سامانیکی زۆری دایی و هینایه‌وه سه‌ر مال. داوای لیبووردنی لێ کرد و تۆبه‌ی کرد. ئیدی ئاگای له‌و فیله‌ نه‌بوو که پیره‌ژن کردبووی.

"قوربان، ئەمه نموونه‌یه‌که له فرۆفیلێ ژنانه. تو سه‌یری بکه و له‌وه برۆانه که به‌ پیاوانی ده‌که‌ن. جا گوی به‌ قسه‌کانی ئەم که‌نیزه چه‌په‌له‌ مه‌ده و خۆت له‌ کوشتنی کۆره‌که‌ت بپاریزه."

"پاشا که ئەو چیرۆکه‌ی له وه‌زیر بیست، له کوشتنی کۆره‌که‌ی په‌شیمان بووه‌وه. بۆ سه‌ببێنی که رۆژی هه‌شتمه‌م بوو، پاشا چوو بووه دیوان و له‌سه‌ر ته‌خت دانیشتیبوو که سه‌ندبادی هه‌کیم ده‌ستی شازاده‌ی گرتیوو و هاتنه‌وه هه‌نته‌شی پادشا. شازاده لاشیپانی ده‌رگای دیوانی ماچ کرد، به‌ زمانیکی پاراو ستایشی باوکی کرد و سپاسگوزاری بۆ وه‌زیره‌کان ده‌ربری و له‌ کۆره‌دا زانایان و میران و گه‌وره‌گه‌وره‌کانی سوپا ئاماده‌ بوون. هه‌مووان سه‌ریان له‌ زمانپاراوی و ره‌وانبیزی شازاده‌ سووپا ما. پادشاش به‌ دیداری کۆره‌که‌ی خۆش‌حال بوو و ته‌ویلی ماچ کرد و هۆکاری بیده‌نگی کۆره‌که‌ی له‌و حه‌وت رۆژهدا له‌ سه‌ندبادی هه‌کیم پرسیی. سه‌ندباد گوتی: 'گه‌وره‌م، خیر له‌وه‌دا بوو که ئەم ماوه‌یه بیده‌نگ بی، ئەگینا ده‌کوژرا. من هه‌ر رۆژی له‌دایکبوونی ئەم حوکمه‌م زانیوو. جا ئیستا سپاس بۆ خدا که له‌ به‌ختی پاشا هه‌موو شتیکی به‌ خیر گێرا.' پادشا خۆشی له‌م

قسه یه هات و له وهزیره کانی پرسى: 'ته گهر من کوربه که مم بکوشتبايه، من گوناحبار بووم
یان که نیزه که یان چه کیم.' ههنته شییان بیدهنگ بوون و مته قیان لی نه هات. نه و جار سه ندباد
به سازاده ی گوت: 'کورم، وه لامه که ی بلن.' "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی
چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی شهسهد و سینهم هاتهوه

چیرۆکی شیریی ژههراوی

گوئی: "خاوهنشکو! شازاده گوئی: 'بیستومه روژیک کابرایهکی بازرگان چند میوانیکی لی وه ژوور کهوت. بازرگان کاسهیهکی دا به کهنیزهکهی بچی له بازار شیریان بۆ بکړی.' کهنیزه چوووه بازار و شیریی کړی، له هاتنهوهدا، له رینگه که دهرویشته بالندهیهک بهسهریدا تپهپری، ئهو بالندهیه ماریکی به چنگهوه بوو توند دهیگوشی بهرنهبیتهوه، ماره که به چنگ بالندهکهوه هه سهری ههلههسووراند و ژههری داویشته تکهیهک لهو ژههره لهو جهنگهیهی که له راستی کچهکه بوون بهربووهوه و کهوته نیو شیرهکهوه و کچه نهشی زانی. که کهنیزه گیشته مالهوه، خاوهنی شیرهکهی لی وهرگرت و لهگهله میوانهکانیدا خواردیانهوه. هیشتا شیرهکه به تهواوی له گهروویان نهچووبووه خواری ههموویان به لادا کهوتن و مردن. دهی ئیستا پیم بلین لهم پروداوهدا کی گوناهباره؟ یهکتیک گوئی: 'میوانهکان گوناهبارن که لهو شیرهیان خواردهوه.' یهکتیکی دیکه گوئی: 'گوناههکه له ئهستوی کهنیزهکهیه که سهری شیرهکهی دانهپوشیوه.' سهندبادی ههکیم گوئی: 'کورم. ئهی بۆچوونی خۆت لهم بارهیهوه چیه؟' شازاده گوئی: 'من دهلیم نه کهنیزه گوناهباره و نه ئهوانی دیکهوه، بهلکو قهزاوقهدهر وا بووه روژیان بهوه تهواو بی.'

"که ههنتهشییان وهلامهکهی ئهویان بیست، زوریان پین سهیر بوو، دوعای بهخیزیان بۆ شازاده کرد و گوئیان: 'شازاده، وهلامیکت داوه که هیچ کس ناتوانیت ولامی وا بداتهوه. ئهمرۆ تو له زانستدا له ههموو کهسی لهسهترتی.' شازاده وهلامی دانهوه: 'من زانتر نیم. کابرا کویره و دوو منداله سئسالان و پینجسالانهکه له من زانترن.' ههنتهشییان گوئیان: 'ئهوانه کین دا شازاده بۆمان باس که.'

چیرۆکی شیخه کویرهکه

"شازاده گوئی: 'بیستومه بازرگانیکی ساماندار و دهسترۆیشتوو هاتوچۆی شارانی دهکرد. روژیکیان بازرگانه ویستی بچی بۆ شاریک، پرسیاری له کهسانیک کرد که شارهزای ئهو شاره بوون، : 'چ کالایهک لهوی قازانج دهکا؟' گوئیان: 'داری سهندهل له ههموو شتیکی تر باشتر؟' بازرگان تهواوی سامانهکهی دا به داری سهندهل، بهرهو ئهو شاره کهوته ری و دهمهو ئیواره گیشته ئهوی. پیرهژنیکی دیت چند سهر مهپری وه پینش خۆی دابوو. که پیرهژن چاوی به بازرگان کهوت، لی پرسی: 'کاکه! تو کتی؟' گوئی:

پیاویکی غه‌ریب و بازرگان. پیره‌ژنه گوتی: 'کاکه، وریای خه‌لکی ئەم شاره به؛ دز و نروژنی زوره، کلاو له سهر غه‌ریبه دهنین و ماله‌که‌ی ده‌خۆن. جا من به‌زه‌ییم به غه‌ریبیه‌که‌ندا هات، ئیدی که‌یفی خۆت ئەمن ئەوه قسه‌ی خۆم کرد. خودا حافیز.'

" که پۆژ بووه‌وه، پیاویک هاته دیدهنی بازرگان و سلّوی لئ کرد و گوتی: 'قوربان، نه‌ کوئوه هاتووی؟' بازرگان گوتی که له فلان شاره‌وه هاتووم. پرسى: 'ئەى چیت هیتاوه؟' بازرگان گوتی: 'داری سه‌ندهلم هیتاوه. بیستوومه له‌م شاره‌دا پاره‌ی چاک ده‌کا.' پیاوه‌که گوتی: 'هه‌رکەس ئەمەى پەن گوتووی، هه‌له‌ی کردووه. لیزه وهک سووته‌مەنى ده‌کاری ده‌کن.' که بازرگان ئەوه‌ی بیست ئاوی ئەژۆی چوو. خەم دایگرت. پاشان چوو به‌کیک نه‌ کاروانسه‌راکان. له‌وئ بۆ ئاگرکردنه‌وه له‌و داره سه‌نده‌لانه‌ی ده‌نایه ژیر مه‌نجه‌ل و ده‌یسووتاند. هه‌مان ئەو پیاوه‌ی به‌که‌م جار هاته لای، هاته کاروانسه‌راکه، بازرگانی دی که ناری سه‌نده‌ل ده‌سووتینیت و گوتی: 'ئەم دارانە بە ساعیک' له‌ هه‌ر چیه‌ک ده‌ته‌وئ، پیم بفروشه.' بازرگان گوتی: 'ئەوه فروشتم.' دەم‌ده‌ست ئەو پیاوه داره‌کانی له‌وئ برده ده‌روه و پیشی وا بوو، که ئەگه‌ر له‌ بری داره‌کان زی‌ری سوور بدا، هیتشتا زیانی نه‌کردووه و به‌ک به‌ ده‌قازانج ده‌کا. دوا‌ی بازرگان له‌ کاروانسه‌را هاته ده‌روه و له‌نیو شاردنا ده‌گه‌را که تووشی پیاویکی چاوشینی به‌کچاو بوو. کتوپر باوه‌شى پيدا کرد و گوتی: 'تۆ چاویکی منت کوئیر کردووه و تازه قه‌تت به‌رت ناده‌م.' ده‌ستی کرد به‌ هاتوهاوار، بازرگان کاس ببوو، نه‌یده‌زانی بلی چی و هه‌ر نکۆلی لئ ده‌کرد و کیتشه‌که‌یان گه‌وره بووه‌وه و خه‌لکیان لئ کۆ بووه‌وه. مۆله‌تی پۆژیکیان له‌ به‌کچاو خواست که بازرگان خوینبایی چاوه‌که‌ی بدا. ئیدی به‌کچاو ده‌سته‌به‌ری له‌ بازرگان وه‌رگرت و به‌ری دا.

" که بازرگان له‌ به‌کچاو پزگاری بوو، چوو به‌رده‌رگه‌ی دووکانی پینه‌چی و بیلاوه‌که‌ی دای. گوتی: 'ئەمەم بۆ چاک بکه‌وه. شتیکت ده‌ده‌مى پنى قايل ببى.' ئەمە‌ی گوت و چوو. تووشی تاقمیک بوو، خه‌ریکی قوما‌ر بوون. هیتنده نا‌ره‌حه‌ت بوو، بۆ ئەوه‌ی توژیک سه‌رقال بئ له‌ لایان دانیشست. بانگیان کرد، قوما‌ریان له‌گه‌ل بکا. ئەویش قه‌بوولی کرد و له‌گه‌لیان و ده‌ستی به‌ قوما‌ر کرد. لینیان برده‌وه و پینیان گوت: 'به‌کیک له‌م دوو کاره بکه: یا ده‌ریا بخۆروه‌وه یا واز له‌ ته‌واوی مال و سامانه‌کت بینه.' بازرگان مۆله‌تی پۆژیکى لئ خواستن. به‌ خه‌مباریه‌وه هه‌ستا و سه‌ری شوپ‌ کرده‌وه و به‌دم بیر کردنه‌وه‌وه ده‌رویشت که تووشی پیره‌ژنه‌ گورین بووه‌وه. پیره‌ژن که دیتی ئاوا مات و په‌شیوه، پنی گوت: 'پیم وایه‌ خه‌له‌تاندوویانی کلاویان له‌ سهر ناوی.' بازرگان ته‌واوی به‌سه‌رهاتی خۆی بۆ پیره‌ژن گنزاوه. پیره‌ژن پرسى: 'ئەوه کتیه‌ که داره سه‌نده‌له‌کانتی به‌و جۆره بردووه له‌ کاتیکدا له‌م شاره‌دا سه‌نده‌ل ره‌تلی به‌ ده‌ دیناره؟ گوتم وریا به‌ به‌ گویت نه‌کردم، به‌لام شتیکت فیز

. صاعیک: به‌راه‌ری سی کیلوگه‌ره‌مه.

دەكەم، هیوادارم بە قازانجت تەواو بئی. ئەویش ئەوہیە كە بچۆ بۆ فلان مال. شیخیکی كوئیر و بەسالاچوو و زانای لینیە كە شارەزای ھەموو كاریكە. خەلكی دەچنە لای و بۆ كارەكانیان پرسی پئی دەكەن. ئەوہ ھەركەسێك بۆ ئەو شتە پینماییی دەكا كە خێری بۆی تیدا بئی. ئاخر ئەو ھەرچی فیل و تەلەكەبازییە دەیزانی و ئەو سەری مارەكەییە. شەوانە فیلبازان لای كو دەبنەوہ. تۆش بچۆ ئەوئ و خۆت لە ركابەرەكانت بپۆشە و پەنگە قسەییەكی لئ ببیستی كە بە كارت بئی پزگارت بكا.

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆكی ئەمشەویش كۆتایی پئی ھات و شەھرزاد درێژەیی چیرۆكەكەیی ھەلگرت بۆ شەویكی دیکە.

که شهوی شهشسه د و چوارهم هاتمه

گوتی: "خاوهنشکۆ! بازرگان مالاوایی له پیرهژنه کرد و چوو بۆ ئەو شوینە که پیرهژن بپی گوتبوو. لهوئ له نیزیکی شیخه کویره که وه دانیشت. خۆی داپۆشیبوو، ئەوهندهی پینهچوو که کومه لیک هاتنه لای شیخ و سلوویان لئ کرد و له تهنیشیدا دانیشتن. بازرگان سهیری کردن، چوار پکابهری خۆی له نئیواندا دیت. دوايه شیخ خواردنی بۆ دانان و خواردیان. ئەوجار ههركه سهی به سه رهاتی ئەو پزژهی خۆی گیراوه. له و دهمه دا ئەو کابرایه ی سهنده له که ی کرپیوو، هاته پیشه وه و به شیخی گوت که سهنده لی به هه رزان کرپوه و له گه ل فرۆشیاره که وا ریککه وتوون که فرۆشیار داوای ساعیک له هه رچی بکات، بیداتی. شیخ گوتی: 'ئەو پیاوه براوه یه.' کابرا گوتی: 'چۆن براوه یه؟! شیخ گوتی: 'ئەگەر ئەو داوای ساعیک زیو و زیو بکات، دهیده یتی یان نا؟' کابرا گوتی: 'دهیده می و قازانجیش ده که م.' شیخ گوتی: 'ئەگەر گوتی ساعیک کچی نیر و میم لیت دهوئ، ئەتو چی جواب دهیده یته وه؟' کابرا زانی که ده دۆرئ.

"ئینجا یه کچاو هاته پیشی و گوتی: 'یا شیخ، ئەمڕۆ کابرایه کی غه وارهم دیت، ئاوقای بووم و گوتم: 'تۆ چاویکی منت کویر کردوه.' دهستم لئ هه لئه کرت تا ئەوه ی که دهسته به ریم لئ وه رگرت که بگه رپته وه و خوینبایی چاوه که م بدا.' شیخ گوتی: 'ئەگەر ئەو کابرا غه واریه بزانی، لیت ده باته وه.' یه کچاو گوتی: 'یا شیخ، چۆنم لئ ده باته وه؟! شیخ گوتی: 'ئەو پیت ده لئ، چاوی خۆت ده ربینه و منیش چاوی خۆم ده ردینم و هه ردووکیان ده کیشین. ئەگەر چاوی من و چاوی تۆ هاوسه نگ بوون، ئەوه تۆ راست ده که ی، به لام نه گەر هاوسه نگ نه بوون، ئەوا ده بی تۆ خوینبایی چاوی من بده ی. ئەوجار هه ردوو چاوه که هاوسه نگ نابن و ئەو پیاوه خوینبایی چاوی خۆیت لئ ده سینئ و تۆ هه ردوو جاوت کویر ده بن و ئەو هه ر چاویکی ده مینئ.' ئیدی کابرای یه کچاو زانی ده دۆرئ.

" کابرای پینه چی هاته پیشی و گوتی: 'قوربان، ئەمڕۆ کابرایه کی نه ناسراو هات پیناوه کانی دانا و گوتی: 'ئهمانه م بۆ چاک بکه وه و شتیکت ده ده می که قایل بیی.' جا من تا هه موو سامانه که ی لئ نه سینم، قایل نايم.' شیخ گوتی: 'ئەگەر ئەو پیاوه نه ناسراوه بیهوئ پیناوه کانی له تۆ وه ربگریته وه و هه چیشت نه داتی، ده توانئ.' پینه چی پرسی: 'شتی وا چۆن ده بی؟! شیخ گوتی: 'زۆر چاک، ده لئ، سولتان شکستی به دژمن هیئا و به دخوازی تووشی مه ینه ت بوون و سوپاکه ی سه ر که وت. ئایا به وه قایلی یا نا؟ ئەگەر بلئی قایلیم، ئەوه ئەو پیناوی خۆی وه رده گریته وه. ئەگەر بلئی قایل نیم، ئەوه پیناوه کانت لئ وه رده گری و به پیناوه کان له سه ر و گوێلاکت ده دا.' پینه چی که ئەم قسه یه ی بیست، زانی ده دۆرئ.

"پاش ئەو، ئەو كابرايە هاتە پيشەوہ كە بازركان قومارەكەي پەن دۆراندبوو و گوتى: 'يا شيخ، قومارم لەگەل كە سىڭدا كرد و لىم بردهوہ. پىم گوت، 'يا دەريا بخۆرەوہ و من مال و سامانى خۆمت دەدەمى، يا تۆ مال و سامانى خۆتم دەدەيتى. شيخ گوتى: 'ئەگەر بپههوى، لىت دەباتەوہ.' كابرا گوتى: 'كۆرە يا شيخ چۆن دەتوانى بىباتەوہ؟' شيخ گوتى: 'پىت دەلى، دا دەريام بۆ بىتە با هەلى قورپىتم. خۆ تۆش دەريات پەن نايە و ئەوہ دەيدروپىتى و هىچ پەن ناكړئ. بەو جۆرە لىت دەباتەوہ.'

"كە بازركان ئەم قسانەي لە شيخ بىست، زانى چۆن بەرەنگاريان بىتەوہ. دوايى نامادەبووان لاي شيخ هەستان و بازركانىش هەستا و گەراوہ بۆ شوپىنى خۆي. كە رۆژ بووہوہ، يەكەمىن كەس ئەوہيان هات كە لەسەر خواردنەوہي دەريا گرەويان كردبوو. بازركان پىنى گوت: 'زۆر باشە بۆم بىتە با بىخۆمەوہ.' ئەو پياوہ كە دەرياي پەن نەدەهات دۆراندى و بازركان لىتى بردهوہ و سەد دىنارى لى ستاند. ئەوجار چوو بۆ لاي پىنەچى و كەوشەكانى لى وەر گرتهوہ و گوتى جا با خۆشحالىشت بكم، پاشا بەسەر دوژمنانيدا زال بوو و نەيارانى تىداچوون و وەچەكانى زۆر بوون. بەوہ قايلى يان نا؟' پىنەچى گوتى: 'قايلم.' بەوجۆرە بازركان پىلاوہكانى بەبى حەقدەست وەرگرتهوہ. پاشان يەكچاو هات و داواي خوينبایى چاوہەكەي كرد. بازركان پىنى گوت: 'تۆ چاوى خۆت دەربىنە و منىش هى خۆم دەردىتم و دەيانكىشىن. ئەگەر هاوسەنگ بوون، ئەوہ تۆ راست دەكەي و من خوينبایى چاوہەكەتم دەدەمى. ئەگەر نا من خوينبایى چاوى خۆمت لى دەسپىتم.' ئەوجار يەكچاو داواي مۆلەتى كرد و بازركان مۆلەتى نەدايى تا ئەوہي كە بە سەد دىنار پىك هاتن. دوايى ئەو كابرايە هات كە سەندەلەكانى كړى بوو و بە بازركانى گوت: 'هاتوہ نرخى سەندەلەكانت دەمى، داوا بكە بزانم چىت دەوى.' بازركان گوتى: 'چى لە برى نرخى سەندەلەكاندا دەدەي؟' ئەو پياوہ گوتى: 'لەگەل تۆدا لەسەر ساعىك رىك كەوتووین! ئەگەر دەتەوى، ساعىك زىر و زىو وەربرگەر.' بازركان گوتى: 'من جگە لە ساعىك كىچى نىز و مى، هىچى دىكەم ناوى.' كابرا گوتى: 'ئەمەي تۆ دەيلى، بە من دابين ناكړئ.' بەو جۆرە بازركان لەویشى بردهوہ و سەندەلەكانى لى ستاندهوہ و بە وىستى خۆي فروشتى و كەراوہ بۆ شارەكەي خۆي."

لىزەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كوتايى پەن هات و شەهرزاد درىزەي چىرۆكەكەي هەلگرت بۆ شەوێكى دىكە.

که شهوی شه شه و پنجه ماتهوه

چیرۆکی منداله سی سالانه که

گوئی: "خاوه نشکۆ! دواي ئه وه شازاده گوئی: 'به لام چیرۆکی منداله سی سالانه که نه وه به که پیاویکی به دکاره که دایمه به دواي ژنانه وه بوو. ناوبانگی ژنیکی جوان و ده لالی بیست که له شاریکی دیکه بوو. ئه و پیاوه ههستا له شاره که خۆپرا وه پڕی کهوت بۆ ئه و شاره به هیوای بینینی ئه ژنه، دیاریگه لی زۆریشی بۆ ئه و ژنه برد. نامه یه کی بۆ نووسی و تیندا باسی ههست و سۆزی ئه فیندارانه ی خۆی بۆ کرد. ئه و ژنه ش خۆشه و یستی و رهزامه ندی خۆی بۆ دهربری و پنی دا بچینه ماله که ی. کاتیک ئه و عاشقه دوورپوه چوه ماله که، ژنه ههستا به پوهیه کی خۆشه وه پیشوازی لێ کرد و پیزی لێ نا و دهستی ماچ کرد. میواندارییه کی شایسته ی لێ کرد. ئه و ژنه مندالیکی سی سالانه شی هه بوو. ئه وی له لایه که وه دانا و دهستی به چیشته تینان کرد. کابرا به ژنه ی گوئی: 'وه ره با تیخزین.' ژنه گوئی: 'کوره که م دانیشتوه، سه یرمان ده کات.' کابرا گوئی: 'ئه م مناله سی سالانه هه یج نازانی و ناتوانی قسه بکا.' ژنه گوئی: 'ئه گه ر ئاگات له زانسته و زانیاری ئه و بووایه، هه رگیز وات نه ده گوئی.'

" 'کوره که که زانی چیشته که کولیوه، گریا. دایکی گوئی: 'پۆله، ئه وه بۆ ده گریته؟' منداله که گوئی: 'پۆن به سه ر ئه و چیشته کولیوه دا بکه و بۆم بینه.' ژنه گورج بڕیک چیشته بۆ له ده فریک کرد و پۆنی به سه ردا کرد و بۆ کوره که ی هینا. منداله که لینی خوارد و دیسان گریا. دایکی گوئی: 'ئه ری پۆله بۆ ده گریته؟' منداله که گوئی: 'دای، توژی شه کری پینا بکه.' کابرا لینی تووپه بوو و گوئی: 'بچکۆل، ده زانی زۆر گه وجی!' ده موده سه ست منداله که وه لامی داوه: 'وه لا که س له تو گه وجتر نییه وا به و هه موو په نج و مه یه تیه وه بۆ شتیکی حه رام له شاریکه وه ده چی بۆ شاریکی دیکه. جا من بۆ شتیکی ده گریم که له به رچاومدایه و هه ر که لینی بخۆم، ژیر ده بمه وه. ئیسه تا خۆت بلێ له من و تو کاممان گه وجترین؟' که پیاوه که ئه و قسه یه ی بیست، شه رمه زار بوو، په ندی منداله که به گویندا چوو و ده سته ریزی نه کرده سه ر ژنه که. هه ستا گه راوه بۆ شاره که ی خۆی و توبه ی کرد و هه تا مرد هه ر به توبه کاری ژیا.'

چیرۆکی منداله پینج سالانه که

"که شازاده ئه م چیرۆکه ی ته واو کرد، گوئی: 'به لام چیرۆکی منداله پینج سالانه که

ئەوھەيە كە چوار بازركان لە ھەزار دیناردا ھاوبەش بوون. پارەكەیان تیکەل كرد و لە ھەمبەنەيەكیان نا و چوون كالا و شت و مەك بکرن. لە رینگەدا تووشی باخیک بوون. ھەمبەنەي پارەكەیان بە ژنەي باخەوان سپارد و چوونە ژوورەوھ. بەنیو باخدا گەران تا گەیشتتە جۆگەيەك و لەوێ دانیشتن و ئەو خواردنەي پێیان بوو خواردیان. ئەو جار يەكێکیان گوتی: 'عەتریکم لەگەل خۆم ھیناوە. بین با لەم ئاوە زولالە سەر و پرومان بشۆین و خۆمان بۆنخۆش كەین.' يەكێکیان گوتی: 'ئاخر شانەشمان دەوئ.' يەكێ دیکەیان گوتی: 'لە باخەوانەكە دەپرسین. رەنگە شانەي ھەبێ.' خیرا يەكێکیان ھەستا چوو بۆ لای باخەوانەكە و پنی گوت: 'ھەمبەنەي پارەكەم بەدەيە.' باخەوان گوتی: 'با ھاوړیکانیشت بین یان ئەوھي ئەوان بە دەنگي بەرز پیم بلین كە ھەمبەنەكەت بەدەمئ.' ھاوړیکانی ئەو پیاوھ لە جینەك دانیشتبوون كە باخەوان لینی دیار بوون و دەنگیانیشی دەبیست. ئەو كابرايە ھەرای لە ھاوړیکانی كرد: 'ئەم باخەوانە ھیچم ناداتی.' ئەوانیش ھەرایان لە باخەوانەكە كرد: 'ھەر چییەكی دەوئ، بیدەری.' كە باخەوان ئەو قسەي ئەوانی بیست، ھەمبەنەي پارەكەي دا بە كابرا. كابرا ھەمبەنەي وەرگرت و لە باخەكە چووھ دەر و ھەلات. كە دەرنگ كەوت و نەگەرەوھ لای ھاوړیکانی، ئەوانی دیکە ھەستان چوونە كن باخەوانەكە و پنیان گوت: 'باشە بۆچی شانەي نادەیتئ؟' باخەوان گوتی: 'ھاوړیکەتان بیجگە لە ھەمبەنەي پارەكە، داوای ھیچی دیکەي لە من نەكرد. منیش تا ئیوھ نەتان گوت بیدەيە نەمدایە. كە ھەمبەنەكەي لی وەرگرتم و چووھ دەرەوھ.' كە بازركانەكان قسەكەي ئەویان بیست، بە چەپۆك بە سەرگوڤیلاكي خۆیاندا دا و باخەوانیان گرت و گوتیان: 'ئیمە جگە لە شانە نەمان گوتووھ ھیچی دیکەي بەدەيە.' باخەوان گوتی: 'ھاوړیکەتان ھەر ناوی شانەي نەبرد.' بازركانانەكان كە وایان زانی ژنەیان گرت و بردیانە لای قازی. كە لای قازی گوینی لی گرتن و بەسەرھاتەكەیان بۆ گنراوھ، قازی فرمانی دا كە باخەوان بۆیان ببیژیری. ئیدی بازركانانەكان ھەلیانپنچا بۆ ھەمبەنە پارەكەیان.' "

لێرەدا بوو، ماوھي چیرۆكي ئەمشەویش كۆتایی پنی ھات و شەھرەزاد درێژەي چیرۆكەكەي ھەلگرت بۆ شەوئیکي دیکە.

که شهوی شهسهد و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! ژنه باخهوانهکه ور و سهرگهردان پرویشته و راسته پئی له لاری حیا نه ده کردهوه. مندالکی پینج سالان سهرگهردانی و پهریشانییه که ی بینی و پئی گوت: 'دایه گیان، نهوه بۆ ئاوا پهریشانی؟' باخهوانهکه به چکۆله و کالفامی زانی و وهلامی نه داوه. منداله که هه مان پرسسیاری دووپات کردهوه. باخهوان گوتی: 'چهند که سیک هاتنه باخه کهم، هه مبهانه یه که پاره ی زیریان پئی سپاردم و مه رجیان بۆ دانام تا هه موو له وئ له بن، هه مبهانه که نه ده م به هه چ کامیان. نه و جار چوونه باخه که وه و خه ریکی سه یر و گه ران بوون. دوا یه گیان هاته لام و گوتی: 'هه مبهانه ی پاره که م بده یه. ' منیش پینم گوت: 'هه تا نه وانی دیکه ش نه یه ن، ناتده می. ' گوتی: 'هاورپیکانم نار دوویانم لیت و هرگرم. ' من باوه رم پین نه کرد و نه مداین. نه ویش هه رای له هاورپیکانی کرد گوتی نه وه باخه وان نامداتی. هه رایان لئ کردم: 'هه ر چی ده وئ، بیده یه. ' نه و جار منیش هه مبهانه که م داین. که لئی و هرگرتم، له باخ چوه دهر و پرویشته به لای کاری خۆیه وه. دوا ی ماوه یه که هاورپیکانی هاتنه لام و گوتیان: 'باشه بۆچی شانیه نادیه تی؟' گوتم: 'نه و داوا ی شانیه له من نه کردوه و بیجگه له هه مبهانه که ناوی هه چی دیکه ی نه بردوه و منیش هه مبهانه که م داین. ' که نه وان نه م قسه یه یان بیست، گرت میان و بردیانمه لای قازی. قازیش فه رمانی دا بۆیان بیژیرم. '

" منداله که گوتی: 'دایه گیان، تو دره مینکم به رئ با که میک شیرینی بکرم و قسه یه که ت بۆ بکه م، رزگارت بکا. ' باخه وان دره میکی داین و پئی گوت: 'ده ی قسه یه که چیه؟' منداله که گوتی: 'دایه گیان، بچۆره وه لای قازی و پئی بلن که مه رجی ئیمه نه وه بوو که هه مبهانه که نه ده مه وه تا هه موو ئاماده نه بن. هه ر کاتیک هه ر چواریان پیکه وه هاتن، منیش هه مبهانه که یان ده ده مه وه. ' باخه وان گورج گه راوه کن قازی و نه وه ی منداله که فیزی کردبوو، به قازی گوت. قازی له بازرگانانی پرسسی: 'نه م مه رجه له نتوانتاندا هه یه یا نا؟' گوتیان: 'به لئ، مه رجمان وا بوو. ' قازی گوتی: 'ده ی ماده م مه رجه که تان وایه، هاورپیکه تان بینن و هه مبهانه که تان وهر بگرنه وه. ' به وچۆره باخه وان له ده سستی نه وان رزگاری بوو و چوو به لای کاری خۆیه وه. '

کۆتایی چیرۆکه که

"که ئاماده بووان نه م قسانه یان له شازاه بیست، گوتیان: 'جه نایی پاشا، کوره که ت له مندالانی سه رده م زانتر و داناتره. ' نه و جار پاشا کوره که ی به سنگه وه گرت، ته ویلی ماچ کرد و بابه تی که نیه که ی لئ پرسسی. شازاده سویندی به خودا و به پیغه مبه ر خوارد که

ئەو كەنيزە پىتى گوتىم وەرە با ئەو كارە بكەين. پاشا باوهرى به قسه كانى كرد و پىتى گوت: 'ئەو بەر يارداڭ لە سەر ئەوم دا بە تۆ. بەز دەكەى بىكوژە، بەز دەكەى ئازادى كە. 'شازادە گوتى: 'لە شار دەرى دەكەم. 'ئىدى شار بە دەرى كرد و لەگەل باوكىدا بە خۆشى و كامەرانى ژيان هەتا وا بوو سوپاى مەرگ بە سەرىدا دان. پاك و بىگەردى بۆ ئەو خوايەيه نامریت.

چىرۆكى جووزەر

"هەر وەها بىستومە كە بازرگانىك بە ناوى عومەر، سى كورپى هەبوو بە ناوەكانى: سەلىم و سالم و جووزەر. بازرگان پەر وەر دەى كردن تا گەرە بوون، بەلام جووزەرى لە دووانەكەى دى خۆشتر دەويست. براكان ئىرەبىيان بە جووزەر دەبرد و خۆشيان نە دەويست. چونكە بازرگانىش بە سالاجوو بوو، ترسى ئەوەى هەبوو بمرى و پاش مەرگى ئەو دوو برايه بە لايەك بە سەر جووزەر بىنن. هەر بۆيه چەند كەسىك لە كەسوكار و قازى و دەرەستى بانگ كرد و پىتى گوتن: 'مال و سامانى من ئەو و ئەوئە تەكايە بۆخوتان بىكەنە چوار بەش. 'ئەوانىش بەشيان كرد.

"بازرگان هەر بەشەى بۆ كورپىكى دانا و بەشنىكىشى بۆ خۆى گل داو و گوتى: 'ئەو من لە ژيانى خۆمدا سامانەكەم بە سەردا بەش كردن تا دواى خۆم توشى كۆشە نەبن و ئەم بەشەى كە بۆ خۆم هەلگرت، بۆ گوزەرانى خۆم و ژنەكەمە."

لێرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەوئىش كوتايى پىن هات و شەهرزاد درىزەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که شهوی شه شهسد و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! بازرگان ماله که ی به سهر کوربه کانیدا دابه شی و به شینکیشی بۆ خوی گل داوه. نه وه ندهی پی نه چوو که بازرگان مرد. منداله کان به دابه شکاریه که ی باوکیان رازی نه بوون و که له کۆمه یان له جووزهر کرد و داوای سامانه که ی باوکیان له کرد و گوتیان: 'مال و سامانی باوکمان لای تویه.' نه ویان برده لا دادوه. نه و که سانه ی له مالبه شکرده که دا له وی بوون، به قازانجی جووزهر شایه دبیان دا و جووزه گه لیک مال و سامانی وهک قهره بوو وهرگرت و براكانی به هۆی نه و مملانییه وه گه لیک زیانیان لی کهوت تا وا بوو که دادوه ره کان لیکیان جودا کردنه وه. پاش تیه پهبوونی ماوه یه کی دیکه، دیسان کیشه که سه ری هه لداوه و دیسان نه و برایانه گه لیک زیانیان کرد و به رده وام له هه ولی نازاردانی جووزهر دا بوون و نه ویان له دادوه ریکه وه بۆ دادوه ریکی دیکه ده برد تا گشت دارونه داریان به دادوه ران دا و هه رسیکیان ده ستکورت بوون. نه و جار براكانی جووزهر هاته کن دایکیان و به پرووی خوش، ماله که یان لی ستاند و هه له و دایان کرد. دایکه چوه کن جووزهر و پروداوه که ی بۆ گه پراوه و گوتی: 'ده ستیان له ته خته به ستم و ماله که یان لی ستاندم.' نه م قسانه ی ده کرد و ده گریا و تووکی و دوعای لی ده کردن. جووزهر گوتی: 'دایه گیان، تووک و دوعایان لی مه که، خودا خوی هه قیان لی ده کاته وه، هه ره که شاعیر گوتویه تی:

تو بگره ریه گه ی پاکی و راستی
ناکامی کاریش بسپیره به خوا
کارت به کاری نه م و نه و نه بی
نه وه ی قیل بکا، قیل سه ری ده خوا

" نه و جار به دایکی گوت: 'تو لای من بمیته وه. پاروی نانتیک پهیدا بکه م، پیکه وه ده یخوین. توش دوعای خیرم بۆ بکه به شکوو خودایه رزق و رۆزیمان زیاد کا و به ئاسووده یی بژین.' دایکی دلخۆش بوو و لای نه و ماوه. جووزهر توپیکی هه بوو، رۆزانه ده چوه رۆخ ده ریا و گۆله کان بایی ده، بیست یان سی درهم ماسی ده گرت، ده یفرۆشت و خوی و دایکی پیب ده ژیان و هه میشه دلیان خوش بوو، به لام براكانی هه یج کار و پیشه یه کیان نه بوو و نه وه ی له دایکیشیان ستانده بوو، به فیرۆیان دا و وهک پارسه کان، رووت و په جال بوون و ده رک به ده رک ده گه ران بۆ پاروی نازیک. جار و بار ده هاته کن دایکیان و لی ده پاره وه و نانتیک، چیشتیکی شتیکیان داتی، دایکه ش دلی بۆیان ده سووتا و

ئەگەر خۆراكىنىك شەھەر مابووايەتەۋە، دەيدانى و دەيگوت: 'ھا خىرا بىخون و برون تا براكتان نەھاتوۋەتەۋە، ئاخىر ئىۋە ئەۋەندەتان ئەۋ ئازار داۋە پىي قەبوول ناكىرى ئىستىئا ئىۋە لىرە بىيىنى. دلى لە منىش دىشى. 'ئىدى ئەۋانىش خىرا نانەكەيان دەخوارد و دەچوونە دەرى. پوژىك لە پوژان براكان ھاتتە لاي دايكىان، دايكە چىشتى بۇ دانان و خەرىكى خواردن بوون كە جووزەر بەسەردا ھاتەۋە. دايكە تىرىق بوۋەۋە و خەمى بوو جووزەر لىرى توۋپە بىيى. سەرى شۆر كىردەۋە و پووزەردى كوپەكەى بوو، بەلام جووزەر بە بزەۋە سىلاۋى لى كىردن و بەخىر ھاتتى كىردن و گوتى: 'ئاي چ پوژىكى بەفەرە! ئەۋە چۆنە منتان بىر ھاتەۋە؟' ئىدى لە باۋەشى گرتن و بەزەبى پىياندا ھات و گوتى: 'گومانم نەدەكرد كە پىشتمان تى كەن و بە لاي من و دايكدا نەيەنەۋە. 'گوتيان: 'برا، قەسەم بە خۇدا زور تامەزۋى دىدارت بووين، بەلام بە ھۆى ئەۋەى لەنىۋانماندا گوزەرا بوو، لە پوومان ھەلنەدەھات. ئىستىئا زور پەشىمانىن. شەيتان بەسەرى ھىتايىن. خۇ ئىمە جگە لە تو و دايكە كەسىكى ترمان نىيە.

لىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەۋشەۋىش كۆتايى پى ھات و شەھەرزاد درىزەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی شه شه و هه شه هه شه

گوتی: "خاوهنشکۆ! کاتیک جووزهر هاتهوه مائی و ئەوانی له وێ دیت، سلأوی لی کردن و پئی گوتن: 'ئێوه خیزوبیتری ئەم مالهەن' دایکی به جووزهری گوت: 'حهک رۆله خودا سه‌ره‌به‌رزی هه‌ردوو دنیا‌ت کا و به‌ره‌که‌تت به‌سه‌ردا برژینی.' ئیدی براکان له‌گه‌ل به‌کدی ئاشت بوونه‌وه و براکانی ئەو شه‌وه له‌ ماله‌ جووزهر بوون. بۆ به‌یانی هه‌ستان و نانیان خوارد. جووزهر تۆری هه‌لگرت وه‌ده‌ر که‌وت بۆ ماسیگرتن چوو و براکانیش چوونه‌ سه‌ره‌وه و تا نیوه‌رۆ دیار نه‌بوون. نیوه‌رۆ هاته‌وه لای دایکیان و فراوینیان خوارد و چوونه‌وه ده‌ری. ئیواره هاته‌وه و جووزهریش هاته‌وه و گوشت و نانیان خوارد و تا سانگیک ئاویان گوزهراند. جووزهر ماسی ده‌گرت، ده‌یفرۆشت و پاره‌که‌ی له‌گه‌ل دایکی و براکانیدا خه‌رج ده‌کرد.

"به‌هه‌لکه‌وت، رۆژیک جووزهر تۆری هه‌لگرت و به‌ره‌و ده‌ریا چوو. تۆری هه‌لدا و پاش ماوه‌یه‌ک تۆری ده‌ره‌یتاوه و هه‌چی پێوه نه‌ببوو. چوو بۆ جینه‌کی دیکه و تۆری هه‌لدا و هه‌ج پێوه نه‌بوو. به‌خۆی گوت: 'ده‌لێی ئەم شوینه ماسی تیدا نه‌ماوه!' هه‌ر بۆیه ئەویشی جی هه‌شت و به‌په‌له‌ چوو بۆ جینه‌کی دی هه‌ر ئەم شوین و ئەو شوینی بوو تا بوو به‌ ده‌مه‌و ئیواره و هه‌چی نه‌گرت. له‌ به‌ر خۆیه‌وه گوتی: 'سۆبخانه‌للا! باشه‌ مه‌گه‌ر ده‌ریا عاسی تیدا نه‌ماوه، بلێی چی بی؟' ناچار تۆری به‌کۆلیدا دا و به‌ره‌و مال بووه‌وه. خه‌می‌ایک و براکانی بوو و بی‌ری له‌وه ده‌کرده‌وه که‌ چی بخۆن. ئاوا به‌پێوه بوو تا که‌یشه‌ته نانه‌واخانه‌که. کومه‌لیکی دی که‌ بۆ نانگه‌رین له‌ به‌رده‌میدا خه‌ر بوونه‌ته‌وه و نانه‌وا سه‌په‌ریان ناکا. ئەوجار جووزهر دوور له‌ خه‌لکه‌که‌ راوه‌ستا. که‌ نانه‌وا ئەوی دی، بانگی کرد، سلأوی لی کرد و گوتی: 'ئێوه نانت ده‌وئ؟' جووزهر وه‌لامی نه‌داوه. نانه‌وا گوتی: 'ئه‌گه‌ر پاره‌شت بی نه‌بی، کیشه‌ نییه. هه‌رچه‌نده‌ت ده‌وئ، نان ببه.' جووزهر گوتی: 'بایی ده‌ دره‌م نان ده‌وئ.' نانه‌وا نانه‌که‌ی داین و ده‌ دره‌میشی نایه‌ مشتێ و گوتی: 'سه‌بینه‌ی بایی بیست دره‌م ماسیم بۆ بینه.' جووزهر نانی هه‌لگرت و چوو گوشتی کپی و به‌خۆی گوت: 'ئه‌گه‌ر ئەم‌رۆ نه‌هامه‌تیم بوو، ئیشه‌للا سه‌بینه‌ی خودا ده‌رووم لی ده‌کاته‌وه.' دوا‌یی نان و گوشتی برده‌وه مال و دایکی گوشتی کرده‌ چیتشت و نانیان خوارد و خه‌وتن. به‌یانی زوو جووزهر هه‌ستا تۆری هه‌لگرت، دایکی پئی گوت: 'دانیسه‌ ناشتاکه‌ت بخۆ.' گوتی: 'له‌گه‌ل براکانمدا بیخۆ. من ده‌بی بچم ماسی بگرم.'

"به‌ره‌و ده‌ریا چوو. جاریک و دووان و سه‌یان تۆری هه‌لدا و به‌خالی ده‌ره‌یتاوه. تا لای ئیواره هه‌ر له‌ جینه‌که‌وه ده‌چوووه جینه‌کی دی و تۆری هه‌لده‌دا و هه‌ج پێوه نه‌ده‌بوو. به‌خه‌مباری و په‌ش‌ئوییه‌وه تۆری هه‌لگرت، که‌راوه و پئی به‌ره‌و نانه‌واخانه‌که‌ گه‌رت به‌ر.

که گه‌یشته ئه‌وی، نانه‌وا چاوی پئی که‌وت و له جیوه بایی ده دره‌م نانی داین و ده دره‌میشی بۆ ژمارد و پئی گوت: 'ئه‌گه‌ر ئه‌مرۆ هیچت نه‌گرتوه، سبه‌ینی ده‌یگری.' جووزه‌ر ویستی داوای لئ بووردن بکا، نانه‌وا گوتی: 'پئویست به‌وه ناکا. ئه‌گه‌ر ماسیت بگرتایه، له‌گه‌ل خۆتدا ده‌ته‌یناوه. که تۆم به‌ ده‌ستی به‌تاله‌وه دی، زانیم هیچت نه‌گرتوه. ئه‌گه‌ر سبه‌ینیش هیچت نه‌گرت، وه‌ره‌وه نان و دره‌مت ده‌ده‌می و شه‌رم مه‌که؛ له‌سه‌رت ده‌ه‌ستم.'

"بۆ پۆژی سینیهم جووزه‌ر چوو بۆ گولایت و تا نیزیکی پالین هه‌ولی دا و له‌ویش هیچی ده‌ست نه‌که‌وت. گه‌راوه لای نانه‌وا و نان و دره‌می لئ وه‌رگرت. تا حه‌وت پۆژ به‌م جوژه بوو. ئه‌وجار به‌ خۆی گوت: 'ئه‌مرۆ ده‌چمه گۆلی قاروون، به‌شکم شتیگ بگرم.' تۆپی هه‌لگرت و چوو بۆ گۆلی قاروون ویستی تۆپ هه‌لبدات که له ناکاو کابرایه‌کی مه‌غریبی بینی که جلوه‌برگی شکمه‌ندانه‌ی پۆشیوو و به‌سه‌ر هه‌ستریکه‌وه بوو، زینی به‌سه‌ره‌که‌ی ئاوریشم و په‌راویزه‌کانی زیر بوون و هه‌گبه‌یه‌کی زیرینیشی به‌ پاشکویه‌وه بوو. ئه‌و کابرایه له هه‌سته‌ره‌که هاته خوار و سلای لئ جووزه‌ر کرد و گوتی: 'کۆره‌که‌ی عومه‌ر، کاریکم پیته. ئه‌گه‌ر بۆم بکه‌ی، زۆر قازانجت پئ ده‌گه‌یه‌نم و ده‌مه‌که‌یه‌ خزمه‌تکاری خۆت.' جووزه‌ر گوتی: 'قوربان کاره‌که‌ت بلن. له خزمه‌تدام.' کابرای مه‌غریبی گوتی: 'جووزه‌ر ئه‌لحه‌مد بخوینه.' جووزه‌ر ئه‌لحه‌مدی خویند. ئه‌وجار کابرای مه‌غریبی په‌تیکی ئاوریشمی ده‌ره‌ینا و به‌ جووزه‌ری گوت: 'ده‌سته‌کانم به‌م په‌ته توند بیه‌سته و بمخه گۆله‌که‌وه و ماوه‌یه‌ک چاوه‌پئ که. ئه‌گه‌ر بینیت ده‌ستم هاته ده‌ره‌وه، ئه‌وه تۆره‌که‌م بۆ هه‌له‌ه و خیرا ده‌رمبینه‌وه. ئه‌گه‌ر لاقم هاته ده‌ره‌وه، ئه‌وه بزانه که من مردووم. من جئ بیله و هه‌سته‌ر و هه‌گبه‌که‌م به‌ره، بچۆ بۆ بازاری بازرگانان و له‌وی جووله‌که‌یه‌ک به‌ ناوی شه‌میعه بدۆزه‌ره‌وه و هه‌سته‌ره‌که‌ی پئ بسپیره که ئه‌و سه‌د دیناری زێرت ده‌دات. زێره‌کان وه‌رگه‌ر و تۆ بچۆ به‌ لای کاری خۆته‌وه و ئه‌م نه‌هینیه‌ش له لای که‌س مه‌درکینه.'

"ئیدی جووزه‌ر ده‌ستی به‌ست و خسته‌یه گۆله‌که‌وه. جووزه‌ر ماوه‌یه‌ک جاوه‌پئ بوو، له‌ناکاو دیتی وا لاقه‌کانی که‌وته سه‌ر ئاو. زانی که مه‌غریبییه‌که مردووه، گورج هه‌ستری برد، ئه‌وی له ئاوه‌که‌دا جئ هه‌سته‌ت، چوو بۆ بازاری بازرگانان و جووله‌که‌که‌ی دیته‌وه، له‌سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتبوو. که جووله‌که‌که‌ی جایی به‌ هه‌سته‌ره‌که که‌وت، گوتی: 'به‌ دلنیاپییه‌وه ئه‌و کابرایه تیدا چووه و جکه له هه‌له‌په هیچ شتیکی تر له‌ناوی نه‌برد.' ئه‌وجار هه‌ستری له جووزه‌ر وه‌رگرت و سه‌د دیناری زێری داین و داوای لئ کرد ئه‌و نه‌هینیه لای که‌س نه‌ردکیتن. جووزه‌ر زێره‌کانی وه‌رگرت و چوو بۆ لای نانه‌وا نانی کړی و دیناریکی داین. نانه‌وا قه‌رزه‌که‌ی لئ ژمارد و گوتی: 'نانی دوو پۆژت لای منه.'

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شوی شهسهد و نویم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! دواپی جووزهر چووه لای گوشتفروۆش و دیناریکی دا و گوشتی کری و وردهی دینارهکهی لای گوشتفروۆش جی هیشت. نان و گوشتهکهی هه لگرت و به ره و مال بووه وه. تهماشای کرد براکانی داوای چیشت له دایکی دهکن و ئه ویش ده لیت: نان به خوتاندا بگرن تا براکه تان دیته وه. ئیدی دایکی چیشتی بۆ لینان و براکانی وهک دیو دهستیان به خواردن کرد. دواپی جووزهر دیناره زیړهکانی دا به دایکی و پنی گوت: دایکه گیان، ئه م زیړانه بگره و با لات بن. هه کاتیک براکانم هاتن و داوای خواردنیان لی کردی، به م زیړانه خواردنیان بۆ بگره بۆ ئه وهی تا هاتنه وهی من به برسیتی نه میننه وه." جووزهر شوهی به دلکی ئاسووده وه خوت و له گه ل تا وه لاتنی به یانی توپی هه لگرت و به ره و گولی قاروون وه ری کت و ویستی توپه که هه لبا، کابرایه کی مه غریبی به سواری هینستریکه وه په یدا بوو. له مه غریبییه کهی دوینی کوک و پۆشته تر بوو. هه گبه یه ک به پاشکوی هینستریکه یه وه بوو که هه ر لایه ی قوتوویه کی تیدا بوو. سللوی له جووزهر کرد. جووزهر گوتی: 'سللو له توش.' کابرا گوتی: 'دوینی مه غریبییه کی وهک من به سواری هینستریکی وهک ئه مه وه، هاته ئیژه یا نا؟' جووزهر ترسی لی نیشت و شته کهی شارده وه و گوتی: 'ئاگام له شتی وا نییه.' کابرا گوتی: 'مه گه ر تو ده ستیت نه به سته وه و نه تخسته گوله که وه؟ ئه ی پنی نه گوتی: 'ئه گه ر ده ستم له ئاوه که هاته دهر، خیرا توپه که م بۆ هه لده و دهر میننه. ئه گه ر لاقه کانم هاتنه سه ری، وازم لی بیته و هینستریکه به ره بۆ شه میعه ی جووله که، ئه ویش سه د دینارت ده داتی؟' جا کاتی تو ئه وت خسته گوله که وه، لاقهکانی ئه و سه رئاو که وتن و تو هینستریکه کت برد بۆ لای جووله که که، ئه ویش سه د دیناری دایتی. جووزهر گوتی: 'باشه که خۆت هه موو ئه م شتانه ده زانی، بۆ ده پرسسی؟' مه غریبییه که گوتی: 'ئاخر ده مه وی ئه وهی به براکه مت کرد، به منیشی بکهی.' ئه و جار په تیکی ئاوریشمینی دهرهینا و دای به جووزهر و پنی گوت: 'ده ستم به سته وه و بمخه گوله که وه. نه گه ر منیش وهک براکه م لی هات، ئه و هینستریکه به ره بۆ جووله که که و ئه و سه د دینارت ده داتی.' جووزهر که قسهکانی بیست، گوتی: 'وهه پیشه وه.' مه غریبی هاته پیتش و جووزهر توند دهستی به ست و خسته گوله که وه. کابرا نوقم بوو. جووزهر ماوه یه ک چاوه پنی کرد، له پر لاقی هاته دهره وه. جووزهر له بهر خۆیه وه گوتی: 'ئه مه ش چوو. ئه گه ر خودا بیه وی، ئه و هه موو رۆژی له و مه غریبییه یانه دینه لای من و ده یانبه ستمه وه و ده یانخه مه ئاوه که وه و دهرمن و بۆ هه ر مردوویکیش سه د دینارم پی دهری.' ئه و جار هینستری برد و چوو بۆ لای شه میعه. که شه میعه ی جووله که چاری پنی کت و گوتی: 'یه کیکی دیکه ش مرد! کوپه چش له مردنی. تو خوش بی، پاداشی چا وچنۆک و هه لپه کاران

هر ٺه مهيه. 'دوايي هيستره كه ي لئ وهرگرت و سه ديناري زيري دايي.

" 'جوزهر زيره كانى له كوشى كرد و به رهو لاي دايكى تى ته قاند. دايكى گوتى: 'ٺم زيرانهت له كوئ بوون؟' جوزهر به سه رها ته كه ي بؤ گيڙاوه. دايكى گوتى: 'ئيدى به لاي گولي قارووندا نه چي. من ده ترسم ٺو مه غريبييه ته شتيكت به سه ر بيتن. 'جوزهر گوتى: 'دايكه گيان، خو من به ٺاره زووي خويان نه بي، نايانخه مه گوله كه وه. ئينجا چؤن ده ست له م كاره هه لبرگم كه له ماوه يه كي كه مدا سه د ديناري زيرم ده ست ده كه وي؟ به خودا وازى لئ ناهينم و پيم له گولي قاروون نابرم تا تووي مه غريبييه كان نه بريته وه و تاقه واريان مابي.'

" 'وا بوو بؤ رؤزى سنيه ميس چووه وه بؤ گولي قاروون. له ناكاو مه غريبييه كي ديكه به سواري هيستره وه پيدا بوو، به لام له دوو مه غريبييه كه ي ديكه كوك و پؤشته تر بوو و رويي كرده جوزهر و گوتى: 'سلاو جوزهر ي كور ي عومر. 'جوزهر له دلي خويدا گوتى: 'باشه ٺوه چؤنه كه گشت مه غريبييه كان ده مناسن؟' كه جوزهر سلاوه كه ي ستانده وه، كابرا گوتى: 'بؤم بگيڙه وه، كه س له مه غريبييه كان ليره وه تپه پيون؟' جوزهر گوتى: 'به لي، دووانم ديوه. 'كابرا گوتى: 'ٺه ي چيان لئ هات؟' جوزهر گوتى: 'ده ستيانم به سه ته وه و خستمه ٺم گوله وه و نوqm بوون. جا ئيسا توره ي تويه. 'مه غريبييه كه پينگه نيني به سه كه ي هات و له هيستره كه دابه زى و هاته پيشه وه و به جوزهر ي گوت: 'چيت به وان كرد، به منيشى بكه. 'په تينكى ئاوريشمى دهره يتا و گوتى: 'خيزا وهره ده سه ته كانم بيه سه ته وه وا كات تپده په رئ. 'جوزهر چووه پيشه وه و ده سه ته كانى توندتر له دووانه كه ي ديكه به ست و خستيه گوله كه وه و چاوه پروانى بوو تا له ناكاو ده سه ته كانى مه غريبييه كه له ٺاوه كه هاتته دهره وه و به جوزهر ي گوت: 'توره كه م بؤ هه لده. 'جوزهر توره كه ي بؤ هه لدا و رايكيشا. ته ماشاي كرد كابراي مه غريبي دوو سووره ماسى وهك مه رجاني به ده سه ته وه يه. كابرا به جوزهر ي گوت: 'ٺو دوو قوتووه ي به خوچينه كه وهن بيانه يتنه سه ره كه يان بكه وه. 'جوزهر قوتووكانى هيتا و سه ره كانيانى هه لگرت. مه غريبييه كه هه م ماسيه كي خسته قوتوويه كه وه و سه ره كانيانى توند به ست. باوه شى له جوزهر دا و ماچى كرد و پي گوت: 'ٺو خودايه تو له هه ر سه ختى و به لايهك رزگار بكا. به خودا ٺه گه ر تو ٺو توره ت بؤ هه لئه دامايه و دهرتنه هيتا باماره، من ده ستم له م دوو ماسيه به ر نه ددا تا ٺه وه ي له ٺاوه كه دا نوqm ده بووم و ده خنكام. 'جوزهر گوتى: 'قوربان، سويندت ده دم به خودا كه من له كارى ٺو دوو مه غريبييه ي ديكه كه نوqm بوون، ٺاگادار بكه وه و راستى ٺم دوو ماسيه م پي بلئ و باسى ٺو جووله كه يه شم بؤ بكه.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ٺه مشه ويش كوتايى پي هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بؤ شه ويكى ديكه.

که زهوی شهسهد و دهیم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکۆ! کاتیک جووزهر داوای کرد راستی بابهتی ئەو مهغریبیانه و جووله که که ی پێ بلی، مهغریبییه که گوئی: 'ئەو دوو مهغریبییهی خنکان، برام بوون. یه کیکیان ناوی عه بدوسسه لام و ئەوی دیکه یان ناوی عه بدولئه حهه بوو. منیش ناوم عه بدوسسه مهه و جووله که که ش ناوی عه بدورپر هیمه. ئەویش ههه برامانه و جووله که نییه و موسلمانی مالیکی مهزه به. باوکمان کردنه وهی بوخچهی نههینی و زانستی پیوار و دیتنه وهی گههچ و زانستی داهاتوویی فیز کردین. وا بوو زانستان له پلهیه کدا بوو، نرناش و جنۆکان گوێزایه لمان بوون. باوکمان ناوی عه بدولوه دوود بوو. که کوچی دواپی کرد، سامانیکی زۆری بۆ چی هیشتهین. ئیعه سامانه که یمان له نیو خۆماندا بهش کرد و کتیبه کانیش ههروه تر. بۆ کتیبه کیشه که وهه نیوانمانه وه. مامۆستا که ی باوکمان که ناوی 'کههینولئه بهن' بوو، هات کیشه که مان چاره سهه بکات، گوئی: 'ئەو کتیبه م بۆ بینن.' کتیبه که مان بۆ برد. کتیبه که ناوی 'ئه ساتیرو لئه وهه لین' بوو و هاوشیوهی نه بوو. ههچ نرخی که بههه ره ی نه بوو، چونکه ناوی هه موو که نه جینه کان و وهه لایه رازه کان و گشت زانستیکی داهاتوویی و جادووی تیدا بوو. مامۆستا گوئی: 'ئێوه وهکو نه وهی منن. ستهه نه ههچ کامتان ناکهه. ههه کامتان بیهه وئ، دهه تانی کتیبه که بۆ ئەو بیت، بهه لام دهه بیت که نهی شهه مردل بکاته وه. گوئی کهه روونی و سوورهه دان و ئەهنگوستیله و شمشیره که ی ناوی دهه بههینیت. جا ئەو ئەهنگوستیله یه نرناشیکی ههیه 'شریخه ی ههوره گر مه ی پێ دهه لین.' ههه که سهه بیته خاوهنی ئەو ئەهنگوستیله یه، ههچ پاشایه که بههه ریدا زال نایه. جا ئەهه گر بیهه وئ هه موو سهه ره ی بخاته ژیر دهه سهه لاتیبه وه، ئەوه دهه تانی. ئینجا شمشیره که ش نههه که سهه یکه له کیلانه که ی هه لیکیشیت و بههه ره و پووی سووپایه که نامازه بکا و بیجوولینیته وه، ئەوا ئەو سووپایه له جیوه شکست دههینن. ئەههه هه لگری شمشیره که بلیت ئەو سووپایه بکوژه، ههه لهه ساتهه دایه شکی ئاگری که دهه دهه په ریت. بهه لام تاییه تهه ندی گوئی کهه روونه که ئەوه یه که ئەههه ههه که سهه یکه بیته خاوهنی و بیهه ویت هه موو شهه ره کان له روژهه لاته وه تا روژئاوا بیینن، دهه تانی. نیازی ههه لایه کی ههه ی، گویه که بۆ ئەو لایه دهه جوولینی و سههیری دهه کا و شهه ره کانی ئەو ناوچه یه بهه خه لکه کانیانه وه دهه بینن. ئەههه له شهه ریک توور بی، گویه کهه رووه و خۆر دهه گری و داوای سووتانی ئەو شهه ره دهه کا، دهه موده سهه ت ئەو شهه ره ش دهه سووتن. ئەهه جار ههه که سهه یکه لهه سووره یه له چاوی بدا، که نه جینه کانی ژیر زهوی دهه بینن. بهه لام من مهه رچیکم بۆ تان ههیه. ئەویش ئەوه یه ههه که سهه نهه تانی ئەو که نه جینه بکاته وه، ئەم کتیبه ی نادریتی. ههه که سهه یکه ی ئەو که نه جینه بکاته وه و ئەو چوار شهه م بۆ بههینی، کتیبه که با له من وهه رگری.

که ماموستاکه‌ی باوکمان ئەم قسه‌یه‌ی کرد و مهرجه‌که‌ی دانا، ئیمه به مهرجه‌که قایل بووین. ئەوجار گوتی: 'پۆله‌کانم، ئەوه بزائن که گهنجینه‌ی شه‌مردل له‌ژیر ده‌سه‌لاتی کورانی ئەحمەر پادشا دایه و باوکی ئیوه زۆری هه‌ولی کردنه‌وه‌ی گهنجینه‌که‌ی دا، به‌لام نه‌یتوانی. کورانی ئەحمەر پاشا له ولاتی میسرر چوونه گۆلینکه‌وه که گۆلی قاروونی یی ده‌لین و باوکی ئیوه‌یان ده‌سته‌وسان کرد. باوکتان چوو بۆ ئەو گۆله و نه‌یتوانی ده‌ستی پێیان بگا. ئاخر گۆلی قاروون جادووی به‌سه‌ردا کرابوو.

لینه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی یی هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و یازدهیم هاتمه

گوتی: "خاوه نشکۆ! که هینولته بتهن به منداله کانی عه بدلولوه دوودی گوت: 'کاتیک باوکتان نهیتوانی گهنجینهی شه مردل بکاته وه، دهردی دلکه ی بۆ من هه لڤشت و منیش به ژماره بوم لیکداوه دیتم ئه و گهنجینه یه به سه ر کورپیکدا نه بی ناکریته وه ئه ویش ناوی 'جووزه ره'، که ئه و ده بیته هۆی ئه وه ی کورانی ئه حمره پاشا بگیری. ئه و کورپه، ماسیگره و له گۆلی قاروون تووسب ده بن. به لام جادووی ئه و گۆله به تال نابی هه تا ئه و جووزه ره ده سه تکانی ناواکاره که نه به سه ستیته وه و نه یخاته نیو گۆله که وه. ئینجا داواکار ده بیته له گه ل کورانی نه حمره پاشادا به شه رپ. ئه گه ر گهنجینه ی شه مردلی به سه مه ت بووبی، ئه وه کورانی نه حمره پاشا ده گریته. ئه گه ریش به ختی نه به یینی، ئه وه تیندا ده چیت و لاقه کانی له ناوه که یینه دهر وه. ئه و که سه ی رزگاریشی بیی و به سه ریاندا زال بی، ده سه تکانی دینه دهر وه. ئه وده م ده بیته جووزه ره توپی بۆ بۆ به اویت و له گۆله که دهری به یینیته وه. 'کاتیک که هینولته بتهن ئه م قسه انه ی بۆ کردین، ئه و دوو برایه م گوتیان: 'ئیمه ده چین کورانی نه حمره پاشا ده گرین.' منیش هه ر به و نیاز وه هاتمه دهر. به لام ئه و برایه مان که خۆی خسته وه ته سه ر شیوه ی جووله کان، گوتی: 'من نه پتویستم به و کتیبه یه و نه به دوای کردنه وه ی ئه و گهنجینه یه شدا ده چم.' ئیدی ئه و سیانه مان له گه ل ئه ودا رینکه و تین که ئه و به بیچی جووله که یه کی بازرگاندا بیته میسر تا ئه گه ر هه ر کامیکمان مردین، ئه و هه گبه و هیستره که وه ر بگریته وه و سه د دینار بدات به تو. وا بوو یه که م برام که هاته لات، کورانی نه حمره پاشا کوشتیان و دووه میس ههروه تر، به لام نه یانتوانی به سه ر مندا زال بین. من نه وانم گرت. 'جووزه ره گوتی: 'ئه ی که گرتنت، ئیستا له کوین؟' مه غریبییه که گوتی: 'ئه ی مه گه ر نه تدی خسته منه نیو ئه و دوو قوتو وه وه و به ندیم کردن؟' جووزه ره گوتی: 'خۆ ئه وانه ماسی بوون.' مه غریبی گوتی: 'ئاخر ئه وانه درنجن چوونه قالبی ماسییه وه، به لام جووزه ره، نه وه بزانه گهنجینه ی شه مردل به رووی تو دا نه بی، ناکریته وه. ئایا به گویم ده که ی له گه ل مندا بیی بۆ شاری فاس و مه کناس، بۆ ئه وه ی گهنجینه که بکه یته وه هه تا منیش تو بیتیا ز بکه م و به دلی خۆشه وه بگریته وه نیو خزم و خویشانت؟' جووزه ره گوتی: 'قوربان، دایکم و براکانم له ئه ستۆی من.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بی هات و شه هزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی شهشسه و دوازدهیم هاتمه

گوتی: "خاوهنشکۆ! جووزهر به مهغریبیه کهی گوت: 'من ئەگەر له گەل تۆدا بێم، که سه نیه نانیاں بۆ پهیدا بکا.' مهغریبی گوتی: 'کۆره ئەمه خۆ کیشه نیه. تۆ ئەگەر خه می کوزه رانی ئەواته، ئەمن ههزار دینارت دهدهم و بیده به دایکت با تا تۆ دینتهوه، له وه خه رج بکا. به هاتن و گه رانه وه ت زیاد له چوار مانگت پین ناچن.' جووزهر که باسی هه زار دیناری بیست، گوتی: 'قوربان تۆ هه زار دیناره که بینه تا من بیده م به دایکم.' کابرا هه زار دیناره کهی ده رهینا و داین. جووزهر وه ریگرت و بر دییه وه دای به دایکی و پیشی گوت سه فه ریکی ئاوام له پیشه، تۆ ئەم هه زار دیناره بگره بۆ خۆت و براکانمی خه رج بکه. من له گەل ئەو مه غریبیه دا ده چم بۆ مه غریب و له چوار مانگ زیاتریشم پین ناچن و له م ماوه که مه دا قازانجیکی زۆر ده که م. جا دایکه گیان، تۆش دۆعای خیرم بۆ بکه.' دایکی گوتی: 'پۆله جووزهر، مه مخه ترس و دله راکۆوه. ئاخه ده ترسم شتیکت به سه ر بێ.' جووزهر گوتی: 'که سێک که خودای گوره ئاگای لینی بێ، باکی به هیچ نیه. ئینجا ئەو کابرا مه غریبیه ش که سێکی باشه.' دایکی گوتی: 'خودا دلێ ئەو مه غریبیه به پاکی بیلێته وه. پۆله گیان، بپۆ به شکم شتیکت بداتی.'

"جووزهر مالاوایی له دایکی کرد و چوه وه لای عه بدوسسه مه، ئەویش پینی گوت: 'راویژت به دایکت کرد یا نا؟' جووزهر گوتی: 'به لێ قسه م له گەل کرد و مالاواییم لێ کرد.' ئەو جار مه غریبی به جووزهری گوت: 'وه ره سوار به.' جووزهر له پاشکۆی مه غریبی سوار. له نیوه پۆوه تا عه سر به رپۆه بوون. جووزهر برسی بوو و هیچ خوار دینکیشی به مه غریبیه که نه بینی، گوتی: 'قوربان ده لێی بیرت چوه تویشوو بینی؟' کابرا گوتی: 'مه گەر برسیته؟' جووزهر گوتی: 'ئه ری وه لا برسیمه.' کابرا گورج له گەل جووزهر دا دابه زین و خوجینه کهی هینا و به جووزهری گوت: 'کاکه، چیت ده وئ؟' جووزهر گوتی: 'هه رچی هه بی خراپ نیه.' مه غریبی گوتی: 'تۆخودا هه زت له چیه پیم بلێ.' جووزهر گوتی: 'نان و په نیرم پین خۆشه.'

"کابرا گوتی: 'کۆره داماو، ئەوه چیه، داوای ده کهی؟ ئەتۆ شایانی زیاتری. داوای خوار دینکی باش بکه.' جووزهره گوتی: 'ئێستا به لای منه وه هه موو شتیکت باش و خۆشه.' مه غریبی گوتی: 'جووزهر، هه زت له مریشکی برژاو هه یه؟' جووزهر گوتی: 'ئأ.' کابرا گوتی: 'ئهی برنج که شه کری پتوه کرابی؟' جووزهر گوتی: 'ئأ.' ئیدی هه ر ئاوا هه ر ئەو نیوی چیشت و خوار ده مه نی خۆشی جوارجۆری هینا و ئەویش گوتی: 'ئأ.' تا بیست و چوار جۆر خوار دنی ناو دیز کرد. جووزهر له دلێ خۆیدا گوتی: 'باشه ئەم کابرایه شیته.'

چی؟ ئەم گەشتە خواردنە لە کوێ دینێ؟ خۆ نە کەلۆپەلی پینە و نە ئاگردانی شتی هەیه! خو من هیچی پێ نابینم! کابرا دەستی بە نێو هەگبە کەدا کرد، مەنجەلێکی زێرینی دەرھینا کە دوو مریشکی برژاوی تێدا بوو. دیسان دەستی بە نێودا کردووە، دەفریکی زێرینی دەرھینا کەبابی تێدا بوو. ھەروا لە هەگبە کەووە دەفر دواى دەفری دەر دەرھینا تا ئەو بیست و چوار جۆر خواردنەى دەرھینا کە گوتیوونی. جۆزەر بە بینینی ئەمە واقی وێر ما. کابرا گوتی: 'کۆرە داماو، بخۆ.' جۆزەر گوتی: 'باشە قوربان، مەگەر تۆ لەم هەگبەیدا ناندینت نروسست کردووە و چیشتلینەرت هەیه؟' مەغریبی پنی پینکەنی و گوتی: 'ئەم هەگبەیه جادوووییە و خزمەتکاریکی تێدایە کە ئەگەر لە یەک کاتدا داواى ھەزار خواردن بکەى، بۆت دینێ.'

" دواى دەستیان بە خواردن کرد و ئەوھى لە دەفرەکاندا ماو، مەغریبیە کە ھەر لەوێ رشتنی و دەفرەکانی خستەو نێو هەگبە کە. ئەوجار دەستی برد مەسینە یەکی دەرھینا. ئاومان خواردووە و دەستتوێژمان شوشت و نوێژی ئیوارەمان کرد. مەسینە کەى لە هەگبە کە خستەو. هەگبە کەى لە ھێستەرە کە نا و سوار بوو. ئەوجار بە جۆزەری گوت: 'یاللا سوار بە.' دواى لێی پرسى: 'دەزانی لە میسرەو تا ئێرە چەندە ریمان بریوہ؟' جۆزەر گوتی: 'ئەوہ لا نازانم.' کابرا گوتی: 'یەک مانگە ریمان بریوہ.' جۆزەر سەری سووێر ما. کابرا گوتی: 'جۆزەر پیت سەیر نەبێ. ئەم ھێستەرە جنۆکە یە و لە رۆژنیکا ساڵە رینەک دەبێ، بەلام من سەبارەت بە تۆ ھیناوشی لێ دەخۆرم.' رۆزیشن و لای ئیوارە لە جینەک دابەزین. نان و شتیان خوارد و وەرێ کەوتنەو، ئیدی ھەر ئاوا ھەتا چوار رۆژان، رۆژان تا نیوہشەو دەرویشن و نیوہشەو تا بەیانی دەخۆتن. جا ھەر شتی کە جۆزەر لە مەغریبی بوستایە، کابرا دەمو دەست لە هەگبە کە بۆی دەر دینا. رۆژی پینجەم کە یشتە شاری فاس و مەکناس. چوونە ناو شارەوہ. لە ناو شار ھەرکەس تووشیان با سلاوی لە کابرای مەغریبی دەکرد و دەستی ماچ دەکرد. ئەوہ بوو گەیشتە دەرگەى مالیک، لە دەرگەى دا. دەنگیک گوتی کینە لە دەرگە دەدا. مەغریبی گوتی: 'رەحمەت، کچی دەرگە کە بکەوہ.' کە دەرگە کراوہ، کچیکى رومانگ دەرکەوت. کچە بە لەنجە و خەرامانەوہ کەوتە پیشیان و سمتی با دەدا. جۆزەر بە بینینی ھۆشى لەسەر خۆی نەما و لە دلی خویدا گوتی: 'ئەمە دەبێ کچە پاشا بێ.' کابرا هەگبە کەى لە ھێستەرە کە کردووە و گوتی: 'بەگەر پێوہ.' لە پەر زەوی شەقی برد و ھێستەر رۆچوو و زەوی یەکی گرتەوہ. جۆزەر زێرەى کرد. کابرا گوتی: 'کۆرە جۆزەر مەترسە. فەرموو بچووہ ژووری.' کە چوونە ژووری، جۆزەر بە بینینی ئەو ھەموو فەرشە گرانبایی و کەلۆپەلە دانسقە و جوان و گەوہەرانە واقی وێر ما. ئەوجار مەغریبی بە کچەى گوت: 'رەحمەت، دا فلان بوخچەم بۆ بینە.' کچە بوخچە کەى بۆ ھینا. مەغریبی کەوا یەکی دەرھینا کە بابی ھەزار دینار بوو و بە

جوزهری گوت: 'ئەمە لە بەر کە.' جوزەر لە بەری کرد، وەک یەکیک لە پاشاکانی
مەغریبی لی هات. دوایی کابرا دەستی بەنتو هەگبە کەدا کرد و خوار دەمەنی جورا و جوری
لە دەفری زێریندا دەرهیتا و لەسەر سفرە داینان. هەتا گەیشته چل جورە خوار دەمەنی.
ئەوجار بە جوزهری گوت: 'بخۆ و گلەیی مەکە.

لێره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەوشەویش کوتایی بی هات و شەهرزاد درێژە
چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی شه‌سه‌د و سیزده‌یم هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکوا! مغریبی گوتی: 'کامیانت پین خوشه له و بخو. شهرمی ناوی، ئی‌مه نازانین هزت له چیه. نه‌گه‌ر چیشتیکی دیکه‌شت پین خوشه ده‌نگ بکه با بۆت بینین.' جووزهر گوتی: 'قوربان، به خودا من هزیم له گشت خواردنیکه و رقم له هیچ نییه. تو له من مه‌پرسه. ئه‌وه‌ی به خه‌یال‌تدا دی، داینی.' جووزهر بیست پوژ لای کابرای مغریبی ماوه و ههر پوژ جلوبه‌رگیکی له بهر ده‌کرد. کابرا خواردنی جزاوجوژی له هه‌گبه‌که دهر ده‌هینا و هیچی نه‌ده‌کری و هیچی لینه‌ده‌نا. که پوژی بیست و یه‌که‌م هات، مغریبی گوتی: 'جووزهر هه‌سته ئه‌مرۆ پوژی‌هتی.' جووزهر له‌گه‌ل مه‌غریبیدا هه‌ستان و چوونه دهره‌وه‌ی شار. جووزهر به سواری یه‌ستریک و کابراش به سواری یه‌ستریک. هه‌تا ده‌مه‌و نیوه‌رۆ به‌په‌یوه بوون تا گه‌یشتنه پووباریکی شینی به‌خو‌ر.

"عه‌بدو‌سه‌مه‌دی مغریبی دابه‌زی و به جووزهری گوت: 'توش دابه‌زه.' جووزهریش دابه‌زی. عه‌بدو‌سه‌مه‌د به دوو کویله‌ی گوت: ئیوه برۆن. ئیدی یه‌کی یه‌ستریکیان برد و رویشتن. دوا‌ی ماوه‌یه‌ک یه‌کینک له دوو کویله‌یه‌ خه‌وه‌تیکه هینا و هه‌لیدا و دایبه‌ست. ئه‌وی دیکه‌شیان فه‌رشی هینا و له خه‌وه‌ته‌که‌دا رایخست و دۆشه‌ک و پشتی له ههر چواره‌وری خه‌وه‌ته‌که‌دا دانا. یه‌کینکیان چوو ئه‌و دوو قوتووه‌ بینیت که کابرای مغریبی ماسیه‌کانی تیخستبوو. ئه‌وه‌ی دیکه‌شیان هه‌گبه‌که‌ی هینا. مغریبی هه‌ستا له هه‌گبه‌که‌ چیشت و شتی دهره‌ینا و نانیا‌ن خوارد. ئه‌وجار مغریبی قوتووه‌کانی به ده‌سته‌وه‌ گرت، چاچۆلی^۱ به‌سه‌ردا خویندن تا شکان و پارچه‌پارچه بوون. له‌نیواندا دوو ده‌ستی به‌ستراو دهرکه‌وتن که ده‌یانگوت: 'بمانپاریزه ئه‌ی کاهینی دنیا! به ته‌مای چیمان لئ بکه‌ی؟' مغریبی گوتی: 'یا ده‌تانسووتینم، یا گه‌نجینه‌ی شه‌مردلم بۆ ده‌که‌نه‌وه.' گوتیان: 'به‌لین بئ گه‌نجینه‌ی شه‌مردلت بۆ بکه‌ینه‌وه، به‌و مه‌رجه‌ی جووزهری پاوچی ئاماده‌ بکه‌ی. ئاخ‌ر ئه‌و گه‌نجینه‌یه به‌ رووی ئه‌ودا نه‌بئ، ناکریته‌وه. هیچ که‌سه‌یکیش ناتوانیت بچیته‌ نیو گه‌نجینه‌که‌وه، جووزهری کوپی عومه‌ر نه‌بئ.' مغریبی گوتی: 'ئو که‌سه‌ی ئیوه ده‌تانه‌وی، هیناومه و نیستا لیزه‌یه. گوئی له قسه‌کانتانه و ده‌تانینیت.' به‌لینیشیان دا گه‌نجینه‌ی شه‌مردل بکه‌نه‌وه. ئه‌وجار مغریبی ده‌ستی کردنه‌وه.

"دوا‌ی ئه‌وه لوله‌ک و چه‌ند ته‌له‌ی عه‌قیقی سووری دهره‌ینا و ته‌له‌کانی به‌و لوله‌کانه‌وه هه‌لواسی و ئاگردانیکه ئاماده‌ کرد و ئاگری تیدا هه‌لگیرساند و بخووری هینا. ئینجا به جووزهری گوت: 'کاتیک من خه‌ریکی ویرد خویندنم. نابئ قسه‌ بکه‌م، ئه‌گینا به‌تال

^۱ چاچۆل: ته‌له‌سم، جادوو.

دەبیتەوہ. ئیستا فیرت دەکەم کە چی بکەیت تا کارەکه مان جێبەجێ بێ. 'جووزەر گوئی: 'زۆر باشەفیرم کە. 'مەغریبی گوئی: 'کاتن من ویرد دەخوینم و بخورەکە دەکەم ناگرەکەوہ، ئاوی ئەم ڕووبارە وشک دەبی و دەرگەیکە زێرین بە قەد دەروازە ی شاریک دەردەکەوئ کە دوو ئەلقە ی گەوہەرینی پێوہیہ. تو بچۆ لای ئەو دەرگە یە و لەسەر یەک سێ جاری لێ دە. ئەوجار گوئیت لە دەنگیک دەبیت کە دەلی: 'ئەوہ کێیە لە دەرگە ی گەنجینەکان دەدا؟' تۆش لە وەلامیدا بلی: 'منم جووزەری ڕاوچی کوپی عومەر. دەم و دەست دەرگە کە بە ڕووتدا دەکریتەوہ و کەسیک بە شیر ی ڕووتەوہ دیتە دەرەوہ و دەلی: 'ئەگەر تۆ جووزەری، گەردنت بینە تا سەرت لە لەشت جیا بکەمەوہ. 'تۆ ترست نەبی و ملت مەکشیتەوہ. ئەو ھەر کە دەست بەرز بکاتەوہ لە ملت دا، لە جێوہ لەبەردەمتدا دەکەوئ و دەمرئ و ناتوانئ ھیچت لێ بکا. ئەگەر سەرپیچی بکە ی، ئەوہ دەتکوژی. جا کاتیک جادووەکە ی ئەو ھەلدەوہ شیتیتەوہ، لە دەرگە کە دەچیتە ژوورەوہ و دەرگە یەکی دیکە دەبینی. لەو دەرگە یەش بدە، سواریک کە ڕمیکی لە سەر شانە دیتە دەرەوہ و دەلیت: 'چۆنە ھاتوویتە ئیرە خو نہ مرق و نہ جنۆکە کەس نەیتوانیوہ بیتە ئیرە؟' ئەوجار ڕمەکەت تی دەگریت، تۆ سنگی وەبەر بدە. ھەر کە بەرت کەوت، دەم و دەست کابرا خۆی دەمرئ. بەلام ئەگەر سەرپیچی بکە ی، ئەوہ دەتکوژی. دوا یی لە دەرگە کەوہ بچۆ ژوور و کابرایەک بە تیر و کەوانەوہ پەیدا دەبی و تیرت تی دەگری و تۆش سنگتی بۆ بکە قەلغان. کە تیرەکەت وئ کەوت، کابرا لە جێوہ گیانی دەر دەچی، بەلام ئەگەر سەرپیچی بکە ی. دەتکوژی. دوا یی لە دەرگە کە وەژوو کەوہ.

لیرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پی ھات و شەھرزاد دریزە ی چیرۆکە کە ی ھەلگرت بۆ شەو یکی دیکە.

که شهوی شهسهد و چواردهیم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! مغریبیه که به جووزهری گوت: 'له دهرگه که وه ژورور که وه و له دهرگه ی چوارهم بده. که دهرگه که کراوه، درندهیه کی زه به لاج دیته دهره وه و تو دست له زاری رو بکه. که بیهوئ قهپ له دست بگری، له جیره خوی ده توپن و هیچ زیانکت پین ناگا. نه و جار به ره و دهرگه ی پنجه م بچو و بلی: 'هو عیسا، به موسا بلی که دهرگه که بکاته وه.' که دهرگه که دهرگریته وه، دوو نه ژدیها ده بیینی که ده میان کردووه ته وه و به ره و رووت دین. تو لینان مه ترسه و ده سته کانت به ده میاندا بکه و هر که گازت لی بگرن، خویان ده توپن و نه گهر سل بکه ی نه تهوئ به ره و روویان بییه وه ده تکرزن. دوا ی نه وه بچو لای دهرگه ی حه وتم و لئی بده. دایکت دیته دهره وه و پیت ده لی: 'سلوو، رو له گیان! من دایکت. تو بلی لیم دور که وه وه و جله کانت داکه نه. نه ویش پیت ده لی: 'من هقی تو مانگ و نو روژهم به سه رته وه یه، چون من رووت ده که یته وه؟' تو بلی: 'نه گهر جلوبه رگه که ت دانه کنی، ده تکرزم.' نه و جار سه یری لای دهستی راستت بکه که شیریک به دیواره که وه یه. نه و شیره هه لگره و پی بلی: 'جله کانت داکه نه.' نه و لیت ده پارپته وه و فیلت لی ده کات. تو به زه بیت پیتا نه یه. نه گهر کراسنیکی داکه ند، بلی: 'نه وانی دیکه ش داکه نه' و هه ره شه ی کوشتنی لی بکه، تا ته واری جله کانی داده کنی. که ناخرین کوتی داکه ند، گیانی دهرده چن و ده که وئ. له ویندا ته واری جادووه کان به تال ده بنه ته وه. له هه موو مه ترسییه کان رزگارت ده بی. نه و جار بچو نیو گه نجینه که وه و زیر و زیو به خه روار له وئ هه لپژراوه. گوینان مه دهری و له لای سه ره وه ی گه نجینه که دا ته ختیک هه یه که په رده ی به سه ردا دراوه. په رده که لا بده. شه مردلی جادووگهر له سه ری دانیشتووه. شتیکی گوینی به سه ره وه یه که وه ک مانگ دهره وه شه یته وه. نه وه گوی گه ردوونیه. شه یریکی به لاقه ده وه یه و نه نگوستیله یه که له قامکید، ملوانکه یه کیش به گه ردنیه وه یه که کلدانیکی پیوه یه. نه و چوار شتتم بو بیته. نه کا هیچ یه که له وانه ی پیم گوتی، له بیرت بچنه وه، نه گیان په شیمان ده بیته وه و ترس باله به سه ر ده کیشی. مغریبی هر وا قسه کانی چه ندپات کرده وه تا جووزهر گوتی: 'هه مووم له به رکردن، به لام کن توانایی بیینی نه م بیچه ترسناکانه ی هه یه؟ باشه چون ده کری له ناست نه م مه ترسییه گه ورا نه دا دان به خوتدا بگری؟' مغریبی گوتی: 'هیچ ترست نه بی، جووزهر، ناخر نه وانه هه موو قالبی بیگیان.'

"جووزهر پشتی به خودا به ست و، مغریبی بخوری له ناگردا سووتاند و ویردی خویند تا ناوی رووباره که وشک بو و ده گه ی گه نجینه که دهرکه وت. جووزهر چوه لای دهرگه که و لئی دا. دهنگیک هات، گوتی: 'نه وه کتیه نازانی رازه کان بکاته وه و له دهرگه ی گه نجینه ده دات؟' جووزهر گوتی منم، جووزهری کوری عومر. ده موده ست دهرگه کراوه

و که سیک به شیرى پروتەوہ ہاتە دەرەوہ و شیرى لہ جووزەر ھەلکیشا و گوتى: 'ئىستا ملت دەپەرىتم.' جووزەر ملی برده پيشەوہ. کہ راسا بە شیرەکە لہ ملی جووزەر دا، لەرئوہ بە لادا ہات و گيانى دەرچوو. بە ھەمان شينوہ لای دەرگەى دووہ و ستیہم تا شەشەم ھەر وای کرد کہ مەغریبىيەکە پنى گوتبوو. لە دەرگەى ھوتەمدا دایکى ہاتە دەرەوہ و سلأوى لئ کرد و گوتى: 'سلأو، پۆلە گيان!' جووزەر گوتى: 'تۆ کتى؟' ژنە گوتى: 'من دايکتەم. ھەقى شیر و بەخێوکردنتەم بەسەر تەوہیە. پۆلە گيان، تۆ مانگ و تۆ پۆژم بە کۆل گىزراوى.' جووزەر گوتى: 'جلەکانت داکەنە.' گوتى: 'تۆ منالى منى، چۆن پروتەم دەکەیتەوہ؟' جووزەر دەستى برد و شیرەکەى لہ دیوارەکە کردە و گوتى: 'دايدەکەنى يان ھەر ئىستا بەم شیرد بتکوژم؟' دواى مشت و مپىکى زۆر، ژنە يەکیک لہ جلەکانى داکەند. دیسان جووزەر ترساندى تا جگە لہ دەرپیتەک، ھىچى لہ بەردا نەما. ژنە گوتى: 'پۆلە گيان، مەگەر دلت لہ ئاسن و پۆلایە وا دەتەوئى رسوام کەى و عەرەتم دەرخەى؟ مەگەر ئەمە حەرەم نىيە؟' جووزەر گوتى: 'راسەکەى. قەیناکا دەرپىکەت دامەکەنە.' کە ئەمەى گوت، ژنە ھاوارى کرد و گوتى: 'جووزەر ھەلەى کرد. لئى دەن.' خزمەتکارانى گەنجینەکە لہ ھەموو لایەکەوہ وەک لیزمەى باران بەسەرىدا دابارىن ھەتا بىھۆش بوو. ھەلیانگرت و بردیانە دەرەوہى گەنجینەکە و دەرگەکانیان داخستەوہ. کە ئەویان کردە دەرەوہ، مەغریبى ھەلیگرتەوہ و ئاوى رووبارەکە وەک خۆى لئى ھاتەوہ.' "

لیرەدا بوو، ماوہى چىرۆکى ئەمشەویش کوتایى پى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆکەکەى ھەلگرت بۆ شەویکى دیکە.

که شوی شهسهد و بازدهیم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! عهبدوسسه مه د گوتی: 'کورە داماو، ئەو ه چیت کرد؟' جووزەر گوتی: 'تەواوی بەر بەسته کانم تێپەراند و جادوو ه کانم پوو چەل کردنەو ه تا گە پێشتمە دایکم و قسە لە نێوانماندا درێژە ی کێشما و ئەو دانە دانە جله کانی داکەند تا جگە لە دەر پێتە ک، هیچی لە بەردا نەما. ئەو جار گوتی: 'پسوام مە کە. دەر خستنی عەرەت حەر امە.' منیش بە زهیم پێیدا هات و دەر پێتە کیم پێ دانە کەند. ئیدی ئەویش یە کبە خۆ ی هاواری کرد: 'جووزەر هە لە ی کرد و لێ ی دەن.' دەم و دەست کۆ مە لێکم لێ کۆ بوونەو ه که نە مزانی لە کۆ یو ه پەیدا بوون. ئەو ه ندە یان لێ دام، لە زمانیان خستم و بێهۆش بووم.' مە غریبی گوتی: 'ئە ی پێم نە گوتی سەر پێتە ک قسە کانم مە کە؟ ئە گەر تۆ دەر پێتە ک پێ داکە ندبا یە، ئیستا کارمان تە وان ببوو، بە ئاوات دە گە یشتین. بە لام مادەم هە لە ت کرد، تازە دە بی هە تا سالیکی دیکە ئە مە رۆ لای من ب مینیبەو ه.' ئەو جار مە غریبی و جووزەر سواری یە سترە کان بوونەو ه و گە رانەو ه بۆ شاری فاس.

" 'جووزەر لای مە غریبی ماو ه و هەر رۆژی دە ستیک جلی شکۆ مە ندانە ی لە بەر دە کرد تا وا بوو سالیکی تێ پەری و رۆژی دیاری کراو هات. مە غریبی بە جووزەری گوت: 'ئە مە رۆ رۆژی دیاری کراو ه. هە ستە با بچین بە لای گەنجینه که مانەو ه.' جووزەر گوتی: 'بە سەر چاو.' ئیدی مە غریبی ئەو ی لە گەل خۆ ی برد بۆ دەر وە ی شار. دوو کۆ یله که بە دوو یە سترەو ه ئەو ی و یستا بوون. خیرا سواری یە سترە کان بوون و وەر ی کە و تن تا گە یشتە پووبارە که. کۆ یله کان خێو ه تیان هە لدا و فە رشیان راخست. مە غریبی دە ستی بە نێو هە گبە دا کرد و خواردنی دەر هینا و چیش تیان خوارد. دوا یی لوولە ک و تە تە له کانی دەر هینا و ناگری کردەو ه و بخوری نامادە کرد. بە جووزەری گوت: 'وەرە با لە سەر پراو ه پیت بلیم چی بکە ی و راسپاردە کانت پێ بلیم.' جووزەر گوتی: 'قوربان، ئە گەر ناوی خۆم لە بیر چوو بیتەو ه، ئە وانەم لە بیر نە چوو نە تەو ه.' مە غریبی گوتی: 'ناگات لە گیانی خۆ ت بێ و وا مە زانە ئەو ژنە دایکە، بە لکو چا چۆ لە و لە تە شکی دایک تدا یە بۆ ئەو ی تۆ بە هە لە دا بیا. جاری پێشوو بە زیندووی لە دە سستیان دەر چووی، ئەم جارە هە لە بکە ی، دەر ناچی.' جووزەر گوتی: 'ئە گەر هە لە بکەم، هە قم ئەو یە ب م سووتین.'

" 'ئەو جار مە غریبی بخوری لە ناگرە که دا سووتاند و ویردی خویند تا ئاوی رووبارە که وشک بوو، دەر گە که دەر کەوت. جووزەر چو و لە دەر گە که ی دا. دەر گە کراو ه. هە موو جادوو ه کانی بە تال کردەو ه تا گە یشتەو ه دایکی. دایکی گوتی: 'سلاو، رۆ لە گیان.' جووزەر گوتی: 'لە کوی من رۆ لە ی تۆم، کلاو؟ یاللا جله کانت داکە نە.' ژنە بە تە ما بوو دیسان فیلی

لئى با، خاوه خاوى دەکرد و دانەدانە جەلەكانى داكەند، جگە لە دەرىنكەى، هيجى لە بەردا نەما. جووزەر گوتى: 'گلاو، دەرىنكەشت داكەنە.' ژنە دەرىنكەى داكەند و دەم و دەست گيانى دەر چوو. جووزەر چووە ژوورەوہ سەيرى كرد، زىر و زيو وەك خيز و خۆل ھەلرژاود. بە ھىندى نەگرتن. لە سەرۆوى گەنجينەكەدا چووە ژوورىكەوہ شەمردلى جادووگەرى دى. تەماشای كرد شيرينكى بە قەدىيەوہيە و ئەنگوستيلەيەك لە قامكيدا، كلدانىك لە مليدا و گۆى گەردوونيشى بە سەرەوہيە. جووزەر لئى چووە پىشەوہ و شيرەكەى لە قەدى كردەوہ و ئەنگوستيلەكەى لە قامكى دەر ھىنا و كلدانەكەى لە ملی داكەند و گۆى گەردوونىيەكەشى لە سەرى ھەلگرت و ھاتە دەرەوہ. دەنگى تەپلىكى بىستت كە ديانكوتا و خزمەتكارانى گەنجينەكە ھەموو دەيانگوت: 'جووزەر، پىرۆزت بىت ئەو گەنجەى پىت بەخشرا.' ئىدى بەردەوام تەپليان لىدا تا جووزەريان بەرئى كردە دەرئى و گەيشتەوہ لای مەغرىبى. ئەو جار مەغرىبى بخور و شتەكەى خستە لاوہ و ھەستا و جووزەرى لە باوہش گرت. جووزەر ئەو چوار شتەى دايى كە لە گەنجينەكە ھىتابوونىە دەرەوہ. مەغرىبى شتەكانى لئى وەرگرت و بانگى كۆيلەكانى كرد. كۆيلە خيوەتياں ھەلگرت و يەستريان بۆ ھىتان و سوار بوون و گەرانەوہ بۆ شارى فاس. مەغرىبى دەستى برد لە نيو ھەگبەكەدا خواردنى جۆراوچۆرى ھىتا دەر و لە سەر سفەرەكەى دانا و بە جووزەرى گوت: 'بخۆ، برا گيان.' جووزەر ھەتا تىرى خوارد، خواردى. دواى مەغرىبى چىشت و شتەكەى كردە دەفرى ديكەوہ و دەفرەكانى خستەوہ نيو ھەگبەكە و بە جووزەرى گوت: 'جووزەر، لەبەر خاترى من لە شار و خزم و كەس و كارى خۆت دوور كەوتىنەوہ و ئاواتى منت وەدى ھىتا، ئەگەر ھەر ئاواتىك ھەيە داواى بكە—تۆ شايانى ھەموو شتىكى.' جووزەر گوتى: 'قوربان، ئاواتى من بە خدا بەدى دى، بەلام من پىم خۆشە ئەو ھەگبەيم بەدەيەى.' مەغرىبى ھەگبەكەى دايى و گوتى: 'ئەگەر لەمەيش باشترت داوا بكردايە، دەستم بە رووتەوہ نەدەنا. بەلام دامار، خو ئەم ھەگبەيە جگە لە خواردن ھىچ سوودىكى ديكەى نىيە. ئاخىر تۆ گەلىك سەختىت چەشتووہ، من بەلنىم دابوویتی كە بە دلى شادەوہ بنگەرېتمەوہ نيو خزم و خویشت. ئىستا لەم ھەگبەيە بخۆ و ھەگبەيەكى ديكەشت دەدەمى كە پرە لە زىر و گەوہەر. جا كە گەرايتەوہ شارى خۆت دەست بە بازىرگانى بكە. چۆنەتى دەرىنكەى خواردنەكان لە ھەگبەكەش بەو جۆرەيە كە دەستى بۆ درىژ دەكەى و دەلئى: 'ئەى خزمەتكارى ئەم ھەگبەيە، بىكە بە خاترى ئەو ناوانەى لەم ھەگبەيدان فلان جۆر خواردنم بەرى.' دەم و دەست ئەو جۆرە خواردنەت دەداتى كە داوات كردووہ و ئەگەر پۆژى داواى ھەزار خواردن بكەى، سستى نانويئى.' دواى ئەو ھە ناردى كۆيلەيەك بە يەستريكەوہ ھات و ھەگبەيەكى پر لە زىر و گەوہریشى ھىتا و بە جووزەرى گوت: 'سواری ئەم يەستىرە بە و ئەو كۆيلەيەش لەپىشتەوہ دەروا و رېتويئت دەبن و دەتخاتە سەر ئەو رېيەى كە بەرەو مال و ولاتى خۆت دەچى. كاتيكيش گەيشتییەوہ مالى، ھەگبەكە لە يەستىرەكە بكەوہ و

یەستەرەکه بە کۆیلەکه بسپێرە. لای کەسێش باسی ئەو نەهێنێه مەکه. دەی بە خۆدام سپاردی. 'جووزەر گوتی: 'خودا لیت بە زیاد کا.'

" 'جووزەر هەگبەکهی لە یەستەرەکهی نا و بۆخۆشی سوار بوو، کۆیلەکهش لەپنشیهوه دەرویشت. ئیدی بەو شیوهیه پزۆشتن ئەو پزۆه و شهوهکهشی هەتا بەیانی بەپزۆه بوون. نەگەل تاوههلاتی بەیانی لە دەروازهی میسر وهژوور کهوتن. بە نیو شاردا دەپزۆشتن که جووزەر چاوی بە دایکی کهوت دانیشتبوو سووالی دەکرد. هەرکه دایکی دیت، تهواو تیک چوو، خیزا لە یەستەرەکه دابهزی و خۆی بەسەر لاقی دایکیدا دا. دایکی که جووزەری دیت ناسییهوه و دەستی بە گریان کرد. دواي کهمیک گریان و دلخۆشی دانەوه، جووزەر دایکی سواری یەستەرەکه کرد و بۆخۆشی لە دواوهی سوار بوو. چوونهوه مالهوه. دایکی لە یەستەرەکه دابهزاند و هەگبەکهشی داگرت و یەستەرەکهی بە کۆیلەکه سپارد. کۆیلە یەستەری وەرگرت و گهراوه. ئەویش و یەستەرەکهش هەردووکیان درنج بوون.

" 'جووزەر بە سووالکردنی دایکی زۆر نارەحت بوو، گوتی: 'دایکه گیان، براکانم چۆن خۆ شوکۆر باشن؟' گوتی: 'باشن.' پرسی: 'ئەي بۆچی پارسەکیت' دەکرد؟' گوتی: 'رۆله گیان، لە برساندا.' جووزەر گوتی: 'خۆ هەزار و سێسەد دیناری زێرم دایتی!' دایکی گوتی: 'ناخر براکانت بە فیل لێیان ستاندم و گوتیان که کەلوپەلی پێ دەکړن و بازرگانی پتوه دەکن. که زێرهکانیان لێ وەرگرتم، دەریانکردم و منیش لە برساندا دەستم کرد بە پارسەکی.' جووزەر گوتی: 'دایکه گیان، ئیستا که من هاتومەتهوه، خەفەت مەخۆ. ئەم هەگبەیه، پڕ لە زێر و گهوهەرە و شتی دیکهشم پتیه.' دایکی گوتی: 'رۆله گیان، تۆ بەختەوه ریت. خودا گهوره و سەربەرزت بکا. جا ئیستا هەستە شتیکم بۆ بینە با بیخۆم؛ دۆنیشەو هەر بە برسیتی خەوتووم.' جووزەر بزەي هاتی و گوتی: 'دایکه گیان، ئیشتیات لە هەر شتیکه پێم بلێ، هەر ئیستا بۆت ناماده دهکم. نە پتویستی بە کړینه و نە بە کەسیک که لیبینیت.' دایکی گوتی: 'ناخر رۆله، من هیچت پێ نابینم.' جووزەر گوتی: 'لەم هەگبەیهدا هەموو جۆره خواردنیک هەیه.' دایکی گوتی: 'هەر شتیک برسیتی بشکینێ، باشه.' جووزەر گوتی: 'دایکه گیان، قەناعەتکردن ئەو کاتە باشه که هیچ لە دەستدا نەبێ. جا ئیستا که هەموو شتیک لە بەر دەستدایه، کاتی قەناعەت نییه و کام شت خۆشتره دەبێ ئەوه بخوری، هەر خواردنیکت بوێ نامادهیه. ئەتۆ شایانی ئەوهی شتی زۆر باش بخۆی. دەي پێم بلێ چیت دەوی.' دایکی گوتی: 'رۆله گیان، خۆت حالی من دەزانی، کامهیان بۆ من گونجاوه، ئەوهیان بینە.' جووزەر گوتی: 'حالی تۆ ئەوهیه که مریشکی برژاو و برنجی شهکر بەسەرداکراو و هەنگوین و سهوزه و خواردنیک بخۆی که ببیەر و زەعفەرانی بەسەردا کرابی.'

پارسەک: سوال.

" 'دایکی پئی وا بوو، که جووزهر گالتهی پی دهکا و گوتی: 'پیم سهیره قسهی وا دهکهی! نهوه خهون دهیینی یان شیت بووی؟' جووزهر گوتی: 'باشه چیم کردووه و چیم کوتووه که به شیتیم بزانی؟' دایکی گوتی: 'تو باسی نهو هه موو خوارده گرانباپیانه م بؤ دهکهی که نه کهس ده توانیت بیانگری و نه به کهس لیده ندرین.' جووزهر گوتی: 'به گیانی تو، نهوهی گوتم، هه ر ئیستا نامادهی دهکه م.' دایکی گوتی: 'خو من هیچ به تو نابینم.' جووزهر گوتی: 'دا نهو هه گبه خالییه م بؤ بیته.' دایکی هه گبهی هه لگرت، سهیری کرد به تاله و هیچی تیدا نییه، هینای بؤ جووزهر. جووزهر دهستی به هه گبه که دا کرد و یهک به دواى یه کدا دهفری زیرینی دهر هینا تا تهواوی نهو خوارده مه نیانهی دهر هینا که گفتی به دایکی دا. دایکی گوتی: 'رؤله، خو نه م هه گبه بچووکه هیچی تیدا نه بوو! نهوه چون نه م هه موو شتانه ت لئ دهر هینا؟' جووزهر گوتی: 'دایکه گیان، نه م هه گبه یه کابرای مه غریبی پئی دام و چاچولی به سهردا خویندراوه. خزمه تکاریکی تیدایه نه گهر هه ر چیهکت بوئ، ناوه کهی پی ده لئی و ده لئی، 'نهی خزمه تکاری هه گبه که، فلان خواردم بؤ بیته.' دم و ده سست بؤت دینی. دایکی گوتی: 'منیش دهستی تیخه م و داواى خواردمی لئ بکه م؟' جووزهر گوتی: 'توش دهستی تیخه و داوا بکه.' دایکی دهستی پیدا کرد و گوتی: 'نهی خزمه تکاری هه گبه، بیکه به خاتری نهو ناوانه ی له هه گبه که دان فلان خواردم بؤ بیته.' له جیوه دهفریک له هه گبه که دا پیدا بوو، نهو خوارده نی تیدا بوو. ته ماشای کرد راست نهو شته یه که داواى کرد بوو. ئیدی هه ر داواى خواردمی ده کرد و ناماده ده بوو. نهو جار جووزهر گوتی: 'دایه گیان، که نانه که مان خوارده، نه م خوارده نانه بکه دهفریکی دیکه وه و دهفره کانی خو یان بخه وه هه گبه که وه. مه رجه نه م دهفرانه له ویدا بن. جا ئاگات له هه گبه که بی و رازه که ی له هه مووان بیوشه. هه ر کاتیکیش پیویستت به هه رچی بوو، له هه گبه که ی دهر بیته. بخو و لئی ببه خشه و له م هه گبه یه خواردم بؤ براکانیشم دهر بیته، من لیزه بم یان لیزه نه بم.'

" 'جووزهر و دایکی دانیش تیبون نانیان ده خوارده که براکانی وه ژوور که وتن. هه والی هاتنه وه ی جووزهر یان له دراوسیتکان بیستبوو. جووزهر له بهریان هه سستا و ریژی لئ گرتن و گوتی: 'فرموو دانیشن و نانه که تان بخون.' نهوانیش دانیشن و خواردیان. له تاو برسیتی لاواژ و بیهیز بوو بوون. ماوه یهک هه ر خهریکی خواردم بوون تا تیر بوون. نهو جار جووزهر پئی گوتن: 'ئیوارهش هه ر چیشتی خوشمان ده بی.' براکانی خوارده زیادییه که یان برده دهری و توشی هه ر هه ژاریک ده بوون. به شیان دها تا دهفره کان هیچیان تیدا نه ما و تهواو بوو. نهو جار دهفره کانیان هیناوه و جووزهر دهفره کانی دا به دایکی گوتی: 'دایکه، دهفره کان بخه وه هه گبه که وه.'

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نهوشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بؤ شه ویکی دیکه.

'ئىمه براين، برايهكى ديكه شمان ههيه كه زور شهراى و خراپه. كه باوكمان مرد، مال و سامانىكى زورى بۇ جى هيتشتين و دابه شمان كرد. ئو بهشى خۇى وەرگرت و كەس نازانى چى لى كرد. كه دەستى تەنگ بوو، رووى لى نايىن و لای دادوهر شكايهتى لى كردىن و داواى به شه مالى كرد و حاشاى له و به شه كرد كه وهرى گرتبوو. ئىمهش دژى وهستايه وه و سكالامان كرد. به لام له بهر چه چۆليانى ئىمه زيانمان كرد. ماوهيهك دەستى لى هه لگرتين. كه چى ديسان شكايهتى لى كردينه وه تا وا بوو هيچى به دهسته وه نه هيتشتين. ئىستا ش وازمان لى ناهينى و ژيانى لى تال كردووين. جا ده مانه وئى ئومان لى بكرى. سهرۆك گوتى: 'دهوتانن به جورىك و بيهينه لاي من، تا من گورج له كه شتى هاوئيم و به رپى كه م؟' گوتيان: 'ئىمه ناتوانين ئو بينين، به لام تو وهره بيه ميوانمان و دوو كه سى ديكهش له گه ل خۆت بيته. كاتيك ئو خوت، به هر پىنجمان ده يگرين و ده مى ده به سستين و له تاريكى شه ودا بيه ده ر و بۇ هر كوئيه كت ده وئى، بيهه. سهرۆكى ده ريا پنى فىلى چاك بوو. وا بوو گويتان: تو لاي ئتوارة وهره فلان كۆلان. يه كمان له سهرسووچى كۆلانه كه راده وه سستين و چاوه رپت ده بين. سهرۆك گوتى: 'زور باشه ئيوه برۆن.'

"ئەوان چوونەوه، ماوهيهك لاي جووزهر دانىشتن. سالم چووه پىشه وه و دەستى جووزهرى ماچ كرد. جووزهر گوتى: 'برا، ئەوه چى بووه؟' سالم گوتى: 'برا گيان، هاوړپيه كمان ههيه تا ئىستا چه ندين جار له مالى خويدا ميواندارى كردووين و ههزار چاكه ي ههزار چاكه ي له گه ل كردووين، ئەمرو دىتم و بانگه يشتى كردم، گوتم: 'من ناتوانم له براكه م جيا بيمه وه.' گوتى: 'ده ي براكه شت له گه ل خۆت بيته.' گوتم: 'ئو ناچيته مالى كه س. جا ئەگەر تو له گه ل براكانتدا ميوانى ئىمه بن، منه تبارمان ده كەن.' من پىم وا نه بوو بانگه يشتنه كه ي من قه بوول بكا، كه چى قه بوولى كرد و گوتى: 'ده ي بينه كوئى؟' منيش نيونيشانى ئيزه م دايه و گوتم كه له سهرسووچى كۆلانه كه دا چاوه رپتان ده بم. ئىستا له وه ده ترسم كه ئەوان بين و بارگرانى بن له سهر تو. ئايا له بهر خاترى ئىمه ئەمشه و ميوانداريان ده كه ي يا؟ جا ئەگەر پىتخوش نيهه، ئەوه ده يانبه ينه مالى يه كيك له دراوسىكان.' جووزهر گوتى: 'بۆچى مالى دراوسىكان؟ مه گەر مالى خۆمان تەنگه و هيچى تيدا نيهه؟ عه يبه بۇ تو پرس به من ده كه ي! ئەگەر خودا بيه وئى، ئەوه نده چيشت و شيرينيتان بۇ داده نيم، ئەگەر كۆمه ليك ميوانيش به ينيت، هيتستا نيوه ي چيشت و شيرينيه كان بمينته وه. ئەگەر منيش ليزه نه بووم، هه موو شتتلك له دايكم داوا بكەن. ده ي ئىستا برۆ ميوانه كانت بيته.' سالم دەستى جووزهرى ماچ كرد و چوو له سهرسووچى كۆلانه كه دا راوه ستا. نيزيك شيوخوران ميوانه كان پهيدا بوون. سالم بردنيه ماله وه. كه جووزهر چاوى پيتان كه وت، له به ريان هه ستا و سلاوى لى كردن و داينيشاندين، به لام ئو نه يده زانى چيان له بن سه ردايه. ئەوجار داواى شيوئى له دايكى كرد. دايكى چيشتى له هه گبه كه ده ر ديتا و جووزهر لينكا

يڪڏا دهگوت: 'فلان چيشست بينه و فلان كهباب بينه' تا چل جور خواردن داندرآ. كه نان خورا ، سفرهيان ڪو ڪردهوه و دهرياوانهكان وايران دهزاني ٿم ميواندارييه هي سالمه.

" 'نيزيڪ خهوتنان، شيرينييان بو هيتان و سالم خزمهتي دهکردن و جووزهر و سهليم -انيشتبوون. وا بوو ڪاتي خه و هات و خهوتن. ٿه وچار ٿهوان ههستان و به هر پينجيان -دم و دهستي جووزهريران بهست و برديانه دهري.' "

ليزه دا بوو، ماوهي چيروڪي ٿهوشهويش ڪوتايي پي هات و شههرزاد دريڙهي چيروڪهڪهي هه لگرت بو شهويڪي ديڪه.

که نهوی شهسه د و ههئده بيم هاتنهوه

گوټی: "خاوه نشکو! سه رۆک نهوی برده نيو که شتیه که و کاری پی سپارد. کاری جووزهر بیره گه یشت.

که پوژ بووه وه، براكانی هاتنهوه لای دایکی و گوټیان: 'دایه، ئیمه له خهودا بووین که جووزهر له گهل میوانه کاندان پویشتبوو. دایه، نهو برایه مان خووی به غه ربیبیه وه گرتوو و هر له بیر دیتنه وهی گه نچ دایه. ئیمه ناگامان لی بوو که له گهل مه غریبیه کان باسی نه وه بیان ده کرد که گه نجیکیان دیوه ته وه قه راره بچن ده ری بیتن، ده شیان گوت ده بی توش له گه لمان بی ده نا به ئیمه جینه جی نابی ' دایکی لینی پرسین: 'مه گه نه مشه و جووزهر له گهل مه غریبیه اندا بوو؟' گوټیان: 'نه ی مه گه نه ترانی دویشه و میوانی مه غریبیه مان بوو؟ به دنیاییه وه، جووزهر له گهل نه وان چوو. ده ی خودا رینی راستی پیشان بدا، خو نه و شوکور به ختی هه یه. دیسان زور شتمان بو دینته وه.'

" ئیدی دایکیان له تاوی جووزهر دهستی کرد به گریان. کوره کان گوټیان: 'گلار، نه وه بو بو جووزهر تاوا ده که ی و نه وه ندهت خوش ده وی. که چی بو ئیمه نه گه ر دیاریش نه بین، هر به دلشندا نایه و خه مت نابین و به دیتنه وه شمان دلخوش نابی. نه ی مه گه ر ئیمه ش کوری تو نین؟' دایکیان گوټی: 'با ئیوه ش کوری من، به لام ئیوه لاسار و خراپه کارن و چاکه تان بو من نییه. له و پوژه وه ی باوکتان مردوو، خیرم لیتان نه دیوه. به لام چاکه ی زورم له جووزهر دیوه و زوری چاو به سه رمه وه بووه. ئیستا هه قی خو یه تی بوی بگرم، چونکه زوری چاکه بو منیش و بو ئیوه ش بووه.' که کوره کان نه م قسانه یان لی بیست، جنیویان به دایکیان دا و لینیان دا و چوونه زووری هه گبه کانیا ن هینا و به دایکیان گوت: 'نه مانه هی باوکتان. زپر و گه وه ره کانیا ن له نیوان خو یاندا به ش کرد و له سه ر هه گبه جادووییه که لینیان بوو کیشه. سالم گوټی: 'نه مه یان ده بی بو من بی.' سه لیم گوټی: 'نه خیر، ده بی بو من بی.' لینیان بوو هه را و بگه وه بده. دایکیان گوټی: 'حه ک پوله، به زیاده بن! زپر و گه وه ره کانیا ن دابه ش کرد، ئیستا ده تانه وی نه مه ش به ش که ن؟ نه م هه گبه یه دابه ش نا کروی و هه یچ پاره و سامانیک به رانه ری نییه. نه گه ر شتیکی لی بکه ن، نه وه جادووه که ی به تال ده بیته وه و تاییه تمه ندیه که ی نامینی. نه مه لای من دانین، هر کاتیک هاتنه وه نان و چیشتی خوتان بخون، منیش پاروویه کتان له گهل ده خوم. نه گه ر پوشته وه په رداخم بکه ن، نه وه له پیاره تی خوتانه. ئیوه کوری من و منیش دایکتانم. له پیناو ئیوه دا زورم ره نچ کیشه وه. لیم گه رین با به ده ردی خومه وه بنالیم، هه ربینا براهه تان گه پاره و شه رمه زاری بوون.' قسه ی دایکیان به گوټیاندا نه چوو و نه و شه وه یان به نا کوی برده سه ر. پیاویک له

نیزیکانی دهرباری پادشاه، له مالی یه کیک له جیرانه کانیان میوان بوو، گوئی له ناکوکیه که یان بوو زانی چ باسه. که رۆژ بووه وه، نهو کابرایه چوه لای پادشا که ناوی شه مسوده وه له بوو و له و سرده مه دا پادشای میسر بوو. نهوی له بابته که ناگادار کرده وه. پادشا له رپوه ناردی براکانی جووزهریان هینا و نه شکه نهجی دان تا دانیان به هه گبه که دا نا. هه گبه ی لی ستاندن و کردنیه زیندانه و به نه اندازه ی پیویست مووچه ی بۆ دایکی جووزهر برپیه وه. نهوان ئاویان لی به سه ر هات.

" جووزهر سالیکی له خزمه تی سه رۆکدا بوو. پاش ساله که، رۆژیک له که شتیدا بوون که بایه کی توند هه لیکرد و که شتییه که ی به تهنگه ی کینوینکا دا و که شتی تیک شکا و هه موو خه لکه که ی ناو که شتییه که خنکان جگه له جووزهر که گه یشته که ناراهه که. له وپوه وه زنی گرت بهر هه تا تووشی کاروانیکی عه رهب بوو. به سه رهاتی خۆی بۆ گپرانه وه. پیاویکی بازرگانی خه لکی جه ده له گه ل کاروانه که بوو، به زه یی به جووزهر دا هات و پتی گوت: 'کوری چاک، له گه ل من وه ره وه، نه گه ر کاریک شتییم بوو، بۆم جیبه جی بکه و خورد و خوراک و پۆشاکیشته له سه ر من بئ تا ده تبه مه وه جه ده.' جووزهر زۆری پئ خۆش بوو. نیدی تا گه ی شته وه جه ده له خزمه تیدا بوو. بازرگان زۆری ئاگا له جووزهر بوو، ریزی بۆ داده نا. که وه رزی هه ج هات، بازرگان هه لویستی گرت بچئ بۆ که عبه ی و جووزهریشی له گه ل خۆی برد بۆ مه ککه. جووزهر بۆ ته واف چوه هه ره مه وه. له ناکاو چاوی به عه بدوسسه مه دی هاوړئ مه غریبیه که ی که وت، خه ریک بوو ته وافی ده کرد." "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد درپژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی شه شهسد و هه زده بيم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! جووزهر چاوی به عه بدوسسه مه د، هاوړی مه غریبیه که ی کوه ت. خه ریک بوو ته وافی ده کرد. مه غریبی که نه وی دی، سلاوی لی کرد و هه والی پرسی. جووزهر گریا و به سه رهاته که ی خوی بۆ گپراوه. مه غریبی بر دییه وه مالی و پیزی گرت و ده ستیک جلی بیوینه ی دایه و پپی گوت: 'ناره حهت مه به، چونکه پیسی و چه لیت لی دوور که وه.' ئینجا ته خته ره لمی هینا و فالیکی بۆ گرت وه. نه وه ی به سه ر براکانی جووزهر دا هاتبوو، بوی گپراوه و گوتی: 'ئیسنا ئه وان له زیندانی پاشای میسردان، تر حه جی خۆت بکه و دلنیا به جگه له خیز هچ ی دیکهت نایه ته ری.' جووزهر گوتی: 'قوربان. من ده بی بچه مای بازرگانه جه ده بییه که و مالاوایی لی بکم، جا بیتمه وه لای تو.' مه غریبی گوتی: 'برۆ مالاوایی لی بکه و وه ره وه.'

" ئه و جار جووزهر چوه لای بازرگان و گوتی: 'هاوړی بیه کم له کاتی ته و افدا دیت. بازرگان گوتی: 'برۆ بیهینه و میوانداری لی بکه.' جووزهر گوتی: 'ئه و خاوه نی سه ر و سامانیکی زۆره و گه لیک خزمه تکار له به رده ستیدان و نیازی به میوانداری من نییه.' بازرگان بیست دیناری دایی و پپی گوت: 'گه ردم ئازاد که.' جووزهر مالاوایی لی کرد و لای نه و هاته ده ری. له پندا تووشی کابرایه کی هه ژار بوو. بیست دیناره که ی دایی و رویشت بۆ لای عه بدوسسه مه دی مه غریبی. چنده روژ لای نه و بوو تا حه جیان به جی هینا. ئه و جار مه غریبی نه و نه نگوستیله یه ی دا به جووزهر که له گه نجینه ی شه مردلدا ده ری هینا بوو و پپی گوت: 'ئه مه بگه ر، ئاواتی دلت وه دی دین. خزمه تکاریکی تیدایه که شریخه ی هه وره گرمه ی پی ده لین. هه ر کاتیک ده ست به نه خشی نقیمه که یدا به پپی، خزمه تکاره که ی ئاماده ده بی و هه ر چیه کی پی بلنی بۆت جینه جی ده کا.' ئیدی مه غریبی له به رجاوی نه و. ده ستی به نقیمه که دا هینا و ده سه به جی خزمه تکار ئاماده بوو و گوتی: 'سلاو، گه وره م! چیت ده وی هه ر ئیسنا بۆت ئاماده که م؟ ئایا ده ته وی شاریکی ویرانه ت بۆ ئاوه دان بکه مه وه یان شاریکی ئاوه دانت بۆ ویران که م یان ده ته وی پاشایه ک بکوژم و سوپاکه ی تیک بشکینم؟' مه غریبی گوتی: 'هۆ شریخه ی هه وره گرمه، ئه م لاوه بوو به گه وره ی تو. هه ر چیه کی گوت به گوئی بکه.' ئه و جار خزمه تکار گه راوه جی خوی. جووزهر گوتی: 'قوربان، بیری ولاتی خۆم ده که م.' مه غریبی گوتی: 'خزمه تکار بانگ که. سواری پشتی بیه، ئه گه ر بلنی هه ر نه مرقۆ بکه یه نه وه ولاتی خۆم، سه ره پچیت ناکا.' جووزهر مالاوایی له مه غریبی کرد و ده ستی به نقیمه که دا هینا. له جیوه شریخه ی هه وره گرمه ئاماده بوو و گوتی: 'سلاو گه وره م! له خزمهتت دام.' جووزهر گوتی: 'هه ر نه مرقۆ بکه یه نه وه میسر.' خزمه تکار نه وی خسته سه ر پشتی و فری. له به یانی زوه وه وه ری که وتن و بۆ شه و له حه وشه ی مالی

خویندا نیشته‌وه. ئه‌وجار جووزهر چوو بۆ لای دایکی. که دایکی ئه‌وی بینی، هه‌ستا و ده‌ستی به‌گریان کرد. ئه‌وه‌ی پاشا به‌براکانی کردبوو، بۆ جووزهری گنڤاوه که چون ئه‌شکه‌نجه‌یان داوون و هه‌گبه‌ی جادووویه‌که و هه‌گبه‌ی زیر و گه‌هه‌ره‌کانی لی ستاندوون. جووزهر ئه‌م باسه‌ی به‌دل نه‌گرت و به‌دایکی گوت: 'خه‌می رابردوو مه‌خۆ. ئیستا پیشانت ده‌ده‌م چی ده‌که‌م و چون براکانم ده‌هینمه‌وه.' ئه‌وه بوو ده‌ستی به‌ئه‌نگوستیله‌که‌دا هینا و خزمه‌تکار ئاماده‌بوو و گوتی: 'سلاو، گه‌وره‌م! چیت ده‌وی؟' جووزهر گوتی: 'ده‌مه‌وی براکانم له‌زیندانی پاشا بیتییه‌ ده‌ری.' له‌جیوه‌ خزمه‌تکار به‌زه‌ویدا رۆچوو. سالم و سه‌لیم که له‌ره‌نج و مه‌ینه‌تییه‌کی زۆردا بوون و مردنیان به‌ئاوات ده‌خواست. له‌وه‌نگه‌یه‌دا به‌یه‌کدیان ده‌گوت: 'ره‌نج و چه‌رمه‌سه‌ری ئیتمه‌ تازه‌کۆتایی نایه، بلی تاکه‌ی له‌م زیندانه‌دا بین؟ وه‌لایی خۆ مردن بۆ ئیتمه‌ زۆر خۆشته‌ره.' ئه‌مان له‌م گفتوگۆیه‌دا بوون که زه‌ویی زیندان شه‌قی برد، شریخه‌ی هه‌وره‌گرمه‌ ده‌رکه‌وت و هه‌ردووکیانی هه‌لگرت و به‌زه‌ویدا رۆچوو. ئه‌وان له‌حه‌یبه‌تاندا بوورانه‌وه. که وه‌هۆش هاتنه‌وه، سه‌یریان کرد ئه‌وه له‌مالی دایکیان و له‌لای جووزهری بریاندانن. جووزهر سلاوی لی کردن. ئه‌وان سه‌ریان شوڤ کرده‌وه و ده‌ستیان کرد به‌گریان. جووزهر پینی گوتن: 'مه‌گرین. ئه‌وه شه‌یتان و ته‌ماح بوو که وایان لی کردن من بفرۆشن، به‌لام من چاو له‌یوسف پیغه‌مبه‌ر ده‌که‌م که براکانی ئه‌و زۆر له‌وه زیاتریان به‌و کرد که ئیوه به‌منتان کرد و ئه‌ویان خسته‌بیره‌وه.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

كە شەۋى شەشەد و نۆزدە يەم ھاتەوہ

گوتى: "خاۋەنشكۆ! جووزەر گوتى: 'تازە قەيناكا، ئىستا تۆبە بكن و داۋاى لىخۇشبوون لە خدا بكن. خدا خۇى بەخشەر و دلاۋايە و، منىش بەش بە حالى خۆم لىتان خوش دەبم و خەمى ھىچتان نەبى'. ئىدى جووزەر دلخۇشى دانەوہ تا خەيالىان ئاسوودە بوو. دواى باسى ئەو سەختى و چەرمەسەرىيانەى بۇ كردن كە لەگەل سەرۇكدا چەشتبوونى. ئەوہشى بۇ گىرآنەوہ كە چۆن تووشى شىخ عەبدوسسەمەدى مەغرىبى بوو. باسى ئەنگوستىلەكەشى بۇ كردن. براكانى گوتيان: 'برا گيان، بەس ئەم جارە لىمان بە دل مەگرد. ئەگەر جارىكى تر كارى وامان كردهوہ، چۆنت پىن خوشە سزامان بەد'. جووزەر گوتى: 'تازە بىر لەوہ مەكەتەوہ. ئىوہ باسى ئەوہم بۇ بكن، پادشا چى لى كردن؟' گوتيان: 'زۆرى ئەشكەنجە دايان و ھەگبەكانىشى لى ستاندىن'. ئەوجار جووزەر دەستى بە ئەنگوستىلەكەدا ھىنا و خزمەتكار نامادە بوو. براكانى كە خزمەتكارەكەيان بىنى، زىرەيان كرد. واىان زانى بۇ كوشىتى ئەوانى بانگ كردوہ. راىان كرده لاي دايكيان و گوتيان: 'دايكە، بۇ خاترى خدا تكامان بۇ بكة'. دايكيان گوتى: 'مەترسن، براكەتان لە من مېرەبانترە'.

" ئىنجا جووزەر بە خزمەتكارى گوت: 'ئەوہى لە گەنجىنەى پاشادايە بۇم بىنە و ھىچى تىدا نەھىلى. ھەگبەى جادوۋىين و ھەگبەى زىر و گەوہەرەكانىشم بۇ بىنە'. خزمەتكار ھىندەى بلىنى يەك و دوو، رۆيشت ھەگبەكان و ئەوہى لە گەنجىنەى پاشادا بوو ھىتانى و گوتى: 'گەورەم، ھىچم لە گەنجىنەكەدا بەجى نەھىشت'. جووزەر ھەگبەى زىر و گەوہەرەكانى دا بە دايكى و ھەگبەى جادوۋىى لەبەردەم خۇيدا دانا و بە خزمەتكارى گوت: 'دەمەوئ ھەر ئەمشەو كۆشكىكم بۇ بىنە بىنى و بە زىرەكەفت و نەخش و نىگار دەرگەكانى برازىننەتەوہ و فەرشى ئاورىشمى تىدا رابخەى. تا رۆژ نەبووئەتەوہ، دەبى ئەم كارانە جىبەجى بكەى'. خزمەتكار فەرمانى ۋەرگرت و بە زەويدا رۇچوو. دواى جووزەر خواردىنى لە ھەگبەكە دەرھىنا و خواردىان و خەوتن. لەولاشەوہ خزمەتكار دەست وپنەندى خۇى كۆ كردهوہ و سەرقالى بىنەدانى كۆشك بوون.

" ھەندىكيان بەردىان دىنا، بەشكىيان ۋەستايىيان دەگرد، كۆمەلىكيان خەرىكى سىپكردنەوہ بوون و دەستەيەكىشان فەرشىان رادەخست. ھىشتا خۆر نەكەوتبوو كە كۆشك تەواو بوو و خزمەتكار گەراۋە كىن جووزەر و گوتى: 'گەورەم، كۆشك تەواو بوو. ئەگەر دەتەوئ بىبىنى، فەرمو نامادەيە'. ئەوجار جووزەر لەگەل دايك و براكانىدا ۋەرى كەوتن. چاۋاىان بە كۆشكىكى جوان و قايم و سەرنجراكىش كەوت، بە جۆرىك مروف لە بىبىنى تىر نەدەبوو. جووزەر دلى خوش بوو و بە دايكى گوت: 'ئەم كۆشكەم بۇ تو

-رووست کرد. دایکی دزغای به خیری بۆ کرد و له کۆشکه که دا نیشته چی بو.

" پاشان جووزهر دهستی به نهنگوستیله که دا هینا، خزمه تکار ئاماده بو و پنی گوت: هزار که نیزی سبی و سۆل و شنگ و شوخ و چل که نیزی قوله رهش و چل کۆیله و چل رنجبه رم بۆ ئاماده که. دم و دهست خزمه تکار له گه ل چل که س له دهست و پتیه نده کانی به ولاتانی هیند و ئیراندا گه ران و له هر جینه ک چاویان به کچ و کوری جوان که وتیا، دهیانرفاند و دهیان هینا، تا ئه و جینه ی جووزهر گوتی، به سسه ته واو بو. هینانیا نه وه کوشک و پیشانی جووزهریان دا. جووزهر په سندی کردن و گوتی: بۆ هر کامیان جلوه برگی جوان و پاراوه بینن و بۆ من و دایکیشم جلوه برگی شکومه ندانه بینن. خزمه تکار هموو ئه و شتانه ی هینان که جووزهر گوتبوونی. جلوه برگی جوانیان له بهر که نیزه کان کرد. جووزهر خۆشی دهستیک جلی شیاوی کرده بهری و جلی شکومه ندانه شی با به براکانی. ئه و جار جووزهر دانیشست و که نیز و کویلان له راست و چه پیه وه بوون. جووزهر له پاشا و براکانیشی له وه زیر ده چون. کاری ئه وان بیتره گه یشت.

" به لام خه زنه داری گه نجینه ی میسر که چوه گه نجینه وه، هیچی تیدا نه بینن.

له تاوان که وت و هۆشی تیا نه ما

ترس وهک ماریک له قه دی هالا

له جیوه قیزاندی و بووراوه و به زه و بییدا دا. که وه هۆش هاته وه، خیرا چوه لای پاشا و گوتی: پاشام سلامهت بی گسکیان له گه نجینه که داوه. پاشا گوتی: چۆن شتی وا ده بی؟ کی ده توانی مال و سامانی گه نجینه ی من به ری؟! خه زنه دار گوتی: به خودا دوینی هموو شتیک له جینی خۆی بوو، دهست له هیچ نه درابوو، هر چی بووه ئه مشه و کراوه. سهیر نه وه دایه، ده رگه کان هر داخراو بوون و هیچ کون و که له بهری کیشم نه دی و دزیش نه چوو ته ئه وی. نازانم ئه مه چیه و چۆن چۆنییه؟! پاشا پرسى: 'هه گبه کانیشیان بردوووه؟' خه زنه دار گوتی: 'به لئى، قوربان. پاشا چاوی په رپیه ته وقى سه ری.' "

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وێکی دیکه.

که شوی شهسود و بیستم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکوی! پاشا به په شوکاو بیه وه ههستا و له گهل خه زنه داردا چون بو خه زینه و سهیری کرد هیچی تیدا نه ماوه. زور دل تنگ بوو و گوتی: 'ئه وه کینه ترسی له زیپک و زا کوونی من نه بووه و خه زینه ی منی تالان کردووه؟' غه زری و هاته ده ری و چوو له دیوان دانیشست. نه و جار فرمانده کانی سوپا به ترسه وه هاتنه ههنته شی. پاشا گوتی 'فرمانده کان، نه مشه و خه زینه که میان تالان کردووه. جا نازانم کینه ویراوییه شان له شانی مندا و گسک له خه زینه م دا؟' گوتیان: 'چون شتی وا ده بی؟' پاشا گوتی: 'له خه زنه دار بپرسن.' له خه زنه داریان پرسسی. نه ویش گوتی: 'به لنی به داخوه راسته و هیچیان تیدا نه هیشتووه. بی نه وهی کلومیگ بشکنن یان کون و که لیتیکی تی خه ن.' هه موو حه په سان و واقیان وړ ما. ده میان بو به ته له ی ته قیو. ته نیا نه و کابرایه ی که شو قاری به سهر سالم و سه لیمه وه کردبوو و گوتی: 'پاشام، نه و شه و هتا به یانی تاقیک هه ر خه ریکی رونیانی کوشکیک بوون تا ته و او یان کرد. که رۆژ بووه وه، بالاخانه یه کم دیت بی هاوتا. پرسیم نه و کوشکه ئی کینه. گوتیان که جووزهر هاتووه ته وه و نه م کوشکه ی ساز کردووه. گه لیک که نیز و کویله ی هه یه و له م گه شته یدا مال و سامانکی زوری هیتاوه ته وه و براکانی نه زیندان پرزگار کردووه و نیستا له ماله که یدا پاشایانه ده ئی.' پاشا گوتی: 'دا خیرا برون سهیری زیندان که ن.' چون سهیریان کرد سالم و سه لیم له وئ نه بوون. هاتنه وه شته که یان بو پاشا گنپراوه. پاشا گوتی: 'ته واوه، دوزمنه که م ناشکرا بوو. نه وه ی سالم و سه لیمی له زیندان بردووه ته ده ر، هه ر نه ویشه خه زنه که می به تالان بردووه. وه زیر پرسسی: 'کینه، قوربان؟' پاشا گوتی: 'جووزهره که براکان و هه گبه کانی بردووه. وه زیر رابه. په نجا بالبازی نازا و به چهرگ بنیره، ده ست به سهر ته و او ی مال و سامانه که یاندا بگرن و مور له دار و نه داری بدن، ئینجا جووزهر و براکانی بگرن و بیانپننه ئیره تا بیانکه مه په ندی زه مانه.' وه زیر گوتی: 'قوربان، تو وره مه به. ناخر که سیک که به شه ویک کوشکیکی بینا کردبیت، له دنیا دا که س ده ره قه تی نایه. ده ترسم نه گه ر فرمانده یه ک بنیری، شتیکی به سهر بی. جاری دان به خوتدا بگره تا من ته گبیریک بکه م و راستی شته که م بو ده رکه وئ.' پاشا گوتی: 'ده ی یه لا ته گبیریک بکه.' وه زیر گوتی: 'بانگه یشتی بکه و دو ستایه تی له گهل بگره و لئی نیزیک به وه. نه گه ر زانیت به ده سه لاته، نه وه ده بیت فیطیک بو گرتنی بکه یین. نه گه ر زانیت لا وازه، ده م و ده ست فرمان بده بیگرن.' پاشا گوتی: 'ده ی فرمانده یه ک بنیره و بانگه یشتی بکه.' وه زیر فرمانده یه کی نارد. ناوی عوسمان بوو و فره بیمیشک و خۆبه زلزان بوو. که عوسمان گه یشته ده رکه ی کوشکه که ی جووزهر، ده رکه و انیکی دی له سهر کورسیه ک دانیشتبوو. ده رکه وانه که له به ری هه لته ستا. عوسمان به په نجا بالبازه وه.

ئىچى چۈۈە پىتئشەۋە ۋ گۈتى: 'هەتئو گەۋرەكەت لە كۈتئە؟' دەرگەۋانەكە بئى ئەۋەى لە بەرى
 هەستئى ۋ رىزى لئى بگرئى هەر بە بئى موبالاتئى ۋلامئى داۋە ۋ گۈتى: 'ئەۋە لە ژۋورئئە.'
 عوسمان زۆر لە ۋ هەلسۋكەۋتەى توورە بوو ۋ گۈتى: 'گۈتلك! ئەۋە شەرم ناكەى، من
 قسەت لە گەل دەكەم تۆش ۋەك ژنى دووگىان پان بوۋىتەتەۋە؟' دەرگەۋان گۈتى: 'زۆر بلىئى
 مەكە ۋ بېرۆ بە لائى كارى خۆتەۋە.' عوسمان كەللەبئى بوو ۋ شىرى هەلكئشا ۋ وىستئى
 دەرگەۋانەكە بكوژئى، ئئدى نەىزانئى ئەۋە نرئاشە. كە دەرگەۋان تەماشائى كرد عوسمان
 شىرى لئى هەلكئشا، هەستا ۋ شىرەكەى لئى ستاند ۋ بە دەسكەكەى چەند دانەى لئى دا. ئەم
 كارە لە دلى بالبازەكانئى عوسمان گران هات كە كۆيلەبەك لە گەۋرەكەيان بءا، ئئدى بە
 شىرەۋە بؤى هاتن. دەرگەۋان كە ئاۋاى دىت، دەستئى دا گۈپالئىك ۋ لئىيان راسا. گۈپالئى لە
 هەر كامئىكان بءا، ۋەك گا دەبھۆراند ۋ لە خۋىنئى خۋىدا دەتلاۋە. ئئدى ئەۋان هەلدەهاتن
 ۋ دەرگەۋانئىش كەۋتبوۋە سەريان تا تەۋاۋ لە كۆشك دوورى خستئەۋە ۋ پاشان بۆخۋى
 كەراۋە، لەسەر كورسىيەكەى دانئىشت ۋەك نە باى هاتبئى ۋ نەبۆران.'

لئىرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتائى بئى هات ۋ شەھرزاد درئزەى
 چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەۋىكى دىكە.

که شهوی شهسهد و بیست و یکه هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکوا! فرمانده عوسمان و دست و پیوهنده که ی به پرژوبلاوی و دست و لاق شکاوی گه رانه وه. چوونه هه نته شسی پاشا و شهوی رووی دابوو بویان گیراوه. عوسمان گوئی: 'پاشای جیهان، که گه یشینه کوشکه که، دهرگه وانیک له سهر کورسیه کی زیرین دانیشتبوو و زور له خوبایی بوو. که چاوی به نیمه کهوت، رووی وهرگیرا و به هیندی نه گرتین و له بهرم هه لئه ستا. من له گهل شهودا قسم ده کرد، که چی شه و پان بووبوووه و به لالووته وه ولامی ده دامه وه. نیدی منیش تووره بووم و شیرم لی هه لکیشا، شه شیره که ی لی شه ستاندم و به ده سکه که ی چند دانه ی لی دام، شه و جار به گوپال که وته نیو بالبازه کان و شهوی لی ده دا هه لئه ده ستاوه. وا بوو نه متوانی به رگری بکه م و هه لاتم.' پاشا به م قسه یه تووره بییه که ی زیاد بوو و گوئی: 'سه د بالبازی نازا و نه ترس بوی بچن.' خیرا سه د بالباز به ره و کوشک چوون. که دهرگه وان شهوانی دیت. دهستی دا گوپال و بویان هه ستا و تیان کهوت دهردیکی دانی هه تا شکستیان خوارد و هه لاتن. شهویش گه راه و له سهر کورسیه که ی دانیشته وه. شه سه د بالبازه نازیه که هه لاتیون، گه رانه وه لای پاشا، رووداوه که یان بو گیراوه و باسی هه لاتی خویان بو پاشا کرد. پاشا گوئی: 'با دووسه که س بچن.' دووسه د بالباز چوون. شکستیان هیتا و هه لاتن و به سه رشوری گه رانه وه لای پاشا. پاشا به وه زیری گوئی: 'دهمه ویت به پینچ سه د که سه وه بچی و شهوم بو بینی و جووزهر و براکانیشیم بو بگری.' وه زیر گوئی: 'قوربان پیوستم به سوپا نیه. من به ته نیا ده چم.' پاشا گوئی: 'خوت چونت پی باشه، وا بکه.'

" شه و جار وه زیر چه کی له خوی کرده وه و به رگیکی سپی پؤشی و ته سپینچیکی به دهسته وه گرت و به ته نیا چوو تا گه یشته کوشکی جووزهر. دهرگه وانه که ی دی که له سهر کورسیه ک دانیشتبوو. به ریزه وه چوو کنی و دانیششت و سلاوی لی کرد. دهرگه وان سلاوه که ی ستانده وه و گوئی: 'شه ی ناده میزاد، چیت ده وی؟' که وه زیر گوئی لی بوو شهوی به ناده میزاد بانگ کرد، زانی شه و دهرگه وانه جنوکیه و له حه بیه تاندا هه موو له شسی که وته له رزین و گوئی: 'قوربان، گه وره کهت له ژووره وه یه؟' گوئی: 'به لی، له کوشکدایه.' وه زیر گوئی: 'گه وره م، بچو لای و پیی بلن که پاشا شه مسوده وه له بهر شه و شه هه نگیکی گیراوه. میوانداری لی ده کا، سلاوی بوی هه یه و ده لی که ماله که مان به هانتی پیروز بکا.' دهرگه وان گوئی: 'تو لیزه دا بوسته تا من ده چمه ژووری عهرزی ده که م بزانم ده ستوور به چی ده دا.' وه زیر راهه ستا و دهرگه وانن جنوکه چووه کوشکه وه و به جووزهری گوئی: 'گه وره م، با پیت بلیم که پاشا فرمانده یه ک و په نجا بالبازی بو ناردی، من لیم دان و به سه ریاندا زال بووم. دواپی سه د که سی نارد، دیسان شه وانیشیم راه نا. هه مدیسان

دووسه د کهسی نارده وه، لیم دان و شکاندم. وا ئیستا وهزیر خوی هاتوه له دوات و عهرزت دهکا بانگهیشتی پادشای و دهلی میوانداری لئ دهکهین. ئیستا وهلامی تو چیه؟' جووزهر گوتی: 'وهزیر بیته ژووره وه.' دهرگه وان چوو وهزیری هینا. وهزیر جووزهری کهوره تر له پاشا هاته بهرچاو و سهری له جوانی کۆشکه کهی سووپر ما و خوی له چاو جووزهردا زور به کهم زانی. ئەوجار کوپنۆشی برد و دوعای خیزی بۆ جووزهر کرد. جووزهر گوتی: 'دهی وهزیر، چ کاریکت ههیه؟' وهزیر گوتی: 'گه وره م، پاشا شه مسوده وه خوشی لیت دئ، سلای بیته هه بوو و گه لیک تامه زرۆی دیدارته. ئاههنگیکی ساز کردوه و دهیهوئ میوانداریت لئ بکا.' جووزهر گوتی: 'ماده م ئەو خوشی له من دئ، سلای منی بی بگهینه و با ئەو بیته لای من.' وهزیر ویستی بگه ریته وه، جووزهر ئەنگوستیله کهی دههینا و دهستی پیندا هینا، خزمه تکار ئاماده بوو و پینی گوت: 'جلوبه رگیک له باشترینه کانم بۆ بیته.' خزمه تکار جلوبه رگه کهی هینا، جووزهر به وهزیری گوت: 'ئه مانه له بهر که.' وهزیر کردنیه بهری. ئینجا جووزهر پینی گوت: 'ئیستا برۆ و ئەوهی پینم گوتیت، به پاشای بلی.'

" وهزیر هاته دهروه و ئەو جلوبه رگه ی زور پین جوان بوو. تا ئیستا شتی وای له بهر نه کردبوو. که چوه وه لای پاشا، پادشای له بارودۆخی جووزهر ئاگادار کرده وه و جوانی کۆشکه که و ئەوهی دیبوی، هه مووی بۆ پاشا گنراوه. ئینجا گوتی: 'جووزهر داوای کرد جه نابت بچییه میوانی ئەو و بانگهیشتی کردی.' پاشا له گه ل هه موو سوپاکه یدا سوار بوو و به ره و کۆشکی جووزهر که وته ری. له ولاشه وه جووزهر به خزمه تکاری نیو ئەنگوستیله کهی گوت که له دهست و پینوهنده کانی کۆمه لیک له شیوهی مرفؤدا کۆ بکاته وه که له ده وره بهری کۆشکدا وهک سوپا ریز بیهستن تا پاشا ترسی لئ بنیشی و بزانی که دهسه لاتی من له هی ئەو زیاتره. خزمه تکار گورج دووسه د کهسی له نرناشان له شیوهی سوپادا ئاماده کرد که گشتیان شیرری گرانباییان له لاقه دی بهستبوو. که پاشا گه یشته کۆشکی جووزهر و ئەوانه ی دیت، ترس نیشته دلی. ئەوجار چوه لای جووزهر و ته ماشای کرد، وهک پاشایان دانیشتوه. سلای لئ کرد. جووزهر له بهری هه ستا و ریزی لئ نه نا و فه رموی دانیشتی لئ نه کرد. "

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کهی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که نهوی شهسەد و پەست و دووهم هاتەوه

گوتهی: "خاوه‌نشکۆ! که پادشا چووه لای جووزەر، جووزەر پیتی نه‌دا پادشا دانیشی و هر بۆیه پادشا ترسی پینیشت. نه توانی دانیشی و نه بچیتە دەرەوه‌ش. به خۆی گوته: 'په‌نگه هیشتا سته‌می منی له بیر مایی. ئاخر براکانیم زۆر ئەشکه‌نجه داوه.' ئەوجار جووزەر پیتی گوته: 'پاشا! تۆ و هاوشیوه‌کانت هی ئەوه نین سته‌م له خەلک بکەن و مال و سامانیان لێ بستینن.' پادشا گوته: 'قوربان، بمبووره؛ هه‌له‌په و ته‌ماح وایان لێ کردم. خو ئە‌گەر تاوان نه‌بووايه، لێخۆش‌بوونیش نه‌ده‌بوو.' پاشا داوای لیبووردنی کرد، له‌به‌ر ئە‌وه‌لانه‌ی کردوونی و ئە‌م شیعه‌ری خۆینده‌وه:

_____ۆیله ئاسا ملکه‌چی فرمانی تۆم

به‌زه‌ت بی، بی ده‌سه‌لات له‌ ده‌رکی تۆم

"به‌رده‌وام خۆی چووک کرده‌وه تا جووزەر پیتی گوته: 'ئه‌وجاریش لیت خۆش بووم.' ئیدی جووزەر فهرمووی کرد دانیشی. پادشا دانیشت. ئینجا جووزەر بۆ دانیایی، دیاری و خه‌لاتی داین و به‌ براکانی گوته که بلێن سفره‌ راخه‌ن. داوی نانخواردن دیاریی دا به‌ سوپاکه‌شی و پیزی لێ گرتن و پاشان به‌پیتی کردنه‌وه. پاشا له‌ کۆشکی جووزەر هاته‌ ده‌ر. ئیدی داوی ئە‌وه‌ هه‌موو پۆژیک ده‌چووه‌ لای جووزەر و دیوانی خۆی هه‌میشه‌ چۆل بوو. خۆشه‌ویستی نیوان جووزەر و پاشاد گولی کرد و ماوه‌یه‌کی زۆر به‌م شیوه‌یه‌ بوون. پۆژیکیان پاشا به‌ ته‌نیا له‌گه‌ل وه‌زیره‌که‌یدا دانیشت و گوته: 'وه‌زیر، زۆر ده‌ترسم جووزەر بمکوژی و ولاته‌که‌م له‌ ده‌ست ده‌ربینن.' وه‌زیر گوته: 'ئە‌گەر لینی ده‌ترسی، ئە‌وه‌ که‌چه‌که‌تی بده‌یه. چونکه‌ ئاوا ده‌بنه‌ که‌سی گیانی‌به‌گیانی.' پاشا گوته: 'ده‌ی وه‌زیر تۆ وه‌ره‌ نیوانمانه‌وه.' وه‌زیر گوته: 'بانگه‌پشتی بکه. به‌ که‌چه‌که‌شت بلێ خۆی به‌ زیڤ و زیو پرازینته‌وه و به‌ جۆریک خۆی پێشانی جووزەر بده‌. جا که‌ جووزەر ئە‌وه‌ ببینن، دلێ بۆی لێ ده‌دا. داوایی مینش ئاگا‌داری ده‌که‌مه‌وه که‌ ئە‌وه‌ که‌چی پاشایه‌. ئینجا هه‌موو پۆژیک به‌ جۆریک له‌و باره‌یه‌وه‌ قسه‌ی له‌گه‌ل ده‌که‌م که‌ نه‌زانیت تۆ ئاگات له‌ بابته‌که‌یه‌ تا وا ده‌بیت پۆژی بیه‌ خوازیننی که‌چه‌که‌ت. که‌ تۆ که‌چه‌که‌تت داین، موو ناچی به‌نیوانتاندا و تۆ له‌و ئە‌رخه‌یان ده‌بی. ئە‌گەر بیه‌شمری، تۆ ده‌بیه‌ میراتگری.' پاشا گوته: 'به‌ خودا راست ده‌که‌ی.' ئە‌وجار میوانیه‌کی ریک خست و جووزه‌ری بانگ کرد. جووزەر هاته‌ دیوانی پاشا و ئە‌وه‌ پۆژه‌ ته‌واو به‌ خۆشیه‌وه‌ خه‌ریکی گفتوگۆ بوون. پاشا ژنه‌که‌ی راسپاردبوو که‌ که‌چه‌که‌یان پرازینته‌وه و به‌ به‌ر ده‌رگه‌ی دیوه‌که‌یاندا تێپه‌رینن. ژنه‌ش وای کرد که‌ پاشا راسپاردبوو.

کہ کچھ تپہر ہو، جووزہر چاوی پئی کہوت، دہماری شل بوو و دلی بوی بزوا و رہنگی
بہری۔ وہزیر گوتی: 'قوربان، ئہوہ چؤنہ رہنگت گوراوہ؟' جووزہر گوتی:

دیت و دہروا شنہی، دلم دہبزیوی
تیری نیگای سیبلی دلم دہنگیوی

" جووزہر گوتی: 'وہزیر، ئم کیڑہ کئی بوو کہ دل و ہوشی بردم؟' وہزیر گوتی: 'ئہمہ
کیڑی شہمسوددہولہیہ۔ ئہگہر بہ دلئہ، بلی تا لہگہل پاشادا قسہ بکہم و بخوازم.' جووزہر
گوتی: 'وہزیر، قسہم بؤ لی بکہ۔ بہلین بئی، ہەر چییہکت بوئی، دہتدہمی۔ پادشاش بؤ
مارہیی کچہکھی ہەر چییہکی بوئی، دہست ناگتیرمہوہ تا دؤستایہتی و خزمہیہتیمان
بہہیزتر بئی.' وہزیر پئی گوت: 'خمت نہیئ؛ بؤت دہستینم.' دواپی وہزیر باسہکھی بؤ
پادشا گتیراوہ لہ نیازی جووزہر ناگاداری کردہوہ کہ بؤ مارہیی کچہکھی ہەر چییہکی
بوئی، دہست بہ پرویہوہ نائی۔ پادشا گوتی: 'مارہیی کچم بئی گہیشتوہ و کچہکہم لہ
کہنیزہکانیہتی۔ ئہوا کچہکہم لی مارہ کرد۔ ئہگہر ئہو پہسندی کا، گہورہییم لہگہل دہکا.
لیرہدا بوو، ماوہی چیرؤکی ئہمشہویش کوتابی بئی ہات و شہہرزاد دریڑہی
چیرؤکہکھی ہہلگرت بؤ شہویکی دیکہ.

که شهوی شهشسه د و بیست و سیمه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! پاشا گوتی: 'ئهگەر ئه و په سندی کا، گه وره ییم له گه له دهکا. ئیدی ئه و شه وه یان به خیر و خوشی برده سهر. که رۆژ بووه شه مسوده وه له شا له دیوان دانیشتیوو، شیخولئیسلا م و جووزهر هاتن. جووزهر خوازیینی کچه ی له پادشا کرد. پادشا گوتی: 'ماره یی کچم دراوه تی.' کاغه زی گریه سستی ماره یی که یان نووسی. جووزهر فه رمانی دا، هه گبه ی زیر و زیوه کان بینن. که هیتایان، جووزهر ماره یی که ی دا به پاشا. ئه و جار ته پل لئ درا و موسیقا ژهنرا و به زم و خوشیان گیرا. جووزهر چوه لای کچی پاشا و به ئاواتی خویان گه یشتن. ئه و جار جووزهر و پاشا مو به نیوانیاندا نه ده چوو. تا ماوه کی زور ئاوا به خوشی و شادی و پیکه وه هوکمرانیان کرد. تا وا بوو پاشا مرد و داویان له جووزهر کرد، ببیته پاشا و زوریان له بهر هه لخویند تا قه بوولی کرد و له سهر ته ختی پاشایه تی دانیشت. فه رمانی دا که گومز له سهر گلکوی پاشا شه مسوده وه دروست بکن و خیری بۆ کرد. ئیدی کۆشک و سه رای جووزهر له ناوچه ی یه مانیه ی بوو. دوا ی ئه وه ی له سهر ته ختی پاشایه تی دانیشت، ته کیه و مزگه وتی دروست کرد و ئه و ناوچه یه به ناوی ئه وه وه ناو نرا و پینان ده گوت جووزهر یه. سالی ک پاشایه تی کرد و سالم و سه لیمی برای وه زیرانی راست و چه پی بوون. دوا ی ساله که سالم به سه لیمی گوت: 'ئه ری برا تا که ی ئیمه له م حاله دا بین. به خودا تا جووزهر زیندوو بی، ئیمه قه ت به هیچکوی ناگه یین.' سه لیم گوتی: 'ئه ی باشه چ بکه یین چونی بکوژین و ئه نگوستیله و هه گبه که ی لئ بسینین؟ جا خۆت له من زانتری.' سالم گوتی: 'ئه گه به جوړیک بیکوژم. رازی ده بی من بیمه پادشا و تو ببیته وه زیری ده سته راستم و ئه نگوستیله که بۆ من بی و هه گبه که ش بۆ تو؟' سه لیم گوتی: 'من به مه رازیم.'

" ئیدی ئه و دوو برایه له بهر خاتری ده سه لات و مالی دنیا له سهر کوشتنی جووزهر ریک که وتن. ئه وه بوو به فیل به جووزهر یان گوت: 'براله، جاریکی وره مالمان با ئیمه ش دلمان خوش و له لای خه لک شاییمان به خۆمان بی و بلین براکه مان به سه رمان ده کاته وه.' جووزهر گوتی: 'ده سست به پروتانه وه نانیم، به لام بیمه مالی کامتان؟' سالم گوتی: 'وره بۆ مالی من و دوا ییش بچۆ بۆ مالی سه لیم.' جووزهر گوتی: 'باشه، وا ده که م.' ئیدی چوو بۆ مالی سالم. زوریان به خیره اتن کرد و سفره و خوانیان رازانده وه. هه رکه جووزهر به که م پارووی له چیشته ژه هراوییه که ی خوارد، دم و ده سست گۆشتی له شی دارزا. سالم ویستی ئه نگوستیله که له قامکی ده ربینن، نه ی توانی.

" ئیدی به وێرد قامکی بری و دهستی به نقیمی ئه نگوستیله که دا هیتا. له جیوه شریخه ی

هه وره گرمه ناماده بوو و گوتی: 'سلاوت لی بی گوره م. هرچیت دهوی، داوای که. ' سالم گوتی: 'سه لیمی برام بکوژه. نینجا ژه هر خوار دکر اوه که و کوژراوه که ببه له پیش چاوی سوپا فریاند. ' خزمه تکاری نهنگوستیله که سه لیمی گوشت و هردووکیانی برده دهوی و له پیش گوره کانی سوپا داینان. که نهوان جوو زهر و سه لیمیان به کوژراوی بینی، په شوکان و ترسیان لی نیشست و گوتیان: 'نهوه کئی پاشا و وهزیره که ی گوشتووه؟' خزمه تکار گوتی: 'سالمی برایان. ' له ناکاو سالم هات بق لایان و گوتی: 'گوره کانی سوپا، من نهنگوستیله که م له جوو زهری برام ستاند و نه می له بهر چاوتاندایه نرناشیکه و به فرمانی من پاشا و وهزیری گوشت تا له پاشایه تیدا که س پرکابه ریم نهکا. نیستا که پاشاکه تان کوژراوه، من پاشاتانم. نه گهر به پاشایه تی من رازی نین، با به خزمه تکاری نهنگوستیله که بلیم ورد و درشتان بکوژی.

لیره دا بوو، ماوهی چیروکی نهوشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بق شه ویکی دیکه.

که شهوی شهشسه د و بیست و چوارهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو! سالم که نه وه په شهیه ی لئ کردن، هه موو پیکه وه گوتهان: 'به پاشایه تی تو رازبین. 'ئیدی فه رمانی پی کردن که براکانی به خاک بسپین. کومه لیکیان چون نه وه دووانه بنیژن و کومه لیکیشیان له گه ل سالما چوونه وه بؤ باره گای پاشایه تی. سالم له سه ر ته ختی پاشایه تی دانیشته. گه وره گه وره کانی ولات په یمانیان له گه ل به ست. نه و جار سالم گوته: 'د هه موو براژنم ماره که م. 'گوتهان: 'باشه، با ئافیره که ی' ته اوو بی بی نه و جار. 'سالم گوته: 'من ئافیر و مافیر نازانم. ده بی هه ر نه مشه و سه رجنی بکه م. 'به زور له خوی ماره کرد و چون به کچی پاشا شه مسوده وه یان، ژنی جووزه ریان گوت که پادشا له خوی ماره کردووی. گوته: 'باشه پی بلین شه و با بیته لام. 'که شه و هات، سالم چوه زگ براژنی. کچی شه مسوده وه خو شحالی خوی ده ربپی و به روویه کی کراوه وه قسه ی له گه ل کرد. ژه ریکی کایگه ری بؤ کردبووه ئاوه وه، ئاوی داین و کوشتی. نه نگوستیله ی هه لگرت و شکندی، هه گبه ی جادوویینی هه لدری و کردی به دوو پارچه وه تا که س نه توانی بیته خاوه نیان. دواپی که سیکی نارده لای شه یخولئیسلام و له رووداوه که ی ئاگادار کرده وه بؤ نه وه ی که سیک بؤ پاشایه تی هه لبرین. نه وه بوو، چیرۆکی جووزهر که من بیستومه.

چیرۆکی عه جیب و غه ریب

"ئینجا پاشام، بیستومه که سه رده مانی زوو پاشایه کی مه زن هه بوو ناوی 'که نم' پاشا بوو. پاشایه کی به ته من و چاونه ترس بوو. له سه ری پیریدا خودا کوریکی دایه. له بهر نه وه ی کوره که ی زور جوان و خوینشیرین بوو، ناوی نا 'عه جیب'. نه ویان به دایه ن سپارد تا گه وره بوو، بوو به حوت سالان. باوکی زانایه کی بؤ گرت. زاناکه له سی سالدا ئابین و شه ریعه تی نه و ولاته ی فیر کرد تا وای لئ هات له ئابیندا زور شه رها بوو. له گه ل زانایاندا هه لده ستا و دانیشته کرد. نه و جار هونه ری نه سپسواری فیر کرد. نه وه بوو وای لئ هات بوو به سوارچاکیکی لیه اتوو. ته مه نی له ده سالی تینه په ربیوو که له هه موو کاره کاندا له خه لکی سه رده می خوی هه فیازتر بوو. فیزی هونه ری جه نگ بوو و هه ر جاریک بؤ راو بچوویه، هه زار سواری له گه ل خوی ده برد. هوزه کانی تالان ده کرد و کاروانه کانی ده رووتانده وه و کچی پاشایانی ده رفاند تا وا بوو له هه ر لایه که وه سکالایان له دژی برده

1. ئافیر: نه وه دوره یی که بؤ ژن داندراوه که دواپی جیابونه له پیاویک نابین نیزیکی له گه ل پیاویکی دیکه بکا.

لای باوکی. باوکی به پینج کهس له کویله کانی گوت بیگرن. کویله کان گه له کومه یان لی کرد و کرتیان، قۆلبه ستیان کرد و به فرمانی پادشا له زیندانیان کرد. شه و رۆژیک له زینداندان بو. دوابی میر و وهزیران چوونه لای پاشا و زهوییان ماچ کرد و تکایان بۆ عهجیب کرد. پاشا پرزگاری کرد. عهجیب ده رۆژ دانی به خۆیدا گرت. دوابی ئه وه شهویکیان بۆ باوکی چووه ژووری و خهنجهری لی هه لکیشا و له خه ودا سه ری باوکی له له شی جیا کرده وه. که رۆژ بووه وه، عهجیب له سه ر تهخت دانیشته و به پیاوه کانی خۆی گوت: زری له بهر بکه ن و به شیریی ئامه بن. ئه و جار که میر و وهزیران هاتن، دیتیان پاشا کوژراوه و کوڕه یان له سه ر تهختی پاشایه تی دیت، تاس به سه ریاندان هات و واقیان و پر ما. عهجیب پنی گوتن: 'خه لکینه، بینیتان پاشاکه تان چی به سه ر هات؟ هه رکهس سه ره پینچیم بکات وای لی ده که م.' ترسیان لی نیشت و گوتیان: 'تو پاشا و پاشازاده مانی.' کوڕنۆشیان بۆ برد و زهوییان ماچ کرد. ده ستیان کرد به پیندا هه لدانی. عهجیب دلی به گوێزایه لیان خۆش بوو، فرمانی دا که ده رگه ی گه نجینه کان بکه نه وه و دیاریی بیژمار و پۆشاکه ی شکومه ندانه یان بده نی. ئه وانیش به لینی گوێزایه لیان دای. دوابی ئه وه عهجیب دیاری بۆ گه وره ی هۆزه عه ره به کان نارد و ولاتی خسته ژیر رکئی خۆیه وه و خه لکیش ملکه چی ئه ویان به ئه رکی خویان زانی.

"پینج مانگ بوو، له سه ر تهخت دانیشتیوو. شهویکیان خه ونیکی دیت وای بوو، له ترسان راجله کی و ئیدی خه وی لی نه که وته وه. که رۆژ بووه وه، چووه دیوانی پاشایه تی دانیشته. ئه و جار فرمانده و گه وره کان هاتن پرز بوون. خه ونلیکده ره وه و نه ستیره ناسانی بانگ کرد و پنی گوتن: 'دوینی شه و له خه ونمدا بوو، باوکه هاته لام، چووکی دیار بوو، شتیکی وه که هه نگ له سه ره که یه وه هاته ده ره وه و به ره به ره گه وره بوو تا ئه وه نده ی دیویکی لی هات. چرئووه کانی وه که خه نجه ر بوون. من زراوم لینی چوو و هه په سام. له ناکاو پرووی له من کرد، چرئووه کیکی لی دام و سه کمی دری. وای بوو له ترسان داچله کام. ئیسه تا خه ونه که م بۆ لیک ده نه وه.' خه ونلیکده ره وه کان سه یری یه کدییان کرد و بیریان له وه لامه که ی کرده وه و دوابی گوتیان: 'قوربان، ئه وه مانای ئه وه یه باوکه مندالیکی هه یه که ده رده که وی و له نیوان تو و ئه ودا دژمنایه تی په یدا ده بن. کاریک بکه به ره نگاری نه بییه وه.' عهجیب گوتی: 'باوکی من هه یچ مندالیکی نییه تا لینی بترسم. ئه م لیکدانه وه یه ته وای هه له یه.' خه ونلیکده ره وه کان گوتیان: 'ئه وه ی زانیان، هه ر ئه وه مان عه رزی پادشا کرد.' پادشا دوابی ئازار دانیان ده ری کردن و خۆی هه سته و چووه کۆشکی باوکی. له ژنه کانی باوکی کۆلییه وه، سه یری کرد، که نیزیک دوو گیانه که حه وت مانگی تپه راندووه. گورج دوو کۆلیه ی بانگ کرد و گوتی: 'ئه م که نیزه به رنه بیسه لانه وه و له گه لیدا رابوێرن.' کۆلیه کان که نیزیان برد و چهند رۆژیک رۆیشتن تا له شار دوور که وته وه. بردیانه بیسه لانیکه وه که دار و

درهختی زور لی بوو و له وئی بریاریندا، له گهل که نیزه که دا رابویرن، به لام کیشیان که و ته بهینه وه له سهر ئه وهی ئه م دهیگوت من له پیشدا ئه و کاره ی له گهل ده که م. ئه وه ی تر دهیگوت نه خیر ده بی من له پیشدا له گهل جوت بم. ئیدی لیتیان بوو هه راوهوریا. وا بوو له و جهنگه یه دا تا قمیک له قوله ره شه کان په یدا بوون و شیریان لی هه لکیشان و هیرشیان بردنه سهر. هه ردووکیان له وئی کوژران و که نیز له بیشه لانه که دا ته نیا ماوه. له وئی میوه ی ده خوارد له کانیاوه کانی ناوی ده خوارده وه تا وا بوو کوریک جوانکیله ی بوو و به هوی غه ربییه که یه وه ناوی نا 'غه رب'. نیوکی بری و یه کیک له کراسه کانی خوی تیوه پینچا.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه وشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریتزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

که شهوی شه‌سه‌د و بیست و پینجهم هاته‌وه

گوئی: "خاوه‌نشکۆ! که‌نیزه‌که به ترس و دل‌ه‌راو‌کتیوه له بیشه‌لانه‌که‌دا ده‌ژیا و ناگاشی له کورپه‌که‌شی بوو. رۆژیکیان له‌په‌ر سواریک په‌یدا بوو که کۆمه‌لێکی پیره‌و به شوینه‌وه بوو. تانجی و تاژپلنگیان پین بوو. که هاتنه بیشه‌لانه‌که‌وه، ته‌ماشایان کرد ئافره‌تیک له‌وتیه و کورپه‌یه‌کی له باوه‌ش‌دايه. لێیان پرسی: 'تۆ جنۆکه‌ی یان مرۆی؟' گوئی: 'کچی گه‌ورانی عه‌ره‌بم، مرۆم.' ئیدی چوونه لای گه‌وره‌که‌یان و له بابه‌ته‌که‌یان ئاگادار کرده‌وه. گه‌وره‌که‌یان ناوی میر مه‌رداس بوو و گه‌وره‌ی قه‌دتان بوو. له‌گه‌ل پینج‌سه‌د که‌س له هۆزه‌که‌ی و ئامۆزاکانی هاتبوو بۆ راو. کاتیک که‌نیزه‌که‌ باسی خۆی بۆ کرد و هه‌موو شتیکی بۆ گێراوه. میر مه‌رداس زۆری پین سه‌یر بوو. هه‌لیگرت و هه‌تایه‌وه. که گه‌یشته‌وه نیو هۆزی قه‌دتان، میر مه‌رداس که‌نیزی له جێته‌کی جیا دانا و پینج که‌نیزی بۆ ته‌رخان کرد، له خزمه‌تیدا پین و زۆری خۆش ده‌ویست.

"شه‌ویک له شه‌وان میر چووه زگ که‌نیز و له‌گه‌لی جووت بوو. هه‌ر ئه‌و شه‌وه دووگیان بوو. که تۆ مانگ و تۆ رۆژه‌ی ته‌واو بوو، کورپکی مانگنا‌سای بوو و ناویان نا 'سه‌هیمولله‌یل.' به دایه‌نیان سپارد و له‌گه‌ل غه‌ریبی برابردا په‌روه‌رده کران و گه‌وره‌بوون. میر مه‌رداس ئه‌وانی به زانایه‌ک سپارد تا زانست و ئه‌ده‌بیان فیز بکا. دوابی ئه‌وه دانێ ده‌ست ئازا و سواریچاکانی عه‌ره‌ب تا فیزی سواریچاکیان بکا. هه‌شتا نه‌بوونه پازده‌سال که فیزی هه‌موو هونه‌ره‌کان ببوون و له هه‌موو پاله‌وانانی هۆزه‌که هه‌قیازتر بوون و هه‌ریه‌که‌ی ده‌ره‌قه‌تی هه‌زار سوار ده‌هات. جا مه‌رداس دژمنی زۆری هه‌بوو، له په‌نا ئه‌وانه‌وه میریکی لێ بوو به نیوی هه‌سسانی کورپی سابت که دۆستایه‌تیان پیکه‌وه هه‌بوو. میر هه‌سسان کچیکی هه‌بوو، کچه‌که‌ی دا به په‌کتیک له گه‌وره‌کانی هۆزه‌که‌ی. میر مه‌رداسیشی بانگه‌هێشت کرد. میر مه‌رداسیش قه‌بوولی کرد و پینج‌سه‌د سواری له‌گه‌ل خۆی برد و چوارسه‌د سواری به‌جهرگیشی بۆ پاسه‌وانی ناوچه‌که‌ی خۆی جێ هه‌یشت. رویشتن تا گه‌یشته‌ لای هه‌سسان. هه‌سسان پینشوازی لێ کرد، بریدییه ماله‌وه و وه لای سه‌رووی خست. گه‌وره و سواریچاکانی هۆزه‌کانیش هاتن. میر هه‌سسان ئاهه‌نگی گێرا و نانی دا تا وا بوو رۆژانی خۆشی و ئاهه‌نگ ته‌واو بوو. عه‌ره‌بی هۆزه‌کانیش گه‌رانه‌وه ناوچه‌کانی خۆیان.

"میر مه‌رداس که ده‌گه‌راوه بۆ نیو هۆزه‌که‌ی، دوو که‌سی به کورژاوی پینی که بالنده به‌سه‌ریانه‌وه نیشته‌بوون. که چووه نیو هۆز، غه‌ریب به پینشوازییه‌وه هات و دیتی چه‌کی به‌ستووه و زرینی له به‌ر کرده‌وه. گوئی: 'غه‌ریب، ئه‌وه چی قه‌وماوه؟' غه‌ریب گوئی:

'حەملی کۆری ماجید هێرشیی کردینه سەر'. ئەویش لەبەر ئەوە بوو که میر مەرداس کچیکی بە ناوی مەهدییە هەبوو که تا ئەمرۆ هیچ دیدەیهک لەو جوانتری نەدیوو. حەملی کۆری ماجیدی گۆرەیی بەنی تیهان که ناوبانگی جوانییەکهی دەبیستیت، پینجسەد سوار لەگەڵ خۆی دەبات و دەچیتە لای میر مەرداس بۆ خوازینی کچه. مەرداس ناویمیدی دەکا و کچهی ناداتی. ئیدی حەمل بەر دەوام خۆی لە مەرداس مەلاس دەدا و لێی دەخەفتی تا ئەوەی که مەرداس دەچیتە میوانییەکهی حەسسان و لە هۆزەکهی دوور دەکهوێتەو، لێرەدا حەمل دەرفەت دینی و لەگەڵ سوارچاکانی هۆزەکهیدا شالاو بۆ بەنی قەحتان دینی و کۆمەلێک لە پیاوهکانیان دەکوژی و ئەوانی دیکە بەرەو کێوهکان هەلدین. غەریب و براکەشی لەگەڵ سەد کهسدا چووبوونە راو. کاتیک دینهو، تەماشای دەکن حەملی کۆری ماجید، بەسەر هۆزەکهیانیدا داوه و بالبازەکانی شکست داوه. کچ و ژنانی هۆزی بە دیل گرتوو و مەهدییەشیان بردوو.

"که غەریب ئەو دۆخەیی بینی، بەر چاوی رەش بوو و سەهیموللهیلی برای بانگ کرد و گوتی: 'بروانه ئەو شیرپیسە، مال و سامانی هۆزی بە تالان بردوو و کچ و ژنەکانیشی بە دیلی گرتوون!' گۆرج غەریب و سەهیم لەگەڵ سەد سواری بەجەرگدا هێرشیان کردە سەر دوژمنەکانیان. شەر دەستی پێ کرد و غەریب تا دەهات توورەتر دەبوو. یەک لە دواي یەک سەری نازایانی دوژمنی لە لەشیان جیا دەکردهوه پێکی مەرگی پێ دەنۆشین تا گەیشته سەر حەملی کۆری ماجید. سەیری کرد و مەهدییە دەبا. ئیدی شالاری بردی و پمێکی هاویشتن و لەسەر ئەسپەکه بەری داوه. که سوارەکانی بەنی تیهان ئەمەیان بینی، هەلاتن. غەریب دیلەکانی پزگار کرد و ئەو شیعرەیی خویندەوه:

بیتوو ژیان بە کهیفی _____ ن نهگه‌پری
 ناتوانم من لێی گه‌پری _____ و باگه‌پری
 هەر مله‌وریک بی _____ هه‌وئ ملام بادا
 گه‌وجه‌پیاوه و سه‌ری خۆی به با دەدا
 خوینری نیم و له‌تم له بی _____ هه‌یز ناکه‌م
 به‌هیزیک له‌تم _____ کا وردی ده‌که‌م

"هیشتا ئەو شیعرەیی تەواو نەکردبوو که مەرداس گەیشته‌وه و بە بینینی ئەو دۆخە چاوی پەرییە تەوقی سەری. غەریب هێوری کردەوه و نزای ساغی و سلامەتی بۆ کرد و هەموو شتیکی بۆ گێراوه. مەرداس ستایشی کارەکهی و سپاسی چاکەکهی کرد و پێی گوت: 'سوپاس بۆ خودا که رەنجم بە با نەچوو'. دوايي هاته‌وه نێو ده‌وارکه‌ی و پیاوان له هه‌ته‌شیدا راوه‌ستان. خه‌لکی هۆز ستایشی غه‌ریبیان کرد و به مەرداسیان گوت: 'میری

مەزن، ئەگەر غەریب نەدەبوو، ھۆزی سالم كەسى تیدا نەدەما. 'مەرداس سپاسى كرد.'
لیرەدا بوو، ماوہى چیرۆكى ئەمشەویش كۆتایى پىن ھات و شەھرزاد دريژەى
چیرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوینكى دیکە.

که نهوی شهسهد و بیست و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! که غه‌ریب مه‌هدیه‌ی کچی مه‌رداسی له دهستی حمل پرگار کرد، خوی به‌ندی نه‌وینی بوو و تیری برژانگی سینه‌یان نه‌نگوت و که‌وته داوی نه‌وینی‌وه و هیچ کاتیک خه‌یالی مه‌هدیه له سه‌ری غه‌ریب ده‌رنه‌ده‌چوو. خواردن و خه‌وی لی حه‌رام بوو. هه‌موو پوژیک سوار ده‌بوو و ده‌یدایه کینوان و شه‌یعی ده‌خوینده‌وه تا وا بوو شه‌وینه‌واری نه‌وینی لی ده‌رکه‌وت. رازی خوی به‌هه‌ندیک له دؤستانی گوت و هه‌واله‌که‌ی له‌نیو هؤزدا ته‌شه‌نه‌ی سه‌ند تا وا بوو به‌مه‌رداس گه‌یشته‌وه. مه‌رداس توپره بوو و غه‌زری و هه‌لده‌ستا و داده‌نیش و جنیوی به‌مانگ و خور دها و گوتی: 'هه‌رکس بیژوو گه‌وره بکا، پاداشه‌که‌ی ده‌بن هه‌ر نه‌وه بی، ئیستا نه‌گه‌ر غه‌ریب نه‌کوژم، نه‌وه نه‌وه په‌رو شه‌ینه‌م هه‌ر به‌شانه‌وه ده‌بی.' نه‌وجار له‌گه‌ل پیاویکی ژیروزانای هؤزدا له‌باره‌ی کوشتنی غه‌ریبه‌وه پاوژی کرد. نه‌و کابرایه گوتی: 'میرم، نه‌وه‌نده نابی غه‌ریب که‌که‌تی پرگار کردوه، نه‌گه‌ر هه‌ر ناچاری بیکوژی، کاریک بکه به‌دهستی که‌سیکی دی بکوژری تا هیچ که‌س گومان له‌تو نه‌کا.' مه‌رداس بؤچوونه‌که‌ی لا په‌سند بوو، سه‌د و په‌نجا سوارچاکی نه‌ترس و نازای هؤزه‌که‌ی هه‌لبژارد و هانی دان که‌غه‌ریب بکوژن. وا بوو پوژیکیان غه‌ریب چوو بؤ پاو. مه‌رداس سواره‌کانی برد و له‌سه‌ر ری غه‌ریبدا بؤسه‌یان ناوه. به‌هه‌لکه‌وت له‌و ده‌مه‌یدا نه‌وان له‌نیو داره‌کاندا له‌غه‌ریب خه‌فتابوون، که‌چی پینج‌سه‌د سواری چالاک و بویر هیرشیان کردنی. شه‌ست که‌سیان لی کوشتن و نه‌وه‌دیان لی به‌دیل گرتن. میر مه‌رداس‌یشیان قو‌لبه‌ست کرد. نه‌و رووداوه ناوا پووی دا که، کاتیک حه‌ملی کوری ماجید ده‌کوژری و نه‌وانی دیکه هه‌لدین، ده‌چنه لای براکه‌ی و له‌رووداوه‌که‌ی بو ده‌گیرنه‌وه. دنیا له‌به‌رچاوی تاریک ده‌بی، سواره‌کانی هؤز کو ده‌کاته‌وه و پینج‌سه‌د سواری به‌جه‌رگیان هه‌لده‌بژیری و بؤ توله‌ی خوینی براکه‌ی وه‌ری ده‌که‌وی و له‌و شه‌ینه‌دا که‌میر مه‌رداس له‌بؤسه‌دا بوو، ده‌یانگه‌نی. تا‌قمیکیان لی ده‌کوژن و نه‌وانی دیکه قو‌لبه‌ست ده‌کن. چه‌ند فرسه‌خیک رو‌یشتن و له‌شه‌وینیک لایان دا به‌سه‌ینه‌وه. به‌ده‌ست‌وپنوه‌نده‌که‌ی گوت: 'بوته‌کان پشتیوانییان کردین و توله‌سه‌ندنه‌وه‌که‌یان بؤ ئاسان کردین. جا ئیستا ناگاتان له‌مه‌رداس بی تا دوايه به‌خراپترین شیوه به‌سزای خوی ده‌گه‌یه‌نین و ده‌یکوژین.' هؤزی حه‌ملی کوری مه‌رداس خه‌وتن، مه‌ردان و هاو‌ریکانیشی ده‌ستیان له‌ژیان شورد. کاری نه‌مان بیره گه‌یشت.

به‌لام سه‌هیمولله‌یل که‌بریندار بوو، چووه لای مه‌هدیه‌ی خوشکی. مه‌هدیه له‌به‌ری هه‌ستا و ده‌ستی ماچ کرد و گوتی: 'یا خودا ده‌ستت خوش بی و له‌تانه و ته‌شه‌ری دوژمنانت به‌دوور بی! نه‌گه‌ر تو و غه‌ریب نه‌بوونایه، ئیمه تازه پرگارمان نه‌ده‌بوو. برا

کیان، تو خهبرت ههیه که باوکمان له گهل پینجسه سواردا چووه بۆسهی بۆ غه ریب ناوتهوه، به تهمایه بیکوژئی؟ بۆخۆت دهزانی کوشتنی غه ریب زیانیکی گه ورهیه. ئاخه ئه و ناموسی ئیوهی پاراستووه و مال و سامانتانی گه راندووه توه.

”سههیم که ئه م قسهیهی بیست، توورپه بوو، خیرا جلو به رگی شه ری پۆشی، سوار بوو و به ره و ئه و راوگه یه چوو که برا که ی چوو بوو. ته ماشای کرد برا که ی راوینکی زوری کردووه. لئی چووه پیشه وه و سلای لئ کرد و گوتی: ’ئه ری برا، که ی به لئینی ئیمه وا بوو؟ ئه وه بۆچی بی من هاتووی بۆ راو؟‘ غه ریب گوتی: ’به خودا له بهر ئه وه ی بریندار بووی، گوتم با پشوو بده ی.‘ سههیم گوتی: ’برا گیان، ئاگات له خۆت بی، باوکم به پینجسه که سه وه دوات که وتووه و دهیه وئ بئکوژئی.‘ غه ریب گوتی: ’خودا گرفتاری فیلی خوی دهکا. ئه وه ی چال بۆ هه رکه س هه لکه نی، خوی تی ده که وئ.’

”ئه و جار غه ریب و سههیم به ره و شار گه رانه وه و له تاریکی شه ودا گه یشتنه ده شتیکی که هۆزی به نی ماجیدی لئ بوو. که حیله ی ئه سه پی ئه و هۆزه یان هاته بهر گوی، سههیم گوتی: ’برا گیان، پیم وایه باوکم له گهل سواره کانیدا لیره بۆسه ی بۆ ناوخته وه.‘ غه ریب له جیوه له ئه سه په که ی دابهزی و لغاوه که ی دا به برا که ی و گوتی: ’تو هه ر لیرا بوهسته تا من هه والیک دهزانم.‘ ئیدی غه ریب به پندزه چووه به ره وه. سهیری کرد ئه وه مهرداس و ئه وان نین، به لام گویی لئ بوو که باسی مهرداسیان ده کرد و دهیانگوت که ده بی له نئو هۆزه که ی خویدا بیکوژین. ئیدی زانی که مهرداس گیراوه. به خوی گوت: ’قه سه م به گیانی مه هدییه، لیره نا پۆم هه تا مهرداس رزگار نه که م، با مه دییه دل به خه م نه بی.‘ ئه و جار به دوا ی مهرداسدا گه را تا به قول به سترکرای دۆزییه وه. له پالیدا دانیشت و گوتی: ’مامه گیان، ئه مه چییه و بۆ وات لئ هاتووه؟‘ مهرداس که چاوی به غه ریب که وت، له خۆشیاندا خه ریک بوو شاگه شکه بی و گوتی: ’پۆله گیان، سویند به ئابین و دابونه ریم، مه هدییه هی تویه.‘ خیرا دهستی کرده وه و پنی گوت: ’به ره و لای ئه سه په کان بچۆ، سههیمی کوریشت له وینه.‘ مهرداس به ره و لای ئه سه په کان چوو و سههیمولله یلی کوری له وئ بوو. غه ربیش دانه دانه دهستی دیله کانی کرده وه تا هه مووی بهر دا و له دژمنانی دوور خستنه وه. ئه سه پ و چه کی بۆ هیتانه وه و پنی گوتن: ’ئینستا سوار بن و به چوارده وری دژمندا بلاو بینه وه و به سه ریاندا بگورینن.‘ وا بوو پیکه وه کوراندیان: ’بژی به نی قه حتان، بژی!‘ دهنگیان له کیوه کانه وه ده دراوه. دژمنان وایان زانی که هۆزی مهرداس هیرشیان بۆ هیناون. هه ر بۆیه دهستیان دایه چهک و که وتنه گیانی به کدی.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی شهسهد و بیست و جهوتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! تا تاوه لاتی به یانی له به کترین کوشت. له و کاته دا غه ریب به سواره کانیه وه هیرشی بردنه سهر، قاقمیکي زوری لئ کوشتن و ئه وانهی مان هه لاتن. ئیدی سواره کانی بنی قهحتان ده سته و تیکی زوریان له ئه سپ و چهک وه گیر کهوت و گه رانه وه و هاتنه وه نیو هوزکهی خویان. خه لکه که به پیریانه وه هاتن و بالوره یان لیدا و هه رکه س چوو وه تاولی خوی. غه ریبیش چوو وه تاوله کهی و لاوانی هوز له لای کۆ بوونه وه و ورد و درشت هاتنه سلای.

"که مهرداس دیتی وا لاوه کان له دهوری غه ریب کۆ بوونه ته وه، ئه وهنده ی دیش رقی لینی هه ستا. چوو نیو هوزه کهی و پنی گوتن: 'ئه وهنده ی دیکه ش رقم له غه ریب هه لگرتوو و پیم ناخۆشه که ئه و لاوانه له دهوری کۆ بوونه ته وه. سبه یینی به زور و زوری مه هدییه لئ ده سئین.' راپۆژکاریک پنی گوت: 'میرم، داوای شتیکی لئ بکه که له توانیدا نه بن.' مهرداس ئه و بۆچوو نه ی به دل بوو. ئه و شه وه به ئاسووده یی نووست.

"که رۆژ بووه وه، له سهر تهخت دانیشت و گه وره گه وره کانی عه رهب لای کۆ بوونه وه و غه ریب و لاوه کانی هاتن و یه که یه ک کورنۆشیان بۆ برد. میر مهرداسیش به رووی خۆشه وه، هه ستا و به خیره اتنی کردن و غه ریبی له لای خۆیه وه دانا. غه ریب گوتی: 'مامه، به لینی خۆت ببه سهر.' مهرداس گوتی: 'مه هدییه جگه له تو شایانی که س نییه، به لام رۆله. خۆ تو مال و سامانت نییه.' غه ریب گوتی: 'مامه، هه رچیت ده وی، داوای که با گه وره ی هوزه کان و پاشای شاره کان تالان کهم و ئه وهنده ت مال و سامان بۆ بینمه وه له نه ژمار نه یه.'

"مهرداس گوتی: 'رۆله، من سویندم به گشت بوته کان خواردوو که مه هدییه به که سینک بدهم که تۆله م بۆ له دژمنه کانم بستین و بیانکوژی و په له ی نیوچاوام بسرپه ته وه.' غه ریب گوتی: 'مامه، بلن کام پاشا دژمنته با تهخت و تاراجی له بن بینم و بۆت به دیل بگرم.' میر مهرداس گوتی: 'رۆله، من کورپکم هه بوو له گه ل سه د سواردا چوو بۆ راو و گه یه شته شیوی گولان و کۆشکی حامی کورپی شیبی کورپی شه دداد.' له و شوینه دا پیاویکی ره شی لئ بوو که بالای هه فتا بال بوو و دارانی له ره گه وه له زه وی هه لده کیشا و شه ری پین ده کردن. که کوربه کهم گه یه شته ئه و شیوه، ئه و ره شه کوربه کهم و سواره کانی کوشت و جگه له سیانیان، که سیان به ساغی ده رنه چوو. ئه وان گه رانه وه و منیان له رووداوه که ئاگادار کرده وه. نازایانی هوزم کۆ کرده و بۆی ده رچووین و ده ره قه تی نه هاتین. جا چونکه

1. له هیندیک نوسخه دا شه دادی کورپی خولد نووسراوه.

نەمتوانى ھەقى كۆرەكەم بىسىتىم، سۈيىندىم خواردا كە كچەكەم بە كەس نەدەم مەگەر بە كەسىك كە تۆلەي خويىنى كۆرەكەم بۇ لەو بىكاتهوۋە و ئەو پەلە رەشە لە ناوچاوانم بىكاتهوۋە.

”كە غەرىب ئەوھى بىست، گوتى: ’مامە گيان، من دەچم بۇ گيانى و ئىشەللا بە يارمەتى خدا تۆلەي كۆرەكەتى لى دەكەمەوۋە. ’مەرداس گوتى: ’غەرىب! پۇلە، ئەگەر تۇ بەسەرىدا زال بىي، ئەوۋە دەستكەوتىكى بىئەندازەت گىر دەكەوۋى. ’غەرىب گوتى: ’مامە گيان، تۇ بەلەين بە كە كچەكەتم بەدەيتى و شىخ و گەورەكانى ھۆز بەكە بە شايەد، تا من بە دىنبايى و تىن و تىنكى زىاترەوۋە بەرەنگارى بىمەوۋە. ’مىر مەرداس گوتى دابى و شىخ و گەورەكانى ھۆزى بە شايەد گرت.غەرىب بە دلى خۇشەوۋە لاي مەرداس ھاتە دەرەوۋە و چوۋ بۇ لاي دايكى و دايكى لە بابەتەكە ئاگادار كىدەوۋە. دايكى گوتى: ’پۇلە، مەرداس لىت بە پىدا چوۋە و بە دوژمنايەتى دەتتىزى بۇ ئەو كىوۋە مەترسىدارە تا بەكوشتت بىدا. تۇ من لەگەل خۆت بىبە تا لە بەرچاۋى ئەم سىتەمكارە دوور كەوینەوۋە. ’غەرىب گوتى: ’ئىزە دوور ناكەومەوۋە تا بەسەر دژمنەكەمدا زال نەبم و بە ئاۋاتى خۆم نەگەم.

”غەرىب ئەو شەوۋەش پۇزى لى بوۋە و بۇ بەيانى لاۋەكانى ھۆز كە دووسەد كەس بوون و غەرىبىيان خۇش دەوېست، ئامادە بوون و ھەموو چەك وچۆلىيان بىن بوو و بە غەرىبىيان گوت: ’ئىمەش لەگەل خۆت بىبە تا يارمەتت بەدەين. ’غەرىب سىپاسى كردن و كەيفى ساز بوو، گوتى: ’خودا پاداشى چاكەتان بىداتەوۋە. ’بەو جۆرە غەرىب و لاۋەكانى ھۆز سوار بوون و كەوتتە پى. سى پۇز بەپىۋە بوون تا دەمەو ئىۋارە گەيشتتە بىنارى كىۋىكى بىلدن و ھەلەموت. غەرىب بە تەنبا بەو كىۋەدا ھەلزنە و گەرا گەرا تا ئەشكەوتىكى دۇزىيەوۋە. پووناكىيەك لە ئەشكەوتەكەدا بوو. شىخىكى لى بوو، سىسەد و چل سىل تەمەنى بوو. لەبەر پىريان برۇ و سىمىلى تىكەل بىبوونەوۋە و بە سىمايدا ھاتبوونە خوارى. كە غەرىب چاۋى بەو شىخە كەوت، شىكوى ئەۋى كەوتە دل و بە گەورەى ھاتە بەرچاۋ. ئەوجار شىخ گوتى: ’كۆرپ، ئەوۋە تۇ كافرى و بوت دەپەرستى و ئەو خودايە ناپەرستى كە زەۋى و ئاسمان و خۆر و مانگى بەدى ھىتاۋە؟’ كە غەرىب ئەم قسەيەى بىست، سەرتاپاى كەوتە لەرزە و گوتى: ’شىخ، ئەو خودايەى باسى دەكەى، كىتە و لە كوئىتە تا بىبىنم و بىپەرستم؟’ شىخ گوتى: ’كۆرپ، ئەو خودايە كەس ناتوانى بىبىنى، ئەو ھەمووان دەبىنى. ئەو بە ھۆى دەسەلاتىيەوۋە شىۋىنەۋارى لە ھەموو جىتەك ئامادەيە. ئەوۋە گەردوونى ئافراندوۋە و مرۇ و جىۋكانى بەدى ھىتاۋە. پىغەمبەرانى بۇ رىتوونى كۆيلەكانى ناردوۋە و ھەركەسىك گۆپرايەل بىن، دەبىنرەتتە بەھەشتەوۋە و ھەركەسىكىش سەركەش بىن، دەپخاتە دۆزەخەوۋە. ’غەرىب گوتى: ’شىخ، چۆن دەبى بە كۆيلەى ئەو خودايە؟’ شىخ گوتى: ’كۆرپ، من لە ھۆزى عادىم كە سەركەشىيان كىد. خودا پىغەمبەرىكى بۇ ناردن، ناۋى ھوود بوو. ئەوان گالتهيان

پڻ ڪرد و ڪرديانه تيزه جارِ باوه پريان پڻ نه ڪرد. خودا ره شه بايه ڪي بؤ هه لڪردن و له ناوي بردن. من و ڪؤمه ليڪ له هؤزه ڪم باوه پريان هيتابوو، هر بؤيه له و سزايه پزگارمان بوو. دواي نه وه هؤزي سه موودم بيني. ديتم ڪه نه وانيش چيان به سالحى پڻغه مبهه ڪرد. دواي نه ويش پڻغه مبهه ريڪ به ناوي ئي پراهيمي ڪوري خهليل بؤ لاي نه مروودى ڪهنعان نيردرا و له نيوانياندا نه وه رووي دا ڪه رووي دا. نه و خه لڪه ي له هؤزي من باوه پريان هيتابوو، دانهدانه مردن و من له م نه شڪه و ته دا خه ريڪي خودا په رستي بووم. خودا له شوئينيڪه وه ڪه خوشم فڪرم بؤي ناچي پؤزيم ده دا. 'غه ريب گوتى: 'ده ي باشه ئيستا من ده بي بليم تا بيمه عه بد و ڪؤيله ي نه و خودايه؟' شيخ گوتى: 'بلى، لائيلاهه ئيلله لالا، ئي پراهيم خهليلوللا تا موسلمان بيى. 'غه ريب به دل و زمان موسلمان بوو. نه و جار شيخ به شيڪ له فه رزه ڪان و تؤزيڪ له ڪتبي خوداي فيز ڪرد و لئى پرسى: 'ناوت چيهه؟' گوتى: 'ناوم غه ريبه. 'شيخ گوتى: 'نه ي به ته ماي بؤ ڪوي بچي؟' غه ريب به سه رهاته ڪه ي مووبه موو بؤ گي پراوه تا ڪه يشته باسى ديوي ڪيوييه ڪه."

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروڪي نه مشه ويش ڪؤتايي پڻ هات و شه هرزاد دريژه ي چيروڪه ڪه ي هه لگرت بؤ شه ويڪي ديڪه.

که شهوی شهسهد و بیست و هشتم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکوا! گه‌یشتنه باسی دپوه کتوبیه‌که و شیخ گوتی: 'مه‌گه‌ر شیت بووی، به تاقی ته‌نیا به گژ نهو دیوه‌دا ده‌چی؟' غه‌ریب گوتی: 'دووسهد گهنجی نازا و دلیرم له‌گه‌له.' شیخ گوتی: 'کورپه نه‌گه‌ر ده‌ه‌زاریشته له‌گه‌ل بی دهره‌قه‌تی نایه‌ن. ناخر نه‌وه دپوه و گوشتی مرؤف ده‌خوا و له نه‌وه‌ی حامه. کاتی خۆی نه‌و ولاتی هیندی ناوه‌دان کرده‌وه و ناوی هیندستانی لی نا و ناوی نه‌و دپوه سوعدانه. کورپه رۆله، نه‌و شه‌یتانکی نایله. خواردنی گوشتی مرویه و کاتی خۆی باوکی نه‌مه‌ی له قه‌ده‌غه کرد، به‌لام به گویی باوکی نه‌کرد و رۆژبه‌رۆژ مله‌وپتر ده‌بوو. باوکی ده‌ری کرد و دوا‌ی شه‌ر و دهرده‌سه‌ریه‌کی زور له هیندستان شاربه‌ده‌ری کرد و هات لیره‌ نیشته‌جی بوو. پنی له کاروانیان ده‌گرت، روتی ده‌کردن و ده‌گه‌راوه شوینی خۆی. پینج کورپی نازای هیه که هه‌ریه‌که‌ی له خۆی راده‌بینی په‌لاماری هزار که‌س بدا. نه‌وه‌نده‌یان مال و سامان و ناژهل کو کردووه‌ته‌وه که له ژمار نایه. ئینجا رۆله من خه‌می تۆمه و نیگه‌رانتم. له‌و خودایه ده‌پاریمه‌وه که بیکا بو خاتری پیروزی و شه‌کانی په‌کتاپه‌رستی سه‌رکه‌وتوت بکا. به‌لام له بیرت نه‌چی، هه‌ر کاتیک په‌لاماری کافرانت دا، بلی 'ئه‌للاه‌وئه‌که‌بر' که ده‌بیته هۆی نه‌وه‌ی نه‌تره‌ی دوژمن بچی و به‌سه‌ریاندا زال بی.

"دوا‌ی نه‌وه شیخ رمبیکي پۆلای دا به غه‌ریب که سه‌د ره‌تل کیشی بوو و ده‌گه‌وی زیرینی پیوه بوو، هه‌ر کاتیک ده‌یانجوولانده‌وه ده‌نگیکی وه‌ک هه‌وره‌تریشقه‌ی لپوه ده‌هات. شیریکی دهره‌وشاوه‌شی دایه که سی بال دریز و سی بست پان بوو که نه‌گه‌ر له به‌ردت دابایه دوو قاشی ده‌کرد. هه‌روه‌ها زری و مه‌تال و کتیبیکی ئاسمانیشی دایه و پنی گوت: 'ئینستا برۆ ئیسلام به هۆزه‌که‌ت بناسینه.' غه‌ریب به دلنکی خۆش، له‌وه‌ی که موسولمان بووه له لای شیخ هاته ده‌ری و گه‌راوه لای هاوریکانی. هاوریکانی لیان پرسسی بو وا دهرنگ هاته‌وه که نه‌ویش باسه‌که‌ی بو گتیرانه‌وه و ئیسلامی پین ناساندن. وا بوو گشتیان موسلمان بوون. نه‌و شه‌وه خه‌وتن.

"به‌یانی زوو غه‌ریب سوار بوو چوو بو لای شیخ بو ماللایه‌ی. ماللایه‌ی لی کرد و له‌گه‌ل سواره‌کاندا وه‌رچ که‌وتن. هه‌ر وا که خه‌ریک بوون دهرپویشتن له‌پر سواریک که سه‌رتاپا ئاسنی پۆشی بوو، په‌لاماری غه‌ریبی دا و پنی گوت: 'نه‌ی رسواترینی نیو عه‌ره‌ب، جل‌وبه‌رگت داکه‌نه، نه‌گینا خه‌لتانی خوینت ده‌که‌م.' غه‌ریب به‌ره‌نگاری بوو. شه‌ریکی نه‌وه‌نده قورس له‌رینوانیاندا هاته ناراه که لاوان له ترسانا پیر ده‌بوون و به‌رد له ده‌تواوه. هه‌تا سواره‌که پروبه‌ندی لا دا و پینکه‌نی! ته‌ماشای ده‌که‌ن نه‌وه سه‌هیمولله‌یلی برای غه‌ریب

و کورپی میر مهرداسه. هژی هاتنه که ی بۆ ئەم شوینە ئەوه بوو که غەریب هەلدهستنی وەرێ دەهکەوی بچن بۆشەری دێوی کێوی، سەهیم لەوێ نابی و کاتیک گەرابوو، غەریبی نەدیوو. چوو بووه کن دایکی و ئەوهی بە گریانەوه دیتوو. هژی گریانەکهی پرسیبوو، دایکی سەهیمی لە پروداوه که ئاگادار کردبووه. سەهیم خۆی پێ نەگیرابوو، چەک و چۆلی لە خۆی بەستبوو و سوارببوو و وه دواي غەریب کهوتوو ئەسپی تاو دا بوو تا گرتبوونیهوه. که غەریب زانی براکه یهتی، خۆشحال بوو، گوتی: 'ئەری برا، ئەوه بۆ خۆت لێ گۆرپوم و به گژمدا دیت؟' سەهیم گوتی: 'تا ئازایهتی خۆمت پێ تاقی بکه مهوه.'

"دوايه هەردووکیان لەگەل سوارهکاندا پۆیشتن و غەریب ئیسلامی بە سەهیم ناساند و ئەویش موسلمان بوو و بە دلی خۆشهوه پۆیشتن تا لهو شیوه نزیك بوونهوه که دێوه کێویه که ی لێ بوو.

"که سوعدان تەپوتۆزی سوارهکانی دی، گوتی: 'یهلا کورپنه سوار بن و ئەو دەستکهوته بپننهوه.' هەر پینچ کورپه که ی سوار بوون و به رهو تەپوتۆزه که چون. که غەریب ئەوانی دی، ئەسپی به رهو پرویان چوارناله کرد و گوتی: 'ئێوه له چ رهچهله کێکن و چیتان لیمان دهوێ؟' فلحون که کورپه گه وهی سوعدان بوو، هاته پینشی و گوتی: 'له ئەسپه کانتان بینه خوار. دهستی یه کدی بپهستنهوه تا بتانبهینه لای باوکمان و هه ندیکتان بپهژینیت و به شیکیشتان بکولینیت که له میژه گوشتی مرۆی نه خواردوه.' غەریب که ئەمه ی بیست، په لاماری فلحونی دا، پرمی جوولاندهوه و له گه وه کانیه وه دهنگیکی وه ک هوره تریشقه ی لێ به رز بووه وه. فلحون کاس بوو. غەریب پرمیکی تی گرت که شانی فلحونی گرت و وه ک دارخورمای براو تهختی زهوی بوو. سەهیمولله یل هەلیکوتایه سهری و قۆلی به ست و گوریسی کرده ملی و وه ک گامیش پرایکیشا. که براکانی فلحونی برا گه وه یان به دیلی بینی، هیزشیان برده سه ر غەریب. غەریب سیانیانی دهستگیر کرد. پینچه مینیان هه لات و چوه وه لای باوکی. سوعداد گوتی: 'کورپه، ئەوه چیت لێ قه وماوه و براکانت کوان؟' گوتی: 'باوکه گیان، لاویک که چل بال بالایه تی و هیشتا خه تی نه داوه، براکانمی دیل کرد!' که دێوی کێوی ئەو قسه یه ی بیست، گوتی: 'ئەک له تیشکی خۆر بن به ش بن و پیت و فه ری ئاگرتان لێ بپه ی!' ئیدی له قه لاکه ی هاته ده ری، داریکی گه وه ری له بنه وه هه لکه ند و به پیره و به رهو غەریب پۆیشت، کورپه که شی به دوايه وه بوو. که گه یشته لای غەریب و وان، دهنگی نه کرد و یه کسه ر په لاماری دان. به و داری به دهستی وه بوو لئی دان. پینچ که سیان تهختی زهوی کرد. ئەوجار په لاماری سەهیمی دا و سەهیم خۆی لا دا و داره که ی له و لاوه که وته سه ر زهوی. دێوه تووره بوو. داری توور دا و به رهو سەهیم چوو، گرتی و وه ک چۆله که به دهستی وه فه رکه فه رکی بوو. که غەریب براکه ی له مشتی دێوه که دا دیت، به دهنگی به رز گورانندی: 'ئه للاهونه کبه را!' و ناوی ئیبراهیمی هینا."

لنره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژهی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و بیست و نۆبم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! غه‌ریب په لاماری دئوه‌که‌ی دا و رمبه‌که‌ی تی هه‌لکرد. رمبه‌که‌ی که جوولاه و ئالفه‌کانی له‌رینه‌وه وه‌ک گرمه‌ی هه‌وره‌تریشقه دار و به‌ردی له‌رانده‌وه و له که‌له‌که‌ی دئوه‌چه‌قی. دئوه‌هۆپاندی و که‌وته‌سه‌ر زه‌وی و بیته‌وش بوو. سه‌هیمولله‌یل له ده‌ستی ده‌ریاز بوو. دئوه‌کاتیک وه‌هۆش هاته‌وه، ده‌ست و پینی به‌سترا‌بوو. که‌کوره‌که‌ی ئه‌وه‌ی بینی، هه‌لات. غه‌ریب ئه‌سه‌پی بز تاو دا و که‌وته‌سه‌ری، رمبیککی له‌نیوشانی دا. ئه‌و به‌چه‌کی دئو له‌جیوه له‌سه‌ر ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌ر بووه‌وه. غه‌ریب خیرا قۆلی به‌ست و هینایه‌وه لای باوکی و براکانی. گوریسیان له‌مل کردن و هه‌تا قه‌لا رایانکیشان. ته‌ماشایان کرد ئه‌وی پره‌ له‌زیږ و زیو و جلو‌به‌رگی گرانبایی. هه‌زار و دووسه‌ده‌که‌سی ناعه‌رهب له‌وی به‌ند کرابوون. ئه‌وجار غه‌ریب له‌سه‌ر کورسی دئوه‌که‌ی دانیشته‌ که‌ به‌ره‌سه‌ن ده‌چووه‌وه سه‌ر ساسی کورپی شیسسی کورپی شه‌ددادی کورپی عاد. سه‌هیم له‌ده‌ستی راستی و جه‌نگاوه‌ره‌کانی دی هه‌موویان له‌ده‌ستی چه‌پیه‌وه راوه‌ستان.

غه‌ریب به‌دئوه‌کیویه‌که‌ی گوت: 'حالت چۆنه‌کلاو؟' دئوه‌گوتی: 'جا چۆن بم‌گه‌وره‌م، ئه‌وه‌خۆم و مناله‌کانم له‌وپه‌ری که‌نه‌فتی و بیده‌سه‌لاتیداین و کۆت و به‌ند کراوین.' غه‌ریب گوتی: 'پیمخۆشه‌بیننه‌سه‌ر دینی ئیسلام و باوه‌ر به‌بیهاوتایی خودا و پینه‌مه‌برایه‌تی ئیبراهیم به‌ئین.' سوعدانی دئو و منداله‌کانی ئیسلامیان قه‌بوول کرد. به‌فرمانی غه‌ریب ده‌ست و لاقیان له‌کۆت و به‌ند کردنه‌وه. ئه‌وجار له‌دئوه‌ی پرسی: 'سوعدان، ئه‌مانه‌کین؟' سوعدان گوتی: 'قوربان، ئه‌مانه‌ئیرانین' و راوم کردوون. ته‌نیا نین و فه‌خرتاجی کچی شاپووری پاشای فارسیشیان تیدایه‌ و له‌گه‌ل سه‌ده‌که‌نیزی پرومانگدا به‌ندن. غه‌ریب گوتی: 'باشه‌ئه‌مانه‌ت چۆن گرتوه؟' سوعدان گوتی: 'من و پینچ کوره‌که‌م و پینچ کۆیله‌وه ده‌رۆیشستین و به‌دوای ده‌سته‌که‌وتدا ده‌گه‌راین که‌ته‌پ‌وتوزیک له‌دوور ده‌رکه‌وت. کۆیله‌یه‌کم نارد تا بزانت چ‌باسه‌. کۆیله‌ماوه‌یه‌کی پین‌چوو، پاشان هاته‌وه، گوتی: 'گه‌وره‌م، ئه‌وه‌شازاده‌فه‌خرتاجی کچی شاپووری پاشای ئیرانه‌ و دووه‌زار سواری له‌گه‌لدایه‌.' ئیدی من و کوره‌کانم هیرشمان کردنه‌سه‌ر و سه‌سه‌ده‌که‌سمان لێ‌کوشتن و ئه‌وانی دیکه‌یانمان قۆلبه‌سه‌ست کرد و کچی شاپوورمان به‌مال و که‌لوپه‌له‌دانسه‌قه‌کانه‌وه به‌ده‌سته‌که‌وت هیناوه‌.' که‌غه‌ریب ئه‌م قسه‌یه‌ی بیسته‌، گوتی: 'چیت له‌شازاده‌فه‌خر کردووه؟' سوعدان گوتی: 'سویند به‌و دینه‌ی هاته‌مه‌سه‌ری! به‌چاوی خیانه‌ته‌وه‌ته‌ماشام نه‌کردووه‌.'

١. له‌نوسخه‌کانی دیکه‌دا عه‌جه‌م نووسراوه، عه‌جه‌میش واته‌ناعه‌رهب. به‌لام وشه‌ی ئیرانی که‌له‌ناریاییه‌وه هاتووه‌کورد و فارس و هیندیک نه‌ته‌وه‌ی دیکه‌ش ده‌گریته‌وه‌که‌له‌جوغرافیای ئیراندا بوون.

غەریب گوتی: 'باشت کردووه. چونکه شاپوور باوکیه تی و پاشای حوت هەریمه، سوپای به‌دوادا دهنزیت و شاران خاپوور و ئەوانه دیل ده‌کا که کچه‌که‌یان ده‌ستگیر کردووه. هەرکه‌س بیر له سه‌ره‌نجامی کاری نه‌کاته‌وه، تووشی په‌نجی هه‌تاهه‌تایی ده‌بی. سوعدان! نیستا پیم بلی ئەو کچه له کونیه؟' سوعدان گوتی: 'له‌گه‌ل که‌نیزه‌کانیدا له کۆشکینگ دان.' غەریب گوتی: 'شونیه‌که‌یم پیشان بده.' دێوه گورج هه‌ستا و له‌گه‌ل غەریبدا چوون بۆ ئەو شونیه‌ی شازاده‌ی تیندا به‌ند کردبوون.

"که چوونه ئەوئ و غەریب شازاده‌ی دیت، سه‌ری له جوانی کچه سوور ما که یانی ده‌کرئ شتی ئەوه‌نده جوان له مرۆفدا هه‌بی. شازاده فه‌خرتاجیش که چاوی به غەریب کهوت، به ئازا و نه‌ترسی هاته به‌رچاوی و گه‌وره‌یی له ته‌وتیلیدا بینی. شازاده خیرا له به‌ری هه‌ستا، ده‌ستی ماچ کرد، خۆی به‌سه‌ر پیندا دا و گوتی: 'ئهی سه‌رداری دلیران، په‌نات بۆ دینم! له ده‌ستی ئەو دێوه قوتارم که! ده‌ترسم کچینیم لئ بسینئ و بینم کا بۆ ئەو کاریکی ئاسانه. زۆر ده‌ترسم بمخوا. ده‌ستم به داوینت بمکه به که‌نیزی خۆت!' غەریب گوتی: 'تۆ له دالده‌ی مندای تا به باوکت شاد ده‌بیته‌وه.' شازاده‌ش نزای خیری بۆ کرد.

"ئیدی به فه‌رمانی غەریب ده‌ست و پینی ئیرانییه‌کانیان کردووه. ئەوجار رووی له فه‌خرتاج کرد و پرسی: 'له‌به‌ر چی له کۆشکی خۆت هاتوویته ده‌رئ و رووت له‌م ده‌شت و کیه کردووه تا تووشت به تووشی ئەم دێوه‌وه بی؟' فه‌خرتاج گوتی: 'گه‌وره‌م، باوکم و خه‌لکه‌که‌ی و خه‌لکی تورک و ده‌یله‌م مه‌جووسین و ناگر ده‌په‌رستن. له ولاتدا په‌رستگه‌یه‌ک هه‌یه که ئاته‌شگه‌ی پی ده‌لێن و هه‌موو جه‌ژنیک کچانی مه‌جووسی و په‌رستیارانی ناگر له‌وئ کۆ ده‌بنه‌وه و تیندا مانگیک نیشته‌جی ده‌بن. دواي ئەوه ده‌گه‌رینه‌وه بۆ شاره‌کانی خویان. منیش وه‌ک دابی هه‌میشه‌یی له‌گه‌ل که‌نیزه‌کاندا بۆ ئەو په‌رستگه‌یه خۆم ئاماده کرد و باوکم دووه‌زار سواری بۆ پاسه‌وانی له‌گه‌ل خستم. له ریندا ئەم دیوانه له‌په‌ر به‌سه‌ریاندا داین، هه‌ندیکمانیان کوشت و ئەوانی دیکه‌شمانیان به دیل گرت و هینایینیانه ئەم قه‌لایه‌وه و به‌ندیان کردین. ئیدی چۆنم بۆ گێزایه‌وه، ئاوا بوو.' غەریب گوتی: 'مه‌ترسه، من ده‌تبه‌مه‌وه بۆ ولاتی خۆت لای بئه‌ماله‌که‌ت.' فه‌خرتاج نزای بۆ کرد و ده‌ست و پینی ماچ کرد.

"دواي ئەوه غەریب فه‌خرتاجی به‌جئ هیشت و ئەو شه‌وه له لای سوعدان بوو. به‌یانی زوو هه‌ستا له‌گه‌ل بالبازه‌کان و دیوه‌کان نوێزیان کرد. پاشان غەریب رووی له سوعدان کرد و گوتی: 'بمبه بۆ سه‌یری شیوی گولان.' سوعدان خیرا هه‌ستا له‌گه‌ل غەریب و سووارچاکه‌کانی و فه‌خرتاج و سوپاکه‌ی هاتنه ده‌ره‌وه. سوعدان فه‌رمانی به کۆیله‌کانی کرد که مه‌ر سه‌ر بپرن و چیشت لیبینن. ئەو سه‌د و په‌نجا که‌نیز و هه‌زار کۆیله‌ی هه‌بوو که مه‌ر و هینستریان بۆ ده‌له‌وه‌پاند. غەریب به‌ره‌و شیوی گولان وه‌پئ کهوت و ئەو گشته

خه لکه ی له گه ل بوو. که گه یشتنه شیوی گولان، غه ریب سه ری له جوانی نه و شوینه سوور
ما و به و جوړه هاته بهرچاوی وهک شاعیر ده لن:

باخی له ناخـــــــــــــــــیا چه م دارپزیایه
مه ل له ناو دار بهرزا نه خـــــــــــــــــوینئ
له ویانا فـــــــــــــــــرش گول راخریایه
له میا میوه گه ل، سه د رهنگ نه نوینئ

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی بئ هات و شه هرزاد دریزه ی
چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شەوی شەشەد و سەیم ھاتووە

گوئی: "خاوەنشکۆ! که غەریب و ئەو خەلکە پێیان نایە شیوی گولانەو، دیتیان گولزاریکی خەمڵیو و پڕە لە بالندەیی خوشخوین که هەریەکەیی لەسەر لقیک هەلنیشتووە و دەخوین، داری جۆراوجۆری میووە لە هەموو لایەکەووە وە بەر چاوەکەوئێ بە جۆریک که زمان لە پەسنیدا کورتی دینی و شاعیر ئەم دوو بەیتەیی لە پەسنی ئەو شوینەدا کوتووە:

سروشت بزەیی لە سەر لێو، شیو و دۆل خەمڵیو بە گول
ئاوێتە بوون گول و بـــــــــــــــــولبول، ستێرانی مەل و لەرەیی چل
سرتەیی شنە و بوئی رییـــــــــحان، وە بەر مردووش دینتەووە گیان
گیانی چی وزە و گوڕ و تـــــــــــــــــین، ئەوانەیی پنیوستن بۆ ژیان

"غەریب ئەو جێئەیی پێن خوش بوو، فەرمانی دا، تاوولی کەسراییی فەخرتاج هەل بەدەن. تاوول لەنیو داراندا دابەسترا و فەرشی رازاو و شکۆمەندانەیان تیدا راخت. غەریب دانیشت و فەرمانی دانیشتی بە دەورووبەریانیشی دا. ئەوجار چیشتیان ئامادە کرد. لە کاتی نانخواردندا غەریب گوئی: 'ئەری سوعدان، بادە وەگیر دەکەوئێ؟' سوعدان گوئی: 'بەلێ قوربان، بە کووپە هەمە.' غەریب گوئی:

بێتە لەو بادەئەیی دەلێی رووخی یاقووتــــــــــــــــی بێخەوشە
و هکۆو شیریی کە راسابیی، لە دوورەووە لــــــــــــــــی دئێ ورشە
گولاوئیکە لە پاکیدا، لە ناو جامــــــــــــــــدا کە دەبیینی
دەریای چاوی خوماریکە هیند مەستە دەلێی پەرۆشە

"سوعدان بە دە کۆیلەیی گوت: مەیان بۆ بێتن، دەستیان بە خواردنەووە کرد. غەریب بە هزی کاریگەری مەبەکەووە وازی لە بەزم و ئاھەنگەکە هینا و کەوتەو یادی مەھدیە و ئەم دوو بەیتەیی گوت:

یادی بە خیر جاری جاران دل مالی لە گـــــــــــــــــرەکتان بوو
تۆز و خۆلی دەرکی ئێو، بۆم کلە و ســـــــــــــــــۆمای چاوان بوو
قەت پیم وانەبوو پۆژی بئێ، هـــــــــــــــــەلکەم لەم ژینە بئێ یار
چیکەم خۆزگەم وەدی نەھات، هەرچەند هەولم بئێ وچان بوو

لیره‌دا بو، ماره‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که نهوی شهسهد و سی و یه کهم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! شاپوورشا سوپای نارد به دواى فخرتاجدا بگه رین. غه ریب و سواره کانیشى ده رۆژ بوو به پیره بوون و له رۆژى یازده مه مدا له دور ته پوتۆزىکی زۆرى بینى. به یه کیک له فرمانده عهجه مه کانی گوت دا بچووه بزانه ئه و ته پوتۆزه چیه. نیردراوه که ئه سپی به ره و ته پوتۆزه که غاردا چوو هه والی پرسین. گوتیان: 'ئیمه له هۆزى بهنى هه تالین و گه وره که مان سه مسامى کورى جه رپاچه و پینچ هه زار سوارین و به دواى ده سته وتدا ده گه رین'. نیردراو گه رپاوه لای غه ریب و بۆ گه رپاوه. غه ریب به سوارانى بهنى قه حتان و عهجه مى گوت که بۆ شه ر ئاماده بن. ئاماده بوون و وه پى که وتن تا گه یشتنه عه ره به کان. وا بوو هه ر دور وه هه وارین کرد: 'ده سته وت، ده سته وته! ئه و جار غه ریب هه رای لى کردن: 'ئه ی سه گگه لى عه ره ب، ئه و خودایه رسوا و سه رشۆرتان بکا! هیرشى کردن و ناوی خودای لى هیتا. له نیوان ئه و دوو کۆمه له یه دا شه رپیکى قورس پووی دا و تا ده مه و ئیواره له یه کیان دا و لیکدیان کوشت.

"که تاریکی بالی به سه ر زه ویدا کیشا، هه ردوولا لیک جیا بوونه وه. غه ریب سوپاکه ی به سه ر کرده وه. سه یری کرد پینچ کهس له بهنى قه حتان و حه فتا کهس له عهجه مه کان کۆزارون و له سوپاکه ی سه مسامیش زیاده تر له پینچ سه د کهس کۆزارا بوون. سه مسام به خۆی گوت: 'له وه تی هه م شه رى وه ک شه رى ئه م لاوه م نه دیوه. جار ی به شیر و جار ی به رمب شه ر ده کا. به لام سه بینه ی، بۆخۆم شه رى له گه ل ده کم و ده یکووژم و شه ره که ته واو ده کم'. غه ریب که گه یشتنه وه نیو خه لکه که ی، شانزاده فخرتاج به پینشوازییه وه چوو و به م پروداوه زۆر خه مبار بوو، تۆزى ترس له روخساری نیشتبوو. هاته پینشه وه و رکیفی ئه سه په که ی ماچ کرد و پنی گوت: 'ئه ی سه رداری دلیران و به هیزترینی ئازایان، ده سته نه پزى و دژمنانت خۆشیان نه یه ته ری'. سپاس بۆ ئه و خودایه که به سه لامه تی له و ته نگه ژه و هه رایه به سه اغ و سه لامه تی گه رپایه وه. زۆرم خه مى تۆ بوو. که غه ریب ئه م گوته یه ی بیست، بزه ی هاتی، دلخۆشى داوه و گوتی: 'ئه ی شاژنی جیهان، خه مت نه بی. ئه گه ر ئه م ده شته پر بی له دژمن، به یارمه تی خودا هه مووی له نیو ده به م'. فخرتاج سپاسی کرد و دوعای سه رکه وتنی بۆ کرد. غه ریب له ئه سه په که ی هاته خوارى، تۆزى روخساری ته کاند و خوینی دوژمنانی له ده سته شۆرده وه و تۆبه داری له ده وری هیزه که ی دانا. ئه و شه وه نووستن. که رۆژ بووه وه، هه ردوولا سوار بوون و له گۆره پاندا ریزیان به ست. یه که م کهس که ئه سپی له گۆره پاندا تاو دا، غه ریب بوو. چووه گۆره پان و له دوژمن نیزیگ بووه وه و هه رای کردن: 'ئه ری پاله وانتان تیدایه ؟! وا بوو، یه کیک له پاله وانه کانیان بۆی هاته مه یدان و په لاماری غه ریبی دا و گورزیکى ئاسنینی بیست مه نی

به دهستهوه بوو. گورزیکى داهینایه غه‌ریب، باش بوو خۆی لادا وه زه‌وی کهوت و نیزیک مه‌تریک له زه‌وی چووه خواری. هینشتا ئه‌و پاله‌وانه گورزه‌که‌ی هه‌لنه‌هینابووه‌وه که غه‌ریب ڤمبیکى لى دا و نیوچه‌وانى تلیشى برد و به‌ڤنى دۆزه‌خى کرد.

”پاشان غه‌ریب داواى پاله‌وانیکى دیکه‌ی کرد. یه‌کینکى دى بۆ مله هاته گۆڤه‌پانه‌وه و کوژرا و تا ده کهس هاتن و کوژران. که دوژمنان نازایه‌تى غه‌ریباین دیت، خۆیان بۆ نه‌گیرا و هه‌لاتن. گه‌وره‌که‌یان خۆین به‌رى چاوى گه‌ت و خۆی هاته مه‌یدانه‌وه و به‌رانبه‌ر به غه‌ریب ڤاوه‌ستا و پنی گوت: ‘سه‌گى عه‌ڤه‌ب، تو وات لى هات، پیاوانى من بکوژى؟’ غه‌ریب گوتى: ‘دمت گرى بده و ده‌ست بکه‌وه.’ سه‌مسام په‌لامارى دا و غه‌ریبیش به‌ دلئیکى ڤه‌قتر له به‌رد به‌ره‌نگارى بووه‌وه. هه‌ردووکیان نازایانه به‌ گۆیه‌کدا چوون و زیاد له حه‌فتا جاریان ڤمب و زه‌رگ تیک گرت. هه‌ردوو سوپاکه‌ سه‌ریان له شه‌ڤى ئه‌و دووانه سووڤ ما‌بوو. وا بوو له ناکاو غه‌ریب ڤمبیکى تى هه‌لکرد و ته‌ڤلى سه‌رى پاله‌وانه‌ی گرت و ته‌ختى زه‌وی کرد. سوپاکه‌ی که ئه‌وه‌یان دى، هیرشیان کرده سه‌ر غه‌ریب. غه‌ریبیش به‌ره‌نگایان بووه و یه‌که‌به‌خۆی نه‌ڤاندی و گوتى: ‘ئه‌للاه‌وئه‌که‌به‌ر! کافران به‌و دروشمه‌ نه‌تره‌یان چووا!’

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکى ئه‌مشه‌ویش کۆتایى پى هات و شه‌ه‌رزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌وینکى دیکه‌.

که شهوی شه شه و سی و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا! غه ریب ئه ویشی کوشت. که دژمان ناوی خودایان بیست، به یه کتریان گوت: 'ئهم گوته یه چیه که دلمانی وه له رزه خست و ئاوا بی هیزی کردین؟ له وه تی ههین شتی و امان نه بیستوه!' ئیدی له نیو خویاندا له سه ر ئه وه ساغ بوونه که: 'باش وایه ده ست له شه ر هه لبگرین و ده که س بنیرینه لای ئه وم لاوه و پرسیری ئه و ناوه ی لی بکه ین که به زمانیاندا هینا.' ئه و جار ده که سیان له ناودارانی سوپا نارد. نیردراوه کان چوونه لای غه ریب و کرئوشیان بۆ برد و نزایان بۆ کرد. غه ریب لی پرسیان: 'بۆچی وازتان له شه ر هینا؟' گوتیان: 'قوربان، تو به و وشانه ئیمه ت شیواند و دلمان داگه وت.' غه ریب گوتی: 'ئیه کئ ده په رستن؟' گوتیان: 'یه غووس و یه عوق.' غه ریب گوتی: 'ئیمه خودای تاک و ته نیا ده په رستین که به سه ر هه موو شتی کدا زاله. هه موو شتیکی ئافراندوه و پوزی کویله کانی ده دا. ئه وه ئاسمانی هه لداوه و زه ویی پاخستوه.' ئه وان که گوته کانی غه ربیان بیست، دلان کراوه و ئاره زوویان بۆ باوه ره یان به خودای ته نیا زیاد بوو و گوتیان: 'خودای به راستی و ره ها ئه مه یه.'

"دوایی به غه ربیان گوت: 'چی بلتین تا بیتنه سه ر دینی ئیه؟' گوتی: 'بلتین، لائیلله نیلله لالا، ئیبراهیم خه لیلولالا.' ئیدی ئه و ده که سه موسلمان بوون و غه ریب پنی گوتن: 'ئیسنا برۆنه وه بۆ لای هۆزه که تان و باسی ئیسلامیان بۆ بکه ن و پنی راستیان پیشان بده ن.' ئه وان له پیه چوونه وه بۆ نیو هۆزه که یان و پنیوشوینی ئیسلامه تیان بۆ باس کردن و بنه ماکانیان بۆ شی کردنه وه. ئه ندامانی هۆزه که ش له ناخی دلپانه وه ئیسلامیان قه ببول کرد و قایل بوون بینه فه رمانه بری غه ریب. ئه و جار هه موو هاتن بۆ لای غه ریب و نزای سه رکه وتن و پایه به رزیان بۆ کرد. ئینجا گوتیان: 'قوربان، ئیمه به رده ستی توین و هه ر چیه کت ده وی فه رمانمان پنی بکه له ژیر فه رمانی تو داین و هه رگیز لیت جیا نابینه وه: ئاخه ر خودا تو ی کرده مایه ی رینوینیمان.' غه ریب دلخۆشی دانه وه و پنی گوتن: 'به گه رینه وه ماله کانی خۆتان و مال و مالتان له گه ل خۆتان بیتن و بچن بۆ شیوی گولان. من شازاده فه رتاج ده به مه وه لای باوکی و ده گه ریمه وه.' ئه وانیش گوتیان: 'به سه ر چاو، قوربان.'

"ئیدی ئه وان گه رپانه وه نیو هۆزه که یان و به موسلمانبوونیان دلخۆش بوون. ئیسلامیان به هۆزه که یان ناساند و ئه وانیش موسلمان بوون. ئه و جار تاول و په شمال و سامانیان له گه ل خویان برد و چوون بۆ شیوی گولان. که له وی نزیک بوونه وه، دیوی کتوی و منداله کانی به پیریانه وه چوون و به پرویه کی خۆشه وه پیشوازیان لی کردن و هه والیان پرسین. ئه وانیش به سه رهاتی خویانیان بۆ گه رپانه وه. سوعدان به هاتنیان دلخۆش بوو و له

شونیتیکی باشدا نیشتهجینی کردن و زوری چاکه له گهل کردن.

”غهربییش له گهل شازاده فهخرتاجدا دریژهیان به سه فه ره که یان دا. پینج پوژ رویشتن. روژی شه شه م که غهربی بیستی شاپوورشاشا به دوی شازاده فهخرتاجدا ده گه ری، فه رمانی دا که لا بدن و تاول هه لبدن. نازایانی به نی قه حقان و سوپای عه جه م لایان دا و تاولیان هه لدا تا وا بوو، سوپای شاپوورشاشا گه یشت. پیوانی عه جه م که له سوارانی شازاده فهخرتاج بوون، به پیشوازییانه وه چون و هه والی هاتنه وهی شازاده فهخرتاجیان به فه رمانده ی سوپاکه دا. نه و چاکانه ی له میر غهربییان دیبوو، بویان گیرانه وه. فه رمانده ی سوپاکه هاته لای میر غهربی و سه ری ریزی دانه واند و هه والی شازاده فهخرتاجی پرسی. غهربی نه وی نارده تاولی شازاده. فه رمانده چوو تاوله که ی و به رده رگه که ی ماچ کرد. هه موو نه و شتانه ی بۆ شازاده گیراوه که دوی نه و به سه ر دایک و باوکیدا هاتبوون. شازاده ش به سه ر هاتی خزی و چۆنیه تی رزگار بوونی له دیوه که به هوی میر غهربی وه بۆ گیراوه.“

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویتی دیکه.

که شهوی شهشرد و سی و سینه هاتهوه

گوئی: ”خاوه‌نشکۆ! شازاده گوئی: ’نه‌گەر به‌زه‌یی خودا و یارمه‌تی غه‌ریب نه‌بوونا‌یه، دێوه‌که ده‌بخواردم. ئیستا ئه‌رکی سه‌ر شانی باوکمه که نیوه‌ی ولاته‌که‌ی به‌ نیوی ئه‌وه‌وه بکا. پاشان فه‌رمانده هه‌ستا و چووه کن غه‌ریب، ده‌ستی ماچ کرد سپاسی چاکه‌کانی کرد و گوئی: ’گه‌وره‌م، ده‌مه‌وی به‌ مۆله‌تی جه‌نابتان بگه‌ریمه‌وه شاری ئه‌سبانیری مه‌داین و مژده‌ بده‌م به‌ پادشا. غه‌ریب گوئی: ’بړۆ مژده‌ی لئ وهرگره. ئیدی فه‌رمانده خیرا وهری کهوت و به‌ غاردان رۆیشت هه‌تا گه‌یشته شاری ئه‌سبانیری مه‌داین. چووه هه‌نته‌شی پادشا و کورنۆشی برد. پاشا گوئی: ’ها، ده‌لئی خه‌به‌ری خۆشت پینه! بلئ بزانه‌م چ باسه؟’ فه‌رمانده گوئی: ’تا مژده‌م نه‌ده‌یتی، هه‌یج تالیم. پاشا گوئی: ’تۆ هه‌واله‌ خۆشه‌که‌ت بلئ، منیش خۆش‌حالت ده‌که‌م. فه‌رمانده گوئی: ’پاشام، چاو و دلته‌ پروون، شازاده فه‌خرتاج هاته‌وه.’

”که شاپوور ناوی فه‌خرتاجی کچی بیست، بووراوه. گولویان پیندا هه‌لپه‌ژاند، وه هۆش هاته‌وه، بانگی فه‌رمانده‌ی کرد، برده‌یه لای خۆی و گوئی: ’ده‌ی قسه‌م بۆ بکه. فه‌رمانده به‌سه‌رهاته‌که‌ی بۆ گه‌یژاوه. که پاشا ئه‌و قسانه‌ی بیست، ده‌سته‌کانی به‌ یه‌کدا هه‌تان و ئاخی بۆ دۆخی فه‌خرتاج هه‌لکیشا. ئه‌وجار ده‌هه‌زار دیناری زێری سووری دا به‌ فه‌رمانده‌که و کردیه فه‌رمانداری ئیسفه‌هان و ده‌ورو به‌ری. ئه‌وجار به‌ فه‌رمانده و گه‌وره‌کانی سوپای گوت که بچن به‌ پینشوازیی شازاده‌وه. کۆیله‌کان چوونه کن دایکی شازاده و داوای مژده‌یان لئ کرد. دایکی دلخۆش بوو و که‌وایه‌کی گرانبایی و هه‌زار دیناری زێری سووری به‌ مژده‌ده‌ر دا. که خه‌لکی شار هه‌واله‌که‌یان بیست، شاریان رازانده‌وه و ئاهه‌نگیان گه‌یژا. شاپوورشا سوار بوو و رۆیشت رۆیشت تا غه‌ریبی بینی. له‌ جیوه‌ دابه‌زی و چه‌ند هه‌نگاوێک به‌ پێ به‌ پینشوازییه‌وه چوو. غه‌ریبیش دابه‌زی و رۆوبه‌رووی پاشا هات.

”که پینک گه‌یشتن، یه‌کدییان له‌ باوه‌ش گرت. غه‌ریب دانه‌وییه‌وه و ده‌ستی پاشای ماچ کرد. پاشا سپاسی چاکه‌ی کرد. تاو‌لیان به‌رانه‌ر یه‌کدی هه‌لدا و شاپوورشا چووه لای کچه‌که‌ی و باوه‌شی پیندا کرد. شازاده فه‌خرتاج هه‌موو به‌سه‌رهاتی خۆی بۆ باوکی گه‌یژاوه و باسی جوامیری غه‌ریبی کرد. باوکی گوئی: ’ئه‌ی شاینازاران، ئه‌ی خۆری جوانان، سویند به‌ گیانی تۆ ده‌بی ئه‌وه‌نده‌ی شت ده‌من و چاکه‌ی له‌گه‌ل بکه‌م، له‌ باس نه‌یه. کچه‌ گوئی: ’بابه، بیکه به‌ زاوای خۆت تا له‌ شه‌ری دژمناندا یارمه‌تیت بدا، ئاخ‌ر زۆر زۆر ئازایه. شازاده ئه‌م قسه‌ی له‌به‌ر ئه‌وه‌ کرد که شه‌یدای پینکه‌وته‌یی و دلیری غه‌ریب بپوو. پادشا گوئی: ’کچم، مه‌گه‌ر نازانی که پاشای شیراز چه‌ندین فه‌رشه‌ی دیبایی راخستوه و

سهدهزار زيری بهخشیوه و خاوهنی سهرزهمین و سوپای بیتهژماره؟' شازاده گوتی: 'بابه، ئەو کهسهی باست کرد، من ئەوم ناوی و ئەگەر ناچارم بکهی شوو بهو بکه، خۆم دهکوژم.' ئەوجار پاشا لای فخرتاج هاته دهروه و چوو تاوولی غهریب. غهریب له بهری ههستا و پاشا دانیشت. بهلام چاوی لی کلانهدهکرد و له بینینی تیر نهدهبوو. له دلی خۆیدا گوتی: 'به خودا کهکهم ناههقی نییه که ئەم لاوهی خۆش دهوی.' دواپی نانیا ن هینا و خواردیان و خهوتن.

"که پۆژ بووهوه، سوار بوون و گهراوهوه بۆ شار. که گهیشته شار، شاپوور و غهریب بیکهوه له دهروازهوه چوونه شار. ئەو پۆژه فره له شادیدا بوون و به هاتهوهی فخرتاج شادمان بوون و ئاههنگ گێرا. شاپوور له سهر تهخت دانیشت و غهریبی لهتهنیش خۆیهوه دانا. وهزیر و بریکار و گهورهکانی دهولت و پهردهدارهکان ریزیان بهست و پیروزبایی گهراوههی شازادهیان له پاشا کرد. پاشا به گهورهگهورهکانی ولاتی گوت: 'ههکهس منی خۆش دهوی، با غهریب خهلات بکن.' ئیدی وهک باران خهلاتی بهسهردا داباری. تا ده رۆژ میوانداری له غهریب کرا. ئەوجار غهریب روخسهتی خواست بگهپتهوه. پادشا جلوبه رگیکی شکومهندانهی پین بهخشی، به دینی خۆی سویندی دا که تا یهک مانگ نهگهپتهوه. غهریب گوتی: 'جهنابی پادشا، من کچیکی عهڕهیم خواستوووه و دهههوی بگهپمهوه ئەوی، زه ماوهند ساز بکهم و ئەو کهچه بینم.' پادشا گوتی: 'دهسگیرانی تو باشتره یا فخرتاج؟' غهریب گوتی: 'قوربان، زیر له کوئی و خاک له کوئی؟ کهنیز و خانم کهی دهبنه یهک؟' پاشا گوتی: 'مادهم تو فخرتاجت له دهستی ئەو دینوه رزگار کردوووه، ئەوه بووهته کهنیزی تو و جگه له تو کهس بۆی نییه بیته میردی.' دههوهدهست غهریب ههستا زهویی ماچ کرد و گوتی: 'گهورههه، تو پاشایت و من گهدا. رهنگه داوای مارهبییهکم لی بکهی که به من ههلهسهووپیت.' پاشا گوتی: 'پۆله، با بزانی که پادشای شیراز داوای فخرتاجی کرد و سهدههزار زيری سووری دا، بهلام من تو به شیاوی ئەو دهزانم و تو دهکهمه تیری ولات و مهتالی بهردهم پووداوهکان.'

"دواپی پووی له سههرانی ولات کرد و گوتی: 'ئهی گهورهکانی ولاتهکههه، ئیوه شایهه د بن که فخرتاجم دا به غهریب.'"

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمهشوهیش کوتایی پین هات و شههرزاد دریزهه چیرۆکهکهی ههلگرت بۆ شهویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و سی و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا! نهوجار غهريب به پادشای گوت: 'مارهبيبهکم بؤ دابني تا بؤت بينم، ناخر له قهلاي ساسي کورې شيسي کورې شهدادی کورې عاد مال و سامانیکي بيژمارم ههيه.' شاپوور گوتی: 'کورم، من جگه له سهري جومهرقانی پادشای نهواز، مال و سامانم وهک مارهبي له تو ناوئ.' غهريب گوتی: 'قوربان، من دهچمهوه لای هؤزهکم و لهگهلهواندا ديمهوه و هيرش دهکهمه سهردوژمن و ولاتهکي ويزان دهکهم.' پاشا ستايشی کرد: گومانی وا بوو نهگهريب بؤ جومهرقان بچن، به زيندووي ناگهريتهوه. که پوژ بووهوه، پادشا سوار بوو، به غهريبيشي گوت که سوار بين و سوپاش سوار بوون. پادشا به سوارچاکانی گوت خهريکی پمبازی و جريتبازی بن. پالهوانانیش پيکهوه سهرقالی مهشق و راهينان بوون. غهريب گوتی: 'پادشام، دهمهوي لهگهلهوانانی عهجهم یاری بکه، بهلام مهرجيکم ههيه. نهويش نهويه که پمبيکی بين نووکم بدهني و پهړوکونیکي له نووکهکي بهستن که زهعهفرانی پيدا کرابن. هر پالهوانيتک ههيه بؤ بهرنگاری بوم بنيزه با پمبيکی نووکاريشی بين، نهگهريبهسهرمدا زال بوو، خوینی خومی حلال دهکهم، نهگهريمنیش بهسهریدا زال بووم، به رهنگي زهردی زهعهفرانی پمبهکه نيشانهيهک له سهرسنگي ددهم.' نهوجار پادشا بانگی له سوپاسالار کرد که ناودارانی سوپا جودا بکاتهوه. ههزار و دووسهدهکسي جودا کردهوه. پادشا به زمانیکي تاييهت پنی گوتن که ههريکس نهدهشتهکيهم بؤ بکوژئ، هر ناواتیکي ههين، بؤی بهدی دینم. نهوجار پالهوانان له غهريب چوونه پيشی و هيرشيان کردئ. غهريب پشتی به خودا بهست و داوای يارمتهی له ئيپراهيمي خلیل کرد. نهو پالهوانهی بؤ غهريب چووبوو، دهرهقتی نههات و غهريب نيشانهيهکی زهردی لهسهرسنگي دا. کاتيک ويستی له دهستی ههلي، غهريب به پمبهکه له ملی دا و لهسهر نهسهپهکي بهری داوه. کويلهکان نهويان ههلگرتوه. نهوجار پالهوانیکي ديکه هاته گورهپان و، نيشانهی له سنگي نهويش دا. سنيهمين و چوارهمين و بينجهمينيش بؤی هاتن و ئیدی هر ناوا پالهوانان دانهدانه دههاتن و غهريب نيشانهی لي دهدان تا وا بوو بهسهر ههمووياندا سهر کهوت و له گورهپانهکه هاته دهرهوه و هاتن له ديوهخاندانانيشتن، سفرهيان راخست و نانيان خوارد. نهوجار پاشا داوای مهی کرد و خهريکی مهيوخاردنهوه بوون. لهو دهمهوا غهريب ناوهزی لای خوی نهما و له کورهکه چووه دهر و به مهستی رویشت تا گهيشته کوشکی شازاده فخرتاج. شازاده که نهوی دی، له خوشيياندا هؤشی لای خوی نهما. دهنگي کهنيزهکانی دا و پنی گوتن خيرا بچنهوه هؤدهکانيان. کهنيزهکان به لهز بلاوهيان کرد. شازاده ههستا دهستی غهريبی ماچ کرد و پنی گوت: 'نافهرين بؤ نهو سهروهري منی له ديو پزگار کرد و من تا هم کهنيزی نهوم.'

شازاده بردییه خه‌گه‌ی خۆیه‌وه. دوا‌ی ده‌ستبازی و قانه‌قدیله‌ غه‌ریب هه‌وه‌سی به‌سه‌ریدا زال بوو له‌گه‌لیدا تی خزی و کردی به‌ژن و تا به‌یانی لای خه‌وت.

”بو به‌یانی غه‌ریب چوه لای پادشا. پادشا له به‌ری هه‌ستا و له‌پال خۆیدا داینیشاند. نه‌وجار گه‌وره‌کانی ولات هاتن و له هه‌نته‌شی پاشادا راوه‌ستان و باسی نازایه‌تی غه‌ریبیان کرد و ده‌یانگوت: ‘پاک و بیگه‌ردی بو ئه‌و خودایه‌ی به‌و ته‌مه‌نه‌ که‌مه‌وه ئه‌وه هه‌موو نازایه‌تی و نه‌ترسییه‌ی تیدا خولقاندوه.’ ئه‌وان له‌و قسانه‌دا بوون که له‌ دوور ته‌پ‌وتوزیک وه‌ دیار که‌وت به‌ری ئاسمانی گرت و به‌ره‌و شاریش ده‌هات. پاشا بانگی کرد: هه‌والیک له‌و ته‌پ‌وتوزه‌ بزائن. خیرا سواریک ده‌رچوو و هه‌والی زانی. گه‌راوه و گوتی: ‘پادشام، ئه‌وه ته‌پ‌وتوزه‌ سه‌د سوارن که گه‌وره‌که‌یان ناوی سه‌هیمولله‌یله.’ که غه‌ریب ئه‌وه‌ی بیست، گوتی: ‘قوربان، ئه‌وه برای منه.’ گورج غه‌ریب سوار بوو و سه‌د سوار له‌ به‌نی قه‌حطان و هه‌زار سوار له‌ عه‌جه‌م له‌گه‌لی وه‌پ‌ئێ که‌وتن و به‌ره‌ پیری سه‌هیم چوون. که‌گه‌یشتنه‌ یه‌ک هه‌ردوو برا دابه‌زین و یه‌کتریان له‌ باوه‌ش گرت. پاشان سوار بوونه‌وه و غه‌ریب گوتی: ‘ئه‌ری برا، خزم و که‌سی خۆت برده‌ قه‌لای ساس و شیوی گولان؟’ سه‌هیم گوتی: ‘برا، ئه‌و سه‌گه‌ پیسه، ئه‌و مه‌رداسه‌ گلاره‌ که زانی تو ده‌ستت به‌سه‌ر قه‌لای دینه‌که‌دا گرتوه، ئه‌وه‌نده‌ی دیکه‌ باری گران بوو. له‌ ترسی ئه‌وه‌ی نه‌کا تو مه‌هدییه‌ی کچی لی بستینی، ده‌ست‌وپێوه‌ندی خۆی برد و به‌ره‌و عیراق چوون. داوای یارمه‌تی له‌ عه‌جیب‌پاشا کردوه و ده‌یه‌وئ مه‌هدییه‌ی بداتی.’ که غه‌ریب ئه‌و قسه‌ی سه‌هیمی بیست، هینده‌ ناره‌حه‌ت بوو خه‌ریک گیانی ده‌رچی. گوتی: ‘قه‌سه‌م به‌ ئیبراهیمی خه‌لیل به‌ره‌و عیراق ده‌چم و له‌وئ ده‌یان شه‌پ هه‌لده‌گیرسینم.’ به‌ دم قسه‌کردنه‌وه‌ که‌یشتنه‌وه‌ شار و له‌گه‌ل براکه‌یدا چوونه‌ لای پادشا. پادشا له‌ به‌ر غه‌ریب هه‌ستا. نه‌وجار غه‌ریب‌پاشای له‌ رووداوه‌که‌ ئاگادار کرده‌وه و مۆله‌تی پۆیشتی لی خواست. که پادشا روخسه‌تی دا رۆیشت تا که‌یشته‌ قه‌لای ساس. دینی کیتی و منداله‌کانی به‌ پیر غه‌ریبه‌وه‌ هاتن و پینان ماچ کرد. غه‌ریب له‌ بابه‌ته‌که‌ی ئاگادار کردنه‌وه. سوعدان گوتی: ‘قوربان، تو له‌ قه‌لاکه‌دا دانیشه‌ با من و منداله‌کانم بچین عیراق کاول بکه‌ین و هه‌موو سوپاکه‌یان ده‌ستگیر بکه‌ین و بیانیه‌تینه‌ خزمه‌تت.’ غه‌ریب گوتی: ‘سوعدا، هه‌موومان پیکه‌وه‌ ده‌چین.’ سوعدان فه‌رمانی رۆیشتی دا و هه‌زار سواریشی بو پاسه‌وانی قه‌لاکه‌ جه‌یشت. نه‌وجار هه‌موو به‌ره‌و عیراق وه‌پ‌ئێ که‌وتن. کاری ئه‌وان بیره‌ گه‌یشت.

”میر مه‌رداسیش له‌گه‌ل هۆزه‌که‌یدا وه‌پ‌ئێ که‌وتن و که‌یشتنه‌ عیراق. دیاری باشی ناماده‌ کردبوو و له‌ کووفه‌ خسته‌یه‌ خزمه‌تی عه‌جیب‌پاشا و کورپۆشی برد و زه‌ویی ماچ کرد و داوای لی کرد دالده‌ی بدا.”

لیرده‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی شه شه سد و سی و پنجم هاتوه

گوتی: "خاوه نئشکو! که مەرداس داوای دالدهی له عه جیب کرد، عه جیب گوتی: 'کی سته می لئ کردووی تا سته مت له سەر لا به م، گەرچی شاپوورشای عه جه م و پاشای دهیله میس بینت؟' مەرداس گوتی: 'پاشام، که س سته می لئ نه کردووم، منالیک نه بی که بخۆم گه وره م کردووه. له گه ل دایکی له قامیشه لانیکندا دۆزیمه وه. دایکیم هینا و ئه و ژنه له من کورپیکی بوو که ناوم نا سه هیمولله یل. کورپی ئه و ژنه ش ناوی غه ریب بوو. جا ئه و کورپه له مالی مندا گه وره بوو. که چی ئیستا وه ک مار له لاقم ئالاه. میر حه سسانی گه وره ی به نی تیهانی کوشتووه و چه ندین پیوای دیکه شی له نیو بردووه و که س به رگی ناگرئ. من کچیکم هیه که جگه له تو شایانی که س نییه. غه ریب داوای ئه و کچه ی لئ کردم. منیش له بری ماره ییبه که یدا داوای سه ری دیوی کتویم کرد. ئه و کورپه چوو بوو دیوه و به دیلی گرت. ئیستا دیو یه کیکه له خزمه تکاره کانی. بیستوشمه که موسلمان بووه و خه لک بۆ دینی خۆی بانگ ده کا. کچی شاپوورشای له ده سته دیوه که رزگار کردووه و بووه ته خاوه نی قه لای ساسی کورپی شیسسی کورپی عاد که هه رچی گه نجینه یه تیندایه تی. گه نجینه ی سه سه رده مانی زووی تیندایه. ئه و کورپه کچی شاپوورشای بردووه ته وه بۆ باوکی. جا له وئ ئه گه ر بیته وه، به سه ر و سامانیکی زۆره وه دیته وه.' که عه جیب گوته کانی مەرداسی بیست، رهنگی زهرد بوو و حالی تینک چوو و خۆی بۆ مردن ساز کرد. ئه و جار عه جیب گوتی: 'مەرداس، دایکی ئه و لاه لای تۆیه یان لای ئه و؟' مەرداس گوتی: 'لای منه له تاوله که مدایه.' عه جیب پرسی: 'ناوی چییه؟' مەرداس گوتی: 'ناوی نوسره ته.' عه جیب گوتی: 'دا بیهینه.' که هینایان، عه جیب سهیری کرد و ناسیبه وه و گوتی: 'هه ی گلاو، ئه و دوو کۆیله یه چیان لئ هات که له گه ل تۆم ناردن؟' نوسره ت گوتی: 'له سه ر من یه کترینان کوشت.' عه جیب له جیوه شیریی هه لکیشا و دوو له تی کرد. ئه و جار ترس و دلّه راوکی هه ناویان کۆلی و گوتی: 'مەرداس، کچه که تم لئ ماره که.' مەرداس گوتی: 'ئه و یه کیکه له که نیزه کانت و منیش کۆیله تم.' عه جیب گوتی: 'ئاخر من نیازم ئه وه یه ئه و غه ربیه شیرپیدسه ببینم و نازاری جۆراوجۆری پئ بچیزم و ئینجا بیکوژم.' سی هه زار دیناری زیپی سووری ماره یی دا به مەرداس و سه د توپ حه ریری په راویز زیپینی خه لات کرد. مەرداس ئه و ماره ییبه زۆره ی وه رگرت و سه رقالی گیازی مه هدیه بوو. کاری ئه مان بیره گه یشت.

"له و لاهه غه ربییش چوه قه لای دیوی کتوی. دوایی گه یشته دوورگه یه ک له عیراق که شاریکی گه وره و شووره قایم بوو. غه ریب فه رمانی به سواره کان دا که له وئ لا بدهن. که خه لکی شار دیتیان ئه و سوپایه لای دا، ده روازه کانی شاریان داخست و کۆنگره کانی چاودیریبیان توند کرد. پادشایان له بابته که ئاگادار کرده وه. پاشا له به رجه وه ندی

کوشکه وه سه بیری کرد، سوپایه کی زوروزه بهندی دی و گوتی: 'باشه ئەم عهجه مانه چیمان دهوئ؟' گوتیان: 'نازانین!'

"ئەو پادشایه ناوی دامیغ پاشا بوو. له گۆرەپانی جهنگدا سه ری سوارچاکانی له بهرد هدا و به سه ر پالەواناندا زال ده بوو. یه کتیک له خزمه تکاره کانی پیاوینکی زورزان بوو به ناوی سهبعوقه فار. هیند چالاک بوو له ره شه بای ده کرد. پاشا پتی گوت: 'خیرا بچو نیو سوپاکه وه و هه والم بۆ بینه وه.' ئەو کابرا چالاکه تیژ ده ره پەری و رویشت و چوو ه نیو تاوله کانی سوپای غه ربه وه چه ند که س لێیان پرسى تو کینیت و چیت دهوئ؟ گوتی: 'من له لایه ن خاوه نی ئەم شاره وه هاتووم، رایان سپاردووم بۆ لای گه و ره که تان.' ئەویان برده لای تاوله که ی غه ربه وه و له هاتنی ناگاداریان کرده وه. غه رب داوای کرد بیه نه ژوورئ. که له به رده م غه ربیدا ئاماده بوو، زه ویی ماچ کرد و ستایشی کرد. غه رب داواکه ی لئ پرسى. گوتی: 'من په یامهینی خاوه نی ئەم دوورگه یه م که برای گه نم پاشایه.' که غه رب ئەو قسه یه ی بیست، فرمیک به چاوانیدا هاته خوار و گوتی: 'ناوت چیه؟' کابرا گوتی: 'سهبعوقه فار.' غه رب گوتی: 'بچۆوه بۆ لای دامیغ پاشا و پتی بلن که خاوه نی ئەو تاولانه غه ربیی کورپی گه نم پاشایه و هاتووه تۆله ی خوینی باوکی له عه جیب پاشای سته مکار بکاته وه.' کابرا گورج رویشت و به تالوکه گه راوه کن دامیغ پاشا. که چوو له لای پاشا، به دلخۆشیه وه زه ویی ماچ کرد. پاشا گوتی: 'سهبعوقه فار، چ هه وایکت پتیه؟' گوتی: 'پاشام، خاوه نی ئەم سوپایه برازا که ته.' ئیدی هه ر چیه کی له غه رب بیستبوو، بۆ پاشای گێراوه. پاشا وای ده زانی خه ون ده بینى و به سهبعوقه فارى گوت: 'سویندت ده دم به خودا، ئەمه ی گوتت راسته یا نا؟' سهبعوقه فار گوتی: 'سویند به گیانی پیروژت، جگه له راستی هه چی دیکه نه گوتووه.' ئیدی پادشا فه رمانی به گه و ره کانی ولات دا سوار بن. ئەوان و پاشاش سوار بوون. رویشتن تا گه یشتنه تاوله کانی غه رب. که غه رب له هاتنی دامیغ پاشا ناگادار بووه وه، به پیشوازیه وه چوو. باوه شیان به یه کتردا کرد و چوونه وه تاوله که و به خۆشیه وه دانیشن. ئەوجار پاشا رووی له غه رب کرد و گوتی: 'منیش مه راقی تۆله ی باوکت له دلدا بوو، به لام توانای به ره نگار بوونه وه ی برا که تم نه بوو! ناخر سوپایه کی زوری هه بوو.' غه رب گوتی: 'مامق، ئەوه تا من بۆ تۆله هاتووم تا ئەو په له ره شه به نیوچاوانمانه وه لا به م.' پاشا گوتی: 'برازا خۆشه و یسته که م، تو ده بین تۆله ی دوو که س بکه یه وه: یه کیان باوکت و ئەویدی که یان دایکت.' غه رب گوتی: 'بۆ دایکم چی به سه ر هاتووه؟! پاشا گوتی: 'عه جیبی برات ئەویشی کوشت.'"

لێره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پێ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی شهزاده و سی و شهزاد هاتوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! دامیغ پاشا رووداوه که ی دایکی غه رییبی گتپراوه و پتی گوت: 'مرداس که که ی داوه به عه جیب و ئیستا نیزیک زه ماوه ندیانه.' غه رییب که ئه و قسه یه ی مامی بیست، ئه قل له که له یدا نه ما و بووراوه و خه ریک بوو بمرئ. دوا ی ماوه یه ک وه هۆش هاتوه و بانگی له سوپا کرد که ئاماده بن. دامیغ گوتی: 'پۆله گیان، په له مه که با منیش خۆم ساز کم و له که لت بپم.' غه رییب گوتی: 'مامۆ گیان، ئارام و مارام لئ هه لگیراوه. تو خۆت ساز که و له کووفه بپم بگه.'

"ئیدی غه رییب به خیرایی که و ته ری تا که یشته بابل. خه لکی ئه و شاره له هاتنی غه رییب ترسان. پاشا که یان ناوی جه مه ک بوو و بیست هه زار سواری له به رده ستدا بوو. غه رییب له به رده م شاری بابلدا به سوپا که ی گوت که بار بخه ن و لا ده ن. ئه و جار نامه یه کی بو پاشای ئه و شاره نووسی. که نامه به ره که ی چوه به رده م شار، هاواری کرد: 'من نیزدراوی غه رییب.' ده رگاوانه کان بردیانه لای جه مه ک پاشا و له هاتنی نیزدراوه که ئاگاداریان کرده وه. پاشا فرمانیدا ریپکه ن بچیته ژووری. که نیزدراوه که چوه هه نته شی پادشا، زه ویی ماچ کرد و نامه ی غه رییب پاشای دای. پاشا نامه که ی کرده وه و خویندییه وه. نیوه رۆکه که ی ئه مه بوو: 'پاش سپاسی په روه ردگار، ئاگادار به که ئه م نامه یه له لایه ن غه رییبی کوپی که نم پاشای خاوه نی عیراقه وه بۆ جه مه ک پاشا نیزدراوه. جا له که ل که یشتنی ئه م نامه یه دا هیچ وه لامیکت نابن جگه له وه ی بوته کان بشکینتی و باوه ر به خودای تاک و ته نیا بینتی. ئه که رنا رۆژت لئ ده که م به شه و. سلاو له که سی که شوین راستی ده که وئ.'

"که جه مه ک پاشا نامه که ی خوینده وه، زیپه ی کرد و په نگی زه رد هه لگه را. هاواری له نیزدراوه که کرد و پتی گوت: 'بگه ریوه بۆ لای که وره که ت و پتی بلتی که سه بینتی ده مه و به بیان من و ئه و رووبه رووی به کدی ده بینه وه.' نیزدراو خیرا گه پراوه و غه رییبی ئاگادار کرده وه. غه رییب به سوپا که ی گوت، بۆ شه ر ئاماده بن. ئه و جار جه مه ک پاشا فرمانی دا، تاول و هۆبه رووبه رووی سوپا که ی غه رییب پاشا هه لبدن. سوپا وه ک شه پۆلی ده ریا له شاره وه هاته ده ر. ئه و شه وه هه ردوو هه ردوو به دهم ئاهه نگی شه په وه خه وتن. که رۆژ بووه وه، هه ردوو لا سوار بوون و ریزیان به ست و ته پلی شه ریان کوتا. یه که م که س که بۆ شه ری ده سته و یه خه هاته ده ره وه، دیوی کتوی بوو که داریکی له رسه ر شانی دانا بوو. هاواری کرد: 'من سوعدانم، کن له خۆی راده بینتی با خیرا بیته شه رم.' ئه و جار بانگی کوپه کانی کرد: 'ئه نجینه بینن و ئاگر بکه نه وه؛ زۆرم برسپیه.' دار و ئه نجینه یان کۆ کرده وه و له نیوه راستی کوپه پانکه دا ئاگریان کرده وه. ئه و جار پاله وانیک له کافران بۆ رکابه ری

هاته دهره وه و رمیځی ناسنینه چل مهنی به سهر شانوه بوو. په لاماری سوعدانی دا و کوتی: 'سوعدان ده بی ئه ورځ به لایه کت به سهر بینم، دایکت رڼه رڼوت بڼ بکا.' که سوعدان نه و قسه یه ی ئه وی بیست، رڼ به رچاوی گرت و داریځی داهیتا په که رڼبه که ی خزی گرت و هر دوو کیان بوونه به لای گیانی و ته واوی جه ستیان تیک شکاند. سوعدان هاواری کرد: 'نم گویره که قه وه م بڼ بخنه سهر ناگر و بوم بیرژینن.' کوره کانی گورج که ولیان کرد و خستیان سهر ناگر و برژانديان و بردیان به رده م سوعدان. سوعدان خواردی و ئیسقانی کرؤشت. که کافران سوعدانیان ئاوا بینی، که وتنه له رزه و رهنگیان گورا. به یه کترین گوت: 'هرکس بچیته شه ری ئه و دیوه، به و دهرده ده چی.'

ئیدی سوپای کافران ده ستیان له شه ر هلگرت و ترسی سوعدان و منداله کانینان لئ نیشت و به ره و شاری خویان ه لاتن. ئه و جار غه ریب هاواری له سوپاکه ی کرد: 'هیرش به رنه سهر ه لاتوان.' ئازا و لئها توانی عه رهب و عه جه م په لاماری شاری بابل و سوپاکه یان دا و بیست هزار که سیان لئ کوشتن و چوونه شاره وه و هیرشیان برده سهر کرؤشکی جه مه ک پاشا. سوعدانی دیو به رمیځی ناسنینه وه به ره و کرؤشک چوو. جه مه ک پاشا چوو په پشه وه. سوعدان رمیځی لئ دا و له وی خستی. هرکس که بوی ده چوو پئش، له رمیځ زیاتری لئ نه ده دا. ئیدی وا بوو له نئو خه لکه که وه دهنگی به زه بیتان بی و په نامان بدن، په نامان بدن به رز بووه وه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرؤکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرؤکه که ی هلگرت بڼ شه ویکی دیکه.

که شهوی شهسبد و سی و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! خه لکی شار داوای دالدهیان کرد. سوعدانی دیو پنی گوتن که دهستی جهمهک پاشا بیهستن. سوعدان هه مووی وهک رانه مه ر وه پیش خوی دا ت گه یشته لای غه ریب. جهمهک پاشا وه هوش هاته وه، خوی به دهسته سترای بینی و سوعدانی دیوی به سهر سه ریه وه بوو و ده یگوت: 'ئه مشه و گزشتی جهمهک پاشا ده خوم. که جهمهک پاشا گویی له م قسه یه بوو، به غه ریب پاشای گوت: 'پاشا، دالدهم بده' غه ریب پاشا گوتی: 'موسلمان به تا له دهست ئه م دیوهش له سزای ئه و دونیاش رزگارت بی.' جهمهک پاشا له جیوه به دل و گیان موسلمان بوو. غه ریب پاشاش فرمانی کردنه و دی دهستی دا. ئه ویش به خه لکه که ی گوت که موسلمان بین، گشتیان موسلمان بوون. جهمهک پاشا چو وه ه شاره که ی خوی و خواردن و خواردنه و دی بو غه ریب پاشا و سوپا که ی نارد و ئه و شه و هیان له و مه لبه نده به سهر برد.

"که رۆژ بووه وه، غه ریب فرمانی رۆیشتنی دا. رۆیشتن تا گه یشته میافارقین سه رریان کرد چۆل کراوه. خه لکه که ی که رووداوی بابلیان بیستبوو، به ره و کوفه هه لاتیبون و عه جیب پاشایان لی ئاگادار کردبووه وه. عه جیبیش به بیستنی ئه و هه واله تووره بوو و ئازا و دلیرانی خوی کو کرده وه و هه والی هانتی غه ریبی دانئ. پنی گوتن که ئاماده ی شه ر بن. جا عه جیب پاشا سی هه زار سوار و دهه زار پیره وی هه بوو و له ده ور به ری کوفه یشه وه داوای سوپای کرد. به وجۆره په نجاهه زار سوار و پیره وی بو کو بووه وه، ئه و جار سوار بوو و وه ری که وت. پینچ رۆژ رۆیشتن تا گه یشته سوپای غه ریبی برای که له مووسل خیره تیان هه لدا بوو. که گه یشتنی عه جیبیش فرمانی دا لاهن و تاول و خیره ت هه لدهن. ئیدی به رانه ر به تاوله کانی ئه وان خیره تیان هه لدا. داوی غه ریب نامه ی که ی بو برا که ی نووسی و پرووی له پیاوه کانی کرد و گوتی: 'کامتان ئه م نامه یه ده بن بو عه جیب؟' سه هیمولله یل هه سستا سه ر پین و گوتی: 'قوربان، من ده بیهم و هه والت بو ده هیتمه وه.' غه ریب نامه که ی دایه. سه هیم نامه ی برد و رۆیشتب تا گه یشته تاولی عه جیب و ئه ویان له هانتی ئاگادار کرده وه. عه جیب داوای کرد، بچینه ژووری. که سه هیم چووه لای، عه جیب گوتی: 'له کویره دئی؟' سه هیم گوتی: 'لای پاشای عه رهب و عه جه مه وه. زاوای شاپورشا. نامه ی که ی بو نووسیویت. بیخوینه وه و وه لاهه که ی بو بنوسه وه.' عه جیب گوتی: 'دا ئه و نامه یه م به ری.' سه هیم نامه که ی دایه. عه جیب پاشا نامه ی کرده وه و خویندیه وه و بینی نووسراوه: 'به ناوی خودای به خشنده ی میهره بانه وه، سلاو له ئیبراهیمی خۆشه ویستی خودا! له گه ل گه یشتنی ئه م نامه یه دا، واز له بوتپه رستی بهینه و دان به بی هاوتایی خودای بوونه وهردا بیته. ئه گه ر موسلمان بی، ئه وا برامی و له و

تاوانهت خوښ دهم که به رانبر باوکم و دایکم کردت. نه گهر نه وهی گوتم جینه جینی نه کهیت، ده تکوژم و شاره کهت ویزان ده کم. جا نه مه ناگادار کردنه وه یه ک بوو و پیم دایت. نیدی بریار به خوته.

”که عه جیب پادشا نه م نامه یه ی خوینده وه، چاوی په ریه ته وقی سهر و نامه که ی دراند. نه م کاره به لای سه هیمه وه سهخت بوو، به سهر پادشایدا گورانده: ’دهک دهستت بشکی!‘ پاشا به دهست و پینه ونده که ی گوت: ’نه م گلاوه راگرن.‘ نه وه بوو په له ماری سه هیمیان دا و نه ویش شیریی لئ هه لکیشان و زیاده تر له په نجا که سی نازای لئ کوشتن و به که لیتنیکدا خوی دهر باز کرد و هه لات تا که یشته وه لای براکه ی. سه رتا پای شه لالی خوین بوو. غه ریب گوتی: ’نه ری سه هیم نه وه بق وای؟‘ سه هیم روودا وه که ی بق گتړاوه. غه ریب پاشا به و هه واله زور تووړه بوو و هاواری کرد ’نه للاهونه کبر‘ و فرمانی دا که ته پلی شه ر لئ دن. سوار بوو، نازا و سوارچاکان پیزیان به ست، ناسننه ندیان له بهر کرد، شیریان له قه دیان دا و پمبیا له سهر شان دانا. نه و جار هه ردوو هور دوو هیرشیاں بق یه کدی برد.“

لیزه دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بق شه ویکي دیکه.

که شهوی شهسهد و سی و ههشتم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکۆ! هەردوو بەره هیزشیان کردە سەر یەک. ئاگری شەر گەرم بوو. خوین لە بەر پێیاندا جۆگەلە ی بەست. تا رۆژ ئاوا بوو، هەر شەققە شەققە شیر و مەتال و رەمب بوو. لە یەکتریان کوشت و دەستوپەل و قاچوقولی یەکتریان پەراند. کە ولات تاریک داهاات و بوو بە شەو. هەردوو بەره لێک جیا بوونەوه و گەرانهوه تاولەکانیان و تا بەیانی هەر باسی چۆنییەتی شەرەکیان کرد. کە رۆژ بوو، چەک و چۆلیان هەلگرت و تەپلی شەریان کوتا. سواری ئەسپە فیلاساکانیان بوون و وەک دوو دەریای بە پێل بەرانبەر یەکدی راپههستان. یەکم کەس کە هاته گۆرەپانهوه، سەهیموللەیل بوو کە تاوی بە شیر و جاری بە رەمب و کەرەتی بە زەرگ شەپری دەکرد. تەماشاکەران سەریان لە نازایی و لێهاتووییەکی سوور مابوو. ئەوجار پالەوانیک لە کافران بۆی هاته دەر. سەهیم دەرفەتی نەدا و بە رەمب ئەوی رەوانە ی لای هاورپیکانی پێش خۆی کرد. دوا ی ئەو پالەوانیکی دیکە و یەکی دیکە و یەکی دی تا بەو جۆرە دووسەد کەس لە پالەوانان بۆی هاتتە مەیدان و هەموویانی کوشت.

"ببوو بە نیوهرۆ کە عەجیب سوپاکە ی دەنگ دا و فەرمانی هیزشی دا. دەستبەجی هیزشیان کرد و ئەمانیش بۆیان چوون ئاگری شەر خۆش بوو، خوین سەری دەبرد و هەر تەرمی پالەوانان بوو لە بەر پێیاندا کەوتیوو. تا شەو داهاات و هەوا تاریک بوو. شەر درێژە ی کێشا. ئینجا هەردوو سوپا لێک جودا بوونەوه و گەرانهوه تاولەکانیان و ئەو شەوهیان بەرپێ کرد. بەیانی هات و موسلمانان چاوه‌رێی غەریب بوون کە وەک رۆژان سواری بێ و بێتە ژێر ئالای سوورەوه. ماوه یەک تیپەری و غەریب نەهات. سەهیم چوو تاولی براکە ی و ئەوی لە وێ نەدیت. هەوالی لە خزمەتکارەکان پرسسی، گوئیان: 'هێچ هەوالیکمان لێ نییە.' سەهیم زۆر مات و خەمگین بوو. سوپای ئاگادار کردەوه، لە جەنگ وەهستان و گوئیان: 'ئەگەر غەریب پاشامان لەگەڵ نەبێ، ئەوا دوژمنان لەنیومان دەبن.' ونبوونی غەریب هۆکاریکی سەیر و سەمەرە ی هەبوو. ئەویش ئەوه بوو کە عەجیب پاشا لە شەپری براکە ی گەراره، پیاویک لە خزمەتکارەکانی بانگ کرد، ناوی سەبیار بوو و پنی گوت: 'سەبیار، من تۆم بۆ رۆژیکی وا نەبێ، ناوی. دەبیت هەر ئیستا بچیتە نیو بەره ی غەریبهوه و ئەوم بۆ بیتی و زۆرانی خۆم بۆ سەلمینی.' سەبیار گوئی: 'بەسەر سەر و سەر چاو.' سەبیار بە پەرئاو دەرچوو، خۆی گەیانده تاولی غەریب. لەو دەمدا هەرکەس لە تاولی خۆیدا بوو. سەبیار لەپشت تاولەکهوه لێی خەفتابوو. وا بوو غەریب پاشا تینوی بوو و داوای ئاوی کرد. سەبیار گورج گۆزە یەکی هەلگرت، دەرمانی بیتۆشی تی کرد و گۆزە ی دایە دەست غەریب. غەریب لێی خواردەوه و هیتشتا گۆزە ی دانە نابوو کە بیتۆش

بو. سه‌بیار که‌واکه‌ی تیوه‌پینچاوه و له کۆلی کرد و گه‌راوه هوردووه‌که‌ی خۆیان لای عه‌جیب و خۆی به‌تاو‌لی عه‌جیبدا کرد و غه‌ریبی له‌به‌رده‌میدا دانا. عه‌جیب گوتی: 'سه‌بیار، نه‌مه‌چییه؟' سه‌بیار گوتی: 'نه‌مه‌غه‌ریبی براته.' پاشا زۆر خوشحال بوو و پنی گوت: 'ئه‌وه‌بو‌تان یارمه‌تیا‌ن داوی. جا ئیستا بیکه‌ره‌وه و وه‌هۆش‌ی بینه‌وه.' سه‌بیار داوای سرکه‌ی کۆنی کرد و غه‌ریبی وه‌هۆش‌ه‌یناوه. غه‌ریب که‌ وه‌هۆش‌ه‌اته‌وه، ته‌ماشای کرد ئه‌وه‌ده‌ست و پنی به‌ستراوه و له‌هۆده‌یه‌کی دیکه‌دایه، گوتی: 'سوبحانه‌للا نه‌مه‌چییه؟' ئه‌وجار عه‌جیب به‌سه‌ریدا گوراندا: 'هه‌تیوه‌زۆله، ئه‌وه‌ده‌تویست من بکوژی و تو‌له‌ی خوینی دایکت و باوکت‌م لئ بکه‌یته‌وه؟! ئیستا ده‌تینیزمه‌لایان و دنیا له‌شهری تو‌ئاسووده‌ده‌که‌م.' غه‌ریب گوتی: 'هه‌ی سه‌گی کافر، زۆر زوو ده‌بینی که‌خودای‌تا‌ق و ته‌نیا‌چۆن تو‌له‌ت‌لئ ده‌کاته‌وه. تو‌به‌زه‌ییت به‌گیانی خۆتدا بینه‌وه و پروون و ره‌وان‌بلی: لائیل‌ه‌ه‌ نیله‌للا، ئیبراهیم‌خه‌لیل‌وللا.' که‌عه‌جیب ئه‌وه‌ی بیست، ئارامی شله‌ژا و بانگی میرغه‌زه‌بی کرد و چه‌رمی سه‌برپینی راخست. ئه‌وجار وه‌زیری عه‌جیب که‌له‌به‌دل‌موسلمان‌بوو، هاته‌پیشه‌وه، کورنۆشی برد و گوتی: 'قوربان، په‌له‌مه‌که‌تا‌براو‌ه‌ و دۆراو‌ده‌رده‌که‌ون. کوشتنی ئه‌م‌کابرایه‌بو‌ئیمه‌ئاسانه. ئه‌گه‌ر‌دۆراین، ره‌نگه‌مانی‌ئمه‌سوودیکی‌بو‌مان‌بین.' "

لیره‌دا‌بوو، ماوه‌ی‌چیرۆکی‌ئهمشه‌ویش‌کوتایی‌پن‌هات‌و‌شه‌هرزاد‌دریژه‌ی‌چیرۆکه‌که‌ی‌هه‌لگرت‌بو‌شه‌وینگی‌دیکه‌.

که شهوی شهسهد و سی و نؤیه م هاتهوه

گوته: "خاوهنشکوا! عهجیب فهرمانی دا غهریبی برای به دوو زنجیر و دوو کۆت بیهستهوه و ههزار پیای نازای کرده پاسهوان. که سوپای غهریب گهپان و ئهویان نه دۆزییهوه، وهک مهپی بی شوانیان لی هات و نهیاندهزانی چی بکهن. هه ر بؤیه سوعدانی دیو هاواری کرد: 'هؤ خه لکینه، پشت به خودا بیهستن. ئهو، هه موو خراپه یه کتان لی دوور دهخاتهوه.' ئهوجار عه رهب و عهجه م ئاسنبه ندیان پۆشی و سواری ئهسپه فیلا ساکانیان بوون. یه کهمین کهس که بؤ شهپی دهسته و یه خه هاته گۆره پانه وه، دیوه که بوو، رمبیکي دووسده مهنی به دهسته وه بوو. دیوه هاواری له کافران کرد: 'هؤ بوتپه رستان، وه رن پرو به پروم بینه وه. ئه مرق پۆژی تیداچووتتانه. هه رکهس من دهناسی، با خؤ له من نه دا و نه یه ته شهپی من. هه رکه سیش نامناسی، من خومی پین دهناسینم. من سوعدانی دیوم. کۆیله ی غه ریم. ئه گه ر نازاتان تیدایه، با بیته ده ر.' له و ده مه دا پاله وانیک له کافره کان هاته ده ره وه و په لاماری سوعدانی دا. سوعدان به ره په رچی داوه و رمبیکي وای لی دا که هه رچی ئیسکی بوو تیک و پینک شکان. ئهوجار سوعدان بانگی کوره کانی کرد و گوته: 'ئاگر هه لکه ن و هه ر کام له کافران کۆرزان، بیانبرژینن. بۆم بیئن با بیخۆم.' کوره کانی له گۆره پانه که د ئاگریان کرده وه و هه مان ئه و کۆرراوه یان برژاند. بؤ سوعدانیان برد، ئه ویش گۆشته که ی خوارد و ئیسقانه کانی کرۆشت. که کافران ئه وه یان له سوعدان دیت، لئی توقین. عهجیب که وایزانی هه رای له سوپاکه ی کرد: په لاماری ئه و دیوه بدهن. له جیوه بیست هه زار سوار هیرشیان کرده سه ر سوعدان و تیربارانیان کرد. بیست و چوار برینی کاری له جه سته ی کرا. ئیدی نازایانی ئیسلام هیرشیان کرد و په نایان بؤ خودا برد. شه ر و کوشتار هه ر ئاوا به رده وام بوو تا پۆژ ئاوا بوو. هه ردوو سوپا لیک جودا بوونه وه. سوعدانی دیو به دیل گیرا. چونکه گه لیک خوینی له به ر پۆیشتبوو، وهک مردووی لی هاتبوو. ئهوجار قولیان به ست و خستیانه زیندانه وه، بردیانه لای غه ریب. که غه ریب ئه وی به قولبه سترکراوی دیت. گوته: 'سوعدان، ئه وه تۆش ئاوات لی هات و که وتیبه ئه و حاله وه؟' سوعدان گوته: 'قوربان، هه موو کهس خۆشی و ناخۆشی و هه وراز و نشیوی له پیشه.' غه ریب گوته: 'راست ده که ی، سوعدان.' عهجیب ئه و شه وه خۆشحال بوو و به سوپاکه ی گوت: 'سبه نی که پۆژ بووه وه، هیرش بکه نه سه ر موسلمانان و یه ک که سیان لی به زیندووی نه هیلنه وه.' ئه وانیش گوتیان: 'فه رمانته، قوربان.' به لام موسلمانان مات و زگار بوون و بؤ غه ریب پاش و سوعدان گریان. سه هیمولله یل پی گوته: 'خه لکینه خه م مه خۆن؛ خودای ئیبراهیم سه رمان ده خا.' دوا ی ئه وه سه هیم تا نیوه شه راوه ستا و خه و نه چوه چاوییه وه. که بوو به نیوه شه، ئهوجار هه ستا چوو بؤ هوردووی عهجیب، به نیو تاوله کاندایه گه را تا وا بوو

عجیبی بینی که له سەر تهختی پاشایهتی دانیشتوو و گه وره گه وره کان له لای کۆببونه وه. سههیم، گول و مۆمی هه لگرت، بهنگی بۆنداری پتوه کرد و دایگیرساند. ئینجا وهک خزمه تکاران چوو پیتشی و ماوه یهک چاوه ری بوو تا عجبیب و ههنته شییانی دوکله ی بهنگه که یان هه لمژی و هه موو وهک مردوو به لادا که وتن. سههیم ئه وانی له وی جی هیتشت و به ره و زیندان چوو. سهیری کرد هه زار پیاوی ئازایان بۆ پاسه وانی غه ریب و سوعدان -اناون و خه و زۆری بۆ هیتان. سههیم بانگی له پاسه وانه کان کرد: 'ههی قور به سه رتان، ههستن له خه و مه شخه له کان دایگیرسینن.' جا سههیم خۆشی مه شخه لیکه هه لگرت و پری کرد له بهنگ. پاسه وانان دوکله ی بهنگیان هه لمژی و هه موو بیهۆش بوون و وهک مردوو دریژ بوون. له گیرفانی چاکه ته که یدا سرکه و کونده ری 'پن بوو و غه ریب و سوعدانی وه هۆش هیتانه وه. زنجیر و کۆته که یانی کردنه وه. که ئه وان سههیمیان دی، خوشحال بوون. سههیم پتی گوتن: 'هه ر ئیستا بچنه وه هور دووی خۆمان.' به لام سههیم چوو وه لای عجبیب و لیغه یهکی تپوه پتچا و خستیه سه ر شانی و به ره و هور دووی موسلمانان تپی ته قاندا. که گه یشته وه کن غه ریب، ئه و شته پتچراوه ی له پیتشی دانا و. غه ریب لیغه که ی له سه ر لا دا، چاوی به عجبیبی برای که وت به قۆلی به ستر او و حاله تی. نزای بۆ سههیم کرد و پتی گوت: 'سههیم، وه هۆشی بینه وه.' سههیم چوو پیتشی و سرکه و کونده ری له لووتی کرد. عجبیب وه هۆش هاته وه، که جوان له خۆی و ده ور به ر راما ته ماشای کرد ئه وه به قۆلبه ستر او ی له به ر دمی غه ریب که وتوو. ئیدی له تاوان سه ری ناخست."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکه دیکه.

کونده ر: شیرهی وشکه وه بووی گیایه که بۆ درمان ده شی و کاتی سووتاندنی بۆنیکه خۆشی لی دیت.

که نهوی شهسپه و چلم هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکۆ! عه جیب له تاوان سه ری داخست. غه ریب پنی گوت: 'هه ی ناره سه ن. سه رت بهرز که وه.' عه جیب سه ری هه لئنا و سه یری کرد هه ر چوار ده وری به عه ره ب و عه جه م گیراوه و غه ری بی براشی له سه ر کورسیه ک به شکوه دانیشتووه. هه چی نه گوت. نه و جار غه ریب گوتی: 'ئه م سه که پروت که نه وه.' ئیدی جلیان له بهر دا که ند و به قامچی نه وهنده یان لئ دا تا هه موو گیانی خویتی تیزا و له هوش خۆی چوو. که غه ریب له سزادانی نه و بووه وه، گوتی له دهنگی هه له له و ته پل و شادی بوو له تاو لی کافره کانه وه ده هات. ئه ویش له بهر نه وه بوو که دامیغ پاشای مامی غه ریب دوا ی نه وه ی غه ریب به جیر هیشتبوو، ده پۆزان له شوینی خۆی ماوه، دوا یی به بیست هه زار سواره وه که وه ته ری و شه و و پۆز به پیره بوو تا له هوردووه کان نیزیک بووه وه. نه و جار هه والگریکی نارد ت هه والی بۆ بیزانیت. کابرای هه والگر پۆزه پینه ک پۆیشست و گه راوه و دامیغ پاشای له به سه رهاته که ناگادار کرده وه. دامیغ پاشا دانی به خۆدا گرت تا بوو به شه و، نه و جار به پاریزه وه هیرشی کرد بووه سه ر سوپای کافران.

"جا که غه ریب دهنگی 'ئه للاهونه کبه ر' و ته پلی بیست، سه هیمی برای بانگ کرد: 'بزانه نه و ته کبیره چیه و چی پرو ی داوه. زوو وه ره وه پیم بلئ.' له جیره سه هیم به ره و هوردووی کافران چوو و هه والی پرسی. پنیان گوت که دامیغ پاشای مامی غه ریب پاشا به بیست هه زار سواره وه هه لیکوتا وه ته سه ر کافران. سه هیم گه راوه و بابه ته که ی بۆ برا که ی گنراوه. غه ریب فه رمانی به سوپا که ی کرد که گورج چه ک هه لگرن و بچن یارمه تی مامی بده ن. بالبازانی سوپا خیرا سوار بوون و به شیر ی پروته وه په لاماری کافرانیان دا. هیش ت پۆز نه بوو بووه وه که په نجاهه زار که س له کافران کوژران، سی هه زار که سیس گیران و نه وی دیکه شاین هه لاتن. له و شه ره شدا موسلمانان گورزی خۆیان وه شانند و مه سته ی باده ی سه رکه وتن گه رانه وه.

"غه ریب پاشا سوار بوو، چوو بۆ پینشوازی مامی و به دیداری شاد بوو، سپاسی یارمه تیه کانی کرد. دامیغ پاشا گوتی: 'نازانم ئه م سه که سه ته مکاره له م شه ره دا چی لی هات؟' غه ریب گوتی: 'مامه! ئه ومان به دیل گرتووه و له لای منه.' دامیغ پاشا هه ر زور خوشحال بوو. نه و جار هه ردووکیان دابه زین و چوونه تاو له که ی غه ریب. که چی سه یریان کرد عه جیب له وئ نه ما بوو. غه ریب شله ژا و مات بوو. مامی گوتی: 'خه م مه خۆ، ناتوانی بو هه چکۆی بچن.' وادیار بوو، سه ییاری هه والگر و پیای عه جیب له هوردووه که ی غه ریبدا خۆی هه شار دابوو و هه ر له و ساته دا که غه ریب سوار بوو و چوون بۆ یارمه تی هه زه که ی

مامی و کەس لە پاسەوانان لە لای عەجیب نەماوە، سەبیار خۆی دەگەیهنیتن و هەلیدەگری و لە هوردوووەکە دەباتە دەری. ئەو شەو و رۆژی دواپیش هەر بردی بردی تا گەیشتنە سەر کاننیک. دارستیوک لە پەنا کاننیکە بوو. لەوئێوە سەبیار عەجیبی دانا و دموچاوی بۆ شوت. عەجیب چاوی کردەو و سەبیاری دیت. گوتی: 'سەبیار، بمبەو کوفە تا سوپاکەم ریک خەمەو و تۆ لە دژمنەکەم بکەمەو. بەلام سەبیار، چم لە دەکە زۆرم برسێیه.' قامیشەلانیکی لەوئێوە بوو، سەبیار خۆی گەیاندى و لەوئێوە بێچووی مروشتریکی راو کرد، هیتایەو سەری بری. کەمیکى ویشکە دار و چرپی و شت کۆ کردەو، ئاوری کردەو و برزاندی و لە پیش عەجیبی دانا. عەجیب خواردی و لە کاننیکەش ئاوی خواردەو. ئەوجار سەبیار خۆی گەیاندى هۆزیکى عەرب و ئەسپیکى لە دزین و هیتایەو. عەجیبی سوار کرد و چوونە کوفە. میری کوفە لە هاتنی ئەو ئاگادار بوو و بە پیشوازییەو چوو. سەیری کرد، هیتە ئەشکنجە داربوو، هیزی لە برابوو. بردیەو شار و نۆژدار و شتی هیتا سەر. پاشا بە نۆژدارەکانی گوت: 'دەبن بە دە رۆژ چاکم کەنەو.' نۆژدار و حەکیمان وە خۆ کەوتن تا لە ماویەکی کەمدا چاک چاکیان کردەو. دواى ئەو وەزیرەکەى بانگ کرد و فەرمانی پێ کرد کە نامە بۆ گشت میرەکانی ئەو چوار دەورە بنیرێ. وەزیر بیست و بەک نامەى نووسی و ناردنی. ئەوانیش سوپایان کۆ کردەو و تەیاریان کرد و خێرا بەرەو کوفە وەرێ کەوتن.

لێرەدا بوو، ماوی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەى چیرۆکەکەى هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

تاریکان شەر هەروا بەردەوام بوو. کە بوو بە شەو تەپلی گەرانەوێیان کۆتایی شەر لێ درا. غەریب پاشا قایل نەبوو دەست هەلگرێ و دیسان هێرشی کردووە سەر کافران و نازایانی ئیسلامیش دواى کەوتن. گەلێک سەر پەران، گەلێک پشت شکان و زۆر تاو لێشیان تالان کرد. پیر و لاویکی زۆر بە دیل گیران. هێشتا پوژ نەبوو بوووەوە کە کافران هەلاتن و سوپای موسلمانان تا بەیانی راویان نان و زیاد لە بیست هەزار کەسیان لێ بە دیل گرتن. غەریب لە دەروازەى کووفەووە چوو ژووری و بە بانگدەری گوت کە بانگی پاراستن و دالەدان بدا و بلی: 'هەرکەس واز لە بو تەپەرسەتی بێنی و باوەر بە خودای تاقانە بێنی، لە دالەى غەریب پاشادایە.' بانگدەر لە کۆلانەکانی شاردا بانگی دا و ورد و درشتی شار موسلمان بوون و هەموو هاتتە دەرووە و موسلمانبوونی خۆیان بە غەریب پاشا راگەیاندا. پادشاش دلی زۆر بەوێ خۆش بوو. تەواو حەساو.

"دواى ئەو هەوالی مەرداس و مەهدییەى کچی پرسى، گوتیان کە بەرەو پشتی کێوە سوور هەلاتوون. ئەوجار غەریب سەهیمی برای بانگ کرد و پیتی گوت: 'هەوالی باوکتەم بۆ بێتە.' سەهیم سوار بوو و پمبیکى هەلگرت و بەرەو کێوە سوور کەوتە پێ. کە چوو ئەوێ، کەس دیار نەبوو. پیرە پیاویکی عەزەب لەوێ بوو، هەوالی مەرداسى لێ پرسى. کابرا گوتی: 'پۆلە، مەرداس کە زانی غەریب زەفەرى پێ بردووە، کچەکەى هەلگرت و لەگەل هۆزە کەیدا پیتی بیابانیان گرتە بەر. جا نازانم بەرەو کام لا پۆیشتن.' سەهیم کە ئەو قسەى لە کابرا بیست، گەراوێ بۆ لای براکەى و باسەکەى بۆ گێراوێ. غەریب پاشا لە سەر تەختى باوکی دانیشت، کۆگەکانی کردنەوێ و مال و سامانى بە سەر بالباز و سوار چاکانیدا دابەش کرد. شۆفارگەلى بۆ هەموو ولاتان نارد تا عەجیب ببیننەوێ. گەورە و پیاوماقوولانى شارى بانگ کرد و خەلاتى شیاوی دانى و مسکینی پێ سپاردن."

لێزەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەى چیرۆکەکەى هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که زهوی شه‌سه‌د و چل و دووهم هاتوه

گوئی: "خاوه‌نشکۆ! غه‌ریب له‌گه‌ل سه‌د سوار چوو ده‌ری بۆ براو. بۆیشت تا که‌یشته‌ میرگیکی خوش و سه‌سه‌وز. ئەو پۆژه له‌و ئاقاره‌ باری خست و تاوڵی هه‌لدا و شه‌ویشی هه‌ر له‌وئ به‌سه‌ر برد. به‌یانی زوو نوژی کرد و سه‌پاسی خودای به‌جی هینا. له‌ناکاو له‌ لایه‌کی میرگه‌که‌وه‌ هاواریک هات. غه‌ریب به‌ سه‌هیمی برای گوئی: 'خیرا بپۆ هه‌والیکم بۆ بزانه.' سه‌هیم گورج ده‌رپه‌ری، ته‌ماشای کرد گه‌لیک مال تالان کرابوون و ژنه‌یلیکی زوریش به‌ دیل گیرابوون. سه‌هیم هۆکاری ئەم دۆخه‌ی پرسى. گوئیان: 'ئیمه‌ که‌سه‌وکاری مه‌رداسی گه‌وره‌ی به‌نی قه‌حتانین و ئەم مالانه‌ ه‌ی هۆزه‌که‌ی ئەون که‌ دوینی جومه‌رقان مه‌رداسی کوشت و مال و سامانه‌که‌ی تالان کرد و ژن و که‌په‌کانی به‌ دیل گرتوون.' جومه‌رقان کاری هه‌ر پێگری و تالان و بپۆی هۆزه‌کان بوو. هه‌چ پاشایه‌ک ده‌ستی پنی نه‌ده‌گه‌یشت و گوپه‌یله‌ی فه‌رمانی که‌سیش نه‌بوو.

"که‌ سه‌هیم کوژرانی باوکی و گیرانی ژنه‌کانی ئەوی بیست، خیرا گه‌راوه‌ و هه‌واله‌که‌ی بۆ غه‌ریب گه‌راوه‌. غه‌ریب غه‌ره‌تی خزمایه‌تی جوولا و بۆ تۆله‌سه‌ندنه‌وه‌ و سه‌پینه‌وه‌ی ئەو په‌له‌ نه‌نگه‌ سوار بوو، که‌وته‌ شوین ئەو هۆزه‌ گرتنییه‌وه‌. به‌ده‌م گوئی: 'ئه‌للاه‌وه‌ئه‌که‌به‌ر' هه‌ترشی کردنه‌ سه‌ر و له‌ یه‌که‌م په‌لاماردا بیست که‌سی لى کوشتن. دوا‌ی به‌ گور و تینه‌وه‌ له‌ نیوه‌پاستی گورپه‌پاندا وه‌ستا و گوئی: 'جومه‌رقان له‌ کوپیه‌ تا بۆم بینه‌ مه‌یدان و جامی مه‌رگی پنی بنۆشم و زه‌وی له‌ گلاوی ئاوا پاک که‌مه‌وه‌؟' هه‌تشتا غه‌ریب قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌کردبوو که‌ جومه‌رقان وه‌ک کتوکی بلند په‌یدا بوو. قه‌لافه‌تیکی زور به‌رز و پیکوپیک و به‌خۆوه‌ی بوو که‌سیکی نازا و نه‌ترس. به‌ی قسه‌ و باس په‌لاماری غه‌ریبی دا و غه‌ریبیش هه‌روه‌تر. جومه‌رقان پمبیکى ئاسنی پنی بوو که‌ ئەگه‌ر له‌ کتووی دابایه‌، هه‌تا ناخی ده‌پۆیشته‌ خوارى. پمبیکى بۆ سه‌ری غه‌ریب داهیناوه‌، غه‌ریب گورج خۆی لا دا و پمبه‌ ئه‌ژنویه‌ک له‌ زه‌وی پۆ چوو. غه‌ریب خیرا شه‌یریکی له‌ باسکی دا. په‌نجه‌کانی جومه‌رقان سست بوون و پمبی له‌ ده‌ست به‌ر بووه‌وه‌. ده‌م‌وده‌ست غه‌ریب له‌ سه‌ر ئه‌سه‌په‌که‌وه‌ خۆی دانه‌وانده‌وه‌ و پمبه‌که‌که‌ی له‌ زه‌وی ده‌رکیتشا و یه‌که‌به‌خۆی له‌ پشتی جومه‌رقانی دا، جومه‌رقان وه‌ک دارخورمای براو که‌وته‌ سه‌ر زه‌وی.

"ئه‌وجار سه‌هیم گرتی، قۆلی به‌سست و گوریسی له‌ میلی کرد و رایکیتشا. ئەوجار سواره‌کانی غه‌ریب و جومه‌رقان پیک وه‌ربوون. په‌نجا که‌س له‌ هۆزی جومه‌رقان کوژرا و ئەوانی دیکه‌ هه‌لاتن و چوونه‌وه‌ نیو هۆزه‌که‌یان. داوای یارمه‌تیان کرد، ئەوان هه‌والیان پرسى و له‌ پووداوه‌که‌ ئاگادار کرانه‌وه‌. ئیدی خه‌لکی هۆزه‌که‌ی سوار بوون و به‌ تالووکه‌

بو بزگارکردنی جومهرقان تییان ته قاند. غه ریب پاشا که جومهرقانی قول به ست کرد و سوپاکه ی نه و هلات، له نه سپه که ی دابه زی و جومهرقانی بانگ کرد. جومهرقان خاکه رایی نواند و گوتی: 'نه ی پاله وانی سه رده م، خۆم ده ده مه په نای تو!' غه ریب گوتی: 'باشه هه ی سه گی عه رهب، بۆچی ری له خه لک ده گری و له خودای ئاسمان و زهوی ناترسی؟' جومهرقان گوتی: 'قوربان، خودای ئاسمان و زهوی کینه؟' غه ریب گوتی: 'هه ی خودانه ناس، مه گه ر چی ده په رستی؟' جومهرقان گوتی: 'خودایه ک که له پۆن و ههنگوینی به ستوو چی کراوه. جاروبار لئی ده خۆم و هه ی دیکه له بریدا ساز ده که مه وه.' غه ریب پیکه نی و گوتی: 'هه ی نه قام، نه ی بۆچی خودای تاق و ته نیا ناپه رستی که به سه ره موو شتی کدا زاله؟' جومهرقان گوتی: 'نه و خودا گه وره یه ی ده لئی له کوینه تا بیه رستم؟' غه ریب گوتی: 'گه وچه، نه و خودایه ناری نه لایه. نه و خودایه که زهوی ئاسمانه کانی ئافران دووه و دار و کزوگیای پوواندووه. پۆزی هۆئی و بالندان ده دا و له چاوان ونه. هه موو شتی ک ده بینئ، به لام خۆی نابینئ.'

"جومهرقان که قسه که ی غه ریبی بیست، ده لاقه کانی دلی کرانه وه و گوتی: 'قوربان، چی بلیم تا موسلمان بیم؟' غه ریب گوتی: 'بلئ، لائیلله ئیلله لالا.' جومهرقان شایه دمانی هینا و شانازی موسولمانه تی پی برا. غه ریب پاشا فه رمانی دا که کۆت و زنجیری لئ بکه نه وه. نه و جار جومهرقان کورنۆشی بۆ غه ریب شا برد. له و ده مه دا ته پوتۆزیک له دووره وه هه ستا."

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کۆتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی شه شهسد و چل و سینه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکؤ! لهو دهمه دا ته پوتوزیک له دوره وه ههستا. غه ریب گوتی: 'سه هیم. هه والی ئه و تۆز و خۆله م بۆ بینه. 'سه هیم وهک بالنده ده رچوو و هه والی هیناوه و گوتی: 'پاشام، ئه وه تۆز و خۆله هۆزی جومه رقانه. 'غه ریب گوتی: 'جومه رقان هه سته، برۆ بو لای هۆزه کهت و ئیسلامیان پی بناسینه. ئه گهر ملیان دا ئه وه باشه ده نا به شیر رووبه روویان ده بینه وه. 'دهم و ده ست جومه رقان سوار بوو، خۆی گه یانده هۆزه کهی و به دهنگیکی بهرز هه رای لی کردن. ئه وان دهنگی گه وره که یان ناسییه وه و دابه زین و به پدشوازییه وه چوون و به سلامه تی ئه و دلخۆش بوون. جومه رقان پی گوتن: 'هه رکه س به گویم بکا، پارزگاری ده بی. هه رکه سیش پیمل نه بی، به م شیره دووله تی ده که م. 'گوتیان: 'قوربان، فه رمان فه رمانته و هه رچی تۆ بیلی نافه رمانیت ناکه یین. 'جومه رقان گوتی: 'بلین. لائیلاهه ئیلله للا، ئیبراهیم خه لیلوللا. 'گوتیان: 'قوربیان، تۆ له کوئی و ئه م قسانه له کوئی؟! 'ئیدی جومه رقان هه موو شتیکی بۆ گێرانه وه. پی گوتن: 'خه لکینه، ئیوه ده زانن که له شه ردا خۆم به ته نیا ده ره قه تی هه ر هه مووتان دیم، به لام ته نیا که سیک منی ده سته گهر کرد. 'که هۆزه کهی ئه و قسه یه یان بیست، شایه دمانیان هینا. ئه و جار جومه رقان بردنیه لای غه ریب و له ویش ئیسلامیوونیان تازه کرده وه و نزای به رده وای و پایه داربوونیان بۆ غه ریب کرد. غه ریب پی گوتن: 'بگه رینه وه و ئیسلام بۆ ئه وانی دیکه ش شی که نه وه. 'گوتیان: 'جه نابی پاشا، له مه به دوا لیت جیا نایینه وه، به لام ئیستا ده چین بۆ لای هۆزه که مان و زوو دینه وه. 'غه ریب گوتی: 'برۆن. ئه گهر ده تانه وی بۆ لای من بین، ئه و له کووفه ده مبینن. 'جومه رقان و خه لکه کهی سوار بوون و گه رانه وه. که گه یشته وه لای هۆزه که یان، باسی ئیسلامیان بۆ ژن و منداله کانیان کرد و بۆیان شی کردنه وه. به و جۆره هه موو هۆزه که به ژن و پیاو و ورد و درشته وه موسلمان بوون. تاول و ره شماله کانیان تیکه وه پینچا و نان و مه ر و مالاتیان کۆ کرده وه و به ره و کووفه که و تنه ری.

"ئینجا غه ریب پاشاش که گه یشته کووفه، چووه کۆشکی باوکی و له سه ر ته خت دانیشته و گه وره و فه رمانده کان له راست و چه پیه وه وه ستان. دوایی شو فاره کان هاته وه و هه والیان هینا که عه جیبی برای به ره و یه من رویشته وه و په نای بردووته بهر جوله ندی کوری که رکه ری پاشای عوممان. غه ریب به خه لکه کهی گوت که تا سی روژ خویان بۆ سه فه ر ئاماده کن. ئینجا ئیسلامی بۆ ئه و سی هه زار که سه شی کرده وه که له شه ری یه که مدا دیلی کردبوون. بیست هه زاریان موسلمان بوون و ئه و ده هه زاره یان که موسلمان نه بوون، کۆژران. له و جه نگه یه دا جومه رقان و هۆزه کهی گه یشته تی و کرونۆشی بۆ غه ریب پاشا برد. غه ریب هه موویانی خه لات کرد. جومه رقانی کرده سه ر کرده ی سوپا و پی

گوت: 'جومه رقان، له گهل خزم و كه ستدا سوار به و بيست هزار سوار له گهل خوت بيه و به سهركرده يي سوپا بچو بۆ ولاتي جوله ندى كورپى كه ركه پ.'

"جومه رقان فه رمانى به جى هينا. ژن و منداله كانى له كووفه جى هيشت و هر ئه و روزه وه پى كهوت. ئه و جار غه ريب پاشا به دواى ژن و كچى هوزه كه ي مه راسدا گه را و له نيوياندا جاوى به مه هديه كهوت. له جيوه بووراوه. گولويان به سه ردا هه لپرژاند تا وه هوش هاته وه و ئه وى له باوهش گرت و برديه وه مالى خوى. به داوين پاكويه وه له گه لى خوت. دهمه و به يان نويژى كرد و چوو له سه ر تهخت دانيشت. پۆشاكى شكو مه ندانه و گرانبايى دا دامىغ پاشاى مامى و ئه وى له عىراقدا كرده جىگري خوى و مه هديه ي پى سپارد. بۆخوشى له گهل بيست هزار سوار و ده هزار پيزه ودا به ره و شارى عوممان له خاكى يه مهن كهوته پى.

"كاتيك عه جيب له گهل شكست خوار دووه كانى هوزه كه يدا گه يشته شارى عوممان، جوله ندى كورپى كه ركه پ سه رى له هاتنى ئه و سووپ ما و له گهل ده ست و پيوه نده كانيدا به پيشواز بيه وه چوون. عه جيب به گريان و خه فته وه چووه لاي جوله ند. كچى عه جيب ژنى جوله ند بوو و چه ند مندالكي لى هه بوو. كه جوله ند عه جيبى به و حاله وه بينى، پنى گوت: 'ئه وه چى بووه پىم بلى.' عه جيب به سه رهاتى خوى له سه ره تاوه بۆ گىراوه و گوتى: 'پاشا، غه ريبى برام خه لكى بۆ په رستنى خوداى ئاسمان بانگ ده كا و پىيان لى ده گرى كه بوت په رستن.' كه جوله ند ئه م قسه يه ي بيست، تىك چوو و خروشا و گوتى: 'سوينا به ئاسمان، تا قه يه ك كه س له شوينا كه وتووه كانى برا كه ت له سه ر زه ويدا ناهيلم. دا پىم بلى ئه وان ئىستا له كوينا و چه ند هزار كه سن؟' عه جيب گوتى: 'ئه وان ئىستا له كووفه ن و په نجاهه زار كه سن.'

"جوله ند پاشا جه و امه ردى وه زيرى بانگ كرد و پنى گوت: 'سه ده هزار سوار له گهل خوت بيه و بۆ سه ر مو سلمانان. هه موويان به زيندوى به دىل بگرن و بيان هينه ئيره بۆخوم ده زانم چيان لى بكم.' ئيدى جه و امه رد خيرا به سوپا يه كى زوره وه سوار بوو و به ره و كووفه كهوته پى. پۆژى هه وته م گه يشته شوينا كه كه پى بوو له دار و باخ و باخات و سه وزايى، چه م و پروباريش به نيويدا ده خوشى. جه و امه رد فه رمانى به سوپا دا كه دابه زن و لا ده ن."

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه و يش كو تايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بۆ شه ويكى ديكه.

که شهوی شهشسه د و چل و جوارهم هاتهوه

گوته: "خاوه نشکوا! جهوامهرد فهرماني به سوپا دا، دابهزن و لا بدهن. تا نيوه شهو له وئ مانه وه. له نيوه شهو دا فهرماني دا سوپا وه پئ كه وئته وه. بخوشی سوار بوو و له پيشيانه وه رویشت. دهمو به بیان گه يشته ميزگنك، گولووك تازه دهكراوه و بالندهكاني به سهر دارانه وه دهياخويند. له و دهمه دا جهوامهرد رهگی غيره تي هه ستا و دهستی كرد به فروفيشال و با له خو كردن و نهو شيعره ی خوینده وه:

ديوی رهش قهت خو له شـــــــــــــــــانم نادا، دهزانی سهری خوی به با ده دا
بهور و پلینگ و نههنگ له دهريـــــــــــــــــا، له بهر دهستی من كه وتونه نزا
هزاران عهگيد و نازا و جوامـــــــــــــــــيتر، به زهبری شیرم هموو بوون گلير
نهو عهگيدانه ی، نازا بوون وهك شیر، تهختی شاگهليان دهكرد سهره وژير

"هيشتا جهوامهرد شيعره كه ی تهواو نهكردبوو كه سواریکی ئاسنپوش له نيو داره كانه وه دهركهوت و ههراي لئ كرد: 'هوی سووكترين عه رهب، گهر دهتههوی نهكوژریی چك و جلهكانت دانی و له ئهسپه كهت وه ره خواری.' كه جهوامهرد ئهم قسه یه ی بیست، دنيا ی له بهرچاو تاريك بوو، له جيوه شیري ههلكيشا و پهلاماری جومهرقانی دا و گوته: 'خویری. نه تو كئی تا پئ له من بگری؟ من كه سهركرده ی سوپای جولهندی كوپری كه پكهرم و دهمهوی غهريپ و هوزه كه ی به ديل بگرم و بيانبه مه وه' كه جومهرقان نهو قسه یه ی بیست. پهلاماری جوامهردی دا و ئهم بهيتانه ی خویندنه وه:

یهكئ له ناودارانی ئیـــــــــــــــــرانم
پیره وهكهی ناو شـــــــــــــــــهري شیرانم
گه لئ سهر، كه وتوون له لهش هه لبراو
بن كـــــــــــــــــفن و دفن و له خوئل وهردراو
چیـــــــــــــــــها شا و مير، من ديلم كردوون
فیـــــــــــــــــلی زلزلم به كه مه ند گرتوون

"هوی هاتنی جومهرقان بو نهو جئیه نه وه بوو، كه له گه ل هوزه كه يدا له كووفه وه هاتنه دهري به ره و ولاتی جولهندی كوپری كه پكهر كه وته پئ، ده رۆژان به دهشت و دهردا به پروه بوون هه تا رۆزی یازدهیم له شوینك لایان دا. له نيوه شهو دا، جومهرقان فهرماني رویشتی دا و بخوشی له پيشيانه وه دهرویشت تا وا بوو گه يشته نهو مئترگه و

رووبه پرووی جوامهرد بووه‌وه و به شه‌پ هاتن. شیرینکی لئ دا و دووله‌تی کرد. ماوه‌یه‌ک له‌وی راوه‌ستا تا سواره‌کانی خۆی گه‌یشتنی. پروداوه‌که‌ی بۆ گنپانه‌وه و پنی گوتن: 'به‌م ده‌وروبه‌رده‌دا بلاو ببه‌وه و من لیزه‌دا له‌گه‌ل پیاوانی به‌نی عامر خۆم مات ده‌دم. که سوپای دژمن گه‌یشتنی، هیرشیان بۆ ده‌به‌م و هاوار ده‌که‌م 'ئه‌للاه‌ونه‌که‌ر'. که ده‌نگی منتان بیست، له‌هه‌موو لایه‌که‌وه به‌دم گوتنی ئه‌للاه‌ونه‌که‌ر وه په‌لاماریان به‌دن. ئیدی سوپا بلاو بوونه‌وه و به‌و ده‌وروبه‌رده‌دا گه‌ران تا پوژ بووه‌وه. ئه‌وجار سوپای جه‌وامه‌ردی دی که وه‌ک رانه‌ مه‌ر تیکه‌ل بووبوون و ده‌شت و ده‌ریان ته‌نیبوو. له‌و سساته‌دا جومه‌رقان ته‌کبیری کرد و سوپای ئیسلام له‌هه‌موو لایه‌که‌وه هیرشی کرده سه‌ریان. نیوه‌ی سوپای کافران کوژران و نیوه‌که‌ی دیکه‌یان هه‌لاتن. موسلمانان راویان نان و تا نیوه‌پۆ لینیان کوشتن و قۆلبه‌سیتان کردن. نیوه‌پۆ موسلمانان به‌حه‌وت‌ه‌زار دیله‌وه گه‌رانه‌وه و کافران جگه‌ له‌ بیست و شه‌ش هه‌زار که‌س که زۆریه‌یان بریندار بوون، هیچیان لئ نه‌گه‌راوه. جومه‌رقان ده‌ستکه‌وته‌کانی به‌هه‌زار سواردا نارده‌وه بۆ کووفه.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شه شه سد و چل و پینجهم هاتوه

گوته: "خاوه نَشکو! جومه رقان داب و نه ریت و بنه ماکانی ئیسلامی فیزی دیله کان کرد. ئەوانیش به گیان و دل باوریاں به ئیسلام هینا و ئازادی کردن. شهو و پۆژیک لهو شوینه مانه وه. دوايه فرمانی پۆیشستی دا و به رهو عوممان وه پچ که وتن. هه زار سواره که شه دهسته که وته کانیاں گه یاندنه کووفه و به سه رهاته که یان بۆ غه ریب پاشا گنراوه. ئەوجار پاش رووی له سوعدانی دیو کرد و پتی گوته: 'بیست هه زار سوار له گهل خۆت ببه و بچو بو لای جومه رقان.' سوعدان منداله کانی و بیست هه زار سواری برد و به رهو عوممان وه ری که وت.

"ئو کافرانه ی هه لاتیشن به شین و گریانه وه خۆیان به شاری عومماندا کرد، جوله ندی کوپی که پ که پ که ئه وهی دی به په رۆشه وه گوته: 'ئه وه چیتان به سه ر هاتووه؟' باسه که یان بۆ گنراوه. ژماره ی سوپای موسلمانانی پرسی. گوته یان: 'قوربان، بیست به یداخیان هه یه و له ژیر هه ر به یداخیکدا هه زار سوار.' جوله ند که ئه مه ی بیست، گوته: 'حه ک داوه شین! باشه چۆن بیست هه زار که س به سه ر ئه وه دا زال بوون؟ خۆ ئه وه هه فته هه زارا که س بوون؟ و هه ر جه وامه رد خۆی به ته نیا غه نیمی سه هه زار که س بوو.' ئەوجار هینده رق لیتیان هه ستا فه رمان دا هه موویان بکووژن. بالبازه کانی شیریاں لی هه لکیشان و هه موو کوشتن. ئەوجار جوله ند بانگی کوپه که ی کرد و گوته خۆت ساز که و به سه ده هه زار سواره وه بچو بو عینراق و یه کسه ر کاولی که. کوپی جوله ند ناوی قورجان بوو و له نیو سوپادا له و ئازاتری تیدا نه بوو و له گوپه پانی شه پدا غه نمی سه هه زار بالبازی ئازا بوو. خیرا قورجان تاوی نارده ده ره وه و سوپا له هه موو لایه که وه کۆ بوونه وه و بۆ پۆژی دووه م که وته ری. قورجان له پیشی سوپاکه وه پۆیشت و به و جوړه به خۆی هه لده گوته:

ســـوارچاکی وهک من ئەسپ نه ی دیوه
ناوم بیستی، دوژمنـــن به زیوه
له خۆی ده رده چـــن هه ر ئەسپن بیتوو
ئەمن ســـواری بم، بال ده گری زوو
له خۆشیاں لووتکه ی شاخیش بئ ده چی
ده ی دوژمن چـــون له ده ستم ده رده چی

"دوازه پۆژ بوو به بیروندا ده پۆیشتن که له ناکاو ته پوتۆژیک له دووره وه هه ستا. قورجان هه رای له دست و پینوه ندی کرد: 'خیرا بزائن ئه و ته پوتۆزه چیه؟' چه ند بالباژ

به‌لەز چوون و گەرانەووە و گوتیان: 'شازادە، ئەووە تەپوتۆزی سوپای ئیسلامە.' قورجان نای خوش بوو و گوتی: 'سویند بە ئایینی خۆم، نابێ کەسیان بە زیندوویی بهێلمەووە. بە تاقي تەنیا هەلەدەکوتمە سەریان و کەللەیان دەکەمە پێخوستی ئەسپان. دیارە ئەووە تەپوتۆزی سوپای جومەرقان بوو.' لەو لاوە کە جومەرقان سەیری سوپای کافرانی کرد، دیتی لە ئەستێران زیاترن. ئەوجار فەرمانی دا لا دەن و تاول هەلەدن. ئالا و کێلەکیان ناچەقاندن. سوپای کافرانی تاولیان هەلدا و قورجان پێی گوتن: 'چەک لە خۆتان نەکەنەووە. کە نیووشەو لای دا، سوار بن. ئەو نەختە خەلکە بکوژن و لە نیویان بەرن.'

"لەو دەمەیدا کە قورجان ئەو قسانەیی دەکرد، شوڤاری جومەرقان لەوی بوو. شوڤار گەراوە لای جومەرقان و لە پیلانی کافران ئاگاداری کردەووە. ئەمان خویان گرت تا کافران خەوتن، ئەوجار جومەرقان فەرمانی بە سوپاکەیی دا کە سوار بن. ئیدی سوپا پشتیان بە خودا بەست، زەنگۆلەیان بە وشتر و چوارپێکانیانەووە کرد، سوار بوون و شالاولیان بۆ کافران برد. دەنگی زەنگۆلەکان بەرز بوووەووە و موسلمانانیش بە ئەللاهوئەکبەر ئەللاهوئەکبەر. دەشت و کێو پر کرد."

لێزەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شوی شهسود و چل و شهسم هاتوه

گوتی: "خاوه نشکری! له و دهمه‌یدا که سوپای کافران له خه‌ودا بوون، سوپای جومهرقان به سواری ته‌سپ و یه‌ستر و به نه‌للاهونه‌کبه‌ر و زرین‌که‌زرینگی زه‌نگولانه‌وه هه‌لیکوتایه سه‌ریان. کافران له خه‌و راپه‌پین و سه‌ریان له شیتوا، به په‌له‌په‌ل ده‌ستیان دا شیر و شه‌سود کویرم که‌س نابویرم که‌وتنه‌ گیانی په‌کتر، دوست و دوژمنیان بۆ لیک نه‌ده‌بووه و تا وه‌خو هاتنه‌وه سه‌یریان کرد، تهرمی موصلماننکیان له به‌ر ده‌ست نییه و هه‌مووی ئی خویانه تازه زانیان که موصلمانان فیلان له کردوون. نه‌وجار قورجان به پاشماوه‌ی سوپاکه‌ی گوت: 'ته‌وه‌ی ویستم‌ان به‌وانی بکه‌ین، نه‌و ناپاکانه‌ پینان کردین. ده‌ی خیرا هیرشیان بو به‌رن.' له و دهمه‌دا ته‌پوتوزیک هه‌ستا و له‌ژیریدا زرینه‌ند و ناسنبه‌ند ده‌رده‌وشانه‌وه. سوار ده‌رکه‌وتن که شیریه‌ی هیندیان له که‌مه‌ر دابوو و پمی پۆلایینیان به ده‌سته‌وه بوو. که کافران نه‌و توزه‌یان دی، پاره‌سه‌ستان. نه‌و توزوخوله‌ دیوی کیوی بوو. که دیو‌گه‌یسه سوپای ئیسلام، جومهرقان له‌گه‌ل سوپاکه‌یدا په‌لاماری کافرانیان دا. له تاو چری ته‌پوتوز به‌ری ناسمان تاریک داهات. نازایان نازایه‌تیان ده‌نواند و خویان شه‌پۆلی ده‌دا. هه‌ر وا له کوشته‌و‌بردا بوون که پۆژ ئاوا بوو و هه‌ردوو سوپا لیک جودا بوونه‌وه و چوونه‌وه تاوله‌کانیان. که شه‌و رابرد و به‌یان نه‌نگوت، موصلمانان نوژیان کرد. نه‌وجار هه‌ردوو سوپا سوار بوونه‌وه، شیریان لیک هه‌لکیشا و پریشان به‌ست. به‌که‌مین که‌س که ده‌رگی شه‌پی کرده‌وه، قورجانی کوری جوله‌ند بوو که هاته‌ گۆرپانه‌وه و داوای شه‌پی ده‌سته‌ویه‌خه‌ی کرد. جومهرقان و سوعدان له‌ژیر ئالا و کینه‌که‌کاندا بوون که فه‌رمانده‌یه‌ک له به‌نی عامر بۆ قورجان چوو. په‌لاماری به‌کدییان دا، ماوه‌یه‌ک به‌کتریان هینا و برد. نه‌وه بوو قورجان هیرشی بردی، مه‌چه‌کی گرت و له زینه‌که‌ی هه‌لیگرت و به زه‌ه‌وییدا دا. کافران قۆلیان به‌ست و بردیانه‌وه نیو تاوله‌کانیان نه‌وجار قورجان به راست و جه‌پیدا جریتی کرد و داوای پاله‌وانی کرد. فه‌رمانده‌یه‌کی دیکه‌ بۆی چووه مه‌یدان و نه‌ویشی دیل کرد. ته‌حه‌وت فه‌رمانده‌ی موصلمانانی دیل کرد. نه‌وجار جومهرقان به ده‌نگیکی نه‌وه‌نده به‌رز هوارای کرد که گۆرپانه‌که‌ پر بوو له ده‌نگی نه‌و و دلی هه‌ردوو سوپا له‌رزی. هیرشی بۆ قورجان برد و نه‌م شیعه‌ری خویندنه‌وه:

کاتی که زری ده‌کـــــــــــــــــــــــمه‌ به‌رم
کام دیو به‌هـــــــــــــــــــــــیزه هه‌لدی له به‌رم
توش باشه هـــــــــــــــــــــــلتی زوو خۆت وه‌شیری
لای من مشکیش نی، پیتت وایه شیریه‌ی

”که قورجان گوئی له شیعره‌که‌ی جومه‌رقان بوو، که‌الله‌یی بوو، تینک چوو، جنیوی به مانگ دا، په‌لاماری جومه‌رقانی دا و ئەم شیعره‌ی گوت:

شە‌پ‌ری گ_____رانت تۆ له کوئی دیوه
گورز و گوپالت به دەست ک_____ی دیوه
هیشتا م_____ندالی نابی بۆ مه‌یدان
زوو خۆت پیس ده‌که‌ی ده‌گری له ترسان
س_____ه‌رت ده‌ب‌رم گوشاوگوش ئیستا
با دایکت له ب_____ۆت، قور کا به سه‌ردا

”که جومه‌رقان ئەو شیعره‌ی لێ بیست، زۆر به په‌قوه بۆی چوو. ماوه‌یه‌کی زۆر به شیر خه‌ریک بوون و لێکیان دا. ئەوجار پ‌میان هه‌لگرت، به‌و جۆره هه‌ر جاره‌ی به شتیک له شه‌ردا بوون تا دهمه‌و عه‌سر. ئەوجار جومه‌رقان هه‌لیکوتایه سه‌ر قورجان، پ‌مییکی له سنکی دا و وه‌ک دارخورما به زه‌وییدا دا. خه‌ترا موسلمانان لێی کۆ بوونه‌وه و قۆلیان به‌ست و گوریسیان له ملی کرد و وه‌ک وشتره رایانکیشا. که سوپای کافران سه‌رکرده‌که‌یان به دیلکراوی دیت، غه‌یره‌تیان بزوت و په‌لاماری جومه‌رقانیان دا. سوپای موسلمانانیش به‌رنگاریان بوونه‌وه و خه‌لکیکی زۆریان لێ کوشتن. ئەوه‌ی ماشه‌وه موسلمانان پ‌اویان نان و هه‌ر یه‌که‌ی هه‌لات بۆ دول و ده‌په‌یه‌ک . ده‌ستکه‌وتیکی فره‌یان کۆ کرده‌وه. ئەوجار جومه‌رقان ئیسلامی بۆ قورجان شی کرده‌وه، به‌لام قورجان موسلمان نه‌بوو. ناچار سه‌ری ب‌ری و که‌الله سه‌ره‌که‌ی به سه‌ری پ‌مییکه‌وه کرد. ئەوجار به‌ره‌و عوممان که‌وتنه پ‌ی.

”هه‌ندیک له‌و کافرانه‌ی توانیان ده‌رباز بن و بگه‌پینه‌وه بۆ عوممان، جوله‌ندپاشایان له تیکشکانی سوپاکه و کوژرانی کورپه‌که‌ی ئاگادار کرده‌وه. ئیدی پادشا تاجی به زه‌وییدا دا و به چه‌پۆک به سه‌ر و گوئلاکی خۆیدا دا تا خوینی لووتی پ‌زا و بووراوه. که وه هۆش هاته‌وه، وه‌زیره‌که‌ی بانگ کرد و گوتی: ‘نامه بۆ هه‌موو شوینه‌کان بنوسه‌ که هه‌چ شیروه‌شین و پ‌مباز و تیره‌نگیویک جی نه‌مینیت و هه‌موو ب‌ین.’ وه‌زیر نامه‌کانی نووسین و بۆ هه‌موو ناوچه‌کانی ولاتی نارد. میری شاره‌کان سوپایان کۆ کرده‌وه و ته‌یاریان کردن و ناردیانه خزمه پادشا. وا بوو سه‌د و هه‌شتاه‌زار سوار له هه‌نته‌شی جوله‌ندپاشا ئاماده بوون. چاوه‌پ‌یی فره‌مان بوون، پ‌رۆن بۆ گیانی موسلمانان. له‌پ‌ر جومه‌رقان و سوعدان به چله‌زار سواره‌وه گه‌یشتن.

”که جوله‌ند ئەو هه‌واله‌ی بیست، خۆشحال بوو و گوتی: ‘به‌و خۆزه قه‌سه‌م، بۆ ده‌رمان

دانه کیشیان ناهیلمه وه و توله ی خوینی کوره که میان لی ده سینم. پاشان پروی له عجبی کرد و گوتی: 'هه ی سهگی عیراق، تو مایه ی ئه م به لایه یه. قه سه م به خور، ئه گهر توله له دژمنه که م نه که مه وه، تو به خراپترین ئه شکه نجه وه ده کوژم.' که عجبی ئه و قسه یه ی بیست، پنی ناخوش بو و سه رزه نشتی خوی کرد، به لام دانی به خویدا گرت تا موسلمانان نیزیک بوونه وه و تاو لیان هه لدا. که تاریکیی شه و دنیای داگرته وه، عجبی به پاشماوه ی هوزه که ی گوت: 'من ترسم له موسلمانان هه یه و ده شزانم که جوله ند ناتوانیت من له شه ری براکه م بیاریزی، جا ئیستا ده لیم شه و که زوربه ی سوپا خه وتن، به په نایه کدا خومان بدزینه وه و لیره برۆین و په نا بۆ خاکی یه عره بی کوری قه حتان به یین. ئه و سوپاییه کی گه وره و زوری هه یه و گه لیک به هیز و به ده سه لاته.' خزم و که سه که ی عجبی هه مو پیتان فکری چاک بو، گوتیان: 'وا نه که یین یه کمان ده رناچین.'

"که سه یه کی شه و تیپه ری، عجبی له گه ل هوزه که یدا خویان دزیبه وه و هه لاتن. که رۆژ هه لات، جوله ند پاشا له گه ل دووسه د و شه ست هه زار سوارچاکی زینپوشدا سوار بوون، ته پلی شه ریان کوتا. له و به ریشه وه جومه رقان و سوعدان له گه ل چله زار پیای بویر و ئازا سوار بوون.

"به و جوره هه ردوو سوپا ریزیان به ست. یه که مین که س که چوه گۆره پانی شه ره وه. سوعدانی دیو بو که وه ک کئوئیکی ئاسنین به پرتا و چوه گۆره پانه که وه. پاله وانیک له کافران بۆی هاته ده ره وه. سوعدان کوشتی و بانگی له کوره کانی کرد که ناگر بکه نه وه و بۆی بیرژینن و بۆی به رن. کوره کانی وایان کرد. سوعدان گۆشته که ی خوارد و ئیسقانه کانی کرۆشتن. کافران له دووره وه راوه ستابوون و زهق ته ماشایان ده کرد و ده یانگوت: 'ئه ی خۆره تاو، له م دیوه رزگارمان که!' ئه و جار جوله ند بانگی له سوپا که ی کرد: 'ئه م نا ره سه نه م بۆ بکوژن.' که وای گوت، فه رمانده یه ک هاته ده ره وه. سوعدان ئه ویشی کوشت. هه ر وا کافران یه که یه ک ده هاتن تا چلی لی په وانیه ی دۆزه خ کردن. کافران ده ستیان له شه ری سوعدان هه لگرت و گوتیان: 'شه ر له گه ل دیو و جنۆکاندا نا کرئ!' جوله ند هاواری کرد: 'به سه د سواره وه بۆی بچن. یا بیکوژن، یا بیگرن و بۆم بیتن.' سه د سوار بۆی چون. سوعدان به دلکی سه ختر له ئاسن به ره نگاریان بووه وه و شیریی لی پراکیشان و سه ریانی کرده گۆی گۆره پان. حه فتا و چواریانی کوشت و ئه وانلی تر هه لاتن.

"جوله ند پاشا بانگی له ده فه رمانده کرد که هه ر یه که یان هه زار پاله وانلی له ژیر ده ستدا بو و پیی گوتن: 'به تیر له ئه سپی ئه م درنده یه بده ن. که ئه سپه که ی که وت، بیگرن و بۆم بیتن.' خیرا ده هه زار سوار په لاماری سوعدانیان دا. که جومه رقان دیتی وا هه زاران که س هیزش بۆ سوعدان ده بن، به سوپای ئیسلامی گوت که یارمه تی سوعدان بده ن. ئیدی موسلمانان به ده م ته کبیره وه په لاماری کافرانیان دا. هیشتا موسلمانان نه گه یشتبوونه لای

سوعدان که کافران ئەسپەکه‌ی ئەویان کوشت و سوعدانیان دەستگیر کرد. لەو دەمەدا هەردوو سوپا پێک وەه‌ربوون و شیر تێک دەگیران. موسلمانان لەنێو کافراندان لە نەقیبێک دەچون کە لەنێو دەریادا بێ.

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشە‌ویش کۆتایی پێ هات و شە‌هرزاد درێژە‌ی چیرۆکه‌ی هە‌لگرت بۆ شە‌ویکی دیکە.

که شهوی شهشسه د و چل و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! موسلمانان له نینو کافراند له تاله موویهکی رهش دهچوون له سه جهستهی مانگایهکی رهشدا. هر وا له کوشت و برپدا بوون تا پروژ ئاوا بوو و لیک جودا بوونهوه. کافرهکان زوریان لئ کوزرا. جومهرقان به سوپاوه گهپاوه نینو هوزهکه یان، زوریشیان خمی سوعدان بوو. سوپاکه یان به سهر کردهوه که متر له ههزار کهسیان لئ کوزرا بوو. دواپی جومهرقان گوتی: 'خه لکینه، سبهینی خوم دهچمه گورهپان و قر له پاله وانهکانیان دهخه م و توله ی سوعدان دهکه مهوه.' نیدی موسلمانان به ناسووده بیهوه گهپانهوه تاولهکانیان. له و لاشهوه جوله ند چوهوه تاوله که ی و له سهر تهخت دانیشته و خه لکه که ی لئی کو بوونهوه. داوا ی سوعدانی کرد و پنی گوت: 'گه ماری هیچ و پوچ، کی کوره که می کوشته؟' سوعدان گوتی: 'جومهرقان. منیش برژاندم و خواردم.' جوله ند خوین بهری چاوی گرت و فرمانی کوشتنی سوعدانی دا. که میرغه زه ب لئی هاته پیش، سوعدان به هه موو هیز و توانایی خویهوه زنجیری پساند و شیر ی له دهستی میرغه زه ب دهر هینا، سهری ئهوی له له شی جیا کردهوه. ئه و جار پروی له جوله ند کرد. جوله ند خوی به ژیر تهخته که پیدا کرد و ههلات. سوعدان پروی له ئاماده بووان کرد و بیست کهس له نیزیکهکانی پاشای کوشته. دوا ی پروی له بالبازان کرد و لئی دان و کوشتنی تا به قوونه شه پ له نینو ئهوان پرزگاری بوو، به ره و هوردووی موسلمانان گهپاوه. که موسلمانان گوینان له هات و هاواری کافران بوو، لایان وا بوو، هیزی پشتیوانیان بۆ هاتوه. تا رادهیهک ترسی و ینگه رانی که وته دلپانهوه. که چی له ناکاو سوعدان په پیدا بوو و موسلمانان وهک گول که شانهوه. جومهرقان گیانکی تازه ی هاتهوه بهر، سلایوی له سوعدان کرد. موسلمانان پیروزبایان لئ کرد. کاری موسلمانان بیره گه یشته.

"به لام کافران له گه ل جوله ند پاشادا گهپانهوه تاولهکانیان و جوله ند گوتی: 'خه لکینه، سویند به خور، به خه یالمدانه دههات که له مهرگ پرزگارم ببن. خو ئه گه ر ئه و دینوه بیگرتمایه، ریک دهیخواردم.' گوتیان: 'قوربان، که سمان نه دیوه وهک ئه م دینوه ئازا بن.' جوله ند پنی گوتن: 'که پروژ بووهوه، چه که کانتان هه لگرن، سواری ئه سهپه کانتان ببن و موسلمانان بکه نه پیتهستی ئه سهپه کانتان.'

"موسلمانان به خوشحالییهوه له دهوری جومهرقان کو بوونهوه و، جومهرقان پنی گوتن: 'به خودا دهی سبهینی دهی به لایهک به سهر کافران بینم و ئه وهنده یان لئ بکووژم دهنکیان بۆ توو نه مینن و له ناویان بیهم. وا به چیرۆک بیگترنهوه.'

"به کورتی، هر چوئیک بوو، ههردوو سوپا پروژیان کردهوه. که پروژ بووهوه،

هردو لا پیز بوون. یه کهم کهس جومه رقان هاته گوره پانه وه و داوای غه نیمی کرد. جوله ند گه ره کی بوو به سوپا که یه وه هیرش بکاته سه ر جومه رقان، له نه کاو توزیک له دووره وه هستا و له ژیریدا شیریه تندی و رمی پولا یین دهره وشانه وه و پیاوانیکی وه ک شیریه برسی دهرکه وتن. که هردوو سوپا نه و توزه یان بیینی، شه پریان راگرت و خه لکیان نارد هه وال بزانی. نیردراوی کافران دوا ی ماوه یه ک گه راوه و هه والی دانی که نه وه سوپای موسلمانانه به سه روکایه تیی غه ریب پاشا. نیردراوی موسلمانانیش مژده ی گه یشتتی غه ریب پاشای دا به موسلمانان و دلیان خوش بوو و به پیش سوازییه وه چون. له نه سپه کانیان دابه زین و کورنوشیان برد.

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیروکه کی هه لگرت بز شه ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و چل و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! سوپای ئیسلام که چاویان به غه‌ریب پاشا کهوت، که‌یفیان ساز بوو. کورنۆشی شوکریان برد و گه‌رانه‌وه هوردووه‌که‌یان هۆده‌ی غه‌ریب‌پاشایان ناماده کرد. غه‌ریب‌پاشا له سهر ته‌خت دانیشته و ته‌واوی گه‌وره‌گه‌وره‌کان له راست و چه‌پیه‌وه راوه‌ستان و هه‌موو رووداوه‌کانیان بۆ گێراوه.

"کافرانی‌ش له و لاوه که کۆ بوونه‌وه ته‌ماشایان کرد عه‌جیب دیار نییه. ئه‌ملا عه‌جیب، لای دی عه‌جیب. عه‌جیب له هیچ دیار نه‌بوو. به جوله‌ندیان ره‌نگه‌ی رای کردبێ. ئیدی جوله‌ند وه‌ک شیتی لێ هات و به به‌رد له نه‌ژنۆی خۆی ده‌دا. گوتی: 'قه‌سه‌م به خۆر ئه‌و گه‌ماره‌ ناپاکه‌ له‌گه‌ل هۆزه‌که‌یدا رای کردووه به‌ره‌و بیروونه‌کان. به‌لام وره‌تان به‌رز بێ و به‌جه‌رگ بێ و له موسلمانانی‌ش خافل نه‌بێ.'

"به کورتی، هه‌ردوولا شه‌ویان به‌پێ کرد. که پۆژ بووه‌وه، غه‌ریب نوێژی کرد و نامه‌یه‌کی نووسی دای به سه‌هیمی برای و گوتی بیبه بۆ کافران. که سه‌هیم له کافران نزیك بووه‌وه، گوتیان: 'چیت ده‌وێ؟' گوتی: 'کارم به پاشاکه‌تانه.' گوتیان: 'بۆسته تا مۆله‌تت بۆ وه‌ربگرین.' له‌وێ راوه‌ستا. ئه‌وانیش جوله‌ند‌پاشایان له هاتنی سه‌هیم ئاگادار کرده‌وه. جوله‌ند داوای سه‌هیمی کرد و پێی گوت: 'کی ناردووتی؟' سه‌هیم گوتی: 'نێردراوی غه‌ریب‌پاشام. نامه‌که‌م لێ وه‌ربگره‌ و وه‌لام بده‌ره‌وه.' جوله‌ند نامه‌ی وه‌رگرت و کردیبه‌وه؛ نووسرابوو: 'به ناوی خودای به‌خشنده‌ی دلۆفان و سلاو له ئیبراهیم. جگه‌ له خودا که‌س شایانی په‌رستن نییه که زه‌وی و ئاسمانی ئافراندووه، پیغه‌مبه‌راتی ناردووه، ئاسمانی هه‌لداوه و دارانی روواندووه. به نیۆی ئه‌و خودایه‌ی که هه‌مووان ده‌بینی و خۆی نابینری. ئه‌ی جوله‌ند، بزانه که جگه‌ له دینی ئیبراهیم هیچ دینیکی دیکه نییه و موسلمان ببه تا له سزای شیر و پۆژی په‌ستاخیز پزگارت بێ. دلنیا به ئه‌گه‌ر موسلمان نه‌بی، تیدا ده‌چی. ئینجا ئه‌و سه‌هه‌که‌ سه‌ته‌مکاره، واته عه‌جیب، بۆ بنیره تا هه‌قی خوینی دایک و باوکمی لێ بسینم.' جوله‌ند به سه‌هیمی گوت: 'بگه‌رێوه و بلێ که عه‌جیب له‌گه‌ل هۆزه‌که‌یدا هه‌لاتووه. هه‌روه‌ها جوله‌ند واز له دینی خۆی ناهێتی و سه‌به‌ینی بۆ شه‌ر ناماده به. ئیمه‌ خۆر پشتیوانمان ده‌بێ.' سه‌هیم گه‌راوه کن براکه‌ی و باسه‌که‌ی بۆ گێراوه.

"که پۆژ بووه‌وه، موسلمانان چه‌کیان هه‌لگرت، سواری ئه‌سه‌په‌ فیلاساکانیان بوون، ته‌پلی شه‌ریان کوتا و به‌ده‌م گوتنی ئه‌للاهونه‌که‌به‌ره‌وه چونه‌ گۆره‌پانی شه‌ره‌وه. به‌که‌م که‌س جومه‌رقان چوه‌ گۆره‌پانه‌وه و داوای رکا‌به‌ری کرد و گوتی: 'من بکوژی قورجانی کوری جوله‌ندم. کینه‌ ده‌بیه‌وی بیته شه‌ری من و توله‌ی خوینی قورجانم لێ بکاته‌وه؟' که

جوله‌ند ناوی قورجانی کورپی بیست، له سوپاکه‌ی خوږی و گوتی: 'ئهو سواره‌م بۆ بینن تا گوشتی بخۆم و خوینی بنۆشم.' له جیوه سه‌د سوار په‌لاماریان دا. زۆربه‌یان کوژران و فه‌رمانده‌که‌یان هه‌لات. که جوله‌ند نازایه‌تی جومه‌رقانی بینی، هاواری کرد: 'خیرا هێرش‌سی بۆ بیهن.' ئیدی کافران ئالای سووریان هه‌لدا و ږوو به‌ موسلمانان شه‌کاندیانوه. هه‌ردوو سوپا پێک وه‌ر بوون و که‌وتنه‌ گیانی یه‌ک. تۆ بلی که‌ دوو ده‌ریا تیکه‌ل به‌ یه‌ک بوون. سه‌ری سه‌ران ببووه‌ پێه‌ستی ئه‌سپان و نازایان لێوه‌شاوه‌یی خۆیان ده‌نواند. هه‌ر به‌و جۆره‌ ئاگری شه‌ر بلیسه‌ی دا تا شه‌و داهاات. ئه‌وجار هه‌ردوو سوپا لێک جودا بوونه‌وه و که‌رانه‌وه‌ تاوله‌کانیان.

لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی شهشسه د و چل و نؤیهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا که پژ ژاوا بوو، سوپاکان له یهک جیا بوونهوه و گهراڼهوه بز خپوهتگهکانی خویان. غهریبپاشا لهسه رتهخت دانیشته و گهورهکان لهدهوری بوون. به خهلهکهکهای گوت: 'من له داخی ههلاتتی عهجیب خهریکه شهق دهبهم و نازانم بز کوی چروه. نهگه نهیدوزمهوه و تولهی خوینی دایک و باوکمی لئ نهکهمهوه، له داخان دهمرم.' سههیم چوهه پینشهوه و کورنوشی برد و گوتی: 'گهورهه، من دهچمه نیو سوپای کافراڼهوه و ههوالی ئهوه نهگریسهته بز دینم.' غهریب رپی دا. سههیم خیرا جلوبه رگی کافراڼی کرده بهری و خوی وهک ئهوان لئ کرد و رپویشته خوی گهیاڼده نیویانهوه.

"که گهیشته هوردووی کافران، سهیری کرد خهوتوون و جگه له پاسهوانان کهسه بهخهبر نییه. ئهوجار چوهه تاولی جولهندپاشا، ئهویش خهوتبوو. بهنگی بونداری برده بن لووتی وهک مردوو لئ کرد. ئهوجار هینستریکی هینا و بهرپهکی له پاشاوه پینچا و نایه سه ر و شتر و لئی خوړی تا گهیشتهوه تاولی غهریبپاشا. ههنتهشییان به سه رسامیهوه سهیریان کرد و گوتیان: 'کینته؟' سههیم پینکهنی و خوی ناشکرا کرد، ناسییانهوه. غهریبپاشا گوتی: 'دهی سههیم، چیت له باراندايه؟' سههیم گوتی: 'جولهندی کورپی کهرکه پم هیناوه.' که جولهند بهرکهکی کردهوه، غهریبپاشا جولهندی دی و گوتی: 'سههیم، وه هؤشی بیتهوه.'

"سههیم سرکه و کوندهری خسته بهر لووتی و وه هؤش هاتهوه و چاوی کردهوه. ته ماشای کرد له نیو موسلماناندايه و گوتی: 'ئهم خهوه ناخؤشه چیه ده بیینم؟' ده مودهست چاوی قووچاندهوه و خهوتوه. سههیم شهقینکی لئ دا و گوتی: 'چاوت هه لینه خوړی.' جولهند چاوی کردهوه و گوتی: 'نیزه کوییه؟' سههیم گوتی: 'باره گای غهریبپاشایه.' که جولهند ئهم قسهیهی بیست، گوتی: 'پاشا، تکات لئ ده کهم دالدهم بده. من هیچ تاوانیکم نییه. عهجیبی برات شهری له نیوان من و تودا هه لگیرساند و خوی بزوی ده رچوو.' غهریب گوتی: 'دهزانی بز کوی چوهه؟' جولهند گوتی: 'سویند به خور، نازانم!' غهریب گوتی بیهستهوه و ناگاتان لئی بی.

"ئهوجار هه ر کهسهی چوههوه ناو هؤدهکهی خوی. جومهرقان به هؤزه کهی گوت: 'نیازم وایه ئهم شهو کاریک بکهه، بیته مایهی روسووریم.' گوتیان: 'چی ده کهی، بیکه. نیمه گوپزایه لتین.' گوتی: 'چه که کانتان هه لگرن و هیواش هیواش بهره و هوردووی کافران برؤن و بلاو بیتهوه. هه ر کاتیک دهنگی ئه للاهوه کبهری منتان بیست، ئیوهش تیکرا بلین ئه للاهوه کبهری و له تاولکان دور که ونهوه.' له جپوه هؤزی جومهرقان چهکیان هه لگرت

و به رهو هوردووی کافران رویشتن. دواي کانتکویهک جومهرقان به دنکی بهرز گوتی نه‌للاهونه‌کبه‌ر. دنکی نه‌للاهونه‌کبه‌ر ولاتی پر کرد و کافرانی له نه‌تره برد. کافران له ترسان به په‌له‌پرووزه و په‌شو‌کاوی و خه‌والوویی راپه‌رین و ده‌ستیان دا شیر و که‌وتنه گیانی یه‌ک. موسلمانان لیتیان دوور که‌وتنه‌وه و به‌رهو ده‌روازه‌ی شار چون. ده‌رگاوانیان کوشت و چوونه‌شاره‌وه. مالیان تالان کردن و ژنه‌کانیان به دیل گرتن. کاری جومهرقان بیره‌گه‌یشت.

به‌لام کاتیک غه‌ریب‌پاشا گوتی له دنکی نه‌للاهونه‌کبه‌ر بوو، گورج هه‌ستا سوار بوو و سوپاش ناماده بوو، سه‌هیم له پیتشدا چووه هوردووی کافران‌ه‌وه و ته‌ماشای کرد نه‌وه جومهرقان و هوزی به‌نی عامر شه‌و په‌لاماریان داون و کافرانیان له گیانی یه‌ک به‌رداوه.

که نه‌وه‌ی دیت خیرا گه‌راو بو‌لای غه‌ریب‌پاشا و بابه‌ته‌که‌ی بو‌گیتراوه. به‌لام کافران تا به‌یانی له یه‌کتریان کوشت و ده‌ستیان لیک نه‌پاراست. به‌یانی غه‌ریب‌پاشا به سوپاکه‌ی گوت: 'نه‌ی یه‌کتاپه‌رستان، هیزش بکه‌نه سه‌ر کافران!' موسلمانان په‌لاماری کافرانیان دا و کردنیانه خوراکی شیر و تیره‌کانیان. نه‌وانه‌ی نه‌کوژران، ویستیان بچنه‌وه شار. جومهرقان له و لاوه بویان هاته ده‌ره‌وه و خه‌لکینکی زوری لئ کوشتن و نه‌وانه‌ی ده‌ریش چون پرویا دهشت و کیتوان.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو‌شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و پهنجایهه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! سوپای موسلمانان چوونه شاری عوممانهوه. غه‌ریب‌پاشا چووه کۆشکی جوله‌ند و له‌سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانیش‌ت. گه‌وره و فه‌رمانده‌کان لای کۆ بوونه‌وه. نه‌وجار داوای کرد جوله‌ند بیئن. هینایان و، ئیسلامی بۆ شی کرده‌وه و پینی ناساند. جوله‌ند قه‌بوولی نه‌کرد. غه‌ریب‌پاشا فه‌رمانی دا که له داری بدهن. نه‌وه‌نده‌یان تیر پیوه نا شیوه‌ی ژیشکی ده‌دا. داوای نه‌وانه غه‌ریب‌پاشا که‌وایه‌کی شوپری شکوداری به جومه‌رقان به‌خشی. شاره‌که‌ی پین سپارد و گوتی: 'ئه‌م شاره تو گرتت؛ بۆ تویه.' له جیوه جومه‌رقان کورنۆشی برد و زه‌وی ماچ کرد و نزای به‌رده‌وامی و شکۆمه‌ندی بۆ کرد. نه‌وجار کۆکه‌کانی جوله‌ندی کردنه‌وه و تا ده‌رۆژ زیڤ و زیوی به‌سه‌ر بال‌بازاندا په‌خش کرده‌وه.

"ماوه‌یه‌کی پین چوو، شه‌وئیکیان غه‌ریب خه‌وتبوو و خه‌وئیکی زۆر ناخۆشی دیت، له ترسان راپه‌له‌کا و سه‌هیمی برای له‌خه‌ه‌ستاند و گوتی: 'له‌خه‌ونمدا بوو له‌ده‌شتیک بووین. دوو بالنده‌ی زه‌به‌لاح بۆمان هاتن، قاچیان ده‌نگوت ریمه. په‌لاماریان داین.' سه‌هیم گوتی: 'قوربان، نه‌وه دوژمنیکی گه‌وره‌یه و ئاگات له‌خۆت بئ.' غه‌ریب‌پاشا خه‌وته‌وه. که رۆژ بووه‌وه، داوای ئه‌سه‌پی کرد و سوار بوو. سه‌هیم گوتی: 'کاکه، بۆ کوی ده‌چی؟' غه‌ریب گوتی: 'زۆر دلته‌نگم. ده‌مه‌وئ ده‌رۆژیک بگه‌ریم تا دلم بکریته‌وه.' سه‌هیم گوتی: 'ده‌ی هه‌زار سوار له‌گه‌ل خۆت بیه.' غه‌ریب گوتی: 'یا هه‌ر تو ده‌به‌م، یا که‌س نابه‌م.'

"ئیدی غه‌ریب و سه‌هیم سوار بوون و روویان له‌ده‌شت و ده‌ر کرد. به‌بیروون و میترگه‌کاندا ده‌رۆیش‌تن و به‌رده‌وام له‌م میترگه‌وه ده‌چوون بۆ نه‌و میترگ تا گه‌یش‌ته میترگیکی خۆش و سه‌رسه‌وز که پر بوو له‌دار و سه‌وزایی و کانی. نه‌و میترگه‌یان وه‌به‌ر دل که‌وت و له‌ژیر داریکدا دانیش‌تن، میوه‌یان خوارد و له‌کانیبه‌کانی ئاویان خوارده‌وه. پاشان درێژ بوون تاوئیک به‌سه‌سینه‌وه که خه‌ویان لئ که‌وت. له‌پر دوو نرناشیان لئ په‌یدا بوو یه‌که‌ی یه‌کیکیانی به‌شانیدا دا و فری. که غه‌ریب و سه‌هیم وه‌خه‌به‌ر هاتن، ته‌ماشایان کرد نه‌وه به‌ئاسمانه‌وه‌ن و له‌سه‌ر شانی نرناشیکن. یه‌کیان سه‌ری وه‌ک سه‌ری سه‌گ بوو و نه‌وی دیکه‌یان وه‌ک سه‌ری مه‌یموون. مووی له‌شیان له‌کلکی ئه‌سه‌پ ده‌چوو و چرینوکیان وه‌ک هی درنده‌کان بوو. که غه‌ریب و سه‌هیم نه‌مه‌یان بیینی، گوتیان: 'سوبحانه‌للا ئه‌مه‌چ به‌لایه‌ک بوو تووشی بووین؟'

"هۆکاری ئه‌م رووداوه نه‌وه بوو که پاشایه‌کی جنۆکان به‌ناوی مه‌رعه‌ش، کورپکی به‌ناوی ساعیقه‌ه‌بوو. کچیکی له‌جنۆکان خۆش ده‌ویست ناوی نه‌جمه‌بوو. ساعیق و نه‌جمه له‌ته‌شکی بالنده‌کاندا له‌و میترگه‌دا بوون. غه‌ریب و سه‌هیم که نه‌وانیان دیت، وایان زانی

بالندهن و تیریان تی گرتن، تیریک له ساعیق درا. نهجمه زۆری پین ناخۆش بوو، گورج هه‌لیگرت و فیری. بریدییه‌وه له به‌رده‌گه‌ی کۆشکی باوکی ساعیقدا داینا. ده‌رگه‌وانه‌کان هه‌لیانگرت و بردیانته کن باوکی. که مەرعه‌ش چاوی به کۆپه‌که‌ی کهوت و تیری به پشتیه‌وه دیت، هاواری کرد ئه‌ی پۆله‌پۆ. ئه‌وه کن وای لئ کردووی تا پۆژی پووناکی لئ بکه‌م به شه‌و؟' کۆپه‌ چاوی هه‌له‌ینا و گوتی: باوکه! له میزگی عویون پیاویکی مرۆ تیری پیوه نام... هیشتا ساعیق قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌کردبوو که گیانی ده‌رچوو. ئیدی باوکی به سه‌ر و گویلاکی خۆیدا دا و به دوو نرناشی گوت: 'هه‌ر ئیستا بچن بزائن کن له میزگی عویونه بیهینه ئیره.' ئه‌و دوو نرناشه‌ چوون، ته‌ماشایان کرد غه‌ریب و سه‌هیم له‌وئ خه‌وتوون، ئیدی هه‌ر له خه‌ودا هه‌لیانگرتن و بردیانته لای مەرعه‌ش.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌م‌شه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی شهشسه د و په نجا و په کهم هاتهوه

گوټی: "خاوهنشکو! کاتیک نه و دوو دتوه غه ریب و سههیمیان هیتایه لای پادشای جنوکان. غه ریب و سههیم ته ماشایان کرد که مرعش وهک کتویکی بلند له سهه ر ته ختی ولات دانیشتووه و چوار سهه ری هه یه. په که میان له شیز، دوو میان له فیل، سینه میان له پلنگ و چواره میان له ورچ ده چن. نه و جار نرناشه کان گوټیان: 'قوربان، نه م دووانه مان به خوتووی دوزیبه وه.' مرعش به توور هپیبه وه چاوی لی کردن. تیک چوو و هه لچوو و بلیسه له دهمیه وه هاته ده ری و گوټی: "هه ی خویرترینی مرزان، کوره که ی من نیوه کوشتوتوانه و ناگرتان له جهرگم بهر داوه.' غه ریب گوټی: 'به خودای تاقانه و به ئیبراهیم نیمه که سمان نه کوشتووه!' که مرعش گوټی لی بوو ناوی خودای یه کتا و ئیبراهیمی هیتا، زانی که موسلمانن. ناخر مرعش ناگر په رسست بوو. له جتوه فرمانی دا: 'دا خودا که ی من بینن.' گورج ته نووریکی زیرینان هیتا ناگریان تیدا کرده وه هه زویله یان به ناگره که وه کرد. نه و جار بلیسه ناگری سهه وز و زهر د و سوور هه ستا. مرعش پاشا و هه تنه شییان کرنوشیان بو برد، به لام غه ریب و سههیم گوټیان نه للاهونه کبه ر و شایه دمانیان هیتا. که مرعش پاشا سهه ری هه لهیتا، دیتی غه ریب و سههیم کرنوشیان نه بردووه و گوټی: 'هه ی نه گریسانه، نه وه بوچی کرنوشتان نه بردن?' غه ریب گوټی: 'خوت نه گریسی. جگه له خودا، که س شایانی نه وه نیبه کرنوشی بو به ری.' که مرعش نه و قسه یه ی بیست، چاوه کانی سوور هه لگه ران و گورانندی: 'کوره نه م دوو سهه گم بو بیه ستنه وه و له خودای من نیزیکیان خه نه وه!' دهم وده ست به ستنیان وه و گه ره کیان بیانخه ته نووره که وه که له پر سووچی په کتیک له بورجه کانی کوشکه که دارما و که و ته سهه ر ته نووره که، ته نووری شکاند و ناگری دامرکانده وه. دیسان غه ریب گوټی: 'نه للاهونه کبه ر.' مرعش گوټی: 'هه ی سووک و چرووک، به خودای گه وره م، تو جادوو گه ری، بو یه ناوای لی هات.' غه ریب گوټی: 'شیته، نه گه ر خودا که ت هچی بزانیبایه، خوی له مه ده پاراست.' مرعش به و قسه یه تیک چوو و که لله یی بوو و جنیوی به غه ریب دا و گوټی: 'به دینم قسه م، به ناگر نه بی، ناتکوژم.' نه و جار فرمانی دا که بیانخه نه زیندانه وه. سهه د نرناشی پاسپارد که چری و نه نجینه یه کی زور کو بکه نه وه. که کریان کرده وه، فرمانی دا گری دن. ناگریان هه لکرد و تا دهم و به یان ناگر بلیسه ی ده دا. نه و جار مرعش له سهه ر ته ختیکی زیرینی رازاوه به نه خش و نیگار به سهه ر فیلیکه وه دانیشت و ده ست و پیوه نده که ی له راست و چه پیبه وه ریز بوون. دوا یه غه ریب و سههیمیان هیتا. که نه مان ناگره که یان دی، په نایان به خودای تاک و ته نیا برد. هر وا له خودا ده لالانه وه و ده پارانه وه که هه وریک له پرژناووه هات و به خوړه م دایکرده باران و ناگری

کوژاندهوه پاشا و سوپاکه‌ی ترس نیشته دلیان و خیرا خویان به کوشکدا کرد. ئەوجار پاشا بووی له وه‌زیر و گه‌وره‌کانی ولات کرد و گوتی: 'له‌باره‌ی کاری ئەم دووانه‌وه ده‌لێن چی؟' گوتیان: 'قوربان، ئەگەر ئەوان له سەر حەق و راستی نەبان، ئاگره‌که وای لێ نەدهات. ئیمه‌ لامان وایه‌ که له‌سەر هەقن و راستگۆن.' مەرعه‌ش گوتی: 'منیش بۆم دەر که‌وتوه‌ که ئاگر شیاوی پەرس‌تن نییه‌. ئەگەر به‌ راستی خودا بایه‌، ده‌یتوانی خۆی بپاریزی. هەر بۆیه‌ ئەوه‌ له‌ ئیستاوه‌ باوه‌رم به‌ به‌دیته‌ری ئاگر هیتا. ئەی قسه‌ی ئیوه‌ چیه‌؟' گوتیان: 'قوربان، ئیمه‌ له‌ پەیره‌وانی تۆین.' ئەوجار پاشا داوای غەریب و سه‌هیمی کرد. که‌ هیتایان، پاشا هه‌ستایه‌ سه‌ر پێ، غه‌ریبی له‌ باوه‌شی گرت و ته‌ویلی ماچ کرد. جنۆکه‌کانیش له‌ غه‌ریب و سه‌هیم کۆ بوونه‌وه‌ و سه‌ر و ده‌ستیان ماچ کردن.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی شه‌سه‌د و په‌نجا و دووهم هاته‌وه

گوته: "خاوه‌نشکۆ! مه‌عه‌ش، پادشای جنۆکان له هۆزه‌که‌ی که‌وته‌ه سه‌ر ریی راست و غه‌ریب و سه‌هیمیان بانگ و ده‌ست و ته‌ویلیان ماچ کردن. ئه‌وجار پاشا له‌سه‌ر ته‌ختی ده‌سه‌لات دانیشته و غه‌ریب و سه‌هیمی له راست و چه‌پی خۆیه‌وه دانا و گوته: 'وه‌چه‌ی ئاده‌م، بلیین چی تا موسلمان ببین؟' غه‌ریب گوته: 'بلیین، لائیلاه ئیلله‌للا.' ئیدی پاشا و خه‌لکه‌که‌ی شاه‌یه‌دومانیان هی‌نا. ئینجا غه‌ریب فیری داب و نه‌ریتی ئایینی کردن. ئینجا غه‌ریب خه‌لکه‌که‌ی بیر هاته‌وه و ئاخیکی قوولی هه‌لکیشا. پاشای جنۆکان گوته: 'ده‌ی ئیستا که ناخۆشی و مه‌ینه‌ت به‌سه‌ر چوو و کاتی خۆشی و شادییه، ئه‌و ئاخه چی بوو هه‌لت کیشا؟' غه‌ریب گوته: 'جه‌نابی پاشا، من دوژمنم زۆره، ده‌ترسم بزانتن من له هه‌ویلدا نیم و شتیک به‌سه‌ر خه‌لکه‌که‌مه‌دا بی‌نن.' ئه‌وجار به‌سه‌رهاتی خۆی و عه‌جیبی بۆ گنژاوه. پاشا گوته: 'گه‌وره‌ی مرویان، هه‌ر ئیستا یه‌کیک ده‌نیرم هه‌والیانت بۆ بی‌نن. تۆش ماوه‌یه‌ک لی‌زه بمینه‌وه تا چاوم له بی‌نینه‌ت تیر ده‌بێ.'

"پاشان مه‌عه‌ش دوو درنجی بانگ کرد، یه‌کیکیان ناوی کولیجان و ئه‌وی دیکه‌یان ناوی قوریجان بوو. که درنجه‌کان هاتن و کورپۆش‌یان برد. مه‌عه‌ش پنی گوتن: 'هه‌ر ئیستا بچن بۆ یه‌مه‌ن و هه‌والی سوپاکه‌ی غه‌ریب و سه‌هیم بی‌ننه‌وه.' له جیوه درنجه‌کان بۆی ده‌رچوون. کاری غه‌ریب و سه‌هیم بیره‌ گه‌یشته.

"که رۆژ بووه‌وه، سوپای موسلمانان به‌ره‌و کۆشکی غه‌ریب‌پاشا چوون. خزمه‌تکاره‌کان پنیان گوتن که پاشا کازیوه‌ی به‌یانی له‌گه‌ل سه‌هیمی برابردا له کۆشک چوونه‌ ده‌ری. فه‌رمانده‌کانی سوپا که ئه‌مه‌یان بیست، خیرا بلاو بوونه‌وه و به‌ ده‌شت و کینودا گه‌ران تا گه‌یشته‌ میزگی عویون. سه‌یریان کرد چه‌که‌کانیان له‌وئ که‌وتوون و ئه‌سه‌په‌کانیان هه‌ر وا ده‌سوورپینه‌وه. به‌وه‌دا زانیان که غه‌ریب و سه‌هیم هه‌ر له‌و شوینه‌دا ون بوون. ئه‌وه بوو بلاو بوونه‌وه و تا سه‌ی رۆژ کینو و شیو و ده‌شت و ده‌ر گه‌ران و شوینه‌واریکیان لی نه‌دۆزینه‌وه. شۆفاره‌کانی عه‌جیب هه‌والی دیارنه‌مانی غه‌ریبیان گه‌یاندی. عه‌جیب خۆشحال بوو و چووه‌ لای یه‌عه‌رب پاشای کورپی قه‌حطان. پاشا دووسه‌د هه‌زار پیایوی ئازای دایی. به‌ سوپایه‌کی گه‌وره‌وه وه‌رئ که‌وت تا گه‌یشته‌ شاری عوممان. جومه‌رقان و سوعدان به‌ره‌نگاری بوونه‌وه. خه‌لکیکی زۆر له موسلمانان کۆژران. ئه‌وانه‌ی مانه‌وه کشانه‌وه و چوونه‌وه شار. ده‌روازه‌کانیان داخست و له قه‌لادا پاسه‌وانیان کرد. له‌و ده‌مه‌دا کولیجان و قوریجان گه‌یشته‌نی و دیتان موسلمانان گه‌مارۆ دراون. راوه‌ستان تا شه‌و داها. ئه‌وجار هه‌ردوو درنجه‌که به‌ شیری تیژ که درێژیه‌که‌یان دوازه‌ده‌ بال ده‌بوو، په‌لاماری کافرانیان دا

و به ئەللاھوئەكبەر ئەللاھوئەكبەر نەترەیان برد. كافران بە ترس و شلەزاویبەوہ لە تاولەكانیان ھەلاتتە دەری. دەلەرزین و سەریان لی شتوایوو. ئیدی چەکیان ھەلگرت و کەوتتە گیانی یەكدی. درنجەكان بە دەنگێکی بەرز دەیانگوت: 'ئیمە كۆیلەكانی غەریبپاشاین.'

"بە كورتی، تا نیوہشەو بە شیرەوہ لە سەریان بوون و كافران وایان دەزانی كە دەشت و كێو پر لە جنۆكە یە. ھەر بۆیە دەستیان كرد بە ھەلاتن. یەكەم كەس كە ھەلات، عەجیب بوو."

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش كۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژە ی چیرۆكەكە ی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی شهزاده و په نجا و سیهه هاتهوه

گوتی: "خاوه نَشکۆ! گوتمان کافران هر یه که ی به لایه کدا هه لاتن و عه جیب له پیش هه موویاندا هه لات. موسلمانان سه ریان سوور مابوو. نه و دوو درنجه پشتملی کافرانیان دهگرت و دهیان کوشتن، به و جۆره هه موویان راوانان به دهشت و دهردا بلاوهیان پی کردن. جگه له په نجاهزار کهس، هه چیان پرزگاری نه بوو و نه وانیش به برینداری و پرسواییه وه گه رانه وه بۆ ولاته که یان. نه و جار درنجهکان بانگی موسلمانانیا کرد: 'هۆ سوپای ئیسلام پاشاکه تان و براکه ی لای مه رعه شی پاشای جنۆکان میوانن. سلواتان لی دهکن و بهم زووانه دهگه رپته وه.'

"که موسلمانان هه والی ساغ و سلامه تی غه ریب و سه هیمیان بیست، خۆشحال بوون. درنجهکانیش گه رانه وه و هه واله که یان بۆ غه ریب پاشا گه رپاوه و نه ویش خه یالی ئاسووده بوو. ئینجا مه رعه ش پاشا گوتی: 'برا، پیم خۆشه به ولاته که ماندا بگه رپن و شاری یافسی کوپی نووحت پیشان بدهم.' غه ریب گوتی: 'زۆر باشه، پیم خۆشه.' نه و جار مه رعه ش داوای دوو له نه سه په کانی کرد و غه ریب و سه هیم سوار بوون. مه رعه ش و هه زار نرناشیش سوار بوون و بۆ سه یر و پیاسه به کۆ و بیرووندا که وتنه ری تا گه یشتنه شاری یافسی کوپی نووچ. ورد و درشتی شار به پیشواز بیانه وه هاتن و مه رعه ش و غه ریب پاشا له گه ل خه لکیکی زۆردا چوونه شاری یافسی کوپی نووچه وه و له سه ر کورسیه که ی دانیشتن. نه و کورسیه له مه رمه ر بوو، پیچکه زیره کانی نه خشینراو بوون. به رزیبه که ی ده بال بوو و فه رشی رهنگا ورهنگیان له سه ر راخستبوو. کاتیک خه لکی شار له به ردهم مه رعه شدا راوهستان، مه رعه ش پرسی: 'نه ری نه وه کانی یافس، باو با پیرانتان کینان ده پرست؟' گوتیان: 'ئیمه دیتمان نه وان ئاگر په رست بوون و ئیمه ش په یره ویمان لی کردن.' مه رعه ش گوتی: 'ده ی خه لکینه، من بۆم ده رکه وت که ئاگر به دیه ینراویکه له به دیه ینراوه کانی خودای یه کتا و باوه رم به به دیه ینه ری ئاسمانه کان و زهوی هیتا. جا ئیوه ش موسلمان بن تا له سزای خودا پاریزراو بن.' له رپوه هه موویان به گیان و دل موسلمان بوون. مه رعه ش دهستی غه ریبی گرت و به کۆشکی یاسفیدا گه رپای و شته سه یر و سه مه ره کانی نه و کۆشکه ی نیشان دا.

"نه و جار بردییه جبه خانه وه و چه کی یافسی کوپی نووچ پیشان دا و غه ریب چاوی به شیریک که وت که به بزماریکی زیرینه وه هه لیانواسیبوو. غه ریب گوتی: 'جه نابی پاشا، نه م شیره هی کینه؟' مه رعه ش گوتی: 'نه وه هی یافسه که به وه زه فه ری به مرو و جنۆکه ده برد. نه و شیره جوردومی دانا دروستی کردوه و ناوی گه وره کانی له سه ر نووسیوه.

ئەگەر ئەو شىرە لە كۆپ دەن، كۆپ دوولەت دەكا. ناوېشى ماھىقە. 'غەرىب كە ئاوا پەسنى شىرەكەى بېست، دەستى برد دايگرت. وەك خۆر دەدرەوشاوه، درېژبەكەى دە و پانېبەكەى سى بېست بوو. غەرىب وېستى لەگەل خۆى بېبا، مەرەش كوتى: 'ئەگەر بتوانى بەكارى بېنى، دەست بە پووتەوه نانىم. 'كوتى: 'ئەچۆن، دەتوانم. 'ئىدى توند گرتى، بەكارى هېنا و لە دەستىدا وەك گۆچانىكى دار بوو. هەنتەشىيان پېيان سەير بوو، كوتيان: 'ئەى ئافەرىن، شاسوار. 'ئىنجا مەرەش بە غەرىبى كوت: 'ئەم كۆگايانە كە پاشايانى سەر زەوى بە تاسەيانەوهن، لەمەودوا هى تۆن. دەى ئىستا سوار بە تا بگەپىن. 'غەرىب و مەرەش سوار بوون و مرۆ و جنوكانىش لە خزمەتياندا بوون.

لېرەدا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەمشەوېش كۆتايى پىن هات و شەهرزاد درېژەى چىرۆكەكەى هەلگرت بۆ شەوېكى دىكە.

که شهوی شه‌سه‌د و په‌نجا و چواره‌م هاته‌وه

گوته: "خاوه‌نشکوا! غه‌ریب‌پاشا و مه‌رعش‌پاشا هر وا له نئو شاردا ده‌گه‌ران و سه‌یری خانوو و گه‌ره‌ک و کولانه‌کانیان ده‌کرد. نه‌وجار له شار هاتنه ده‌ره‌وه و چون بۆ سه‌یری باخ و باخات و تا ئیواره خه‌ریکی پیاسه و گه‌ران بوون. نه‌وجار گه‌رانه‌وه کوشکه‌که‌ی یافسی کوپی نووح. سفره‌یان بۆ راخستن. مه‌رعش و غه‌ریب و سه‌هیم نانیان خوارد. نه‌وجار غه‌ریب به پاشای جنۆکانی گوته: 'جه‌نابی پاشا، ده‌مه‌وی بچمه‌وه لای خه‌لکه‌که‌م.' مه‌رعش گوته: 'برا، قه‌سه‌م به خودا لیت جیا نابمه‌وه و هه‌تا مانگیک ناهیلیم لیزه ببزوویت.' ناچار غه‌ریب مانگیک له شاری یافسی کوپی نووح ماوه. مه‌رعش‌پاشا دیار و شتی دانسقه‌ی وای ده‌داین که هیچیان لای پاشایانی مرۆ ده‌ست نه‌ده‌کوتهن. تاجیکی گه‌وه‌رنیشانی داین که نرخه‌که‌ی له گوتهن نه‌ده‌هات. دوایی نه‌و دیاریبانه‌ی کرده سندوو‌قانه‌وه و پازده نرناشی بانگ کرد و پیتی گوتهن: 'خوتان بۆ سه‌فر ناماده‌کن و غه‌ریب‌پاشا و براکه‌ی بگه‌یه‌ننه‌وه ولاتی خویان.' نه‌و شه‌وه خوتهن. که رۆژ بووه‌وه، حه‌فتا هه‌زار نرناش که گه‌وره‌که‌یان ناوی بورقان بوو، به ته‌پل و که‌ره‌ناوه هاتن. هاتنه‌که‌شیان له‌به‌ر شتیکی سه‌یر بوو. نه‌ویش نه‌وه بوو که بورقان خاوه‌نی شاری عه‌قیق بوو کوشکیکی زی‌پینی هه‌بوو و حوکم‌رانی پینج قه‌لا بوو و هر قه‌لایه‌ک پینج‌سه‌د هه‌زار نرناشی تیدا بوو، نامۆزای مه‌رعش بوو. نرناشیک له هۆزی مه‌رعش که به پووالت موسلمان و له دلدا کافر بوو، له هۆزی خۆی داده‌بڕی و ده‌چینه شیوی عه‌قیق و خۆی گه‌یانده‌بوو کوشکی بورقان‌پاشا. هه‌والی موسلمان‌بوونی مه‌رعشی دابوویی و هه‌موو باسه‌که‌ی بۆ گه‌یرابوووه. جا بورقان‌پاشاش به بیستنی ئەم قسه‌یه تووره بووبوو و گوته‌بووی: 'به دینم، نامۆزاکه‌م و خه‌لکه‌که‌ی و نه‌و مرۆیانه‌ش له‌ناو ده‌به‌م و جووقه‌واریان لئ ناهیلیمه‌وه.' نه‌وجار خیلی جنۆکانی بانگ کردبوو و حه‌فتاهه‌زار نرناشی لئ هه‌لبزاردبوون و وه‌پڕی که‌وتبوون تا گه‌یشتبوونه شاری مه‌رعش‌پاشا. له‌وی له ده‌ره‌وه‌ی شار دابه‌زیبوون و تاو‌لیان هه‌لدا‌بوو. نه‌وه بوو له جیوه مه‌رعش‌پاشا نرناشیکی بانگ کرد و پیتی گوته: 'برۆ بۆ لای نه‌و سوپایه و زوو هه‌والیانم بۆ بینه‌وه.' نرناش چووه هورده‌وی بورقان‌پاشاوه. لییان پرسسی: 'کینیت؟' گوته: 'نیردراوی مه‌رعش‌پاشام.' بردیانه لای بورقان‌پاشا. نرناش کړنوشی بۆ برد و گوته: 'جه‌نابی پاشا، من مه‌رعش‌پاشا نارده‌ومی تا نیازتان بزنام.' بورقان‌پاشا گوته: 'بچۆوه بۆ لای مه‌رعش‌پاشا و پیتی بلی که بورقانی نامۆزات سلای بۆت هه‌بوو.' "

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و په نجا و پنجه ماتهوه

گوتی: "خاوه نشکو! بورقان پاشا گوتی: بچزه بو لای مەرعهش پاشا و پنی بلی بورقان پاشا سلای دهگه یاندی. نیردراوه که له پیره گه راوه و هه واله که ی گه یاند. مەرعهش به غه ربی گوت: 'تو له سهر تهخت دانیشه تا من دهچم سهری له ناموزاکه م دهدهم.' ئیدی چوو بو لای بورقان. بورقان خوی خوش کردبوو که نه گهر مەرعهش پاشا چوو له وی قولبهستی بکن و بیگرن. فهرمانی دا دیره کان هه موو کو بوونه وه و پنی گوتن: 'هه کاتیک من باوهش به ناموزاکه مده که م، ئیوه خیرا بیگرن و دهست و لاقی شه تهک دهن.' وا بوو مەرعهش به خوشحالییه وه چوو بو لای ناموزاکه ی، بورقان پاشا له بهری هه ستا و باوهشی پیدا کرد. خیرا نرناشه کان په لاماریان دا و گرتیان. مەرعهش سهیری بورقانی کرد و بورقان گوتی: 'خویری، ئه وه چیه؟ ئه ی هیچ وپووچترینی جنوکان، ئه وه تو وازت له دینی خوت و باوبایرانت دینی، ها؟' مەرعهش گوتی: 'ناموزا گیان، من بوم دهرکه وت دینی ئیبراهیم له سهر حقه و دینه کانی تر پووچهلن.' بورقان گوتی: 'کئی باسی دینی ئیبراهیمی بو کردوی؟' مەرعهش گوتی: 'غهریب پاشا—پاشای عیراق. ئیستا لای منه.' بورقان گوتی: 'سویند به ناگر و رووناکي و مانگ و خور، ده بی هه مووتان بکوژم.'

"که کویله که ی مەرعهش ئه وه ی بینی، به ره و شار رای کرد. خیله کانی مەرعهش پاشای له رووداوه که ناگادار کرده وه. ئه وانیش دهم وده ست سوار بوون. غه رب پاشا گوتی: 'ئه وه چی قه وماوه.' رووداوه که یان بو گنراوه. غه رب سه هیمی بانگ کرد و گوتی: 'یه کیک له و دوو ئه سپه م بو زین بکه که مەرعهش پاشا دابوونیی.' سه هیم گوتی: 'برا، ناشی بته وی له گه ل جنوکاندا بجهنگی؟' غه رب گوتی: 'با، به شیري یافس دهجهنگم و خودای ئیبراهیم پشتیوانمه.'

"گورجی سه هیم ئه سپیکی له ئه سپی جنوکان بو زین کرد. غه رب پاشا چه کوچولی شه ری له خوی شه تهک دا و سوار بوو، له گه ل خیلی جنوکاندا چوو بو دهری. بورقانیس له گه ل خیله که یدا سوار بوون و هه ردوو سوپا بو شه ر ریز بوون. یه که م کهس که دهرگه ی شه ری خسته سهر پشت، غه رب پاشا بوو، که ئه سپی تاو دا و شیري یافسی کوری نووخی هه لکیشا. چاو له تیشکی ئه و شیره شهواره بوون و ترسی خسته دلای دوژمنه وه. ئه و جار غه رب جریتی به ئه سپه که ی کرد و پر به و شه رگه یه نه پراندی ئه للاهو ئه که بر، ئه للاهو ئه که بر. پاشا گوتی: 'من غه ربیم، پاشای عیراق. جگه له دینی ئیبراهیم هیچ دینیکی تر نییه.' که بورقان ئه م قسه یه ی بیست، گوتی: 'که وایه ئه وه یه ناموزاکه می لاری کردوه؟ به دینم، له سهر تهخت دانانیشم تا نه یکه مه په ند و ناموزاکه م و خیله که ی نه گه رینمه وه سهر

دینه رهسه نه که بیان. ئیدی بورقان پاشا سواری فیلیک بوو و له فیله که خوږی، فیل به مرخه مرخ به ره و گوره پان تینی ته قانده تا له غریب نزیکه بووه وه. بورقان گوتی: 'هه ی مروی نه گریس، تو چوڼ ږیت که و ته خاکی ئیمه وه و بوچی ئاموزاکه مت له دین ده رکړد؟ بزانه ئه مړو دوايين ږوژی ژيانته.'

"که غریب ئه و قسه یه یی بیست، گوتی: 'سه ری باوکت فله فله فلت.' له جیوه بورقان خه نجه ریکی ده رهیتا و له غریبی هه لکړد. خه نجه وینی نه که وت و به زه ویددا دا. یه کی دیکه ی ده رهیتا و تینی هه لکړد، غریب له هه وادا گرتییه وه و به فیله که وه ی نا. خه نجه به ته نیشستیکی فیلدا درا و له ته نیشسته که ی دیکه یه وه هاته وه ده ری. ده موده ست فیله ته په ی هات و بورقان به سه ره فیله که وه وه که دارخورمای ږاو که و ته سه ره زه وی. خپلی مه ره عه ش په لاماریان دا و قولیان به ست. که خپلی بورقان پاشا که ی خویان به و جوړه دی، بو ږزگار کړدی هیرشیان کړد. غریب له گه ل جنوکه موسلماناندا به ره نگاریان بوونه وه و به و شیره جادوو کړاوه له هه ره که سی ده دا، دووله تی ده کړد و ئه و دوو له ته ش خیرا ده بوونه خوله میس. وای لئ هات جنوکه موسلمانانکان و کافره کان پیک وه ربوون و یه کتریان ناو رباران کړد. دوو که ل گوره پانی ته نی و غریب پاشا له گوره پانه که دا به چه پ و راستدا ږمبازینی ده کړد تا وا بوو جنوکه کافره کانی ږرش و بلاو کړد و خوی که یانده تا ولی بورقان پاشا. کولیجان و قوریجانی له گه ل بوو. پتی گوتن: 'خیرا ده ست و پتی مه ره عه ش پاشا بکه نه وه.'"

لیزه دا بوو، ماوه ی چیروکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و پهنجا و شهسهد هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! کوليجان و قوريجان خيزا کۆت و زنجيريان له دهست و پتي مه‌رعش کرده‌وه. مه‌رعش‌پاشا گوتی: 'دا چه‌کوچۆل و ئەسپه‌بالداره‌که‌م بۆ بينن.' جا مه‌رعش‌پاشا دوو ئەسپي هه‌بوو وه‌ک بالنده‌ده‌فړين. يه‌کيکيانى دا‌بوو به‌ غه‌ريب. چوون ئەسپيان بۆ هيتا. جلوه‌برگى شه‌رى پۆشى و ده‌ستى دا چه‌ک و سوار بوو. غه‌ربيش له سه‌ر ئەسپه‌بالداره‌که‌ى خۆى بوو. ئينجا مه‌رعش‌پاشا و غه‌ريب پيکه‌وه به‌ هه‌وادا به‌ نه‌لاهوئه‌کبه‌ر گوتن بۆى ده‌رچوون. دواى ئەوه‌ى سى‌هه‌زار جنۆکه‌يان له‌ کافران کوشت، گه‌رانه‌وه‌ شارى يافسى کورپى نووح. مه‌رعش له‌سه‌ر ته‌خت دانىشت، داواى بورقانى کرد، ديار نه‌بوو. ئەويش له‌به‌ر ئەوه‌ بوو، دواى ئەوه‌ى ديلي ده‌کن، سه‌رقالى شه‌ر ده‌بن و ناگايان له‌و نامينن. يه‌کيک له‌ نرناشه‌کانى بورقان که‌ خزمه‌تکارى بوو ديت ده‌يکاته‌وه و ده‌يباته‌وه نيۆ خيله‌که‌ى. که‌ ده‌بينت و سوپا‌که‌يان نيوه‌ى کوژراوه و نيوه‌که‌ى ديکه‌شى هه‌لدی، خيزا ده‌يبا بۆ شارى عه‌قيق و کۆشكى زي‌پين. که‌ بورقان‌پاشا له‌سه‌ر ته‌خت داده‌نيشيت، پرزگار‌بووانى شه‌ره‌که‌ ده‌گه‌نوه و پيروزيابى سلامتەى له‌ پادشا ده‌کن. بورقان‌پاشاش گوتی: 'کورپه‌که‌ى کاتى پيروزيابيه‌ له‌ کاتيکدا سوپا‌که‌مانيان به‌زاند و منيان ديل کرد و له‌نيۆ خيلى جنۆکاندا نابروويان بردم؟' گوتيان: 'قوربان، پاشايان تووشى هه‌وراز و نشيو و سه‌رکه‌وتن و دۆبان ده‌بن. ئەوانه‌ چ نين.' گوتی: 'من ده‌بن تو‌له‌ى خۆم هه‌ر بستينه‌وه و ئەو په‌له‌ى ناوچاوانم بسېرمه‌وه.'

"ئه‌وجار نامه‌ى نووسى و ناردي بۆ خيله‌ جنۆکه‌کان. خيل و هۆزه‌کان، خيزا هه‌موو به‌دم پاشاوه‌ هاتن. ئينجا بورقان سه‌يرى کردن و ليكى داوه، بۆى ده‌رکه‌وت که‌ سى‌سه‌د هه‌زار ديون. گوتيان: 'قوربان، فه‌رمانت چيه‌؟' گوتی: 'هه‌تا سى‌رۆژى ديکه‌ خۆتان ساز که‌ن.' کارى بورقان‌پاشا بيزه‌ گه‌يشت.

"کاتيک مه‌رعش‌پاشا گه‌راوه‌ بۆ شارى يافسى کورپى نووح. داواى کرد بورقانى بۆ بينن. چوون گه‌ران، بورقانيان نه‌ديته‌وه. زۆرى پي ناخۆش بوو، گوتی: 'ئه‌گه‌ر سه‌د نرناشمان بۆ دانابايه، نه‌يده‌توانى هه‌لى، به‌لام خۆ له‌ ده‌ستمان ده‌رباز نابن.' ئينجا رووى له‌ غه‌ريب کرد و گوتی: 'کاکه‌ گيان، خۆت ده‌زانى که‌ ئەو به‌ دوايى تو‌له‌ويه‌ و ناچاره‌ خيله‌کانى جنۆکه‌ کۆ بکاته‌وه و بۆمان بئ. جا ده‌ليم تا ئەو هيزى به‌ ده‌ست نه‌هيناه، با نيمه‌ به‌سه‌ريدا بده‌ين و ده‌ستى خۆمانى لى‌بوه‌شئينن.' غه‌ريب گوتی: 'قسه‌يه‌کى جوانه.' دوايى مه‌رعش به‌ غه‌ربى گوت: 'وا باشه‌ نرناشه‌کان هه‌لتبگرن و بتگه‌يه‌ننه‌وه يه‌مه‌ن و شه‌رى کافران بۆ من به‌جى بيلئى.' غه‌ريب گوتی: 'سویند به‌ خوداي تاک و ته‌نيا، ليزه‌ نارۆم

تا گشت کافرانی جنۆکه له نێو نه بهم. به لام سه هیم ده نێرمه وه بۆ عوممان، به شکوو له وی چاک بێته وه. 'ناخر سه هیم چه ند پۆژیک بوو نه خۆش بوو. له جیوه مه رعش بانگی دوو نرناشی کرد و گوتی: 'هه ر ئیستا سه هیم و ئەم مال و دیارییانه هه لگرن و بیانگه یه ننه وه عوممان. 'ئه و جار مه رعش نامه ی بۆ ئه و جنۆکانه ی چوارده ور نووسی که له ژیر ده سه لاتێ ئه ودا بوون و داوای لێ کردن کۆ بنه وه. ئه وانیش به ده نگیه وه هاتن. ژماره یان سه د و شه سه ت هه زار که س ده بوو. ئه و جار به ره و شاری عه قیق وه پڕی که وتن. به پۆژیک پێی سالیکیان پڕی و له ده شتیک لایان دا پشوویه ک بده ن. ئه و شه وه له وی مانه وه و بۆ به یانی زوو ویستیان وه پڕی که ون که پێشهنگی سوپای جنۆکان ده رکه وت. به داوی ئه واندا جنۆکه و نرناش وه ک ده ریا شه پۆلی دا و هه ردوو سوپا گه یشتنه یه ک. شه پڕیکی سه خت و خویناوی له نیتوانیاندا پڕوی دا و غه ریب به هه موو لایه کدا په لاماری ده دا. سه ری دوژمنان وه ک گۆ خلۆر ده بوونه وه تلایان ده دا. تا ئیواره هه فته هه زار که س له کافران کوژرا. ئه و جار ته پلی گه رانه وه لێ درا و هه ردوو سوپا لیک جودا بوونه وه.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پێ هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه. لیزه دا دو نیازادی خوشکی گوتی: "داده گیان، ئه و چیرۆک و شیوه ی گێرانه وه یه ت چه ند خۆش و به تامه!" شه هه رزاد گوتی: "ئه گه ر پاشا نه مکوژێ و زیندوو به مینم، سه به ی شه و ئی له وه شت خۆشتر بۆ ده گێرمه وه." پاشا گوتی: "به خودا تا چیرۆکه که ی ته واو نه بیستم، نایکوژم."

که شهوی شه‌سه‌د و په‌نجا و هه‌وته‌م هاته‌وه

گوتهی: "خاوه‌نشکو! که سوپاکان بلاوه‌یان کرد و شه‌رگه‌یان چۆل کرد، مه‌رعش و غه‌ریب چوونه‌وه تاوله‌کانیان و شیره‌کانیان له خوینی دژمنان پاک کردنه‌وه. ئه‌وجار نانیان خوارد. خۆش‌حالیش بوون به‌وهی که ساغ و سلامه‌ت بوو. زیاده‌تر له ده‌ه‌زار که‌سیش له سوپای ئه‌وان کوژرابوو.

"بورقانیس چووه‌وه تاوله‌که‌ی خۆی و زۆریش نا‌ره‌حه‌ت بۆ ئه‌و زه‌به‌ری له سوپاکه‌ی بوو. گوتهی: 'خه‌لکینه، ئه‌گه‌ر سه‌ی رۆژ له‌گه‌ل ئه‌مانه‌دا شه‌ر بکه‌ین، هه‌موومان تیندا ده‌چین.' گوتهیان: 'ده‌ی قوربان چی بکه‌ین؟' بورقان گوتهی: 'ئه‌مشه‌و له کاتی خه‌ودا شه‌وخوون ده‌که‌ین و نایه‌لین تا‌قیان ده‌رچن. جا ئیسه‌تا چه‌که‌کانتان هه‌لگرن و خۆتان ساز که‌ن.' نرناشیک له نیویاندا بوو که دلی بۆ ئیسه‌لام لینی ده‌دا. که زانی کافران به‌ ته‌مای چین، خۆی که‌یانه‌د لای مه‌رعش و غه‌ریب و پتی گوته‌ن که چ پیلانیکیان به‌ ده‌سه‌ته‌وه‌یه. ئه‌وجار مه‌رعش رووی کرده‌ غه‌ریب و گوتهی: 'برا، پاتان چیه‌ی، چی بکه‌ین؟' غه‌ریب گوتهی: 'به‌ پشتیوانی خودا، ئه‌مشه‌و کافران له‌و ده‌شت و کێوه‌دا پرش و بلاو ده‌که‌ین.' ئه‌وجار فه‌رمانده‌کانی سوپای بانگ کرد و پتی گوته‌ن: 'چه‌که‌کانتان هه‌لگرن. که تاریکی شه‌و بالی به‌سه‌ر دنیا‌دا کیشا، له تاوله‌کانتان بچنه‌ ده‌روه‌ه و له‌م کێوانه‌دا خۆتان مه‌لاس ده‌ن. هه‌ر کاتیک دژمن هاته‌ نێو هورده‌وه‌که‌مانه‌وه، له هه‌ر چوار لاره‌ به‌سه‌ریاندا ده‌ن. به‌چه‌رگ بن و پشت به‌ خودا بیه‌ستن. سه‌رکه‌وته‌ن بۆ ئیوه‌یه.' که تاریک بوو، کافران به‌سه‌ر هورده‌وی موس‌لمانانیا‌ندا دا و چوونه‌ نێو تاوله‌کانه‌وه. ئه‌وه بوو موس‌لمانان له هه‌ر چوار لاره‌ هه‌رشیان کردنی و به‌ده‌م گوته‌ی ئه‌للاه‌وه‌نه‌که‌به‌روه‌ شیریان لی هه‌لکیشان. هه‌یشه‌تا خۆر له که‌ل ده‌ر نه‌که‌وتبوو که زۆرینه‌ی سوپای کافران کوژرابوو و ئه‌وانی دیکه‌ش هه‌لاتن. مه‌رعش و غه‌ریبیش به‌ سه‌رکه‌ووییه‌وه‌ که‌پانه‌وه و مالی کافرانیا‌ن به‌ ده‌سته‌که‌وت برد. که رۆژ بووه‌وه، به‌ره‌و شاری عه‌قیق و کۆشکی زێڕین وه‌پێ که‌وته‌ن.

"به‌لام بورقان له‌گه‌ل رزگاربووانی خه‌یله‌که‌یدا هه‌لات تا گه‌یشه‌ته‌وه‌ شاره‌که‌ی و چووه‌ کۆشکه‌وه. خه‌یله‌کانی جنۆکه‌ی کۆ کرده‌وه و گوتهی: 'کن هه‌ر چیه‌که‌ له مال و سامانی هه‌یه کۆی بکاته‌وه و بیه‌ینی و خۆی به‌ بکه‌یه‌نیه‌ته‌ من له کێوی قاف لای ئه‌زه‌رق پاشای خاوه‌نی کۆشکی ئه‌به‌لق. جا ئه‌و تۆله‌م بۆ له دژمنم ده‌کاته‌وه.' ئیدی ئه‌وان ژن و مال و مندالیان برد و به‌ره‌و کێوی قاف وه‌پێ که‌وته‌ن. پاشان مه‌رعش و غه‌ریب گه‌یشه‌تنه‌ شاری عه‌قیق. سه‌یریان کرد ده‌روازه‌کانی له‌سه‌ر پشتن و که‌سیان له شاردا نییه‌. مه‌رعش به‌ شاردا که‌را. بناغه‌ی ئه‌و شاره‌ له زومرود و ده‌روازه‌کانی له عه‌قیقی سوور بوو که بزماری

زیوین و زیرینیان پندا داکوتیبوون، میچی خانووهکان دهجولانهوه. له و کۆشکهدا شتی
ئهوهنده سهیر و سهمههریان دیت که سهریان سوور ما. له کهناری ئهستیریکدا
کورسیهکی زیرینیان دی که به دور و گهوهه رازینرابووه.

”ئهوجار مهعهش و غهریب لهسه تهختی بورقان دانیشن و فهماندهکانی سوپاش
له راست و چهپانهوه ریزیان بهست و سوپایهکی گهوره له و کۆشکهدا کۆ بوونهوه.“
لیزهدا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشهویش کۆتایی پهن هات و شههرزاد درێژهی
چیرۆکهکی هه لگرت بۆ شهوکی دیکه.

که شهوی شهسهد و په نجا و هه شتم هاتموه

گوته: "خاوه نشکو! فرمانده کان له راست و چه بی غه ریب و مهرعش ریز بوون. نه و جار غه ریب به مهرعشی گوت: 'پاشا، ده لئی چی؟' مهرعش گوتی: 'پاشا، سهد سوارم له مرویان ناردووه تا هه والی بورقانمان بۆ بیئنه وه و شوینی هه لبرگم.' سئ پوژ بوو نه وان له کوشکی زینین مابوونه وه که نیردراوه کان هاتنه وه و هه والی بورقانیان هیتاوه که چووه بۆ کیوی قاف و په نای بردووه ته بهر نه زره قاشا. مهرعش به غه ریبی گوت: 'بوا، ده لئی چی بکه یین؟' غه ریب گوتی: 'نه گه ر ئیمه به سه ریاندا نه ده یین، نه وان به سه رماندا ده ده ن.' نه و جار مهرعش و غه ریب به سوپایان راگه یاند هه تا سئ پوژی دیکه خوتان ساز کن ده پوین. که سئ پوژه ته واو بوو سوپا ته واو ناماده بوو. له و جهنگه یه دا نه و نرناشانه ی سه هیمیان برده وه، گه رانه وه و له به رده م غه ریبدا زه وییان ماچ کرد. غه ریب هه والی خه لکه که ی پرسی. گوتیان: 'عه جیبی برات که له شه ره که هه لات و به ره و هیتدستان چوو. داوا ی یارمه تی له پاشای نه وی کرد. نه ویش په نای دا و نامه ی بۆ ده ورو به ر نووسی و سوپایه کی زوری کو کرده وه. ئیستا به ره و عیزاق به ریوه یه.' غه ریب که نه و قسه یه ی بیست، گوتی: 'خودای گه و ره به م زووانه سه رم ده خات و نه وان له نیو ده با.'

"نه و جار مهرعش به غه ریبی گوت: 'نه ی پاشای مرویان، سویند به خودا ناچارم له گه لندا بیم و دژمانی تو له نیو بیه م و تو به ناوات بکه یه نم.' غه ریب سپاس و ستایشی کرد. نه و شه وه به نیازی پویشتنه وه خه وتن. که پوژ بووه وه، وه پئ که وتن و هه تا ئیواره یه ک ته کان به ره و کیوی قاف پویشتن. بۆ پوژی دووم به نیازی کوشکی نه بله ق و شاری مه رمه ر دریزه یان به پوینه که یان دا. نه و شاره باریقی کوپی فاتح له مه رمه ر سازی کردبوو و کوشکی نه بله قیش یه کیک له ته لاره کانی نه و شاره بوو. بۆیه به و کوشکه یان ده گوت نه بله ق، چونکه خستی دیواره کانی یه کیان له زین و یکیان له زیو بوو و له دونیادا تای نه بوو.

"که له شاری مه رمه ر نیزیکی بوونه وه و له نیوان نه وان و شاره که دا مه ودا ی دانیک زیاتر نه ما، لایان دا سوپا پشوو یه ک بدا. نه و جار مهرعش نرناشیکی بۆ هه والگری نارد. که نرناش هاته وه، گوتی: 'پاشام، له شاری مه رمه ردا زیاد له گه لای داران و دلۆپه ی باران له خپله کانی جنوکان گرد بوونه ته وه.' مهرعش به غه ریبی گوت: 'نه ی گه و ره ی مرویان، رات چیه؟' غه ریب گوتی: 'جه نابی پاشا، سوپاکه ت بکه به چوار به شه وه. که بوو به نیوه شه و، هه ر به شه ی له لایه که وه هیرش بکه نه سه ر کافران و به دهنگی به رز بلین نه للاهونه کبه ر، نه للاهوکبه ر و لییان دوور بکه ونه وه. ئینجا ببینه خپله کانی جنوکه چییان

به سهر دئ، 'مهرعش خیرا خوی ناماده کرد و بهو جۆرهی کرد که غه ریب گوتی. سوپا چهکیان هه لگرت و تا نیوه شه و خویان گرت. ئه و جار له هه رچوار لاوه دهوری سوپای کافرانیان دا و به دهنگی بهرز گوتیان ئه للاهونه کبهر. کافران به په شوکاوییه وه له خه و داپه رین و دهستیان دا چه که کانیان و که وتته گیانی په کتری و تا دهمه و به بیان خویان له خویان کوشت. ئه و جار غه ریب به سوپای موسلمانانی گوت: 'هیزش بکه نه سهر پاشماوه کانیان، خودا سهرتان دهخا.' ئیدی مهرعش و سوپاکه ی هیزشیان کرده سهر کافران. غه ریب شیریی یافسی هه لکینشا و دریی به ریزی سوپای کافران دا و خوی گه یانده بورقان. ئه ویش و ئه زره ق پاشاشی کوشت. هیشتا نه ببووه نیوه رۆ قرانیان له کافران خست و تاقیان نه هیشت.

"ئه و جار مهرعش و غه ریب چوونه کوشکی ئه بله قه وه و دیتیان خشتیکی زیڤه و به کی زیو. له وئ مال و سامان و که ل و په لی بیژماریان دیت. دوايه چوونه حه ره مسه رای ئه زره ق پاشاوه. غه ریب پاشا له وئ له نئو ژناندا چاوی به کچیکی جوان و مانگتاسا که وت، که وایه کی له بهردا بوو سه ده زار دینار نرخی بوو و سه د که نیه ی شهنگ و شه پال له دهوری بوون. غه ریب پاشا که ئه و کچه ی دی، ئه قل و هۆشی نه ما و له به کیک له که نیزیانی پرسی: 'ئه م کچه کئییه؟' که نیز گوتی: 'ئه وه که وکه بوسسه باحی کچی ئه زره ق پاشایه.'"

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکي دیکه.

که شهوی شهزاده و په نجا و نویم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکۆ! گوتیان ئه وه «که وکه بوسسه باحی» کچی ئه زره ق پاشایه. ئه و جار غه ریب پووی له مه رعش کرد و گوتی: 'گه وره م، ده مه وئ ئه و کچه بینم.' مه رعش گوتی: 'پاشا گیان، ئه و کۆشکه و ئه وهی له نیویدایه هه قدهستی تۆن؛ تۆ نه بوویتایه و ئه و فیله ت نه کردایه، بورقان و ئه زره ق خیلێ ئیمه یان له نیو ده برد. جا ئیستا ئه و مال و سامانه هی تویه و ئه و کچانه ش که نیزی تۆن.' غه ریب پاشا سوپاسی سۆز و گه وره یی ئه وی کرد. چوو ه به رده م کچه و جوان سه هیری کرد. وای وه به ر دلێ که وت که فه خرتاجی کچی شاپوورشا و مه هدیه ی کچی مه رداسی له بیر چوونه وه. دایکی ئه و کچه کچی پاشای چین بوو که ئه زره ق پاشا له کۆشکه که ی باوکیدا رفاندبووی و له گه لێ جووت ببوو، سکی به و کچه جوانه پڕ کردبوو. جا به هۆی جوانی له راده به ریبه وه ناویان نابوو که وکه بوسسه باحی خوینشیرین. که چله ی چوو بوو، دایکی مرده بوو. دایه ن و خزمه تکاران گه وره یان کردبوو تا که یشتبووه حه قده سالان. که باوکی کۆژرا، غه ریب عاشقی بوو و هر هه مان شه و چوو زگی و ته ماشای کرد هیشتا بوخچه ی نه کراوه یه. ئه و کچه قینی له باوکی بوو و به کۆژرانی خۆشحال بوو.

"پاشان غه ریب فه رمانی کاو لکردنی کۆشکی ئه بله قی دا و خشته زیر و زیوه کانی به سه ر جنۆکاندا دابه ش کرد و زیر و زیو و گه وه هری زۆری له و کۆشکه هینا ده ری. ئه و جار به ره و قه لاکه ی مه رعش که وته ری. پینچ پۆژ له وئ ماوه و دوايه غه ریب هه لویستی گرت بگه رپته وه بۆ شاره که ی خۆی. مه رعش گوتی: 'پاشا، منیش له خزمه تتدا دیم تا ده تگه یه مه وه ولاتی خۆتت' غه ریب گوتی: 'به هقی ئیبراهیم! ناهیلیم بکه ویه نارحه تیه وه و له خیلێ تۆ جگه له کوليجان و قوریجان که سی تر له گه ل خۆم نابهم.' مه رعش گوتی: 'کۆره پاشا، ده هه زار سوار له جنۆکان له گه ل خۆت ببه با له خزمه تتدا بن.' غه ریب گوتی: 'هیچ که س نابهم، مه گه ر ئه وه ی که گوتم.' ئه و جار مه رعش به هه زار نرناشی گوت که مال و سامانی غه ریب بگه یه ننه وه ولاته که ی و به کوليجان و قوریجانیشی گوت که به رده وام له خزمه تی غه رییدا بن. دوايه غه ریب به نرناشه کانی گوت: 'ئیه و ئه و مال و سامانه و که وکه بوسسه باح هه لگرن و بیانبه نه وه کروفه.' غه ریب ویستی سواری ئه سه په بالداره که بن، مه رعش گوتی: 'ئه و ئه سه په لیزه نه بن له هیچ کوئ ناتوانی بژی، به لام ئه سه پیکی دیکه م هه یه هاوتای نییه له دونیادا، ئه وت ده ده می.' ناردی ئه و ئه سه په یان هینا. غه ریب که چاوی پنی که وت، وای له جوانیه که ی وړ ما. ئه و جار مه رعش باوه شی به غه رییدا کرد، گریا و گوتی: 'برا گیان، ئه گه ر شتیکت به سه ر هات و نه تتوانی به رپه رچی بده یته وه، که سیکم لی راسپیره، من سوپایه کی فراوانت له جنۆکان بۆ ده نیرم.' غه ریب

سپاسی چاکه و پیاوه تیه کانی کرد. نه و جار کوليجان و قوريجان غه ریبیان به نه سپه که یه وه هه لگرت. به دوو رۆژ و شهویک ریی په نجا سالیان بری و له شاری عوممان نیزیک بوونه وه و له وی لایان دا پشووویه ک بدهن. غه ریب به کوليجانی گوت: 'بچۆ بۆ شاری عوممان و هه والی نه ویم بۆ بیته.' کوليجان رۆزیشته و له چاوتروو کاندنیکدا گه راوه و گوتی: 'سوپای کافران له نیزیک شاره که تدا زیاد له ژماره ی نه ستیرانن و هۆزه که ت له گه لیاندا له شهردان.' غه ریب که نه و قسه یه ی بیست، گوتی: 'ده ی کوليجان، نه سپه که م بۆ زین که و چه که که م بۆ بیته.' کوليجان خیرا ناماده ی کردن. غه ریب پاشا جلو به رگی شه ری پۆشی، شیر ی یافسی کوری نوو حی له قه دی دا، خۆی هاویشته سه ر زین و ویستی به ره و سوپای کافران مل بنی. کوليجان و قوريجان گوتیان: 'جه نابی پاشا، تۆ خه مت نه بی و ئاسووده به و مؤله تمان بده با ئیمه بچینه سه ر کافران و پرش و بلاویان بکه ین و تاقیان لی نه هیلین.' غه ریب گوتی: 'به ئیبراهیمی خه لیل نا هیتم ئیوه شه ریان له گه ل که ن. من خۆم شه ریان له گه ل ده که م.' جا نه وه سوپایه له بهر نه وه ها تبوو که...

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی شهسهده و شهستهه هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! هوی هاتنی سوپاکه نهوه بوو که کاتیک عهجیب چوو سوپای بهعره بی کورپی قهحتانی هینا و گه ماروی موسلمانانی دا. جومهرقان و سوعدانیش بهرهنگاریان بوونهوه. که کوليجان و قوریجان گه یشتتی و سوپای کافران لاواز بوو، عهجیب ههلات بۆ لای هۆزهکهی و پنی گوتن: 'نهگه ر بگه رینهوه بۆ لای بهعره ب و سوپاکه بی به شکاوی بیینی، پیمان دهلی که نهگه ر ئیوه نه بوونایه سوپا و هۆزهکهی من تووشی ئه و شه ر و سه رشۆریه نه ده بوون. جا ئه و کاته هه مومان ده کوژی. من وام بین باشه به ره و هیندستان بچین و په نا ببهینه بهر تورکه نان پاشا.' هۆزهکهی گوتیان: 'قسه قسه ی تویه.'

"ئیدی که وتنه ری. شه و رۆژ به رپوه بوون تا گه یشتنه هیندستان. عهجیب مۆله تی وهرگرت، چوه لای تورکه نان پاشا، شپپانه ی دیوانی ماچ کرد، نژای بۆ کرد و داوای لئ کرد په نای بدا. پاشای هیندستان گوتی: 'تۆ کئی و چیت دهوی؟' گوتی: 'من عهجیب پاشای عیراق. براهم سته می لی کردووم. بووه ته پهیرهوی ئیسلام، ولاته که می داگیر کردووه و خه لکه که می خستووه ته ژیر دهسه لاتی خۆیه وه. سه ره رای ئه وه ش منیش له شوینیک بۆ شوینیک و له ولاتیکه وه بۆ ولاتیک راو ده نی. هه ر بۆیه ئه وه تا په نام بۆ تۆ هیناوه.' پاشای هیندستان که قسه ی عهجیبی بیست، تووره بوو، هه ستا و دانیش و گوتی: 'سویند به ناگر و پروناکی! ده بی تۆله ت بۆ بکه مه وه و جگه له ناگر په رستان که س له سه ر زه ویدا نه هیلیم.' ئه و جار کوره که ی بانگ کرد و پنی گوت: 'کورم، خۆت بۆ سه فه ر ئاماده که. بچۆ بۆ عیراق و هه رکه سی لینه بیکۆزه.' ئه و جار هه شتا هه زار سواری نازا و هه شتا هه زار فیلسواری هه لپژارد و له گه ل کوره که یدا ناردی. کورپی پاشاش نازای رۆژگاری خۆی بوو و ناوی ره عدشا بوو. دوو مانگ کئو و بیروونیان بری تا گه یشتنه شاری عوممان. گه ماروی شاریان دا. عهجیب زۆر به مه دلخۆش بوو و پنی وا بوو سه ره ده که ون. جومهرقان و سوعدان له گه ل هه موو جهنگاوه ره کاندا بۆیان هاتنه ده ره وه و شه ریان کرد. له و ده مه دا بوو کوليجان هات و ئه و دیمه نه ی دیت و هه واله که ی بۆ غه ریب پاشا برده وه. غه ریب سوار بوو و خۆی به نیو سوپای کافراندا کرد. له و ساته دا سوعدان له گۆره پانه که دا چاوه رپی رکا به ری ده کرد. پاله وانیک هیندی بۆی چوو. سوعدان رمینکی لئ دا و هه موو ئیسک له شی تیک شکاند. پاله وانی دووه م و سته میش بۆی چوون و سوعدان ئه وانیشی کوشت. به رده وام پاله وان بۆی ده چوون و به که یه ک ده یکوشتن تا سی که سی لئ کوشتن. ئه و جار پاله وانیک هیندییه کان که ناوی به تاش و مامی تورکه نان پاشا بوو. غه نیمی پینچ هه زار که س بوو، بۆی چوه مه دیدان.

”که له سوعدان نیزیک بووهوه، پتی گوت: ’هه ی خوږی، ټوه تو وات لی هات پالہوانانی پاشای هیند بکووژی؟ جا بزانه ټه مرق دوا روژت دهبی یان نا.‘ که سوعدان ټه مہی بیست، تووړه بوو و په لاماری به تاشی دا و ویستی به رمبه که ی لپی دا، به لام سہری کرد و بهری نه که وت. سوعدان له گهل رمبه که دا که وت سہر زهوی و هیشتا هہلټه ستابووهوه که کافران گوریسیان لی ټالان، به ندیان کرد و به رهو تاو له کاننیاں رایان کیشا. که جومہ رقان ټه وهی بینی، ټه سپه که ی چوارنال کرد و هیرشی بو به تاش برد. به تاشیش به رهنکاری بووهوه، پشتینه ی گرت و له سہر ټه سپه که ی به رزی کردهوه و به زهوییدا دا. کافران ټه ویشیان قولبه ست کرد و بردیانه نیو تاو له کاننیاں. ټیدی به و جوړه به تاش هہر ټاوا پالہوانانی ټیسلامی دیل ده کرد تا گہیشتنه بیست و چوار. که موسلمانان دوخه که یان ټاوا دیت، زور خہ مبار بوون. غہریبیش که پالہوانه کانی خوی ټاوا دیت، رمبه زیړه که ی که هی بورقان پاشای جنوکان بوو و بیست مہنیش قورسای بوو، دہر کیشا.“

لیړه دا بوو، ماوه ی چیروکی ټه مشه ویش کوتایی پی هات و شهہر زاد دریزه ی چیروکه که ی هہلگرت بو شه ویکي دیکه.

که شهوی شهشسه و شهت و بهکم هانهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! غه‌ریب ږمبه‌که‌ی دهر کیشا و ناوزه‌نگی له ئه‌سه‌پی دهریایی دا و جله‌وی بۆ شل کرد. به‌دهم گوتنی ئه‌للاهونه‌کبه‌ږه‌وه هیزشی کرده سهر به‌تاش. ږمبیکي لڼ دا و له جیوه به‌تاش که‌وته سهر زه‌وی. غه‌ریب ږووی له موسلمانان کرد، سه‌هیمی برای بینی و گوتی: 'قۆلی ئه‌و نه‌گریسه بیه‌سته.' سه‌هیم خیرا که‌یشته سهری و قۆلی به‌تاشی به‌ست. سوپای موسلمانان سهریان له‌و سواره سووږ ما. کافران به‌یه‌کتریان ده‌گوت: 'باشه ئه‌و سواره کئی بوو وا له نیو خۆمانه‌وه چوو گه‌وره‌که‌مانی به‌ند کرد؟' هه‌ردوو سوپا حه‌به‌سابوون که غه‌ریب داوای ږکابه‌ری کرد. ئیدی فه‌رمانده‌یه‌ک له هیندییه‌کان هاته دهره‌وه. غه‌ریب ږمبیکي لڼ دا و ته‌ختی کرد. کوليجان و قوریجان قۆلیان به‌ست و ږاده‌ستی سه‌هیمیان کرد. غه‌ریب به‌رده‌وام فه‌رمانده‌کانی به‌دیل ده‌گرت تا که‌یشته په‌نجا و دوو که‌س و ږوژئاوا بوو. که ږوژ ئاوا بوو؛ شه‌ږ ږاوه‌ستا و ته‌پلی که‌ږانه‌وه لڼ درا. غه‌ریبیش که‌ږاوه نیو سوپای موسلمانان و یه‌که‌مین که‌س که چووه لای، سه‌هیمی برای بوو، چووه به‌ره‌وه و له نیو ئازهنکه‌که‌دا قاچی ماچ کرد و گوتی: 'ئه‌ی پاله‌وانی جیهان، پیمان بلڼ که تو کئی؟' غه‌ریب ږووبه‌ندی زیرینی هه‌لدایه‌وه و ږوخساری خۆی دهرخست و سه‌هیم ناسییه‌وه و گوتی: 'کوپه‌خه‌لکینه! ئه‌مه غه‌ریب‌پاشای خۆتانه و له ولاتی جنۆکانه‌وه که‌ږاوه‌ته‌وه.'

"که موسلمانان ناوی غه‌ریبیان بیست، له‌سه‌ر ئه‌سه‌په‌کانیان دابه‌زین و خاکی به‌ر ئه‌سه‌په‌که‌یان ماچ کرد و زۆر خۆش‌حال بوون. ئه‌وجار چوونه‌وه نیو شاری عوممان. غه‌ریب له‌سه‌ر ته‌خت دانیشت و خه‌لک لڼی کو بوونه‌وه و نانیان خوارد. دواپی غه‌ریب هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی بۆ گڼږانه‌وه که له کڼوی قاف له‌گه‌ل جنۆکاندا ږووی دابوو. ئه‌وان سهریان له‌و باسه سووږ ما. دواپی غه‌ریب پڼی گوتن که بچنه‌وه ماله‌کانیان. ئه‌وانیش بلاوه‌یان کرد و جگه له کوليجان و قوریجان که‌س لای غه‌ریب‌پاشا نه‌ماوه. غه‌ریب پڼی گوتن: 'ده‌توانن بمبه‌ن بۆ کووفه تا چاوم به‌ژنه‌که‌م بکه‌وی و له کۆتایی شه‌ودا بمه‌یننه‌وه ئیره؟' گوتیان: 'قوربان، ئه‌وه بۆ ئیمه هه‌ر زۆر ئاسانه.' له عوممانه‌وه تا کووفه دوو مانگ ږی بوو. کوليجان به‌قوریجانی گوت: 'من ده‌بیهم و تو بیه‌ینه‌وه.'

"پاشان کوليجان هه‌لیگرت و قوریجانیش له‌گه‌لی چوو، ږویشتن تا که‌یشته کووفه. ئه‌وه‌نده‌ی پڼ نه‌چوو که غه‌ریب‌پاشایان که‌یاند هه‌که‌که‌ی خۆی و چووه کن دامیغ‌پاشای مامی. دامیغ که ئه‌وی بینی، له به‌ری هه‌ستا و سلّوی لڼ کرد. غه‌ریب هه‌والی ژنه‌کانی ږرسی. دامیغ گوتی: 'زۆر باشن.' ئه‌وجار خزمه‌تکار مژده‌ی هاتنه‌وه‌ی بۆ ژنه‌کانی ږرد.

ئەوانىش خۇشحال بوون و وهك مزگىنى زىر و زىويان دايە. ئەوجار غەرىب پاشا چووه لاي ژنەكانى. ئەوان لە بەرى هەستان و سلاويان لى كرد و بە دیدارى يەكتر شاد بوونەوه. دامىغ پاشاش خەوت. كە شەو لە كۆتايى نيزىك بووهوه، غەرىب پاشا مالاوايى لە ژنەكانى و دامىغ پاشاى مامى كرد و سووارى كۆلى قورىجان بوو. هيتشتا رۆژ نەبوو بووهوه كە كەيشتهوه شارى عوممان، جلوبەرگى شەرى پۆشى و چەكى هەلگرت. سوپاش نامادە بوون. غەرىب فەرمانيدا كە دەروازەكان بکەنەوه، لەناكاو سوواريكى كافران كەيشتى، ئەو چووبوو كۆت و زنجيرى لە دەست و پىنى جومەرقان و سوعدان كردبووه. موسلمانان بە سلامەتى ئەوان خۇشحال بوون و تەپلى شەريان كوتا و خويان بۆ شەر نامادە كرد. كافرانىش سووار بوون و ريزيان بەست.

لنرەدا بوو، ماوهى چيروكى ئەمشەویش كۆتايى پىن هات و شەهرزاد دريژەى چيروكەكەى هەلگرت بۆ شەوئىكى ديكە.

هاتووہ نازا و پاشایان دیل کھی؟ له ئه سه په کهت دابهزه و پتیه کانم ماچ که. ئینجا ئه و پالنه وانانه شم نازاد که تا من لیت خوش بم و بتکه مه گه وره ی هوزه کهت که له وی پارووه نانیک بخوی. 'غریب که ئه و قسه یه ی بیست، پیکه نی و گوتی: 'هه ی نه گریس، ده بیینی چیت به سه ر دی. 'سه هیمی بانگ کرد و گوتی: 'دیله کانم بو بیته. 'سه هیم هینانی و غریب شیر ی لی هه لکیشان و گشتیانی کوشت. ره عدشا که ئه وه ی دیت په لاماری غه ریپی دا. ئه و روزه هه تا ئواره لیکیان دا و به کتریان هینا و برد. که رۆژ ئاوا بوو، ته پلی گه پانه وه لی درا.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه وشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه کی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شەوی شەشەد و شەست و سەیم هاتەوه

گوئی: "خاوەنشکو! ئەوان لێکدی جیا بوونەوه و هەردوو سوپا گەرانەوه هوردووهکانیان. موسلمانان بە غەریبان گوئی: 'قوربان، تۆ خوو و خەدەت وا نەبوو شەرت نەوێندە بخایەنی؟' غەریب گوئی: 'خەلکینە، من لەگەڵ زۆر مرۆ و جنۆکی ئازا و نەبەزدا شەرم کردووه. تا ئیستا کەسی نەوێندە بە جەرگ و دەستەوه کەرم نەدیوه. خۆ ئەگەر بمویستایە بە شیرێ یافس دەمکوشت، بەلام دەمویست بە زیندووویی بیگرم. پەنگە خێریکی بو ئیسلام تێدا بێ.' کاری غەریب پاشا بێرە گەیشت.

"لەو لاشەوه کە پەدشا چوووه تاولەکە و گەورەکان لێی کۆ بوونەوه و پرسیاوی رکا بەرەکان لێ کرد، پەدشا گوئی: 'بە ئاگر و پووناکی، ئازای وام لە ژیاندا نەبینبوو! سەبەینی دەستگیری دەکەم.' کە دیسان پوژ بووهوه، دەمەو بەیان تەپلی شەپ کوترا و سوپاکان لە گۆرەپاندا ریز بوون. یەکەم کەس پێی نایەوه شەرگە، شیرێ بێشە ئازایان، غەریب پاشا بوو کە لە گۆرەپاندا تەراتینی کرد و بە ئەللاهوئەکبەر، ئەللاهوئەکبەر داوای غەنیمی کرد. هێشتا قسەکە تەواو نەکردبوو کە پەدشا بە سواری فیلێکەوه بەرەو گۆرەپان هات. کە لێی نزیک بووهوه، ئەسپەکە لە ترسی فیلەکە خۆی نەدەگرت و غەریب پاشا ئەسپە بە کولجان سپارد، شیرێ یافسی هەلکیشا، بۆ پەدشا چوو و بەرانبەر بە فیل راوهستا. پەدشا خووخەدی وا بوو، هەر کاتیک بیزانیا دەرەقەتی رقبە بەرەکە نایە، سواری فیل دەبوو. تۆریکی لەگەڵ خۆی دەبرد کە لای خوارەوهی هەراو و لای سەرەوهی تەنگ بوو، داوینەکە ئەلقە پێوه بوو و ئەلقەکانیش بەندی ئاوریشمیان تێدا بوو و جۆرە کەمەندی بوو. پەدشا تۆری بۆ سوارەکە هەلەدا و سوار دەکەوتە نیوێوه و کۆیلە ئاوریشمینەکە پادەکیشا و دەستگیری دەکرد. تا ئەو پوژ زۆر جار بەو فیلە بەسەر زۆریەک لە ئازایاندا زال بووبوو.

"کە غەریب لێی نزیک بووهوه، پەدشا دەستی بۆ تۆرەکە برد و بۆ غەریبی هەلدا و غەریبی لە داو کەوتوو بۆ لای خۆی پاکیشا. فیلێ دەنگ دا کە بەرەو هوردووهکە خزیان بگەریتەوه. کولجان و قوریجان کە لە غەریب جیا دهنەدبوونەوه، فیلان گرت و نەیانەهێشت بڕوا. ئەوجار غەریب بە شیرەکە کەمەندی بڕی. کولجان و قوریجان بەلاماری پەدشایان دا و گرتیان و بەستیانهوه. ئەوجار سوپاکان وەک دوو دەریا تیکەل بوون و کێواسا پێکیاندا دا. کوشت و کوشتار دەستی پێ کرد و تا تاریکان بەردەوام بوو. ئینجا تەپلی گەرانەوه کوترا. هەردوو سوپا لێک جودا بوونەوه. خەلکیکی زۆر لە موسلمانان کوژرا و گەلێکیش بریندار بوون. برینەکانیان بە بۆنە فیل و ئازەلانی دێندەوه بوو. ئەوه

به لای غه‌ریبه‌وه زۆر دژوار بوو و فه‌رمانی دا که برینداره‌کان تیمار بکړین. دوايي ږووی له که‌وره‌کان کرد و گوتی: 'پا و بچونتان له سه‌ر نه و چييه؟' گوتیان: 'قوربان، ترسی ئیمه له فیل و ئاژه‌لانی دږنده‌یه، نه‌گه‌ر نه‌وانه نه‌ین، به‌سه‌ر دوژمندا زال ده‌بین.' کوليجان و قوریجان گوتیان: 'پاشا، ئیمه شیر ه‌لده‌کیشین و فیل و دږنده‌کان ده‌کوژین.' نه‌وجار پیاوړیک له عوممانییه‌کان که ده‌مراستی جوله‌ندپاشا بوو، بچ زۆر کار پرسى پي ده‌کړا، گوتی: 'پاشام، نه‌گه‌ر تو قسه‌ی من په‌سند که‌ی، من پاراستنی نه و سوپایه‌ت له نه‌ستو ده‌گرم.' غه‌ریب ږووی له فه‌رمانده‌کان کرد و گوتی: 'نه و ماموستایه ه‌رچیتان پي بلئ، به گوی بکه‌ن.' نه‌وانیش گوتیان: 'فه‌رمانته.'

لیږه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه و شه‌ویش کوتایی پي هات و شه‌هرزاد دريژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی ه‌لگرت بچ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و شهست و جوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! ئهوجار ئه و پياوه ده کهسی له فهزماندهکان ههلیژاردن و پرسى: 'چهند بالبازتان له ژیر دهستدایه؟' گوتیان: 'دههزار سوار.' ئه و پياوه له گهله خزی بردنی بۆ جبههخانهی جولهند. پینچههزار بهروهجی^۱ دانئ و فیزی بهکارهیتانی کردن. له گهله تاوهلاتی بهیانی که سوپای کافران ناماده بوون و فیل و هوشیهکانیان هیتا. غهریب له گهله پالهواناندا سوار بوون و ریزهکانیان ریک خست. سهرائی کافرانیش فیل و درندهکانیان وه پیش خویان دا. ماموستا هاواری له بهروهجهاویژان کرد که گوللهکانیان بهاوین. که گوللهکان کهوتته بهر پنی فیل و درندهکان و تهقینهوه ههموویان زراویان چوو پرویان وهرگیزا و ههلاتن بۆ نیو سوپاکهی خویان و پان و فلیچیان کردنهوه. موسلمانانیش هیرشیان کرده سهریان و له راست و چهپهوه لیتان دان و تار و ماریان کردن. به دهشت و کتواندا پرش و بلاو بوونهوه و موسلمانان دویان کهوتن. له فیل و درندان جگه له کهمیک، هیچ نهماوه. غهریبپاشا به سهرکهوتوویی و دلی خوشهوه گهراوه.

"که رۆژ بووهوه، دهستکهوتهکانیان بهش کردن. ئهوجار غهریبپاشا داوای عهجیبی برای کرد. عهجیبیان هیتا لای. پنی گوت: 'ههی نهگریس، له بهر چی پاشایانمان لی دهورووژینی؟ مهگه نازانی که خودای تاقانه پشتیوانی منه. دهی ئیستا موسلمان بیه تا رزگارت ببی و له خوینی دایک و باوکم خوش بيم و له ولایتیکا بنکهمه پاشا.' عهجیب گوتی: 'هه رگیز له دینی باوباپیرانم پاشگهز نابمهوه.' غهریب فهزمانی دا؛ کۆت ئاسنی له پی و کهلهپچهی له دهست بکن و سه و هردیانی تووره و تۆسنی بۆ دانین. ئهوجار رووی له رهعدشا کرد و گوتی: 'له بارهی ئیسلامهوه دهلنی چی؟' گوتی: 'جهنابی پاشا، من دیمه سهر دینی ئیوه. ئهگه ئه و دینهتان راستهقینه نهبووایه، نهتاندتهوانی بهسهر ئیمه دا زال بین. جا ئه وه شایه دی دهدهم که جگه خودای یهکتا خودای دیکه نییه و ئیبراهیمیش پیغه مبهری خودایه.' غهریبپاشا خوشحال بوو و گوتی: 'جهنابی پاشا، دهگه ریتتهوه بۆ ولاتی خۆت یا نا؟' رهعدشا گوتی: 'قوربان، ئهگه من بگه ریمهوه بۆ ولاتی خۆم، له بهر ئه وهی وازم له دینه کهم هیتاوه، باوکم ده مکوژی.' غهریبپاشا گوتی: 'من له گهلتدا دیم و دهتکه مه پاشای ئه و خاک و ئاوه.' رهعدشا که ئه و قسهیهی بیست، دهست و پنی ماچ کرد. ئهوجار غهریبپاشا رووی له کولیجان و قوریجان کرد و گوتی: 'دومهوی بمبهن بۆ هیندستان و جومهرقان و سوعدانیش بیتن.' قوریجان جومهرقان و سوعدانی هه لگرت و

^۱ بهروهج: سهرتهایتیرین جۆری تهنک بوو، که بریتی بوو له ئاسنیک که شۆرهی (باپروتی) پی فهی دهرا بۆ لای دوژمن.

کوليجان غەریب پاشا و رەعدشای هەلگرت و بەرەو هیندستان وەرئ کەوتن.
لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەوشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە
چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که شهوی شهسهد و شهست و پنجهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! تهنگی ئیواره بوو که گه‌یشتنه کشمیر. نرناشه‌کان له سه‌ربانی کۆشک نیشته‌وه و له په‌یژه‌کانه‌وه هاتنه خوار. جا تورکه‌نان پاشا هه‌لاتنی سوپاکه و به‌سه‌رهاتی کورپه‌که‌ی بیستبوو. خواردن و خه‌وی لێ حه‌رام بووبوو و شه‌و و پۆژ خۆی خزانده‌بووه ژووره‌وه. تورکه‌نان پاشا بیری له کاری کورپه‌که‌ی ده‌کرده‌وه که پێژه‌که له‌به‌رده‌م پاشادا ئاماده بوون. که پاشا کورپه‌که‌ی له‌گه‌ل ئه‌و پێزه‌دا بینی، واقی و پ‌ما و له نرناشه‌کان تۆقی. ئه‌وجار په‌ده‌شا به‌باوکی گوت: 'ئه‌ی ناگرپه‌رست، واز له ناگرپه‌رستی بینه و خودای په‌کتا په‌رسته.'

"که باوکی ئه‌و قسه‌یه‌ی بیست، خه‌نجه‌ریک که پینی بوو، تینی گرت و سه‌ری گرت و به‌ر سووچینکی ژووره‌که که‌وت. تورکه‌نان پاشا به‌کورپه‌که‌ی گوت: 'هه‌ی خویزی، سوپاکه‌مت تیدا برد و وازت له دینی خۆت هینا، که‌چی ئیستا هاتووی منیش له دین ده‌رکه‌ی؟' له جیوه‌ غه‌ریب لینی چووه پێش‌ئێ و زلله‌یه‌کی به‌پشته‌ملیدا دا و خسته‌تی. کوليجان و قوریجان به‌ستیانه‌وه. ئه‌وجار غه‌ریب له‌سه‌ر ته‌خت دانیشت و به‌ په‌ده‌شای گوت: 'باوکت موسلمان بکه.' په‌ده‌شا چووه لای باوکی پینی گوت: 'ئه‌ی پیری گومرا، موسلمان به‌تا رزگار ت بێ.' تورکه‌نان گوتی: 'ئه‌گه‌ر له‌سه‌ر دینی خۆم نه‌بی، نامه‌وئ بمرم.' له جیوه‌ غه‌ریب شیری یافسی لێ پراکینشا و دووله‌تی کرد و فه‌رمانی دا له‌ ده‌روازه‌ی کۆشک هه‌لیواسن. ئه‌ویان هه‌لواسی. ئه‌وجار غه‌ریب فه‌رمانی به‌ په‌ده‌شا دا که جلوه‌ریگی پاشایه‌تی بپۆشی و له‌سه‌ر ته‌خت دانیشی. په‌ده‌ جلوه‌ریگی پاشایه‌تی کرده‌ به‌ری و له‌سه‌ر ته‌خت له‌جینی باوکی دانیشت. ئینجا غه‌ریب پاشا له‌پالیه‌وه دانیشت. کوليجان، قوریجان، جومه‌رقان و سوعدانیش له‌ راست و چه‌پپانه‌وه پاره‌ستان. ئینجا غه‌ریب پینی گوتن: 'میر و سه‌ران و گه‌وره و فه‌رمانه‌کان هه‌رکه‌س هاته‌ ئیژه، بیگرن و نه‌هیلن تا‌قیان ده‌رچن.' گوتیان: 'به‌سه‌ر چاو.' که پۆژ بووه‌وه، گه‌وره‌که‌وره‌کانی ولات به‌ره‌و کۆشک چوون. په‌که‌م که‌س که گه‌یشته‌ کۆشک، فه‌رمانه‌ی بالا بوو که تورکه‌نان پاشای دیت دوو له‌ت کراوه و له‌ کۆشک هه‌لواسراوه، حه‌په‌سا و واقی و پ‌ما. کوليجان لینی چووه پێشه‌وه، گرتی و قۆلی به‌ست و برده‌یه ژووره‌وه. هینتا نه‌بووه قاوه‌لتوون که سه‌سه‌د و په‌نجا فه‌رمانه‌ی تورکه‌نانیان به‌ قۆلبه‌ستکراوی له‌به‌رده‌م غه‌ریبیدا دانا‌بوون. غه‌ریب پینی گوتن: 'خه‌لکینه، خۆ پاشاتان بینی به‌ ده‌روازه‌ی کۆشکدا هه‌لواسرابوو؟' گوتیان: 'به‌لێ، به‌لام نازانین کێ وای لێ کردووه!' غه‌ریب گوتی: 'من وام لێ کردووه. هه‌رکه‌س سه‌رپێچیم بکا، وای لێ ده‌که‌م.' گوتیان: 'چیت لیمان ده‌وئ؟' گوتی: 'من غه‌ریب پادشام، پادشای عیراقم که سوپاکه‌تانم تیک شکاند، په‌ده‌شا دینی په‌کتا په‌رستی قه‌بوول کرد. له‌م‌په‌وه ئه‌و پادشاتانه. جا موسلمان بن تا

پاریزراو بن، ئەگیان پەشیمان دەبنەو. 'خیزا هەموو شایەدمانیان هیتا. غەریب کوتی:
'شیرینی باوەرتان چەشت یا نا؟' کوتیان: 'بەلێ، شیرینی باوەر لە دل و زماندا یە. 'بە
فەرمانی غەریب پاشا ئیسلامیان بۆ شی کردنەو و ئازادیان کردن، پۆشاکێ شکۆمەندانە ی
دانی و پێی کوتن: 'بچنەو نێو هۆزە کانتان و ئیسلامیان بۆ شی کەنەو. هەرکەس
موسلمان نەبوو، بیکوژن.' "

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەوشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە ی
چیرۆکە کە ی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی شهسهد و شهست و شههم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! فه‌رمانده‌کان گه‌رانه‌وه نیو هۆزه‌کانیان. به‌سه‌رهاتیان بۆ گێرانه‌وه و ئیسلامیان بۆ شی کردنه و پێیان ناساند. تاقمیکیان موسلمان نه‌بوون و کوژران. غه‌ریب‌پاشا گوتی: 'سپاس و ستایش بۆ ئه‌و خودایه‌ی ئه‌و کاره‌ی به‌ی شه‌ر و ده‌رده‌سه‌ری به‌ده‌سته‌وه داین'.

"غه‌ریب چل پوژ له‌وی ماوه. ئاورگه‌کانی کاول کرد و مزگه‌وتی له‌جیدا درووست کردن. په‌دشا به‌که‌شتی دیاریی بۆ غه‌ریب‌پاشا ئاماده‌کرد. دوا‌ی غه‌ریب سواری کۆلی کولجان بوو و جومه‌رقان و سوعدانیش سواری کۆلی قوریجان بوون و گه‌رانه‌وه. هه‌شتا پوژ نه‌بوو بووه‌وه که‌گه‌یشتنه‌وه شاری عوممان. سوپا به‌هاته‌وه‌یان خۆش‌حال بوون، له‌ویوه‌ به‌ره‌و کووفه‌ وه‌پێ که‌وتن. که‌گه‌یشتنه‌وه‌روازه‌ی کووفه، غه‌ریب داوا‌ی عه‌جیبی برای کرد. عه‌جیبیان بۆ هه‌نا. فه‌رمانی دا به‌ده‌روازه‌ی شاره‌وه‌ه‌لیواسن و تیربارانی کهن. ئیدی هه‌لیانواسی و ئه‌وه‌نده‌یان تیر تی گرت ده‌تگوت ژیشکه‌.

"ئه‌وجار غه‌ریب پویشته‌ ناو شاره‌ و چووه‌ کوشکه‌وه‌ و له‌سه‌ر ته‌خت دانیشته‌. ئه‌و رۆژه‌ حوکمی کرد تا پوژ ئاوا بوو. پاشان چووه‌ لای ژنه‌کانی. که‌وکه‌بوسه‌سه‌باح له‌به‌ری هه‌ستا و له‌باوه‌شی گرت. که‌نیزه‌کان به‌خه‌یره‌هاته‌وه‌یان کرد. ئه‌و شه‌وه‌ له‌لای که‌وکه‌بوسه‌سه‌باح پاییوارد. به‌یانی زوو هه‌ستا خۆی شۆرد و نوێژی کرد و چوو له‌سه‌ر ته‌خت دانیشته‌. ئاهه‌نگی بۆ مه‌هدیه‌ گێرا. سی‌هه‌زار مه‌ر و دووه‌زار مانگا و پینج‌سه‌د و شتر و چله‌زار مریشکی سه‌ره‌بری. تا ئه‌و پوژه‌ ئاهه‌نگی وا له‌ئیسلامدا نه‌گێردا‌بوو. ئه‌وجار غه‌ریب له‌گه‌ل مه‌هدیه‌ تی خزا و له‌گه‌لی جووت بوو. ده‌ پوژ له‌ کووفه‌ ماوه. دوا‌ی وه‌سیتی بۆ دامه‌غ‌پاشای مامی کرد که‌ دادگه‌ر بیت. ئینجا ژن و مندا‌له‌کانی برد، پویشتن تا گه‌یشتنه‌ که‌شتیگه‌لی دیارییه‌کانی. ئه‌وه‌نده‌ی دیاری و خه‌لات دا به‌بالبازه‌کانی که‌ له‌هه‌موو شتیک بینیا‌زی کردن. ئه‌وجار وه‌پێ که‌وتنه‌وه‌ تا گه‌یشتنه‌ شاری بابل. که‌وا و پۆشاک‌ی پاشایه‌تی به‌سه‌هیمی برای به‌خشی و کردیه‌ پاشای ئه‌و شاره‌."

لیرده‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌و شه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

كۆپلەي ئەو خۇدایە؟ غەریب گوتى: 'بلى، لائىلاھە ئىللەللا، ئىبراھىم خەلىلۇللا'. رۆستەم شایەدمانى ھىتا و گوتى: 'پاشا، ئەوہ بزانه که شاپوورشا نیازی کوشتنى تۆى ھەيە و منى بە سەدھەزار سواری ئازاوه بۆ کوشتنى تۆ نارد.'

"که غەریب ئەو قسەيەي بیست، گوتى: 'مەگەر پاداشى من ئەوہیە که کچەکەيم رزگار کرد و نەنگیم لەسەر لا برد؟ خودا ھەقى لى بسىنى! ناوت چىيە؟' گوتى: 'من رۆستەم. فەرماندەي بالاي سوپاي شاپوورشام.' غەریب گوتى: 'ئىستا فەرماندەي سوپاي منى. دەي بلى، بزائم حالى شازادە فەخرتاج چۆنە؟' رۆستەم گوتى: 'قوربان گيان، بۆخۆت خۆش بى، تەمەنى دريژى بۆ تۆ جى ھىشت.' غەریب گوتى: 'باشە بۆ مرد؟' رۆستەم گوتى: 'کاتىک تۆ دواي عەجىبى برات کەوتى، کەنيزىک لە کەنيزانى شاپوورشاشا چووه لاي پاشا و گوتى: 'پاشام، تۆ گوتوتوہە که غەریب پاشا لەگەل شازادە فەخرتاجدا بخەويت؟' شاپوورشاشا گوتى: 'بە ئاگر و پرووناكى، شتى وام نەگوتوہە! ئىدى شىرى ھەلگرت و چووه کن فەخرتاج و پىنى گوت: 'ھەي قەحبە، چۆن ریت دا ئەو دەشتەکییە بىتە لات که نە مارەبىيەکەتى داوہ و نە ئاھەنگى بۆ گىراوى؟' فەخرتاج گوتى: 'بابە، تۆ مۆلەتت دا کہ لاي من بخەوى؟' پاشا گوتى: 'بلى، بزائم لیت نيزىک بووہوہ؟' فەخرتاج سەرى داخست و ھىچى نەگوت. پاشا بانكى مامان و شتى کرد و گوتى: 'ئەو قەحبەيە بىستەنەوہ و بزائم کچە يا نا. بەستیانەوہ و مامانەکان، چاويان لى کرد و گوتيان: 'بىنى کردوہ.' پاشا پەلامارى دا و ويستى بىکوژى، دايكى فەخرتاج نەبھىشت پاشا بىکوژىت و گوتى: 'پاشا، مەیکوژە؛ دوايى خۆت سەرزەنشت دەکەي، بەلام بىخە زىندانەوہ تا لەوى بمرى.' پاشا خستىە زىندانەوہ. کہ شەو داھات، دوو کەسى لە پياوہکانى خۆي نارد کہ لە شار بىبەنە دەرەوہ و بىخەنە پروبارى جەيھوونەوہ. ئەوانىش فەرمانيان بەجى ھىتا و فەخرتاج سەروسزراخى نەما."

لیرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەوشەویش کوتايى پى ھات و شەھرزاد دريژەي چىرۆکەکەي ھەلگرت بۆ شەويكى دیکە.

که شهوی شهشسه د و شهست و ههشتم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! که غه ریب ئه وهی بیست، دنیای له بهرچاو تاریک بوو، هه لچوو و گوتی: 'به ههقی خه لیلولا ئه و کلاوه ده کوژم و تهخت و تاجی ویزان ده که م.' ئه و جار نامه ی بۆ جومه رقان و میری شاری میارقین و موسل نووسی و به رۆسته می گوت: 'چه ند ههزار بالبازت له گه ل بوو؟' گوتی: 'سه ده هزار سوار.' غه ریب گوتی: 'ده هزار به ره و له گه ل ئه واندا بکه وه پئ و شه پئ گه له که ت بکه. منیش به دواتدا دیم.' دم و ده ست رۆسته م له گه ل ده هزار سواردا که وته پئ و گوتی: 'ده بیت کاریک بکه م بیته مایه ی روه سووریم.' به و مه به سته رۆسته م حه وت رۆژ به رپوه بوو تا له سوپای عه جه م نیزیک بووه وه مه ودای دانه پینه کی ته واه نه مابوو. ئه و جار سوپاکه ی کرده چوار به شه وه و پئی گوتن: 'ده وری سوپای عه جه م بدن. که بوو به نیوه شه و، هه لکیشه شیر و تیان که ون.' سوپاکه سوار بوون و نیوه شه و بوو که له چوار لاه په لاماری عه جه مانیان دا. سوپای عه جه م خه به ریان بووه وه و به په له پروه و په شوکاوی ده ستیان دا شیر و که و تنه گیانی یه ک. رۆسته میش کاریکی پئ کردن، یا به ده واری شری نه کردی. هینشا رۆژ نه ببوو وه که زوری سوپای عه جه م کوژران و بریندار بوون و ئه وه شی ماشه وه، هه لات. موسلمانان تاول و که لوپه له کانیان به ده سته کوه بردن و له وئ پشوویان دا تا غه ریب پاشا که یشت و کاری رۆسته می دی. غه ریب خه لاتیکی شیاو و شکومه ندانه ی دایه و پئی گوت: 'رۆسته م، یه که م سوپای عه جه م تو شکاندت. ده سته که وته که هه مووی بۆ خوت.' رۆسته م سپاسی پاشای کرد و ئه و رۆژه له وئ پشوویان دا. هه لاتووانی عه جه م چونه وه لای شاپوورشای و له رووداوه که ناگاداریان کرده وه. پرسی: 'کئ هیرشی بۆ هینان؟' گوتیان: 'رۆسته می فه رمانده ی بالات که له سه ر ده سته ی غه ریب پاشا موسلمان ببوو.' که پاشا ئه وه ی بیست، تاجه که ی له زه وی راکیشه و روه ی له وه ردشای کوپی کرد و گوتی: 'رۆله، تو نه بی، که س ناتوانی بهر به م به لایه بگری.' وه ردشای گوتی: 'باوکه، به گیانی تو، ده بن غه ریب و هۆزه که یه بۆ په ت که م و بۆت بیتم.' ئه و جار شاپوورشای چوو سوپاکه ی به سه ر کرده وه، دیتی دو سه ده هزار که س ده بوون. شه و به نیازی رۆیشه تنه وه خه وتن. ده مه و به یان ویستیان وه پئ که ون، له پ ته پ و توژیک هه سته به ری رۆژی گرت. شاپوورشای که سیکی بۆ هه والگری نارد. نیردراوه که چوو و هاته وه، گوتی: 'پاشام، غه ریب و سوپاکه یه یه تی ئه و ده گاتی.' ئیدی له رپوه له سه فه ره که ی په ژویان بوونه وه و له جیاتیان خویان بۆ شه ر و به ره ره کانی ناماده کرد. سوپاکه یان له به رابه ر سوپای غه ریبیدا ریز کرد. که غه ریب لیتیان نیزیک بووه وه و دیتی وا عه جه م ئاههنگی شه ر ده گیزن، له رپوه هیرشی کردنه سه ر. عه ره ب و عه جه م پئک وه ربوون و که و تنه گیانی یه ک، خوین جوگه له ی به ست و تا تهنگی

ئىۋارە لىكىيان كوشت. ئەۋجار تەپلى گەرانەۋە لىن درا و ھەردوۋ سوپا لىك جودا بوۋنەۋە
و چوۋنەۋە تاۋلەكانيان.

لىزەدا بوۋ، ماۋەى چىرۆكى ئەۋشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که زهوی شهسهد و شهت و نؤیهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! که رۆژ بووهوه، ههردوو سوپا سوار بوون و چوونه گۆرهپانی جهنگ. یه کهم کهس که پنی خسته گۆرهپانی شهسهوه، رۆستهه بوو که بهدهم گوتنی نه للاهوهئه کبه رهوه نه سهپی به رهو گۆرهپان تاو دا و گوتی: 'من سه رههنگی پاله وانانی عه رهه و عه جه م. کئی ئازایه بیته شهه ری من؟' پاله وانیکی عه جه م هاته ده ره وه. هه ره شی بو رۆستهه بره. ئه ویش به ره نهنگاری بووه وه. له نیوانیاندا شهه هاته ئاراوه تا وا بوو رۆستهه به و ر مبه هه فتا مه نییه که ی، دانه یه کی لئ دا، سه ره ی بره له ملییه وه و که وته سه ره زه وی. شاپوورشا ئه وه ی بۆ قووت نه چوو و فه رمانی به سوپا که یدا که هه ره ش به کن. سوپای عه جه م هه ره شیان بۆ مو سه لمانان بره و هاواریان له ئاگر و رووناکی و مانگ و هه ور ده کرد. مو سه لمانانیش هاواریان له خودای تاق و ته نیا ده کرد. له و ده مه دا غه رب گوراندی و شهیری یافسی هه لکیشا و په لاماری سوپای عه جه می دا. کوليجان و قوريجانیش به دوايه وه بوون. ئیدی به و شهیره وه ک گیا عه جه می ده دروه وه تا گه یشته به یداخ هه لگره که یان و به شهیریک دووله تی کرد. که عه جه م دیتیان به یداخه که یان که وت، به ره و شار هه لاتن. مو سه لمانان دوايان که وتن و ئه وان نه یانتوانی ده روازه کان داخن. ئه و جار رۆستهه و جو مه رقان و سوعدان و کوليجان و قوريجان و ته واوی سوپای غه رب پاشا هه ره شیان کرده سه ره عه جه م و له کۆلانه کانی شاردا خوین جوگه له ی به ست. ئیدی عه جه م داوای دالده یان کرد. مو سه لمانان ده ستیان هه لگرت و وه ک مه ر به ره و تاوله کان وه پنه ش خو یان دان. غه رب پاشا گه راوه تاوله که ی و له سه ره ته خت دانیشه ت. ئه و جار داوای کرد پاشای عه جه می بۆ بینن. هه ینايان و له به رانه به ره یبه وه رایانگرت. غه رب گوتی: 'چی وای لئ کردی وا له که چه که ت به کی و بۆ چی منت به شهیاوی میردی که چه که ت نه زانی؟' شاپوور گوتی: 'هه ره لیم گه ری و سه ره کۆنه م مه که. ئه یسه تا بۆخوم په شهیمانم. من له ترساندا هاته شهه ری تو.' که غه رب ئه وه ی لئ بیسه ت، فه رمانی دا له سه ره زه وی دره یزی که ن و لئی ده ن. ئه وه نده یان لئ دا تا نیوه گیان بوو. ئه و جار خسته یه زیندانه وه. سوپای عه جه م کۆ کرده وه و بنه مای باوه ری ئه یسه لامیان بۆ شه ی کرده وه و بییان ناساندن. سه دویسه ت هه زاریان مو سه لمان بوون و ئه وان ی دیکه کورژان. هه ره که س له شاردا بوو، مو سه لمان بوو. ئه و جار غه رب پاشا سوار بوو و چوه ئه سه بانیری مه دا یینه وه و له سه ره ته ختی پاشایانی عه جه م دانیشه ت. ده سه تکه وته کانی به سه ره سوپای عه جه م دا به ش کرد و ئه وانیش سه یاس و سه تایشیان کرد.

"پاشان دایکی فه خر تاج یادی که چه که ی کرده وه و پرسه ی بۆ گه یزا. کۆشک پر بوو له شهین و رۆرۆ. غه رب چوه کنیان و لئی پرسین: 'بۆچی ده گرین؟' دایکی فه خر تاج گوتی:

'که تو هاتی، کچه که مم بیر هاته وه. ئەگەر ئەو زیندوو بووایه، به هاتنی تو زور خوشحال ده بوو.' غەریب پاشاش گریا و گەراوه بۆ سەر تەختە کە ی. داوای شاپووری کرد. ئەویان به کۆت و زنجیری قورسە وه هینا. پتی گوت: 'چیت له کچه که ت کرد؟' گوتی: 'فلانی و فلانیم راسپارد تا ببین بیخه نه رووباری جه یحوونه وه.' غەریب ئەو دوو که سه ی بانگ کرد و لنی پرسین: 'ئەوه ی شاپوور دە یلی، راسته؟' گوتیان: 'به لئ، پاشا راست ده کا، به لام ئیمه نه ماخسته رووباره که وه؛ به زه ییمان پیتدا هات و له که نار جه یحووندا جیمان هیتشت و ییمان گوت: 'خۆت رزگار که و مه گه ریوه بۆ شار.'

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەوشه ویش کۆتایی پین هات و شه هرزاد درێزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شوی شهسود و هفتایم هاتوه

گوتی: "خاوهنشکو! که ئه دوو پیاوه باسی فهخرتاجیان بۆ غه‌ریب‌پاشا گیزاوه، پاشا ئه‌سستیره‌ناسانی بانگ کردن و پنی گوتن: 'چاوی بۆ له تخته‌فال کهن بزائن چارنوسی فهخرتاج به‌رهو کوئی بردووه، بزائن زیندووه یا مردوو.' چاویان له تخته‌فال کرد و گوتیان: 'قوربان، زیندووه و کورپیکشی بووه. ئیستا هه‌ردووکیان لای خپلیکی جنۆکانن، به‌لام بیست سال له تو دوور ده‌بن.' غه‌ریب‌پاشا ئه‌ژماری کرد، دیتی ئه‌وه هه‌شت سه‌له لنی دووره. ئه‌وجار پیاوی نارد بۆ ئه‌وه قه‌لایانه که له ژیر فرمانی شاپووردا بوون. هه‌موو هاتن تا وا بوو پوژیک له پوژان له کوشکدا دانیشتبوو، ته‌پ‌وتوزیکی چر له دوور به‌ری ئاسمانی گرت. غه‌ریب‌پاشا کوليجان و قوريجانی نارد هه‌والیک بزائن. ئه‌وان فرین و سواریک له سواره‌کانی سوپایان رفاند و هیتایانه لای غه‌ریب‌پاشا و گوتیان: 'قوربان، ئه‌وه یه‌کیک له بالبازه‌کانی ئه‌وه سوپایه‌یه.' غه‌ریب گوتی: 'ئه‌وه سوپای کتیه؟' بالبازه‌که گوتی: 'ئه‌وه سوپای وهردشای' پاشای شیرازه هاتوه‌ته شه‌ری تو.'

هۆکاری هاتنه‌که‌شی ئه‌وه بوو کاتیک شه‌ر له‌نیوان شاپوور و غه‌ریبدا هه‌لگیرسا و شاپوور ئاوی به سه‌ر هات که هات، کورپی شاپوور له‌که‌ل که‌میک له سوپاکه‌دا به‌رهو شیراز هه‌لات و په‌نای بۆ وهردشا برد. ئه‌وه‌ی غه‌ریب به‌سه‌ری هیتابوون، بۆی گیزاوه. وهردشا پنی گوت: 'پنم بلی، ژنه‌که‌م ساغ و سه‌لامه‌ته یا نا؟' گوتی: 'ژنه‌که‌ت غه‌ریب کرتوویه‌تی.' ئیدی وهردشا گوتی: 'به‌گیانی خۆم، ده‌بن ده‌ریک بده‌م به‌وه ده‌شته‌کی و موسلمانان تاقیان بۆ ده‌رمان نه‌هینم.' ئه‌وجار نامه‌ی بۆ میری ولاتانی ژیر ده‌ستی نارد، ئه‌وانیش سوپایان بۆ نارد. ژماره‌ی سوپا هه‌شتا و پینچ هه‌زار بوو. خیرا جبه‌خانه‌ی کرده‌وه و خه‌لکه‌که‌ی چه‌کار کرد و بۆ سه‌به‌ینی وهری که‌وت تا که‌یشتنه‌سه‌بانیری مه‌داین و له‌نیزیک شار تاولیان هه‌لدا. کوليجان و قوريجانیش هاتنه‌پیشه‌وه و ئه‌ژنۆی پاشایان ماچ کرد و گوتیان: 'قوربان، تکای ئیمه‌ قه‌بوول بکه و شه‌ری ئه‌وه سوپایه‌ به‌ ئیمه‌ بسپیره.' غه‌ریب گوتی: 'ئه‌وه سوپا و ئه‌وه ئیوه. هه‌رچی ده‌توانن، بیکه‌ن.' له‌جیوه هه‌ردوو جنۆکه‌ فرین و له‌تاولی وهردشادا نیشتنه‌وه. دیتیان له‌سه‌ر ته‌خت دانیشتووه و کورپی شاپووریش له‌ده‌سته‌راسته‌یه‌وه راوه‌ستاوه و فه‌رمانده‌کانیش له‌چه‌پ و راسته‌وه ریزبوونه و له‌باره‌ی کوشتنی موسلمانانه‌وه راویژ ده‌کن. ئه‌وجار کوليجان چووه‌پیشه‌وه کورپی شاپووری رفاند و قه‌لجانی وهردشا و بردنیانه‌ی لای غه‌ریب‌پاشا. به‌فرمانی غه‌ریب

١. پینشر کورپی شاپووریش ناوی وهردشا بوو، به‌لام لیزه‌دا ده‌لیت که پاشای شیراز ناوی وهردشایه و ناوی کورپی شاپوور ناباته‌وه. (و. ک.)

ئەوئەندەيان لى دان كە لە ھۆش چوون. دوايى كوليجان و قوليجان شيريان ھەلكيشا و بەرھەو كافران چوون و سەرپاكيان كوشتن و گەرانەوہ كز غەريب و دەستيان ماچ كرد. غەريب كارەكەيان پەسند كرد و دەستكەوتى كافرانى پەن بەخشين. ئەوانيش دۇعايان بۇ پاشا كرد و گەرانەوہ دەستكەوتەكانيان كۆ كردهوہ. كارى غەريب بىرە گەيشت.

لنرەدا بوو، ماوہى چيروكى ئەوشەوئيش كۆتايى پەن ھات و شەھرزاد دريژەى چيروكەكەى ھەلگرت بۇ شەويكى ديكە.

که شهوی شهسهد و جهنتا و په کهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! تاقمیکي کهم له سوپای کافران که له شیري کوليجان و قوريجان رزگاربان ببوو، به رهو شیراز هه لاتنه وه و پرسه یان بۆ کوژراوه کانیان دانا. وهردشا، برابیه کی هه بوو سهیرانی جادووگه ریان پهی دهگوت. لهو سهرده مه دا کهس لهو جادووگه رتر نه بوو. دوور له براکهی و له په کینک له دوورگه کان له قه لایه کدا ده زیان و له وی نیشته چی بوو. پینگی دانیک له شیراز دوور بوو. هه لاتوو ان که گه یشتته وه شیراز، به شین و گریانه وه چون بۆ لای. سهیرانی جادووگه پرسى: 'ئه وه چی بووه بۆ ده گرین؟' ئه وانیش به سه رهاته که یان بۆ گێژاوه. باسی ئه وه شیان بۆ کرد که جنۆکه وهردشای برابان رڤاندوو. که سهیران ئه وهی بیست، ئاسمانی له بهرچاو تاریک بوو گوتی: 'به دینم، غه ریب و پیاوه کانی ده کوژم و په ک که سیان به زیندوویی لئ ناهیلیم.' ئه و جار جادووی خویند و ئه حمه ر پاشای بانگ کرد. ئه حمه ر پاشا ئاماده بوو و پیتی گوت: 'بچو بۆ ئه سبانیری مه دایین و غه ریبم بۆ قۆلبه ست بکه لهو کاته دا له سه ر تهخت دانیشتوو.' ئه حمه ر پاشا فه رمانی وهرگرت و به سوپاکه یه وه به رهو ئه سبانیر که وته پئی.

"که غه ریب دیتی، شیري یافسی هه لکینشا و کوليجان و قوريجانیش به رهو سوپای ئه حمه ر پاشا چون. پینچ سه د و سی که سیان لئ کوشتن و ئه حمه ر پاشاشیان به سه ختی بریندار کرد. ئه حمه ر پاشا به برینداری له گه ل سوپاکه یدا هه لات و خۆیان گه یانده وه قه لای میوه کانی سهیرانی جادووگه ر و پینان گوت: 'ئه ی زانای زه مان، غه ریب پاشا شیرینی نووشته لئ کراوی پینیه و دوو جنۆکه ی کینوی قافیشی له گه له که مه ره عه ش پاشا داوییه تیه. هه ر ئه و ئه زه رق پاشا و بورقان پاشای له کینوی قاف کوشتوو گه لیک له جنۆکانی له نیو بردوون.' که سهیرانی جادووگه ر ئه وهی له ئه حمه ر پاشا بیست، گوتی: 'تو خه ریکی کاری خۆت به.' دوايه سهیران جادوویه کی خویند و نرناشینکی بانگ کرد که ناوی زه عازیع بوو. هینده ی دره میک به نگی بۆنداری دایه و گوتی: 'بچوو بۆ ئه سبانیری مه دایین له وی له بیچی بالنده یه کدا بچوو بۆ کۆشکی غه ریب پاشا. پاوه سه ته تا غه ریب ده خه وی و کهس له خزه تکاره کان له لای نامینن. ئه و جار به نکه که بنی بهر لووتی و ئه وم بۆ بیته ئیره.' زه عازیع فه رمانی وهرگرت و گورج که وته پئی تا گه یشته ئه سبانیری مه دایین. له بیچی بالنده یه کدا چوه کۆشکی پاشا. له سه ر تاقیک هه لنیشت، تا نیوه شه و دانی به خۆیدا گرت کاتیک پاشا ده وری چۆل بوو، خه لکه که بلاوه یان کرد و غه ریب پاشا له سه ر تهخته که ی دریز بوو خه وی لئ که وت. ئه و جار زه عازیع له تاقه که هاته خواره وه، به نگی خسته بهر لووتی غه ریب پاشا. غه ریب پاشا له جیوه له هۆش خۆی چوو، ئه وی پتچاوه و وه ک ره شه با رڤاندی و هینستا شه و ته واو نه بوو بوو که گه یشته وه قه لای میوه کان و چوو له لای سهیرانی

جادوگره. سهيران دهسختخوشي لئ كرد و ويستي غهريب بكوژئ، بهلام پياويكي
دونيا ديتووي هوزه كه ي نه يهيشت و گوتي: 'ئهي چه كيم، ئه گر بيكوژيت، مه رعش پاشا
هيرشمان بو دينئ و خيئي جنوكان شاره كانمان ويران ده كن.' سهيران گوتي: 'ئهي ده ليني
چي لئ بكه ين؟' ئه و كابرايه گوتي: 'بيخه جه يحوونه وه، با هيچ كهس ئاگاي له رازي ئه و
كاره نه بين.' "

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي ئه وشه ويش كو تايي بين هات و شه هرزاد دريژه ي
چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكي ديكه.

که نهوی شه‌سه‌د و هفتا و دووم هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکول! غه‌ریبی هه‌لگرت و چووه پۆخ پرووباری جه‌یحوون. ویستی بیخاته نئوییه‌وه، دلی به‌م کاره به‌رای نهدا و به‌زه‌یی به‌ غه‌ریبدا هات. داری هینا و پیکه‌وه‌ی به‌ستن، غه‌ریبی خسته سهر ئه‌و دارانه، دای به‌دهم جه‌یحوونه‌وه و ئاوه‌که بردی. کاری غه‌ریب بیره گه‌یشت.

"هۆزی غه‌ریبیش به‌یانی که له خه‌و هه‌ستان چوونه خزمه‌تی، ته‌ماشایان کرد له‌وی نه‌بوو به‌لام ته‌سییحه‌که‌ی له‌سهر ته‌خته‌که بوو. زۆری چاوه‌پێ بوون، به‌شکوو بیته‌وه. که‌چی هه‌ر دیار نه‌بوو، په‌رده‌داریان بانگ کرد و گوتیان: 'دا بزانه هه‌والیکی پاشا نازانی؟ ئه‌و خوری وا نه‌بوو تا ئه‌وکاتانه دوا بکه‌وئ.' په‌رده‌دار له‌ پیاوه‌ مالیه‌کانی پرسى، گوتیان: 'له‌ دویتیه‌وه تا ئیستا نه‌مانبینیه‌وه.' په‌رده‌دار گه‌راوه‌ گوتی که‌ کس به‌ هه‌والی نازانی. هه‌موو سه‌ریان سوور ما و به‌ یه‌کدییان گوت: 'با بچین باخه‌کان بگه‌ڕین، ره‌نگه‌ چووبی هه‌وايه‌ک بگۆڕی' ئیدی چوونه لای باخه‌وانه‌کان و هه‌والی پاشایان لێ پرسین، ئه‌وانیش گوتیان: 'نه‌مانبینیه‌وه.' ئیدی ئیواره به‌ مات و مه‌لوه‌لی گه‌رانه‌وه. کوليجان و قوریجان هه‌موو شاره‌کان گه‌ران و هه‌یج سه‌ره‌داویکیان ده‌ست نه‌که‌وت. ئیدی سوپا و خه‌لکی شار ره‌شیان پۆشی. کاری ئه‌وانیش بیره گه‌یشت.

"غه‌ریب‌پاشاش له‌ولاوه پینچ پۆژان وه‌ک مردوو له‌ سهر داروته‌خته‌کان بوو، ئاو هه‌ر ده‌بیرد و ده‌بیرد. ئه‌وجار گه‌یشته ده‌ریای سوویر و به‌ هۆی ره‌شه‌باوه به‌نگه‌که له‌ لووتی ده‌رچوو. غه‌ریب چاوی کرده‌وه و ته‌ماشای کرد ئه‌وه له‌ نیه‌ه‌راستی ده‌ریادا دایه. گوتی: 'سوبحانه‌للا، ئه‌وه کێ وای به‌سه‌ر هیناوم؟' هه‌ر ئاوا بێ ده‌سه‌لات، له‌وپه‌ری سه‌رگه‌ردانی و واقورماندا بوو که‌ که‌شتیه‌ک ده‌رکه‌وت. غه‌ریب به‌ ده‌ستی ئاماژه‌ی بۆ سه‌رنشینه‌کانی کرد. ئه‌وانیش خه‌را به‌ده‌میه‌وه هاتن، گرتیان و بردیان نیه‌ که‌شتیه‌که‌وه و لێیان پرسى: 'تو کینیت و خه‌لکی کام شاری؟' غه‌ریب گوتی: 'جاری له‌وه‌گه‌ڕین شتیکم ده‌نی با بیخۆم، هه‌یزم بیته‌وه به‌ر، ئه‌وه له‌ برسان ده‌مرم. ئه‌وجار به‌سه‌ره‌اتی خۆمتان بۆ ده‌گه‌ڕمه‌وه.' که‌ وای گوت، سه‌رنشینه‌کان خواردن و خواردنه‌ویان بۆ هینا. جا غه‌ریب که‌ خواردی و خواردیه‌وه، گوتی: 'خه‌لکینه، ئیه‌وه کوینه‌رین و چی ده‌په‌رستن؟' گوتیان: 'گورجین' و بوتیک به‌ ناوی مینقاش ده‌په‌رستین. غه‌ریب گوتی: 'ئه‌ک نه‌فره‌تی خودا له‌ خۆتان و له‌ بوته‌که‌تان ئه‌ریوه‌للا! گلاوینه، جگه‌ له‌ خودایه‌ی که‌ هه‌موو شتیکی ئافرانده‌وه، هه‌یج شتیک شیایوی په‌رستن نییه.' هه‌نده‌یان بێ ناخۆش بوو په‌لاماری غه‌ریبیان دا و گه‌ره‌کیان بوو

1. له‌ نوسخه‌ عه‌ره‌بیه‌کان و یه‌ک-دوو نوسخه‌ی ئینگلیزیدا نووسراوه: که‌ره‌ج. (هه‌له‌چنی فارسی)

بیگرن، ئەو مستیکی لە ھەر کامیکیان دەدا، لە جێوھ دەیکوشت تا وا بوو چل کەسی لێ کوشتن. ئەوجار، ھەموو پیکەوھ پەلاماریان دا، گرتیان و قۆلیان بەست. لە نیو خۆیاندا ھاتنە سەر ئەوھ کە لەوئ نیکووژن تا نەیبەنەوھ خاکی خۆیان و لای پاشاکەیان. ھەر بۆیە لە کەشتیان خست و بردیان تا گەیشتنەوھ شاری گورج.

لێرەدا بوو، ماوھێ چیرۆکی ئەوشەویش کۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژھێ چیرۆکەکەئ ھەلگرت بۆ شەوئکی دیکە.

که شهوی شه‌سه‌د و جه‌فتا و سینه‌م هاته‌وه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ! که‌شتیه‌که‌گه‌یشته‌وه‌ شاری‌گورج. ئه‌و‌ شاره‌ فرمانده‌یه‌کی‌ ئازا‌ و نه‌ترسه‌وه‌ رۆ‌ نرابوو، له‌به‌ر‌ ژیری‌ و لیزانیانی‌ له‌ هه‌ر‌ ده‌روازه‌یه‌کی‌دا‌ که‌سه‌تیک‌ی‌ له‌ مس‌ دانا‌بوو. ئه‌گه‌ر‌ بینگانه‌ بیویسته‌تایه‌ بچینه‌ ئه‌و‌ شاره‌وه‌، ئه‌و‌ که‌سه‌ که‌ره‌نای‌ لێ‌ دهدا‌ و هه‌ر‌کس‌ که‌ له‌و‌ شاره‌دا‌ بوو‌ ده‌نگه‌که‌ی‌ ده‌بیست. ده‌م‌وده‌ست‌ ئه‌و‌ که‌سه‌ بینگانه‌یان‌ ده‌گرت. ئه‌گه‌ر‌ نه‌چوو‌بایه‌ته‌ سه‌ر‌ ئایینی‌ ئه‌وان، ده‌یان‌کوش‌ت. جا‌ که‌ غه‌ریبیان‌ برده‌ نیو‌ شاره‌وه‌، ئه‌و‌ په‌یکه‌ره‌ مسییه‌ وا‌ فووی‌ به‌ که‌ره‌نادا‌ کرد‌ که‌ ناوکی‌ پاشاشی‌ خست. هه‌ستا‌ چوو‌ه‌ بوتخانه‌. ته‌مه‌شای‌ کرد‌ له‌ دم‌ی‌ بوته‌که‌وه‌ ئاگر‌ و دوکه‌ل‌ هه‌لده‌ستێ. شه‌یتان‌ چوو‌بووه‌ نیو‌ ئه‌و‌ بوته‌وه‌ و له‌سه‌ر‌ زاری‌ ئه‌وه‌وه‌ قسه‌ی‌ ده‌کرد. ئیدی‌ ده‌نگیک‌ له‌ بوته‌که‌وه‌ هات‌ و گوتی: 'پاشا، که‌سه‌تیک‌ به‌ ناوی‌ غه‌ریبه‌وه‌ هاتوو‌ته‌ شاره‌که‌ت‌ که‌ پاشای‌ عی‌زاقه‌ و خه‌لکی‌ له‌ سه‌ر‌ ئایینی‌ خۆیان‌ لاده‌با. که‌ هه‌تایانه‌ لات، بیکوژه'. پاشا‌ گورج‌ له‌ بوتخانه‌ چوو‌ه‌ ده‌ره‌وه‌ و له‌ سه‌ر‌ ته‌خت‌ دانیش‌ت. ئه‌وان‌ غه‌ریبیان‌ هه‌تا‌ و له‌ به‌رده‌م‌ پاشا‌ رایانگرت‌ و گوتیان: 'قوربان، ئیمه‌ ئه‌و‌ گه‌نجه‌مان‌ له‌ ناو‌ ده‌ریا‌ له‌ خنکان‌ پزگار‌ کرد. که‌ ئه‌ومان‌ له‌ ده‌ریا‌ ده‌ریناوه‌، دیتمان‌ نکۆلی‌ له‌ خودای‌ ئیمه‌ ده‌کا.' ته‌واوی‌ به‌سه‌رهاته‌که‌یان‌ ئاوا‌ بۆ‌ گه‌ژاوه‌. پاشا‌ گوتی: 'بیه‌نه‌ بوتخانه‌ و له‌به‌رده‌م‌ گه‌وره‌ی‌ بوتاندا‌ سه‌ری‌ بپرن. ره‌نگه‌ که‌یفی‌ پێ‌ بکا.' وه‌زیر‌ گوتی: 'قوربان، سه‌ر‌بپینی‌ کارینکی‌ باش‌ نییه‌، ئاخ‌ر‌ ده‌سته‌بجی‌ گیانی‌ ده‌رده‌چێ. باش‌تر‌ وایه‌ جارێ‌ بیه‌خینه‌ به‌ندیخانه‌وه‌ تا‌ ئاگرینکی‌ گه‌وره‌ ده‌که‌ینه‌وه‌ ئینجا‌ بیه‌خینه‌ ئاگره‌که‌وه'. وا‌ بوو‌ خسته‌تایه‌ به‌ندیخانه‌وه‌ و خزمه‌تکاران‌ چوون‌ دار‌ و چرپی‌ و چالیان‌ کۆ‌ کرده‌وه‌ و ئاورینکی‌ گه‌وره‌یان‌ کرده‌وه‌، تا‌ به‌ری‌ به‌یان‌ بلیسه‌ی‌ دهدا. به‌یانی‌ زوو‌ پاشا‌ هاته‌ ده‌ره‌وه‌ و خه‌لکی‌ شار‌ کۆ‌ بوونه‌وه‌ و خزمه‌تکاران‌ به‌ تالوکه‌ چوون‌ غه‌ریب‌ بینن. سه‌ه‌یریان‌ کرد، له‌ به‌نده‌که‌یدا‌ نه‌ماوه‌. گورج‌ گه‌رانه‌وه‌ و پاشایان‌ ئاگادار‌ کرده‌وه‌. پاشا‌ گوتی: 'چۆن‌ چۆنی‌ به‌و‌ هه‌موو‌ کۆت‌ و به‌نده‌ قورس‌ و ده‌رگا‌ داخراوانه‌وه‌ له‌ به‌ندیخانه‌ هه‌لاتوو‌ه؟! پاشا‌ سه‌ری‌ سه‌و‌ر‌ ما‌ و گوتی: 'باشه‌ ئاسمان‌ هه‌لکیشا‌ یان‌ زه‌وی‌ قووتی‌ دا؟! که‌س‌ سه‌ری‌ لێ‌ ده‌رنه‌ده‌کرد. پاشا‌ گوتی: 'من‌ ده‌چمه‌وه‌ لای‌ خودای‌ خۆم‌ و هه‌والی‌ غه‌ریب‌ له‌و‌ ده‌پرس‌م‌ و ئه‌و‌ ده‌زانێ. ده‌م‌وده‌ست‌ پاشا‌ هه‌ستا‌ چوو‌ه‌ بوتخانه‌ تا‌ کورپنۆش‌ بۆ‌ بوته‌که‌ی‌ ببا، سه‌یری‌ کرد‌ بوته‌که‌ له‌وێ‌ نییه‌. چاوی‌ هه‌لگۆفت‌ و گوتی: 'ئه‌رێ‌ ئه‌وه‌ خه‌ون‌ ده‌بینم‌ یان‌ به‌ خه‌به‌رم؟! دوا‌یی‌ چوو‌ه‌ لای‌ وه‌زیر‌ و گوتی: 'ئه‌رێ‌ وه‌زیر، خودا‌که‌ی‌ من‌ و زیندانیه‌که‌ چییان‌ لێ‌ به‌سه‌ر‌ هات؟ وه‌زیری‌ گلاو، ئه‌گه‌ر‌ تو‌ باسی‌ سووتان‌دی‌ ئه‌و‌ کابرایه‌ته‌ نه‌کردایه‌، من‌ خه‌را‌ کوش‌ت‌بووم. خۆم‌ ده‌زانم‌ ئه‌وه‌ خودا‌که‌می‌ دزیوه‌ و له‌ به‌ندیخانه‌ هه‌لاتوو‌ه. ناچارم‌ ده‌بێ‌ تۆله‌ی‌ خوینی‌ خودا‌که‌م‌ له‌ تو‌ بکه‌مه‌وه'. ئیدی‌ شیری‌ هه‌لکیشا‌ و وه‌زیری‌ کوش‌ت.

پووداوی هه لاتنی غه ریب شتیکی سهیر بوو. که غه ریبیان به ند کرد، به نده که ی له ته نیشته بوتخانه که وه بوو، غه ریب دهستی کرد به رازونیاژ له گه ل خودای خوی. نه و دیلمانجه ی ده چوووه نیو بوته کان و له جتی بوته کان قسه ی ده کرد، به بیستنی ناوی په روه ردگار دلی نهرم بوو و گوتی: 'ئه ی خه جاله ت خۆم به رانه ر که سیک که نه و من ده بینن و من نایبینم!' نه و جار هه ستا چوو خوی به سه ر پنی غه ریبدا دا و گوتی: 'قوربان، چی بلیم که بیمه سه ر ئولی تو؟' غه ریب گوتی: 'بلن، لائیللاه ئیلله للا، ئیبراهیم خه لیلوللا.' دیلمانجه که به و شتیویه موسولمان بوو، شایه دمانی هینا. نه و شه ی تانه ناوی زیلزالی کوری موزه لزیل بوو. باوکی له گه وره پیاوانی جان بوو. نه و جار کۆت و زنجیری له غه ریب کرده وه. نه و جار غه ریب و بوته که ی هه لگرت و فری بۆ ئاسمان.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه و شه ویش کوتایی پنی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویتی دیکه.

که نهوی شه‌شسه د و هفتا و چوارم هاته‌وه

گوتی: "پاشا وه‌زیری کوشت. که گه‌وره‌کانی سوپا به و هه‌واله‌یان زانی، رقیان له بوت په‌رستی هه‌ستا و هیرشیان کرده سهر پادشا و کوشتیان. ئیدی په‌لاماری په‌کتریان دا و که‌وتته گیانی یه‌ک. هه‌تا سی رۆژان له په‌کتریان کوشت تا وا بوو جگه له دوو پیاو، که‌سی زیندوو‌یان لی نه‌ماوه. له و دوانه‌ش په‌کیان ئه‌وی دیکه‌یانی کوشت. ئه‌وجار مندالان هیرشیان بۆ ئه‌و پیاوه‌ش برد و ئه‌ویشیان کوشت. منداله‌کانیش که‌وتته گیانی په‌کتر هه‌تا هه‌موو تیدا چوون. دوايه ژنان و کچان له شار هاتنه دهره‌وه و پروویان له هه‌نده‌ران کرد و شار که‌سی تیدا نه‌ما و چۆل بوو. کاری ئه‌وانیش بیره گه‌یشت.

"غهریب‌پاشاش که زیلزالی کوپی موزه‌لزیل هه‌لیگرتبوو، بردی به‌رهو شاری خۆی له دوورگه‌ی کافوور و کۆشکی بلوور. موزه‌لزیل پاشا گویره‌که‌یه‌کی هه‌بوو که جلوه‌برگی زیوین و رازاوه‌یان له به‌ر کردبوو و ئه‌وه‌یان ده‌په‌رست. رۆژیکیان موزه‌لزیل و هۆزه‌که‌ی بۆ په‌رستتی گویره‌که‌که‌ چوون، دیتیان قه‌لسه. موزه‌لزیل گوتی: 'خودایه گیان، بۆچی قه‌لسی؟' شه‌یتانی نیو گویره‌که‌که‌ وه‌لامی داوه: 'هۆی موزه‌لزیل، کوپه‌که‌ت له‌سهر ده‌ستی غه‌ریب‌پاشای عیراق موسلمان بووه و باوه‌بری به‌ ئیبراهیم هیناوه.' دواي ئه‌وه ته‌واوی به‌سه‌ره‌هاته‌که‌ی بۆ گه‌یژاوه. که پاشا ئه‌وه‌ی بیست، شیت و هار بوو و له بوتخانه هاته دهره‌وه، چو له‌سهر ته‌ختی پاشایی دانیشت و داوای گه‌وره‌کانی ولاتی کرد. که ئه‌وان ئاماده بوون، پاشا ئه‌وه‌ی له گویره‌که‌که‌ی بیستبوو، بۆی گه‌یژانه‌وه، ئه‌وانیش سه‌ریان سوور ما. گوتیان: 'قوربان، چی بکه‌ین؟' پاشا گوتی: 'که کوپه‌که‌م هاته‌وه و ئیوه دیتتان من باوه‌شم پیتا کرد، په‌لاماری بدن، بیگرن و بیبه‌سته‌ته‌وه.' دوو رۆژ به‌سه‌ر ئه‌و ده‌نگ‌وباسه‌دا تیه‌ری، زیلزال به‌ غه‌ریب و بوتی پاشای گورجه‌وه گه‌یشته‌وه شار. که چووه کۆشکه‌وه، بالابازه‌کانی کۆشک په‌لاماری ئه‌و و غه‌ریبان دا و گرتیان و بردیانته به‌رده‌م پاشا موزه‌لزیل. پاشا به‌ تووره‌بیبه‌وه له کوپه‌که‌ی روانی و گوتی: 'هه‌ی خویری، ئه‌وه پشتت له ئایینی خۆت و باوبا‌پیرانت کردووه؟' گوتی: 'به‌لی، ئایینیکی راسته‌قینه‌م هه‌لبژاردووه. تۆش موسلمان بیه تا له سزای خودا پاریزراو بی.' پاشا تووره‌ بوو و گوتی: 'کوپه‌هه‌ی نارپه‌سه‌ن، ئه‌وه تۆ وات لی هاتووه به‌م جۆره قسه‌م له‌گه‌لدا بکه‌ی؟' ئه‌وجار فه‌رمانی دا، به‌ندی بکه‌ن. ئه‌وجار پرووی له غه‌ریب کرد و گوتی: 'هه‌ی خویرپترین مرۆف، ئه‌وه چۆنت میتشکی کوپه‌که‌م شۆرده‌وه و لاریت کرد؟' غه‌ریب گوتی: 'ئه‌وم لاری نه‌کردووه به‌لکو له لاریبیبه‌وه خسته سهر رینی راست.' پاشا بانگی نرناشیکی کرد، ناوی سه‌بیار بوو و پتی گوت: 'ئو نه‌گریسه به‌ره و بیبه له نیو ده‌شتی ناگردا به‌رله‌ی که با بمری.' ئه‌و ده‌شته‌ش هینده گه‌رم بوو، هه‌چ که‌س نه‌یده‌توانی تاویک به‌ زیندوو‌یی تیندا

به‌رگه بگری و خیرا تیدا ده‌چوو. به کیتی بلندی‌ش ده‌وری وا درابوو، پتی ده‌رچوونی نه‌بوو. سه‌بیار غه‌ریبی هه‌لگرت و فری. به‌رهو ئه‌و ده‌شته پویشت تا له‌نیوانیاندا فرسه‌خیک زیاتر نه‌ما. نرناشه‌که له‌به‌ر گه‌رمی و قورسی غه‌ریب ماندوو بیوو، هه‌ر بویه له‌میترگینکی سه‌سه‌وز و دلگیر نیشته‌وه که داری زور و کانیاوگه‌لی سازگاری هه‌بوو. له‌به‌ر ماندوویتی خه‌وی لی که‌وت. غه‌ریب به‌هزار زه‌حمه‌ت کوت و به‌نده‌کانی له‌خوی کرده‌وه. ئه‌وجار به‌ردیکی زل و قورسی هه‌لگرت و به‌سه‌ری نرناشه‌که‌یدا دا و له‌جیوه کوشتی. غه‌ریب به‌و جوره‌ پزگاری بوو، به‌میترگه‌که‌دا پویشت.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌وشه‌ویش کوتایی پهن هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و هفتا و پینجم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکو! غه‌ریب بهو ئاقاره‌دا رۆیشت هه‌تا که‌یشته دوورگه‌یه‌کی پر له میوه‌ی جۆراوجۆر. له‌و دوورگه‌یه‌ میوه‌ی جۆراجۆری ده‌خوارد و له‌ کانیه‌کان ئاوی ده‌خوارده‌وه. ماسی راو ده‌کرد. ئیدی هه‌تا هه‌تو سالان به‌وجۆره‌ ژیان. دوا‌ی هه‌تو سال رۆژیک هه‌ر وا دانیشتیوو که‌ دوو نر‌ناش له‌ ئاسمانه‌وه‌ نیشته‌وه‌ و یه‌کی پیاویکیان پی بوو. که‌ سه‌یری غه‌ریبیان کرد، گوتیان: 'تو کینیت و له‌ کام خیلی؟' چونکه‌ سه‌ر و ریشی غه‌ریبیش زۆر تیک ئالوزابوو، وایان زانی جنۆکه‌یه. غه‌ریب گوتی: 'من جنۆکه‌ نیم.' ئیدی به‌سه‌ره‌اتی خۆی بۆ گنپانه‌وه. به‌زه‌بییان پیندا هات و یه‌کیکیان پنی گوت: 'هه‌ر له‌م شوینه‌دا دانیشه‌ تا ئیمه‌ ئه‌و دوو ئاده‌میزاده‌ ده‌به‌ین بۆ پاشا تا بۆ فراوین و شیو بیانخوات. ئه‌وجار دیننه‌وه‌ لات و ده‌تگه‌یه‌نینه‌وه‌ شاری خۆت.' غه‌ریب زۆری سپاس کردن و داوا‌ی یارمه‌تی له‌ خدای تاقانه‌ کرد و دروودی بۆ ئیبراهیم نارد.

"ئه‌وجار نر‌ناشه‌کان فرین و غه‌ریب له‌ وێ دانیشت و چاوه‌رییان بوو. دوا‌ی دوو رۆژ یه‌کینک له‌ نر‌ناشه‌کان هاته‌وه، جلی پاک و جوانی کرده‌ به‌ر غه‌ریب و هه‌لیگرت و فری بۆ ئاسمان. ئه‌وه‌نده‌ به‌رز بووه‌وه‌ که‌ غه‌ریب گوتی له‌ ده‌نگی ته‌سیب‌حاتی فریشتان ده‌بوو. ئه‌وه‌ بوو به‌رده‌سته‌تیره‌یه‌ک به‌ره‌و نر‌ناشه‌که‌ هات و ئه‌ویش به‌ره‌و زه‌وی بووه‌وه‌ و ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ما‌بوو له‌ زه‌وی درێ که‌ به‌رده‌سته‌تیره‌که‌ وێی که‌وت له‌جیوه‌ نر‌ناشه‌که‌ بوو به‌ توژ و غه‌ریب که‌وته‌ ده‌ریاوه. هینده‌ی بالای دوو مرۆف به‌ ده‌ریادا رۆچوو و ئه‌وجار هاته‌وه‌ سه‌ر ئاو. دوو رۆژان به‌ سه‌ر ئاوه‌که‌ بوو، ئه‌وه‌نده‌ی مه‌له‌ کردبوو، باسکی ته‌واو شل ببوو. ده‌ستی له‌ خۆی شۆردبوو. له‌ رۆژی سێیه‌مدا کینیکی به‌رز وه‌ ده‌ر که‌وت و غه‌ریب هه‌ر چۆنیک بوو، خۆی گه‌یاندى. ئه‌وجاریش له‌ مردن رزگاری بوو. شه‌و و رۆژ له‌و بناره‌ ده‌ژیا و ئه‌گه‌ر برس‌یشی ده‌بوو له‌ پوه‌که‌کانی ئه‌وینی ده‌خوارد. رۆژیک به‌ کینوه‌که‌دا هه‌لگه‌را و له‌و دیوه‌ی دیکه‌وه‌ داگه‌را. دوو رۆژ له‌ سه‌ر یه‌ک رۆیشت تا که‌یشته‌ ده‌روازه‌ی شاریکی گه‌وره. ده‌رگاوانه‌کان گرتیان و بردیانه‌ لای شاژنی شار که‌ ناوی جانشا بوو و پینج‌سه‌د سال ته‌مه‌نی بوو. هه‌رک‌س بچوو‌بایه‌ته‌ ئه‌و شاره‌وه، شاژن شه‌ویک لای خۆی ده‌یه‌یشته‌وه‌ و ئه‌وجار داوا‌ی لێ ده‌کرد ده‌ستی له‌گه‌ل تیکه‌ل بکا. دوا‌ی ئه‌وه‌ی کاره‌که‌ی جینه‌جی ده‌بوو، ئه‌و که‌سه‌ی ده‌کوشت. تا ئیستا گه‌لینک که‌سی به‌و جۆر کوشتیوو. که‌ غه‌ریبیان برده‌ کن شاژن، شاژن په‌سندی کرد و جوانیه‌که‌ی به‌ دل بوو. لینی پرسى: 'ناوت چیه‌ و خه‌لکی کام شاری و له‌ سه‌ر چ دینتکی؟' گوتی: 'ناوم غه‌ریبه‌ و پاشای عی‌زاقم و موسلمانم.' شاژن گوتی: 'واز له‌ دینی خۆت بینه‌ و وه‌ره‌ سه‌ر دینی من تا بته‌که‌مه‌ می‌ردم و پاشایه‌تیت بده‌م.' غه‌ریب توو‌پوو بوو گوتی: 'ئه‌فره‌تی خودا له‌ تو و

دینه که ت بئ. 'شاژن به سه ریدا گوراند و گوتی: 'ئه وه جنیو به بوتی من ده دهی که له عه قیقی سووره و به زیڤ و گه وه هر رازینراوه ته وه؟! 'ئه و جار شاژن به خزمه تکارانی گوت: 'بییه نه بوتخانه به ندی که ن، به شکوو دلی نهرم ببئ. 'ئیدی بردیان له بوتخانه به ندیان کرد.

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئه وشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد درێژهی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که نهوی شهسار و هفتا و شهسار هاتمه

گوتی: "خاوه‌نشکۆ! دهرگه‌کانیان له‌سه‌ر داخست. غه‌ریب سه‌یری ئه‌و بوته‌ی کرد که له عه‌قیقی سوور چن کرابوو و ملوانکه‌ی دوو و گه‌وه‌ریان به‌ملیدا کردبوو. هه‌لیگرت، به‌زه‌ویدا دا و شکاندی و تا به‌یانی بۆ خۆی خه‌وت. که‌رۆژ بووه‌وه، شاژن له‌سه‌ر ته‌خت دانیشست و داوای غه‌ریبی کرد. که‌کزیله‌کانی هاتن دهرگه‌ی بوته‌خانه‌یان کرده‌وه، دیتیان بوته‌کان شکاون، ئیدی به‌چه‌پۆک ئه‌وه‌نده‌یان به‌سه‌ر و گویلاکی خۆیاندا دا تا خۆین له‌دم و لووتیان‌وه سه‌ری کرد. ئه‌وجار دهنکیکیان ویستی غه‌ریب بگری. غه‌ریب به‌یه‌ک مس‌ت کوشتی. دانه‌یه‌کی دیکه‌ش بۆی چوه‌ه پیشه‌وه، ئه‌ویشی کوشت. ئاوا تا بیست و پینجی لڤ کوشتن و ئه‌وانی دیکه‌ به‌هاتوه‌اواره‌وه گه‌رانه‌وه بۆ لای شاژن. شاژن لڤی پرسین ئه‌و هاتوه‌اوار و زیق و هۆرپه‌تان له‌چیه، گوتیان: 'ئه‌ی شاژنی سه‌ر زه‌وی، به‌ندییه‌که‌ بوته‌کانی شکاندوه و پیاوه‌کانیشتی کوشتوه.' له‌جیوه شاژن له‌گه‌ل هه‌زاره‌بازدا چوو بۆ بوته‌خانه، ته‌ماشای کرد غه‌ریب له‌بوته‌خانه هاتوه‌ته دهره‌وه، شیریکی پینه و جه‌نگاوه‌ران ده‌کوژی. جانشا که‌نازایه‌تی و گورجوگۆلی غه‌ریبی دیت، به‌خۆی گوت: 'من ئه‌و که‌نجه‌م بڤ تازه‌بوت و موت ناوی.' ئه‌وجار شاژن به‌پیاوه‌کانی گوت لڤی که‌رڤڤن و لڤی دوور که‌ونه‌وه. بۆخۆی چوه‌ه پیشی و جادوویه‌کی به‌سه‌ردا خۆیند که‌ له‌جیوه ده‌سته‌کانی غه‌ریب شل بوون و شیر له‌ده‌ستی به‌ر بووه‌وه. ئه‌وجار گرتیان و ده‌ست و لاقیان به‌ست. جازشا گه‌راوه، له‌سه‌ر جڤی خه‌و دانیشت. داوای کرد دهروری چۆل که‌ن. که‌ دهروری چۆل بوو، به‌غه‌ریبی گوت: 'هه‌ری عه‌ره‌بی خۆیڤی، تۆ وات لڤ هاتوه‌بوته‌ی من بشکڤنی و پیاوانم بکوژی؟! غه‌ریب گوتی: 'هه‌ی نه‌گریس، ئه‌گه‌ر ئه‌و بوته‌خودای راس‌ته‌قینه‌بوویه، ئه‌و ده‌یتوانی پارڤزگاری له‌خۆی بکا و نه‌یده‌هیشت زیانی بڤ بگا.' شاژن گوتی: 'ده‌ی تۆ ده‌ستم له‌گه‌ل تیکه‌ل که‌ با لڤت خۆش بڤ و چیت بڤ خۆشه‌بیکه، ئه‌گه‌رنا، به‌دڤنم! چۆن خرابه‌ و سه‌خته، ده‌لڤم ئاوات له‌گه‌ل بجوولڤنه‌وه.' ئه‌وجار شاژن جامڤک ئاوی هه‌لگرت، جادوویه‌کی به‌سه‌ردا خۆیند و فووی پڤدا کرد و ئاوی به‌سه‌ر غه‌ریبدا هه‌لپه‌رژاند. غه‌ریب بوو به‌مه‌یموون. شاژن ئه‌وی له‌جڤنه‌کدا به‌ند کرد و نان و ئاوی ده‌دایه‌ و تا دوو سه‌ال ئاوا له‌به‌ندا بوو. وا بوو، رۆژڤکیان شاژن ئه‌وی هڤنا لای خۆی و پڤی گوت: 'به‌گوڤم ده‌که‌ی؟' ئه‌ویش به‌نامازه‌گوتی: 'به‌لڤ.' شاژن دلخۆش بوو و جادووه‌که‌ی لڤ به‌تال کرده‌وه. داوای خواردنی کرد و له‌گه‌لیدا نانڤان خوارد و ده‌ستڤان کرد به‌ده‌ستبازی. که‌شه‌و داها، شاژن پال که‌وت و گوتی: 'هه‌سته‌وه‌ره‌کاره‌که‌ت بکه.' غه‌ریب هه‌ستا، چوه‌ه سه‌ر سڤنگی، ده‌ستی خسته‌بڤنه‌قاقای و به‌ری نه‌دا هه‌تا گڤانی دهرچوو. ئه‌وجار دۆلابڤک له‌وڤ بوو کردڤیه‌وه، چاوی به‌شیرڤک که‌وت له‌وڤ

هه‌لواسرابوو، هه‌لیگرت و له قه‌دی به‌ست و تا به‌ری به‌یان خۆی گرت. به‌یانی زوو هاته ده‌روه و له به‌رده‌رگه‌ی کۆش‌کدا راوه‌ستا. گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ده‌ربار و میران هاتنه هه‌نته‌شی شاژن، ویستیان بچه‌ ژوورئ، ته‌ماشایان کرد غه‌ریب جلی شه‌ری پۆشیوه و شیریی به‌ لا‌قه‌ده‌وه‌یه. غه‌ریب گوتی: 'خه‌لکینه، واز له بوته‌هرستی بیتن و خودای تا‌قانه بیبه‌هرستن.' که خه‌لکه‌که نه‌وه‌یان بیست، په‌لاماری غه‌ریبیان دا. غه‌ریبیش په‌لاماری دان و خه‌لکینی زۆری لئ کۆشتن.

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌وشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و هفتا و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکوا! غهريبيش پهلاماری دان و خه لکینکی زوری لی کوشتن تا شهو داها، که بوو به شهو نهوان تیکرا پهلاماری غهريبيان دا و ويستيان بيگرن که له ناکاو ههزار نرناش به شیري پووتهوه هيرشيان کرده سهر کافران. سهروکی نهو ديوانه زيلزالی کوپي موزه لزيل بوو. نرناشهکانی زيلزال لييان دان و کهسيان لی نههيشتنهوه. نهوجار زيلزال سلاوی له غهريب کرد و خوشحالی خوی بز سلامتې دهربرې. غهريب پرسې: 'کی ههوالی منی دایتي؟' زيلزال گوتی: 'قوربان، که باوکم توی بز دهشتی ناگرين نار، منی کرده زيندانهوه و دوو سال لهوی مامهوه. دوايي بهری دام. سالیک لای مامهوه و پاشان کوشتم. خه لک و سوپاش گهورهی منيان قهبول کرد و نهوه چند ساله حوکمرانيان دهکم. شهویکی له شهوان بيرم دهکردی و خه وتم. له خه منمدا دیتم تو له گه ل هوزی جانشادا شه رته. گورج نهه ههزار نرناشهه مینا و هاتم بز لات.' غهريب سهری لهه کاره سوور ما. ئینجا مال و سامانی جانشای کو کردهوه و گهورهیهکی بز نهو شاره دانا. ديوهکان مال و سامانهکه و غهريبيان هه لگرت و وه پری که وتن. هيشتا خور نه که وتبوو، گهيشتنهوه شاره که ی زيلزال. غهريب شهس مانگ لهوی میوان بوو. نهوجار بيری مالیی دهکرد. زيلزال ههزار نرناشی خسته خزمهتی و پتی گوتن که دیاری و مال و سامانه که ی غهريب هه لگرن و زيلزال خوشی غهريبی هه لگرت و به رهو نه سبانیری مه دایين وه پری که وتن. هيشتا نیویکی شهو نه رويشتبوو که گهيشتنه نه سبانیری مه دایين و غهريب سهیری شاری مه دایینی کرد، سوپایه کی دی که له نه ستیره ی ناسمان زورتر بوون و گه ماروی شاریان دابوو. غهريب به زيلزالی گوت: 'کاکه نه ری، بلنی نهو سوپایه نی کوی بی و بز گه ماروی شاری داوه؟' زيلزال غهريبی له سه ربانی کوشک دانا. غهريب هه رای ژنهکانی کرد و گوتی: 'که وکه بوسسه باح! مه هدییه! نهوان له ترساندا له خه و راهه پین و گوتیان: 'نهوه کتیه لهه ناوهخته دا بانگمان دهکا؟' غهريب گوتی: 'منم، پاشای مرو و جنوکان.' که مه هدییه و که وکه بوسسه باح دهنگی نهویان بیست، خوشحال بوون. نهوجار غهريب هاته خوارهوه و که نیزان خویان به سهه پیدایا دا و کردیانه گورانی و سه ما. کوشک پر بوو له دهنگی موسیقا و گورانی. خزمه تکارهکان هتکاره که یان پرسې، که نیزان گوتیان: 'مژده تان لی بی، غهريب پاشا گه راهه وه! فه رمانده و گه ورهکانی ولات به هاتنهوه ی خوشحال بوون. پاشا له سهه تهخت دانیش، ناردی بهر پرسانی دهولهتی و فه رماندهکان هاتن. ئینجا ههوالی نهو سوپایه ی پرسې که گه ماروی شاریان دابوو. گوتیان: 'قوربان نهوه سی پوژه له دهرهوه ی شار تاو لیان هه لداوه و مرو و جنوکانیان له گه له. ناشزانیان نیازان چیه و تا ئیستاش شهه له نیوانماندا پووی نه داوه و هیچ قسه یه کیش نه کراوه.' غهريب گوتی:

'سبهینى كه سىك دهنىرم تا نىازىان بزىانم.' ئەوجار گوتىان كه پاشاكه يان ناوى مورادشايه. سهدهه زار سوار، سى سهدهه زار پىزه و دوسه ده كه سىش له خىله كانى جنوكانى له ژىر دهسه لاتدایه. جا هاتنى ئەو سوپايه هوى خوى هه بوو.

لىره دا بوو، ماوهى چىرۆكى ئەوشه وىش كۆتايى پى هات و شههرزاد درىژهى چىرۆكه كهى هه لگرت بۆ شه وىكى دىكه.

که شهوی شه شه سهد و ههفتا و ههشتم هاته وه

گوتی: "خاوه نشکوا! هؤکاری هاتنی ئه و سوپایه بؤ شاری مه دایین سه بر و سه مه ره بوو. ئه ویش ئه وه بوو شاپوورشنا فه ره ختاجی کچی له گه ل دوو خزمه تکاریدا نارد تا بیخه نه جه یحوونه وه، ئه وان فه خرتاجیان برده دهره وه و له شوینتیک به ریان دا و پینا گوت: 'بچؤ به دواى کارى خؤتدا و خؤت دهرمه خه با باوکت نه تبینى، ئه گه رنا ئیمه ش و توش ده کوژیت.' فه خرتاج سه ره گردان بوو و نهیده زانی بؤ کوئى بچى و ووو له کوئى کا. هه ناسه یه کى ساردى هه لکیشا و گوتی: 'ئای غه رب، تو له کوئى تا حالى من ببینى؟' ئیدی سه رى خؤى هه لگرت و رویشت. هه ر شه ویک لیزه و شه ویک له شوینتیکى دیکه بوو. له دهشتیکه وه بؤ دهشتیکى دى و له باخیکه وه ده چوو بؤ باخیکى دى. وا بوو پنی که وته ناو میزگ و سه وزه لانییه کى پر له دار و درهخت و کانیاو له خؤشى و جوانیدا له باخى به هه شت نه ده ماوه. هه ر وا له ویدا ده گه را توشى حه وشه یه کى گه وره بوو که به دیوارى بلند ده وری درابوو. فه خرتاج چوو حه وشه که وه. دیتی فه رشگه لى ئاوریشمى لى راخراوه. ده فر و قاپ و قاچاخى زیرینى زورى لى بوو و سه د که نیزى جوان و ده لال له وئى بوون.

"که که نیزه کان فه خرتاجیان دى، له به رى هه ستان و سلایوان لى کرد. ئه وان به گومانى خویان فه خرتاج له خپلى په ریانه. پرسىاریان لى کرد. فه خرتاج گوتی: 'من کچی پاشای عه جه مم، به سه ره هاتى خؤى بؤ گپزانه وه. که نیزه کان به زه بییان پیندا هات و دلخؤشبیان داوه و پینان گوت: 'خه یالت ئاسووده بى، هه ر چیه کت بؤ خواردن و خواردنه وه بوئى، سواز و ئاماده یه و ئیمه گه شتمان که نیزى توین.' فه خرتاج نزای بؤ کردن. ئه و جار کچه جوانه کان چيستیان بؤ هینا. فه خرتاج نانى خوارد و پرسى: 'کئى خاوه نى ئه م کؤشکه یه و ئیوه له ژیر ده ستى کیدان؟' گوتیان: 'له ژیر فه رمانى سه لسال پاشای کورى دال داین. مانگى شه ویک دیته ئیره و به یانى زوو بؤ حوکمرانى خپله کانى جنؤکان ده رواته وه.' فه خرتاج له مانگ و رۆژى خؤى نیزیک ببوو وه. وا بوو، پینچ رۆژ لایان ماوه و منداله که ی بوو. منداله که کورپیکى وه ک مانگى چوارده ی بوو، ناوکیان برى و کله یان له چاوى کرد و ناویان نا مورادشا. دایکى به خپوى ده کرد. دواى چه ند رۆژیک سه لسال پاشا به سواری فیلیکى سپیه وه هات و خپلى جنؤکان له راست و چه پیه وه بوون. که چوو کؤشکه وه، سه د که نیز چوو نه پینشه وه و زه وویان ماچ کرد و فه خرتاجیش له نیویاندا بوو. که پاشا چاوى به فه خرتاج که وت، گوتی: 'ئه م کچه کتیبه؟' گوتیان: 'کچی شاپوورپاشای عه جه م و ده یله مه.' گوتی: 'ئه ی کئى هیناویه ته ئیره؟' که نیزان به سه ره هاتى فه خرتاجیان بؤ گپزاوه. پاشا گوتی: 'مات و زگار مه به و دان به خؤتدا بگه ر تا کوربه کت گه وره ده بى، ئه و کات ده تنیرمه وه ولاتى خؤت و سه رى باوکت ده په رینم و کوربه کت ده که مه پاشای عه جه م و ده یله م.'

فەخرتاج ھەستا پنی پاشای ماچ کرد و نزای بۆ کرد. ئەوجار بێخەم چوو خەریکی بارھیتانی کۆرەکەیی بوو تا بوو بە ھەوت سال. لەگەڵ کۆرەکانی پاشادا سوار دەبوو و دەچوو ڕاو و درندەیان دەگرت و گۆشتەکانیان دەخواردن. تا وای لێ ھات دلی موراڤشا لە بەرد ڕەقتەر بوو. کە تەمەنی بوو ھەرزە سال، بە دایکی گوت: 'دایە، باوکم لە کۆتییە؟' فەخرتاج گوتی: 'رۆلە گیان، باوکی تۆ غەریبی پاشای عێراقە و منیش کچی شاپوورشا.' ئەوجار چیرۆکی خۆی بۆ کۆرەکەیی گێڕاوە. موراڤشا گوتی: 'یانى باپیرم فەرمانی کۆشتنی تۆ و باوکمی دا؟' فەخرتاج گوتی: 'بەلێ کۆپم.' موراڤشا گوتی: 'سۆیند بە شیریی پاکت، دەبێ بچم بۆ شاری شاپوورشا و سەری بپرم و بیهینمە لای تۆ.' فەخرتاج دلی بە قسەکەیی خۆش بوو.

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەوشەویش کۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی شهسهد و جهفتا و نویم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو! مورادشا سوار بوو، دووسهد نرناشی له گهل خوی برد، تالانی و برۆی زۆری کرد تا گه‌یشته شیراز و هیرشی کرده سهر ئه‌و شاره. موراد په‌لاماری کوشکی پاشای دا و ئه‌وی له‌سهر ته‌خته‌که‌ی کوشت و خه‌لکیکی زۆری ئه‌و شاره‌ی له‌ناو برد. ئه‌وانه‌ی مانه‌وه داوای دالده‌یان کرد و هه‌وساری ئه‌سه‌پی مورادشایان ماچ کرد. ئه‌ویش ژماردنی و دیتی ده‌هزار سوارن. ئه‌وجار به‌ره‌و به‌لخ وه‌رئ که‌وت و پاشای ئه‌ویشی کوشت و سوپاکه‌ی ته‌فروتوونا کرد. له‌ویشرا به‌هزار سواره‌وه به‌ره‌و نوورین چوو و پاشای ئه‌و شاره‌ ملی بۆ که‌چ کرد و مال و سامانیککی زۆری دانی. ئینجا به‌ره‌و سه‌مه‌ره‌قند که‌وته‌رئ و گرتی. چوو بۆ ئه‌خلات و ئه‌ویشی گرت. ههر ئاوا به‌ره‌و ههر شاریک ده‌چوون، ده‌یانگرت و مورادشا سوپاکه‌ی بیژماری کو کرده‌وه و ئه‌وه‌ی له‌ مال و سامان ده‌ستی ده‌که‌وت، به‌سهر سوپاکه‌یدا دابه‌شی ده‌کرد. بالبازه‌کانی به‌ هۆی نازایی و ده‌ست‌ئاواله‌بیه‌وه خۆشیان ده‌ویست. ئه‌وه بوو گه‌یشته ئه‌سه‌بانیری مه‌داین و به‌ سوپاکه‌ی گوئی: 'دان به‌ خۆتاندا بگرن تا ته‌واوی سوپاکه‌ دین، ئه‌وجار باپیرم ده‌گرم و ده‌یکوژم و به‌ کوشتنی ئه‌و ئاگری دلی دایکم داده‌مرکینمه‌وه.' جا له‌به‌ر ئه‌وه بوو که شه‌ر هه‌تا سی رۆژان له‌نیوانیاندا هه‌لنه‌گیرسابوو.

"جا کاتیک غه‌ریب‌پاشا له‌گهل زیلزال و چله‌زار نرناشدا که مال و سامانه‌که‌یان هه‌لگرتبوو، گه‌یشته‌وه مه‌داین، پینوشوینی ئه‌و سوپاکه‌یان گرت که گه‌مارۆکه‌یان دابوو، گوئیان: 'نازانین ئه‌مانه کین و سی رۆژه له‌ویدا لایان داوه و شه‌ر له‌نیوانماندا پروی نه‌داوه.'

"جا مورادشا به‌ فه‌خرتاجی دایکی گوئی: 'تۆ له‌ تاوله‌که‌دا به‌ تا من باوکت بۆ بینم.' فه‌خرتاج دوعای سه‌رکه‌وتنی بۆ کرد. که رۆژ بووه‌وه، مورادشا له‌گهل دووسه‌ت له‌ نرناش و گه‌وره‌ی مرۆدا سوار بوو، ته‌پلیان کوتا. غه‌ریب ده‌نگی ته‌پلی بیست و خه‌لکه‌که‌ی بۆ شه‌ر بانگ کرد. سوپای جنۆکان له‌ پاستییه‌وه و سوپای مرۆیان له‌ چه‌پیه‌وه بوون. مورادشا له‌نیو چه‌ک و چۆلدا نوقم ببوو، بۆ شه‌ری یه‌که‌به‌یه‌ک ئه‌سه‌پی به‌ره‌و گوپه‌پان تاو دا و هه‌رای کرد: 'هۆ خه‌لکینه، جگه له‌ پاشاکه‌تان، که‌ستان بۆم نه‌یه! ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌سه‌رمدا زال بوو، ئه‌وه پاشایه‌تی هه‌ردوو سوپا بۆ ئه‌وه و، ئه‌گه‌ر من بیکوژم، وه‌ک ئه‌وانه‌یه که تا ئیستا کوشتوونم.'

"که غه‌ریب قسه‌ی مورادشای بیست، گوئی: 'هه‌ی سه‌گی گلاو، بیده‌نگ به!' ئیدی په‌لاماری یه‌کتریان دا. گه‌لینک رمب شکان و شیر له‌ کار که‌وتن. هه‌تا نیوه‌رۆ ههر یه‌کتریان

هينان و برد. ئهسپهكانيان هيند هيلاك بوون له پي كهوتن و ههر دووكيان دابهزين بو يهك. لهو دهمه دا مورادشا پهلاماري غهريبي دا و گرتي و بهرزي كردهوه و ويستي به زهوييدا بدا، غهريپ ههر دوو گوئي مورادشاي ئهوهنده توند گرت وهخت بوو له بن دهريان كيشي. مورادشا واي زاني ئاسمان به سهريدا پووخا و هاواري كرد: 'ئهي گهوره ي نهكه ي دالدهم ده.' غهريپ پاشا گرتي و قۆلبهستي كرد.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي ئهوشه ويش كوتايي پي هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكي ديكه.

که شهوی شهسهد و ههشتایم هاتهوه

گوئی: "خاوهنشکو! ئەو دێوانەیی لەگەڵ مورادشادا بوون، ویستیان هێرش بکەن و مورادشا پزگار بکەن، بەلام غەریب گورج لەگەڵ دەههزار نرناشدا هێرشی کردە سەریان. وا بوو که زانیان دەروەست نایەن چەکهکانیان دانا و داوایان کرد پەنایان بدەن. غەریبپاشا پەنای دان و گەراوه. لە تاوڵەکهیدا دانیشت و داوای کرد مورادشا بپننە هەنتەشی. ئەویان بە کۆت و زنجیرکراوی هینا. مورادشا لە شەرمان سەری داخستبوو. غەریب گوئی: 'چی وای لێ کردی لە پاشایان یاخی بووی؟' گوئی: 'جەنابی پاشا، لۆمەم مەکه ناحەقم نییە.' غەریب گوئی: 'ئەئێ حەقەکەت چیە؟' مورادشا گوئی: 'جەنابی پاشا، من بە تەما بووم تۆلەئێ باوکم و دایکم لە شاپوورشاکەمەووە و بیکوژم. دایکم لە دەستی پزگاری بوو، بەلام نازانم باوکم کۆژاوه یان نا.' غەریب گوئی: 'ئەگەر ئاوا بێ حەقەتە. دا دەئێ پێم بلی بزانم دایک و باوکت کێن؟' مورادشا گوئی: 'باوکم ناوی غەریبە و پاشای عێراقە. دایکیشم ناوی فەخرتاجە و کچی شاپووری پاشای عەجەمە.' که غەریب قسەکەئێ بیست، هاواری لێ هەستا و لە جێئێ خۆیدا بووراوه. گولایان بەسەردا هەلپژاند تا وه هۆش هاتهوه و گوئی: 'یانی تۆ کۆری غەریب و فەخرتاجی؟' گوئی: 'بەئێ.' غەریب گوئی: 'تۆ فارسی کۆری فارسی.'

بانگی کرد گوئی: وەرن دەست و پێئێ کۆرەکەم بکەنەوه. کوليجان و قوریجان چووئێ پینشەوه و کۆت و زنجیرەکەیان لێ کردەوه. غەریبپاشا کۆرەکەئێ لە باوهش گرت و لەتەنیشت خۆیەوه داینیشاند و هەوالی دایکئێ پرسئێ. مورادشا گوئی: 'لە هۆدەکەمدایە.' غەریب گوئی: 'هەستە بچۆ بپهینە.' مورادشا هەستا چوووهوه و خەلکەکەئێ بە ساغ و سەلیمی ئەو دلخۆش بوون و هەوالیان پرسئێ. مورادشا گوئی: 'کاتی پرسیار نییە.' بەرهو لای دایکئێ تێئێ تەقاند و باسەکەئێ بۆ گێراوه. فەخرتاج لە خۆشیان باوهری نەدەکرد، گورج هەستا چوو بۆ لای غەریب. که گەیشتنە لای یەک زۆر خۆشحال بوون، پاشان فەخرتاج و مورادشا موسلمان بوون و ئیسلامیان بۆ سوپاکەشیان شی کردەوه، ئەوانیش موسلمان بوون. غەریبیش دلئێ بە موسلمانبوونیان خۆش بوو.

"ئەوجار شاپوورشایان هینا و سەرکۆنەیان کرد و ئیسلامیان جوان بۆ شی کردەوه، کەچی ئەو ئیسلامی قەبوو نەکرد. وا بوو لە دەرەوهئێ شار بە داریاندا کرد. دوایی شاریان پازاندەوه و خەلکئێ شار ئاھەنگیان گێرا. مورادشا تاجی لەسەر نا و کردیانە پاشای عەجەم و دەیلەم. غەریبپاشاش دامیغی مامی کردە پاشای عێراق. ئیدی لەمەوبەدوا هەر لە خۆشی و کامەرانییدا ژیان تا خۆری ژینان ئاوا بوو. پاک و بیگەرە ئەو خودایەئێ که نامرئێ.

چيرۆكى عەبدوللاي كورپى موعەممەرقەيسى

”دەگىز نەو، عەبدوللاي كورپى موعەممەرقەيسى گوتتويەتى: ‘سالنكيان چووم بۇ حەج و كە رېئوشوئەكانى حەجەكەم بەجى گەياندا، چووم سەرى گورپى پىنغەمبەرم (د - س) دا. شەويك لە شەوان لە باخچەيەكى نىوان گورپەكە و دوانگەكەدا^۱ دانىشتبووين دەنگىكى خەمگىنم بىست كە دەيگوت:

ئازىزەكەم كاتىتى دل بە خـــــــۇشەويستى بسپىرى
تاقەت برا ھەتا كەنـــــــگى خۇ لە ئەقنىم دەبوئىرى
پىنم واىە تـــــــۇ وا دەزانى دلم شاخىكى ئەستەمە
بۇيە چى تـــــــوف و كرپوھ و شەختەيە بۇ منى دەئىرى
نانا گيانە وا مـــــــەزانە دل گولپەركىكى ناسكە
بۇوھى نەژاكى و سىس نەبى دەبى جوان نىگاي بدىرى

”دوای ئەو دەنگى برا و نەمزانى ئەو دەنگە لە كويوھەت. سەرم سوور ما. وا بوو ديسان دەنگە مەلوولەكە ھاتوھە گويىم و گوتى:

جىژوانم بۇ ديارى دەكەي، كەچى كە من دىـــــــم تۇ دەپۇرى
گفت و بەلئنت ھەزارن، پوو لە كوئى كـــــــم فىرە دروى
دانەخۆرەي دەكەي دلم، بە ئـــــــامازە بانگى دەكەي
كەچى كە ھات مەلى ئەفـــــــىن، دەيگريت و بالى دەكەي
ھىندەم مەلە كـــــــردووھ لە نىو ئاسمانى خۆزگەي ئەویندا
پەر و بالم سىبى بووھ، ھـــــــەر بى ھىلانەم لە ژىندا
گەلى جارن بە خـــــــۆم دەلیم، بەسە شىتتى ھەتا كەي
كەچى پىم دەلى خۆت شىتتى، بەبى ئەو تۇ پووشى ناكەي

”عەبدوللا گىراوبىتەوھە كاتىك خاوەن دەنگەكە ديسان دەستى پىن كەردەوھ، من بەرەو دەنگەكە رۆيشتم. ھىشتا شىعەرەكەي تەواو نەكردبوو كە چوومە لای. كورپىكەم لەو پەرى جوانىدا دى كە ھىشتا خەتى نەدابوو و فرمىشك بەسەر ھەردوو گونایدا رىزىان بەستبوو.“
لیرەدا بوو، ماوھى چيرۆكى ئەوشەوئىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەي چيرۆكەكەي ھەلگرت بۇ شەويكى دىكە.

^۱. دوانگە: مینبەر.

که شهوی شهسهد و ههشنا و بهکهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! که چوومه لای کوپه، سلاوم لئ کرد. گوتی: 'تۆ کئی؟' گوتم: 'عهبدوللای کوپی موعهمهرقهیسسی.' گوتی: 'چیت دهوئ؟' گوتم: 'من له و باخچهیهدا دانیشتبووم، که گویم له دهنگی تۆم بوو، گوتم بزائم ئهوه کئیه ئهوهنده داخداره.' کوپه گوتی: 'دانیشه.' منیش دانیشتم. گوتی: 'من عوتبهی کوپی جینانی مونزیری ئهساریم. چوومه مزگهوتی ئهحزاب و لهوئ ئیعتیکافم' کردبوو. لهپر چهند ژنی مانگناسا هاتن، کچیکیان لهگهله بوو، له جوانیدا بیوینه. هاته لام و پنی گوتم: 'عوتبه، کهسئ چهز بکا پیت بگا، تۆش چهز بکه پنی بگهئ.' ئهوهی گوت و پویشت و جینی هیشتم و لهو دهمهوه نازانم چی لئ هات و چوو بۆ کوئ، ئیستا به دوایهوه سههرگردانم تاوئ لیره و تاوئ له شوینیکی دی.' ئهوهی گوت، هاواریکی لئ ههستا و بووراوه. دواي ماوهیهک وه هۆش هاتهوه و دهتگوت گۆنای به زهعفران رهنگ کراوه، له بهر خۆیهوه ئهو شیعرهئ خۆیندهوه:

ههات و رابرد و به جارئ گسکی دا ناو مالی دل
چۆل و هۆله هۆدهی هیوام هات و پنی باخی دل
تازه بی ئهو پووی تی ناکا، تیشک و پووناکی ئهبهد
پیی بلین بیت و ببا ئهو، قاوغی بی گیانی دل

"گوتم: 'عوتبه گیان، پوو له خودا بکه، دان به خۆتا بگره. خودا گهورهیه.' گوتی: 'گهورهه تاقهتم بپراوه و لهوه زیاتر ناتوانم دان به خودا بگرم، دهزانم ئاخری شیت دهبم له تاوانی.' ئهو شهوه تا بهیانی له لای بووم.

"که پۆژ بووهوه، گوتم: 'ههسته با بچینه مزگهوت.' ههستا و چووینه مزگهوت. تا نویژی نیوهپۆ لهوئ دانیشتین. ئهوه بوو فهرزی نیوهپۆمان بهجئ هینا، لهو جهنگهیهدا ژنهکان هاتنهوه و کچهیان لهگهله نهبوو. گوتم: 'ئهی ئهوه هاوپیکهئ که تان کوا؟' گوتیان: 'کوپه، ئهو کچهئ به هویای تۆ بوو، باوکی بهرهو سهماوهئ برد.' پرسیم ئهروی ناوی چ بوو؟ گوتیان: 'ناوی ریای کچی غهتریفی سهلمیهیه.' ئهوجار عوتبه سهری داخست و ئهه بهیتانهئ خۆیندهوه:

جهستهئ به بی گیان کهلاوهیهکه

1. ئیعتیکاف: مانهوهیه له مزگهوتدا بۆ چهند پۆژیک بۆ خواپهرستی بهی ئهوهئ پۆژ و شهو بیته دهرهوه. (و. ک.)

فـــــــريام كه وه دهركنكم لئوه كه
خـــــــوايه ئه و نه بئ، ژيني من تاله
بوچـــــــيمه ژيني پر ئاه و ناله^۱

" پيم گوت: 'عوتبه گيان، مال و سامانئكي زورم ههيه. پيم خوشه له پري تودا خهرجي بكم و بهشكوو بتوانم تو به ئاوات بگهيه نهم و توش له من رازي بي. ههسته با بچينه كوري ئه نسا ره وه.' هه ستاين و چووينه كوري ئه نسا ره وه. سلاومان لي كردن و به جواني وه لاميان داينه وه. گوتم: 'برايينه، ئهري راتان له باره ي عوتبه و باوكيه وه چييه؟' گوتيان: 'له گه وره كانئ عه ره به.' گوتم: 'ده ي بزائن كه گرفتاري ده ردئ ئه وين بووه. جا داواتان لي ده كه م له گه ل مندا بين بو سه ماوه.' گوتيان: 'به سه ر چاو.' ئيدي ئيمه سوار بووين و ئه وانيش له گه لمان سوار بوون تا گه يشتينه ناوچه ي به ني سه ليم. غه تريف به گه يشتماني زاني، به پيشوازيما نه وه هات و سلاوي لي كردين. گوتمان: 'ميواني توين.' غه تريف به خزمه تكاره كانئ گوت: 'لا ده ن و بار بخن.' ئيدي تا وليان هه لدا و چهند سه ر مالا تيكيان سه ر بري و خواردنئكي باشيان ساز كرد. گوتمان: 'نمكت ناكه ين تا له گه لمان ريگ نه كه وي.' گوتئ: 'له سه ر چي ريگ كه وم، قسه كه تان بكن؟' گوتمان: 'كچه كه ت بده به عوتبه ي كوري مونزير كه له گه وره كانئ هوزه.' غه تريف گوتئ: 'برايينه، ئه و كچه ي ئيوه هاتونه ته داواي، به ده ست خزيه تي. جا ئيستا من ده چمه لاي و ئاگاداري ده كه مه وه.'

" ئه و جار به تووره ييه وه هه ستا چوه كن كچه كه ي. رپا گوتئ: 'بابه گيان، ئه وه چي بووه بوا تووره ي؟' غه تريف گوتئ: 'كه سانئك له ئه نسا ر هاتوون و داواي تو ده كه ن.' رپا گوتئ: 'ده ي ئه نسا ر هوزئكي به ريز و ئازيزن. پيغه مبه ر گيان داواي ليخوشبووني بو كردوون. جا بلي بزائم داخوازيه كه بو كاميانه؟' غه تريف گوتئ: 'بو لاويكه به ناوي عوتبه ي كوري جيناني كوري مونزير.' كچه گوتئ: 'بيستومه ئه م لاوه به لئني خوي ده باته سه ر و ده ست بDATE هه ر كاريك، تا كوتايي به دواوه ي ده بئ.' غه تريف گوتئ: 'سوئندم خواردووه قه تت نادم به و، چونكه هه نديك له باس و خواسي تو م پئ گه يشتووه ته وه.' رپا گوتئ: 'شتئ وا پرووي نه داوه. به لام من سوئندم خواردووه كه وه لامئ نه شياو نه ده مه وه به ئه نسا ر. جا توش به جواني جوا بيان كه.' غه تريف گوتئ: 'جا چزن جوا بيان كه م؟' رپا گوتئ: 'ماره ييه كه يان ئه وه نده له سه ر زياد بكه كه له م داوايه پاشگه ز بيئه وه.' غه تريف گوتئ: 'ئه ي ئافه رين.'

" خيزا چوه ده ره وه و گوتئ: 'كچه كه م وه لامئ داواكه تاني داوه، به لام ماره ييي خوي

^۱. ئه و ميسره عه ده قاوده ق له تاريخ و رووني ماموستا هينيشدا هاتووه. (وه رگيز)

دهوئ. ئىستا بلين كى مارهبييه كه دها؟' من گوتم: 'من دهيدهم.' غه تريف گوتى: 'هه زار ده سته ندى زيړى سوور و پينچ هه زار دره مى دواى كوچ و سه د كوا له قوماشى يه مهنى و پينچ قوتو و عه نبرم وهك شيربايى.' گوتم: 'گوتم نه گهر نه وانه تان دهينى رازى دهين؟' غه تريف گوتى: 'رازى دهيم.' له جيوه كابرايه كم نارد هوه بۇ مه دينه ي مونه و وهره و هه موو نه و ماله ي له نه ستم گرتبوو، هيناي، نه و جار مالات و شتمان سه ر بېرى و خه لكينكى زورمان بانگ كردن و ناهنگ و شاييمان گيړا. هه تا چل رۇژ به و جوړه له وئ ماینه وه. نه و جار غه تريف گوتى: 'نه گهر پيتان خوشه، بووكى بگوازنه وه و برون.'

بووكيمان خسته كه ژاويه كه وه، غه تريفش سى و شترى گيازي دانسقه و گرانبايى له گهل بار كرد. مالاواييمان لى كرد و به ره و مه دينه گه راپنه وه. تا وا بوو، نه و نه دهمان نه مابوو بگينه وه مه دينه كه چته هه ليا نكوتايه سه رمان. عوتبه هيرشى بۇ بردن و جهند پياويكى لى كوشتن و گه راوه و برينى سه ختى تى ببوو. ئيمه داواى يارمه تيمان له خه لكى نه و ناوچه يه كرد و نه وان چته كانيان لى دوور خستينه وه، به لام عوتبه به هوى كارى گه رى برينه كانيبه وه مرد. ئيمه له تاوانى ده ستمان كرد به هات و هاوار. كچه كه دهنگى ئيمه ي بيسست، له كه ژاوه كه دابه زى و ده ستى كرد به شين و رۇرۇيه كى ئاورى له دل به ر دها و ئه م دوو به يته ي خوئينده وه:

برينى قوولى كوچت جه رگى كون كردم
 دالى مه رگى بينه زه جووته كه ي بردم
 كوا تازه من ده ژيم بى تو له م دونيايه
 خور كه ناوا بوو ناگه رپته وه دوايه

" دواي قيزه يه كى لى هه سستا و گيانى ده رچوو. ئيدى گوړپيكمان بۇ هه لكه نندن و هه ردوو كيانمان له گوړپيكا پيكيه وه ناشتن. نه و جار من گه رامه وه نيو هۇزه كه م حهوت سال له گه ليا نندا مامه وه. پاشان نيازى حيجازم كرد و چومه مه دينه ي مونه و وهره و به خۇم گوت: 'با بچم سه ريكي گوړى عوتبه و ده زگيرانه كه ي بدهم.' كه چومه سه ر گوړه كه يان، داريكى به رزم دى كه گه لاي سوور و زهرد و سه وزى هه بوو. له خه لكى نه و شوينتم پرسى: 'ئه م داره ناوى چييه؟' گوتيان: 'ناوى دارى بووك و زاوايه.' نه و جار شه و و رۇژيك له وئ مامه وه. دوايى گه رامه وه و نه وه گه رانه وه ي دوا جارم بوو.'

جيروكى هيندى كچى نوعمان

"هه روه ها ده گيړنه وه كه هيندى كچى نوعمان جوانترين ئا فره تى سه رده مى خوى بوو.

حهجاج ناوبانگی جوانی و دهلالیه‌که‌ی ده‌بیستیت. خوازینی کرد و مالیکی زوری بۆ نارد. هینای و دوسه‌د هزار درمی کرده ماره‌بییه‌که‌ی و ماوه‌که‌ی زور له‌گه‌لیدا ژیا. پوژیک له پوژان به‌سهدا چوو، سه‌یری کرد له‌به‌ردهم ئاوینه‌دا ئەم شیعره ده‌خوینیته‌وه:

من ده‌لنی ماینی که_____یلم خاوه‌ن توره‌مه‌ی ره‌سه‌ن
میزدم _____په و له‌نده‌هۆره یه‌ستریکی ناره‌سه‌ن
ئه‌گه‌ر جـوانوو ماینمان بئ وه‌ک خۆم شووش و له‌بار ده‌بئ
بیتوو جوانوو ئەسه‌پمان بئ ریک وه‌ک ئەو خنج و خوار ده‌بئ

”که حه‌جاج ئەوه‌ی بیست، بریاری دا ته‌لاقی بدا و چوو بۆ لای عه‌بدوللای تاهیر تا بینیریته لای و هه‌والی ته‌لاقدانی بئ بگه‌یه‌نئ. عه‌بدوللا چوو کئ هیند و گوتی: ‘حه‌جاج ده‌یه‌وئ ته‌لاقت بدا. جا منی کردووته بریکاری خۆی و ئەو دوسه‌د هزار دره‌م زیره‌ش ماره‌بیته، ئەوه‌تا پیمه و ئاماده‌یه.‘ هیند گوتی: ‘کاک عه‌بدوللا، ده‌میکه له‌گه‌لیدا ده‌ژیم، به‌خودا قه‌تم خوشی لئ نه‌دیوه. جا ئەگه‌ر ئیستا جیا ده‌بینه‌وه، په‌شیمان نابمه‌وه و ئەو دوسه‌د هزار دره‌مه‌ش مزگینی بئ بۆ تو وا ئەو هه‌واله خوشه‌ت له‌و سه‌قه‌فیه پیسه‌وه بۆ هیناوم.‘ دوايه هه‌والی هیند و جوانی و خوینشیرینییه‌که‌ی به‌گویی عه‌بدولمه‌لیکی کوری مه‌روان گه‌یشه‌وه و ناردیه خوازینی.”

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئەوشه‌ویش کوتایی بئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که نهوی شهزاده و هشتا و دووم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! عه بدولمه لیک ناریدییه خوازبینی هیند. هیند نامه یه کی بو خهلیفه نووسی که تیندا پاش سپاس و ستایشی پهروهردگار و سلالات له دیداری موحه ممه د، نووسیووی: 'سه گئی له و قاپه دا شتی خواردوه.' که خهلیفه نامه که ی هیندی خوینده وه، پیکه نی و بۆی نووسی: 'پیفه مبه ر سلای خودای لی بی فرموویه تی: 'نه گه ر سه گیک له قاپی هه رکه سیکتاندا شتی خوارد، با هه وت که ره ت بیشواته وه.' که هیند چاوی به نامه که ی خهلیفه که وت، نه ی توانی سه ره پینچی بکا. نامه یه کی بو نووسی که تیندا پاش سپاس و ستایشی پهروهردگار نووسیووی: 'جه نابی خهلیفه، بزانه من خومت لی ماره ناکه م هه تا هه جاج به پنی په تی و به هه مان که وای ده سه لاتداریه که یه وه که ژاوه که ی من تا شاری تو به وای خۆیدا رانه کیشیت.' که عه بدولمه لیک نامه که ی خوینده وه، قاقای لی کیشا، که سینی نار د و له هه جاجی راسپارد نه و کاره بکا.

"که هه جاج نامه که ی خهلیفه ی خوینده وه، نه ی توانی سه ره پینچی بکا. نه و جار که سینی نارده لای هیند تا وه کو ئاماده بی. هیند که ژاوه یه کی رازانده وه. هه جاج له گه ل خزمه تکاره کانیدا چونه به رده رگه ی هیند. که هیند له که ژاوه که دا دانیشت، که نیز و خزمه تکاره کانی له راست و چه پیه وه لای خۆیانه وه سوار بوون. هه جاجیش په یدا بوو، پینلای داکه ند و هه و ساری وشتره که ی گرت و رایکیشا. هیندیش گالته ی پی ده کرد و پنی پیده که نی و که نیزه کانیش له گه لی پیده که نین. نه و جار هیند به که نیزیکی گوت که په رده ی که ژاوه که لا ده. که نیزه په رده ی لا دا. هیند چاوی به چاوی هه جاج که وت و پیکه نی. هه جاج نه م شیعره ی خوینده وه:

په کـــــــــــــــــم به بوونی تو نه که وتوه
وا نـــــــــــــــــه زانی دل کۆستی که وتوه
هینده م ئازار دای شه و تا به یانی
قه ت پی ناکه نی، به خۆت بزانی

"هیند به م شیعره وه لای داره و گوتی:

هه رچه نده چیشتم تالی و مـــــــــــــــــه ی نه تی
دل بوو گیرۆده ی داوی نـــــــــــــــــه گبه تی
سپاس بو خـــــــــــــــــودا وا کۆتایی هات
شه و بۆی، بۆژی گه ش وا له که ل ده رها ت

"هیند به ردهوام پتی پتدهکهنی و گالتهی بن دهکرد تا گه یشتنه شاری خلیفه. نه و جار هیند دیناریکی بهر داوه سهر زهوی و به هه جاجی گوت: 'هوی وشتره وان، دره میکم لی کهوت، بیدۆزه وه و بمده وه.' هه جاج سهیری زهویی کرد، دیناریکی دی و گوتی: 'خاتوون، نه مه دیناره؟' هیند گوتی: 'نه وه لا، دره مه.' هه جاج گوتی: 'نه وه تا دیناره.' هیند گوتی: 'سو پاس بۆ نه و خودایه ی دره مه که می کرد به دینار.' هه جاج تازه له قسه که ی حالی بوو، تریق بووه وه و سهری داخست. نهوی گه یانده کۆشکی خلیفه. هیند لای خلیفه پینگه یه کی به رزی پهیدا کرد."

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه وشه ویش کوتایی بن هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که شهوی شهشسه و ههشتا و سیهه هاتهوه

بهسهههاتی خوزهیمه

گوتی: "خاوهنشکوا! له سههدهمی سهولهیمانی کوری عهبدولمهلیکدا له هوزی بهنی شهسهدا پیاویک به ناوی خوزهیمه ههبوو که زور دهستودلباز و به دهست خهلهکوه بوو. هههمیشه له سهختی و نههامتیدا بوو تا رۆژیک لینی قهوما و توشی دهستهنگی بوو. نهوجار ئاتاجی نهو کهسهانه بوو که رۆژی خۆی یارمهتی دابوون. وا بوو نهوان پرویان گرژ کرد و ئاوریان لئ نهداوه. ناچار گهراوه چوهوه مالی و به خیزانی که ئاموزاشی بوو گوت: 'ئاموزا، وا دیاره کهس به کارم نایا. تازه له ژووری دادهنیشم و له مالی ناچمه دهری تا له برسان دهمرم.' ئیدی دهههگی مالی داخست و بهوهنده قایل بوو که له مالهکهیدا بووی. ورده ورده وای لئ هتا نهو نهخته پاشه کهوتهشی تهواو بوو. تهواو پهکیان کهوت. عهکههمههی کورپی فهییازی رهبعی نهوی دهناسی. رۆژیکیان له کورپی نهودا باسی خوزهیمههی کورپی بۆشر کرا. عهکههمه ههوالی نهوی له ههتهشییان پرسی، گوتیان: 'وهلا قوربان حالی نهوهنده خراپه له باس نایه. ئیستا دهههگی لهسهه خۆی داخستوه و خزاوته کونجی مالهوه.' عهکههمه گوتی: 'نهوه له بهر دلواویی زور ئاواپی زور ئاواپی لئ هاتوه که شهو داها، عهکههمه چوارهزار دیناری زبیری سووری کرته کیسههک و به مهیتهههکهی گوت که نهسههکهی بۆ ئاماده بکا. که نهسپیان زین کرد، سوار بوو و کیسهکهی دایه دهست یهکیک له کویلهکانی و به دزیی ههمووانهوه وهدهر کهوت. چوه ههتا کهیشه مالی خوزهیمه. کیسهکهی له کویلهکه وههگرت و نهوی ناردهوه مالی. به تنیا چوه له دهههکهی دا. خوزهیمه هات دهههگی کردهوه و، عهکههمه کیسهکهی داین و گوتی: 'نهم زیرانه بۆ خۆت خههه که.' که خوزهیمه کیسهکهی وههگرت، ههستی کرد قورسه. به دهستیکی کیسهکهی هههگرت و به دهستهکهی دیکههی ههوساری نهسههکهی گرت و گوتی: 'به قوربانت بم، تو کینی؟' عهکههمه گوتی: 'من بویه به تنیا هاتووم تاوهکروه نهناسی.' خوزهیمه گوتی: 'ههتا خۆتم پین نهناسینی، ههوساری نهسههکهت بهر نادهم.' عهکههمه گوتی: 'من قهههبووکه رهوهی چاکهی بهخشندهکانم. دهستگیروی دهسگیرویانم.' خوزهیمه گوتی: 'ئنی، چی تر؟'

"عهکههمه لهوه زیاتری نهگوت و گهراوه. خوزهیمهش کیسهی برده ژوورهوه و چوهه کن ئاموزاکهی و مژدهی کرانهوهی دهرووی خیزی داین و گوتی: 'نهگهه نهه ههمووی درهه بئ، زور زوره. دا ههسته چراکه داگیرسینه.' ژنه گوتی: 'نازانم له کوییه.' خوزهیمه دهستی بهسههدا هیتان و ههستی به زبیربوونهکیان کرد، بهلام بروای نهدهکرد که زبیریش

بن.

”ئینجا عەكرەمە گەراوە مالى و دیتی ژنەكەى بەدوايدا گەراوە، ئاگای لى بووه سوار بووه و گومانی خرابی لى كرد. كه ژنەكەى دیدتی، گوتی: ’میری ولات به نیوهشەو ناچیتە دەرەوه مەگەر بۆ لای ژنیک، كەنیزیک!‘ عەكرەمە گوتی: ’خودا دەزانی كه من بۆ هیچ كام لەمانە نەچووم كه تۆ بیرى لى دەكەیهوه.‘ ژنەكەى گوتی: ’دەى پىم بلێ بەو نیوهشەوه بۆ كوێ چووی؟‘ عەكرەمە گوتی: ’من بۆیه بەو نیوهشەوه چوومهتە دەرەوه، تا كەس به كارەكم نەزانی.‘ ژنەكەى گوتی: ’هەر دەبێ من بزەنم.‘ عەكرەمە گوتی: ’ئەگەر بپۆشى، پیت دەلێم.‘ ژنە گوتی: ’باشە، دەپۆشم.‘ ئیدی عەكرەمە باسەكەى بۆ گێراوه و گوتی: ’ئەگەر دەتەوێ، سویندت بۆ دەخۆم.‘ ژنە گوتی: ’نا، نا، دلم دامركایهوه. و باوەرت پى دەكم.‘

”جا كه پۆژ بووهوه، خوزەیمە قەرزەكانى دانەوه و بارى خۆى هەستاندەوه و به نیازی سەردانى سولهیمانى كۆرى عەبدولمەلیك وەرێ كەوت. لەو سەردەمەدا سولهیمان له فەلەستین بوو. كه گەیشته بەردەرگەكەى، مۆلەتى له دەرگاوان خواست. دەرگاوان چووه ژوورەوه و داواى مۆلەتى بۆ كرد، سولهیمان مۆلەتى دا.كه خوزەیمە له بەردەم خەلیفەدا ئاماده بوو، سلاوى كرد. سولهیمان گوتی: ’ئەرى خوزەیمە، ئەوه بۆ بەینیکە دیار نی سەرمان بەهەى؟‘ خوزەیمە گوتی: ’قوربان لەبەر گێرگرفتى زۆرى خۆم بوو. دەنا له خزمەتت دام.‘ خەلیفە گوتی: ’ئەى بۆچى نەهاتییه لای من و چى وای لى كردى كه نەیهى؟‘ خوزەیمە گوتی: ’قوربان، له توانامدا نەبوو.‘ خەلیفە گوتی: ’ئەى ئیستا چۆن هاتووی؟‘ خوزەیمە باسەكەى بۆ گێراوه. خەلیفە گوتی: ’ئەى ئەو پیاوه دەناسى؟‘ خوزەیمە گوتی: ’نە به خودا، خەلیفە. بەس ئەو پیاویكى گەرە و سەنگین بوو و لەم قەسەیه زیاتر، هیچى ترم لى نەبیبست كه گوتی: ‘من قەرەبووكەرەوه چاكەى بەخشندەكانم.‘ سولهیمان ناخى هەلكیشا و گوتی: ’ئەگەر دەمانناسى، هەر ئیستا پاداشى پیاوهتییهكە بێمان دەداوه.‘ دواى ئەوه خەلیفە خوزەیمەى كرده كار بە دەستی جەزیره كه له شوینی عەكرەمەى فەببازدا دابنیشنى. خوزەیمە بەرەو جەزیره چوو، كه نيزیک بووهوه، عەكرەمە هاته دەرە و پیشوازیی لى كرد و خەلكى جەزیرهش سەردانیان كرد و سلاو و چاك و خۆشییان لەگەل كردن و لەگەلیان رۆیشتن تا چوونه نیو شارەوه. خوزەیمە چوو له كوشكى میرى دابەزى و داواى حیساب و كیتابى له عەكرەمەى وەزیر كرد.‘ كه حیسابەكەیان دی، سامانیكى گەلیك زۆر له ئەسكۆى عەكرەمە بوو. خوزەیمە داواى كرد. عەكرەمە گوتی: ’هیچم له دەستدا نییه.‘ خوزەیمە گوتی: ’دەى مادام وایه، دەبێ له مال و سامانى خۆت بیدهى.‘ عەكرەمە گوتی: ’هیچ مال و سامانیشم نییه. هەرچیت پى خۆشه، بیکه.‘ خوزەیمە فەرمانى دا كه عەكرەمە بەند بكەن.”

ليره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەوشه ویش کوتایی پین هات و شههرزاد دریتزهی
چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکه دیکه.

که شهوی شهسهد و ههشتا و چوارهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! که عهکره مه یان خسته بهندهوه، خوزهیمه که سئیکی نارده لای داوای سامانه که ی لئ بکا. عهکره مه گوتی: 'من ئه و که سه م که مال و سامان ده که مه قه لغانی ئابروو. هه رچیتان له دهست دئ، بیکه ن.' خوزهیمه فه رمانی دا کوت و زنجیری له دهست و پئ که ن. عهکره مه مانگیک پتریش به و حاله له زیندانا ماوه. وای لئ هات زور ناره حهت بوو. ژنه که ی بیستییه وه چه ند ناره حه ته. زۆری خه م بوو. که نیزیکی پیتۆل و زرنکی هه بوو، بانگی کرد و پئی گوت: 'هه ر ئیستا که بچۆ بهر ده رگی میر خوزهیمه و بلئ کاریکی گرینگم به میره. ئه گه ر که سئیک لئی پرسی چیه، بلئ به میر خوزهیمه نه بی، به که سی دیکه ی نالیم. ئه و جار میر داوات ده کا. که رینان دای بچییه ژووری، داوا بکه ده ورتان چۆل که ن. که دو به دوو مانه وه، پئی بلئ ئه مه پاداشی قه ره بوو که ره وه ی چاکه ی به خشنده کان نه بوو که بیخه یته بهنده وه و کوت و زنجیری که یته. 'که نیزه ریک ئه وه ی پئ گوت که خانمه که ی پئی گوتبوو. که خوزهیمه قسه که ی ئه وه ی بیست، به سه ری خۆیدا دا و فه رمانی دا ئه سه پی بۆ زین که ن و گه وه گه وه ره کانی شاری بانگ کرد و له گه ل ئه وانداندا به ره و زیندان چوو و ده رگی زیندانی کرده وه. خوزهیمه له گه ل ئاماده بوانداندا چوونه زیندانه وه، عهکره مه به ره نگیکی هه لپرزکاو و که نه فتییه وه دانیشتبوو. که عهکره مه چاوی به خوزهیمه که وت، سه ری داخست. خوزهیمه چوو په شه وه و سه ری ماچ کرد. عهکره مه سه ری هه لپری و گوتی: 'ئه وه چی بووه؟' خوزهیمه گوتی: 'کرده وه ی چاکه ی تو و پاداشی ناره وای من!' عهکره مه گوتی: 'خودا له من و توش خۆش بی.' خوزهیمه فه رمانی به وه ردیان دا کوت و زنجیره کانی له دهست و پئی عهکره مه بکه نه وه و گوتی: 'بیانکه نه دهست و پئی من.' عهکره مه گوتی: 'مه به ستت چیه؟' خوزهیمه گوتی: 'مه به ستتم ئه وه یه ئه وم له گه ل بکه ی که من له گه لتم کرد.' عهکره مه گوتی: 'هه سته به خودا قهت شتی وا نابئ.' ئاخیری پیکه وه گه رانه وه تا گه یشتنه مالی خوزهیمه. عهکره مه مالاوایی لئ کرد و ویستی بگه رپته وه، خوزهیمه نه یه یشتت. گوتی: 'ده بی ده ستیک به خۆتدا بیته جا برۆیه وه. به راستی من له خۆت زیاتر شه رمه نده ی خیزانتتم و قهت ناهیلیم ئاوا برۆیه وه.'

"ئه و جار خوزهیمه فه رمانی دا بچنه گه رماوه وه و خۆی له خزمه تی عهکره مه دا بوو. که له گه رماو هاتنه ده ره وه، جل و به رگیکی شکۆمه ندانه ی کرده به ری و سواری ئه سه پی کرد و مالیکی زۆری داین و خۆشی له گه لیدا به ره و مالی عهکره مه وه پئ که وتن. داوای لیبوردنی له ژنه که ی کرد. ئه ویش لئی خۆش بوو. ئه و جار خوزهیمه داوای له عهکره مه کرد که پیکه وه بچن بۆ لای خه لیفه سه و له یمان. عهکره مه قه بوولی کرد. وا بوو رۆژنیک پیکه وه چوون بۆ لای خه لیفه. په رده دار خه لیفه ی ئاگادار کرده وه که خوزهیمه هاتوه. سه و له یمان

پرسی: 'ئەو چۆنە خوزەیمە بەی پرسی من هاتوو؟ شتی وا نابێ، دەبی رووداویکی گەرە قەوماینی.' مۆلەتی دا بچیتە ژووری. هەر که خوزەیمە وە ژوور کەوت، بەر لەوہی سلاو بکات، خەلیفە پرسی: 'خوزەیمە، چی قەوماوہ و بۆچی هاتووی؟' خوزەیمە گوتی: 'جەنابی خەلیفە، هاتووم عەرزت بکەم کہ قەرەبوو کەرەوہی چاکەئە بەخشندانم پەیدا کردووہ. لە بیرمە زۆرت پێ خۆش بوو بزانی کێئە و بیبینی. هەر بۆیە ویستم بە دیداری ئەو دلخۆشت بکەم.' خەلیفە گوتی: 'کێئە؟' خوزەیمە گوتی: 'عەکرەمەئە فەییازە.' خەلیفە گوتی با بیته ژوورەوہ. عەکرەمە هاتە ژووری، خەلیفە پیزی لێ نا و لە نزیکی خۆیەوہ داینا و پتی گوت: 'عەکرەمە، چاکەئە تو بووہ قەرزیک لە گەردنی خوزەیمەدا. جا هەر داخووزیہکت هەبە، بیاننوسە.' عەکرەمە داخووزیہکانی نووسی. خەلیفە گورج بۆی دابین کرد و دەهەزار زێری سوور و بیست تەختە کەوا و پاتۆلی دابین، وێرایی ئەوہش کہ نووسیبووی. ئینجا میرایەتی جەزیرە و ئارمانیہی بەو سپارد و پتی گوت: 'کاری خوزەیمەش بە دەستی خۆتە. پیت خۆشە لە سەر کاری لادە و یان لە سەر کار بیہیلەوہ.' عەکرەمە گوتی: 'قوربان لە سەر کاری خۆی دەبیہیلەوہ.' ئیدی هەردووکیان پیکەوہ گەرانەوہ بۆ جەزیرە و لە سەردەمی خەلافەتی سولەیماندا نوینەری ئەو بوون.

چیرۆکی یۆنسی نووسەر

"هەر وہا دەگێرنەوہ کہ لە سەردەمی دەسەلاتی هێشامی کوری عەبدولمەلیکدا پیاویکی هەبوو بە ناوی یۆنسی نووسەر. جارێکیان لە مائی وەدەر کەوت بچیت بۆ شام. کەنیزیکی جوانیشتی لەگەل خۆی برد کہ بایی سەدەهەزار درەمی هەر جلوبەرگی گرانبایی لە بەردا و زێری پێوہ بوو. کہ لە شام نزیکی بوونەوہ، کاروانەکە لە لای کانێ و ئەستێرێک لای دا و خواردن و خواردنەوہی دەرہینا. لەو دەمەدا سواریکی فۆز و ریک و پیک بە سواری ئەسپێکی کویتەوہ و دوو کویلەئە لەگەل پەیدا بوو، سلاوی لێ کرد و گوتی: 'میوان رادەگری؟' یۆنسی گوتی: 'بەلێ، فەرموو.' ئەو لاوہ گورج دابەزی. دواي بە خێر هاتن، یۆنسی پینکیکی بۆ تی کرد و گوتی: 'ها با ماندووت بەسەیتەوہ دوايەش شتیکنان بۆ بلێ.' ئەو لاوہ لە جێوہ ئەم بەیتەئە گوت:

گولان رازاندییەوہ ولات سەد قات لە بەهەشتیش جوانتر
بیالیکمان لەو بادە ویدە هەستە ئەئە لە بیستووتیش جوانتر

"یۆنسی تەواو لە حالی خۆیدا بوو، یەک بە دواي یەکدا پینکی بۆ تی دەکرد تا لاوہکە مەست بوو و بە یۆنسی گوت: 'دەئە بە کەنیزەکەت بلێ گورانیہکمان بۆ بلێ.' یۆنسی پتی

گوت ئەوئىش ئەو دوو بەيتەى بە دەنگ بۇ گوتن:

ئەف—يىندار دەتلىنەوہ لہ نئو خرمانى گولان
خەمیان لہ بىر کردوہ و لەگەل یار چوونەتە ژوان

"ئەو لاوہ لە خۆشبیاندا ئاگای لە خۆى ئەما و پىک لە دواى پىكى فې دەکرد تا بانگى بەیانى. ئەوجار بە یۆنسى گوت: 'چتۇنە ھاتەووی بۇ ئەم شارە؟' گوتى: 'بۇ ئەوہى قەرزی خۆم بدەمەوہ و لە پەرىشانى رزگارم بىي'. 'لاوہکە گوتى: 'ئەم کەنیزە بە سى ھەزار درەم دەفروشى؟' یۆنس گوتى: 'خۇ لە بەخشندەىى خدا بىھىوا نەبووم!' لاوہکە گوتى: 'ئەى بە چل ھەزاري دەدەى یا نا؟' گوتى: 'گوتى چل ھەزار ھەر بەشى خاوەنقەرەکان دەکا و خۆم دەبىن بە دەستى بەتال بگەریمەوہ'. لاوہکە گوتى: 'بە پەنجاھەزار دەیکریم و ھەموو شتىكى توش لەسەر منە'. یۆنس گوتى: 'دەى ئەوہ پىم فروشتى'. لاوہکە گوتى: 'متمانەم پىن دەکەى کەنیزەکە لەگەل خۆم بىەم و سەبەئى پارەکەت بۇ بنىرم، یا کەنیزەکە لات بىن و کاتى پارەکەم ھىتا، ئەوئىش بىەم؟' یۆنس لەبەر مەستىيەکەى لىتى ترسا و تا رادەيەکىش لە پرودا ما و گوتى: 'ئەرى، باوہرەم پىتە. کەنیزەکە بەرە و پىرۆزت بى'. ئەوجار لاوہکە بە يەکىک لە کۆيلەکانى گوت کە کەنیزەکە سواری ئەسپەکەى بکا و بىيا. دواى خۆشى سوار بوو و مالاواى کرد. ئەوئەندەى پىن نەچوو یۆنس پەژىوان بووہ و بە بەرد لە ئەژنۆى خۆى دا. تازە زانى کە کارىكى خراپى کردوہ. بە خۆى گوت: 'ئەرى ئەوہ چ کارى بوو کردم؟ تا بەيانى ھەر وەک کاس و گىژان فکرى جۆراجۆرى بە زەيندا ھات. بەيانى زوو نوئىژى کرد و ھاورىکانى چوونە دىمەشقوہ و ئەو ھەر وەک بە دار لە سەرىت دابى، وپ و کاس دانىشتىوو و نەيدەزانى چى بکا.

"بە کورتى، ئەوئەندە دانىشت کە خۆر تىنى بۇ ھىتا و بىزاري کرد. وىستى بچىتە نئو شارى دىمەشق، بە خۆى گوت: 'ئەوہ ھاتوو من چوومە نئو شار و ئەوئىش پارەکەى ھىتا. کورہ تازە خۇ کارەکەم ھەر کردوہ با جارى چاوەرى بى بەشکوو بى'. ئىدى ھەستا چوہ لە بن سىبەرىک دانىشت. لای خۆرئاوایون تەماشای کرد ئەوہ يەکىک لەو دوو کۆيلەيەى کە لەگەل لاوہکە بوون، بەرەو ئەوى دى. بە بىينى ئەو دلى خۆش بوو. وەک گول گەشاوہ و لە بەر خۆيەوہ گوتى: 'ھەتا ئىستا لە ژياندا قەت ئەوئەندە خۆشحال نەبووم کە بە دىتنى ئەو کۆيلەيە خۆشحال بووم'. کە غولامەکە گەيشتى، گوتى: 'کاکە بىوورە، درەنگىش ھاتم، ئەرى ئەو لاوہ دەناسى کە کەنیزەکەى لىن کرىت؟' یۆنس گوتى: 'نە بە خدا نایناسم!' غولامەکە گوتى: 'ئەو وەلیدی کورپى سەھلە و جىنشىنى خەلىفەيە'. ئەسپىكىشى لەگەل خۆى ھىتابوو، گوتى: 'فەرموو سوار بە'. یۆنسى سوار کرد و پروىشتن تا گەيشتە مالىک و چوونە ژوورەوہ. کەنیزەکە کە چاوى بە یۆنس کەوت، لە بەرى ھەستا

و سلاوى لى كرد. يونس گوتى: 'كارت له گهل گوره كهت به كوئ گه شت؟' كه نيز گوتى: 'منى ليزه دانا و فەرمووى ھەر چييه كت پئويست بوو، بۆت دینن.' ماوه يەك دانیشت و كۆيله كه پەيدا بوو و گوتى: 'هسته.' يونس ههستا و له گهل غولامه كه دا چوو بۆ لای گوره كهى. ته ماشای كرد له سەر تهخت دانیشتوو. له يونسى پرسى: 'تۆ كئى؟' گوتى: 'يونسى نووسەرم.' لاوه كه گوتى: 'هزار ئافەرين بۆ تۆ. خودا دەيزانى تامەرزوى دیدارت بووم و ناوتم بيستبوو. دوينى شوو چونت لى گوزەرا؟' يونس گوتى: 'بە قوربانى بىم. وهلا خۆشم لى گوزەرا.' لاوه كه گوتى: 'پهنگه له و كارەى خۆت پەشيمان بووبیتەوه و به خۆت گوتیت كه ئەو كه نيزەم بۆ له خۆرا دا به و كورە نه دەيناسم و نه هيشتيك.' يونس گوتى: 'قوربان شتى وا مەفەرموو ئەو وهك دياريش شايانى تۆ نييه.' "

ليزەدا بوو، ماوهى چيروكى ئەوشەویش كۆتايى پى هات و شەهرزاد دريژەى چيروكه كهى هه لگرت بۆ شەويكى ديكه.

چيروكى ھاروونەپرەشىد و كىژۆلەكە

”دەگىرنەوھ پۈژىك لە رۆژان ھاروونەپرەشىد لەگەل جەعفەرى بەرمەكى وەزىرىدا بە شوپىنكىدا دەروىشت، چەند كىژىنكىان دىت، ئاويان دەدا بە خەلك. خەلىفە چو بۆ لايان و داواى ئاوى لى كردن. يەكىكان ئەو دوو بەيتەى خويندەوھ:

گەورەبى و چـــــــاكي و پاكي لەگەل ناوتدا جووتن
ئەستىرە و مانگ و ھەتاو گەشاوھى تىشكى پووتن
جوانىت باخـــــــىكە رەنگىن، چى گول بلىنى تىدىايە
شكـــــــو و رىز و گەورەبىت لە دونيا بىن ھاوتايە

”خەلىفە خوينشىرىنى و گەتولفتى خوشى ئەو كىژەى وەبەر دل كەوت.“

لېرەدا بوو، ماوھى چيروكى ئەوشەوئىش كۆتايى بىن ھات و شەھرزاد درىژەى
چيروكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

خزمه‌تت دام. که‌نیزی خۆته و به‌دیاری بۆتی ده‌نیرم. 'ئەوجار کچە‌ی س‌از کرد و رازاندییە‌وه و بردی بۆ لای خەلیفە. لینی مارە کرا و بوو بە یە‌کیک لە خۆشە‌ویستت‌ترین ژنانی خەلیفە. خەلیفە‌ش مال و سامانیکی زۆری دا بە باوکی کیزە‌کە. دوا‌ی ماو‌ه‌یە‌ک باوکی کیزە‌ مرد و کیزە‌ نە‌یزانی. کە خەلیفە بە‌ مردنە‌کە‌ی زانی، بە‌ ماتی و خە‌فە‌تبارییە‌وه چوو‌ه ک‌ن ژنە‌کە‌ی. کە ژنە‌کە‌ی خە‌م و خە‌فە‌تی خەلیفە‌ی دی، هە‌ستا چوو‌ه وە‌تاغە‌وه و جل‌وبەرگە‌ شکۆمە‌ندانە‌کە‌ی دا‌کە‌ند و بە‌رگی ماتە‌می پۆشی و ئە‌ژنۆ‌ی خە‌می لە باو‌ه‌ش گرت. کە هۆ‌کاری ئە‌وه‌یان لێ پرس‌سی، گوتی: 'باوک‌م مردو‌وه. 'چوون بە‌ خەلیفە‌یان گوت، هات بۆ لای و لینی پرس‌سی: 'کئ پینی گوتی؟' کیزە‌ گوتی: 'رە‌نگ‌رووی خۆت. 'خەلیفە پرس‌سی: 'باش‌ه‌ چۆن بە‌ رە‌نگ‌رووی مندا زانیت؟' کیزە‌ گوتی: 'لە‌و کاتە‌وه‌ی هاتو‌ومه‌ مالت، جگە‌ لە‌م کە‌رە‌ته، نە‌مدیبوو بە‌ ماتی و مە‌لوولی بیته‌ لام. منیش کە‌سم لە‌ باوک‌م بە‌تە‌مە‌نتر نە‌بوو. 'خەلیفە خۆشی لە‌ وردبیینیە‌کە‌ی هات و چاوی پ‌ر بوو لە‌ فرمیشک و سەرە‌خۆشی لێ کرد. کیزە‌ گوتی: 'تە‌مە‌نی خەلیفە درێژ بێ' دوا‌ی ئە‌وه‌ هەر بە‌ خە‌م و خە‌فە‌تی باوکییە‌وه دە‌یگوزەراند تا دیقی کرد.

چیرۆکی شی‌ع‌ری س‌ کچە‌کە‌

"چیرۆکیکی دیکە‌ دە‌گێرنە‌وه کە‌ شە‌ویک لە‌ شە‌وان هاروونە‌رپ‌رە‌شید رە‌شید خە‌و لە‌ چاوی تۆرا و لە‌ خە‌وگە‌کە‌ی هاتە‌ دەرئ، هەر لە‌م دیو چوو‌ه ئە‌و دیو تا پۆژ بوو‌ه‌وه. ئە‌وجار داوا‌ی ئە‌سمە‌عی کرد. کە ئە‌سمە‌عییان بانگ کرد، گوتی: 'ئە‌رئ ئە‌سمە‌عی، دە‌مه‌وی ئە‌و شتە‌ باشانە‌ی لە‌بارە‌ی ژنان و شی‌ع‌ریانە‌وه بیستووته، بۆم باس بکە‌ی. 'ئە‌سمە‌عی گوتی: 'جا شی‌ع‌ری زۆرم لە‌ ژنان بیستووه. بە‌لام جگە‌ لە‌ س‌ئ بە‌یت کە‌ لە‌ س‌ئ کچم بیستووه، ئە‌وانی دیکە‌م بە‌ دل نە‌بووه' "

لێرە‌دا بوو، ماو‌ه‌ی چیرۆکی ئە‌وشە‌ویش کۆتایی پ‌ی هات و شە‌ه‌رزاد درێژە‌ی چیرۆکە‌کە‌ی هە‌لگرت بۆ شە‌ویکی دیکە‌.

که شهوی شهسهد و ههشتا و ههوتهم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! ئەسمهعی گوتی: 'عەرزەم کردی شیعری زۆرم لە ژنان بیستوو. جگە لە سێ بەیت کە لە سێ کچم بیست، ئەوانی دیم بە دل نەبوو. 'خەلیفە گوتی: 'دەوی باسی ئەو سێ کچانم بۆ بکە. 'ئەسمهعی گوتی: 'قوربان، سالیکیان لە بەسەرە بووم، گەرمایەکی سەیر بوو. لە شوینیک دەگەڕام تیندا بەسەیمهوه پیم کەوتە شوینیکی خوش کە تازە مالداری بوو، ئاوپرژین کرابوو. سەکۆیهکی لێ بوو کە چوو چی کرابوو. دەورووبەری دەتگوت بەههشته ئەوهنده خوش بوو. بۆن و بەرامهیهکی دلبروینی دەهات. من کە شوینیکی ئاوا بە ئاوات دەخواست لە سەر تەختە کە دانیشتم. ویستم بخەوم، دەنگی ناسکی کچیکم هاتە گویی کە گوتی: 'خوشکینه، ئیمە هەر وا بۆ خوشی کۆ بووینەتەوه. وەرن سەسەد دینار دانین و هەركاممان شیعریک بلی. شیعری هەركاممان خوشتر و جوانتر بوو، سەسەد دینارە کە بۆ ئەو بێ. 'کچەکانی دیکە گوتیان باشە. ئەوجار کچە گەرەکیان ئەو بەیتە ی گوت:

لە خەوندا هاتە—بووه لام لاویکی قوز و تاقانە
خۆزگە هەر بە راستی دیبام ئەو خورته لە لام میوانە

" 'کچە نینوجییه کەش، ئەو بەیتە ی گوت:

لە خەونیشدا خوشە ویستم دلی هەر بۆ من لێ دەدا
دلەم هەر بەوهنده خ—ۆشە جیم کردووتهوه لە دلیدا

" 'ئینجا کچە چکۆله کەش ئەو بەیتە ی گوت:

پوح و گ—یانی من فیدای ئەو خورته قوز و بۆنخۆشە بێ
کە وا راکەر و پینخەفم ئیستاش بۆنی ئەوی لێ دی

" 'لە دلی خۆمدا گوتم: 'ئەو کچانە کە ئاوا وێژەوانی چاکن ئەگەر جوانیش بێ ئیدی مەحشەر دەبێ. ئەوجار لە سەر سەکۆکە هاتمە خوارێ و ویستم بپۆم کە دەرگە کراوه و کەنیزیک بانگی کرد و گوتی: 'خالە مەرۆ، دانیشە. 'منیش دیسان چومەوه سەر تەختە کە و دانیشتم. کاغەزێکی بۆ هێنام کە بە دەست و خەتیکی تا بلیی جوان نووسرابوو: 'خالە، ئەو سیانە مان خوشکین. لەسەر سەسەد دینار گەرەمان کردوو کە هەریهکە ی شیعریکی

”ئەسمەى گىزاويىيە تەوہ: ‘كە شىئەرەكەم نووسى، كاغەزەكەم دا بە كچەكە و كچە كەراوہ بۇ دىوہكەى خۇيان. وا بوو لەپەر دىوہكە پەر بوو لە دەنگى گۇرانى و سەما و جۇش و خرۇش. لە دلى خۇمدا گوتم: ‘ئىدى بۇ ئەوہ نابىن بىئىمەوہ.‘ لەسەر تەختەكە چوومە خوارى و ويستم بگەرئىمەوہ. لە ناكاو كچە بانگى كرد: ‘ئەسمەى، دانىشە!‘ گوتم: ‘كى گوتى من ئەسمەىم؟!‘ گوتى: ‘گەرەم، ئەگەر بە پراوالتىش نەتاسىن، خۇ بە شىئەرەكە تدا دەتاسىنەوہ.‘

” دانىشتەوہ. دەرگە كراوہ و كەنيزى يەكەم بە كەشەفنىك ميوہ و شىرېنىيەوہ هات. شىرېنى و ميوہم خوارد و دەستخۇشىم لى كرد. گەرەكەم بوو بگەرئىمەوہ، ديسان كچە بانگى كردم: ‘ئەسمەى، دانىشە.‘ ئاورىكم لى داوہ. وام زانى مانگى چواردە لەژىر هەورى رەشە دەرگەوت. كىسەيەكى بۇ هاويشتەم كە سىسەد دىنارى زىرى سوورى تىدا بوو و گوتى: ‘ئەوہ ديارىيەم پىشكەشت بى.‘

” خەلىفە پرسى: ‘بۇچى شىئەرى كچە بچووكە كىانت پەسند كرد؟‘ ئەسمەى گوتى: ‘قوربان گيان، خودا عومرت درىژ كا! كچە گەرەكە گوتبووى كە خۇزگە جارنىكىش بە راستى ميوانم بى، نەك هەر بە خەون. جا ئەوہ هيو و ئارەزووہ، رەنگە شتى وا بىن و رەنگىشە نەبىن. كچە ناوہنجىيەكەش هەر باسى خەون و خەيالىك دەكات، بەلام كچە بچووكەكە لە شىئەرەكەيدا دەلەت كە لەگەل واشتاكەيدا خزاوئەتە پىخەفنىكەوہ و بۇنى خۇشى هەلمزىوہ و خۇى قوربانى كردوہ، جا كەس خۇى قوربانى كەسى دىكە ناكا ئەگەر لە گيانى شىرېنتەر نەبىن.‘ خەلىفە گوتى: ‘ئەى ئافەرىن، ئەسمەى.‘ ئىدى دەستخۇشانە سىسەد دىنارى داىە.

جىرۇكى هاونشىنى شەيتان لەگەل ئىبراھىمى مووسلىدا

” دەگىرنەوہ كە ئەبوونىسحاق ئىبراھىمى مووسلى گىزاويىيە تەوہ كە: ‘داوام لە هاروونەرپەشىد كرد رۇژىك مۇلەتم بدا كە لەگەل هاورپى و دۇستاندا تەنيا رايبويرم. خەلىفە بۇ رۇژى شەممە مۇلەتى دامى. چوومەوہ مالى و خۇراك و خواردنەوہ و هەر چىيەك پىئويست بوو، ئامادەم كرد. بە پاسەوانەكانم گوت كە دەرگە داخەن و نەھىلن كەس بىتە لام. وا بوو لە جەنگەيەكدا كە من لە نىو ژناندا دانىشتبووم، شىخىكى بەشكۇ و سەنگىن لىم وە ژورر كەوت. كەوا و پاتولى سىچى لە بەردا، بىرنجۇكىك بەسەرەوہ و گۇچانىكى دەسك زىوئىشى بە دەستەوہ بوو. بۇنى عەتر و گولوى رۇژە رىيەك دەروئىشت. كە چاوم بىنى كەوت زۇرم رىق هەستا و بىرپارمدا لە دەگەوانەكە بدەم. تازە چ نەدەكرا شىخ هات و سلوى كرد. منىش سلاوہكەىم ستاندهوہ و فەرمووم كرد دانىشى. شىخ دانىشت و باسى

بەسەرھاتی عەرەبانی کرد و زۆریەک لە شیعەرەکانی خویندەنەوێ تا وا بوو توورەبیەکەم نیشتەوێ و گۆتم رەنگە گەرەبی ئەویان بۆ دەرکەوتی بۆیە بە ئانقەست رێیان داوێ بیتە ژوورەوێ تا کۆرەکەم بپازینیتەوێ. ئەوجار لە شێخ پرسی: 'هەزرت لە چ خواردنیکە بۆ بینن؟' گۆتی: 'پنویستم بە خواردن نییە.' گۆتم: 'ئەئە لەگەڵ مەیدا چۆنی؟' گۆتی: 'ئەوێان خۆت دەزانن.' ئیدی من پینیکم نۆشی و پینیکیشم دا بەو. ئەوجار پتی گۆتم: 'ئەئە ئەبوئیسحاق، تاقەتت هەبە گۆرانییەکم بۆ بلی تا شتیک لە هونەرەکت ببیستم؟' بە قسەکەئە توورە بووم. بەلام دواوە وەسەر خۆم نەهیتا و عودەکەم بە دەستەوێ گرت، تەواوی ئەو مایانەئە دەمزانی ژەندم و گۆرانیم گۆت. ئەوجار گۆتی: 'ئەئە ئافەرین، ئەبوئیسحاق.' دیسان بەو قسەئەئە تیک چووم. چونکە لەگەڵ ئەوئەئە بەبێ پرس هاتووەتە ژوورەوێ، سووک و ئاسان بە ناوی خۆشمەوێ دەیدواندم؟! دواوی پتی گۆتم: 'ئەگەر تاقەتت هەبە چەند گۆرانی دیکەشم بۆ بلی با خەلاتت بکەم؟' عوودم هەلگرت و گۆرانیم گۆت و هەموو مەقامەکانم بۆ گۆت، هەر لەبەر ئەوئەئە گۆتبووی پاداشت دەکەم.' "

لێرەدا بوو، ماوئەئە چیرۆکی ئەوشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژئەئە چیرۆکەکەئە هەلگرت بۆ شەوئەئەئە دیکە.

كە شەۋى شەشسەد و ھەشتا و ھەشتەم ھاتەۋە

گوتى: "خاۋەنشكۆ! ئەمن گۆرانىم بۇ گوت و ئەۋىش كەيفى ساز بو، گوتى: ئەى ئافەرىن. ئەۋجار گوتى: 'پىم دەدەى منىش گۆرانى بلىم؟' گوتم: 'تكاىە فەرموو، بە ئارەزوۋى خۆت بىلى.' بەلام بە ساۋىلكە و كەمئاۋەزم زانى كە دەيويست لاي مندا گۆرانى بلى. دەستى دا عوودەكە و تالەكانى توند كردهۋە و دەستى پىن كرد. خودا دەيزانى وام زانى عوودەكە وە زمان ھاتوۋە. ھىندە جوان ھىتابوۋىپە گۆ. ئەۋجار شىخ بە گۆرانى ئەو بەيتانەى خويندەنەۋە:

مەيگىر ۋەرە لام دەخىلم ۋە فرىام كەۋە
مەلى پروحم وا دەفرى دەركەم لى بگەۋە
قاقرستانە ئەۋكەم بۇ بىدەى دەستى تو
خىل بوون چاۋانى عاشقم ئاۋرپ لى بدەۋە
ھىز و گور و تىن و تاوم بە دەستى تۋىە
دەستىم بگرە رزگارم كە بمبوۋىنەۋە

"قەسەم بە خودا وام زانى بۇ ھۆى گۆرانىيەكەيەۋە دەر و دىۋار كەۋتتە ھەلھەلە ئ
سەما و دەنگە خۆش و بەسۆزەكەى سەرسامى كردم و قسەم بۇ نەدەھات. ئەۋجار ئەو
بەيتانەشى خويندەنەۋە:

توزوخىم ۋولى دەركى يارم بۆم شىنەى بەيانىيە
بەۋ مەرجهى چاۋىم لى دىار بىن ناخۇشى ماناى نىيە
كەكرە ھەن گويىنە لەگەل يار شىرىنى بى ئابروۋە
نامەۋى جەننەتىش بى ئەۋ، چۆلە جىنى وام بۇ چىيە
ماچى لىۋانى لە بىدەى مەن كارى پەسنى زار نىيە
ھەركەسى جارى بىيىنى، بەسەم دەردى كارىيە

"ئىنجا مەقامىكى دىكەى گوت و ئەۋ بەيتانەى تىدا خويندەنەۋە:

ھەرچەندە راۋ، ھىزى بازوو و تىرەنگىۋى چاكى دەۋى
بەلام گىانە تىز بەۋ چاۋ و برزۆلەۋە ھىچت ناۋى
مالى كەۋانى چاۋانت بۇ تىر خستىن ھىند لە سەر پىن

ئەگەر نىچىر ھەزارى — شى بن يەكى دەرنانچن دەپتېكرين
نىگەرانى شى — پىش مەبە، تۇ زۆر خوينشىرىنى كالى
قزى لولت — لالو كەو، لە دەست و پىيان دەھالى

” دوابى بە منى گوت: ’ئىبراھىم، ئەو ئاوازەى بىستت، لە بەرى بگە و فىزى كەنيزەكانتى بگە. ’ گوتم: ’ئاوازەكەم بۆ دووپات كەو. ’ گوتى: ’پىويست بە دووپاتكردەنەو ناك. ’ ئىدى لە بەر چاوم ون بوو. پەشۇكام و شىرەكەم ھەلگرت و بەرەو دەرگە پام كرد. تەماشام كرد دەرگەكە داخراو. بە كەنيزەكانم گوت: ’چىتان بىست؟ ’ گوتيان: ’ئاوازيكمان بىست خۇشتر لە ھەرچى ئاوازە. ’ من سەرم سەور ما و بەرەو دەرگەى شتەو پام كرد. ئەوئىش داخراوو. لە پاسەوانەكانم پرسى ئەرى شىخ چى لى ھات. گوتيان: ’كام شىخ؟ ھەللا ئەو رۆز كەس لەو دەرگەو نەھاتووتە ژوورئ! ’ گەرەمەو و بىرم لە كارى ئەو دەرگەو كە لە پىر دەنگىك لە قوژبىنىكى مالەكەو ھات و گوتى: ’ھۆى ئەبوئىسحاق، مەترسە، من ئىبلىس بووم كە بوومە ھاوشىنت. ’

” دوابى سوار بووم و چووم بۆ لای خەلىفە و باسەكەم بۆ گىراو. گوتى: ’ئادەى ئەبوئىسحاق، ئەو ئاوازەى لەو فىزىبووى، بىلى. ’ عوودم ھەلگرت و ژەندم و ئاوازم كوتەو. خەلىفە كەوتە ھالى خۆى و گوتى: ’ئەو شىخە بە خۇشحالكردىنى تۇ، ئىمەشى خۇشحال كرد. ’ ئەوجار دەستخۇشانەى دامى و گەرەمەو. ’

چىرۆكى عاشقى بىبەش

” مەسرورى رەنجەر گىراو پەتەو كە شەويكىان ھارونە رپرەشىد خەوى زرا و پىنى گوتم: ’ مەسرور، كام لە شاعىرەكان لە بەردەگەيە؟ ’ ھەستام چوومە دەرەو، تەماشام كرد جەمىلى كورپى موعەممەرى عوزرا لە دالان بوو. پىم گوت: ’ ھەرە خەلىفە كارى پىتە. ’ كورج لەگەلم ھات بۆ لای خەلىفە. خەلىفە مۆلەتى دانىشتتى دا و پىنى گوت: ’ دەى جەمىل، قسەيەك، نوكتەيەك، شتىكى خۇشت لە زەيندایە؟ ’ گوتى: ’ خەلىفە گەرەم، لەوانەى دىتومە، بۆت بگىزەمەو پىان لەوانەى بىستومە؟ ’ خەلىفە گوتى: ’ دا دەى لەوانەى دىوتە بۆم بگىزەو. ’

” جەمىل گوتى: ’ قوربان، من شىت و شەيدای كچىك ببووم و خۇشم دەويست و ھات و چۆم دەكرد. ’ ”

لنرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەوشەوئىش كوتابى پى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە..

که شهوی شهشسه د و ههشتا و نۆبهم هاتهوه

گوته: "خاوهنشكو! جه ميل گوته: 'هات وچۆيم دهکرد. دواي ماوهيهک باريان کرد بۆ شوينئیکی تر. که ماوهيهکی پي چوو هيندهم بير دهکرد، له تاواني ههجمين نه بوو. که لکه لهی وه دوا که وتی که وته ميتشکه وه. ئاخري وام لئ هات شهويک له شهوان ههستام بار و بنهم له وشتر نا، جامانه م له سهرم به ست و شیرم له که مەر دا، رېمبم هه لگرت و سواری وشتر بووم. هاتمه دهره وه و ملی پښيم گرت و رۆيشتم. شهويکیان که تاريک و نهنگوسته چاو بوو و به دهشت و دهر و ههراز و نشیو و قه دپالدا به دلئیکی پر له مهينه ته وه دهرۆيشتم و نه رهي شیر و لوورهي گورگ و دهنگی کيوي و هۆشيه کان له هه موو لايه که وه دهات. له ترسان هه ر ئه وهنده بوو گيانم دهر نه ده چوو، هه ر ناوی خودام له سهر زمان بوو و به م حاله وه دهرۆيشتم تا وابوو، خه و بر دبووميه وه و وشتریش له ری لای دابوو. له خه ودا بووم که شتيک وه سهرم که وت. له تاوان وه خه بهر هاتم. ته ماشام کرد له ميرگيکی سه رسه وز خۆشم. پره له دار و درهختی چر و ئاو شينایی. له وشتره که دابه زيم و جله وه که يم به دهسته وه بوو. به دواي رزگارييه وه بووم تا وا بوو له ميرگ و داره کان وه دهر که وتم و به سهر دهشتيکدا که وتم. ئيدي باری وشتره که م توندوتول کرده وه و سوار بووم و نه مده زانی به ره و کام لا بچم. چاوم به چوارده وری ئه و دهشته دا گپرا، له نيوه راستی دهشته که دا ئاورينکم دی. وشتره که م به ره و ئاوه رکه لئ خوپی. که گه يشتم، ديم ئاوه رکه له تاو ليکدايه و رمنيکيش له بهر ده ميذا چه قينراوه، ئه سپيک به ستراره ته وه و وشترينکيش يخ دراوه. به خۆم گوته: 'مادام له م بيروونه دا که سی تيدا نييه، ده بی ئه و تاوله چيروکيکی گه ره ی له پشت بی.' چوومه لای تاوله که و سلاوم کرد، کورپيکی نۆزده سالان که ته ويلي وه ک مانگی چوارده بوو و نازايه تی و چوست و چالاکی له سيمایدا ديار بوو، سلاوی ستاندمه وه و گوته: 'برای عه رهب، پيم وابي ريت لئ تينک چوه.' گوتم: 'به لئ، بمخه وه سهر ری.' گوته: 'کاکه گيان ئيره بيتشه ی شيرانه. شه وه و تاريکه، نيگه رانی تووشی درنده و هۆشيان بی. تازه نه مشه و لای من بمينه وه و به يانی به ريت ده که م.' له وشتره که دابه زيم، يخم دا و ئه ژنۆيم به سته وه. به رگی سه قهرم دا که ند و ماوهيه ک دانيشتم که ئه و لاوه هه ستا چوو مه ريکی سهر بری و ئاورينکی کرده وه و هاته وه تاوله که. سيخی پاک و خويی سه ی هه لگرت، گوشتی پهل بری و له سيخی دا و له سهر ئاور برژاندي و دايمي. خووشی تاوي ده ينالاند و تاوي ده گريا. نه و جار خوی پي نه گيرا و له قولی گريانی دا و ئه و به يتانه ی خویندنه وه:

دوور له تو من جـــــیگه و پښخه فم بۇ چیی
که تو م نه بی مـــــال و ناواییم بۇ چیی
پوو له دهشت و ســـــارا ده که م ههتا دهمر
له جـــــی مرؤ له گه ل کیوی و هوقی ده ب
به یادی تو چاو له نهستیره و هه یف ده که م
ســـــکالای دل بۇ لای درک و دالیش ده به م

ئیدی من زانیم نه و کورپه نه وینداره. که ســـــیک دهردی نه وینی نه چه شتین، نه ویندار
ناناســـــیته وه. له دلی خو مدا گوتم که ده بی ســـــر له کاری دهریکه م. دوایه گوتم: په نگه
جوانیش نه بی منی میوان پرسسیار له و بکه م. نه و خه یاله م له ســـــرم دهرکرد و دهستم به
گوشته خواردن کرد. که له خواردن بوومه وه، لاره که ههستا چوو تهشت و مه سینه یه کی
خاوین و ده سره یه کی ناویشمی هینا. که دهستم شورد، گولای بۇ هینام و خو م
بو نخوش کرد. نه و جار ماوه یه ک دانیشتین و قسه مان کرد. دوا یی کورپه ههستا په رده یه کی
له نیوه راستی تاوله که دا گنیرا و پنی گوتم: 'کاکه گیان، فهرموو بچو بخواه.' چووم خه وتم
و له ته مندا شهوی نه وهنده ئاسووده و خوشم نه دیوو.

که شهوی شهشسه د و نه وه دهم هاته وه

گوټی: "خاوه نشکو! جه میل گووتوویه تی، له کاری نه و کوره پامام تا سسی به شی شه و رویشته. له پر گوټیم له دهنگیکی ناسک بوو، دیار بوو دهنگی ئافرهت بوو. ئیدی سووچیکی په رده که ی نیوانمانم لا دا، ته ماشام کرد کچیکی جوان و له بهر دلان له وئ له په نا کوره دانیشتووه و خریکی دهردی دلن و جاری دهگرین و جاری پینده که نن. له بهر خو مه وه گوټم: 'سوبحانه لالا، نه و کچه کتیه؟ خو کاتی من هاتمه ئیره، جگه له و کوره که سسی ترم نه دی!' دواي له دلی خو مدا گوټم: 'بیگومان نه و کچه، کچه جنوکه یه و نه و کورپیژگه یه ی خوش دهوئ و له م ئافارده دا بوی دیته ژووانی.' ئینجا جوان چاوم له کیژه کرد، دیتم مرویه و وهک عه ره بیش ده چی. که زانیم نه و کیژوله یه واشتای لاهه که یه، غیره تی نه ویندارانه م جوولا، په رده که م داداوه و خه وتم. که پوژ بووه وه، نوژی به یانیم کرد و پیم گوت: 'برای عه رب، گه وره یی بفرموو پیم نیشان ده، با برؤم.' پروی تی کردم و گوټی: 'کاکه گیان، میوانداری سسی پوژه و من نایه لم هه تا سسی پوژان لیره بچیته دهرئ.' جه میل دهلئ سسی پوژ لای مامه وه. که پوژی چواره م هات، دانیشتبووین قسه مان دهر کرد، که ناو و بنه چه یم لئ پرسسی. گوټی: 'له هوزی به نی عوزره م.' ناو و بنه چه ی خوی گوت و که چی دهرکه وت ئاموزامه و له گه وره کانی به نی عوزره یه. منیش خو م پئ ناساند و پرسسیم: 'کئ وای لئ کردی بیی لیره به تنیا بژی؟' که نه وه ی لئ بیستم، چاوی پر بوو له ئاو و گوټی: 'ئاموزا، من یه کیک له کچه مامه کانم خوش ده ویست، شیت و شه ی دای ببووم و تاقه تی جیایی نه وم نه وو. خوازینیم لئ کرد و مام نه یدامی. که چی دای به که سیکدی دیکه ی هوزه که ی خو مان. نه و پیاوه ئاموزاکه می له گه ل خوی برد و پوی. که ئاموزاکه م له کیس چوو لیم دور که وته وه، ئیدی نه متوانی له ناو هوزه که مدا بمینمه وه و هه لوئیستم گرت، سه ری خو م هه لگرم و برؤم. ئیدی وا بوو هاتمه ئیره و ئیستا به تنیا له و بیروونه دا ده ژیم.'

"پاشان پرسسیم: 'نه ی مالی نه وان له کوئییه؟' گوټی: 'له سه ر لووتکه ی نه و شاخه یه و لیره وه نیزیکه. نه و کچه هه موو شه وئ له نیوه شه ودا، خوی ده دزیته وه و دیته ئیره، لای من. تیر پیکه وه قسه و دهردی دل ده که ین. ئیدی هه موو شه وئ نه وه کاری من له بهر نه و چند خوله که وتوویره نه وه لیره گیرساومه وه و شه و و پوژ چاوه ریم کاتی ژوانه که مان بی. تا ئاخری یان دهرم یان نه وه به کویری چاوی چاوتوکان پیک ده که ین.' جه میل گوټی: 'خه لیفه، که نه و لاهه نه و به سه رهاته ی بو گیزامه وه زوری بو نارحه ت بووم و پیم گوت: 'ئاموزا، پیت خوشه ریبه کت پیشان بده م. له و چوله وانی و له و خه م و خه فه ته بزگارت بی؟' گوټی: 'نه ری وه لا پیم بلئ و زوریشم پئ خوشه.' گوټم: 'که شه و داها ت و نه و کچه هاته وه لات، کچه سواری وشتره که ی من بکه و بوخوشت سواری نه سه په که ی

خۆت به، منیش سواری یهکن له وشترهکان دهیم. ئەو شهوه تا سبهی ئنواره یهکتهکان
دهرۆین ههتا تهواو لیڤه دوو دهکهوینهوه. ئیدی تازه کهس دهستی پیت راناگا و تۆش به
ئاواتی خۆت دهگهی. جیهانی خودا پان و بهرینه و منیش تا مابم به گیان و مال و شیرهوه
له پشتتم. ”

لیڤه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەوشه ویش کوتایی پێ هات و شههرزاد درێژهی
چیرۆکهکی هه لگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و نهوه و پهکهم هاتوه

گوټی: "خاوهنشکو! که لاره قسهکهی جه میلی بیست، گوټی: 'ناموزا، دهبن له گهل خوښی قسهی بکه؛ نهو کچیکی ژیر و وریایه.' بز شهوئ که کاتی هانتی کچه بوو، کوپره که به دیاریه وه دانیشت. کاتی هاتنه کهی به سهر چوو کچه هر دیار نه بوو. کوپره زور نیگه ران بوو. له چاو شهوان زور وه درهنگی که وتیبوو، نهو جار کوپره له تاوله که چووهره وه و رووی لهو شنیه کرد که لای کچه وه دههات و نهو دوو به یتهی خوینده وه:

ئـــــه ری ئه ی سر وه ی به هاری به هوالی یار نازانی؟
یارم نهوشـــــه و دیار نییه نه وه دهرم چارم چیه
دوین شهوئ میـــــوانم بوو، چاوم له یاری جوانم بوو
من بهرگی دووری نهو ناگرم پنم بلن چون خو پاگرم

"دیسان چووهره تاوله که و ماوهیه که به گریانه وه دانیشت. ههستا و به منی گوت: 'ناموزا، نهو کچه شتیکی به سهر هاتوه! دهنا قهت نه وهنده درهنگ نه دههات. تو لیزه به با من بجم هوالیکی بزاتم.' شیر و مهتالی هه لگرت و وه دهر کهوت، ماوهیه کی پیچوو، ته ماشام کرد شتیکی به دهسته وهیه و به گریانه وه بانگ دهکا. چووم بز لای. گوټی: 'ناموزا، دهزانی چی لئ به سهر هاتوه؟' گوتم: 'چی لئ هاتوه.' گوټی: 'کچه مامه کهم، که ویستوو به بی بز لای من له ریگادا شیر په لاماری داوه و خواردوو به و جگه له وهنده هیچی لئ نه ماوه ته وه. نهو سهر و قزهی به دهستییه وه بوو پیشانی دام. که میک گریا و گوټی: 'تو دانیسه ئیستا دیمه وه. پویشت، تاویک ون بوو، که هاتوه سهری شیره کهی به دهسته وه بوو، له بهر تاوله که به زه ویدا دا. می شیره کهی ماچ ده کرد و دهیگوت بونی نهوی لئ دی. ماوهیه کی زور گریا و نهو شیره ی خوینده وه:

خوشه ویستانم کـــــه ووه بن بزاتن چیم لئ قهوماوه
گولتـــــکم بوو له دونیادا، نهویشم وا له دهست داوه
له کوئیه نهو چاو و برو و بهژن و بالا ریـــــه وپینکه
هژی مابوو پووم تن بکا، نهی خواجه عهجب کزسپینکه
کزه ی جهرگم بن تو ناژیم، ژینی وا هـــــیچ مانای نییه
بچی هر کوئ به دواته وه، من ژینی بی تووم بز چیه؟

"نهو جار گوټی: 'ناموزا، تو نهو خودایه بیکه بز خاتری نهو خزمایه تیه مان نهو

وہ سببہ تہم بؤ بہ جی بینہ. ئویش ئوہیہ: ئیستا کہ من مردم بمشؤ و لہ گہل ئو ئیسک و سہروبسکہی ہمانخہ گورینکہوہ و ئو شیعہرش لہ سہر گورہ کہم بنوسہ:

ئیمہ جووتیک مہلی ناشق ش————ہیدای فرین و ہہ لکشان
حہ زمان دہ کرد بہ یک بگ————ہین بچیژین تامی خوشی ژیان
بہ لام داخ————م خیرہ سہری رینی نہا ئیمہ جووت ببین
چہند خوشہ گوری تہنگ و قول، بہ ناشکرا لہ گہل یہ کین

ئو جار ئوہندہی دیش گریا و لہ خیرہ تہ کہہ چوہ دہری و ماوہیہک ون بوو. کہ
چوومہ دہری، ہاواریکی کرد و مرد. کہ ئوہم دیت، زور نارہحت بوو، زور زورم خہم
بوو. لہ تاوان خہریک بوو دلم بتوقی. ئو جار چوومہ پینشی و لہ باوہ شم گرت. ئوہی پنی
گوتبووم، وام کرد. سنی رۆژ لہ لای گورہ کہی دانیشتم. پاشان پنی بیرووم گرتہ بہر و تا
دو سال ہر سہردانی گورہ کہیم دہ کرد.

چیرۆکی عہرہبی دہشتہکی و مہروانی حہ کہم

”دہگیرنہوہ رۆژیکیان موعاویہ لہ دیمہ شق لہ سہر تہختی خہلافہت دانیشتیوو و لہو
شوینہوہ دیمہنی چوار دہوری لئ دیار بوو و شنہ لہ ہہموو لایہ کہوہ تئی دہ کرد. ئو
رۆژہ رۆژیکی زوریش گہرم بوو. لہو جہنگہیہدا چاوی بہ کابرایہکی پنیہتی کہوت کہ لہ
گہرمان برسستی لئ برابوو. موعاویہ بہ ہنتہ شییانی گوت: ’ئہری بلئی کہس لہو کابرایہ
چارہ رہشتر بی وا لہو گہرماہیہدا مہجبوو بی بہ پی خاوسی بیتہ دہری؟‘ ہہنتہ شییان
گوتیان: ’رہنگہ بی بؤ لای تو خہلیفہ..‘ موعاویہ گوتی: ’دہی قہسہم بہ خودا ئہ گہر بی بؤ
لای من، مال و سامانیکی زوری دہدہمی و ئہ گہر ستہ میکیشی لئ کرابی، یارمہتی دہدہم.
'بانگی خزمہ تکارہ کہی کرد و پنی گوت لہ بہر دہرگہ راوہ ستہ، ئہ گہر ئو دہشتہ کیہ
مؤلہتی خواست، رینی بدہ با بیتہ ژورہوہ و دہست بہ پرویہوہ مہنی.‘ خزمہ تکار چوہ
دہرہوہ و دہشتہکی گہیشت. خزمہ تکار گوتی: ’چیت دہوی؟‘ گوتی: ’کارم بہ خہلیفہیہ.
زہ تکار گوتی: ’بچوہ ژورہوہ و سلای لئ بکہ.‘“

لیرہدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئو شہویش کوتایی پی ہات و شہہرزاد دریزہی
چیرۆکہ کہی ہہلگرت بؤ شہوینکی دیکہ.

که نهوی شه‌سه‌د و نه‌وه‌د و دووهم هاته‌وه

گوټی: "خاوه‌نشکو! که خزمه‌تکاره که ږی کرد بچیته ژووره‌وه، ده‌شته‌کویه که هاته لای موعاویه و سلّوی لئ کرد. موعاویه لئی پرسی: 'له چ هۆزیکي؟' گوټی: 'به‌نی ته‌میم.' پرسی: 'چۆنه به و کوله‌کولی گه‌رمایه ئاوا هاتووی؟' گوټی: 'سکالام هه‌یه و په‌نام بۆ تو هیناوه.' پرسی: 'سکالات له کیه؟' گوټی: 'له مه‌روانی کورپی حه‌که‌م.' نه‌وجار نه‌و به‌یتانه‌ی خویندنه‌وه:

ده‌سه‌لات بـــــــده ده‌س له‌خواترسان
له‌خواترس خزمه‌ت نه‌کا به ئینسان
ږه‌وا نییه کـــــــار بسپتریه که‌سی
گه‌ل به ده‌ستیه‌وه دایم نه‌چه‌وسئ
ده‌بن له پیشدا ســـــــه‌ری گورگ بږی
گه‌ر مه‌ری ڤر کـــــــرد تازه بۆ ده‌بیری

موعاویه که شیعه‌که‌ی بیست و زانی زور زور ناره‌حه‌ته، گوټی: 'برای عه‌ږه‌بم، پیم بلی بزائم چی بووه، کیشته چیه؟'. ده‌شته‌کی گوټی: 'جه‌نابی خلیفه، ژنیکم هه‌بوو زورم خوش ده‌ویست. چهند وشتریکیشم هه‌بوو. به‌وانه ژیانم ده‌گوزه‌راند، وشکه‌سالی هات و وشتره‌کانم تیدا چوون و هیچم نه‌ما. ژیانم که‌وتیوه لیژئ. ليقه‌وماو و مالویران بووم. له به‌ر چاوی نه‌وانه‌ش که‌وتم که جاران هاتوچویان ده‌کردم. که خه‌زوورم زانی گوزه‌رانم خراپه، ژنه‌که‌می لئ ستاندمه‌وه و ده‌ری کردم. هه‌ستام چوومه کن مه‌روانی حه‌که‌می کاربه‌ده‌ستی تو و داوای یارمه‌تیم لئ کرد. که خه‌زوورمی بانگ کرد، سکالاکه‌می پئ گوت. خه‌زوورم گوټی: 'من نه‌و کابرایه ناناسم.' گوټم: 'خودا گه‌وره‌مان بپاریژئ، ژنه‌که‌م بانگ بکه و لئی بپرسه تا راستیت بۆ ږوون ببیته‌وه.' که ژنه‌که‌می بانگ کرد و چاوی پئی که‌وت، جوانیه‌که‌ی که‌وته دل‌وه و نه‌ویش بوو به ږکابه‌رم و لیم تووږه بوو و خستمیه به‌ندیخانه‌وه. دوايه خه‌زوورمی بانگ کرد و پئی گوت: 'نه‌و کچه‌تم لئ ماره بکه، هه‌زار دیناری زیږی سوور و ده‌هه‌زار دره‌می زیوت ده‌ده‌من و کچه‌کات له‌م ده‌شته‌کویه ږزگار ده‌که‌م؟' خه‌زوورم ته‌ماحی ږاره‌که گرتی و قایل بوو. نه‌وجار مه‌روان بانگی کردم و به تووږه‌بیه‌وه پئی گوټم: 'هۆی ده‌شته‌کی، سوعاد ته‌لاق بده.' گوټم: 'ته‌لاقی ناده‌م.' ئیدی کۆمه‌لێک له ده‌ست‌وپیوه‌نده‌که‌ی تی به‌ر دام و کاریکیان پئ کردم، هه‌ر نه‌وه‌نده بوو نه‌مردم. ناچار ته‌لاقم دا. دیسان ناردمیه‌وه به‌ندیخانه. ئیدی له زینداندا بووم تا هاویر

که شهوی شه شهسد و نهوه و سینه هاتهوه

گوتی: "خاوه نشکو! موعاویه گوتی: 'کاکی ده شته کی، قسه به کت کرد که من قه تم قسه ی
وا جوان نه بیستبوو.' نه و جار داوای پینووس و لینووسی کرد و نامه یه کی بق مهراوانی
کوپری که کم نووسی که ناوای ده ست پی کردبوو: 'مهراوان، پیم که یشتووه ته وه که
سته مت له ژیره ده سته کانت کردووه و که سیک شایانی نه وه یه کار به ده ست بیت که چاوی له
نامووسی خه لک نه بی و خزی له که لکه له ی شه پتانی به دوور بگری.' به و جوړه نامه یه کی
دوورودریژی بق نووسی که من له م به پتانه دا پوختی ده که مه وه:

زوره _____ لی و ته په سهری کاری نیمه مانان نییه
چ _____ و ساندنه وه و پزیشلی ماف، شیاوی نه میران نییه
بترسه له نزای مه زل _____ ووم، کتویش بی له ریشه ت دینی
تاج و تهخت و بهخت ئیدی لای خودا پووشی ناهینی
قاری خ _____ و دات له بیر نه چی مردن نه وه نده ی پی ناچی
سبه ی رژی مردنت بی، گیانت چون ده ویری ده چی
به سه تاوی سهر _____ لینه، که وره یی خودا بیینه
چاوی له خوار خ _____ و ته وه که خه لکی بی نه وای بیینه

"نه و جار نامه که ی پینچاوه و که میت و نه سهری کوپری زوبیانی بانگ کرد که
باوه رپیکراوی بوون. نه وان نامه یان وه رگرت و چوون بق لای مهراوان. نامه که یان دایه و
رووداوه که یان بق گپراوه. مهراوان نامه که ی خوینده وه و گریا. چونکه نه شی ده توانی
سه رپچی بکا، چو بق لای سوعاد و باسه که ی بق گپراوه. ئیدی له به رد م که میت و نه سر
ته لاقی دا و به و دوو باوه رپیکراوه دا ناردی بق لای موعاویه و نامه یه کی بق موعاویه ش
نارد و نه و به پتانه ی تیدا نووسین:

کوا له _____ ن دی کاری ناره وای ناوا
دوای نامووسی خه لک کهوم بی په روا
چوناوچونه ره _____ که داییتیان دنه
چون نه و خانمه ژن _____ ی یاسای منه
نه وه من نیم خ _____ و دام له بیر چینه وه
به ملهوریم خ _____ لک بچه وسینه وه
ف _____ رمانی قوم له سهر چاوم داناه

ژنه‌ی گۆرینیشم وا تەلاق داوه

نامه‌که‌ی مۆر کرد و دای به‌و دوو نێردراوه. ئەوان گەڕانه‌وه لای موعاویه و نامه‌که‌یان دای و خویندیه‌وه. موعاویه گوتی: 'گۆرپایه‌لییه‌کی باشی کرد.' ئەوجار داوای کرد ژنه‌که بێن. سه‌یری کرد ژنیکێ زۆر جوان و شه‌نگ و شه‌پاله و هاوتای نییه له جوانیدا. قسه‌ی له‌گه‌ل کرد، سه‌یری کرد زمانی په‌وانه و گفت‌ولفتی شیرینه. ئینجا بانگی کابرای ده‌شته‌کی کرد. کابرا هات، ته‌واو له ژیان جار‌س بوو. موعاویه گوتی: 'کاکێ ده‌شته‌کی، ده‌توانی ده‌ست له‌م ژنه‌ه‌لگری و منیش که‌نیزیکێ زۆر جوانت بده‌م. له‌گه‌ل هه‌ر کامیکیشیاندا هه‌زار دیناریشت بۆ بنێرم؟ له‌ به‌یتولمالیش مانگانیه‌کت بۆ ده‌بهرمه‌وه تا هه‌تا هه‌تا له‌ سه‌ر هه‌چ په‌کت نه‌که‌وی.' ده‌شته‌کی که‌ ئەو قسه‌یه‌ی له‌ موعاویه‌ی بیست، له‌ حاسه‌ خۆی به‌ لادا هات و بووراوه. موعاویه‌ وای زانی مرد. که‌ وه‌ هۆش هاته‌وه، موعاویه گوتی: 'ئه‌ری ئه‌وه چیت به‌سه‌ر هات؟' کابرا گوتی: 'له‌ ده‌ست له‌تم و زۆری مه‌پوان په‌نام بۆ تو هه‌تابوو، ئیستا له‌ ده‌ست ستمی تو په‌نا بۆ کێ ببه‌م؟' ئەوجار ئەو شیعه‌ری خویندنه‌وه:

هه‌رچه‌ند به‌ رواله‌ت ده‌لێی ئەسه‌حابه‌ی
شه‌یتان ده‌بێی بێ تو ده‌رسی داده‌ی
ناه و نه‌ زووله‌م کاری خۆی ده‌کا
خودا چاوپه‌چووشی له‌ ناحه‌ق ناکا
چه‌ندی پینت خه‌شوه‌ بده‌ ئازارم
خودا رۆژی خه‌شوه‌ ده‌ستینی دادم

ئەوجار گوتی: 'جه‌نابی خه‌لیفه، ئەگه‌ر هه‌موو مال و سامانتم بده‌یت، جگه‌ له‌ سه‌وعاد هه‌چی دیکه‌م ناوی.'

ژیران دۆستی خه‌شوه‌ بۆ به‌ دونیا ناده‌ن
سه‌وز و سامان وه‌ک یه‌ک چاوی ناکه‌ن

"موعاویه گوتی: 'کاکه، تو خۆت دان به‌وه‌دا ده‌نیی که‌ تەلاق‌ت داوه و شایه‌دیش هه‌یه. جا ئیستا ئیمه‌ ئەو ژنه‌ خۆی سه‌رپه‌شک ده‌که‌ین، ئەگه‌ر ئەو هه‌رکه‌ سینکی هه‌لبێژارد، ئەوه‌ با بچی له‌گه‌ل ئەو بژی، ئەگه‌ر نا به‌ خۆتی ده‌ده‌ینه‌وه.' ده‌شته‌کیه‌که‌ گوتی: 'قسه‌ی جه‌نابتانه، قوربان. موعاویه به‌ ژنه‌ی گوت: 'ده‌ی سه‌وعاد، ده‌لێی؟ کامیان‌ت خۆشتر ده‌وی، خه‌لیفه به‌م شه‌کو و پێز و ده‌سه‌لاته‌وه، یا مه‌پوانی هه‌که‌م به‌و سه‌ته‌مکاری و زۆردارییه‌وه، یا ئەو

دهشتهكويه بهم ههژاری و برسیتی و نه‌دارییه‌وه؟ سوعاد ئه‌و دوو به‌یته‌ی گوت:

ئه‌من له خۆم رانابینم ده‌ست له ئه‌وه‌وینم هه‌لگرم
سه‌ودای وا به‌ من ناكری دل به‌ده‌م و زیر و هرگرم
با ده‌شته‌کی و پیپه‌تی بی مادام هه‌لبژاردی دله‌م
نایگۆرمه‌وه به‌ گشت دونه‌یا چه‌ونه‌ونکه‌ دونه‌یا و دینه‌م

”پاشان سوعاد گوتی: ‘جه‌نابی خه‌لیفه، قه‌سه‌م به‌ خودا من هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی پۆژگار
وای به‌سه‌ر ئه‌و هه‌ناوه، به‌ که‌می نازانم ژیان له‌گه‌ل ئه‌و بۆ من به‌خته‌وه‌رییه. تازه‌ ئه‌و
ئاو‌یته‌ی خوینم بوو، تا نه‌مرم لیم جودا نایه‌ته‌وه.’ موعاویه‌ سه‌ری له‌ ئه‌مه‌ک و
خۆشه‌ویستی و ژیری سوعاد سوور ما. ده‌ه‌زار دره‌می دایم و به‌ کابرای ده‌شته‌کی
گوت: ‘ده‌ستی ژنه‌که‌ت بگره‌ و به‌ دلی خۆشه‌وه‌ بپۆنه‌وه.’

چیرۆکی زومپه‌ی کوری موغه‌یره

”ده‌گێرنه‌وه‌ شه‌ویک هه‌روونه‌ر په‌شه‌ید خه‌وی لی نه‌ده‌که‌وت. بانگی ئه‌سه‌مه‌ی و حوسین
خه‌لیعی کرد و پیتی گوتن: ‘قه‌سه‌م بۆ بکه‌ن. به‌لام با حوسین له‌ پێشدا ده‌ست پێ بکا.’
حوسین گوتی: ‘سالیکیان چامه‌یه‌کم بۆ موحه‌مه‌دی سوله‌یمانی په‌بیعی گوت و چووم بۆ
به‌سه‌ره. موحه‌مه‌د چامه‌که‌ی پێخۆش بوو. پیتی گوتم له‌وئ بمینه‌وه. پۆژیکیان چوومه
ده‌ره‌وه. له‌ پیتی مه‌هالییه‌وه‌ به‌ره‌و لای مورید وه‌پێ که‌وتم. گه‌رما کاری تێ کردم. پووم
له‌ ده‌رگایه‌کی گه‌وره‌ کرد تا توژیک ئاو بخۆمه‌وه. له‌ پێر چاوم به‌ کیژیک که‌وت ده‌تگوت
سه‌لوه‌ به‌ ناز ده‌پوا و تۆپه‌ عه‌نه‌ره‌ بۆنی خۆشی ولاتی پێر کردووه. سه‌روبه‌سکی وه‌ک
به‌ره‌زا به‌ گوله‌ شیلان و سووتسه‌نه‌ رازایه‌ته‌وه، هه‌رچی جوانی و ده‌لالیه‌ له‌ خۆی
شه‌ته‌کدا بوو. چاوه‌ مه‌سه‌ته‌کانی نیرگز ئیره‌یی پێر ده‌برد. دموچاوی تۆپه‌مانگی بوو پێرشنگی
ده‌دا و که‌زییه‌ و ئه‌گره‌جه‌ی به‌ لاجانگیدا هاتبوونه‌ خوار، به‌ شنه‌ ده‌بزووتن و دلی
مردوویان وه‌جووله‌ ده‌خست. مروارییه‌کانی له‌ بیخه‌وشیدا ده‌تروسکانه‌وه‌ و به‌ گوله‌ میلاقه
ده‌وریان درابوو. له‌ دلی خۆمدا گوتم ئای خودایه‌ ئه‌گه‌ر بیتیو ئه‌و کیژه‌ بزه‌ی بیتی ده‌بین
چیها که‌س له‌ ئاسسته‌ خۆی گیانی ده‌رچێ. ئه‌وه‌نده‌ی من باسی بکه‌م پیم وانیه‌ بتوانم
په‌سنی زه‌ر په‌یه‌ک له‌ جوانی ئه‌و ده‌لاله‌ بکه‌م؛ که‌ وایه‌ به‌و شیعره‌ی شاعیری ده‌سپێرم. که‌
ده‌لی:

زولف و کهزیت ناگـــــــــــــــــریکن گر له سامان بهر دهدهن
 ئوقره هه لدهگرن به جارئ عالـــــــــــــــــمئ پسا دهکن
 سیحری ئه و چاو و برۆیهی مهـــــــــــــــــسخی ئینسانی دهکا
 کلکه ســـــــــــــــــوتتهی وئ دهخا گه چاوئ له چاوی بکا
 بهژن و بالای ناژ و ســـــــــــــــــهلوی بیتوو پوژئ ده رکهوئ
 گۆمی مهندی شار ده شله ژئ و کهس له جئی خزی ناسرهوئ
 کار و پیشهئ تـــــــــــــــــو تالانه، بیتوو له و شاره برۆی
 ورد و درشت دئ به دواتدا چـــــــــــــــــونکه تو دلیان ده بهی

” جه نابی خلیفه، که ئه و ده رگه یه م کرده وه تا سلاو له و ناسکه ناسکه بکه م، کولانه که
 پر بوو له بۆنی میشک و عه نبه ری ئه و. سلاوم لئ کرد. به دهنگیکی هئواش و خه مگینه وه
 ولامی دامه وه. گوتم: ’خانم، کابرایه کی غه وارهم و تینوویتی زۆری بۆ هئناوم. جامئ ناوم
 ده ده یه ی؟‘ گوتی: ’خاله، لئم دوور که وه؛ من نان و ناوم لئ حه رام بووه و گرفتارم.
 لئزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه وشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد درئزه ی
 چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وئیکی دیکه.

که شهوی شهشسه د و نهوه د و چواره د هاتهوه

گوټی: "خاوهنشکو! کچه گوټی: 'من نان و ناوم لئ حهرام بووه و گرفتارم.' گوټم: 'له بهر چی؟' گوټی: 'له بهر شهوهی ناشقی که سټیکم که ویزدانی نیبه و منی ناوی.' گوټم: 'خانم، یانی له م سهر زهویبه دا که سټی هه یه که تو شهوت بوئی و شه توئی نهوی؟!' گوټی: 'به لئ، له بهر شهوهی زور جوانه، منی ناوی.' گوټم: 'شهی له بهر چی له و دالانه پراوه ستاوی؟' گوټی: 'نیزه پنی هات و چویه تی و ئیستا کاتیته تی لیزه وه تپیه پئی.' پرسیم: 'شهی قهت پیکه وه قسه تان کردوه؟' ناھیکی هه لکیتشا و فرمیسیکی داباراند و گوټی: 'ماوه یه کی زور پیکه وه بووین.' گوټم: 'باشه خانم، تو چه ندهت شه و لاهه خوش دهوی؟' گوټی: 'شه وه ندهم خوش دهوی که شه گهر بیتوو له پرده بیبیم، خوینم دهمه یین و گیانم دهرده چی. تا یک دوو هه وتوو وهک په یکه ری بن گیانم لئ دئ.' پرسیم: 'شهی له بهر چی لیک جیا بوونه وه؟' گهر دوون لیک جیا کردینه وه. به سه رهاتی من و شه شتیکی سهیره. شه ویش ناوا بوو: پوژی جه ژنی نه ورؤز چه ند کچم له کچانی به سره بانگ کرد. له نیویاندا کچیکی زور جوانیان تیدا بوو که زوری خوش دهویستم. که هات، باوه شی پيدا کردم و ماچی کردم. شه و جار دوو به دوو دانیشتین باده بخوینه وه. پیکه وه زورمان ده ستبازی و قانه قدیله و تلاوتل کرد. جارئ من سواری سهری شه و ده بووم و جارئ شه و سواری سهری من ده بوو. په کترمان هه لده گلؤفت. هیند مه ست بووین له جهنگه یه دا شه و دهستی بؤ پزووی دهر پیکه ی من هینا. بؤ دهر پی به رنه بووه وه. له و ده مه دا که ئیمه ناوا بووین، خوشه ویسته که م وه ژور که وت و منی ناوا به بی دهر پینی دیت. ئیدی تووره بوو گه پراوه. "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرؤکی شه و شه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرؤکه که ی هه لگرت بؤ شه و یکی دیکه.

که شهوی شهسهد و نهوهد و پینجهم هاتهوه

گوتی: "خاوه نَشکۆ! ئەو کچه گوتی: ئیستا من داوای لیبووردنی لی دهکهم، به لام ئەو به تیلە ی چاویش لیم ناروانی، پیتیکیشم بۆ نانوووسی و که سیش نانیریتە لام. گوتم: 'خانم، ئەوهی باسی دهکە، عەرەبه یا عەجەم؟' گوتی: 'کاکە، له گەرەکانی به سەرەیه.' گوتم: 'گەنجە یا پیر؟' خێسەیهکی لی کردم و گوتی: 'ئەوه دەلتی چی؟ گەنجیکە مانگ تایی ناکا و هیشتا خەتی نه داوه، هیچ عەبیبیکیشی نییه جگە له وهی له گەل مندا ببێه زهیه.' گوتم: 'ناوی چییه؟' گوتی: 'تۆ کارت به ناوی ئەو چییه؟' گوتم: 'دەمەوی ببینم و ههول بدهم پینکتان بگهیه نمهوه.' گوتی: 'به مەرچیک ناویت پین دەلیم که نامەیهک له منوه بۆ ئەو ببە.' گوتم: 'باشه، وا دهکهم.' گوتی: 'ناوی زومرە ی کورپی موغیرهیه و به ئەبووسه خا بانگی دهکەن و مالی له موریده.' ئەوجار کچه داوای پینووس و لیبووسی کرد. قۆلی کراسه که ی هه لکرد و باسکی بلوورینی ده رکەوت و دوا ی ناوی خودا نووسی: 'ئازیز، له سه ره تایی ئەو نامەدا نزام نه نووسی، ئاخەر ئەگەر نزاکانم گیرا ببوونایه، تۆ لیم هه لنه ده برای. ئیستا ته نیا ئاواتی من ئەوهیه تۆ به ویدا بئیت و من له و دالانه وه چاویکت لی کهم و گیانیکم بێته وه بهر. ئاواتیکی دیکه شم ههیه ئەویش ئەوهیه به دهستی خۆت نامەیهکم بۆ بنوووسی تا من ئەو نامەیه به یادی ئەو شهوانه ی پیکه وه بووین. له سه ر دلم دانیم که قەت ئەو شهوانه م له بیر ناچیته وه. نازیزم، هه رچه نده من شایانی خۆشه ویستی تۆ نیم، به لام ئەگەر وه لامی داواکه م بدهیته وه، سپاسگوزارت ده بم. شوکری خودا دهکهم. سلاو و ریزی دوباره م.'

" کچه نامەکه ی دامی و چوومه ده ره وه و به ره و مالی موحه ممه دی کورپی سه وله یمان وه پێ که وتم. کۆریکی گهرم به سترابوو و هه موو بازرگانان له وی بوون. کۆریک له وی بوو وا دیار بوو ئەو به زم و گۆفه نده یان به هزی ئەوه وه ساز کردبوو. پرسیم ئەوه کییه؟ گوتیان ئەوه زومرە ی کورپی موغیرهیه. له دلی خۆمدا گوتم ئەو کچه له خۆرا ئاوا ی نه ده کرد. ئەوجار هه ستام و به ره و مورید رۆیشتم و له به رده رگه ی زومرە دا وه ستام تا ئەو له گەل ئاپۆره ی کۆیله و خزمه تکاره کانیدا گه راوه. له به ری هه ستام، سلاو م لی کرد و نامەکه م داین. خویندیه وه و تیگه یشت چ باسه. گوتی: 'خاله، تازه کچیکی دیکه م هیتاوه. ئەگەر پیت خۆشه، وه ره ژووره ببینه.' له گەلی چوومه ژووری. ئەو لاره کچیکی بانگ کرد. کچ هات، له جوانیدا وهک خۆر ده دره وشاوه و بالای ده تگوت تووله نه مامه. زومرە نامەکه ی دایی و پتی گوت: 'وه لامی ئەوه بدهوه.' که کچه نامەکه ی خویندیه وه، گۆنای زهرد هه لگه را و گوتی: 'خاله، ئەو کارانه بۆ تۆ نه هابن.' دەم وده ست هاتمه ده ره وه و لاره لار رۆیستم تا گه یشتمه وه مالی کچه که. مۆله تم وه رگرت و چوومه کنی. هه والی پرسی. گوتم: 'چ هه والیکی خۆشم پین نییه.' گوتی: 'قه ی ناکا، باکم پینی نییه. تۆش له ده سه لاتی خودا

بينڀاڳاي. 'ئيدى پينچسهد دينارى زيترى سوورى دامى و هاتمه دهري. چهند رڙڙيڪ تپهري، ريم كهوته ٿو گهڙهه ته ماشام ڪرد بهر ده رگهه ٿو ماله پر بوو له ڪڙيله و خزمه تڪار. ڪه پرسيارم ڪرد، له لايهن زومرهه هاتيوون. داوايان لهو ڪچه ده ڪرد، بگهڙيته وه لاي زومره. ٿو ڪچه مانگناسايه ده يگوت: 'نه وه لا، هر چاويشى ناکه م.' ٿمن ڪه ٿوه م ديت له بهر ٿوهي زومره واي لئ هاتيوو، ڪرنوشي سپاسگوزاريم برد و چوموه ژورهه بو لاي ڪچه. ٿو ڪچه نامه يه ڪي دايه ده ستم پر بوو له داواي لئيووردن و پارانه وه و لالانه وه. ٿو جار ڪچه ته واوي ٿو دياربيانهي زومره بڙي ناردبوو، پيشاني دام؛ بايي سسي هه زار دينار بوون. داوي ماوه يه ڪه ٿو ڪچه م دي ڪه شووي به زومره ڪردبو وهه. 'هاروونه پر هيد گوتي: 'نه گهر زومره پيش من نه ڪه وتايه، من ٿو ڪچه م دههيتا.'

چيروڪي ئيسحاقى موسلى و شهيتان

"يه ڪي ديڪه لهو چيروڪانه ٿوهيه، ده گيرنه وه ڪه ئيسحاقى ڪوري ئيبراهيمي موسلى گيراوييه ته وه: 'شهويڪ له شهواني زستان له مالي بووم و هور ناسماني ته نييوو و باران به خورم دهباري. به هوي قور و چلپاوه وه خه لڪ ٿو ماله ومالي نه ده ڪرد. منيش دلم تهنگ بوو له وهي ڪه نه ڪس له دوستان دهيتواني بي بو لام و نه ده متواني بچم بو لايان. ئيدى به ڪڙيله ڪه مم گوت: 'دا شتي بينه با خومي پتوه سه رقال ڪه م.' خواردن و مه يي هيتا. ده ستم ڪرد به خواردن و خواردنه وه و بهردهوام له په نجه ره وه چاوم له دهري بوو ڪه به لکو ٿوه خودايه ڪه سي ده رڪه وي و بي توڙيڪ پيڪه وه دانيشين. لهو جهنگه يه دا ڪه نيزيڪم بير ڪه وته وه، خوشم دهويست و دهنگي زور خوش بوو و زور باش له عووديشي ده زاني. ئيدى به خوم گوت: 'نه گهر ٿوم لا بي، بي تاقه تيبه ڪه م به سه ده چئ. ٿمن لهو بير و هزارانه دا بووم، ڪه سيڪ له ده رگاي دا و گوتي: 'ٿو خوشه ويسته ي له بهر ده رگه راوه سبتاوه، بگهڙيته وه يا بيته ژورري؟' گوتم: 'رهنگه داري ٿاره زوم هاتبيته بهر.' خيرا هه ستم چوم ده رگام ڪرده وه. ته ماشام ڪرد راست ٿو گراوه يه، عه بايه ڪي سهوزي له خوي ٿالاندوه و ڪوته ديبايه ڪي به سه ريدا داوه تا ته نه بي. تا ٿه ٿنوي قوراوي بوو و جله ڪاني بهري هه مو ته روتليس بيوون. گوتم: 'ڪچئ، ٿوه ڪئ بهو قور و چلپاوه تو ي هيتاوه بو ٿيره؟' گوتي: 'په يامنيرت هاته لام و پئي گوتم ڪه چهند تامه زروي بينيمي مني. ئيدى منيش له رتوه به دهنگه وه هاتم. ڪه ٿوه م بيست، سه رم سوور ما و هيچم بي نه گوترا.'"

ٿيره دا بوو، ماوهي چيروڪي ٿوشه ويش ڪوتايي بي هات و شه هرزاد درتزه ي چيروڪه ڪه ي هه لگرت بو شهويڪي ديڪه.

که شهوی شهشسه و نهوه و شهشم هاتهوه

گوتی: "خاوهنشکۆ! 'سهرم سوور ما و ویستم بلیم کهسم نه ناردوه. کهچی گوتم: ' سوپاس بۆ ئەو خودایه‌ی وا دوا‌ی رهنجی دووری، به دیدارت شاد بوومه‌وه. توژیک درهنگتر هاتیتایه‌ی بۆ خۆم ده‌هاتم بۆ لات، زۆرم بیر ده‌کردی. ' ئەوجار به خزمه‌تکاره‌که‌م گوت ئاوی گهرم بیینی بۆخۆم لاق و له‌تهریم خاوین کردوه. دوا‌یی ده‌ستیک جلوبه‌رگی جوان و شکومه‌ندانم هینا و له‌ به‌رم کرد و پیکه‌وه دانیشیتین. گوتم خواردن بیین نه‌یهیشت. گوتم: 'ئە‌ی له‌گه‌ل چه‌ند پیاله مه‌ی چۆنی؟' گوتی: 'له‌گه‌تم. ' چه‌ند پیکیکم بۆ تی کرد. گوتی: 'گورانییم بۆ ده‌لئی؟' گوتم: 'من گورانی بلیم؟ کچی جوانی گیان، ئە‌من چاوه‌رپی تو بووم ده‌ست پین بکه‌ی. ' گوتم: 'به‌یه‌کی له‌ که‌نیزان بلیم بین گورانی بلی؟' گوتی: 'نا. ' گوتم: 'ده‌ی خۆت گورانی بلی. ' گوتی: 'خۆشم نایلیم. ' گوتم: 'ئە‌ی کئ هه‌یه‌ تا گورانییم بۆ بلی؟' گوتی: 'بچۆ له‌ ده‌ری که‌سیک وه‌دۆزه. ' له‌به‌ر داواکه‌ی ئە‌و هه‌ستام چومه‌ ده‌ری، به‌لام دلییا بووم که‌سم ده‌ست ناکه‌وی و رویشتم و گه‌یشتمه‌ سه‌ر شه‌قامه‌که‌. کویریکم دی هه‌ر گۆچانه‌که‌ی له‌ زه‌وی ده‌کوتا و ده‌یگوت: 'خودا پاداشی چاکه‌ی ئە‌وانه‌ نه‌داته‌وه کاتیک گورانییم بۆ ده‌گوتن، گوئیان بۆ رانه‌ده‌گرتم و که‌ بیده‌نگ ده‌بووم، کالته‌یان پین ده‌کردم. ' به‌و کویره‌م گوت: 'مه‌گه‌ر تو گورانییژی؟' گوتی: 'به‌لی. ' گوتم: 'تاقه‌ت هه‌یه‌ نه‌وشه‌و له‌گه‌ل ئیمه‌ دانیشی؟' گوتی: 'ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وی هاونشیتان بم، ده‌ستم بگه‌. ' ده‌ستیم گرت و هینامه‌وه‌ مالی و به‌ خۆشه‌ویسته‌که‌م گوت: 'نازیز، گورانییژیکی کویریم هیناوه‌ که‌ ئە‌و گورانییمان بۆ ده‌لی و ئیمه‌ش که‌یفی خۆمان ده‌که‌ین و ناش‌مانیینی. ' که‌چه‌ گوتی: 'دا بیهینه‌ ژووری. ' ئیدی برده‌ ژووری. چیشتیان بۆ هینا و که‌میکی خوارد و ده‌ستی شوورد. دوا‌یه‌ مه‌یم هینا و سه‌ی پیاله‌م مه‌ی دایه‌ خواردییه‌وه و به‌ منی گوت: 'تۆ کئی؟' گوتم: 'ئیسحاقی کویری ئیبراهیم. ' گوتی: 'ناوی تۆم بیستبوو و خۆش‌حالم به‌ هاونشینی. ' گوتم: 'منیش هه‌روا. ' ئە‌وجار گوتی: 'ده‌ی ئیسحاق، گورانی بلی. ' منیش عوودم به‌ ده‌سته‌وه‌ گرت و گورانییه‌کم بۆ گوت. گوتی: 'ئیسحاق، خه‌ریکه‌ بیته‌ گورانییژی. ' من به‌و قسه‌یه‌ تیک چووم و عووده‌که‌م دانا. ئە‌وجار گوتی: 'که‌ست له‌ لایه‌ گورانی چاک ده‌لی؟' گوتم: 'که‌چیکم لایه. ' گوتی: 'ده‌ی پینی بلی با گورانی بلی. ' که‌چه‌ گورانی گوت. کویره‌که‌ گوتی: 'له‌م هونه‌ردا هیچ باش نییت و کارت نه‌کردوه. ' که‌چه‌ تووره‌ بوو و عوودی دانا و گوتی: 'ئه‌وه‌ی پیمان بوو، هه‌ر ئە‌وه‌ بوو. ئە‌گه‌ر هونه‌ر له‌مه‌ زیاتر هه‌یه‌، پیش‌انمانی بده. ' کویره‌ گوتی: 'عوودیکم بۆ بیین که‌ ده‌ستی لی نه‌درا‌ین. ' به‌ خزمه‌تکاره‌که‌م گوت دا عوودیکی تازه‌ی بۆ بیته‌. پیری کویر ژینه‌کانی توند کردنه‌وه و مه‌قامیکی لی دا من نه‌مده‌زانی. ئە‌وجار گورانیی گوت و ئە‌و دوو به‌یته‌یشی خوینده‌وه:

وهرگری و ئاوازیکی بو دانئی. 'گوتم: 'دا دهی شیعره کهت کامهیه؟' "

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهوشه ویش کوتایی پهن هات و شههرزاد درێژهی
چیرۆکه کهی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

پنی بلن ئه و پیاوه دهلی که شاعیر زور جوانی گوتوه که:

که لیم دیار بیت ناتوانم قهت چاوت له سهر هه لیکرم
سور بزانم بارانی تیر به ره و پرووی چاوه کانم دی

کچه که ی خومان چوو بۆ لای ئه و پوومانگه و چیم به و گوتبوو، ئه ویش به کچه ی
گوتبوو. له ولامدا گوتبووی ئه توش به و کوربه بلیوه که شاعیر به م بهیته جوانه وه لاسی
داوه ته وه:

گهه ئه فیندار له دله وه ئوگری ئه فینی بی
ئو پوژه ی تیر ده بارئ نابنی سه ری بخورینی

"ئه و جار من بیده نگ بووم و له شهرمان خه ریک بوو دلم بتوقی خیرا هه ستام. که من
هه ستام ئه ویش هه ستا. بی و شوینیم گرت و ماله که یانم دیته وه. ئیدی هات و چۆی یه کدیمان
ده کرد تا وا بوو شته که مان لئ بلاو بووه وه و باوکی کچه پی زانین. ده ورو به ریانم
نارده خوازینی کچه. که چی گوتبووی: 'ئه گه ر ئاواتان نه کرد بایه، ده ستم به پروتانه وه
نه دنا، به لام ئیستا قسه که بلاو بووه ته وه و به سه ر زمانی خه لکه وه یه و ئه گه ر من کچه که م
بده م به کوربه که تان، قسه ی خه لکی دیته وه سه ر.'

ئیبراهیم ده لی: من ئاوازه که م فیری کوربه کرد و ناویشانی مالی خۆی دامی و گه راوه.
روژیکیان چومه کن جه عفری یه حیا و شیعیری ئه و کوربه م خوینده وه. جه عفر که یفی
ساز بوو. چه ند پیاله یه کی فر کرد و گوتی: 'ئه ری ئیبراهیم، ئه وه شیعیری کینه؟' ئیدی
باسی ئه و کوربه م بۆ کرد. جه عفر گوتی ئه و کوربه م بۆ بانگ که به لین بی به ئاواتی
ده گه یینم. منیش چووم به دوا ی کوربه دا و برده م لای جه عفر. ئه و به سه رهاته که ی لئ
پرسی، کوربه هه مووی بۆ گه راوه. جه عفر گوتی: 'به لین بی ئه و کچه ت بۆ بینم.' کوربه به و
قسه یه دلی خۆش بوو و له گه لماندا دانیشست. که پوژ بووه وه، جه عفر چوو بۆ لای
هاپوونه پره شیدی خه لیفه و باسه که ی شه وی بۆ گه راوه. خه لیفه هه موومانی بانگ کرد و
داوا ی کرد ئه و ئاوازه ی بۆ شیعه ره که ییم ساز کردبوو بۆی بلینم. منیش ئاوازه که م بۆ گوت
و ئه ویش زوری بی خۆش بوو. نامه یه کی بۆ بریکاری حیجاز نووسی و داوا ی باوکی
کچه که ی کرد. ئه وه نده ی بی نه چوو که باوک و خزمانی کچه هاتن. خه لیفه پی گوت که
کچه که ی بدا به و کوربه و سه د دیناری زیپی سووریشی دایه. دوا ی ئه وه، ئه و کوربه بوو
به یه کیک له هاوئشینیانی جه عفر. وا بوو جه عفر ئه و به لایه به سه ر جه عفر هات و
کوربه ش گه راوه بۆ مه دینه. ئیدی خودا خۆی ئاگادارتره.

له بهر زياتر ډاکټر پراکتیس. بهو بڼه یه وه خلیفه پله و پایه ی دابوونئ و نه حمده ی کردبووه راویژکاری دهسته راست و حسه نیش راویژکاری دهسته چهپ و مانگانه به کی هزار دیناری هدانئ. نه وانه به کی چل پیاویشیان له بهر دهستدا بوو. رڼوژیکیان نه حمده دهنه ف و حسه ن شوومان هاوړئ له گه ل هشتا پیاوه که یاندا رڼوژیکتن و جارچی به فرمانی خلیفه جاری دهدا که جگه له نه حمده دهنه فی راویژکاری دهسته راست و حسه ن شوومانی راویژکاری دهسته چهپ، که س شایانی نهو پیگه یه نیه و نه وان فرمانبه ردار و نامووسپاریزن. له بهغدادا پیره ژنیکش هه بوو ناوی دهلیله ی چاوبه ست بوو و کچیکی به ناوی زینه بی نه سابه وه هه بوو. که نهو بانگوازه یان بیست، زهینه ب گوتئ: 'دایه، سهیر که، نهو نه حمده دهنه فه ی له میسر ده ریانکرد، نیستا له بهغدا به هوی فیلبازی و ساخته چیتیه وه بووه ته دوستی خلیفه و راویژکاری دهسته راستی و نهو حسه ن شوومانه ش که کورپکی لوسکه و سه ره رڼو بوو، نیستا راویژکاری دهسته چهپه. هه ر ژمه ی سفره و خوانی خویان هه یه و مانگانه هزار دیناریش له خلیفه دهستتین. که چی نیتمه ش له م ماله دا دانیشتووین نه موچه یه کمان هه یه و نه پیگه یه ک و نه که سیش لیتمان ده پرسئ! جا میردی دهلیله ی چاوبه ست پیشتر راویژکاری دهسته راستی خلیفه بوو. کاتیک مرد، دوو کچی له پاش به جئ ما. به کیک له کچه کان میردی هه بوو که کورپک بوو به ناوی نه حمده له قیت واته نه حمده بیژوو و کچه که ی دیکه شی زهینه ب نه سابه یان پئ ده گوت که شووی نه کردبوو. جا دهلیله ی چاوبه ست چه چوول و زورزانیک سهیر، به قسه ی خوش ماری له کون دینا ده ری و ده رسی شهیتانی داده دا. میرده که شی مانگانه هزار دیناری له خلیفه وه رده گرت و کوتری نامه به ری به ختو ده کرد. خلیفه هه ر کوتریکی له کاتی پنیوستیدا له منداله کانی خوشتر ده ویست. رڼوژیکیان زهینه ب به دایکی گوت: 'هسته فیل و ده هویه ک ساز که، به شکوم له بهغدادا ناوبانگ ده رکه ین و ناومان بکه ویته سه ر زاران. وا بئ خلیفه کاره که ی باوکم بداته وه به نیمه.' "

لیزه دا بوو، ماوه ی چیروکی نه وشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی شهسهد و نهود و نویم هاتهوه

گوته: "خاوهنشکو! زینهب به دایکی گوت: 'دایه پیلانیک دارپژه وایی له بهغدادا دهنگ داتهوه و نیو دهرکهین. دهلیلهی چاوبهست گوتی: 'زینهب! به گیانی تو، دهبی ئهوپو له و بهغدایه جهنجالیهک ساز کم، ئهحمده دهنف و حهسن شوومان بین ئاو به دهستمدا کن.' دهمودهست دهلیله ههستا پهچهیهکی بهست و جلوهرگی ههژارانه و سؤفیانهی پۆشی و عهبایهکی جاوی له بهر کرد و پشتیتیکی پانی بهست و گۆزهلهیهکی ههلگرت، پری کرد له ئاو و سئ دیناری زپری خسته زارکهکهیهوه و بهستی. تهسبیحیکی ههزاردهنکی کرده ملی و به بهرؤکیدا شوپری کردهوه، چهفتهیهکی ههلگرت که ریشووی زهرد و سووری ههبوو و له مال هاته دهروهه. ناوی خودای دههینا و تهسبیحاتی دهکرد، بهلام خهیالی لای فیلهکهی بوو. لهم کولان بو ئو کولان چوو تا گهیشته کولانیک که تازه ئاوپرژیتیان کردبوو و مالیبوویان. لهوئ چاری به دهرکهیهکی بهرز که ژیردهرانهکهی بهردی رووخام و مهپهپری تیگیرابو، پیاویکی مهغریبی دهرگهوانی بوو. ئو ماله مالی میر حهسهنی شهرولتهریق بوو. میر حهسن ژنیک جیوانی ههبوو که له شهوی بووکیئیدا سویندی دابوو ژنی دیکه نههینیت و جگه له مالی خویدا له مالی دیکه دا نهخهوی. روژیکیان میر حهسن چوو دیوانی خلیفه و دیتی وا هه میریک کوپیک دوو کوپری لهگهلدایه. که له دیوان گهراوه، چاویکی له ئاوینهکه کرد. تهماشای کرد تاله سپیهکانی ردینی زور له رهشهکان پتر بوون. به مپوموچییهوه چوو لهی ژنهکهی. ژنه سلاری لئ کرد. میر حهسن گوتی: 'لیم دوور کهوهوه؛ لهو پۆزهوهی تووم دیوه، خویشیم لئ تهکیوتهوه!' ژن گوتی: 'ئهوه بو وا دهلی؟' میر حهسن گوتی: 'ههه له یهکهم شهوهوه سویندت دام که ژنی تر نههینم. ئهوپو میرهکانم بینی که ههریهکهی کوپری خوی لهگهله بوو. منیش لهوهی که هیچ کوپ و کچیکم نییه، خهریک بوو دلم بتوقن. خهریک بوو دلم بتوقن. ههرکس کوپری نهبن، ناوی له سهه پهپهپری پۆژگار دهسپردریتتهوه. ئهویش ئهوه بو چارهپهشی من تو نهزۆکی!' ژنه گوتی: 'تاوانی من نییه، تو خوت ههرکانی.' میر حهسن گوتی: 'که له سهههه هاتمهوه، ژنیک دینم.' ئهوهی گوت ههستا چوو دههه. له و جهنگهیهدا دهلیلهی چاوبهست گهیشته بهر دهرکهکیان و چاوی بهو ژنه کهوت. به خوی گوت: 'دهلیله، هیچ وا چاکه به فیلک ئهوه ژنه بهرم و پروتی کم و جل و زیرهکانی لئ بستینم.' ئیدی لهوئ راوهستا، ناوی خودای دههینا و تهسبیعاتی دهکرد. ژنی میر حهسن چاوی به پیریزنه کهوت که جلوهرگیکی سادهی پۆشیبوو. دهتگوت توپه رووناکییه. ژنی میر حهسن که ئهوهی دیت گریا و به کهنیزهکهی گوت: 'پرو دهستی شیخ ئهبووعهلی دهرگهوان ماچ بکه

1. ههرکان: خرش، کهسیک که نهتوانی مندالی لئ بکهوئتهوه.

و داوای لئ بکه ریی ئەو پیرهژنه بدا بیته ژوورهوه بهشکوو به هانامهوه بین و فکریکم بو بکاتهوه. 'که نیزه به لهز چوو دهستی ده رگهوانی ماچ کرد و پتی گوت: 'خانم ده فەرموئ ریی ئەو پیرهژنه بده با بیته مالهوه بهشکوو بین و قهدهمی خیر بین.' "

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەوشه ویش کوتایی بین هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکهکی هه لگرت بو شه و یکی دیکه.

که نهوی ههوتسه دەم هاتهوه

گوتهی: "خاوهنشکو! که کهنیزه چوو قسه کهی خانمه کهی به ده رگه وانه که گوت، ده رگه وان خیزا له پیره ژن چوو پینشه وه و ویستی دهستی ماچ بکا. پیره ژن گوتهی: 'نه کهی، دوور که وه با دهستتویژه کهم نه شکئی.' ده رگه وان زور دامابوو. که نندوکوسی پوژگار برستی لی بریبوو. مووچهی سی مانگی لای میر حه سەن بوو، نه شی دهتوانی لئی بستینی. ئەوجار به پیره ژنه ی گوت: 'دایه شیخ، توزیکم ناو له و گۆزه یه ی خۆت بده یه بۆ متفەرک.' پیره ژنه گۆزه له ی له شانێ داگرت و زارکی کرده وه. ئەو سێ دیناره ی له زارکی گۆزه له که ی خستبوو، به ربوونه وه خواری. ده رگه وان دیناره کانی هه لگرته وه و ویستی بیداته ده ست پیره ژنه، که چی پیره ژنه گوتهی: 'لایان به، من تازه له وه تیپه ریوم پیویستیم به دینار بئ. هه لیانگره و بۆ خۆتیان خه رج بکه و له بری مووچه که تیان دانئ که به لای میره وه یه.' ده رگه وان گوتهی: 'سوبحانه لالا، خۆ ئەو پیره ژنه ئاگای له نیو دلان و پیواره وا ئاگای له دلی منه!'

"ئهوجار کهنیزه هاته پینشه وه و دهستی ده لیله ی ماچ کرد و بریدییه ژووره وه. که ده لیله چوو له لای خانم، خانم له به ری هه ستا و دهستی ماچ کرد. چیشتیان هینا. ده لیله گوتهی: 'کچم، من جگه له خۆراکی به هه شت، هه چی دیکه ناخۆم. ئەویش له سالدا پینچ پوژ، ئیدی ئەوه ی دیکه به دریزایی سال به پوژوووم. له وه گه پئی کچم، ده لئی ناره حه تی وه ک مات دینته به رچاوم. ئەوه چبووه؟ به نه نکێ خۆتی بلئ.' ژنی میر حه سەن گوتهی: 'دایه گیان، من هه ر له یه که م شه وه وه میرده که م سویند دا؛ که ژنی دیکه نه هینئ. ئیستا که کوپ و مندالی خه لک ده بینئ، ئیره یی به باوکیان ده با و ده لئی تو نه زۆکی. منیش گوتم که خه تای من نییه و خۆت هه رکانی. که چی لیم قه لس بوو، چوو ده ری و گوتهی: 'که له سه فەر هاته وه، ژنت به سه ر دینم.' دایه گیان، جا ترسم له وه یه ته لاقم دا و ژنیکی دیکه بینئ؛ ئاخه ره مال و سامانیکی زور و زه به ندی هه یه. ئەگه ره له و ژنه ی کوپی بین، هه موو دارونه داری بۆ ئەو ده بین.' ده لیله گوتهی: 'پۆله، مه گه ره تو ئاگات له شیخ ئەبوولحه مه لات نییه؟ ئەگه ره قه رزار سه ردانئ بکا، قه رزی بار ده بین. ئەگه ره نه زۆک سه ردانئ بکا، مندالی ده بین.' ژنی میر حه سەن گوتهی: 'دایه گیان، من له و پوژوه ی هاتومه ته ئەو ماله وه، نه بۆ خو شی و نه بۆ ناخو شی لیره نه چومه ده ری.' ده لیله گوتهی: 'کچم، من تو ده به مه لای ئەبوولحه مه لات و داوای لی بکه دووگیان ببی و نه زریش بکه ئەگه ره میرده که ت له سه فەر هاته وه به کوپ یا کچ دووگیان بووی، ئەو مناله بکه یته نوکه ره یان کلفه تی ئەبوولحه مه لات.' ژنی میر حه سەن هه ر که ئەوه ی بیست ده موده ست هه ستا جلی جوان و شکومه ندانه ی له به ر کرد و به کهنیزه که ی گوت: 'ئاگات له کو شک بئ تا دیمه وه.' ئەوجار به پلیکانه کانی کو شکدا هاته

خوار و، شیخ ئەبووعەلیی دەرگەوان چووه پیشی و گوتی: 'خانم، ئەوه بە تەمای کوئی؟' ژنه گوتی: 'بە تەمام بچمە سەردانی ئەبوولحەمەلات. دەرگەوان گوتی: 'قەسەم بە خودا ئەو داپیرەیه لە خۆشەویستانی خودایە. ئاخر بەبێ ئەوهی من داوای هیچی لێ بکەم، خۆی زانی که من دەستکورتەم و سی دیناری دامی.'

"کورتی کەینەوه، دەلیلە ی چاوبەست ژنی میر حەسەنی برده دەرەوه و پنی گوت: 'که سەردانی شیخ ئەبوولحەمەلات بکە، ئیشە لا سکت پڕ دەبێ. لە بەرە کەتی ئەو شیخەوه میزده کەت بەرانبەرت بە سۆز دەبێ و قەسە یەکی لێ نابیستی که دلت بئیشینی.' جا دەلیلە لە دلی خۆیدا دەیگوت: 'باشە من ئەوه لە کوئی پروت کەمەوه؛ خۆ هەموو شوینی قەرەبالغە؟' ئەوجار بە ژنە ی گوت: 'کچم، من لە پیشەوه دەرۆم و تو بە دوامدا وەرە. بەلام ئەو نەدم لێ دوور بە که بمبینی، ئاخر ئەوانە ی نیاز و پئویستیان بە منە و داوایە کیان هەیه، پئیانخۆشە دەستم ماچ کەن و نیازە کانیان بە من بلین.' ئەوه ی گوت و بوخۆی لە پیشەوه و ژنه لە دووری ئەو لە داوایە رویشتن تا گەیشتنە دووکانی کوریک بە ناوی سەید حەسەن. ئەو کورە هیشتا خەتی نە داوو و قۆز و کەشخە بوو. کورە دەنگی پاوانە ی ژنە ی بیست و لەنجە ولاری بینی. که جوانیە کە ی بینی، تئی راما. پیرە ژن که ئەوه ی دی، بە ئاماژە بە ژنە ی گوت که رووبەرووی دووکانە که دانیشی تا دەچیتەوه لای. خیزانی میر حەسەن رووبەرووی دووکانی کورە بازرگانه دانیشت. کورە بازرگان بە تاسەوه سەیری ژنە ی دەکرد و دەلیلە لئی چووه پیشی، سلاری لێ کرد و پنی گوت: 'تو سەید حەسەنی کورە ی کاک' سەید موحسینی؟' کورە گوتی: 'بەلێ، تو چۆن ناوی من دەزانی؟' دەلیلە گوتی: 'پیاوچاکان تو یان پئی ناساندم و ئیرە یان پیشان دام. کورە ی من ئەو کچە کچی منە. ئەوه باوکیکی دەولە مند و دەسترویشتووی هەبوو. که مرد، سامانیکی زۆری بە میرات بو چی هیشت و ئیستا گەرە بووه. پیشینیان گوتوویانە: میرد بو کچی خۆت بدۆزەوه. ئینجا ئەو کچە لە تەواوی ژیانیدا جگە لە مرۆ، لە مال نەهاتوو تە دەرەوه. ئیستا من ناوبانگی ئیووم بە باش بیستوو و دەمەوی بە قەسە ی پیاوچاکان بکەم و ئەو کچە مت لێ ماره کەم. ئەگەر سەرمایە شت کەمە، سەرمایە ت دەمە ی تا لەبری دووکانیک دوو دووکان دانی.' کورە بازرگان لە دلی خۆیدا گوتی: 'کورە خۆ من شتیکی ئاوام لە خودا دەویست، ئەوه سیانی بو ناردم.'

ئەوجار کورە گوتی: 'دایە کیان، دەمیکە دایکم دەیهوی ژنم بو بینی، بەلام من رازی نابم و دەلیم: 'تا بە چاوی خۆم نەیبینم، نایهینم.' دەلیلە گوتی: 'دە ی مادام وایە هەستە بەدوای مندا وەرە تا کچە ت بە پروتی پیشان بدەم.' دەم دەست لاهە که هەستا و کیسە یەکی لە گەل خۆی هینا، هەزار دیناری زیری تیدا بوو و گوتی: 'هاتوو پئویستم بە زێر و زیو بوو.' "

لیرە دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەوشە ویش کۆتایی پئی هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکە کە ی هەلگرت بو شەویکی دیکە.

که شهوی هوسد و بهکم هاتوه

گوتی: خاوه نشکوا! پیریژنه به سهید حسه سنی گوت: «ئه تو له دواوه وهره هر نه وهدنه
بی کچت لی دیار بی.» نه وچار له دلی خویدا گوتی: «بیانبه مه کوئی پروتیاں کهم؟»

پیریژنه رویشت و ژنی ئەمیر حسه نیش به دوایدا، کورپه بازرگانهش به دواي ژنده. رویشتن هتا پیریژنه گه یشته دووکانی حاجی محهمه دی رهنگریژ. حاجی محهمه کچ و کورپی گنجی خوش دهویست. سهیری کرد نهوه پیریژنیک دئ و دوو مندالی به دواوهیه. پیریژنه راوهستا و کچ و کورپه گه یشتنی و له و لاهه راوهستان. پیریژنه سلای کرد و له حاجی پرسى: «حاجی محهمه دی رهنگریژ جه نابتی؟» حاجی ولامی داوه: «به لی بوخوم چتان دهوی؟» پیریژنه گوتی: «حاجی خانوویه کی گوره مان هیه و جی جینی تینک روخواوه و دهمانه وی دهستیکی پيدا بینین و چاکى کهینه وه. تا تهواو دهبن شوینیکمان دهوی له گهل نهو مندالانه تییدیا بحاویننه وه. هر وا له خانوو دهگه رام گوتیاں حاجی جی و ریی هیه و رهنکه بتانداتی. هر بویه هاتومه خزمهت. هر خوم و نهو کچ و کورپه جوانه که به هزار زهحمت گورهم کردون.» رهنگریژ که له بهر نهو مندالانهش هر پین خوش بوو بیانداتی به پیریژنه ی گوت: «پاست دهکن، ئەمن مالی زیادیم هیه، به لام کاریشم پتی دهبی.» پیریژنه گوتی: «پۆله گیان ئەمن له مانگیک زیاتر لهو مالهی تودا نامینمه وه. نهگه میانیشت هات نهوه بوخوم خزمهتیاں دهکم.» ئیدی رهنگریژه که له پرتوه کلیلی دهر هیتا و دای به پیریژنه. پیریژنه کلیلی وهر گرت و رویشت. ژنی ئەمیر حسه سەن و کورپه بازرگانیش به دواي یه کدا رویشتن تا گه یشته کولانیک. پیریژنه دهرکی مالیکی کردهوه و چووه ژووری. ژنی ئەمیر حسه نیش به دواي نهودا چووه ژووری. پیریژنه به ژنه ی گوت: «نهو مالە مالی شیخ نهبولحه مه لاته و جینی وه دی هانتی خوزگه و ناواته.» پینی گوت نه تو بچو ژووری و چارشینو و شت له خوت که وه هتا من دهگه ریمه وه. ژنه چووه دیویکه وه و دانیشت. کورپه بازرگانیش گه یشتنی. پیریژنه به پیرییه وه چوو و پینی گوت: «له حهوشه دانیشه هتا کچه کهم دینم پیشانتی دهدهم. کورپه له حهوشه دانیشت. پیریژنه چووه وه لای ژنه که ی ئەمیر حسه سەن و پینی گوت: «کچه که دمه وی پیش نهوه ی شیخ سهری زور شلوغ بی و زیاره تکه ران تیی هالین، نه تو زیاره تی بکه ی. به لام من نیگه رانی شتیکم.» ژنه که ی ئەمیر حسه سەن گوتی: «نیگه رانی چی؟» پیریژنه گوتی: «کورپه که ی من گوله و شهو و رۆژ لیک ناکاته وه و هه میسه به پروتی لیره ویستاوه و چاوه دیری زیاره تکه ران دهکا نهگه ر بیت و کچیکی وهک تو ببینی بی بو زیاره تی شیخ هینده ی ئیشتیا دهچیتیه هه پای دهکاتی و جل و شته که ی له بهر داده دپچ. ئیستا تو نهو جلانهت داکنه و زیر و شته کهت له خوت که وه و بیده به من بو هه لده گرم. کچه خیرا جل

و بهرگه که ی داکه‌ند و زیت و خشله‌که‌ی له خۆی کرده‌وه و دای به پیریژنه. پیریژنه گوتی
ئه‌وه نه و جلانه ده‌خه‌مه ناو سندووقی شیخ ئه‌بووحه‌مه‌لاته‌وه با به‌فه‌ر بن.

پیریژنه جل و زیت و شته‌ی لئ وهر گرت و ئه‌وی له‌وی به‌ده‌رپیشه‌ک و ژیرکراسیکه‌وه
به‌جئ هینشت و چوو بۆ لای کوره‌ بازرگانه‌که. سه‌یری کرد ئه‌وه له‌وی دانیشتوو. هه‌ر که
چاوی به‌ پیریژنه‌ کهوت گوتی: «ئه‌وه کوا کچه‌که‌ت چاوم پینی که‌وی؟» پیریژنه به‌ چه‌پوک
به‌ر بووه‌ سه‌ر و گویناکی خۆی. کوره‌ بازرگانه‌ گوتی: «ئه‌و چی بووه، بۆ وا ده‌که‌ی؟»
پیریژنه گوتی: «یا خودا که‌س جیرانی خرابی نه‌بن، جیرانه‌کان که‌ تو بیان له‌گه‌ل من دیت
لینان پرسسیم ئه‌وه چی بووه و کینه‌؟ گوتم ئه‌وه کچه‌که‌می لئ ماره‌ ده‌که‌م. که‌چی له‌به‌ر
به‌خیلیان چوون به‌ کچه‌که‌یان گوتووئه‌وه دایکت له‌به‌ر پاروووه‌ نانیک تو له‌ گولیک ماره
ده‌کا، ئه‌منیش سویندم خوارد که‌ تۆی به‌ پروتی پیشان ده‌ده‌م با دلێ به‌سه‌یته‌وه که‌ تۆ
گول نیی. ئیستا نیگه‌ران مه‌به‌ کاریک ده‌که‌م ئه‌تۆش به‌ پروتی ئه‌و ببینی و ئه‌ویش تۆ
ببینی.»

کوره‌ بازرگانه‌که که‌ ئه‌و به‌زمه‌ی پین ناخۆش نه‌بوو. جله‌کانی داکه‌ند و تووره‌که
دیناره‌که‌شی له‌ نیو جله‌کان خست و به‌ پیریژنه‌ی گوت بیهینه‌ با به‌ پروتی بم ببینی.
پیریژنه گوتی: «ئه‌و جلانه‌تم ده‌یه با بۆت هه‌لگرم.» کوره‌ جله‌کانی دا ده‌ست پیریژنه.
پیریژنه جله‌کانی لئ وهرگرت و له‌ سه‌ر جلی کچه‌ی دانا ببیا له‌ شوینیکی دانی که‌چی به
لایه‌کی دیکه‌دا له‌ ماله‌که‌ چوووه‌ ده‌ری و ده‌رگاشی له‌ سه‌ر ئه‌وان داخست و وه‌ دوا‌ی کاری
خۆی که‌وت.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌ه‌زاد درێژه‌ی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی حوسد و دووم هاتوه

گوئی: خاوه نَشکۆ! پیریژنه که جل و زیری ژنه که ی ئەمیر حوسن و کورە بازرگانی وه گیر کهوت یه کسەر بردی له لای کابرایه کی دووکاندار دای نا و بوخوی چووه وه بو لای کابرای رهنگریژ. سهیری کرد کابرا دانیشتووه و چاوه پینی نه وه. هه رکه پیریژنه ی دیت گوئی: «خۆ خانوو هه کهت به دل بوو؟» پیریژنه گوئی: «یاخوا مالت ئاوه دان بی خانوو یه کی به به ره که ته. نه وه ده چم کۆلکیش ده به م و ماله که م ده گویمه وه نه وئ. به لام زه حمه ت نه بی ها، نه وه دیناریک و شتی که به ره و له وئ له گه ل نه و مندالانه بیخۆن و سه ریکیشیان لی بده، هه تا بوخۆشم ده گه ریمه وه.» کابرای رهنگریژ گوئی: «ئه ی دووکانه که م؟» پیریژنه گوئی: «دووکانه که ت به و شاگرد هت بسپیتره.» حاجی دووکانه که ی به شاگرد ه که ی سپارد و چوو نان و پیخۆر و شت بکری و بچی سه ری مندالاکان بدا.

پیریژنه چوو نه و شتانه ی به ئەمانه ت له لای دووکانداره که دای نابوو، وه ری گرت ه وه و که پاره بو دووکانی حاجی رهنگریژ. شاگرد ه که ی له وئ بوو پینی گوئ: «هه سه ته نه تۆش بچۆ بو لای حاجی و یارمه تی بده. له وئ له گه ل نه وانیش نانه که ت بخۆ. نه من لیتره ده بم. کورە ی به ری کرد. که کورە رۆیش ت خیرا هه ستا شته کانی دووکانی پیچاوه. له و جه نکه یه دا کابرایه کی ویشکه لفرۆش به ویدا هات. بانگی کرد و لینی پرسی: «کاکه تۆ حاجی ده ناسی؟» کابرا گوئی: «به لئ ده ناسم بو؟» پیریژنه گوئی: «نه و فه قیره مایه پووچ بووه و وه بن قه رز که وتوووه. خه لک دین شته کانی ده بن. نه منیش بو نه وه ی بیسه لمیتم که هیچی نییه نه وه که لوپه له که ی بو ده به مه وه بو خاوه نه کانیا ن. ها نه و دیناریکی ش کری گویدریژ ه که ت بی، ئیستا بۆت دینمه وه. تا دیمه وه نه تو ده ست ده به ردیک و نه و خم و گۆزه له و دیزه یه ی بشکینه با نه گه ر پیاوه کانی قازی هاتن سیایی ماله که ی بگرن بزائن که هیچی نییه به شکوو له کۆلی بنه وه.» کابرای ویشکه لفرۆش گوئی: «حاجی زۆری چاکه بو من بوو، هه رچی بۆی بکه م هه ر که مه، به چاوان هه موویان ده شکینم.» ئیدی پیریژنه ته وای نه و شتانه ی پیچابوو یه وه له گویدریژ ه که ی دا و بر دییه وه بو ماله که ی خۆی. که گه ی شته وه که چه که ی گوئی: «دایه نیگه رانت بووم، پیم بلئ چیت کرد؟» پیریژنه گوئی: «گوئی چوار که سم بری: ژنه که ی ئەمیر حوسن، کورە بازرگانیک، رهنگریژیک و ویشکه لفرۆشیک. ته وای شته کانیا ن لی ئەستاندن و له و گویدریژ ه م دا و هیتامه وه. زینه ب گوئی: «بو دایه به ته ما نیت تازه له و شاره دا بژی وا ژنی ئەمیر حوسن رپوت ده که ی؟» پیریژنه گوئی: «نه من له هیچیان ناترسم مه گه یین له ویشکه لفرۆشه که، نه و ده مناسی. با پیریژنه لیتره به جی بیلین. حاجی رهنگریژ خوار ده مه نی کری و له سه ر سه ری تۆکه ره که ی دانا و به لای دووکاندا

هاته وه. سهیری کرد نه وه کابرای ویشکه لفرۆش خومره و سوینه و شته که ده شکین و دوکانیش هیچی تندا نه ماوه. له دوور هه رای ویشکه لفرۆشی کرد. ویشکه لفرۆش که چاوی پنی که وت پنی گوت: «ئیشه للا هه ر سلامت بی بیرم له تو ده کرده وه.» حاجی گوتی: «بۆ چی بووه بیرت له من ده کرده وه؟» ویشکه لفرۆش گوتی: «تۆ مافنگی بووی، ده یانویست سیایی ماله که ت بگرن.» رهنگریزه که گوتی: «نه وه کئ وای پنی گوتووی؟» ویشکه لفرۆش گوتی: «دایکت پنی گوتم. پینشی گوتم نه و خومره و سوینه و شته بشکینم تا نه گه ر راسپارده ی قازی هات چی وای لئ نه بن.» رهنگریزه گوتی: «شیته تۆ ده لئی چی دایکم له میژه مردووه.» ئیدی به چه پۆک به سه ری خۆیدا دا و دهستی کرد به گریان و هاواری ماله که ی کرد. ویشکه لفرۆشیش له گه ل نه و دهستی کرد به گریان و هاواری که ره که ی کرد. نه و جار ویشکه لفرۆش به خه ی حاجی گرت و داوای که ره که ی کرده وه. حاجی به خه ی نه وی گرت و گوتی پیریژنه م له تۆ ده وی چی لئ هات. بۆ کوئ چوو؟ خه لک تیان هالا.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایی پنی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی چهوسه و سینه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! پهنگریژ و ویشکهلفروش ئاوقای یهک بوون. خهلکیان تی هالا. له پهنگریژیان پرسسی نهوه چی بووه؟ ویشکهلفروش گوتی: «من بۆتان دهگپرمهوه.» ئیدی رووداوهکهی بۆ گپراوهوه و گوتی که من پینم وا بوو چاکه لهگهله پهنگریژ دهکهم. وا بوو که منی دیت خم و سوینه و شتهکهم دهشکاند به چهپۆک به سهر و گویلاکی خۆیدا دا و به منی گوت که دایکم دههتیک ساله مردووه. ئیستا نهوته دهلی پیریژنه له تو دهوینهوه. منیش دهتیم که رهکهم له و دهوینهوه چونکه به بۆنه مالی نهوهوه که رهکهم چووه.» خهلهک له پهنگریژیان پرسسی: «نه تو نهو پیریژنه دهناسی وا تیت رادیوه و دووکانت به و سپاردووه؟» پهنگریژ گوتی: «ناوه لا، نایناسم. نه ورۆ له گهله کور و کچه کهی هاته لام. مالیکیان لئ به کرئ گرتم. یه کینک له نیو خهلهکه که وه گوتی: «دهبی پهنگریژ که رهکهی بۆ ویشکهلفروش ببژیی. چونکه نه گهر نه و باوه پی به پیریژنه نه کردبا و دووکانی به و نه سپاردبا، نه ویش که رهکهی به و نه دهسپارد و باوه پی پین نه ده کرد.» یه کی دیکه گوتی: «حاجی چونکه نهو پیریژنه له ماله کهی تودا بووه ههر دهبی. له عۆدهی که رهکهی بییه ده ری.» ئیدی نهوان رۆیشتنه وه بۆ مالی پهنگریژه که که دوايه دریزه ی کیشه کهی نه واتنان بۆ دهگپرینه وه.

کوربه بازرگانی فهقیر له وئ چاوه پوانی هاته وهی پیریژنه که بوو. پیریژنه نه هاته وه و کچهی نه هینا. ژنی نه میر حه سه نیش ههر چاوه پینی پیریژنه بوو، پیریژنه نه هاته وه. ژنه ههستا بچی بۆ زیاره تی شیخ نه بوو حه مه لات. کوربه بازرگان که نهوی دیت لئی پرسسی: «دایکت له کوینه، قه رار بوو تو له من ماره بکا؟» ژنی نه میر حه سه ن گوتی: «دایکم مردووه مه گهر تو کورپی نهو پیریژنه و پیاوی شیخ نه بوو حه مه لات نی؟» کوربه بازرگان گوتی: «نه وه دایکی من نه بوو، نه وه پیریژنیکی جادووباز و حۆقه باز بوو. جله کانی منی له گهله هزار دینار بردووه و هه لاتووه. ئیستاش نهو هه زار دیناره و جله کانی له تو دهوینه وه.» ژنه ش گوتی: «نه منیش جل و زین و جه و اهیراته کهم ههر له تو دهوینه وه. نهوان خه ریکی دمه دمه بوون که پهنگریژه که لیبان وه ژورور که وت. سه یری کرد نه وه کوربه و کچه له وین. لئی پرسین: «دایکتان له کوینه؟» ژنه ته واری رووداوه کهی بۆ گپراوه. کوربه بازرگانی ش له سهر راوه هه مووی بۆ گپراوه. کابرای ویشکهلفروش گوتی: «نه من کارم به وهی نییه و که ره کهی خۆم دهوینه وه.» حاجی گوتی: «نهو پیریژنه چاوه به سه ته دهستی هه موومانی بریوه. هه ستن وه رنه ده ری با ده رگا که داخه م.» کوربه بازرگان گوتی: «بۆ تو عه بیه ئیمه کۆک و پۆشته هاتینه ماله که ته وه و به رووتی برۆینه ده ری.» ناچار پهنگریژ چوو جلوه برگی بۆ کوربه بازرگانه که و ژنی نه میر حه سه ن هینا و داینی. ژنه کهی

ئەمىر ھەسەنى نارەھوۋە مالى خۇي. كە ئەۋىش دۋاي ئەۋەي مېزىدەكەي ھات لە دۋاي بەسەرھاتىكى ھەيە كە بۇتان دەگىرېنەۋە.

ھاجى دەركى مالەكەي داخست و بە كۈرە بازىرگانەكەي گوت: «ۋەرە با ۋە دۋاي پېرېژنەكە بېگەۋىن بېبېنېنەۋە.» رەنگرېژ و كۈرە بازىرگان و وېشكەلفرۇش چوون بۇ لاي والى بۇ شكايەت. والى پىنى گوتن: «جا ئەو شارە پېرە لە پېرېژن، ئىۋە بچن بېبېنېنەۋە ئەمن مالەكەي ئىۋەي لى دەستېنمەۋە.» ئەۋان كەۋتنە سۇراغى پېرېژنە.

پېرېژنە بە زىنەبى كچى گوت: «دەلېم بچم، كلاۋ لە سەر يەكى دېكەش بېنېم.» زىنەب گوتى: «دايە زۇر نېگەرانى توم.» پېرەي سىحرباز گوتى: «ئاۋ و ئاور بە من ناۋىرې خەمت نەبى.» دۋاي ئەۋە ھەستا بەرگى كەنيزانى لە بەر كرد و بۇ فرۇفېل ۋەدەر كەوت. رۇيشت ھەتا كەيشتە كولانتيكى ئاوپرېژىنكرا و مالدرائو. دەنگى ئاۋاز و گورانى و دەف دەھات. چاۋى بە كەنيزىك كەوت، كورېكى بە باۋەشەۋە بوو كە جلوبەرگى زىرېن لە بەر دا و تاجى رازاۋە بە دور و گەۋھەرى لە سەر بوو. تۇقېكى زىرې نەقىمدارى بە ملېدا شۇر بېۋەۋە. وا ديار بوو، ئەو مالە مالى شاۋەندەرى بازىرگانان و ئەو كۈرەش كورې ئەو بوو. كچىكىشى ھەبوو كە ئەو جېژن و ئاھەنگە بۇ ئەو كېرا بوو. كۆمەلىك ژنى گورانىبېژ ھاتبۇنە لاي دايكى كچە. كاتىك كچە، يان دايكى دەھاتتە دەرى و دەچوونەۋە زورې ئەو كۈرە داۋىنى بەر نەدەدان. ھەر بۇيە دابوويان بەو كەنيزە بېخافلىنى، تا ئاھەنگە كەيان تەۋاۋ دەبى. پېرەي سەر ئاسنېن كە ئەو مندالەي بەو كەنيزە دېت لە كەنيزەكەي پىرسى: «ئەۋە لېرە چ باسە و خانم ئاھەنگى چى دەگىرې؟» كەنيزە گوتى: «كچەكەي مارە دەكرى و مېۋان و گورانىبېژ و شتى بانگ كىرۋەۋە.» پېرېژنەي جادووباز لە دلى خۇيدا گوتى: «دەبىن ئەو مندالەي لەو كەنيزە بىرېنېم.»

لېرەدا بوو، ماۋەي چىرۇكى ئەمشەۋىش كوتايى پىن ھات و شەھرزاد درېژەي چىرۇكەكەي ھەلگرت بۇ شەۋىكى دېكە.

که شوی هوسه و چوارهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکوا! پیریژنه هیندیک پارهی چرووکی زهردی له گیرفانی دهرهینا که شیوهی دیناریان دهدا. دای به کهنیزهکه و پنی گوت: «ها ئه و دینارانه بگره و بچوه بۆ لای خانم و پنی بلنی که ئومولخهیر سللوی دهگه یاندی و دهیگوت سبهینی لهگه ل کهچهکانم دیم بۆ شاییه که یان.» کهنیزه که گوتی: «ناخه دایه، ئه گهر ئه و منداله بهرمه ژووری و دایکی ببینی گوروو دهگری و دهچن بۆ لای.» پیریژنه گوتی: «ئو منداله بده به من.» کهنیزه منداله که ی دا به پیریژنه و پاره قهلبهکانی لئ وهرگرت و چوه ژووری. پیریژنه به له ز خوی گه یانده کولانیککی دیکه و زیر و شتهکانی لئ کردهوه. پاشان له دلی خویدا گوتی: «پیریژن و اچاکه ئه و منداله بکه ی به بارمته و ههزار دیناری پنی وهرگری.» هه ر بویه منداله که ی برد بۆ بازاری گه وه رفروشان. سهیری کرد جووله که یهک له دووکانیکدا دانیشتوه و کولیککی زیر له پیش خوی داناوه. به خوی گوت و اچاکه کلایک له سه ر ئه و جووه بنیم. کهمیککی زیر لئ بستینم و ئه و منداله ی بۆ به چن بلیم. جووهش، که چاوی به پیریژنه کهوت و ئه و منداله ی به باوه شهوه دیت. منداله که ی ناسیه وه که کوری شابه ندهری بازارگانانه. ترسا گوتی: نه کا شتیک له دووکانهکانی دیکه بگرئ، هه ر بویه بانگی کرد: «خانم، فرموو چیت دهوی؟» پیریژنه گوتی: «ئه تو ماموستا عوزره ی یه هوودی؟» یه هوودییه که گوتی: «به لئ هه وم.» پیریژنه گوتی: «خوشکی ئه و منداله، کچی شابه ندهر، ئه ورۆ ماره دهگری و بۆ خۆ رازاندنه وه پیویستی به جووتیک گواره و ملوانکه یهک و خشلی گرانباییه.» به و جووره پیریژنه بایی هه زار دیناری زیر لئ وهرگرت و گوتی: «ئه وه ده بی خانم به دلشی بی و هه لیانبزیری. هه ر کامیانی هه لگرت پاره که ییت بۆ دینم. با ئه و منداله لیره بی تا دیمه وه. جووه منداله که ی لئ وهرگرت. پیریژنهش زیرهکانی برد و رۆیشه وه بۆ ماله که ی خوی. زینه بی کچی گوتی: «دایه ئه وه چیت کردوه و له کویت بوو؟» پیریژنه گوتی: «کوری شابه ندهرم رووت کرد و بردیشم به بارمته دامنا و هه زار دیناریشم پنی وهرگرت.» زینه ب گوتی: «دایه تازه تو ناتوانی پنی بخریه ناو شاره وه.»

کهنیزی شابه ندهریش کاتیک چوه لای خیزانی شابه ندهر گوتی: «خانم ئومولخهیر سللوی دهگه یاندی و گوتی سبهینی لهگه ل کهچهکانم دیم بۆ ئاههنگه که تان.» خانم گوتی: «که نی، کوا منداله که؟» کهنیزه گوتی: «له لای ئومولخهیرم دامنا، گوتم نه کا لیره گوروو بگرئ. ئومولخهیر ئه و چه ند دیناره شی وهک شاباش نارد بۆ گورانیبیژهکان. کاتیک دینارهکانی دا به گورانیبیژهکان و زانیان که ساخته یه و مسن. ئیدی خانم گوتی: «قه حبه هه لئ بگه منداله که.» کهنیزه هه لاته ده ری و دیتی نه مندال دیاره و نه پیریژنه. هاواری کرد و که وه عهرزی. شادییه که یان لئ بوو به سین. له و جهنگه یه دا شابه ندهر هاته وه که

زانی چی پرووی داوه به نارہحتی له مال هاته دهری و کهوته سؤراغی منداله که هتا له دووکانی جووه که به پرووت و ره جالی دبتیه وه. گوتی: «عوزره ئه و منداله مندالی منه.» عوزره گوتی: «بهلی مندالی تویه.» شابه ندهر له خوشیان شاگه شکه بوو. مندالی له باوهش کرد و ههر له جله کانیشی نه پرسسی. جووه که زانی شابه ندهر خه ریکه کوره که ی دهباته وه، چووه پیشی. شابه ندهر گوتی: «چییه؟» جووه گوتی: «پیریژنیک هات بایی ههزار دیناری زیر و شت برده وه بۆ کچه که ی تو و ئه و کوره ی لیره دانا و گوتی با ئه و منداله لیره بی تا پاره که بیت بۆ دینم. ئه گهر ئه و کوره نه با قه تم ئه و زیرانه نه ده دایه.» شابه ندهر گوتی: «کچی من پیویستی به زیری تو نییه. جله کانی کوره که م ده وه.» جووه دهستی کرد به هات و هاوار و گوتی: «موسولمانینه فریام که ون.»

ئه وان له وئ مشت و مریان بوو که ویشکه لفرۆش و رهنگریژ و کوره بازرگان که له پیریژنه ده گه ران گه یشتنی و له بازرگان و جووه یان پرسسی: «ئه و کیشه یه تان له سه ر چییه؟» ئه وانیش شته که یان بۆ گیراوه. رهنگریژ و هاوریکانی گوتیان: «ئه و پیریژنه جادوو بازه ئه وه داوی بۆ ئیمهش ناوته وه.» ئیدی به سه رهاتی خویمان بۆ گیراوه. شابه ندهر گوتی: «ئه من کوره که م وه گیر که وتووته وه جله کانیم ههر ناوی. ئه گهر پیریژنه شم دیته وه ئه وه جله کانی لی ده ستینمه وه.» شابه ندهر کوره که ی برده وه لای دایکی. دایکی به دیتنی کوره که ی خوشحال بوو.

جووه که له و سئ که سه ی پرسسی ئیوه ده چن بۆ کوئ؟ ئه وان گوتیان ئیمه له پیریژنه ده گه رین. جووه که گوتی: «من ده یناسمه وه. به لام وا چاکه هه موو به یه که وه نه گه رین ههر یه کی به لایه کدا ده رۆین و له دووکانی حاجی مه سه وودی ده للاکی مه غریبی یه کتر ده بینینه وه. ئه وان ههر یه کی به لایه کدا بلاو بوونه وه و پیریژنهش له ولاره هاتبوو دهری بۆ پیلانیکی دیکه. ویشکه لفرۆش چاوی پنی که وت و ناسییه وه و چوو پیشی بی گرت. پیریژن گوتی: «چیت لیم ده وئ؟» ویشکه لفرۆش گوتی: «گویدریژه که م ده ویته وه.» پیریژن گوتی: «گویدریژه که تم به و ده للاکه مه غریبییه سه پار دووه. لیره به ئه وه ده چم پنی ده لیم گویدریژه که ت بداته وه.»

ویشکه لفرۆش له وئ راوه ستا و پیریژنه چوو بۆ لای مه غریبی و دهستی ماچ کرد و دهستی کرد به گریان. ده للاکه مه غریبییه که گوتی: «بۆ ده گری دایه چی بووه؟» پیریژنه گوتی: «وه ستا گیان به قوربانت بم ئه و کوره م ئه قلی تیک چووه و قسه ده په رین هه لده ستی ده لی گویدریژه که م ده وه. داده نیشی ده لی گویدریژه که م ده وه. برده لای حه کیم ده لی دوو ددانی بۆ بکیشن و ته ویلی له دوو جیوه داغ که ن چاک ده بیته وه. ئه تو ئه و دیناره م لی وه رگره و بانگی که لای خۆت و بلی وه ر گویدریژه که ت له لای منه. مه غریبییه که گوتی: «ههر ئیستا جیبه جینی ده که م و گویدریژه که ی له مستی ده نیم.» ده للاک

دوو خزمه تکاری زهلام و بهخزوهی هه بوو. به یه کیانی گوت: «بچووه دوو بزماری ئاسن له سهه ئاگره که سوور که وه.» ئیجا بۆ خۆی بانگی ویشکه لفرۆشه کهی کرد و گوتی: «کاکه، گویدریژه کهت لیزه یه وه ره بته مه وه.» که ویشکه لفرۆشه که هاته پیشی، ده للاکه مه غریبه که گرتی و بر دیه وه سارداویکی تاریکه وه و مستیکی لیدا له سهه زهوی تخیلی کرد. ئه و جار دهست و قاچی شه ته که دا. ده للاکه که دوو ددانی کیشا و له دوو جیوه ته ویلی داغ کرد. ئه و جار به ره لای کرد. ویشکه لفرۆش گوتی: «مه غریبه ئه وه بۆ وات لی کردم؟» ده للاک گوتی: «دایکت گوتی: ئه و کورهم، ئه قلی تیکه لی کردووه و له جینی خۆی نییه. قسه ده په ریڼی هه لده ستنی ده لی گویدریژه کهم ده ویته وه. دانیشی ده لی گویدریژه کهم ده ویته وه. ئه وه گویدریژه کهت بوو دامیه وه.» ویشکه لفرۆش گوتی: «خودا توله ی ئه و زولمهت لی ده کاته وه وا له منت کرد.» مه غریبه گوتی: «جا ئه من به قسه ی دایکت وام لی کردی.» ئیدی بۆی گیراوه که چی پێ گوتبوو. ویشکه لفرۆش گوتی: «خودا حه قی ئیمه له و پیریژنه بستینیته وه.» داوی ئه وه مه غریبه که گه راوه دوو کانه کهی سه یری کرد دوو کان هه چی تیدا نه ماوه. باقل پیریژنه که ئه وان به ویشکه لفرۆشه که وه سه رقال ده کا، گسک له دوو کان ده دا و ئه وه ی به که لکت دێ له گه ل خۆی ده یبا و ده روا. مه غریبه که زانی دوو کانه که ی تالان کراوه، ئاوقای ویشکه لفرۆش بوو و یه خه ی گرت. گوتی: «کوا دایکت، دایکت بۆ په یدا که.» ویشکه لفرۆش گوتی: «ئه و دایکی من نییه.» ئه وه پیریژنیکی جادوو بازه و داوی بۆ زۆر کهس ناوه ته وه. گویدریژه کهی منیش ئه و بر دوویه.» ئه وان له و قسه انه دا بوون که ره نگریژ و جووه و کوربه بازرگانی هه شتن. سه یریان کرد مه غریبه یه خه ی ویشکه لفرۆشی گرتووه و ویشکه لفرۆشیش ناوچه وانی داغ کراوه. گوتیان ئه وه چی بووه؟ ویشکه لفرۆش بوو داوه که ی بۆ گیرانه وه و مه غریبه هه ر گیرا په وه. ئیدی ئه وانیش گوتیان ئه وه ئه و جادوو بازه کلای له سهه ئیمه ش ناوه. ئیدی ئه وانیش به سه ره اتی خۆیان بۆ مه غریبه گیراوه. مه غریبه ده رگای دوو کانی کاله دا و له گه ل ئه وان چوو بۆ لای والی. به والیان گوت: «ئیمه ماله که ی خۆمان له تۆ ده ویته وه.» والی گوتی: «ئه و شاره په ره له پیریژن و گه لۆ که ستان ئه و پیریژنه ده ناسیته وه؟» ویشکه لفرۆش گوتی: «ئه من ده یناسمه وه. به لام ده بی ده دانه خزمه تکاری خۆتم له گه ل به ی.» ئیدی ویشکه لفرۆش له گه ل ده دانه له پیاوه کانی والی وه ده ر که وتن و هاو پیکانی شی به دوایاندا رویشتن. ده ستیان کرد به گه ران به داوی پیریژنه دا. وا بوو له پر دا پیریژنه ی سهه ئاسنین په یدا بوو. ویشکه لفرۆش و پیاوه کانی والی پیریژنه یان گرت و بر دیان بۆ لای والی. له بن دیواره که ی مالی والی رایان گرت تا والی بیته ده ری. پیاوه کانی والی ئه وه نده ماندوو بوون. خه ویان لی که وت. پیریژنه ش خۆی له خه و دا. ویشکه لفرۆشیش له گه ل هاو پیکانی پاش ئیستیک خه ویان لی که وت. پیریژنه که زانی هه موویان خه ویان لی که وتووه. هه ستا چوو بۆ لای ژنی والی و ده ستنی ماچ کرد و پنی گوت: «والی له کوئی هه؟» ژنه ولامی داوه:

«والى خەوتوۋە. چ كارىكت پىنەتى؟» پىرىژنە گوتى: «مىردەكەم كۆيلە فرۇشە و پىنچ كۆيلە داۋە بە خۇم بىفرۇشم. بۇخۇى چوۋە بۇ سەفەر. والى كە منى دىت بە ھەزار دىنار كۆيلەكانى لىن كرىم و دوو سەت دىنارىشى ھەقدەست بۇ من دانا و پىنى گوتم بىانھىنە بۇ مالى ئىمە. ئىستا ئەۋە كۆيلەكانم ھىناۋە.

لىرەدا بو، ماۋەى چىرۇكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۇكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که نهوی هوسه و پینجه هاتهوه

گوتی: خاوه نشکو! پیریژنه هر وا خه ریکی هه لئه تاندنی ژنی والی بوو. له و قسانه ی بۆ ده کرد. ریکه وت وا بوو له و جهنگه یه دا والی هه زار دیناری زیپی له لای ژنه که ی دانابوو. گوتی بوی به ته مام کویله ی پی بکرم. خیزانی والی که نه و قسانه ی له پیریژنه بیست وهیزانی راسته. ئیدی له پیریژنه ی پرسی: «کویله کان له کوین؟» پیریژنه گوتی: «ئه وه تان له بهر ده رگا خه وتوون. ماندوو بوون.» ژنی والی له په نجه ره وه سه ریکی کیشا ده ری، مه غربی و ویشکه لفرۆش و کورپه بازرگان و رهنگریژ و جووه ی دیت له وی خه وتبوون. له دلی خۆیدا گوتی: «ئه وانه کویله ی چاکن یه کی هه زار دینار زیاتریش دینن.» له ریوه ده رکی سهندووقی کرده وه و هه زار دیناره که ی که والی له لای دانابوو، دای به پیریژنه و گوتی: «بپۆ. ئه گهر والیش هه ستا دوو سه د دیناره که ی لئ وه ده گرم. ئه گهر هاتییه وه ده تده می.» پیریژنه گوتی: «خانم، له و دووسه د دیناره سه دی به سه ر که نیه کاندا دابه ش بکه و سه ده که ی دیکه با له لای خۆت بی هه تا دیمه وه.» دوا ی ئه وه گوتی: «خانم، زه حمه ت نه بی له ده رگای پشته وه به ریم که.» ژنی والی فه رمانی دا و ئه ویان له ده رگای پشته وه به ری کرد و به له ز خۆی گه یانده وه لای که که ی. که چه به دایکی گوت: «دایه چیت کرد؟» دایکی ولامی داوه: «فیلێکم ساز کرد و هه زار دینارم له ژنی والی وه رگرت. ویشکه لفرۆش و جووله که که و رهنگریژ و کورپه بازرگان و ده للاکه که شم پی فرۆشت. به لام یه ک شت هه یه، من ته نیا نیگه رانی ویشکه لفرۆشه که م نه و من ده ناسیته وه.» که چه گوتی: «دایه، به سه سه دانیشه، ده ست هه لگره. [فما کل مره تسلم الجره] واته هه ر ئاوات بۆ ناچیته سه ری.» جاری دایک و که چه بیلین و ده چینه وه لای والی.

که والی له خه و هه ستا خیزانی پی گوت: «کویله کانیشته مبه ره که بی، وه لا کویله ی چاکن.» والی گوتی: «کویله ی چی؟» ژنه که ی گوتی: «ئه و پینچ کویله یه ی له پیریژنه که ت کپیوه. بۆ لیم ده شاریه وه؟ ئه گهر خودا پی خۆش بی ئه وانیش وه ک تو ده کاته خاوه ن پله و پایه.» والی گوتی: «باوه ر بکه من کویله م نه کپیوه. کن شتی وای پی گوتوی؟» ژنه گوتی: «ئه و پیریژنه ده لاله ی که قیمه تی کویله که کانت له گه ل بریپووه وه و قه ولت پیدابوو هه زار دیناری نرخ کویله کان و دووسه د دیناریشی ده ستخۆشانه بده یه ی!» والی گوتی: «خۆ هیچته ده داوه تی؟» ژنه گوتی: «به ریوه وه لا، چوم چاوم له کویله کان کرد و هه زار دیناره که ی له لای منت دانابوو، دام به و.» والی له ریوه هه لاته ده ری. سه یری کرد جووه و ویشکه لفرۆش و رهنگریژ و کورپه بازرگان و ده للاکه مه غربیه که له وی بوون. له نوکه ر و ده ستوپیوه نده که ی پرسی ئه و پینچ کویله یه ی که له پیریژنه که مان کری له کوین؟» پیاوه کانی والی گوتیان: «جگه له و پینچ که سه ی که پیریژنه که یان گرتوو که سه ی دیکه مان

لیتره نه دیوه. ئه و پیریژنهش دواى ئه وهى ئیمه خه وتیوین چوو بووه ژووری بۆ
 حهره مسهرا.» والی گوتی: «ئه وه فروفیلیکی گه ورهیه به لام بۆ بوخوی دهیدۆرینی.» پینج
 کهسه که گوتیان که ئیمه شته کانی خومان له تو دهووته وه. والی گوتی: «پیریژنه ئیوهی به
 ههزار دینار به من فرۆشتوه.» ئه وانیش گوتیان به ریز والی ئیمه سه ره بخوین و به پنی
 شهرع کهس بوی نییه ئیمه بکری یان بفرۆشیته وه. وه ره با بچین بۆ لای خلیفهش. والی
 ولامی دانه وه: «ئیه وه مالی منتان پیتشانی پیریژنه داوه و ئه من ئیه وه به ههزار دینار
 ده فرۆشمه وه.»

ئه وان له وئ خهریکی دمه دمه بوون که ئه میر حه سه ن شه رولته ریق گه راوه و ژنه که ی
 خوی به رووت و ره جالی دیت و ژنه که ی ئه میر هه موو شستیکی بۆ ئه میر گه راوه. ئه میر
 حه سه ن گوتی: «ئه من جگه له والی کهسی دیکه ناسم و له وم دهووته وه. له ریه هه ستا
 چوو بۆ مالی والی. که چاوی به والی کهوت پنی گوت: «ئه وه تو پیریژنانت فیر کردوه به
 مالاندا بگه رین و چاوی خه لک به ستن و ده سستی خه لک بپرن؟ ئه وه ت لئ روون بی که من
 زیره کانی خیزانم هه ر له تو دهووته وه و کارم به کهس نییه.» ئه وجار رووی له پینج
 کهسه که ی دیکه کرد و گوتی: «ئیه وه بۆ لیزه ن؟» ئه وانیش ته واوی رو داوه که یان بۆ
 گه راوه. ئه میر حه سه ن پنی گوتن: «ئیه وه ما فتان زه وت کراوه.» ئینجا رووی له والی کرد و
 گوتی: «ئه وه فه قیرانه ت بۆ گرتوه؟» والی گوتی: «ئه وانه پیریژنه یان هینا وه ته ماله من.»
 ئه وان به ئه میر حه سه نیان گوت: «تو پاریزه ری ئیمه به.»

والی به ئه میری گوت: «ئه من مالی هه مووتان ده ده مه وه هه ر پیم بلین کامتان ئه و
 پیریژنه ده ناسن؟» هه موویان گوتیان ئیمه ده ناسین. والی ده کهسی له پیاوه کانی له گه ل
 خستن. ویشکه لفرۆش به پیاوه کانی والی گوت: «ئیه وه به دواى مندا وه رن ئه من به چاوه
 شین بووه کانیدا ده نیاسمه وه.»

وا بوو ئه وان که و تنه ری و هه رکه گه یشتنه یه که م گه ره ک پیریژنه یان دیت. خیزا گرتیان
 و بر دیان بۆ مالی والی. والی که چاوی پنی کهوت، پنی گوت: «مالی ئه و خه لکه بیته وه.»
 پیریژنه گوتی: «من نه که سم دیوه و نه مالی که سیشم بر دووه.» والی ده ستووری دا
 بیخه نه بنده وه تا به یانی. به بندیوانه که گوتی: «ئه من ناویرم وه ستوی گرم. په ندیکم به سه ر
 دینی.» والی له ریه سواری ئه سپ بوو، پیریژنه ی له گه ل پیاوه کانی برد بۆ قه راغ دیجله و
 به جه للا ده که ی گوت، پیریژنه ی به پرچی هه لواسن. جه للا ده که هه لیواسی و ده کهسی وه ک
 نۆبه دار له لا دانا. دواى ئه وه والی گه راوه مالی. که بوو به شه و نۆبه داره کان شه که ت
 بوون و خه و به سه ریاندا زال بوو. ریکه وت وا بوو کابرایه کی ده شته کی گوئی لئ ده بی،
 دوو کهس پیکه وه قسه ده که ن یه کیان به وی دیکه ده لی له به غدا بووم زولوییا و هه نگوینم
 خوارد ئاوا و ئاوا خو ش بوو. کابرای ده شته که ی که گوئی له و قسه یه ده بی ده لی وه لا

دەچم بۆ نىو شار ھەتا ھەنگوین و زولوبيا نەخۆم نایەمەوہ. سەیر لەو ھەدا بوو ئەو
رەو ھەندەھ قەتى بەغدا نەدیبوو و قەتیشى زولوبيا و ھەنگوین نەخواردبوو. ئیدی لەرێوہ
سواری ئەسپ بوو، بەرەو بەغدا کەوتە رێ و لە بەر خۆیەوہ ھەر دەشى گوت: «خواردنى
ھەنگوین و زولوبيا باشە و بەلێتم داوہ ھەر زولوبيا و ھەنگوین بخۆم.»

لێرەدا بوو، ماوہى چیرۆكى ئەمشەویش كۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەى
چیرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوێكى دیکە.

که نهوی ههوسه و شههم هاتهوه

گوتی: خاوه نَشکۆ! دهشتهکی هه ده پویشته و له بهر خۆپهوه ئه و قسانه ی دهکرد. هه تا که یهشته لای پیریژنه که. پیریژنه گوتی له قسه کانی ئه و بوو. زانی ئه وه نه قهتی به غدا دیوه و نه قهتی زولوبیا خواردوه و پیاویکی په وهنده و دهشتهکیه به ئه سپایه کی بانگی کرد و گوتی: «کاکای عه ره ب، فریام که وه.» دهشتهکی گوتی: «خودا فریات که وئ، ئه تو کئی و بۆ هه لیان هاوه سیوی؟» پیریژنه گوتی: «نه یاریکم هه یه زولوبیا دروست دهکا. ئه من به لای دوو کانه که یدا تیده په پریم، تفم کرده وه. تفه که م که وته منهجه له که وه. ئه و پیاوه له لای حاکم شکایه تی لئ کردم و داوای کرد له دارم دن. پاشان گوتی ئه گهر ده پیتل خورما و زولوبیا بخوا ئازادی ده که م. ئه گهر نه شی خۆم هه لی داوه سَم. هه تا دهمرئ با به حه واوه بی. ئه منیش له شیرنی بیزارم و ئیشتیام نایبا. ئیدی نازانم چیم به سه ر دئ؟» دهشتهکی گوتی: «ئه من له تاوی زولوبیا و هه نگوین که س و کارم به جئ هیشته وه. خه مت نه بی ئه من له جیاتی تو هه مووی ده خۆم.» پیریژنه گوتی: «خۆ ئاوا نایدن به که س مه گین له جیاتی من لیره هه لواسرابی.» به و جزره عه ره به دهشتهکیه ی فریو دا و له جینگای خۆی هه لی واسی. جله کانی ئه وی له بهر کرد، پینچه که ی ئه وی له سه ری کرد. سواری ئه سپه که ی ئه و بوو، وه ک به رزه کی بانان خۆی ده رباز کرد و چووه وه لای که که ی. که که ی که چاوی پنی که وت لئی پرسی: «ئه وه چیه بۆ وات کردوه؟ ئه و جل و سپالانه ت له کوئ بوو؟» دایکی دهستی کرد به گپراوه ی پووداوه که. با ئه و پووداوه که ی بۆ بگپریته وه.

نۆبه داره کان که وه خه ر هاتن، سه بیریان کرد تاو هه لاتوه. یه کیک له نۆبه داره کان هه رای هه لواسراوه که ی کرد و گوتی: «بخۆ پوور په تک، بۆله بۆل مه که. گۆری گیانت بی.» عه ره به دهشتهکیه که گوتی: «به خودا ئه من پرپۆله ناخۆم، زولوبیا و هه نگوینتان هیتاوه یان نا؟» نۆبه داره کان ته ماشایان کرد ئه وه عه ره بیکی په وهنده به داره که وه هه لواسراوه. لینیان پرسی: په وهنده ئه ی ئه وه پیریژنه که چی لیهات؟ عه ره به گوتی: «من له داره که م کرده وه، چونکه ئه و شیرینی پئ نه ده که وت و ئیشتیای نه ده چووه زولوبیا و هه نگوین.» نۆبه داره کان زانیان کابرا پیریژنه ی نه ناسیوه و ئه ویشی فریو داوه. ئیدی زۆر ترسان و گوتیان ئیستا ئیتمه هه لئین یان لیره دانیشین. له و فکر و قسانه دا بوون، والی له گه ل کۆمه لیک له ده ستوپتیه ونده کانی که یه شته ی. که دابه زین والی به نۆبه داره کانی گوت: «بچن ئه و پیریژنه ی بینن.» دهشتهکی هه ر ده یگوت ئه من پرپۆله ناخۆم، هه نگوین و زولوبیا که م بۆ بیتن.» والی سه ری بۆ لای داره که وه رگپرا سه یری کرد ئه وه دهشتهکیه ک له جئ پیریژنه که به حه واوه یه. نۆبه داره کان زمانیان تیک ئالا و که وتنه مینگه مینگ و ناچار پووداوه که یان بۆ والی گپراوه. والی گوتی: «له پنی خودادا کارم به ئیوه نییه ئه و

پیریژنه زۆر جادووبازه و چاوبهسته. «عه‌رهبه ره‌ونده‌که‌یان له داره‌که کرده‌وه. ره‌ونده به‌ریبکی به‌والی گرت و گوتی: «من ئەسپ و جلوبه‌رگ و پینچه‌که‌م ده‌ویته‌وه. والی گوتی: «ئه‌تو بۆ وات لێ هاتوووه؟» ره‌ونده به‌سه‌رهاته‌که‌ی بۆ گنپراوه. والی زۆری پێ سه‌یر بوو. ئینجا له‌ کابرای پرسى باشه‌ بۆ ئه‌و پیریژنه‌ت له‌ داره‌که‌ کرده‌وه؟ ره‌ونده‌ گوتی: «خۆ من نه‌مه‌زانی ئه‌و پیریژنه‌ فیلبازه و به‌ ده‌هۆیه. ئه‌وجار ئه‌و خه‌لکه‌ی که‌ پیریژنه‌ هه‌لیفریواندبوون روویان له‌ والی کرد و گوتیان ئیمه‌ پیریژنه‌مان دا به‌ تو و به‌ تۆمان سه‌پاردبوو. ئیستا ده‌بێ بچین بۆ لای خه‌لیفه‌ دادمان بستیتن. حه‌سه‌ن شه‌روولته‌ریق له‌ دیوانی خه‌لیفه‌ دانیشتبوو چاوه‌رینی والی بوو، که‌ والی و ده‌شته‌کیه‌که‌ و ئه‌و پینچ که‌سه‌ی دیکه‌ چوونه‌ دیوان و داوایان له‌ خه‌لیفه‌ کرد دادیان بستیتن. خه‌لیفه‌ گوتی: «کنی حه‌قی ئیوه‌ی خواردوووه؟» هه‌ر کام له‌ وان به‌سه‌رهاتی خۆی بۆ خه‌لیفه‌ گنپراوه. والی گوتی: «خه‌لیفه‌ ئه‌و قه‌لتاخه‌ کۆنه‌ منیشی هه‌لفریواند و ئه‌و پینچ که‌سه‌ که‌ ئازادیشن، به‌ منی فرۆشت و هه‌زار دیناریشی لێ ئه‌ستاندم. خه‌لیفه‌ گوتی: «ئه‌من مالی هه‌مووتان ده‌ده‌مه‌وه به‌س ده‌بێ ئه‌و پیریژنه‌م بۆ بگرن و بۆم بینن.» والی له‌ پێوه‌ شیره‌که‌ی له‌ قه‌دی کرده‌وه و گوتی: «من له‌ دواى ئه‌وه‌ی به‌و حاله‌ گرتم و له‌ دارم دا و ئه‌و فیظه‌ی له‌و ره‌ونده‌یه‌ کرد. قه‌تم پێ ناگیرئ.» خه‌لیفه‌ گوتی: «ئه‌ی من به‌ کنی بلیم بۆم بگرن؟» والی گوتی: «به‌ ئه‌حمه‌د ده‌نه‌ف بلێ بیکرئ. مانگی هه‌زار دینار له‌ خه‌لیفه‌ وه‌ر ده‌گرئ. چل و یه‌ک لاتی له‌ به‌ر ده‌ستی دا به‌ که‌ یه‌کی مانگی سه‌د دیناری بۆ بریونه‌وه.» ئیدی خه‌لیفه‌ فه‌رمانی دا ئه‌حمه‌د ده‌نه‌فیان بانگ کرد. خه‌لیفه‌ پێی گوت: «له‌ تۆم ده‌وی ئه‌و پیریژنه‌م بۆ ببینیوه‌وه و به‌هینیه‌ ئیره‌.» ئه‌حمه‌د ده‌نه‌ف قه‌بوولی کرد. خه‌لیفه‌ ده‌شته‌کیه‌که‌ و ئه‌و پینچ که‌سه‌ی له‌ لای خۆی راگرت.

لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی هوسه و ههوتهم هاتهوه

گوتی: خاوه‌نشکۆ! ئەحمەد دهنەف که بەلێنی بە خەلیفە دا ئەو پیریژنە ببینیته‌وه، هه‌ستا وه‌ده‌ر که‌وت. داروده‌سته‌که‌ی و هه‌سه‌ن شوومان لێی کۆ بوونه‌وه. ئەحمەد ته‌واوی ئەو رووداوانه‌ی بۆ گێترانه و پتی گوتن ئەو شارە پیریژنی زۆر تێدایه به رای ئیوه ئەو پیریژنه چۆن ببینیته‌وه؟ یه‌کیک له ژێرده‌سته‌کانی ئەحمەد که نیوی عەلی ملکه‌ل^۱ بوو به ئەحمەدی گوت: «ئەتۆ بۆ له‌گەل هه‌سه‌ن شوومان راویژ ده‌که‌ی؟» هه‌سه‌ن شوومان گوتی: «عەلی، چۆن ری به خۆت ده‌ده‌ی من به که‌م بزانی؟ به نیوی گه‌وره‌ی خودا، هه‌ر کارتان له‌گەل ناکه‌م.» دواي ئەوه ئیدی هه‌ستا. ئەحمەد دهنەف رووی له داروده‌سته‌که‌ی کرد و گوتی: «هه‌ر ده‌که‌ستان بچه‌ گه‌ره‌کیک و له‌و پیریژنه‌ بگه‌رین. عەلی ملکه‌ل به خۆی و به ده‌که‌سه‌وه‌هه‌ر پزیشته‌. پێش ئەوه‌ی بلاوه‌ی بکه‌ن گوتیان له فلان جی یه‌کتر ببینیته‌وه. له نیو شاردایا بلاو بووه‌وه که ئەحمەد دهنەف به دواي گرتنی پیریژنه‌ چاوبه‌سته‌که‌وه‌یه.

زینەب به دایکی گوت: «دایه‌ ئەگه‌ر خۆت به زیره‌ک ده‌زانی و ده‌لێی کلاری عیسا له سه‌ر مووسا ده‌نیی، کلایک له سه‌ر ئەحمەد دهنەف بنی. پیریژنه‌ گوتی: «کچم من له هه‌سه‌ن شوومان نه‌بی له که‌س ناترسم.» زینەب گوتی: «به‌و پرچانه‌م سویندت بۆ ده‌خۆم، جلی چل و یه‌ک گه‌وه‌ند و ریگرت بۆ دینم.» ئیدی له‌پێوه هه‌ستا جلوبه‌رگی گرانبایی له به‌ر کرد و پوویشی داداوه و چوو بۆ لای عه‌تاریک. ئەو عه‌تاره‌ خانویه‌کی دوو پووپه‌ری هه‌بوو. ده‌رگاشی به سه‌ر هه‌ردوو کۆلانه‌که‌دا بوو. دیناریکی دا به عه‌تاره‌که‌ و پتی گوت: «ئەو پۆ ئەو خانووه‌م به کرێ بده‌یه.» عه‌تار کلیلی خانووه‌که‌ی دایه. زینەب گه‌راوه‌ مالی فه‌رشی له گویدریژه‌که‌ی ویشکه‌لفروش دا و بردی بۆ ئەو ماله. فه‌رشی پاخست و سفه‌ری به خواره‌مه‌نی و شه‌راب پازانده‌وه. به پووپیکی خۆشه‌وه له به‌ر ده‌رگا راهه‌ستا. له‌و جه‌نگه‌یه‌دا عەلی ملکه‌ل له‌گەل داروده‌سته‌که‌ی به‌ویدا هاتن. زینەب چووه‌ پێشینی و ده‌ستی ماچ کرد. عەلی سه‌یری کرد کچیکی جوان و له‌به‌ر دلانه‌ گوتی: «چیت ده‌وی.» زینەب گوتی: «ئەتۆ ئەحمەد دهنەفی؟» عەلی گوتی: «نا، ئەمن پیاوی ئەوم. به شوین ئەو پیریژنه جادووبازهدا ده‌گه‌ریم که قوڵی ته‌واوی خه‌لکی بریوه. پیم بلێ تو کتی و بۆ لێره راهه‌ستاوی؟» زینەب گوتی: «باوکی من له موسل شه‌رابفروش بوو. کاتیک مرد مالیکی زوری له پاش به‌جی ما. ئەمن له ترسی به‌رپرسیانی موسل هاتمه‌ ئێره. لێره پرسیارم کرد، بلێی له‌و شارهدا کێ ناگای له من بی و داشداریم بکا. گوتیان جگه له ئەحمەد دهنەف که‌س پتی ناکرێ.» عەلی گوتی: «پیاوه‌کانیشی ده‌توانن ناگایان له تو بی.»

^۱ ئەوه له ده‌قه فارسییه‌که‌دا ناوی علی کتف الجمل ه.

ئیدی زینەب گوتی: «زۆر باشە که وایە لە بەر دلی من پاروویەک نان بخۆن و قومیک ئاو بخۆنەو.» ئیدی ئەوان قسە ی زینەبیان نەشکاند و چوونە ژووری. نانیاں خوارد و خەریکی شەراب خواردنەو بوون که زینەب بەنگی بۆ لە پیاڵەکان کرد و هەموویانی بیهۆش کرد. جەلەکانی داگەندن. پیاوێکی دیکە ی ئەحمەد دهنەف بە کۆلاندایەت و ئەوانیشی بەو دەردە برد. هەتا سەرە گەیشتە ئەحمەد دهنەف. ئەحمەد دهنەف زۆر گەرابوو پیریژنە ی نەدیتبوو هەو. تووشی پیاوێکی نەبوو. وا بوو پیتی کەوتە ئەو کۆلانە و گەیشتە لای کچە. زینەب چوو پێش و دەستی ماچ کرد. ناز و کرێشمە ی زینەب کاری لە دلی کرد. زینەب پیتی گوت: «تو کئی؟» گوتی: «من ئەحمەد دهنەفم.» زینەب گوتی: «ئەمن غەریبم و لە موسڵەو هاتووم. باوکم بادهفروش بوو. کە مرد مالیکی زۆری لە پاش بەجی ما. ئەمن لە ترسی بەرپرسیانی ئەو شارە هاتوومە ئێرە و لێرە بادهفرشیم داناو. والی پیتاکی خستوو هەتە سەر من. پێم خۆشە لە ژێر بالی تۆدا بم و ئاگات لێم بێ ئەو مالەش بۆ تۆ باشترە.» ئەحمەد دهنەف گوتی: «هیچ مەدە بە والی، ئیمە دەبێ ئاگامان لە تۆ بێ.» زینەب گوتی: «لە بەر دلی من فرموو پاروویەک نان لە گەل بخۆ. ئەحمەد دهنەف چوو ژووری. نانی خوارد و شەرابی خوارد هەو. بەو جۆرە کچە ئەویشی بیهۆش کرد و جەلەکانی لە بەر داگەند. تەواوی جەلەکانی لە کەرەکە ی ویشکە لفرۆش و ئەسپەکە ی رەوێندە دا و عەلی ملکەلی و هەووش هیناوه و لێیدا رۆیشت.

کە عەلی و هەووش هاتەو، سەیری خۆی و هاوڕێکانی کرد. هەموویان روتن. ئەحمەد دهنەف و هاوڕێکانی و هەووش هیناوه. کە ئەوانیش خۆیان بە روتی دیت، ئەحمەد دهنەف گوتی: «هاوڕێیان، چ باسە ئیمە لە پیریژنە ی جادووباز دەگەراین بیگراین، کەچی کەوتووینە داوی قەحەبە کەو. خۆزگە حەسەن شوومانمان لە گەل دەبوو. ئیستا دەبێ راولەستین بێی بە شەو و تاریک دابن، جا برۆینەو. ئەوان ئاویان بە سەر هات.

حەسەن شوومانیش شەو هاتەو بنگەکیان، هاوڕێکانی لە بنگە نەبوون. لە دەرکەوانەکی پرسی: «ئەو لە کۆین؟» لەو جەنگە یەدا بە روتی پەیدا بوون. حەسەن گوتی:

هەر کەس بێ راولێ هەنگاویک بێی
تیریکی و بە تاریکییەو ی دەنی
نەمامیک بێ راولێ بچە قینی
هەر بەری بێ مرادی دەبینی

داوی ئەو لێی پرسین: «ئەو کئی ئەتکی کردوون؟» گوتیان: «ئیمە گرتنی پیریژنەمان

وهستو گرت و کچیک پروتی کردین. «حسه‌ن شوومان گوتی: «وهی دهستی خوش بی، وای لی کردن.» گوتیان: «حسه‌ن بۆ تو دهیناسی؟» حسه‌ن گوتی: «ئه‌ویش و پیریژنه‌ش ده‌ناسم.» گوتیان: «ئه‌ی چی جوابی خه‌لیفه بدهینه‌وه؟» شوومان گوتی: «ده‌نه‌ف تو له لای خه‌لیفه دانی پیندا بنی که بۆت ناگیرئ و بلی من نایناسم. ئه‌و کاره به حسه‌ن شوومان بسپیره.» ئه‌و شه‌وه خه‌وتن. به‌یانی هه‌ستان چوونه دیوانی خه‌لیفه و کړنۆشیان برد. خه‌لیفه گوتی: «ها ئه‌حمه‌د چیت کرد؟ کوا پیریژنه؟» ئه‌حمه‌د له‌ریوه شیره‌که‌ی له‌قه‌دی کرده‌وه و گوتی: «ئه‌من پیریژنه‌که نایناسم. ئه‌گه‌ر ده‌کری حسه‌ن شوومان راسپیری، چونکه ئه‌و پیریژنه و کچه‌که‌ی ده‌ناسی. شتیکیش هه‌یه ئه‌و پیریژنه بۆ دزی ئه‌و کارانه ناکا. ئه‌و هه‌ر ده‌یه‌ه‌وئ توانایی گیره‌شیوینی خۆی و کچه‌که‌ی پێشانی خه‌لیفه بدات. هه‌تا خه‌لیفه ئه‌و بخاته شوین و پینگه‌ی میزده‌که‌ی له‌ کاروباری ده‌رباردا.» وا بوو حسه‌ن شوومان به‌لینی دا پیریژنه بگری و داواشی کرد له‌ کوشتنی خوش بی. خه‌لیفه گوتی: «به‌ گوری باپیرانم، ئه‌گه‌ر ئه‌و پیریژنه مالی خه‌لک بداته‌وه ئه‌من لینی خوش ده‌بم و قسه‌ی حسه‌ن ناشکینم.» ئیدی خه‌لیفه ده‌سره‌یه‌کی وه‌ک گفت و به‌لین دا به‌ حسه‌ن و ناردی به‌ دوا‌ی پیریژنه‌دا. حسه‌ن چوو بۆ مالی پیریژنه و هه‌رای پیریژنه‌ی کرد. کچه‌که‌ی به‌ ده‌نگیه‌وه هات. حسه‌ن گوتی: «دایکت له‌ کوئیه، پتی بلی بی بچین بۆ لای خه‌لیفه و شته‌کانی خه‌لک بده‌وه. پێشی بلی نه‌ترسی خه‌لیفه ده‌سره‌ی گفت و به‌لینی داومی لینی خوش ده‌بی و نایکوژی. ئه‌گه‌ر نه‌یه‌ته ده‌ری ئه‌وه ده‌کوژی و نابن گله‌یی له‌ که‌سیش بکا. پیریژنه له‌ریوه هاته ده‌ری و شتی خه‌لکه‌که‌ی له‌ گویدریژی ویشکه‌لفروش و ئه‌سه‌بی ره‌وه‌نده‌که‌ دا. حسه‌ن شوومان پتی گوت: «جلوبه‌رگه‌کانی ئه‌حمه‌د ده‌نه‌ف و داروده‌سته‌که‌یت له‌ بیر چوو.» پیریژنه گوتی: «به‌گه‌وره‌یی خودا ئه‌من ئه‌وانم پروت نه‌کردوه.» حسه‌ن گوتی: «راس‌ت ده‌که‌ی ئه‌وه فیل و که‌له‌کی زینه‌بی کچته.» ئیدی حسه‌ن و پیریژنه چوون بۆ لای خه‌لیفه. حسه‌ن چوو ئه‌و شتانه‌ی پیریژنه له‌و خه‌لکه‌ی ستاندبوو له‌ پێش خه‌لیفه دا. خه‌لیفه که‌ ئه‌وانه‌ی دیت ده‌ستووری دا پیریژنه بۆ هه‌تا هه‌تا بخه‌نه بده‌وه. پیریژنه هاواری لی هه‌ستا و گوتی: «شوومان، تو به‌لینت دا بمپاریزی.» حسه‌ن شوومان خۆی به‌ سه‌ر که‌وشه‌کانی خه‌لیفه دادا و گوتی: «خه‌لیفه تو دالدت دا و به‌لین بوو لینی خوش بی.» خه‌لیفه گوتی: «ئه‌وه ئه‌و جاره‌ش به‌ تو‌م به‌خشسی.» ئیدی پرووی له‌ پیریژنه کرد و لینی پرسسی: «نینوت چیه‌؟» پیریژنه ولامی داوه گوتی: «ناوم ده‌لیله‌یه.» خه‌لیفه گوتی: «تو موحتاله‌ی.» واته، تو چاوبه‌ستی ئیدی ناویان نا ده‌لیله‌ی موحتاله واته ده‌لیله‌ چاوبه‌ستت. دوا‌ی ئه‌وه خه‌لیفه پرسسی: «پیم بلی بۆ ئه‌و کارانه‌ت ده‌کرد.» ده‌لیله گوتی: «خه‌لیفه ئه‌من ئه‌و کارانه‌م بۆ ته‌ماع و مالی دنیا نه‌ده‌کرد به‌لام که‌ بیستمه‌وه ئه‌حمه‌د ده‌نه‌ف و حسه‌ن شوومان چۆن چاوی خه‌لک ده‌به‌ستن و ده‌ست و گوئیبری ده‌کن. ئه‌منیش ویستم بلیم که‌ منیش ده‌توانم له‌وان نه‌مینمه‌وه و توانایی خۆم

پيشان بدهم. لهو جهنگه يه دا ويشكه لفرۆش هاواری لئ بهرز بووه وه و گوتی: «باشه تو بۆ به که ره که مه وه نه وه ستای و به مه غریبیت گوت، ددانه کانم ده رینی و ناوچه وانم داغم بکا؟»

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه و یکی دیکه.

که شهوی هوسه و ههشتم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! که ویشکه لفرۆش داوای ههقی خۆی کرد باسی ئه و زولمه‌ی کرد لئی کرابوو، خهلیفه سهه دیناری زیری خوینبایی ددانی دایه. سهه دیناریشی ههقی خومره و سوینه و شته‌که‌ی دا به ره‌نگریژه تا دووکانه‌که‌ی ئاوه‌دان کاته‌وه. ئه‌وان دۆعیان بۆ خهلیفه کرد و رۆیشتنه‌وه. کابرای په‌وه‌نده‌ش جله‌کانی و ئه‌سه‌که‌ی وه‌رگرت‌ه‌وه و سواری بوو، له بهر خۆیه‌وه گوتی: «ژنه‌که تازه له من حه‌رام بێ ئه‌گه‌ر بیه‌وه به‌غدا بۆ خواردنی زولوبیا و هه‌نگوین.» و لئی دا رۆیشت. ئه‌وجار خهلیفه به پیریژنه‌ی گوت: «داوایه‌کم لئ بکه.» ده‌لیله‌ی چاوبه‌سه‌ست گوتی: «باوکم کوتری نامه‌به‌ری رادینا و می‌رده‌که‌شم له به‌غدا سه‌ره‌نگ بوو. ئه‌من تکام ئه‌وه‌یه جیگه‌ی باوکم بدن به من و جیگه‌ی می‌رده‌که‌شم بدن به کچه‌که‌م.» خهلیفه داواکه‌ی جیه‌جی کرد. دوا‌ی ئه‌وه پیریژنه به خهلیفه‌ی گوت: «ده‌رکه‌وانی کاروانسه‌راش به من بسپێرن. [خهلیفه کاروانسه‌رایه‌کی دروست کردبوو سنی ده‌رگای بوو. چل پاسه‌وان و چل گه‌مالی شیرخنکینی بۆ ته‌رخان کردبوو. ئه‌و گه‌مالانه‌شی له ولاتی سه‌وله‌یمانییه‌وه هینابوو. هه‌موویان تۆقی زیریان له ملیدا بوو. کوپیکی گه‌نجی چیشتلینه‌ر له‌و کاروانسه‌رایه‌دا، چیشتی بۆ پاسه‌وان و گه‌ماله‌کان ساز ده‌کرد. خهلیفه گوتی: «ده‌لیله به‌لینیه‌کم بۆ بنوسه‌ که ئه‌گه‌ر هاتوو کاروانسه‌را شتیکی لئ بێ تو ولامده‌ر و به‌رپرس بێ.» ده‌لیله گوتی: «باشه به چاوان، به‌لام ری بده با کچه‌که‌م له دیویکی کاروانسه‌را بێ و کوتر په‌روه‌ده بکا.» خهلیفه قایل بوو. پیریژنه زینه‌بی کچی برده دیویکی کاروانسه‌را و چل کوتری نامه‌به‌ری بێ سپارد.

زینه‌بیش جله‌کانی ئه‌و چل که‌سه گه‌رباز و گه‌وه‌نده‌ی به جله‌کانی ئه‌حمه‌د دهنه‌فیشه‌وه له‌گه‌ل خۆی برده دیوه‌که‌ی کاروانسه‌راوه. خهلیفه پیریژنه چاوبه‌سه‌سته‌که‌ی کرده فه‌رمانده‌ری ئه‌و چل که‌سه پاسه‌وانه و ئه‌مری بێ کردن گوێرایه‌لی بێ. ده‌لیله له دالانی کاروانسه‌را شوینیکی بۆ خۆی دیاری کردبوو، له‌وی داده‌نیشت. هه‌موو رۆژی ده‌چووه دیوانی خهلیفه و ئیوارانیش ده‌هاته‌وه شوینه‌که‌ی خۆی. چل که‌سیدی ده‌کرده چاوه‌دیر به سه‌ر کاروانسه‌راوه. که ده‌بوو به شه‌و، گه‌ماله‌کانیشی به‌ر ده‌دا. تا پاسی کاروانسه‌را بکن. ئه‌وه کاری ده‌لیله بوو.

چيروكى دهليله و عهلى جيوه^۱

عهلى جيوه يه كيك له هره شهرفروش و گهريزهكاني ميسر بوو. نهو زهمان پياويك بوو به نيوى سهلاح ميسرى. سهلاح فرماندهى هيزكاني دهريار بوو. چل كهسى له بهر دهستيدا بوو. سهلاح و دارودهستهكهى زوريان پلان و گهلاله دادهپرشت و داويان بؤ عهلى دهناوه. بهلام عهلى كوريك نهبوو وا به ئاسانى له داو كهوئ. زوو دهريار دهبوو. ههر بؤيه ناويان نابوو جيوه واته وهك جيوه راوهستاني نيه.

پوژيك عهلى جيوه ميسرى له گهل هاوپريكاني دانيشتبون. ههر له خورا دلى گيرا و پهزاره دايجرت. يه كيك له هاوپريكاني پنى گوت: «نهگر دهزاني وهپهزى ههسته بچوو له نيو شاردا كه ميك بگهري با وهپهزيهكهت به سر چئ.» عهلى له پيوه ههستا به قسهى كرد و پويشته دهري توژيك خه مى دلى سووك كا. نهوندهى دهگهرا زياتر نارپهحت دهبوو ههتا گهيشته مهخانهيهك. له دلى خويدا گوتى: «با بچمه نهو مهخانهيه بهشكوو خهكه م برهوى.» كه چووو ژوورئ سهيرى كرد نهوه خهلكه كه هه موو پؤل پؤل دانيشتون. به مهيفروشكهى گوت: «نهمن پيم خوشه به تهنيا دانيشم.» مهيفروش بريدى له سووچيك به تهنيا داينا. داواى شهرايى كرد و شهرايى بؤ هينا. نهوندهى خواردهوه ههتا تهواو سهرخوش بوو. به مهستى له مهخانهكه هاته دهري و به كوئانهكاني گهپهكى بههشتدا پويشت ههتا گهيشته دهروازهى سوور. لهوي سهقاويكى ديت ئاوى دهدا به خهلك و له بهر خويهوه دهشى گوت: «شهرا ب نيه له شهرايى ميوز چاكتر. ئاوات نيه له به يار گهيشتن خوشتر. لاي سهرو بؤ كهس نيه له زانا و تينگهيشتون شياوتر.» عهلى جيوه ميسرى پنى گوت: «ئاوم دهيه، سهقاوهكه پهرداخىكى پر كرد و داينئ. عهلى جيوه چاويكى له پهرداخهكه كرد و ئاوهكهى پرشت. سهقاوهكه «مهگر ئاو ناخويهوه؟» پهرداخىكى ديكه م بؤ تيكه. سهقاوهكه پهرداخىكى ديكهى بؤ تن كرد و داينئ. عهلى جيوه پهرداخهكهى لئ وهركرت و پرشتى. ستيه مين جاريش ههر واى كرد. سهقاوهكه گوتى: «نهگر ئاو ناخويهوه با من برؤم.» عهلى جيوه گوتى: «يهكى ديكه م بؤ تيكه.» سهقاوهكه يهكى ديكهى بؤ تن كرد و داينئ. عهلى جيوه ئاوهكهى لئ وهركرت و خوارديهوه و ديناريكى زيپري دايه. سهقاوهكه به سووكى چاويكى لئ كرد و گوتى: «دهست خوش كويله.»

ليزه دا بوو، ماوهى چيروكى نه مشه ويش كوئايى پئ هات و شههرزاد دريژهى چيروكهكهى هه لگرت بؤ شهويكى ديكه.

^۱ . على زيبق: عهلى جيوه.

که نهوی ههوسه و نویه هاتهوه

گوته: خاوهنشکۆ! عهلی جیوه که دیتی سهقاوهکه ئاوا به سووکیهوه سهیری دهکا، بۆی گهراوه و خهنجهری لئ ههلهکیشا و گوته: «کاکه نافامینی جوان قسه بکهی؟ نهو خیکه ئاوهی تو نهگه زور بینئ سئ درهم دینئ، نهو پهرداخه ئاوانهئ من رستم قاپیک نهدهبوو. کهچی نهمن دیناریکی زیرم دایهئ. تو بۆ سووکایه تیم پئ دهکهئ؟ بۆ کهست لهمن نهترستر و دلاواتر دیوه؟» سهقاو گوته: «بهلئ، ژنان بهردهوام مندالی ئازا و نهترس و دلاویان دهبن.» عهلی جیوه میسری گوته: «کیت له من بدهتر و بویرتر دیوه؟» سهقاو گوته: «بهسهراهاتیکی زور خوش دهزانم. دهلئی بۆت بگێرمهوه؟» عهلی گوته: «بیگێرمهوه.»

سهقاو گوته: «باوکم گهورهئ سهقاوهکان بوو. کاتیک فهوتی کرد، پینچ وشتر و یهستریک و دووکان و مالیکی بۆ بهجئ هیشتم. نهمن له دلی خۆمدا گوتم با بچم بۆ مهکهکه بۆ زیارهت. ئیدی ههستم پینجسهه دینارم قهرز کرد و وشتر و شتم ساز کرد و بهرهو حیجاز کهوتمه پئ. که گهیشتمه حیجاز زیر و وشترهکانم له دهست چوو. له دلی خۆمدا گوتم: «نهگه بگه ریمهوه میسر خاوهن قهرز به گرتم دهدهن.» ئیدی له گهل حاجیهکانی شام کهوتمه پئ ههتا گهیشتمه ههلهب. له ههلهبهوه بهره و بهغدا رۆیشتم. لهوئ پرساری گهورهئ ئاوفرۆشانم کرد. پيشانیان دام. نهمن چووم بۆ لای و سلاوم کرد. ئهویش سلاوهکهئ ئهستاندمهوه و ههوالی پرسیم کیم و له کوپوه هاتووم. بهسهراهاتی خۆم بۆ گنپاوه. دیویکی چووهکهئ دامئ و تهواوی کهل و پهلی ئاوفرۆشی دامئ. ئه ورۆژه له ناو شاری بهغدادا سوورامهوه. جامیکم ئاو بۆ کابرایهک راکرت گوته: «هیشتا هیچم نهخواردوه تا ئاو بخۆمهوه.» رووم له یهکی دیکه نا و گوته: «خودا پرقت بدا.» بهو جزه تا نیوه پۆ گه پام هیچم وهگیر نهکهوت. له دلی خۆمدا گوتم: «خۆزگه نههاتبام بۆ بهغدا.» لهو فکهردا بووم، له پرده تا قمیمکم دیت به ههلهداوان ده رۆیشتن. ئهمنیش وه دویان کهوتم. ئاپۆر پهیهکی گه ورهم دیت. له کهسێکم پرسی که نهو ئاپۆر پهیه چییه؟ گوته: «ئهوه ئهحمده دهنهفه دارودهستهکهئ له شانی ده رۆن^۱. مانگانه له لایه خهلیفهوه ههزار دینار دهدرئ به ئهحمده دهنهف و یهکی سهه دیناریش دهدرئ به پیاوهکانئ. ههسهن شوومانیش ههزار دیناری دهدریتئ. ئیستا ئهوان ئهوه له دیوان دهگه رینهوه، بهرهو مال ده رۆنهوه. لهو جهنگه یهدا ئهحمده دهنهف چاوی به من کهوت داوای پهرداخیک ئاوی کرد. نهمن پهرداخیکم بۆ پر کرد و دامئ. نهو ئاوهکهئ لئ وهرگرتم و رشتئ. جاری دووم و جاری سێمهیش ئاوی کرد. جاری چوارهم وهک تو ئاوهکهئ لئ وهرگرتم و قومیکي لئ دا و گوته: «سهقاو

^۱ له شانی ده رۆن: لهوشانه و شانی ده رۆن، کویبه فرمانین.

له كۆيۈە ھاتوۋى؟» گوتىم: «لە ميسرە ھە.» گوتى: «خودا ميسر ئاۋەدان و خەلكە كەشى بپارىزى. پىم بلى بۇ ھاتوۋىە ئىزە؟» ئەمەن بە سەرھاتە كەى خۆم بۇ گىراۋە، پىم گوت كە لە ترسى قەرزداران ناۋىرەم بچمە ھە. ئىدى ئەۋىش دەستى لە گىرفانى راكرد و پىنچ دىنارى دامى و بە ھاۋرېكانىشى گوت يەكى دىنارىك بەن بەو سەقاۋە. ئەۋانىش يەكى دىنارىكىان دامى. ئەۋجار ئەحمەد دەنەف گوتى: «كاكە ھە تا تو ئاۋ بەدى بە ئىمە ئەۋەندە پارەيەت دەدەينى.» ئىدى بەو شىۋەيە جار جار سەرم دەدان و لە نىۋ شارىشدا دەسوورامە ھە و خەلكى دىكەش ھاۋكارىان دەكردم. ھە تا بەپىنك ئاۋام رابوارد. رۇژىك پارەكەم بۇارد ھەزار دىنارم بوو. لە دلى خۆمدا گوتىم: «ئەۋجار وا چاكە بېرۆمە ھە بۇ شارەكەى خۆم.» ئىدى ھەستام چووم بۇ مالى ئەحمەد دەنەف و دەستىم ماچ كرد. گوتى: «چىت دەۋى.» گوتىم: «دەمەۋى بېرۆمە ھە بۇ شارەكەى خۆمان و ئەو دوو بەيتەشم بۇ خويندە ھە:

ھاتووم بلىم مالى تو ھەردەم ئاۋەدان
غەرىب و دەربەدەر بووم و بى ئاۋ و نان
دەستت گرتىم تو، پىنى غەرىبىت كردمە ھە
بەرە و نەمان دەچووم تو زىندوت كردمە ھە
گەر پىم بەدى دەپۆمە بۇ دىارم
شىت بووم لە سۋى خۆشەۋىست و كەسوكارم

ئەحمەد دەنەف كە ئەۋەى بىست و شترىك و سەد دىنارى زىرى دايە و گوتى: «كاكە پىم بلى تو خەلكى ميسر دەناسى؟»

لىزەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پى ھات و شەھرزاد درىزەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی ههوسه و دهیم هاتهوه

گوته: خاوهنشکۆ! سهقاو گوته: «ئهحمهدهنهف له منی پرسى: «عهلی جیوهی میسرى دهناسى.» منیش گوتم: «بهلئ دهیناسم.» گوته: «ها ئه و نامهیه بگره و بۆی بهره. بیده به عهلی جیوهی میسرى و بلئ ئهحمهدهسلأوی دهگهیاندى و ئیستا ئه و له لای خهلیفهیه.» ئهمن نامهکه م لئ وهرگرت و هاتم بۆ میسر. دانه دانه قهرزهکانم داوه و دهستم کردهوه به ئاوفرۆشى. ئیستاش که ئیستایه نامهکه م نه داوه به عهلی جیوه چونکه نازانم مالهکەى له کوئیه.

عهلی جیوه گوته: «کاکه چاو و دلت روون من عهلی جیوهم.» ئیدی نامهکهى دایه که نامهکهى ههلهچرى و خوئندیهوه ئه و دوو بهیتهى تیدا نووسرابوو:

ههچهنده توش بیرم نهکەى له بیرت ناکه م
کار و بار به تۆوه بهنده و له یادت ناکه م
هه ر بژی به کامه رانى هه رچهنده بئ تو
ژیانم پر کهند و کلۆیه و گهنده بئ تو

دواى ئه وه نووسیوی که ئهحمهدهنهف سلأو دهئیرئ بۆ گهورهترین پۆلهى خۆی، واته عهلی جیوهی میسرى و ئاگادارى دهکاتهوه که پاشقولى سهلاحهددینی میسرى داوه و بئ سهروشوینى کردووه و تهواوی بهردهستهکانی هیتاوهته ژیر رکیفی خۆیهوه. بۆ وینه عهلی ملکهل. ئیستا له دیوانی خهلیفه له سهرووی وهزیرانیشهوهم. ئهگه ر له سه ر قهول و بهلئینی خۆت ماوی ههسته وه ره بۆ لام. بهشکوو به بۆنهى نه بهزى و نهترسیتهوه له خهلیفه نيزیک بیتهوه. ئیتر خوشیت.»

کاتیک عهلی جیوه نامهکهى خوئندهوه، ماچی کرد و له سه ر سه رى دنا. ده دینارى زیریشی دا به به سه قاههکه و گهراوه مالى. هاوړیکانی له پووداوهکه ئاگادار کردهوه و پنی گوتم که ئه وه ئیوه م به یه کتر سپارد. جلهکانی گوړی و جلی سه فه رى له به ر کرد. چه کوچۆلی پیویستی هه لگرت. گه وره ی بنه ماله که یان گوته: «دهتهوئ بچی بۆ سه فه ر؟» جیوه گوته: «بهلئ. سه فه ر ده که م.» گوته: «ئهخه ئازوخه و شتمان له ئه نباردا نه ماوه.» عهلی جیوه گوته: «هه رکه گه یشتمه شام بژیوتان بۆ به رئ ده که مه وه.» ئه وه ی گوتم و وه رئ که وت. گه یشته کاروانیک، سه یری کرد شابه نده رى بازرگانان له گه ل چل دانه بازرگانی دیکه خه ریکن باروبنه تیکه وه ده پیچن برون بۆ سه فه ر. بازرگانه کان هه موو باریان لئ دابوو. ساز بوون برون، به لام باره کانی شابه نده ر هه ر له سه ر عه رزی

که وتیوون. چاوی لئ کرد سهرکاروانی شابه‌نهر کابرایه‌کی شامییه. ئەو کابرا شامییه داوای له هەر کهس دهرکرد یارمه‌تی بدا، پنی پیده‌که‌نی و گالته‌ی پنی دهرکرد. عه‌لی جیوه له دلی خۆیدا گوتی: «وا باشه خۆم له‌گه‌ل ئەو کابرایه یه‌ک بخه‌م.» عه‌لی جیوه کوپنکی جوانچاک و له به‌ر دلان بوو. ئیدی چووه پینشی و سلای له کابرا کرد. کابرا گوتی: «چیت ده‌وئ؟» عه‌لی جیوه گوتی: «مامه گیان، ده‌لنی به‌ ته‌نیایت و چل باریشت پینیه. ئەوه بۆ که‌ست له‌گه‌ل خۆت نه‌هیناوه یارمه‌تیت بدا؟» کابرا گوتی: «دوو کوپم به‌ کرئ گرت و جلوبه‌رگی باشم دانئ و یه‌کی دوو سه‌د دیناری زیریشم دانئ، که‌چی تا دهره‌وه‌ی شارم له‌گه‌ل هاتن و رایان کرد.» عه‌لی جیوه لئی پرسی: «ده‌چی بۆ کوئ؟» کابرا گوتی: «به‌ره‌و چه‌له‌ب ده‌چم.» عه‌لی جیوه گوتی: «ئهن تا چه‌له‌ب له‌گه‌لت ده‌بم و یارمه‌تیت ده‌ده‌م.» ئیدی بوون به‌ هاوپی و باره‌کانیان له‌ وشتران نا و وه‌پی که‌وتن. کابرای شامی به‌ هاوپییه‌تی عه‌لی خۆش‌حال بوو. که‌وته به‌ر دلی هه‌تا بوو به‌ شه‌و. له‌ شوپنیک باریان خست و خواردیان و خواردیانه‌وه. که‌ کاتی خه‌و هات، عه‌لی له‌ سه‌ر ته‌نیشت دریز بوو، خزی له‌ خه‌و کرد. کابرای شامی له‌ نیزیک عه‌لی خه‌وت. عه‌لی هه‌ستا و چووه له‌و لاره‌ خه‌وت. کابرای شامی به‌دم خه‌وه‌وه‌ خزی تلانده‌وه ویستی عه‌لی له‌ باوه‌ش بگری. سه‌یری کرد له‌وئ نه‌ماوه. له‌ دلی خۆیدا گوتی: «ره‌نگه‌ قه‌ولی به‌ که‌سه‌یکی دیکه‌ دابن و ئەوشه‌و چووبن له‌ لای ئەو خه‌وتی. بۆ شه‌ویکی دیکه‌ ناهیلیم بچی بۆ هیچ کوئ و له‌گه‌ل خۆم ده‌یخه‌وینم. عه‌لی جیوه هه‌تا لای به‌یانی له‌ جینی خۆی خه‌وت و لای به‌یانی چووه‌وه‌ لای کابرای شامی خه‌وت. کاتیک شامییه‌که‌ له‌ خه‌و هه‌ستا. ته‌ماشای کرد عه‌لی جیوه له‌ په‌نای خه‌وتوه. له‌ دلی خۆیدا گوتی: «ئه‌گه‌ر لئی پرسم دویشه‌و له‌ کوئ خه‌وتبووی لیم ده‌تورئ و ده‌روا. وا چاکه‌ هیچی پنی نه‌لیم.

ئیدی عه‌لی جیوه ئاوا به‌رده‌وام فریوی ده‌دا هه‌تا گه‌یشتنه‌ بيشه‌لانیک. له‌و بيشه‌لانه‌دا شیریکی تیدابوو. هه‌ر کاتیک کاروان ده‌گه‌یشته‌ ئه‌وئ، پشکیان داویشت. وه‌به‌ر هه‌رکه‌س که‌وتبا ده‌یانهاویشته‌ پینش ئەو شیره‌ و ئیدی کاری پینان نه‌ده‌بوو.

قسه‌مت و ابوو پشکیان هاویشت و قورعه‌ به‌ نیوی شابه‌نده‌ری بازرگان دهرکه‌وت. شابه‌نده‌ر زۆر نا‌ره‌حه‌ت بوو، به‌ کابرای شامی گوت: «خیز له‌و سه‌فه‌ره‌ت نه‌بینی. هه‌موو ئی سه‌رونه‌شه‌مه‌ی تو بوو، ئەمن ئاوام لئ به‌سه‌ر هات. به‌لام تکایه‌کت لئ ده‌که‌م، ئەوه وه‌سیت بئ که‌ دواي من باره‌کانم بگه‌یه‌نه‌ ده‌ست من‌داله‌کانم.» عه‌لی جیوه گوتی: «ئوه چی بووه‌ دا منیش تیگه‌یه‌نن؟» شته‌که‌یان بۆ باس کرد. گوتی: «بۆ له‌ پشیله‌یه‌کی کتوی ده‌ترسن؟ ئەمن بۆتان ده‌کوژم.» شابه‌نده‌ر گوتی: «ئه‌گه‌ر تو ئەو شیره‌ بکوژی من هه‌زار دینارت ده‌ده‌م.» بازرگانه‌کانی دیکه‌ش به‌لینیان دا بیده‌نی. عه‌لی جیوه هه‌ستا ده‌ستی دا چه‌کوچۆلی پینووست و بۆ شیره‌که‌ چوو. پرمبکی پۆلای پنی بوو له‌ سه‌ر شانی

رایگرت و له شیره که خوری. شیره هیرشی بۆ هینا. ربه که ی هاویشتن و نه یگرت. که ربه که نه یگرت شیریکی داهینایه و دوو له تی کرد. کابرای شامی و بازرگانه کان واقیان و پ ماپوو. شابه ندهر هستا له باوه شسی گرت و ناوچه وانی ماچ کرد و هه زار دیناری زپری دایه. هه رکام له بازرگانه کان یه کی بیست دیناری زپریان دایه. عه لی جیوه ته وای زپره کانی به شابه ندهر سپارد.

ئه وه شه وه خه وتن و به یانی به ره و به غدا پویشتن. که یشتنه ناوچه یه که مه له بندی شیران و واری سه گانیان پنه ده گوت. کابرایه کی په وهنده ی لی بوو به هوز و عه شیره یه کی زوره وه پیرگی ده کرد و کاریان جه رده یی بوو. ئه و کابرایه به پیاوه کانیه وه پنی پنه گرتن. پیاوه کان هه لاتن و ده ستیان کرد به هات و هاوار. له و جه نگیه دا عه لی جیوه به ره نگاریان بووه وه و سواریکانی لی خستن و له سه ر زه وی تخیل بوو. ئیدی سواری ئه سپه که ی ئه و بوو، یه کی دیکه یان هیرشی بۆ هینا که عه لی هینده لیزانانه ربه ییکی ئاوقا کرد که له سنیگی درا و له بربره ی پشتی هاته وه ده ری. چه ته کان که ئه وه یان دیت رایان کرد. عه لی جیوه سه یری یه کیانی بری و بانگی بازرگانه کانی کرد: بگه رینه وه پیرگه کان تارومار بوون. بازرگانه کان گه رانه وه و مالیکی زوریان پشه که شسی عه لی جیوه کرد و دوعای به خیزیان بۆ کرد. ئیدی پویشتن تا که یشتنه به غدا. له به غدا عه لی میسری ماله که ی له شابه ندهر وه رگرتوه و دای به کابرای شامی و پنی گوت ئه گه ر چوو یه وه ئه و ماله ی بده سه روکی هوزه که مان.

ئه و شه وه خه وتن و به یانی عه لی هستا چوو بۆ ناو شار تا مالی ئه حمده دهنف ببینینه وه. هیندیک مندال کایه یان ده کرد، مندالیکیان تیندا بوو ناوی ئه حمده بیژوو^۱ بوو. عه لی جیوه گوتی: «قسه ی راست، ده بی له مندالانی بیستی.» به ریکه وت هه لوا فروشیه ک له وی بوو. که میکی هه لوا کپی و بانگی منداله کانی کرد. ئه حمده بیژوو ده نگی منداله کانی دا و دووری خسته نه وه. بۆخوی چوو پشه ی و به عه لی جیوه ی گوت: «چیت ده وی؟» عه لی ولامی داوه و گوتی: «ئه من کوریکم بوو، مرد. له خه ونمدا داوی هه لوی لی ده کردم. هه ر بویه ئه و هه لویام کپی هه تا به سه ر منداله کاندایه شسی بکه م. ئه و جار نه ختیکی هه لوا دا به ئه حمده بیژوو. ئه حمده سه یری کرد دیناریک به هه لواکه وه نووساوه. ئه حمده بیژوو هه لواکه ی داوه و گوتی: «برق ئه من قه حبه م له لا نییه تا که وادیت بۆ بکه م. ئه گه ر پرسیاریکت هه یه، بیکه.»

عه لی جیوه گوتی: «پۆله گیان من له مالی ئه حمده دهنف ده گه ریم. ئه تو ئه و دیناره م لی وه رگه ر و ماله که یانم پیشان بده.» منداله که گوتی: «ئه وه من له پشه وه ده رپوم و توش

^۱ احمد لقیط: ئه حمده بیژوو.

به دوامدا وهره هه تا دهگه مه بهر ده رگای مالی ئهحمه دهنهف. لهوئ به لاق له بهردیک دهم و به ده رگای مالی ئهحمه دهنهفی دادم. بوخوت بزانه. « ئیدی منداله که له پيشه وه روشت و عهلی جیوه به دوايدا. روشتن هه تا منداله که راوه ستا و به لاق نووکه شهقیکی له بهردیک دا و هاویشتییه مالی ئهحمه دهنهفه وه. عهلی جیوه ماله که یانی هه لئا.

لیره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئهمشه ویش کوتایی پی هات و شههرزاد درێژهی چیرۆکه کهی هه لگرت بو شهویکی دیکه.

که شهوی ههوسه و یازدهههه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! کاتیک عهلی جیوه به مالهکه یانی زانی، منداله کهی گرت و ویستی دیناره کهی لی بستینیتته وه، نه یقوانی. ئه و جار پینی گوت: «برۆ تو به راستی، ژیر و بویری. هه رکه له لایهن خهلیفه وه پلهم بدریتی ده تکه م به پیاوی خۆم.» منداله پرۆیشت و عهلی جیوه له ده رگای دا. ئه حمهد دهنه ف گوتی: «ده رکه وان بیکه وه عهلی میسر ییه.» ده رکه وان ده رگای کرده وه و عهلی جیوه چوو ه ژووری و سللوی له ئه حمهد دهنه ف کرد. ئه حمهد له به ری ههستی و له ئامیزی گرت. که وایه کی به شانی دادا و گوتی: «کاتیک خهلیفه ئه و پله و پایه ی دا به من. خهلاتی بۆ پیاوه کانیشم دانا. منیش ئه وه م بۆ تو هه لگرت. ئیدی بر دیه لای سه ره وه و دابینیشاند. ناردی خوارده مه نی و شه رابیان هیتا و ده ستیان کرد به باده خوارده وه هه تا به یانی.»

ئه حمهد دهنه ف به عهلی گوت: «کوپه نه چی له مالی بچییه ده ری. به غذا وه ک میسر نییه و ناوندی خه لافه ته. پره له لات و به ره لا.» عهلی سئ پوژان له مال نه هاته ده ری. ئه حمهد دهنه ف پینی گوت: «به ته مام بته م بۆ لای خهلیفه با جل و جیره ی مانگانه ت بۆ بیریته وه، بزانه که ی کاتی ده بی.»

پوژیک ئه حمهد دهنه ف عهلی میسری به ته نیا له مالی به چی هیشته و چوو ده ری. ئه ویش دلی گیرا و وه ره ز بوو. له دلی خۆیدا گوتی: «با بچم له به غدادا خولیک لینده م. به شک و وه ره زیم به سه ر بچی.» ئیدی هه ستا وه ده ر که وت. کۆلان به کۆلان پرۆیشت هه تا که یشته بازار. چوو ه قاوه خانه یه ک نانی قاوه لتی خوارد و هاته ده ری دهستی بشوا. له پر دا چاوی به چل که سی پۆلا پۆش که وت، ده پرۆیشتن و ده لیله چاوه ستیش له دواوه به سواری یه ستریکه وه، کلوزری له سه ر و زیرینی پۆلا له به ردا. له دیوانی خهلیفه که رابوونه وه و ده پرۆیشتنه وه بۆ کاروانسه را. ده لیله که چاوی به عهلی میسری که وت، به به ژن و بالا و قه لافه تیدا وه ک ئه حمهد دهنه فی هاته به ر چاو. نه ترسی و ئازایه تی له سیمایدا دیار بوو. که گه یشتنه وه کاروانسه را چوو ه لای زینه بی کچی. له پر یوه داوای ته خته به ختی کرد. به ختی ئه و کورپه ی گرت وه. سه یری کرد، ناوی عهلییه و ئه ستیره ی به ختی له ئه ستیره ی به ختی خۆی و که چه که ی دره وشاوه تره. زینه ب گوتی: «دایه به و فاله دا چیت بۆ وه ده ر که وت؟» ده لیله گوتی: «کچم، ئه ورۆ کوریکم دیت وه ک ئه حمهد دهنه ف ده چوو. ده ترسم ئه و کورپه بیستیته وه که تو ئه حمهد دهنه ف و ئه وانته پروت و کردوه. ئه وده م بیته کاروانسه را و گیره یه کمان تی بهالینی. پیم وایه له مالی ئه حمهد دهنه فیشه. زینه ب گوتی: «دایه ئه و قسانه چییه بۆ وا ده لینی؟ پیم وا بی لینی ترساوی.»

ئىدى زىنەب ھەستا، جلى و بەرگى جوانى لە بەر کرد و چوو بۆ نىو شار. بە نىو شاردا دەگەپا و ھەركەس دەى دىت شىت و شەيداي چاو برۆ و سەر و بسك و بەژن و بالاي دەبوو. خۆيان بە قوربان دەکرد و ئەوئيش بە نازەو دەپۆيشت. ھەتا لە دوور چاوى قەلافت و شان و باھۆى عەلى جيوەى مىسرى كەوت. كە بەرەپووى دەھات. كە گەيشتە راستى دەستىكى لە شانى عەلى دا و گوتى: «خودا ئاشقان پراوھستاو كا.» عەلى جيوە گوتى: «چەند جوانى پىم بلئى ژنى كنى؟» زىنەب گوتى: «ئى گەوجىكى وەك تۆم.» عەلى جيوە گوتى: «مىردت ھەيە؟» زىنەب گوتى: «ئەرى ھەمە.» عەلى جيوە گوتى: «ئەتو دىنە لاي من يان من بىمە لاي تۆ؟» زىنەب گوتى: «ئەمن كچە بازركانم و مىردەكەشم بازركانە. قەت نايەمە دەرى. ئەورۆش بۆيە ھاتم چىشتەم لئى نابوو، بە تەنيا تاقەتم نەبوو نان بخۆم. ئىدى ھاتمە دەرى. ئەو توشى تۆ بووم و كارت لە دلم كرد. كەوتىيە بەر دلم، دەكرئى دلم نەشكىنى و لەگەل بىي چىشتەكەم لەگەل بخۆى؟» عەلى گوتى: «كاتىك بانگەيشت دەكەن، وا جوانە قەبوولى كەى.» ئىدى كچە پۆيشت و عەلى جيوەئيش كۆلانە و كۆلان وە دواى كەوت.

عەلى جيوە بە خۆى گوت: «ئەتو لەو شارەدا غەوارەى، ئەو ھاتو توشى بەلايەك بووى. وا چاكە ئەو ئافرەتە لە كۆل خۆت كەيەو. ئىدى دىنارىكى دەر ھىنا و داي بە زىنەب و گوتى: «ئەو دىنارەم لئى وەرگرە و كاتىكى دىكەم بۆ ديارى بكە دىم.» زىنەب گوتى: «بە كەرەبى خودا دەستت لئى ھەلناگرم. تازە دەبئى ھەر ئىستا لەگەلم بىي. عەلى جيوە ناچار وە دواى كەوت. زىنەب گەيشتە بەرد دەپگايەك. دەرگا كە داخرايوو. بە عەلى جيوەى گوت ئەو قفلە ھەلگرە. عەلى گوتى: «كوا كلىلەكەى؟» زىنەب گوتى: «كلىلەكەى بزر بوو.» عەلى گوتى: «ھەركەس دەرگى داخراو بكانتو ھە گوناكارە و لە لايەن حاكەمەو ھە سزا دەدرئى. من بەبئى كلىل دەرگا ناتوانم بکەمەو.» ئىدى زىنەب چارشىوھەكەى لە سەرى كەدەو و پروى وەك مانگى وەدەر خست و ئاگرى لە دلى عەلى بەردا. سووچىكى چارشىوھەكەى خستە سەر قفلەكە و نىوى دايكى مووساى بە سەر قفلەكەدا خوئند. قوفلەكە بۆخۆى كراو. زىنەب چوو ژوورئى. عەلى جيوەئيش بە دوايدا چوو ژوورئى. سەيرى كرد ئەو شىر و چەكى پۆلا ھەلوسراو. ئەوجار زىنەب چارشىوئى لەو لا دانا و ھات لە لاي دانىشت.

عەلى جيوە بە خۆى گوت: «ئەو پزىكە و خودا بۆ ناردووى دەبئى بىخۆى. ئىدى سەرى بردە پىشى ماچىكى بكا. زىنەب بە لەبى دوو دەستى دموچاوى گرت و گوتى: «ھەتا شەو زۆر خۆش نىيە.» ئىدى ھەستا و سەرھى راخست و خواردن و شەرابى دانا. خواردىان و خواردىانەو. دواى ئەو چوو جەرەكە لە چالەكە پەر كرد لە ئاو ھىناى بە دەستى عەلى جيوەيدا كرد و ئەوئيش دەستى شوست. زىنەب چوو جەرەكەى پەر كاتەو، لە پەردا زىنەب دەستى كرد بە زىقە زىق و ھات و ھاوار و بە سەر سەرخو دادان و سنگ و

به رۆك پچرین. ده یكوت: «نهنگوستیله كه م، نهنگوستیله كه لی له چالاره كه كه وت. نه تق بچووه نه و لاوه نه من خۆم رووت ده كه مه وه ده چم نهنگوستیله كه ده ر دینه مه وه.» عه لی كوتی: «بۆ من جوان نییه نه من لیزه بم و نه تق بچییه خواری. له پێوه عه لی جیوه جله كانی داكه ند و گوریسی له ناوقه دی به ست و چوو له چاله كه وه. زینه ب كوتی: «نه و گوریسه كورته. گوریسه كه له خۆت كه وه بچووه خواری.» عه لی جیوه گوریسه كه ی كرده وه و رۆیشت له ناوه كه وه. زینه بیش چارشینی به سه ری دادا و ده ستی دا جله كانی عه لی جیوه و چووه وه بۆ لای دایكی.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش كۆتایی پێ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆكه كه ی هه لگرت بۆ شه وێكی دیکه.

که شهوی هوسه د دوازدهیم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! زینه ب جله کانی عهلی هه لگرت و خوی گه یانده دایکی و گوتی: «دایه
نه و کورهم پروت کرده وه و له مالی نه میره هسه ن له چالم هاویشته و نیستا رهنگه ته واو
بووبی.»

له و جهنگه یه دا نه میره هسه ن له دیوانی خهلیفه بوو. که چووه وه مالی، سهیری کرد
دهرگا کراوه ته وه. بانگی خزمه تکاره که ی کرد لئی پرسی: «نه و دهرگایه ت بۆ دانه خستوه؟»
گوتی: «گه ورهم به خودا بۆخوم دام خست. نه میره چووه ژووری. کهس له ژووری نه بوو.
هه موو شتیکیش له سه ر جینی خوی بوو. نه و جار به خزمه تکاره که ی گوت: «بچووه
مه سینیه کم ناو بۆ بیته با ده ستنویژه کم بشوم.» خزمه تکاره دۆلچه که ی له بیره که
پوهیشته خواری. که دۆلچه که ی هه لکیشاوه، به ده ستیه وه قورس بوو. که سه ری کیشا
چاوی له ناو بیره که کرد شتیکیش زه لامي تیدا دیت. گوریسه ی فری دا و هه لات بۆ لای
نه میر. گوتی: «گه ورهم دیویک له ناو بیره که دایه.» نه میره هسه ن گوتی: «برۆ چوار
قورئانخوین بیته قورئانی له سه ر بخوینن با بروا به لای کاری خویه وه.» که
قورئانخوینه کان هاتن. نه میره هسه ن پنی گوتن: «بچنه ده وری نه و بیره و قورئان به سه ر
نه و دیوه دا بخوینن.» نه و جار خزمه تکاره کان دۆلچه که یان پوهیشته وه. عهلی میسری
دهستی به گوریسه که وه گرت. هه لیان کیشا سه ری. که هاته سه ری سهیریان کرد.
دهستیان گرت و هاته ده ری. له نیو فه قینکان دانیشته. نه میره هسه ن سهیری کرد مروقه.
لئی پرسی: «تو دزی؟» عهلی میسری گوتی: «ناوه لا.» نه میره گوتی: «نه ی بۆ چووی له و
بیره وه؟» عهلی میسری گوتی: «دویشه و شهیتانی بووم، چووم له دیجله مه له بکه م. که
چووم له ناوه که وه، ناوه که بردمی و هیتامیه نه و بیره وه.» نه میره هسه ن گوتی: «درو
مه که و راستی بلئی.» ئیدی عهلی میسری ته واوی رووداوه که ی بۆ گنپراوه. نه میره هسه ن
دهستیک جلی کونی دایه و ده ری کرد. عهلی جیوه چووه وه مالی نه حمده دهنه ف و ته واوی
به سه ره اته که ی بۆیش گنپراوه. نه حمده دهنه ف گوتی: «پنم نه گوتی به غذا ژنگه لیکیش لینه
پیاوان فریو ده دن و نه تکیان ده کن.» عهلی ملکه ل گوتی: «وه لا سهیره جا چون کچیک
فه رمانده یه کی میسری پروت کرده ته وه.» عهلی جیوه نه و قسه یه ی له دلی گران هات. له
کاره که ی خوی زور په شیمان بووه وه. نه حمده دهنه ف که وایه کی دیکه ی دایه. دوا ی نه وه
هسه ن شوومان به عهلی میسری گوت: «گه لۆ تو نه و کچه ده ناسی؟» عهلی میسری
گوتی: «ناوه لا، نایناسم.» هسه ن گوتی: «نه وه زینه بی کچی ده لیله ی چاوبه سته.» عهلی،
وادیاره نه و کچه جلو به رگی که سانی زور گه وره تر له ژیرده ستانی نه وی بردوه. عهلی
میسری گوتی: «نه وه بۆ ئیوه شووره یه که کچیک ناو له و خه لکه بکا.» هسه ن شوومان

گوتی: «مه به سئت چیه؟» عهلی میسری گوتی: «به تهمام زه ماوهندی له گهل بکه م.»
 حهسه ن شوومان گوتی: «ئه و فکری له سه رت ده رهاوی. کاری وا ئاسته مه.» عهلی
 میسری گوتی: «شوومان من هر ده بی زه ماوهندی له گهل بکه م، پی م بلی ده بی چی بکه م.»
 شوومان گوتی: «ئه گهر تو به گویم بکه ی و چیت پی ده لیم ئاوا بکه ی، ئه وه به ئامانج
 ده گه یه نم.» عهلی میسری گوتی: «له قسه ت ده رناچم.» ئیدی شوومان به علی گوت:
 «جله کانت دا که نه.» عهلی جله کانی دا که نه. شوومانیش مه نجه لیک ی وه سه ر ئاوا نا. شتیکی
 وه ک قیری تیدا کولاند. که که میک سار بو وه وه له گیانی عهلی هه لسوو. عهلی وه ک قولی
 لی هات. لیو و سه ر کولم شتی ته واو ره ش کرد. چاوی بۆ رشت. جلی قوله ره شانی له به ر
 کرد. کردی به قوله ره شتیکی ته واو. که باب و شه رابی دایه و پیی گوت: «له کاروانسه را
 کویله یه کی لیه، چیشتلینه ره. ئیستا تو دروست وه ک ئه وت لی هاتوو. هه سه ته بچوو به بۆ
 لای. وه ک ره شه کان به نه رمی قسه ی له گهل بکه و پیی بلی له میزه له گهل که سی خومان
 دانه نیشتوو م و بووزه م^۱ نه خواردوو ته وه. ئه ویش پی ت ده لی من کارم هیه و پی م نا کرئ.
 به رپرسایه تی سازکردنی چیشتی چل که سم له ئه ستویه. تیزکردنی گه ماله کانم له ئه ستویه.
 ده بی سفره بۆ زینه ب و ده لیله ش به رم. تو پیی بلی وه ره جا که باب ده خۆین و بووزه
 ده خۆینه وه. بانگی که شوینیک و له وی ئه وه نده ی پووژه ده رخوارد ده هتا مه ست ده بی.
 که مه ست بوو، لیی پرسه چی لی ده نی و چهند جۆر چیشت لی ده نی. شه وی پښوو چی
 لی ناوه. له باره ی جۆری خواردنه کان و شله کان پرساری لی بکه. لیی پرسه کلپه کان له
 کوئ داده نی. به مه سستی راستی ته واوی ئه وانته پی ده لی. دوا ی ئه وه بیهۆشی بکه و
 جله کانی له به ر که. به ره لینه که له خۆت ده و ویزده کان له لاقه دت بده. دوا یه ده ست ده
 قرتاله و بچوو له بازار گۆشت و سه وزی بکه ره بکه ریوه چیشتخانه. شو ربا وه که ی لی نی
 و بیبه بۆ ده لیله. به نگ له چیشته که بکه با گه مال و کویله و ده لیله و کچه هه موویان
 بیهۆش بن. ئینجا بچوو دیوه که ی زینه ب و ته واوی جله کان بیته. ئه گه ریش ده ته وی
 له گهل زینه ب زه ماوه ند بکه ی ئه وه هه موو کو تره نامه به ره کانیش له گهل خۆت بیته.» عهلی
 جیوه له ریوه هه ستا چوو بۆ کاروانسه را و سلای له کویله چیشتلینه ره کرد. کویله که
 سلاره که ی ئه ستانده وه و به خیره اتی کرد. ئینجا عهلی گوتی: «له میزه له گهل که سی
 خومان دانه نیشتوو م به دلی خۆم که بابینیک بخۆم، بووزه یه ک بخۆمه وه. غولامه که گوتی:
 «ئه وه خه ریکی ئاماده کردنی چیشتم. عهلی میسری به قسه ی خۆش و نه رم رازی کرد.
 تاوینک له گه لی دانیشی و پاورینکی نان له گهل بخوا. به و جۆره بردی مه سستی کرد و
 پرساری هه موو شتیکی لی کرد. ئه ویش ولامی داوه که هه موو رۆژی به یانیان پینچ جۆر،
 دوانیوه رۆیان پینچ جۆر خواردن ساز ده که م. دوینی جۆریکیان لیم ویست که چیشتی

^۱بووزه: شه رابیکه له ئارد و برینج و گه م و چیر دروست ده بی.

«دهنکه هه‌نار»ی پێ ده‌لێن. «عه‌لی میسری لێی پرسى: «له‌ پێشدا سفره‌ بۆ کێ ده‌به‌ی؟» چیش‌تێنهر ولامى داوه‌: «له‌ پێش هه‌موویاندا بۆ زینه‌ب و پاشان بۆ ده‌لیله‌ی ده‌به‌م. که‌ ئه‌وان نانیه‌ن خوارد، نان بۆ کۆیله‌کان داده‌نیم و دواى ئه‌وانیش سه‌گه‌کان تێر ده‌که‌م. هه‌ر سه‌گه‌ی پیتلیکی بۆ داویم. عه‌لی میسری ته‌واوی ئه‌و پرسیارانه‌ی لێ کرد. سه‌یر له‌وه‌دا بوو، له‌ بیرى چوو لێی پرسى کلێله‌کان له‌ کوی داده‌ن. ئیدی بیهۆشى کرد و جله‌کانی له‌ به‌ر داکه‌ند و له‌ به‌رى کردن. قرتاله‌که‌ی هه‌لگرت و چوو بۆ بازار گوشت و سه‌وزی کړی. لێره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌وینکی دیکه‌.

که شهوی هموسه و سیزدهیم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکوا! عهلی میسری قرئاله ی هه لگرت و چوو له بازار گوشت و سهوزی کبری و گه پراوه کاروانسه. هه ر چوووه ژووری، تووشی دهلیله بوو. دهلیله چاوبه ست هه رکه چاوی پنی کهوت ناسییه وه و پنی گوت: «هوی سهروکی دزان بگه پریوه. دتههوی کلاو له سه ر من بنی؟» عهلی میسری له بیچم و رواله تی کویله چیشتلینه ره که دا رووی له دهلیله کرد و گوتی: «خانم نه و قسانه چن؟» دهلیله گوتی: «پراستی بلن کویله چیشتلینه ره که ت کوشتووه یان بیهؤشت کردووه؟» عهلی میسری گوتی: «چیشتلینه ری چی؟ مه که نیره جگه من چیشتلینه ری دیکه شی لینه؟» دهلیله گوتی: «خوتم لن لاری مه که تو عهلی جیوهی میسری.» عهلی میسری به زمانی ره شهکان ولامی داوه میسریان ره شن یانی سپی؟ خو من له میژه له خزمهت تو دام.»

کویلهکانی دیکه هه موو پیکه وه گوتیان نه و ناموزای ئیمه. دهلیله گوتی: «نه و له ئیوه نیه و نه وه عهلی جیوهی میسریه. وادیاره نه و ناموزاکه ی ئیوهی کوشتووه یان بیهؤشی کردووه.» نه وان گوتیان نه خیر خانم نه وه ناموزاکه ی ئیمه. دهلیله گوتی: «نه وه عهلی جیوهی میسریه و پیستی خو ی رهشت کردووه.» عهلی جیوه گوتی: «خانم، عهلی جیوهی میسری کتیه، من سه عدوللای چیشتلینه رم.» دهلیله گوتی: «نه من دهرمانیکم هه په نه که لنی دهم ره شاییه که ی دهبا. وه ر با تاقی که مه وه.» رونه که ی هینا و که میکی له مه چه کی هه لسوو، که چی هیچی لن نه کرد. کویلهکان گوتیان خانم له سه عدوللای ناموزامان گه ری با بروا چیشته که مان بو لینی. دهلیله پنی گوتن: «نه که نه و سه عدوللا بین دهزانی دویشه و داوای چیتان لن کرد و دهشزانی که رژی چه ند جورتان خواردن بو لن دهنی.» ئیدی نه وان جوری خواردنه کانیان لن پرسی. نه ویش باسی پینج جور خواردنه که ی بو کردن و گوتی: «دویشه و داوای چیشتی دهنکه هه نارتان کرد.» کویلهکان گوتیان: خانم راست دهکا. دهلیله گوتی: «ئیوه له که لی بچن نه که ر به چیشتهخانه که بزانی نه وه هه وه. دهنای بیکوژن.»

باش بوو، چیشتلینه ره که پشیله یه کی بوو، کاتیک چیشتلینه ره که دههات بچن بو چیشتهخانه دهچوو له بهر دهرگا که ی هه لده تروشکا. له دور که چاوی به چیشتلینه ره ده کهوت به ره و پیری دهچوو. پنی هه لده که را و دهچوو سه ر شانی. نه و جاریش وه ک رژیان که عهلی جیوه وه ری کهوت به ره و پیری هات و چوو سه ر شانی. عهلی پالینکی پیوه نا و بهریداوه. ئیدی پیشله که راست هه لات بو چیشتهخانه که. عهلی جیوه به پیشله که دا زانی نه وی چیشتهخانه یه. چوو بو نه وی. له وی به ریکهوت چاوی به شوینی کلپهکان کهوت. کلپهکانی هینا و دهرکی چیشتهخانه که ی کرده وه. کویلهکان گه پراوه لای دهلیله و

گوتیان بۆخۆیەتی چونکە ئەگەر ئەو لە ئیمە نەبایە شوین و جیکای چیشتخانە و کلیلەکانی نەدەزانی. وادیارە ئەو ھەر سەعدوللای ئامۆزماوە. دەلیلە گوتی: «بە خودا ئەو چیشتخانە بە پشیلەکەدا و کلیلەکانیشی بە درۆشم و ھیتما دیوەتەو. کەیفی خۆشتانە.

بەوجۆرە عەلی جیوھ چووھ چیشتخانە و چیشت و شتی ساز کرد. سفەری بۆ زینەب برد و ھەموو جەلەکانی لە دیوھکەیی زینەبدا دیت. ئەوجار ھاتە خوارێ و سفەری بۆ دەلیلە برد. نانی بۆ کۆیلەکان دانا و خواردنیشی بۆ سەگەکان ھاویشت. بۆ شیویش ھەر ئاواي کرد. دەرگای کاروانسەرا ھەر لە رۆژئاواووندا دەرکراو. دواي ئەوھ عەلی جیوھ ھەستا و لە کاروانسەرادا جارێ دا کە خەلکینە ئەوھ نۆبەدارەکان چاوەدیری ولات دھکن و گەمالەکانیش بەرەلا کراون. ھەر کەس بیته دەرئ و شتیکی لئ بئ. یەخەي کەس نەگرئ. عەلی جیوھ نانی سەگەکانی خستە ئاخرییەوھ و دەرمانداوي کردن. وا بوو سەگەکان ھەموو تۆپین. کۆیلەکان و دەلیلە و زینەبیشی بئھۆش کرد. ئەوجار چووھ دیوھکەیی زینەب و تەواوي جەلەکان و کۆترە نامەبەرەکانی ھیتا. دەرگای کاروانسەرای کردوھ و لەوي ھاتە دەرئ و بەرەو مال بووھوھ. ھەسەن شوومان کە چاوي پئی کەوت، لئی پرسسی: «چیت کرد؟» عەلی جیوھ ھەموو شتیکی بۆ گێراوھ و سپاسی ھاوکارییەکانی ئەویشی کرد. ھەسەن شوومان گیایەکی کولاند و گیانی عەلی جیوھ ی پی شوت. رەشاییەکەیی لئ بووھوھ و ھەک خۆی لئ ھاتەوھ. چوو بۆ کاروانسەرا و جەلەکانی لە بەر کۆیلە چیشتینتەرەکە کردە و ھەوشی ھیتاوھ. عەلی جیوھ ئاواي کرد. بزانی دەلیلە چئ بە سەر ھات.

یەکیک لە بازەرگەکانی نیشتەجئ کاروانسەر بەیانی زوو ھەستا ھاتە ھەوشەیی کاروانسەرا. سەیری کرد دەرکی کاروانسەرا کراوھتەوھ و تەواوي نۆبەدار و کۆیلەکان لەملا و لەولا بئھۆش کەوتون و گەمالەکانیش تۆپون. چوو بۆ لای پیریژنەکە سەیری کرد ئەویش بیۆشە. تەماشای کرد پەریکی بە ملی داکراوھ و شیشەییەکی دژی بەنگیشی لە پشت سەرییە. بازەرگەنەکە لەو شیشەییە کەمیکی لە لووتی کرد. پیریژنە و ھەوش ھاتەوھ و گوتی: «ئەمن لە کۆیم؟» بازەرگەنەکە گوتی: «کە ھاتمە دەرئ تەماشام کرد، تۆش و کۆیلەکانیش بئ ھۆش کەوتون و سەگەکانیش تۆپون.» دەلیلە پەرەکەیی لە ملی داکنەد و خۆیندییەوھ. لەو پەرە نووسرابوو کە ئەو کارە کاری عەلی میسراییە. ئەوجار دەلیلە زینەبی کچی و کۆیلەکانی و ھەوش ھیتاوھ و گوتی: «من بە ئیوھ نەگوت: ئەوھ عەلی میسراییە! تازە لە لای کەس باسی ئەو شتە مەکن. بە زینەبی کچیشی گوت: «چەند جارم پی گوتی: «خۆ لە عەلی میسری مەدە تۆلەیی خۆییمان لئ دھکاتەوھ. ئیستاش ئەو کارەیی لە تۆلەیی ئەو کارەیی تۆ کردوھ. دەشیتوانی کاری دیکەشت لەگەل بکا. باشە گەورەیی کردوھ و بەوھندە لە کۆلمان بووھتەوھ، مەبەستیشی ئەوھ بووھ کیشەکە تەواو بئ و ئاشت بیئەوھ.

ئیدی دەلیلە بەرگی پیاوانی داکنەد و بەرگی ژنانەیی لە بەر کرد. ئەمانەت نامەیی لە مل

کرد و به‌ره و مالی ئەحمەد دهنەف پۆیشیت. کاتیک که عەلی جیوه هاتبوووه، جل و کۆتره‌کانیشی له‌گەل خۆی هینابوووه. حەسەن شوومان پارەیی چل کۆتری دا به نۆکه‌ره‌که‌ی و پیتی گوت بچوووه چل کۆتر بکڕه و سه‌ریان بپه و سووریان که‌وه. کاتیک ده‌لیله له‌ ده‌رگای دا. ئەحمەد دهنەف گوتی: «ئە‌وه له‌ ده‌رگادانی ده‌لیله، ده‌رکه‌وان دا بچوووه ده‌رگای لی بکه‌وه.» ده‌رکه‌وان هه‌ستا ده‌رگای لی کرده‌وه. ده‌لیله هاته ژووری.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئە‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

که شهوی ههوسه و چواردهیم هاتهوه

گوته: خاوهنشکۆ! که ده رکه وانه که ده رگای کردهوه، ده لیله هاته ژووری. حهسه ن شوومان پنی گوت: «پیری گلاو، نه وه بۆ هاتوو به ئیره؟» ده لیله گوته: «سه رهنگ، نه وه ملی من و نه وهش شیریه ئیوه. هه ر پیم بلی کئی نه و کاره ی له گه ل من کرد. نه حمه د ده نه ف گوته: «سه روکی به رده سه ته کانی من.» ده لیله به نه حمه دی گوت: «بیکه بۆ خاتری نه و خودایه پنی بلی، تازه نه گه ر هه ر وای لئ هاتوره، نه و چاکه یه م له گه ل بکا و کوتره نامه به ره کانه م بۆ بینه ته وه. حه سه ن شوومان به عه لی گوت: «عه لی ماله نه شیوی نه خه نه و کوترانه ت بۆ سه ر بری؟» عه لی جیوه گوته: «خۆ من نه مزانی نه و کوترانه نامه به رن.»

نه و چار نه حمه د ده نه ف به نوکه ره که ی گوت: «دا که میکی گوشتی کوتر بۆ بینه.» نوکه ره که که بوخوی کوتره کانی سوور کردبووه وه که میکی گوشتی کوتر بۆ ده لیله هینه. ده لیله لئی وه رگرت و له زاری خست. که میکی جووت و له زاویدا هینه ی و بردی و گوته: «نه وه گوشتی کوتری نامه به ر نییه. نه من نه وانه م به ده نکه میسک به خیتو ده کرد.» حه سه ن شوومان به ده لیله ی گوت: «نه گه ر تو ده ته وه ی کوتره نامه به ره کانه ت وه گیر که ویته وه بزانه عه لی میسری ده لی چی و داخوازییه که ی وه دی بینه.» ده لیله گوته: «چ داخوازییه کی هه یه؟» حه سه ن گوته: «کچه که تی لئ ماره بکه.» ده لیله گوته: «نه من ده بی له گه ل کچه که م قسه بکه م. نه و چار حه سه ن شوومان به عه لی میسری گوت: «تۆش کوتره کانی ده وه.» عه لی میسری کوتره کانی داوه. ده لیله دلی خوش بوو. کوتره کانی وه رگرت وه. حه سه ن پنی گوت: «زوو ولامه که مان بۆ بنیره وه.» ده لیله گوته: «نه گه ر عه لی میسری به ته مایه له گه ل زینه ب زه ماوه ند بکا نه و که له که ی لئی داوه شتیک نییه. زیره کی نه وه یه که زینه ب له خاله زوره یقی بخوازی چون به میزدانی به ده ست نه وه.

نه وان که نه و قسه انه یان له ده لیله بیسه ت پنیان گوت: قه حبه، نه و قسه انه چیه بۆ به ته مای هاوریکه مان به کوشت بده ی؟ دوا ی نه وه ده لیله له لای نه وان هاته ده ری و چوره وه بۆ کاروانسه را و به کچه که ی گوت: «عه لی میسری داوا ی توی لئ کردم به ته مایه شووی پنی بکه ی؟» زینه ب ژوری پنی خوش بوو. به هۆی داوینپاکیه وه عه لی میسری که وتبووه به ر دلی و ناشقی ببوو. زینه ب پرسی: «نه وه چۆناوچۆن بوو.» ده لیله نه وه ی دیبوی و بیسته بوی هه مووی بۆ گه یه وه و گوته: «مه رجم بۆ دانا که ده بی بچیه لای خاله زوره یقت و داوات بکا. به ته ما بووم به ده ست خاله له به ینی به رم.» با دایک و کچ قسه ی خویان بکه ن.

عه لی میسری بووی له هاوریکانی کرد و گوته: «زوره یق کینه و چ کاره یه؟» گوته یان

زورهیق سه‌رۆکی لاوانی عیراقه و ده‌توانی کۆی کون بکا و ئەستیره له ئاسمان داگری وکی چاو بدزی. رۆله‌یه‌که کهس تایی ناکا. به‌لام تۆبه‌ی کردووه و ئەو کارانه ناکا. ئیستا خه‌ریکی ماسیفرۆشییه. دوو هه‌زار دیناری به‌و کاره‌ پاشه‌که‌وت کردووه. ئەو دوو هه‌زار دیناره‌ی له هه‌مبانه‌یه‌که خستووه و به‌گورزه‌هۆن^۱ یک که زه‌نگوله‌ی مسی و گولینگی چکۆله‌ی رهنگا‌وره‌نگی به‌سه‌ره‌که‌یه‌وه‌یه. زارکی هه‌مبانه‌که‌ی به‌ستووه. ئەو هه‌مبانه‌یه‌ی له دووکان به‌سینگیکدا کردووه و کاتیک دووکان هه‌لده‌گرێ، ده‌یه‌ینی له به‌ر ده‌رگای دووکان هه‌لیداوه‌سی و هه‌را ده‌کا و ده‌لێ: مله‌هورانی میسر، لاوه‌کانی عیراق و ئازا و به‌جه‌رکه‌کانی عه‌جه‌م هه‌ر کهس له خۆی پاده‌بینی ئەوه زوره‌یقی ماسیفرۆش تووره‌که‌یه‌کی لیره هه‌لواسیوه و دوو هه‌زار دیناری زی‌ری تیدایه هه‌رکه‌س ئازا بی و به‌هه‌ر فیلیک بۆی ده‌لوئ ئەو تووره‌که‌یه‌ی لێ بدزی، ئەو زی‌ره‌ بۆ خۆی و نووشی گیانی بی. زوره‌یق له دووکان دانیش‌تووه و ئاوری کردووه‌تووه و تاوه‌یه‌کی مسی له پیش خۆی داناووه و خه‌ریکی ماسی برژاندنه. کاتیک ئەو که‌سانه‌ی ته‌ماح ده‌یانگرێ و دین بیخافلین تا تووره‌که زی‌ره‌که‌ی لێ برفینن به‌و تاوه‌ مسییه له ته‌پلی سه‌ریان دها و ده‌یانکوژی. عه‌لی ئەگه‌ر بته‌هوی خۆ له زوره‌یق بده‌ی خۆت به‌هیلاک ده‌ده‌ی. دوژمنایه‌تی زوره‌یقیش مه‌که و زینه‌بیشته‌ نه‌وی. پتووستیت به‌و نییه.

عه‌لی گوتی: «هاورینان ئەو قسه‌ی ئەوم پین ناخۆشه و ناتوانم هه‌ر وا به‌لایدا تته‌پرم. ده‌بی ئەو تووره‌که‌یه‌ی هه‌ر لێ برفینم. به‌س ئیوه ده‌ستیکم جلی ژنانه بۆ په‌یدا که‌ن. له‌ریوه جلی ژنانه‌یان بۆ هینا. عه‌لی میسری به‌رگی ژنانی له به‌ر کرد و رپووبه‌ندی به‌سه‌روچاویدا به‌ر داوه. هینای کاریه‌یه‌کی کوشته‌وه و رپخۆله‌کانی ده‌رهینا. ئیو رپخۆله‌کانی پر کرد له خوین و ئەوسه‌ره‌وسه‌ری رپخۆله‌کانی گرێ دا. رپخۆله‌کانی له رانی به‌ست و پاتۆلی له سه‌ر هه‌لکیشا. دوو شتی وه‌ک مه‌مک دروست کرد و شیرێ تی کردن و له‌سینگ به‌ست. کابرایه‌کی باره‌به‌ر به‌ویدا هات، گویدرێژیکێ پین بوو. دیناریکی دا به‌کابرا، کابرا سواری کرد هه‌تا دووکانی زوره‌یقی ماسیفرۆشی برد. عه‌لی میسری چاوی به‌توره‌که‌که‌وت، به‌ویوه هه‌لواسرابوو. زوره‌یقیش ماسی ده‌برژاند. عه‌لی میسری له باره‌به‌ره‌که‌ی پرسی: «کاکه ئەو بۆنه چیه‌؟» کابرا گوتی: «ئوه بۆنی ماسییه‌کانی زوره‌یقه.»

عه‌لی میسر به‌کابرای باره‌به‌ری گوت: «ئهن دوو گیانم و ژنی ئەمیر هه‌سه‌نی شه‌رولته‌ریقم. بۆخۆت ده‌زانی که بۆن بۆ من باش نییه. نه‌ختیکم له‌و گۆشتی ماسییه بۆ بینه. کابرای باره‌به‌ر چووه لای زوره‌یق و پینی گوت: «زوره‌یق، به‌و به‌یانیه هه‌ستاوی بۆن به‌سه‌ر ژنانی دوو گیاندا بلاو ده‌که‌یه‌وه! ئیستا ئەوه ژنی ئەمیر هه‌سه‌نی شه‌رولته‌ریقم

^۱. گورزه‌هۆن: به‌نیکی سێ لۆینه که له مه‌ره‌ز و خوری دروست ده‌کری و بۆ به‌ستنی شت که‌لکی لێ وه‌رده‌گیری.

لهگه له و ئه و بۆنه به سه ريدا چوو ده ترسم زياني پي بگه يه نئ. نه ختيكم له گوشتي ئه و ماسييه دهيه با بيده مي. له ريوه زوره يق كوئيكي گوشت لي كرده وه ويستي له ئاوره كه دا بييرژيني. ئاوره كه دامركا. زوره يق چوو خواري ئاوره كه بگه شينتيته وه. عه لي ميسري له بهر ده رگا كه دانيشتبوو خو ي خسته سه ر پيخوله كان و پيخوله كان ته قين و خو ين له نيو لينگييه وه چوراوگه ي به ست. ئيدي ده ستي كرد به هات و هاوار و گوتي: «واظهرى و اظهرى واته وه ي پشتم وه ي پشتم. باربه ره كه چاويكي لي كرد سه يري كرد، خو يني له بهر ده روا. گوتي: «خانم ئه وه چي بووه؟» عه لي ميسري به حاله تيكي ژنانه وه گوتي: «منداله كم له بار چوو. زوره يق سه ري برده پيشي سه يري كرد خو يني له بهر ده روا. ترسا و هه لاته وه ناو دووكانه كي. كابراي باربه ر گوتي: «زوره يق خودا توله ي ئه و ژن و منداله ت لي كاته وه. ئه تو چي جوا بي مي رده كه ي ده ده يه وه. ئه تو بۆ به و به يانيه ئه و بۆنه به سه ر خه لكدا بلاو ده كه يه وه و كه چي كه داواي چنكيك گوشتت لي ده كه ن بر وييانوو دينييه وه و نا يده ي.

ئيدي كابراي باربه ر ريشمه ي گويدرئزه كه ي گرت و رويشت به لاي كاري خو يه وه. له و جه نگه يه شدا كه زوره يق هه لاته ناو دووكانه كه يه وه، عه لي ميسري ده ستي كيشا هه مبانه كه لي كاته وه كه زهنگوله كان زرينگانه وه و زوره يق پي زاني و گوتي: «ژنه تيوه ئاوسه ئه وه به ته ما بووي به و بۆنه وه كلاوم له سه ر كه يت. بزانه چيت لي ده كه م، ده ستي دا تاوه مسه كه و تني هه لگرت نه يگرت و له يه كي ديكه درا. خه لك له زوره يق كو بوونه وه و پييان گوت: «ئهر ئ تو بازا ري يان سپاي؟ ئه گه ر كاسبكاري ئه و تووره كه يه له وي كه وه و شه ر به خه لك مه فرۆشه. زوره يق له بهر خو يه وه گوتي: «باشه لي ده كه مه وه.»

عه لي ميسري له ده رفه ت كه لكي وه رگرت و گه راوه لاي هاوپيكاني. شوومان پرسى: «چيت كرد.» عه لي ميسري رووداوه كه ي بۆ گيژانه وه و جله ژنانه كه ي داكه ند و گوتي: «شوومان، جلي كو يلانم بۆ بيته.» شوومان چوو بۆي هينا. عه لي ميسري جلي خزمه تكاراني له بهر كرد و ده فريك و پينچ دره مي هه لگرت و چوو بۆ دووكاني زوره يق. زوره يق لي پرسى: «چيت ده وي؟» دره مه كاني دا يه. زوره يق ماسييه كي دا يه. عه لي ميسري وهك خزمه تكاران به ئارامي گوتي: «ئهن ماسي گه رم ده وي. زوره يق ماسييه كه ي له تاوه كه هاويشت و ويستي بۆ بييرژيني كه چي ئاوره كه كوژاوه. زوره يق چوو خواري ئاوره كه بده مي، عه لي ميسري ده ستي برد بۆ تووره كه و زهنگوله كان ده نكيان لي هه ستا. زوره يق گوتي: «كه له كه كه ت له گه ل من سه ر ناگرئ، هه رچه ند له بيجمي خزمه تكار و شتيشدا بيئي. هه ر كه دره مه كانم له ده ستندا ديئي تو م ناسي.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكي ئه مشه ويش كو تايي پي هات و شه هرزاد درئزه ي چيروكه كه ي هه لگرت بۆ شه ويكي ديكه.

که شهوی هوسه و بازدهیه هاتوه

گوتی: خاوه نشکول! ئیدی زورهیق تاوه مسیه که ی تی هه لکرد و عهلی میسری خوئی لادا. تاوه که وه منجه لئیکی پر له گوشتی کولاو که وت. منجه له شکا و پریشکه ی چهوری و شته که به جله کانی قازیه کدا رژا که له بهر ده رگاوه رهد ده بوو. قازی گوتی: «ئه وه کی بوو ئاوا ی لی کردم.» خه لکه که گوتیان قازی رهنکه منداله ورکه به ردیان هاویش تین و له منجه له که که وتبئی و پریشکه ی کردبئی. دوایه که چاویان لی کرد و تاوه مسیه که ی زورهیق یان له منجه له که دیت، له رپوه روویان له زورهیق کرد و پینان گوت پیاوی چاک به شهرم له خودا بکه و ئه و تووره که یه له وئی لا به ره. زورهیق ولامی داوه: «ئیشه للا لای ده به م.»

عهلی میسری که پراوه لای هاو پیکانی. پرسیماری هه مبانه که یان لی کرد. چی ببوو ئه ویش بوی گیزانه وه. جله کانی داکه ند و جلی بازگانانیه له بهر کرد و هاته ده ری. توشی مارگریک بوو. مارگره که تووره که یه کی پین بوو، دوو قازووی تیدا بوو. تیزیکی بوو، شته کانی تیدا بوو. عهلی میسری پینی گوت: «کاکه منداله کانی من قازوویان زور خوش ده وئ، ئه تو وهره و ئه و قازووانه پینشانی ئه وان بده، منیش چاکه یه کت له گه ل ده که م.» به و فیله له گه ل خوئی هیناوه و به نگی بۆ له گه ل خوارنده که ی کرد و بیهوشی کرد. جله کانی ئه و ی له بهر کرد و چوو بۆ لای زورهیقی ماسیفرووش. که له دووکانه که ی نازیک بووه، بلویری ده رهینا و دهستی کرد به بلویر لیدان. زورهیق پینی گوت: «خودا پرقت بدا.» ئه ویش قازووه کانی له تیره که که ده رهینا و هاویش تیه بهر دمی. وا بوو زورهیقیش زور قازوو ده ترسا. هر بویه که چاوی به قازووه کان که وت، هه لاته وه بۆ ناو دووکانه که ی. عهلی میسر قازووه کانی گرت و له تیره که که ی ناوه و دهستی کیشا بۆ تووره که که ی زورهیق. زهنگوله زرینگانه وه. زورهیق گوتی: «ئه وه بهر ده وام ده ته وئ فیلم لی بکه ی و هر جاره ی به شینوه یه ک خۆتم لی ده گوپی. ئیدی زورهیق دهستی دا تاوه مسیه که و رینی هالاند. ریکه وت وا بوو بالباز ایکی میری له گه ل خزمه تکاره که ی به ویندا هاتن. تاوه که راست وه سه ری خزمه تکاره که که وت و سه ری شکاند. بالبازه که گوتی: «ئه وه کی ئه وه ی هاویش ت. خه لکه که گوتیان رهنکه له ئاسمانه وه هاتبئی. که بالبازه که بۆ روون نه بووه وه کی هاویش توویه و ریش ت. خه لکه که به زورهیق یان گوت: «ئه و تووره که یه له وئ که وه.» زورهیق گوتی: «ئیشه للا لئی ده که مه وه.»

کورتی که یینه وه عهلی میسری ئه و رۆژه له حه وت رپوه بوی چوو، نه یتوانی بیخافلینی

1. بالباز: سه رباز. عهسکری میری.

و تووره که که ی لئ برفینئ. ناچار گه راوه. جله کانی مارگیری داوه و چند دره می کیشی دایه. گه راوه بۆ دووکانی زوره یق. گوئی لئ بوو زوره یق ده یگوت: «ئه گه ر ئه وشه و هه مبانه که له دووکان دانئیم. دووکان ده برئ و هه مبانه که م ده با. وا چاکه بیبه مه وه مالی. دوا ی ئه وه هه ستا تووره که که ی لئ کرده وه ده رکی دووکانی گاله دا. تووره که زی پری له گه ل خوی برد و به ره و مال بووه وه. عه لی جیوه ش وه دوا ی که وت. زوره یق که گه یشته وه سه یری کرد دراوسیکه یان ئاههنگی شادایانه. له دلی خویدا گوئی: «بجمه وه ئه و تووره که یه بده م به خیزانم و جل و به رگینکی جوان له به ر که م و بی م تووزیک خۆشی رابویرم. خۆ من دلم تۆقی.»

کورتنی که یه نه وه، ئه و پۆیشته و عه لیش به دوایدا پۆیشته. زوره یق ژنیکی بوو له و که نیزه قوله ره شاننه، که جه عفه ری به رمه کی وه زیر ئازادی کردبوو. زوره یق له و که نیزه کورپنکی بوو. کورپه ناوی عه بدوللا بوو. زوره یق هه میشه به ژنه که ی ده گوت که به و زی پانه ی که له و تووره که یه دایه عه بدوللا ی پین خه تهنه ده که یین و جیژنیکیشی بۆ ده گرین. هه ر بۆیه کاتیک زوره یق به روویه کی گرژه وه چوه لای ژنه که ی، ژنه گوئی: «ئه وه چی بووه؟ بۆ وا نارعه تی؟» زوره یق گوئی: «ئه و پۆ تووشی چه ته یه ک بووم حه وت جاری که لاله بۆ دارشتم تا ئه و تووره که یه م لئ بدزی نه ی توانی. هه ر بۆیه نه مویرا له دووکان به جی بیلم و له گه ل خۆم هینامه وه.» ژنه گوئی: «ئه و تووره که یه م ده یه با هه لیگرم بۆ جیژنی عه بدوللا.» زوره یق تووره که که ی دایه.

عه لی میسری خۆی لئ مات دابوون و گوئی له قسه کانیان راکرتیوو. ئه ویشی لئ دیا ر بوو. ئه و جار زوره یق هه ستا جله کانی به ری دا که ند و جلو به رگی نوئی له به ر کرد و به خیزانی گوت: «ژنه که ئاگات له و تووره که یه بی، ئه وه من ده چم بۆ ئه و به زم و ئاههنگه. ژنه که ی پنی گوت: «ئیسیتیک بخه وه جا بچوه بۆ شایی.» زوره یق خه وت. عه لی میسری هه ستا به ئه سپایه کی چوو تووره که که ی هینا و چوو له قه راغ شاییه که راوه ستا بۆ ته ماشای گووه نده.

زوره یق خه ونی بینی که بالنده یه ک هات و تووره که که ی برد. به په شوکاوی له خه وه راپه ری. به خیزانی گوت: «دا هه سته تووره که که بیته. دایکی عه بدوللا هه ستا و تووره که که ی نه دیته وه. به چه پۆک به سه ر و سه کوئی خۆی دادا. زوره یق گوئی: «دایکی عه بدوللا، هه ر ئه و چه ته یه تووره که که ی بردوه. ده بی بجم لئی بسیتیمه وه.» دایکی عه بدوللا گوئی: «ئه گه ر تووره که که نه هینیه وه ده رگات لئ نا که مه وه و رنی مالیت ناده م.»

زوره یق هه ستا چوو بۆ لای شاییه که. سه یری کرد، عه لی میسری راوه ستا وه و سه یری شایی ده کا. له دلی خویدا گوئی: «هه ر ئه وه، تووره که که ی هه لگرتوه. ئه وه ش له مالی

ئەحمەد دەنەفە. «ئىدى زورەيق دەستى خۇي پەپىش خست و خۇي گەياندە سەربانى مالى ئەحمەد دەنەف و لەويۆە چووە حەوشەكەيان. تەماشای کرد هەموویان خەوتون. لەو جەنگەپەدا عەلى ميسرى لە دەرگای دا. زورەيق گوتی: «کێنە؟» عەلى ميسر گوتی: «منم.» زورەيق گوتی: «توورەكەكەت هیناوە یان نا؟» عەلى ميسرى وەيزانی حەسەن شوومانە. گوتی: «بەلى، هیناومە. بیکەوہ.» زورەيق گوتی: «هەتا پيشانم نەدەى نایکەمەوہ. ئەخە من و ئەحمەد دەنەف و گریومان کردووہ. عەلى ميسر گوتی: «دەستت بیتە، زورەيق لە پەنا ريسمەى دەرگاگەوہ دەستی کيشا و توورەكەكەى لى وەرگرت و لەو شويئەى کە لى هاتبووہ خوارى، هەر بەويدا چووەوہ سەربان و لەويۆە پزويشتە خوارى و چووەوہ بۆ لای شايەكە.

عەلى ميسرى ماوہيەكى زۆر لە بەر دەرگا ويستا. کەس دەرگای لى نەکردەوہ. ئەوجار توند لە دەرگاگەى دا. هاورپیکانى وەخەر هاتن و گوتیان ئو لە دەرگا دانە عەلى ميسرىيە. دەرکەوان دەرکەى کردەوہ و بە عەلى گوت: «توورەكەكەت هیناوە یان نا؟» عەلى ميسرى گوتی: «گالتم پى مەكە. مەگەر ئیستا توورەكەكەم بە بن دەرگاگەدا نەدا بە تو؟ نیشان بەو نیشانه گوتیشت: سویندم خواردووہ هەتا توورەكەكە نەبینم دەرگاگە ناکەمەوہ. شوومان گوتی: «بە خودا ئەمن توورەكەم لى وەرئەگرتووى. دەبى کارى زورەيق بى، لى وەرگرتووى.» عەلى گوتی: «دەبى من ئەو توورەكەكەى هەر لى بستینم.» ئىدى پزويشتەوہ بۆ لای شايەكە. لەوي گوتى لى بوو. گورانبيیژەکان دەیانگوت: «باوکی عەبدوللا شاباشمان دەپە، ئەوجار تۆبەى جیژن و شایى کۆپەكەى ئیوہ.» عەلى ميسرى زانى کە زورەيق لەويئە. خۆشحال بوو. هەستا چوو، خۇي گەياندە سەربانى مالى زورەيق و لەويۆە چووە حەوشەكەيان. سەبرى کرد کەنیزەكە خەوتووہ. ئەوى بپهۆش کرد و جەگانی ئەوى لە بەر کرد و مندالەكەى لە باوہشى کرد و لە مالەكەدا هات و چوو. چاوى بە چارۆكەيەك كەوت نانى جیژنیان تى خستبوو. لەو جەنگەپەشدا زورەيق هاتەوہ و لە دەرگای دا. عەلى ميسرى لاسای کەنیزانى کردەوہ و ولامى داوہ: «کێنە؟» زورەيق گوتی: «ئەبوو عەبدوللا.» عەلى ميسرى گوتی: «ئەمن سویندم خواردووہ تا توورەكەكە نەهینتییەوہ دەرگات لى نەكەمەوہ.» زورەيق گوتی: «توورەكەكەم هیناوەتەوہ.» عەلى ميسرى گوتی: «توورەكەكەم دەپە، دەرگاگەت لى دەكەمەوہ.» زورەيق گوتی: «چارۆكەكە شۆر كەوہ تا توورەكەكەت بۆ تیخەم.» عەلى ميسرى چارۆكەكەى بۆ شۆر کردەوہ. زورەيق توورەكەكە خستە لویى چارۆكەكە و گریى دا. عەلى ميسرى توورەكەكەى هەلكيشا و چوو کۆپەكەى بە دەرمان بپهۆش کرد و کەنیزەكەى وەهۆش هیناوە و خۇي دەرپاز کرد. خیرا بە سەربانى مالى ئەحمەد دەنەفدا گەپاوە لای هاورپیکانى. توورەكە و نان و مندالەكەى لە بەر دەم دانان. بە شوومانى گوت: «ئەوہ كۆپى زورەيقە، ها با لە لای

تو بی و ناگات لئی بی. حهسه ن منداله که ی لئ وهرگرت و شاریدییه وه. کاریله یه کیان هینا سهریان بری و به پیش خزمه ته که یان گوت: «جوان، وهک مردوو کفنی که.»

زوره یقیش ماوه یه کی زور له بهر دهرگا راوه ستا. دواى ئه وه توند له دهرگا که ی دا. که نیزه پنی گوت: «توره که که ته هینا وه ته وه یان نا؟» زوره یق گوتی: «مه گه ر ئیستا بوخوت چاروکه که ته شوپ نه کرده وه بوم تن به سستی؟» که نیزه گوتی: «ئه من چاروکه م شوپ نه کرده وه ته وه و توره که شم لئ وهر نه گرتووی.» زوره یق گوتی: «قه سه م به خودا عه لی میسری گورزی خوئی لئ وه شاندم و ده سستی خوئی ره پیش خستووه.» ئه و جار چاویکی به ماله که یدا گیرا. سهیری کرد تانی جیژن و منداله که ی نه ماوه. له زیوه ده سستی کرد به هات و هاوار و شین و رورؤ. به چه پوک به سه روسه کتی خوئی دادا و سنگ و به روکی خوئی دارنی و گوتی: «ده بی جه عفه ری و هزیر بی حه قم بستینی، تو کوره که ته لئ به کوشت دام.» زوره یق پنی گوت: «خه مت نه بی. هینانه وه ی کوره که ته له سه ر من.» ئیدی هه ستا په روئی به زینی^۱ له ملی کرد و چوو بو مالی ئه حمه د دهنه ف و له دهرگای دا. دهرکه وان دهرگای لئ کرده وه. زوره یق چوه ژورئ. شوومان گوتی: «ئه وه چونه هاتووی، زوره یق؟» زوره یق گوتی: «هاتووم داوا له عه لی میسری بکه م منداله که م داته وه، توره که زیره که بو خوئی.» شوومان گوتی: «عه لی مآلته بو نه تگوت، ئه وه مندالی زوره یقه.» زوره یق پرسى: «بو چی بووه؟» شوومان گوتی: «خه ریک بووین کشمیدشان ده دایه ده نکیک په ری گه پروویه وه و مرد. ئه وه تا تازه کفمنان کردووه. ئیدی زوره یق ده سستی کرد به شن و پو و هه ستا کفنه که ی کرده وه. چاوی به کاریله یه ک که وت له کفنه که یانه وه پینچا بوو. گوتی: «عه لی منت خوشحال کرد. دواى ئه وه کوره که یان بو هینا. زوره یق منداله که ی وهرگرت. ئه حمه د دهنه ف پنی گوت: «تو توره که که ته هه لواسیوو ده تگوت هه رکه س ئه و توره که زیره به ری بوخوئی. ئیستا ئه و توره که یه ئی عه لی میسرییه. زوره یق گوتی: «ئه من گه ردنی عه لی میسریم نازاد کردووه، ئه و زیړانه بو خوئی. قه لی جیوه ی میسریش پنی گوت: «ئه توش ئه و زیړانه له جیاتی تیچووی کاروباره کانی زینه بی خوشکه زات لئ قه بوول که.» شوومان گوتی: «ماره ییه که ی چیه؟» زوره یق گوتی: «ئه و سویندی خوارده و که س وه خو ناکا هه تا جل و زیړه کانی قه مه ری کچی عوزره ی جووی بو نه هینئ.»

لیزه دا بوو، ماوه ی چیروکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکى دیکه.

^۱ له فارسییه که دا «محرمه» نووسراوه که قوماشیک که هینمای ته واوکردنی ملاملانییه ک بووه.

که شهوی هموسه و شازدهیم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! عهلی میسری گوتی: «ئهگەر ئهوشه و نهیهینم، تازه زه ماوهندی لهگهڵ ناکهم.» شوومان گوتی: «عهلی ئهگەر بیت و بتهوئ فیلی لی بکهی دهکوژری. عهلی میسری گوتی: «بۆ دهکوژریم؟» پینان گوت که عوزرهی یه هوودی سیحربازه و جندۆکهی له ژیر فرمان دایه. ئه و جووه له دهرهوهی شار کۆشکی هیه، خشتیکی له زیڤه و یهکی زیوه. کاتیک ئه و جووه له نیو ئه و کۆشکه دایه کۆشکه که دیاره هه ر که له و کۆشکه هاته دهری کۆشکه که ون دهبی. کچیکی هیه ناوی قهमे ره واته مانگ. که کراس و شته کهی له زیڤ و جهوهیزاتی شایانه چی کراوه. ئه و جلانه له سه ر مهجۆمه یهکی زیڤ دادهنین. دهرگا کانی کۆشک دهکه نه وه و جار دهن که ملهورانی میسر، لاهه کانی عیزاق و ئازا و به جهرگه کانی عهجه م، هه ر کهس ئه و مهجۆمه یه و جله کانی ناوی به ری ئه وه جله کانی ش و مهجۆمه کهش بۆ ئه وه و گهردنی شی ئازا بی. هیندیک کهس تهماع گرتونی و به لام دهستیان پیی رانه گیشتوه. هه ر بۆیه ئه و کابرا جووه به جادوو ئه وانی کردوه به که ر و مهیمون. عهلی میسری گوتی: «دهبی ئه و کراس و شته هه ر بینم تا زینه ب شهوی بوو کینی له به ر بکا. دوا ی ئه وه عهلی میسری چوو بۆ دوو کانی جووه. سهیری کرد کابرایه کی دزیو و ناشیرین و تووره زیڤ و زیو و ته رازووی له پیتشه و یه ستریکیش له به ر دهرگای دوو کانه کهی به ستراره ته وه. ئاگای لی بوو جووه دوو کانی گاله دا. زیڤ و زیوه کانی له ملاولای تیره که کرد و به یه ستره که یدا دا. بۆخۆشی سوار بوو رۆیشت هه تا له شار رۆیشته دهری. عهلی میسریش به دوایدا رۆیشت. به لام ئه و پیی نه دزانی. له دهره وهی شار جووه تووره که یه کی دهر هینا که میکی خۆل لی دهرهینا و ویردی به سه ردا خویند و هه لی هاویشت. له ریه کۆشکه که وه دهر کهوت. عهلی میسری کۆشکی دیت تا ئیستا کۆشکی ناوای نه دیتبوو. ئه و جار یه ستره که ئه وی له پینلیکانه کان برده سه ری. ئه و یه ستره ش جندۆکه بوو که جووه که ده سته مزی کردبوو. کاتیک جووه تیره کهی له یه ستره که کرده وه. یه ستره بز بوو. جووه له کۆشکه دا نیشت. عهلی میسریش ئه وه ئاگای له هه موو شتیک بوو.

ئه و جووه کراس و شته کهی کچه ی له سه ر مهجۆمه یه کی زیڤ دانا و به زنجیری زیڤ له به ر دهرگا هه لی ئاوه سی. عهلی میسری له پشت دهرگا وه ئاگای له هه موو شتیک هیه. جووه جار ی دا که ئه ی ملهورانی میسر، لاهه کانی عیزاق و ئازا و به جهرگه کانی عهجه م، هه ر کهس ئه و کراس و مهجۆمه و شته به ری، گهردنی ئازا ده کری و کهس کاری پیی نابی. دوا ی ئه وه ویردیکی خویند و سفره و خواره مهنی له پیتش داندا. جووه نانه کهی خوارد و سفره هه ر بۆخۆی کۆ کراوه و لا چوو. ویردیکی دیکه ی خویند شه راب و باده ی

هاته پيش. جووه شهراييشي خواردهوه. عهلی میسری له دلی خویدا گوتی: «عهلی، هه تا نهو مهست نهی، نه تو ناتوانی نهو مه جوعمه یه بینی.» ئیدی عهلی له پشت سه رییه وه ورده و رده به نه سپایی هات. پرمیکی ئاسنیشی به دهسته وه بوو. جووه نهوی دیت. ویردینکی به سه ردا خویند و به دهستی نهوی گوت له حوادا راوهسته. دهستی عهلی له حوادا راوهستا. ئینجا دهستی چهپی دریز کرد. دهستی چهپیشی له حوادا راوهستا و لاقی راستیشی هه روا. ئیدی عهلی میسری له سه ر لاقینک راوهستا بوو. که جووه ته لیمسه که ی له سه ر لایبرد و وهک نهو وهلی لئ هاته وه. نهو جار جووه فالی گرته وه. نیوی عهلی جیوه ی میسری وه ده ر کهوت. جووه پووی تیکرد و گوتی: «وه ره پینشی و پیم بلئ تو کنی و چ کاریکت هه یه؟» عهلی میسری ولامی داوه و گوتی: «من عهلی جیوه م که چوومه خوازبینی کچی ده لیله چاوبهست که بؤ ماره ییه که ی داوای جلی کچی تو یان له من کردوه. نه گه ر تو ده ته وه ی هیچ به سه ر نه یه نهو نهو جلانه م ده یه و بوخوت بین وه ی به.» جووه پرسى: «دوای مەرگی تو نه من جله کانی نهوت ده ده من. تا ئیستا تا قمینکی زور هاتوون و داویان بؤ من ناوه ته وه و نه یان تو انیوه نهو جلانه له من بستین. نه گه ر تو به قسه ی من ده که ی برؤ و گیانی خوت رزگار بکه. چونکه مه بهستی نهوان نه وه نه بووه نهو جلانه یان بؤ به ری، نهوان هه ر ویستوویان تو به کوشت بدهن. نه گه ر من لهو ته خته به خته دا نه مدیایه شانس و بهختی تو به سه ر شانس و بهختی مندا زاله هه ر زور زوو سه رم له له شت جوئ ده کرده وه. عهلی میسری که یقی بهو قسه یه ساز بوو که جووه بؤی ده رکه و تو وه بهختی نهو به سه ر بهختی خویدا زاله. نهو جار به جووه ی گوت: «ده بی تو نهو جلانه م هه ر بده یه.» جووه لئی پرسى: «یانی هه ر ده بی نهو کاره بکه ی؟» عهلی میسری گوتی: «به لی، جگه له وه مه بهستی دیکه م نیه.» له پڑیوه جووه جامینکی هینا و پری کرد له ناو. دوعایه کی به سه ردا خویند و به عهلی میسری گوت: «بیه به که ر.» و ناوه که ی پیندا کرد. له پڑیوه عهلی جیوه بوو به گویدریژیک و دهستی کرد به زه ر په ر. دوای نهو ئالقه یه کی به ده وریدا کیشا. نهو ئالقه یه بؤی بوو به بازنه و چوارچیوه. جووه هه تا به یانی دانیشست و خه ریکی باده خوارده وه بوو. نهو جار پئی گوت: «نه ورؤ من سواریت ده بم با یه ستره که به سه یته وه. دوای نهو جووه مه جوعمه و جله کانی له سه ووچینک دانا و بوخوی وه ده ر کهوت تیره که ی به عهلی جیوه دادا و بوخوشی سواری بوو. کوشکه که له به ر چا و بز بوو. چووه که به سواری عهلی جیوه پویشت هه تا که ی شته دوکان و دابه زی. تووره که و هه نبانه زیر و زبوی له پيش خوی دانا.

عهلی جیوه یش له بیجمی گویدریژدا له وی به سترابووه وه. ده بییست و تیده گه یشت به لام نه یده توانی قسه بکا. له پرده کوره بازرگانینک که پوژگار بهختی وه رگیزابوو به ناچاری تووشی ئیشی سووکی ئاوفرؤشی ببوو، بازنه ی خیزانی هینا بؤ لای جووه و لئی پرسى:

«ئەو بازنەيەم لى بگرە و پارەكەيم دەيە گويدريژىكى پىن دەكرم.» جووه لىنى پرسى: «جا بە تەماي چى بەو گويدريژە بكەي؟» گوتى: «بە تەمام خىگە خىگە ئاوى لە دەرياوہ پىن بىنم بىفرۆشم. جووہكە پىنى گوت: «ئەو گويدريژەم لى بگرە.» كورپە بازرگانە بازنەكەي فرۆشت و بە پارەكەي عەلى جيوہ [كە ئىستا گويدريژ بوو] لە جووہي كرى و لەگەل خوى بردىيەوہ بۆ مالى. عەلى مىسرى لە دلى خويدا گوتى: «ئەگەر بىت و ئەو كابرايە دە جارم ئاو لە دەرياوہ پىن بىنى بۆ ئاو شار خۇ من بەرگە ناگرم و دەمرم. دەبى بە فىلىك خۇ لەو بەلايە پزگار بكەم. لەو جەنگەيەدا ژنى ئاوفرۆشەكە كەمىكى گزوكيا بۆ هيتا. ئەويش بە لمبوزى ژنەكەي بە پشتەوہدا خست و گورزەكەي لى رەق كرد. ژنە وە هاتوہاوار و زىقەزىق كەوت. دراوسىنگانى فرىاي كەوتن و عەلى جيوہي كەريان لى كشاندەوہ. دواي ئەوہ مىردى ژنەكە هاتەوہ. ژنە پىنى گوت: «يان دەبى من تەلاق بەدەي يان ئەو كەرە دەفرۆشى.» كابرا گوتى: «چى بووہ؟» ژنە گوتى: «ئەوہ شەيتانە چوہ لە بىچمى كەرەوہ، دەيوست سوارم بى. ئەگەر جيرانەكان لىيان نەكشاندمامەوہ كارى خوى دەكرد. ئىدى كابرا لەرپوہ گويدريژەي بردهوہ بۆ جووہ. جووہ لىنى پرسى: «ئەوہ بۆ هيتانەوہ؟» كابرا شتەكەي بۆ گىراوہ. جووہ درەمەكانى داوہ بە كابرا و بە عەلى جيوہي گوت: «كەلكە باز ديسان كارىكت كرد بتهيتتەوہ بۆ لاي من؟»

ليرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەويش كۆتايى پىن هات و شەهرزاد دريژەي چىرۆكەكەي ھەلگرت بۆ شەويكى دىكە.

که شهوی جهوسه د و جهنده بهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکوا! جووه گوتی: «ئیسنا که به که ربوونی خوت رازی نه بوو ده بی کاریکت پی بکه مهتا ورد و درشت بین پیت پابواترن و بییه تیزه جاری خه لک. نه و جار سواری بوو هاته دهره وی شار و مستیک خوله میشی هه لگرت و دوعای به سهردا خویند و هه لیها ویشست. له پیره کوشکه که وه دهر کهوت. چووو ژووری و تیره و شته که ی لی کرده وه. مه جوعمه جله کانی هیتا و هاواری کرد که کئی له خوی راده بینئ نه و نه وانه بهری با بی بیبا. ئینجا ویردیکی خویند و سفره له بهر دمی ناماده بوو. نانه که ی خوارد و ویردیکی دیکه ی خویند و شه راب ناماده کرا. شه رابه که ی خوارده وه تا سه رخوش بوو. نه و جار قاپیکی ئاو هیتا و دوعای به سهردا خویند و به سهر علی جیوهیدا هه لپرژاند که له بیچی کردا بوو. گوتی: «وهک خوی لی بیته وه.» علی هاته وه قالبی مروف و وهک نه ووه لئی لی هاته وه.

جووه گوتی: «علی، قسه یه کت پی ده لیم به قسه م بکه و با له دست منیش رزگارت بی. برؤ به ری خوتدا و دست له زینه ب هه لگره. بردنی کراسی کچی من دژواره. دهنه به جادوویه ک ده تکه م به مه یمون. یان دیویکت لی راده سپترم بتباته پشت کئی قاف فریت بدا. علی میسری گوتی: «عوزره من به لیم داوه و هر ده بی نه و جلانه به رم.» جووه گوتی: «علی تو وهک گویند ده چی هه تا نه تشکین ناخوری. ئیدی قاپیکی ئاو هیتا و جادوویه کی به سهردا خویند و به سهریدا هه لپرژاند و گوتی: «بجووه له بیچی ورچه وه. له پیره علی جیوه چوو له قالبی ورچه وه. زنجیری له ملی کرد و سینگیکی گوره بو چه قاند و به سستییه وه. بوخوشی چوو به لای خواردن و خواردنه وه وه. جار جار پارووه یه کیشی بو نه و داویشست. تا بوو به رۆژ. جووه مه جوعمه ی له وی لا برد و له سووچیک دایناوه. به ره وه دووکان رۆیشتن و علی جیوهیش وه دوی کهوت تا گه یشتنه دووکان.

جووه به زنجیر علی به سته وه و بوخوی چوو له دووکان دانیشست. علی ده بیست و تیگه یشت و نه یه توانی قسه بکا. وا بوو کابرایه کی بازرگان هات بو لای جووه و پی گوت: «عوزه نه و ورچه م پی بفروشه، ژنه که نه خوشه نۆژدار و ته بییان ده لین ده بی گوشتی ورچ بخوا و رونی ورچ له خوی بدا چاک ده بیته وه. جووه خو شحال بوو له دلی خویدا گوتی: «دهیده می با بیبا سه ری بری و منیش دهحه سیمه وه.» علی میسری له دلی خویدا گوتی: «نه و کابرایه به ته مایه سه رم بری، تازه مه گین خودا فریام که وی دهنه رزگارم نابی.» جووه به بازرگانه که ی گوت: «چونکه نه خوشت هه به هر وا ده تده می، بیبه.»

بازرگان ده‌ستخویشی لى کرد و زنجیری ورچى گرت و رويشت. گه‌يشته قه‌ساييه‌ک، به کابراى قه‌سابى گوت: «چه‌قو و شت بينه و له‌گه‌لم وهره. قه‌ساب ويژد و چه‌قو و شتى هه‌لگرت و به دواى بازرگاندا رويشت. که گه‌يشته مالى بازرگانه‌که قه‌سابه‌که ده‌ست و پنى نه‌وى به‌ست و خه‌ريکى تيزکردنى ويژد و چه‌قوکان بوو. ورچه، واته‌على ميسرى زورى بو خوى هينا و په‌تک و زنجیری پچراند و هه‌لات. به باز بازين و خو‌حه‌وادا هه‌لات هه‌تا چوو خوى به کوشكى جووه‌دا کرد. چونکه جووه دواى نه‌وى نه‌وى دا به بازرگانه‌که بوخوى چوو بووه‌وه بو کوشکه‌که‌ى خوى، کچه‌که‌ى پرسىارى کرد که على ميسرى چى لى هات. جووه رووداوه‌که‌ى بو گيزاوه. کچه‌که‌ى گوتى: «بانگى يه‌کيک له جندوکه‌کان بکه، لنى پرسه بلنى نه‌وى کردووته به ورچ هه‌ر على ميسرى يان يه‌کى ديکه و فيلى له نيمه کردووه؟ جووه له بهر ليوييه‌وه شستىکى گوت و ديويک به ده‌نگيه‌وه هات. جووه لنى پرسى: «گه‌لو نه‌و پياوه‌ى من کردوومه به ورچ نه‌وه هه‌ر على ميسرى يان که‌ستىکى ديکه و خوى لى کردووين و به‌و فريوى داوين؟» له‌رپوه ديوه چوو على ميسرى هينا و له پيش جووه داينا و گوتى: «نه‌و ورچه‌على ميسرىيه.» جووه ويژدى به سهر جاميک ناودا خويند و ناوه‌که‌ى به سهر ورچه‌که‌دا هه‌لپژاند. له‌رپوه ورچه هاته‌وه سهر بيچمى خوى و بووه‌وه به على ميسرى مرؤف. کچى جووه که تى روانى سه‌يرى کرد کورپىکى جوانچاک و قوزه و ناشقى بوو، على دلى چوووه کچه جووه‌که. کچه جووه گوتى: «گلاو نه‌و جلانه‌ى منت بو چييه وا کارىک ده‌که‌ى باوکم ناوات لى بکا؟» على ميسرى ولامى داوه و گوتى: «قه‌ولم داوه نه‌و جلانه‌ى تو به‌رم بو زينب نه‌سابه و ماره‌ى که‌م.» کچه گوتى: «له پيش تودا زورى ديکه ويستوويان نه‌و جلانه به‌رن و زور پيش‌يان تاقي کردووه‌ته‌وه نه‌يانتوانيوه. نه‌تو ده‌ست له ته‌ماعه هه‌لگره.» على گوتى: «يا نه‌و جلانه له‌گه‌ل خوم ده‌به‌م يان مه‌جبوورم باوکت بکوورم.» جووه به کچه‌که‌ى گوت: «ناگات لینه نه‌و گلاوه ده‌ست هه‌لناگرى و خوى به ده‌ست من به کوشت ده‌دا.» نه‌وجار پرووى له على کرد و گوتى: «ئىستا ده‌تکه‌م به سه‌گ.» ويژدى به سهر جاميک ناودا کرد و به سهر على ميسرىدا هه‌لپژاند و گوتى: «ببه به سه‌گ.» على ميسرى له‌رپوه بوو به سه‌گ و جووه و کچه‌که‌شى ده‌ستيان کرد به خواردنه‌وى شه‌راب. که رپوژ بووه‌وه جووه سواری يه‌ستره‌که بوو. بانگى علىشى کرد و على که نه‌ورپو ببوو به سه‌گ وه دواى جووه که‌وت. سه‌گه‌ل پنى ده‌وه‌رين و بوى ده‌هاتن. هه‌تا گه‌يشته دووکانى ورده‌واله‌فروشىک. کابراى ورده‌واله‌فروش سه‌گه‌کانى لى دوور خسته‌وه. على له لاي نه‌و خه‌وت. دواى ئىستىک جووه ناورى داوه، سه‌گه‌که ديار نه‌بوو. ورده‌واله‌فروشيش ده‌رکى دووکانى گاله‌دا و به‌ره‌و مال بووه‌وه. سه‌گه‌که‌ش که على بوو، که‌وته شوينى هه‌تا چوووه مالى کابرا. که کچى ورده‌واله‌فروش چاوى پنى که‌وت. پرووى گرت و گوتى: «بابه نه‌و پياوه غه‌واره‌يه‌ت بو هيناوه‌ته؟» کابرا گوتى: «پياوى چى کچم نه‌وه سه‌گه؟» کچى ورده‌واله‌فروش ولامى

داوه و گوتی: «بابه ئه‌وه عه‌لی جیوه‌ی میسرییه ئه‌و جووه به جادوو کردوو به سه‌گ.» کابرا پرووی له عه‌لی کرد و لئی پرسی: «ئه‌تۆ عه‌لی جیوه‌ی میسریی؟» سه‌گه‌که به ئاماژه گوتی: به‌لئ. ئه‌وجار کابرا له کچه‌که‌ی پرسی: «ئه‌و جووه بۆ کردوو به سه‌گ؟» کچه گوتی: «له بهر جله‌کانی قه‌مه‌ری کچی کردوو به سه‌گ. ئه‌من ده‌توانم له‌و دۆخه‌ پزگاری بکه‌م.» کابرا گوتی: «جا ئه‌گه‌ر له ده‌ستت دێ بۆ راوه‌ستاوی. کاری باش ئه‌وه‌نده‌ی زووتری بکه‌ی باشتره‌.» کچه گوتی: «ئه‌گه‌ر بێت و من ماره‌ بکا پزگاری ده‌که‌م.» سه‌گه به سه‌ر گوتی: باشه‌ ماره‌ت ده‌که‌م.

له‌پێوه کچی ورده‌واله‌فرووش جامینکی ئاو هینا و له بهر لێویییه‌وه شتیکی گوت. له‌ پرده‌ هاوار به‌رز بووه‌وه و جامه‌که له ده‌س کچه به‌ربووه‌وه. کچه که ته‌ماشای کرد ئه‌و ده‌نگه ده‌نگی که‌نیزه‌که‌ی باوکی بوو به کچه‌ی گوت: «خانمه‌که‌م، قه‌ول و قه‌راری ئیمه‌ ئاوا نه‌بوو. ئه‌وه ئه‌من بووم، تۆم فیری سیحربازی کرد. ئه‌ویش به‌و قه‌راره که هه‌رکس له‌گه‌ل تۆدا زه‌ماوه‌ند بکا ده‌بێ له‌گه‌ل منیش زه‌ماوه‌ند بکا. دوايه‌ش شه‌ویک بۆ تۆ بێ و شه‌ویک بۆ من. گوتم با له بیرت نه‌چی.» کچی ورده‌واله‌فرووش گوتی: «وايه، قه‌رارمان وابوو.»

باوکی کچه که ئه‌وه‌ی بیست به کچه‌که‌ی گوت: «ئه‌وه، ئه‌وه‌ی له کوئی فیر بوون؟» کچه‌که‌ی ولامی باوکی داوه و گوتی: «ئه‌من له‌و فیر بووم و له خۆی پرسه ئه‌و له کئی فیر بووه؟» ئه‌وجار له که‌نیزه‌که‌ی پرسی. که‌نیزه‌که گوتی: «ئه‌من له لای عوزره‌ی جوو بووم. کاتیک ئه‌و ده‌چوو بۆ دووکان. ئه‌من ده‌چووم کتێبه‌کانی ئه‌وم ده‌خوینده‌وه تا وای لێهات هیندیک رووحم ده‌سته‌مۆ کردن و هه‌موو جۆره جادوو‌یه‌کیان لێ فیر بووم. پۆژیکیان جووه مه‌ست بوو. بانگی منی کرد و بۆ خه‌وه‌که‌ی خۆی. ئه‌من سه‌رجینم نه‌کرد و گوتم: «هه‌تا موسولمان نه‌بی سه‌رجینت ناکه‌م. ئه‌و موسولمان نه‌بوو. منیش پینم گوت: «ده‌ی که‌وايه بمرۆشه.» ئیدی منی به تۆ فرۆشت و تۆش منت هیناوه‌ مانی. ئه‌من سحر و جادووم فیری کچه‌که‌ی تۆش کرد و پینشم گوت به‌بێ پرسی من هیچ کارینک نه‌کا. هه‌رکس له‌گه‌ل ئه‌و زه‌ماوه‌ند بکا ده‌بێ له‌گه‌ل منیش زه‌ماوه‌ند بکا. شه‌ویک له‌گه‌ل ئه‌و بێ و شه‌ویک له‌گه‌ل من بێ. ئه‌وجار کچه جامینکی ئاو هینا و وێردی به سه‌رده‌ا خویند و به سه‌ر سه‌گه‌که‌یدا هه‌لپه‌ژاند. عه‌لی جیوه هاته‌وه بیچمی مرقۆف. عه‌لی میسریس ته‌واوی به‌سه‌رهاتی خۆی بۆ ورده‌واله‌فرووش گێراوه‌.

لێزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌م‌شه‌ویش کوتایی بێ هات و شه‌ه‌رزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی ههوسه و ههزده بهم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکۆ! عهلی میسری ته واوی به سه رهاته که ی بۆ گێراوه. ورده و الهه فروش گوتی: «که لۆ تو هه به زه ماوه ند له گه له که که ی من و که نیزه که م قه ناعه ت ده که ی؟» عهلی میسری گوتی: «من ده بی له گه له زینه ب زه ماوه ند هه به که م.» له و جه نکه یه دا له ده رگا درا. که نیزه گوتی: «کنیه؟» قه مەری کچی جووله که که گوتی: «عهلی میسری له مالی نیوه یه؟» کچی ورده و الهه فروش گوتی: «کچی جوو، نه گه له مالی نیمه بی چیت لئی ده وئ؟» نه و جار به که نیزه که ی گوت: «ده رگای لئ بکه وه.» که نیزه که ده رگاکه ی لئ کرده وه. قه مەر هاته ژوورئ. عهلی میسری چاوی پیی که وت و لئی پرسسی: «نه وه بۆ هاتویه نیزه؟» قه مەر گوتی: «نه من دانی پندا ده نیتم و شایه دی ده دم که خودا شه ریک و هاوتای نییه و محهمه د پیغه مبه ری خودایه. پرووی له عهلی میسری کرد و گوتی: «له نیسلامدا ماره یی له سه ر پیاوانه یان له سه ر ژنانه؟» عهلی میسری گوتی: «پیاوان ماره یی ده دن به ژنان.» که چه جووه که گوتی: «نه من ماره یی خۆم هیتاوه، نه وه کراس و شته که مه و نه وه ش لووتی باوکم. ئیدی لووتی باوکی هاویشته به ر پی عهلی میسری و گوتی: «نه وه دوژمنی تۆش و دوژمنی نیسلامیشم کوشته. هۆکاری کوشته که ش نه وه بوو کاتیک جووه به جادوو عهلی میسری کرد به سه گ. شه و له خه ونیدا به که یان گوت که موسولمان بی. که چه موسولمان بوو. که له خه و هه ستا، داوای له بابی کرد موسولمان بی. باوکی موسولمان نه بوو. که چه نه وی بیهۆش کرد و به بیهۆشی کوشتی. لووتی باوکی بری و له گه له جله کانی خۆی هیتای بۆ عهلی میسری. دواي نه وه عهلی میسری پرووی له ورده و الهه فروش کرد و گوتی: «سه به ینی وهرن بۆ لای خه لیفه تا که چه که ت و که نیزه که ت ماره بکه م.»

نه و جار عهلی جله کانی که چه جووه که ی هه لگرت و به که یفسازی گه راوه بۆ مالی نه حمه د ده نه ف. له پر کوریکي هه لوافروشی دیت. هه ر ده سستی لیک ده دا و په کم و پۆی بوو. له به ر خۆیه وه ده یگوت: «سوبحانه للا خه لک چه ند هه رامخۆر بووه و که س نازانی شت چۆن ده فروشن.»

که گه یشته عهلی میسری پرووی تن کرد و گوتی: «دا تو خودا که میک له و هه لوايه بچیزه.» عهلی میسری نه ختیکی له هه لواکه خوارد و مه منا ده رمانی بیهۆشی تن کرابوو، عهلی میسری بیهۆش که وت. هه لوافروشه که جله کانی که چه جووه که ی هه لگرت و خستییه قوتووی هه لواکه یه وه و لئی دا رویشته. پۆی پۆی تا تووشی قازی بوو بانگی کرد، کاکي هه لوافروش وهره نیزه. هه لوافروش چوو بۆ لای و قوتووی هه لواکه ی دانا و مه جۆعه که ی

له سەر دانا و به قازی گوت: «بەلێ چیت دەوی؟» قازی گوتی: «هەلوام دەوی.» کابرا کەمێکی وردە هەلوا کۆ کردەووە و ویستی بیداتی. قازی گوتی: «ئەوهم ناوی، بۆخۆی کەمێکی هەلوا له گیرفانی دەرھیتنا و پینشانی هەلوافرۆشی دا و گوتی: «ئەگەر ئەلەووت هەیه لیت دەکرم.» هەلوافرۆش کەمێکی له هەلواکه خوارد و بیهۆش کەوت. قازی دەستی دا قوتووکه و کابرای هەلوافرۆشیشی له سندوقیک خست و چوو بۆ مالی ئەحمەد دەنەف. ئەو قازیبه حەسەن شوومان بوو. هۆکاری ئەو کارەش ئەو بوو کە کاتیک عەلی میسری گوتی کە هەتا جلوبەرگی کچی ئەو جووہ نەهینم نایەمەووە و ماوەیەکیش بوو لێی بێخەبەر بوون و هەر نەهاتبوووە نیکەرانی بوون. ئەحمەد دەنەف گوتی: «کۆرەکان بڕۆن وە دواي پینوشوینی عەلی جیوہ بکەون. هاوریکانی کەوتنە سۆراغی. حەسەن شوومان جلی قازیبهتی له بەر کرد و وەدەر کەوت. هەلوافرۆشی دیت و ئەوی ناسیبهوە کە ئەحمەدە بیزووہ. ئەوی بیهۆش کرد و به کەلوپەلەووە هینایەووە مالی ئەحمەد دەنەف.

چل کەس له دارودەستەکەي ئەحمەد دەنەف له ناو شارێ بەغدادا به دواي عەلی میسریدا دەگەرێ. کە له پریدا عەلی ملکەل و هاوریکانی ئاپۆرەیهکیان دیت. کە چوونە پینشی سەیریان کرد ئەو عەلی میسری لەوئ بیهۆش کەوتوو و خەلکەکەش دەوریان داوہ. خیرا وەهۆشیان هیناوہ. عەلی میسری گوتی: «ئەو من له کۆیم؟» عەلی ملکەل گوتی: «ئیمە ئەو تازە گەیشتینە ئێرە و نازانین کێ وای لێ کردووی؟!» عەلی میسری گوتی: «هەلوافرۆشیک بیهۆشی کردم و جلەکانی کچە یەهوودیهکەم پێ بوو، بردوویە و پۆیوہ. ناشزانم کینە و چووہ بۆ کۆی.» عەلی ملکەل، گوتی: «ئەمن کەسم لێرە نەدیتووہ. ئیستا هەستە با بچینەووە بۆ لای ئەحمەد دەنەف. ئیدی ئەوان هەستان چوونەووە بۆ مالی ئەحمەد دەنەف. ئەحمەد دەنەف کە ئەوانی دیت سلاری لێ کردن و گوتی: «عەلی جلەکانی کچە جووہکەت هینا یان نا؟» عەلی میسری گوتی: «جلەکانی کچە یەهوودیهکە و لووتی^۱ باوکیم هینابوو، هەلوافرۆشیک منی بیهۆش کرد و لێی ئەستاندم. لەو جەنگەدا عەلی شوومان له پەنایەک هاتە دەرێ و گوتی: «عەلی جلەکانی کچە جووہکەت هینا یان نا؟» عەلی میسری بەسەرھاتەکەي گێراوہ و له عەلی شوومانی پرسی: «ئەتۆ به جێ و پێی ئەو هەلوافرۆشە دەزانی؟» حەسەن شوومان گوتی: «ئەرێ دەزانم. هەستە با بڕۆین.»

ئیدی هەستا و دەستی عەلی میسری گرت و بردیبه پەناکەوہ. عەلی میسری دیتی ئەوہ هەلوافرۆش لەوئ بیهۆش کەوتووہ. وە هۆشیان هیناوہ. کاتیک هەلوافرۆش وە هۆش هاتەوہ، تەماشای کرد ئەوہ ئەحمەد دەنەف و عەلی میسری و چل کەسی دیکە له چەتەکان له دەوری ویستانون. ترسا و گوتی: «ئەمن له کۆیم؟ کێ منی هیناوہتە ئێرە؟» حەسەن

۱. له فارسییەکەدا نووسیوین سەری کابرا جووکهي هیناوہ. کە لەگەل قەسەي کچی جووہکە کە له راستیدا ئەو باوکی دەکوژێ. به حەسەن دەلی لووتیم بڕی بۆم هینای. یەک ناگریتەوہ.

شومان گوتی: «من تۆم گرتووه و هیناومییه ئیره.» عهلی میسری گوتی: «بیژوو ئه وه تو بووی ئه و کارهت له گه ل من کرد؟» ویستی بیکوژی. حه سه ن شوومان گوتی: «مه یکوژه ئه و ئیستا خزمی تویه.» عهلی میسری گوتی: «بو خزمی منه؟» حه سه ن گوتی: «ئه وه ئه حمه د بیژووی خوشکه زای زینه بی نه سابه یه.» عهلی میسری گوتی: «هه تیوه زۆله بو ئه و کارهت کرد؟» ئه حمه د بیژوو گوتی: «دایه گه وره م ده لیله، پنی گوتم، ئه و کاره بکه م. ئه ویش له بهر ئه وه بوو که زوره یقی ماسیفرۆش به دایه گه وره می گوت که عهلی میسری چه ته یه کی ته واره. ده زانم جووه ده کووژی و جله کانی کچه دینی.» هه ر بویه دایه گه وره م بانگی منی کرد و پنی گوتم: «ئه حمه د، عهلی میسری ده ناسی؟» منیش گوتم: «به لئ ده ناسم. ئه من مالی ئه حمه د ده نه فم پێشان دا.» نه نکم گوتی: «برۆ وه دوا ی که وه ئه گه ر توانی جله کانی کچه جووه که بینی، به فیلیک جله کانی لئ بسیتینه، ئه من له بیر ئه ودا بووم فیلیک ببینه وه که چاوم به هه لوافرۆشیک که وت. ده دینارم دایه و جام و هه لوا و قوتوو و سندووق و مه جۆعه که م لئ کړی. ئیدی ئه و جار، تۆم خسته ژیر چاوه دیرییه وه هه تا ئاوا ی لئ هات. دوا ی ئه وه عهلی میسری به ئه حمه د بیژووی گوت: «ئیستا هه سته برۆ بو لای نه زکت و زوره یقی ماسیفرۆش، پدیان بلئ که من جله کانی کچه جووه که و لووتی جووه که شم هیناوه. پدیشان بلئ: «که سه بینی له دیوانی خه لیفه حازر بن و ماره یی زینه بم لئ وه رگرن.

که برۆژ بووه وه ئه حمه د ده نه ف، عهلی میسری له گه ل خۆی برد. جله کانی کچه جووه که و لووتی جووه که ی له سه ر مه جۆعه یه کی زیر دانا و بردنی بو دیوانی خه لیفه و کړتۆشی برد.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی هموسد و نوزدهیم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکوا کاتیک عهلی میسری لهگهله ئەحمەد دهنەف چووه هەنتەشی خەلیفه، کړنۆشی برد. خەلیفه چاوی لێ کرد نازایەتی له سیمایدا دیار بوو. پرسیاوی له ئەحمەد دهنەف کرد که ئەو گەنجه کێیه؟ ئەحمەد دهنەف گوتی: «خەلیفه، ئەوه عهلی میسرییه. خەلیفه خۆشی ویست. ئەوجار عهلی جیوه لووتی جووهی له پینش خەلیفه دانا و گوتی: «خەلیفه، ئەوه دوژمنی تویه.» خەلیفه گوتی: «ئەوه لووتی کێیه؟» عهلی جیوه ولامی داوه: «ئەوه عوزرەهی جوولهکەیه.» خەلیفه گوتی: «کێ کوشتوویه؟» عهلی جیوه پووداوهکەیی له سەرەتاوه تا کوتای بۆ گێراوه. خەلیفه گوتی: «ئەمن باورەم نەدەکرد ئەتو کوشتییت چونکه ئەو جادووبازیکی دەگمەن و بێ هاوتایه. عهلی میسری گوتی که خەلیفه، خودا به دەستییهوه دام.

ئەوجار خەلیفه والی نارد بۆ کۆشکی جووهکە. چاوی به جهستەیی بێ لووتی جووهکە کەوت. تەرمەکیان هینا بۆ لای خەلیفه. خەلیفه فەرمانی دا بی سووتین.

قەمەری کچی جووهکە هاته لای خەلیفه و کړنۆشی برد. به خەلیفهیی گوت که ئەو، کچی یه هودیهکەیه و موسولمان بووه. داوای له خەلیفه کرد که له عهلی میسری ماره بکا. خەلیفه ئەوی له عهلی میسری ماره کرد و کۆشکی جووهکەیی به وهه موو شکۆیهوه دا به عهلی میسری و گوتی: «عهلی داوام لێ بکه.» عهلی میسری گوتی: «تکای من ئەوهیه له بارهگای خۆت ئەرکم بێ بسپیری.» خەلیفه گوتی: «عهلی بئیره به دواي دارودهستهکەت له میسر با بێن.» دواي ئەوه گوتی: «عهلی له بهغدا خانووت ههیه؟» عهلی ولامی داوه: «ناوهللا خەلیفه، خانووم نییه.» ههسەن شوومان گوتی: «ئەوه من خانووهکەم به تهواوی کهلوپهلهکانی ناوییهوه بهخشی به عهلی میسری.» ئیدی خەلیفه فەرمووی: «ههسەن مالت ئاوهدان بێ و خانووی خۆت بۆ خۆت.» دواي ئەوه بانگی خەزینەداری کرد و پیتی گوت که ده ههزار دینار بده به وهستاکار با خانوویهکی خوش بۆ عهلی جیوه دروست بکا. دواي ئەوه خەلیفه پرسی: «عهلی ئەگەر شتیکی دیشت دهوی دهنگ بکه.» عهلی جیوه ولامی داوه: «خەلیفه، به دهلیله چاوبهستت بفرموو زینتەیی کچیم داتی و منیش جلهکانی کچه جووهکەیی له بری مارهیهکەیی ددهم.» خەلیفه رایسپارده دهلیله کچهکەیی بدا به عهلی. دهلیله فەرمانی خەلیفهیی بهجی هینا و زینتەیی له عهلی ماره کرد. کچی وردهواله فرۆش و کهنیزهکەشیان لێ ماره کرد. عهلی دەستی کرد به عیش و نۆش و رابواردن و ههتا سی رۆژان ئەوه کاری بوو.

دوای ئه‌وه عه‌لی جیوه نامه‌یه‌کی بۆ داروده‌سته‌که‌ی نووسی و ئاگاداری کردنه‌وه که خه‌لیفه چی له‌گه‌ل کردوه. پتی گوتن هه‌ستن بین بۆ به‌غدا. نامه‌که‌ی دا به‌ نامه‌به‌ر و به‌پنی کرد بۆ میسر. ئه‌وه‌نده‌ی پنی نه‌چوو، هه‌موویان هاتن. عه‌لی جیوه ئه‌وانی له‌و کۆشکه‌دا که خه‌لیفه بۆی چی کردبوو چی کرده‌وه. دوای ئه‌وه بردنی به‌ خه‌لیفه‌ی ناساندن. خه‌لیفه دانه‌دانه‌یانی خه‌لات کرد. پاشان چوو له‌ی زینه‌بی کچی ده‌لیله‌ی چاوبه‌ست. سه‌یری کرد. دوپینکی نه‌سما و غونچه‌ گولینکه‌ تای نییه. دوای ئه‌وه چوو له‌ی هه‌ر سنی کچه‌که‌ی دیکه‌ش. شه‌ویک به‌ ریکه‌وت عه‌لی جیوه له‌ لای خه‌لیفه بوو. خه‌لیفه فه‌رمووی پینم خۆشه‌ به‌سه‌ره‌اتی خۆتم له‌ ئه‌وه‌له‌وه بۆ بگپیه‌وه. عه‌لی ته‌واوی به‌سه‌ره‌اته‌که‌ی خۆی بۆ گپه‌راوه. خه‌لیفه فه‌رمانی دا ته‌واوی ئه‌و به‌سه‌ره‌اته‌ بنووسنه‌وه و له‌ خه‌زینه‌دا هه‌لی گرن بۆ یادگار.

جیرۆکی ئه‌رده‌شیر و حه‌یاتوننفووس

یه‌کی دیکه له‌و جیرۆکه‌ خۆشانه، ئه‌وه‌یه که ده‌گپه‌نه‌وه له‌ شاری شیراز پادشایه‌کی گه‌وره و به‌پیزی لێ بوو به‌ نیوی «سه‌یف ئه‌عزه‌م». سه‌یف ئه‌عزه‌م شا به‌ره و پیری ده‌چوو مندالیسی نه‌بوو. حه‌کیم و ته‌بیانی بانگ کرد و راویزی پنی کردن و گوتی: «ئه‌من ئه‌وه ته‌مه‌نم به‌ره و ژوور هه‌له‌ده‌کشی و کوپیشم نییه که ئه‌و ولات و تاج و ته‌خته‌م بۆ راگری، راتان چپیه، چ بکه‌م؟» گوتیان: پادشا ئیمه‌ ده‌رمانیکت بۆ ده‌گرینه‌وه به‌ کارت دێ. ئیدی ده‌رمانیکیان بۆ گرتوه و بردیانه‌ خزه‌مت پادشا. پادشا ده‌رمانه‌ی ده‌کار کرد و چوو له‌ی خیزانی. به‌ ویستی خودای ته‌عالا‌ ژنه‌ دوو گیان بوو. که ئۆ مانگ و ئۆ پۆژه‌ی ته‌واو بوو، کوپینکی بوو وه‌ک مانگی چواره‌. ناویان نا ئه‌رده‌شیر. ئیدی منداله‌یان په‌روه‌رده‌ کرد تا گه‌وره‌ بوو. فیزی زانست و ئه‌ده‌بیان کرد تا بوو به‌ پازده‌ سال. له‌ عیزاق و شامیش پادشایه‌کی لێ بوو، ناوی عه‌بدولقادر بوو. شاعه‌بدولقادر کچیکی بوو له‌ سه‌ر چاوی کویرت دانا‌بایه‌ چاکی ده‌کرده‌وه. ناوی کچه‌ حه‌یاتوننفووس بوو. ئه‌و کچه‌ له‌ پیاوان بیزار بوو، به‌ جۆریک که‌س نه‌یده‌ویزا له‌ لای ئه‌و باسی پیاوان بکا. زۆریه‌ک له‌ پاشایانی ساسانی داویان کرد. باوکی قسه‌ی له‌گه‌ل کرد و ئه‌ویش گوتی: «شتی وا نابن و هه‌ر باسیشی مه‌که. من قه‌د شوو ناکه‌م. ئه‌گه‌ر زۆریشم لێ بکه‌ی خۆم ده‌کوژم.»

کاتیک ئه‌رده‌شیری کوپی سه‌یف ئه‌عزه‌م تاریفی حه‌یاتوننفووسی بیست. بابی لێ ئاگادار کرده‌وه. باوکی چاویکی لێ کرد و زگی پنی سووتا. پاشان به‌لینی دا حه‌تاتوننفووسی بۆ بیئنی. هه‌ر بۆیه وه‌زیره‌که‌ی نارد بۆ خوازیبینی. باوکی حه‌یاتوننفووس قه‌بوولی نه‌کرد. وه‌زیر به‌ ناره‌حه‌تی و ده‌سته‌تالی گه‌راوه و پادشای ئاگادار کرده‌وه.

سەيف ئەعزەم شا توورپە بوو و گوتى: «چۈن پادشاھىكى وەك من پووى لى بنىم بۇ شىتىك، جواىم ناداتەوہ. ئىدى فەرمانى دا جارچى جار بدا لەشكر چادر و خىوہتان لە دەرەوہ ھەلدەن و خۇيان بۇ شەپ ساز كەن. گوتىشى لە عىراق ناگەپىمەوہ ھەتا جوقەوارىان لى نەبىم و ولاتەكەيان خاپوور نەكەم.

كاتىك ئەردەشىرى كورپى ئەو ھەوالەى بىست، لە جى ھاتە دەرى و چوو بۇ لای باوكى كرنوشى برد و پىي گوت: «پادشا خوت مەخە نارەحەتییەوہ.»

لیرەدا بوو، ماوہى چىرۆكى ئەمشەویش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەوئىكى دىكە.

و نهگه یشتنی، دیسان ئاوری خو شه ویستی بلیسه ی دا. ئه و شیعره ی گوت:

پنی بلین به شای جـــــــــــــــــوانان
لاوی داوین له بیـــــــــــــــــابان
حاشای له گشت شتی کردوه
سه ریکه و هـــــــــــــــــه لی گرتوه
له بۆ چینی گـــــــــــــــــولی پووت
پادشایه که و بووه په رپووت

ئه و جار دهستی کرد به گریان. وه زیر دلخو شی داوه و به بێنیک رۆیشتن هه تا له شاری به یزا نیزیکی بوونه وه. وه زیر گوتی: «مووژده بی ئه وه شاری به یزایه. ئه و شاره ی تو ده ته وئی. شازاده له راده به دهر خو شحال بوو. پاشان ئه و شیعره ی گوت:

هاتمه دهرکت تو ی مه به ستم
گوئی گره له ســـــــــــــــــۆز و هه ستم
لیره و له وئی ناوم بـــــــــــــــــیستوو ی
شه یدات بووم هه رچه ند نه مدیتوو ی

که چوونه ناو شار له کاروانسه رایه ک لایاندا و دوو سی پوژیک هه سانه وه. ئه و جار وه زیر هه ستا فکریک بۆ شازاده بکاته وه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی بی هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شوی هموسه و بیست و یه کم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! کاتیک وهزیر و شازاده گه یشتنه کاروانسه را و له وی حه سانه وه، وهزیر هه ستا رینگایه ک بۆ شازاده ببینته وه. وا بوو به شازاده ی گوت: «فکرینکی چاکم به زهین گه یشت.» شازاده گوتی: «چ فکرینکت به زهین گه یشت؟» وهزیر گوتی: «ده مه وی له چه قی بازاری به زازان دووکانینکی به زازیت بۆ دانیم. شوینته که ی وا بئ چاک و خرابی پیدایی. ئەمن پیم وایه ئەگەر تو له دووکان دانیشی، ورده ورده خه لک هه موو ده تبینن. به و شیوه یه ده که وی سهر زاری خه لک و به ناوات ده گه ی.» شازاده گوتی: «وهزیر فکره که ت فکری چاکه.»

له رپوه له گه ل شازاده هه ستان و جلوه برگی گرانبایی و ریکو پیتکیان له بهر کرد و هه زار دیناری زیریان له گه ل خویان برد و وه در که وتن. له شاردا سوورانه وه و خه لک که ده یاندیتن چاویان تی ده برین و به دیتنی شازاده سه ریان سوور ده ما و ده یانگوت نه وه ده بن فریشته و شت بئ. له وه چه ی مرؤف نیه. خه لک دور و نوزیک به دوایاندا ده ریشتن هه تا گه یشتنه بازاری به زازان. له وی راوه ستان. کابرایه کی ریکو پیتک و مه ند هاته پیشی و سلای لی کردن. ئەوانیش سلاره که یان ئەستانده وه. کابرا گوتی: «به ریزان ئەگەر کارینکم له ده ست دئ له خزمه تاندام.» وهزیر گوتی: «کاکه، ئەو کوره کوری منه و ده مه وه ی له و بازاره دا دووکانینکی بۆ دانیم و بۆخوی فیزی کرین و فرۆشتن بئ.» کابرا له رپوه کلیلی دووکانینکی دانی و به ده لاله کانی گوت بۆیان خاوین که نه وه. وهزیر ناردی فه رشی حه ریری قه راغ زیرینیان هینا بۆ دووکان. ئەوه نده ی پیوست بوو، که لوپه لی گرانبایی بۆ کپی. بۆ رۆژی دوا یی کویله دووکانی هه لگرت و شازاده چوو له دووکان دانیشت و دوو به رده ستی دیبا له بهر له پیشی راوه ستان. دوو حزمه تکاری که م ته مه نی حه به شیشی له دووکان پاگرت. وهزیر داوای له شازاده کرد دان به خۆیدا بگری و هه یچ نه هینیه ک نه درکینئ. ئەوه شسی پئ گوت، هه رچی دیتت و بیستت هه موو رۆژی بۆم بگریه وه. به و جۆره شازاده بوو به به زاز.

خه لک ناوبانگی جوانی شازاده یان بیست و له هه موو لایه که وه ده سه ته ده سه ته پرویان له بازار ده کرد و ده هاتن تئی راده مان. ئاپۆره ی جه ماوه ر کارینکی ده کرد رپی له رپیواران ده بری. شازاده ش واقعی وپ ما بوو. هه ر به ملا و ئەولادا ده پروانی و به ته ماش بوو، گویی له قسه ی نوزیکانی پادشا بئ، به شکوو باسی کچی پادشا بکن. که چی هه ر گویشی له هه یچ نه ده بوو. هه ر بۆیه نارحه ت و دلمه ند ده بوو. وهزیر هه موو رۆژیک پئی ده گوت ئەورۆ په یدا ده بن نارحه ت مه به. ماوه یه ک ئاوا تته پری و هه یچ خه به رینک نه بوو. هه تا وا بوو

پروژیک پیریژنیک به جلی چاکه کاران و پاریزکارانه وه هات و دوو که نیزی جوانیشی له گهل بوو. که گه پشته بهر دهرگای دووکانی شازاده ماوهیه ک لینی ورد بووه وه و له بهر خویه وه کوتی: «پاکه نه و خودایه ی نه و سیما جوانه ی خولقاندوه.» ئینجا سلای کرد. شازاده سلایه که ی نه ستانده وه و فرموی کرد له په نای دانیشی. پیریژنه لینی پرسى: «کوری جوانم له کام شاره وه هاتوی؟» شازاده کوتی: «دایه من خه لکی لای هیندم و بۆ گه پان هاتومه نه و شاره.» پیریژنه کوتی: «له کالا و قوماشه کانت شتیکی وام دهیه شیاوی شایان بی.» شازاده هه رکه کوتی له قسه ی پیریژنه بوو، کوتی: «نه من هه موو جوړه شتیکم هیه. هه ر پیم بلنی بۆ کیت دهوی؟ پیریژنه کوتی: «پۆله گیان، من دهه وی زور جوان و ریکوپیک و گرانبایی بی.» شازاده کوتی: «باشه پیم بلنی بۆ کیت دهوی تا شتی شیاوی نهوت بدهم.» پیریژنه کوتی: «نه و شتانه م بۆ خانمه که م، حیاتوننفووسی کچی شاعه بدولقادر دهوی.» شازاده که نه و قسه یه ی له پیریژنه بیست، هه وساری نه قلی له دهست بهر بوو، دهستی برد کیسه یه کی دهر هینا و دای به پیریژنه. که سه د دیناری تیدا بوو. نه و سه د دیناره بده به سابوونی جل شوتنه که ت. دواى نه وه دهستی برد کراسیکی دهه زار دیناری له بوخچه یه ک دهر هینا و دای به پیریژنه و کوتی: «ها نه وه یه کیک له و شتانه یه که هیناومه بۆ نه م ولاته. پیریژنه که نه وه ی دیت تووشی زنده مان و سوسره ت بوو. به شازاده ی کوت: «کوری جوان نه و کراسه بایی چه نه یه؟» شازاده کوتی: «جا نه وه چیه، بایی هیچ نیه.» پیریژنه دیسان لینی پرسیه وه. شازاده کوتی: «به خودا هیچتان لئ وه رناگرم. نه گه ر شازاده خانمیش قه بوولی نه کرد بۆ خوتی هه لگه ر. شوکری خودا که له گهل توی ناشنا کردم، چونکه نه گه ر کاریکم بۆ بیته پینشی تو یارمه تیم دهه ی.» پیریژنه نوقمی وته ی جوان و نه دهب و گه رم و گوری و مه ند و ماقوولی شازاده ببوو. ئیدی لینی پرسى: «کوپم، نیوت چیه؟» شازاده کوتی: «نیوی من نه رده شسیره» پیریژنه کوتی: «وه لا سهیره، نه و ناوه ناوی پادشایانه و نه توش جلی بازرگانانت له بهر دایه.» شازاده کوتی: «باوکم زوری خوش دهویستم و نه و ناوه ی له سه ر ناوم، خو نیو دیارده ی بنه چه ک نیه.» پیریژنه کوتی: «پۆله گیان، نه تو پاره ی شتی خوت وه رگه ر.» شازاده سویندی خوار که هیچ وه ر ناگری.

پیریژنه کوتی: «پۆله گیان، نه وه ی بزانه که هه رکه س راست بین راستی وه پئی دئ و نه و دلواوییه ی توش بی هۆ نیه، دوور له تو پینشینان گوتوویانه: «قشقه ره له خورا پشتی گامیش ناخوینئ.» ئیستا پیم بلنی چ نیازیکت له دلی دایه، به شکوو قسمه ت وایی بتوانم یارمه تیت بدهم. ئیدی شازاده دهستی پیریژنه ی گرت و داوای لئ کرد به لینی پئ بدا، نه و رازه ی لای که س نه درکینئ. نه و جار به سه رهاته که ی خوی و باسی نه قینی خوی بۆ کچی شاعه بدولقادر بۆ گنپراوه. داپیره سه ری راوه شانند و به شازاده ی کوت: «راست ده که ی.

به لامل رۆله گيان ئىستا تو ليره به بازارگانك داده ندرتیی. ئەگەر کلیلی ته واوی خه زینه کانی دنیایهت پى بى، هەر پیت ده لاین بازارگان. ئەگەر بته وی کچیکى له چینی خۆت سه رتر بیئی ده بى داواى کچی قازى یان کچی ئەمیریک بکهیت. کورم ئەوه چۆنه له سه ر کچی پادشا شین بوویه وه. که کچیکى مندالکاری دنیا نه دیوه و قهت قهت له کۆشک نه هاتووه ته ده رى. تاقانه ی باوکیه تی و له چاوی خو شتر ده وی. کورى خۆم بزانه چیت پى ده لیم. راستی له من بیسته و گوی راگره بزانه ده لیم چی. «شازاده گوتی: «فه رموو، گویم لینه.» دایه پیره گوتی: «کورى خۆم تو داواى کچی وه زیرم لى بکه بزانه چۆنت بو جینه جى ده که م. ئە تو به ته مای به بازیک بچیه ئاسمان. شتی وا نابى.» شازاده گوتی: «دایه تو ژنیکی ژیر و دنیا دیتووی و هه موو شتیک باش ده زانی. تا ئیستا که سینکت دیوه سه رى بی شى و ده ستی تیمار بکا؟» پیریژنه که گوتی: «ناوه لالا.» شازاده گوتی: «کاره که ی منیش ئاوايه. ئە من که سی دیکه م ناوی. که سی دیکه ش هه ستی من دانامرکینى جگه له و. به خودا ئەگەر بی توو کاریکم بو نه که ی شیت ده بم و ده رمم. دایه تو ره م به غه ربیه که م بکه.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پى هات و شه هرزاد دریژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

دیاری ناکرئ. چۆن ده کړئ بازرگانیک شتی ئاواى هه بئ؟ دایه گوتی نرخی ئه و کراسه چهندهیه؟» داپیره گوتی: «خانم به خودا ئه و گوږه گوتی: «جا ئه وه چیه تا قیمةتی له سه ر دانیم ئه وه هه ر دیارییه ک بئ له منه وه بۆ کچی شا. ئه و کراسه هه ر شایانی ئه وه و بۆ که سی دیکه نابئ. ئه و زیرانه ی پیتدا نار دبووم لئی وره نه گرتم. به خودا زوریشم حه ول دا لئی وه ر نه گرتم. جگه له وه گوتیشی ئه گه ر کچی شا پئی رازی نه بوو هه لی گره بۆ خۆت.» کچی پادشا گوتی: «ئه و دلواویه بئ وینه و کاریکی گه وره یه کاری که س نییه. ئه من هه ر له خۆرا دلم ده ترسی نیگه رانم. شتیگ بئ. دایه، بۆ لیت نه پرسى بزانی چ کاریکی هه یه بۆی جیه جئ بکه ین؟» داپیره گوتی: «خانمه که م لیم پرسى چ کاریکی هه یه؟» گوتی: «کاریکم هه یه به لام پئی نه گوتم چ کاریکی هه یه هه ر ئه و کاغه زه ی دا به من و گوتی: «ئه وه ی بده به شازاده خانم.» شازاده کاغه زه که ی لئ وه رگرت و خویندییه وه. رهنگی تیک چوو. زه رد هه لگه را و گوتی: «ئه و گلاوه چۆنی ویزاوه قسه ی ئاوا بۆ کچی پادشا بنووسی؟ چ پتوه ندییه ک له نیوان من و ئه و گلاوه دا هه یه نامه بۆ من دهنووسی؟ به خودا ئه گه ر له ترسی خودا بمویرابایه دهنارد قولبه ستی که ن و گوتی و لووتی بپرن و پاشان له چه قی بازار له دارم ده دا.»

داپیره که ئه وه ی بیست، ته واوی گیان ده ستی کرد به له رزین و رهنگی زه رد هه لگه را و زمانی گیرا. پاش نیستیگ که میک وره ی هیناوه به ر خۆی و گوتی: «خانمه که م بۆ چی له و کاغه زه دا نووسی بوو، ئاوا تیک چووی؟» گوتی: «دایه، هیندیکی شیع ر و قسه ی ناحه ز تیدا نووسیوه. به لام ئه و له سی حالت به ده ر نییه و پئی به خۆی داوه و ئاوا ها تووه ته پینشی. یان شیته و ده یه وئ سهری خۆی به با دا یان ئه وه یکه بۆ گه یشتن به من پشتی به ده سه لات و پادشایی و شتی خۆی به ستووه. یان ده نا وه یزانیوه من قه حبه یه کم و هه ر شه وه ی له گه ل که سیک رۆژ ده که مه وه وا ئه و شیع رانه ی بۆ من نووسیوه.» داپیره گوتی: «خانمه که م، به خودا راست ده فه رمووی. به لام چ موبالاتیکی مه ده یه. ئه و گلاوی گه مژه یه. ئه وه تۆ له کۆشکی خۆت دانیشتووی و بالدار ناتوانی به سه ریدا بفرئ. ئیستا تۆ نامه یه کی بۆ بنووسه و که میکی سه رکو نه بکه و هه ر شه ی کوشتنی لئ بکه. بلئ ئه تۆ کئی نامه بۆ من دهنووسی خۆ من تۆ نانا سم. بازرگانیکی خو پری بووی یان نه بووی. دایمه به دوا ی دره م و دیناریکدا هه لوه دای و، ده ر و ده شت ده پیوی. قه سه م به خودا وه خۆ دینه وه و ده ست له و خه ون و خه یاله هه لده گری چاکه ده نا ده نا ده لیم له نیوه راستی بازار له دارت بده ن.» شازاده خانم گوتی: «دایه، ده ترسم ئه گه ر من شتیکی بۆ بنووسم بلئ ئه وه پئی خۆشه بۆیه ولامی نامه که ی بۆ نووسیومه وه.» داپیره گوتی: «ئه تۆ بۆیه نامه ی بۆ دهنووسی هه تا هه ر شه ی لئ بکه ی و بیترسینی تا ده ستت لئ هه لگرتی.

با له کورتی ببیرینه وه، پیریژنه کاریکی کرد هه تا شازاده خانم ده ستی دا پینووسی و

که شهوی هوسه و بیست و سینه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! پیریژنه که نامه‌کی دا به شازاده و پیشی گوت که کاتیک شازاده خانم نامه‌ی شهوی خویندووه‌ته‌وه، تووره بووه و شه دلخوشی داوه‌ته‌وه و بازی کردووه ولامی نامه‌که بنووسیته‌وه. شازاده به دلخوشی نامه‌کی لی وهرگرت و خویندیه‌وه. که خویندیه‌وه زور گریا. داپیره زگی پی سووتا و گوتی: «روله گیان خودا دل به خهم و چاو به فرمیستک نه‌کا.» شازاده گوتی: «به بروای تو من چی بکم، له کاتیکدا شه هره‌شه‌ی کوشتن له من ده‌کا و سه‌رکونه‌م ده‌کا له‌به‌ر شه‌وه‌ی نامه‌م بو نووسیوه؟» شه‌گر ناوا بن، مردنم زور له و ژینه باشتره. به‌لا شه‌وجاره‌ش شه چاکه‌یه‌م له‌گه‌ل بکه و شه نووسراوه‌یه‌ی بو به‌ره‌وه.» داپیره گوتی: «بینووسه له سهر خودا. نیشه‌للا ولامه‌که‌یت بو دینمه‌وه. روله به خودا قه‌سه‌م من خوم ده‌خمه مه‌ترسییه‌وه بو شه‌وه‌ی تو به ناوات بگه‌یت.» شازاده سپاسی کرد و دهستی ماچ کرد. شه شیعره‌ی نویسی:

خه‌مؤکیم گرتووه به ده‌ست خهمی تو
ده‌ردم کارییه له سووی عیشقی تو
پشتم وهک که‌مان چه‌ماوه‌ته‌وه
به‌ف_____ری گهنجیتیم تو‌اوه‌ته‌وه
تا که‌ی له خودای عه‌شقی ناترسی
له ده‌ردی دل_____سی شه‌یدات ناپرسی

دوای شه‌وه نامه‌کی پیچاوه و دای به پیریژنه و دوو کیسه‌شی دایه که دووسه‌د دیناریان تیدا بوو. پیریژنه مه‌کره گنلاخه‌ی ده‌کرد و کیسه‌کانی وهر نه‌ده‌گرت. شازاده سویندی لی خوارد که ده‌بی وهریان گری. ئیدی پیریژنه کیسه‌کانی وهرگرت و به شازاده‌ی گوت: «به کویری چاوی نه‌یاران به ناوات ده‌گه‌یه‌نم.» شه‌وه‌ی گوت و وهری که‌وت. که گه‌یشه‌وه لای حیاتوننفوس، نامه‌کی دایه. شازاده خانم گوتی: «دایه، شه‌وه چیه‌هر دبی و ده‌چی و نامه‌یک دینی؟ زور ده‌ترسم به بونه‌ی شه نامانه‌وه ئابرووم بچی.» پیریژنه‌که گوتی: «خانمه‌که‌م بو ئابرووت ده‌چی؟ له‌به‌ر چی؟ کن ده‌توانی باسی شه‌وانه بکا؟» شه‌وجار شازاده خانم نووسراوه‌که‌ی لی وهرگرت و خویندیه‌وه. که خویندیه‌وه ده‌سته‌کانی لیک دا و گوتی: «سوبحانه‌للا، هاشا شه به‌لایه‌ی تووشی من بووه. نازانم شه کوره له کوئوه پیدا بوو. بوو به به‌لای گیانم.» پیریژنه گوتی: «خانمه‌که‌م شه‌تق ولامی نامه‌کی بو بنووسه‌وه به‌لام که‌میک به راشکاوی پی بلی شه‌گر شه‌وجار نامه‌م بو بنووسی

حهوا. کهوشه زیر و رازاوه‌کانی له بین کرد و رویشت رویشته هه‌تا‌گه‌یشته کوشکی باوکی. نیوچاوانی وا تیک نابوو کهس نه‌یده‌ویزا پنی بلی کهرت به چه‌ندی. که گه‌یشته ناو کوشک له که‌نیزه‌کانی پرسوی باوکی له کوئییه. ئه‌وانیش پیتیانگوت چووه بۆ راوگه. ئیدی کچه گه‌راوه و وهک شیزه ده‌یمراند و قسه‌ی له‌گه‌ل که‌سیش نه‌ده‌کرد. تا ماوه‌یه‌کی پینچوو، ورده ورده هاته‌وه سه‌رخۆ و هه‌وری ناوچاوانی توزینک سامال و ئه‌ویش ئه‌هوه‌ن بووه‌وه. پیریژنه که دیتی رقه‌که‌ی نیشه‌وه، چووه پینشن و کپنوشی برد و لنی پرسوی: «خانمه‌که‌م چووی بۆ کوئی؟» چووم بۆ لای باوکم هه‌تا پنی بلیم ئه‌و هه‌تیوه به‌ره‌لایه له کۆلم نابیته‌وه. با له بهر ده‌رگای دوو‌کانه‌که‌ی هه‌لی ئاره‌سه‌ی و ئیدی له‌مه‌ودوا ری نه‌دا هه‌ر به‌ره‌لایه‌ک به بۆنه‌ی بازارگانییه‌وه بیته‌ ئیره». پیریژنه لنی پرسوی: «خانمه‌که‌م هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه چووبووی؟» کچه گوتی: «به‌لێ، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه چووم. به‌لام باوکم چووبوو بۆ راوگه و چاوه‌پێ ده‌بم تا دیته‌وه». پیریژنه گوتی: «خانم، شوکری خودا به‌س نییه ئه‌تۆ کچینکی ژیر و وریای و له قسه‌ حالی ده‌بی. تۆ چۆن باسی شتی ئاوا سووک و چرووک له لای باوکت ده‌که‌ی. هه‌ر باسی ئه‌و شتانه بۆ تۆ جوان و شیاو نییه». کچه گوتی: «داپیره بۆ باس کردنی جوان نییه و کاریکی نه‌شیاوه؟» گوتی: «خانمه‌که‌م، ئه‌تۆ وای دانئ ئه‌وه چووی له لای باوکت باست کرد و بۆت گنپراوه. ئه‌ویش فه‌رمانی دا له بهر ده‌رگای دوو‌کانه‌که‌ی هه‌لیان واسی. ئه‌وجار خه‌لک ده‌پرسن ئه‌ری ئه‌وه پادشا بۆ ئه‌و کورهی هه‌لاوه‌سیوه؟ ده‌لین به‌ ته‌ما بووه خه‌یانت به‌ کچی پادشا بکا.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که نهوی جهوسد و بیست و چوارم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکوا! پیریژنه گوتی: «خه لک ده لاین و یستوویه خه یانت به کچی پادشا بکا. دیاره کهس باوه ر ناکا هر له بهر نه وهی به ته ما بووه کاریک بکا، هه لی ناوه سن. ده لاین وا نییه و داخودا چی بووه. جا نه ودهم هر کهسه ی قسه یه کت بۆ ساز دهکا و ئابرووت ده به نه سهر لکی دارئ. خانمه کهم نامووسی ژن وهک شیر ی پاک وایه به توزه توزیک پیس ده بی. هر بویه تکات لی ده کهم له لای پادشا باسی نه که ی و به دهستی خۆت ئابرووی خۆت نه به ی. ئەمن نه وه گوتم توش به ئاقلی خۆت لیک ی ده وه. نه گهر زانیت قسه کهم وا نییه نه وه چیت پین خۆشه بیکه.» کاتیک کچی پادشا جوان بیری لی کرده وه، قسه که ی داپیره ی پین ژیرانه بوو. ئیدی به پیریژنه ی گوت: «دایه راست ده که ی. ئەمن نه ودهم هیندهم رق هه ستابوو نه مده زانی چی ده کهم.» پیریژنه گوتی: «نه تو کچیک ی پاک ی. بهس نییه کهست تی نگه یاندوو. به لام هر وا به سهر نه و کوره بئ شهر مه شه وه مه چوره. نامه که یه کی بۆ بنووسه و پینی بلنی که ئاوام کردوو و نه گهر باوکم له مال بایه پیم ده گوت له بهر ده رگای دوو کانه کهت هه لت ناوه سی. ئیستا نه چوره بچی نه گهر بیت و ده ست هه لنه گهر ی به خودا نیوت له نیو نیوان ده سر مه وه.» کچه له پیریژنه که ی پرس ی: «جا دایه بلنی به و قسانه ده ست هه لگرئ و بکشیته وه؟» پیریژنه گوتی: «جا چۆن ده ست هه لئاگرئ بۆخۆشم قسه ی له گه ل ده کهم و پینی ده لیم کاریکی ئاوات کردوو.» کچه نه و جار داوای لینووس و پینووسی کرد و نه و چهند دیره ی خواره وه ی بۆ نووسی:

لاچۆ له سهر ریم. ساز مه که کیشه
زیاتر له بهر پرت پـــــــی رامه کیشه
دلی ناسکی خۆت، هیند ئازار مه ده
به شوین خه یالدا هینده غار مه ده
من پارووی تو نیم، خۆت مه خنکینه
رینگه ی خۆت بگره و وازم لی بیتنه

نووسراوه که ی پیتچاوه و هاویشتی بۆ پیریژنه که و گوتی: «دایه به و سه که بلنی ده ست هه لگرئ و خۆی به کوشتن نه دا و منیش تووشی گونا نه کا. پیریژنه نامه که ی هه لگرته وه و بردی بۆ شازاده. شازاده که نامه که ی خوینده وه، سهر ی راوه شانند و گوتی: «دایه بلنی نه و کاره ی من به کوئ بگا؟ به خودا تا قه تم نه ماوه نه وه شیت ده بم. پیریژنه گوتی: «رۆله، تا قه تت بئ چونکه له میژه ده لاین: «الصبر مفتاح الفرج» (سه بر کللی ده رگا کانه). قه پناکا

ئەوھى لە دلت دايە بينوسە دلتيا بە من كاريك دەكەم ئىوھ پىك بگەن.» شازادە دوعاى
بەختىرى بۇ پىريژنە كرد و ئەو چەند بەيتەى نووسى:

دلى كولۆلم هيند مەدە ئازار
ئەى هەوئىنى خوشى و بختەوهرى
بەرگە ناگرم دەبم شىت و هار
لە سوئت دەكيشم من كوئىرەوهرى
شەو و رۆژ پيشەم بۆتە شىن و زار
نامبەزىنى سەختى و چەرمەسەرى

ئەوجار نووسراوھەكى پىچاوه و داي بە داپىرە و توورەكەيەكىشى دايە كە چوارسەد
دینارى تىدا بو. پىريژنە نووسراوه و توورەكەكەى وەر گرت و گەراوه بۇ لای شازادە
خانم و كاغەزەكەى دايە. شازادە كاغەزەكەى لى وەر نەگرت و گوتى: «ئەوھ چىيە؟»
پىريژنە گوتى: «ئەوھ ولامى ئەو نامەيەيە كە بۇ ئەو بازارگانە گلاوت نووسىبوو.» شازادە
خانم پرسى: «دایە، ئەرى وەك پىم گوتى، ئاوا جوان تىت گەياند كلكى لە گەلۆزى نىيە و
برواتەوھ.» پىريژنە گوتى: «بەلى زۆرم بۇ شى كردهوھ، ئەوئىش هيجى نەگوت و لە ئاخريدا
ئەو كاغەزەى نووسى و دایمى بئدەمى.» كچە پادشا كاغەزەكەى لى وەر گرت و تا ئاخري
خويندەوھ و پرووى لە پىريژنەكە كرد و پرسى: «ئەى كوا كاريگەرى قسەكانى تو؟»
پىريژنە ولامى داوھ: «خانمەكەم، خۇ ئەو گوتى تۆبە دەكەم و داواى لى بووردنى كرد.
شازادە خانم گوتى: «نەوھالا لە جارى پىشوو زياتر باسى هەستى خوشەويستى خۆى
كردووه.» پىريژنە گوتى: «خانمەكەم، بۆى بنووسە بەو زووانە خۆت دەبىنيیەوھ.» كچە
گوتى: «پىنويست ناکا ولامى بدەمەوھ.» پىريژنە گوتى: «وھالا بە قسەى من دەكەى بۇ
ئەوھى دلتيا بىن خەيالى خاوه و دەست هەلگىرى برىوا، ولامى بدەوھ.» كچە گوتى: «بۇخۆت
بچووھ بى ئەوھى نامەى بۇ بەرى، سەركونەى بكە و دەنگى دە با برىوا.» پىريژنە ولامى
داوھ: «نەوھالا قسەى تۆ زياترى كار تى دەكا و بى هیواى دەكا.» ئاخري كچە دەستى دا
پىنوس و كاغەزىكى ئاواى بۇ نووسى:

لەو بادەى، ژىنى بۇ فىدا دەكەى
دلتيا بە كە، لىوى لى نادەى
ئاسمان زۆر بەرزە و دەستى تۆ كورته
نازانم تاكەى خۆت فرىو دەدەى
ژىرانه هەستە و ملی رى بگره
پيش ئەوھى سەرى خۆت بە با بدەى

کاتیک شیعره که تهاو بوو، پیچایه وه و له داخان توند به عهرزی دادا. پیریژنه ههلی گرته وه و بردی بۆ شازاده. شازاده نامه که ی لئ وهر گرت و خویندییه وه. زانی ئه و هاتوهاوار و لالانه وه یه کاری تی نه کردووه و دلی نه رم نه کردووه هیچ، زیاتریشی تووره کردووه. ئه وه ی به دلیدا هات شتیکی بۆ بنووسن و پیندا هه ل بلئ و دوعای بۆ بکا. ئیدی ئه و شیعره ی بۆ نووسی:

گولروخساره که م ئه ی جوانی جوانان
 ناوبانگت ده رچوو له گوند و شانان
 له چاو و زاری، پیسان به دوور بی
 با من بمـرم و، تو هه ر مهـرور بی
 دل به دل ســـــه و داسه ری تو یه تو
 ســـــه ر به دل به لاگنپری تو یه تو
 ریـــــشی سپی بوو دادینم لیره
 ئاخری دئی بلیی بۆ لیره ی، خیره؟

ئیدی نامه که ی پیچاوه و دای به پیریژنه، پینجسه د دیناری زیریشی دایه. پیریژنه وه ری گرت و رۆیشت. نووسراوه که ی دا به کچی شا. کاتیک کچه کاغزه که ی وهر گرت و خویندییه وه، کاغزه که ی بهر داوه و به پیریژنه که ی گوت: «گلاو هۆکاری تهواوی ئه و نامه گۆرینه وه تو بووی وا به فروفیل شتت به من نووسی هه تا ئه و به زمه ساز بوو. هه ر گوت نامه ی بۆ بنووسه و هه ره شه ی لئ بکه با دلسارد بیه وه و بروا. ئه و قسانه ت هه ر له بهر ئه وه ده کرد هه تا من په لکیش بکه یه ناو ئه و نامه گۆرینه وه یه و چه یام به ری. دوا ی ئه وه کچه فه رمانی دا قۆلبه سستی کن. خزمه تکاره کان قۆلبه ستیان کرد و به فه رمانی شازاده خانم ئه وه نده یان لئ دا هه تا تهواوی گیانی خوینی لئ هات و بن هۆش بوو. ئه و جار به که نیزیکی گوتی: «لاقی بگرن رایکیشن ببه ن له له و لایه فرئی دهن.» به که نیزیکی شه ی گوت: «له سه ری راهسته کاتیک وه هۆش هاته وه پئی بلئ: «خانم گوتویه ئیتر له مه و دوا به و لایانه دا نه یه. نه گه ر بیئ و پئ بنیته کۆشکه وه ده لیم بیکوژن.» کاتیک پیریژنه که وه هۆش هاته وه، که نیزه که پئ گوت که شازاده خانم ئاوا ی گوتوه. ئیدی پیریژنه که هه سستا له کۆشک چوووه ده ری پاره ی دا به باربه ریک و هه تا مالی له کۆلی کرد. کچی پادشا نوژداری بۆ ناره د مالی ده رمانی بکا. نوژدار به گوئی شازاده خانمی کرد و چوو تیماری کرد. ئه وه نده ی پئ نه چوو داپیره چاک بووه و هه سستا سوار بوو، چوو بۆ لای شازاده. زوریش مات و مه لولول بوو. کاتیک شازاده چاوی پئی که وت له به ری هه سستا و سللوی لئ کرد. سه یری کرد مات و دلته نگه. وتی: «ئه وه چی بووه بۆ وا شه مزایوی؟» پیریژنه بۆی گنپراوه

که کچی پادشا چ په نديکي به سهری هیناوه. شازاده کاره که ی لڼ شیتوا. زور نارحمت بوو. گوتی: «دایره وه لا بق توم زور پښ ناخوش بوو. باشه دایره ئه ری نهو کچه بق پیاوانی ناخوش دهوئ؟» پیریژنه گوتی: «کوږم، پادشا باخیکي به کجار خوشی هه یه که پښم وا نیبه له سهر گوی زه وی جینی نه وهنده خوش هه پښ.» وهک بق منی گنډاره ئاوا بوو: شه ویک له شه وان خوتبوو. له خه ودا دیتی که له باخه که یاندا پیاسه ی ده کرد و ده گه را. له پردا راوچیبه کی دیت له وی داوی ناوه ته وه و دانه شی له سهر داوه که پو کردووه. بوخوشی له و لاره دانیشتووه. نه وهنده ی پښ نه چوو که بالنده تیی ئالان. بالنده یه کی نیر پیوه بوو. دهستی کرد به باله فرکه، بالنده کانی دیکه هه موو دهر فرین، میوه که ی نه ویشیان له گه ل بوو. میوه که ی که زانی نه وه نیره که ی پیوه بووه، خیرا گه راوه لای، زوری هه ول له گه ل دا تا بزگاری کرد. له و جهنگه یه دا راوچی له خه ودا بوو. راوچیبه که که وه خه ر هات سهیری کرد ته وای داوه کانی شیواوه و ره ویونه وه. چو له سهر راوه ته پکه که ی ناوه و داوه کانی قولغه کرده وه و دانه شی به سه ره وه کرد. بوخوی چوو له ولاره خوی مات دا. دوی ئیستیک بالنده کان هاتنه وه ده وری ته پکه که. نه و نیر و مینه ی جاری پیشووشیان له گه ل بوو. دهستیان کرد به چینه. وا بوو له پردا، میوه پیوه بوو. هه موو بالنده کان هه لفرین و نیره که ش له گه لیان هه لفری و رویشت. ئیدی نه گه راوه. راوچیبه که دوی ماوه یه ک له خه و هستا. سهیری کرد بالنده میوه که پیوه بووه. له ریوه گرتی و سهری بری. له و جهنگه یه دا کچی پادشا به په شوکاوی له خه و را په ری و گوتی: «نه وه ژن و پیاویش ئاوان، ژنان خویان فیدای میزده که یان ده کن و نه گه ر ژنه ش تووشی گرفتیک بی پیاوه که پشته تی ده کا و هه موو شتیکی له بیر ده باته وه. خودا قار له و که سانه گری که باوه ر به پیاوان ده کن. چونکه نه وانه بق نه وه نابن پشیان پښ بیهستی. ئیدی به و جوړه شازاده خانم رقی له پیاوان هه لگرت. شازاده له پیریژنه که ی پرسى: «بق، شازاده خانم قهت له کوشک نایه ته ده ری؟» پیریژنه که گوتی: «رؤله نه و سالی جاریک نه بی له کوشک نایه ته ده ری، نه ویش نه و جهنگه یه که میوه پښ ده گا. ده چن بق سهیری باخ و شه ویکیش له کوشکه که ی ناو باخ ده مینیته وه. له ده رکی پشته وه را هاتوچو ده کا. جا با شتیکت پښ بلیم. نه وهنده ی نه ماوه شازاده خانم بچی بق باخ. نیزیکه ی مانگیکی ماوه. تو بچووه خوت له گه ل باخه وانه که ریک بخه و لئی نیزیک به وه. وا بی مورتان به نیواندا نه چي. چونکه نه و باخه له په نا کوشکی کچی شایه، نه و باخه وانه ناهیلئ که س بچیته ناوییه وه. دوو رؤژ پیش نه وه ی شازاده خانم بچی، نه من تو ئاگادار ده که مه وه. نه تو بچووه بق لای باخه وان و هه ر چوئیک بی بق شه و له وی بمینته وه. کاتیک شازاده خانم هات بق باخ بچووه له په نایه ک خوت بشاره وه.

۱. نه وه له فارسینه که دا نووسراوه که دار گول ده کا. به لام له ته وای چیروکه که دا نامازه به کاتی گه یشتی میوه ده کا بویه من لیره دا نه وه شم کرده وه به کاتی میوه گه شتن. نه و ماوه ی زه مانیه ش زور ده خایه نی.

لنره دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد درنزهی
چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه.

که شهوی ههوسه و بیست و پنجهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! کاتیک پیریژنه ئه و فکهری بۆ شازاده کردهوه، پنی گوت: «بهلام ئه گهر دیتت خوی پیشان بده با بتبینی، چون دلنیام ئه گهر ئه و جوانی و ریکوپینکیه ی تو بینی ناشفت دهبن. هیچ نیگه ران مه به هه تمه ن پیک ده گهن.» شازاده دهستی دا پیره ی ماچ کرد و سپاسی کرد. سنی قهواره قوماشی هه ریری شام و سنی قهواره ی ئه تله س و کوته هه ریری دیکه ی دا به پیریژنه که و تووره که یه کی زیر دایه که شه شسه دیناری زیری تیدا بوو. پیشی گوت: «ئو زیرانه بده به درومانکار با ئه و کراسانه ت بۆ بدروئ.» پیریژنه گوتی: «ئه گهر پیت خوشه ماله که ی من بزانی ئه وه پیشانت ددهم و ئه توش ماله که ی خۆتم پیشان بده. شازاده گوتی باشه و کۆیله که ی خوی له گهل پیریژنه که نارد. به نوکه ریکیشی کوت دوو کانه که داخا و بوخوشی هه ستا چوو بۆ لای وه زیر و پرودای نیوان خوی و پیریژنه و که که ی پادشای بۆ گنراوه. وه زیر که قسه کانی شازاده ی بیست، پنی گوت: «پۆله ئه گهر هات و هه یاتوننفروس تۆی له باخه که دا دیت و دلی تۆی نه گرت، ئه ودهم چ ده که ی؟» شازاده گوتی: «ئیدی قسه م پنی نامینتی و ناچار ده بم، گیانی خۆم بخمه مه ترسییه وه و به زۆر سواری ئه سپیکی که م و بیرفینم و له دهشت و سه حار بده م. به شکوو بمکوژن رزگارم بی.» وه زیر گوتی: «پۆله به و ئاقله وه ده ته وه ی بژی! ئه تۆ له و شاره دا به ته نیای. چون ده توانی به رهنگاری پادشایه ک بییه وه که سه ده هزار سواری ئازا و دلیری هه یه؟ ئه من ئه و کاره به باش نازانم و هیچ که سینی ژیر و ئاقلیش کاری وا ناکا.» شازاده گوتی: «ئهی چ بکه م وه زیر؟» وه زیر ولامی داوه: «ئه وپۆم له سه ر راوهسته با بزاتم ئه و باخه وانه نایینم. به شکوو ریکایه کی دیکه مان بکه ویته ری.»

که پۆژ بووه وه، وه زیر هه زار دیناری خسته گیرافانییه وه و له گهل شازاده به ره و باخ رویشتن. گه یشتنه باخیک له باخی به هه شت خوشتر. کابرایه کی پیر له نیو ده رکی باخه که دانیشتبوو. کابرا که ئه وانی دیت که وتته به ر دلی و خوشی ویستن. له به ریان هه ستا و سلایوی لئ کردن و گوتی: «به خیر بین ده لینی کاریکتان به منه؟» وه زیر ولامی داوه: «کاکه ئیمه غه ربیین و له گهرمان په نامان بۆ ئیره هیناوه. هاتووین له بن داریک توژیک پشوو بدهین و دوایه برۆین. ئه گهر ده کرئ ئه و دوو دیناره مان لئ وه رگری و هیندیک خوارده مه نیشمان بۆ بینی خیرت ده گاتی.» باخه وان که قه تی دره م و دیناری له گیرفانی خۆیدا نه دیوو. خیرا ده رکی باخی بۆ کردنه وه و قوناغیکی¹ خوشی پیشان دان و گوتی ئه لیره دانیشن ئیستا ده چم شته کانتان بۆ دینم و دیمه. به لام نه چن له باخدا بگه رین چونکه

¹ قوناغ: شوینی دانیشتن و هه سانه وه.

شازاده خانم په نجره په یه کی کوشکه که ی دهر وانیته ناو نهو باخه و زور جار له ویرا سهیری ناو باخ دهکا.

ئیدی کابرا باخه وان له باخ هاته دهری بچی خوارده مه نیان بۆ بکړی. ماوه یه ک ون بوو، له پردا هاته وه و کاور پکی سووره وه کراوی به شانی کابرایه کی کولبه ردا دابوو. نه وان خوارده نه که یان خوارد و پاشان ماوه یه ک قسه و باسیان کرد. دواى نه وه وه زیر هه ستا و چاویکی له ملا و نه ولای باخه که کرد. له نیوه راستی باخه که کوشکیکی زور بهرز و کونی دیت. به جوریک که هه موو نه قش و نیگار و سپیکاریه که ی بهری دابوو. وه زیر پرسى: «کاکه نهو باخه ئی خوته یان به ئیجاره ت گرتووه؟» کابرا گوتى: «گوره م نه وه نه باخی خومه و نه به ئیجاره شم گرتووه. نه من باخه وانى نهو باخه م.» وه زیر گوتى: «مانگى چه ندت چه ق ده دنى؟» باخه وان که گوتى: «مانگى دیناریک.» وه زیر گوتى: «وه لام پیم ناخوشه، نه گهر که سینک یارمه تیه کت بکا ده لئى چی؟» کابرا گوتى: «جا هه رکه س کارى وا بکا، پاشه که وتیکه بۆ نهو دنیای خوی. نه من ده لیم چی.» وه زیر گوتى: «نهو باخه باخیکی زور خوشه به لام نهو خانووه ی زور کونه. نه من ده موئى نهو خانووه ی تازه که مه وه و سپیکاری بکه م و نه قش و نیگاری تازه ی تیدا بکیشمه وه. به جوریک که جئى نه وه ندته خوش لهو باخه دا نه بئ. نه گهر خاوه نه که شى هات و دیتی نهوا خوش و رازاوه ته وه، لیت دهرسى نه وه کئى ناوای لى کردووه؟ بلنى بۆخوم. زور کون و پروخابوو گوتم با ده ستیکى پيدا بئیم. نه گهر هاتوو گوتى پوولت له کوئى بوو بلنى له سه ر حیسابى گه وره یى جه نابت و به هیواى تو قه رزم کرد. گوتم دوايه ده مداته وه. نه وده م ناچار ده بئ خه لات و پاره یه کی باشت ده داتى. نه من سبه نیى وه ستاکار و شت دئیم. جارئ ها نهو پئینسه دیناره هه لگره و بۆ مندا له کانتى خه رج بکه. پئیشیان بلنى دوعاى به خیرم بۆ بکه ن. شازاده به وه زیرى گوت: «نه وه بۆ نهو کاره ده که ی، نه من تئى نه گه یشتم؟» وه زیر ولامى داوه: «جارئى راوه سته دوايه بۆت دهرده که وئ.»

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی نه مشه ویش کوتایى پئى هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وئیکى دیکه.

که شهوی ههوسه و بیست و شههه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! کابرای باخهوان که ئەو پارهیهی دیت عهقلی لای خۆی نهما و خۆی به سهر لاقی وهزیر دادا و دۆعای بۆ خۆی و کوپهکهی کرد. ئەوان که ویستیان مالاوایی لێ بکهن باخهوان گوتی: «سۆزی چاوهپیتان دههم.» بهیانی زوو وهزیر وهستاکاری برد و چوو بۆ باخ. باخهوان که چاوی پینی کهوت خۆشحال بوو. وهزیر تیچووی تهواوی چاکردن و ئاوهدانکردنهوه و بژبووی ئەو وهستا و کرێکارانهی دا. وهستاگان زۆر زوو خانووهکهیان چاک کردهوه و دهستیان پیتا هیتا و سپیان کردهوه. ئەوجار وهزیر نهقاش و وینهکیشی هیتا و پینی گوتن: «جا جوان گوتی له من راگرن بزانی دهلیم چی، ئەمن باخیکی گهورهی وهک ئەوهه بوو، شهویکیان له خهونمدا بوو: راوچییهک تهبکهی بۆ مهل و بالنده نابووهوه و دانهشی بۆ له بهینی داوهکان بۆ پۆ کردبوون. بۆخۆشی چووبوو لهو لاوه خۆی لێ مات کردبوون. پۆلیک بالنده هاتن له سهر تهپکهکه نیشتهوه. وا بوو یهکیان وه بالهپرژه کهوت. ههموو مهلهکان ههلقهین کهچی نیرهیهک پیوه بیوو. ئاگام لێ بوو، میوهکهی که لهگهڵ ئەوانی دی ههلقهی گهراوه سههری و به دندووک ههولی دها گرتی داوهکه بکاتهوه و نیرهکه بزگار بکا. وا بوو نیرهکهی بزگار کرد. راوچییهکه خهوی لێ کهوتیوو. ئاگای لێ نهبوو. که خهبهری بووهوه سههیری کرد تهپکهکهی جوولاوه و داوهکانی شتیوان. تهپکهکهی قایم کردهوه و داوهکانی چا کرد و دانهی دیکهی بۆ پۆ کردن و چوووهوه ههشارگهکهی. دیسان مهلهکان هاتنهوه سههری. ئەو نیره و میوهی جاری پیشووشیان لهگهڵ بوو. ئەوجار مهله میوهکهیان پی بوو. بالندهکانی دیکه ههلقهین و پۆیشن. نیرهکهش لهگهڵیان پۆیشن که زانی میوهکه پیوه بووه گهراوه بزگاری کا، بهلام باشوویهک له ههوا لێی دا و بردی ههلبدری. پاشان راوچییهکه هات و میوهکهی لێ کردهوه و بردی سههری بری. جا له ئیوهه دهوی ئەو خهونهه له سهر ئەو دیواره بۆ بکیشنهوه. ئەگهه بیت و ئەو کاره زۆر به باشی جینهجی کهن و ئەمن لێی رازی بهم خلاتیکی واتان دهکهه که ئیوهش رازی بن.»

کاتیک وینهکیشهکان ئەو قسهیان بیست به گیان و دل خهریکی کیشانهوهی وینهکان بوون. ههتا تهواویان کرد و ناریدیان له دواي وهزیر بیت و کارهکهیان بینی. وهزیر هات و کارهکهیانی دیت. به دلی ئەویان کیشابوووه. خهلاتی باشی دا به وینهکیشهکان. دواي ئەوه شازادهش چوو بۆ باخ و ههتا ناو کۆشکهکهش چوو. خهبهری له ههچیش نهبوو. کاتیک وینهی باخ و راوچی و بالندهکانی دیت و ئەو بالنده نیرهی دیت به چنگ باشووهکهوه خۆینی لێ دهتکا. سههری سووپ ما و گهراوه لای وهزیر و پینی گوت: «وهزیر ئەو پۆ شتیکی سههرم دیت!» وهزیر گوتی: «چیت دیت؟» شازاده گوتی: «ئەو خهونهی که

كچى پادشا ديبوى و من بۇ تۆم گىراوه، وئىنەى ئەو خەونە لە سەر دىوارەكانى كۆشك كىشراوہتەو! شىتىكى جياواز لەوئىشم دىت، ئەوئىش ئەو بەشەيەتى كە شازادە نەيتىبوو.»
 ۋەزىر گوتى: «ئەو چى بوو؟» شازادە گوتى: «ئەو بالندە نىزەى وا نەگەراوہ سەر مئوہكەى لەو لاوہ باشوو لىنى دابوو. ھەر لەبەر ئەوہ نەگەرايووہوہ. خوزگە كچەكەى شا عەبدولقادىش ئەوہى دەدى كە نىزەكەى چى بە سەر ھاتووہ بۇيە نەگەراوہتە مئوہكەى رزگار بكا. ۋەزىر گوتى: «شازادە بەراستى شىتىكى زۆر سەيرە.»

بە كورتى شازادە زۆرى ئەو وئىنەيە پى سەير بوو. زۆرىش بە داخ بوو لەوہى كە شازادە خانم خەونەكەى تا ئاخىر نەديوہ. ھەزى دەكرىد جارىكى دىكە ببىنىتەوہ. ۋەزىر بە شازادەى گوت: «ئەتۆ لە منت پرسى كە ھۆكارى چاك كرىن و خاوينكرىدەوہى ئەو كۆشكە چى بوو. گوتم كە بەو زووانە بۆت دەردەكەوئى كە مەبەستم چى بوو. ئەوہ فكري من بوو. گوتم وئىنەكىشەكان ئەو بالندە نىزە لە چنگى ئەو باشروہدا بكىشەنەوہ. چونكە ئەگەر شازادە بىت و ئەو مالندە نىزە ببىنى چى بە سەر ھاتووہ لە ھەلوئىستەى پاشگەز دەبىتەوہ و رقى لە پياوان نابى. شازادە كە ئەو قسەيەى بىست رۆ بوو دەستى ۋەزىرى ماچ كرىد و پىنى گوت: «بە خودا ئەگەر بىت و كارەكەم جىبەجى بى و بە ئاواتم بگەم، ئەو فكر و راوئىزانەى تۆ ھەموو بۆ باوكم دەگىرەمەوہ، با گەورەيى تۆى زياتر بۆ دەركەوئى و قەدر و رىزىت لە لای ئەوہندى دىش بچىتە سەرى. ۋەزىرىش تەوئىلى ماچ كرىد. ئەو جار پىنگەوہ چوون بۆ لای باخەوان و پىيان گوت: «چاۋ لە كۆشك كە چەند خۆش بووہ.» ئەوئىش گوتى: «ئەوہ لە سايەى گەورەيى ئىنوہوہ ئاۋاى لى ھاتووہ.»

كورتى كەينەوہ، شازادە لە باخەوان دوور نەدەكەوتەوہ و بەردەوام لەگەلى لە ھاتوچوہدا بوو. لىزەدا ۋەزىر و شازادە بە جى دىلئىن و سەرىكى ھەياتوئىنفووس دەدەين. ھەياتوئىنفووس كاتىك دىتى نامە وئىشكايى ھات و پىرىژنەى لە بەر چاۋى لا چوو، ھەساۋە و وايزانى كە كۆرە رۆئىشتووہتەوہ بۆ ولاتەكەى خۆى. چەند رۆژىكى پى چوو، مەجۇعمەيەكى سەر داپۇشراۋى لە لايەن باوكىيەوہ بۆ ھات. كاتىك سەرى لادا، سەيرى كرىد پەرە لە مئوہى تازە پىن گەئىشتوو. پىنى سەير بوو گوتى: «بۇ مئوہ گەيوہ؟» گوتيان: «بەلى.» گوتى: «دەى كەوايە دەبى بچم بۆ باخ.»

لىزەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمئىشەوئىش كوتايى پى ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۆ شەوئىكى دىكە.

که نهوی ههوسه و بیست و ههوتهم هاتهوه

گوتهی: خاوه نشکۆ! شازاده خانم گوتهی: «دهبی بچم بۆ سهیری باخ. به لام شتیک ههیه نهوسال دایهه له گهل نییه. به بی نهو خۆش نییه. بریا نارهحهتم نه کردبا. زۆر په شیمانم. نهخه نهو منی گهوره کردووه. حهقی به سهه منهوه ههیه. که نیههکان که نهو قسهیان بیست، تیکرا گوتهیان خانم تو نهو خودایه لینی خۆش بهو بانگی کهوه. شازاده خانم گوتهی: «به خودا بۆخۆشم به تهمای نهوه بووم.» نهوجار دیارییهکی باشی بۆ ئاماده کرد و گوتهی: «کئی پینی خۆشه بچی بۆ لای؟» له رینه دوو کهس له که نیههکان که یهکیان ناوی بولبول و نهوی دیکهیان ناوی سهوادولعهین (گلینهی چاو) بوو، نهو دوو که نیهه له هههه نیههکهکانی شازاده خانم بوون هاتهه پینشی و گوتهیان: «شازاده ئیمه بنیره.» شازاده پازی بوو. نهوانی نارد.

کاتیک داپیره نهوانی دیت له بهریان ههستا و له ئامیزی گرتن. که نیههکان گوتهیان: دایهه، شازاده لیت خۆش بووه و ههسته له گهل مان وههوه.» داپیره گوتهی: «تازه قهت نایههوهه بۆ لای. مهگه له بیرم چوههتهوه له بهر چاوی دۆست و دوژمن چ په نینکی به سهه من هینا و چی لئ کردم. ههه نهوهنده بوو نهیکو شتم. دواي نهوانهش هینشتا لاقی منی گرت و وهک که لاکی سهگ راکینشی و فری دام. به خودا نهمن قهت تازه ناتوانم بیهمهوه لای نهو و چاوم به چاوی که ویتتهوه.» که نیههکان گوتهیان: له بهر دلئ ئیمه. دل مان مهشکینه. با شازادهش تو ی نارهحهت کردبی، نهدی نهو خۆشهویستی و سۆزهت بۆ ئیمه چی لئ هات؟ چاو لئ که بزانه کئی هاتووه له دوات مهگه شازاده کهسی له ئیمه گه ورتر له لایه؟ داپیره گوتهی: «جا قسهی تیدا نییه و دهزانم کهسی له ئیوه سههتر لئ نییه و پله و پایه ی من له خوار ئیوههیه. نهوه ناخۆشه شازاده له پینشدا پله و پینگی منی وا بردبووه سهههه نهگهه من له که نیههکان یا خزمهتکاریک تووره بام دلئ دهتوقی.» که نیههکان گوتهیان ههچ له پله و پایهت کهم نهبووهتهوه و بگهه زیاتریش بووه. نهوجار داپیره گوتهی: «به خودا نهمن پرووی ئیوه دههگرئ دهنه قهت قهت نهدهچومهوه بۆ لای شازاده خانم. نهگهه بشی کو شتبا.» که نیههکان سپاسیان کرد.

دواي نهوه ههستا و جلهکانی کرده بهری و له گهل که نیههکان کهوتهه ری ههتا گهیشته لای شازاده خانم. شازاده خانم که دایه ی دیت له بهری ههستا. داپیره گوتهی: «شازاده راستی بلئ ههله ی من بوو یا ئی تو؟» شازاده گوتهی: «ههله، له منهوه بوو. ئیستا دهبی تو لیم خۆش بی. نهتو لای من پرز و حورمهتت زۆره و حهقت به سهه منهوه ههیه. به لام بیستووته که بوون و پرز و ژیان و مردن قهزا و قهدهه دیاری دهکا. مرۆف له گهل نهو

چوار شسته هیچی پین ناکرئ و بؤی بېردراوه ته وه. ئەمن ئەو کاتەى له تو توورپه بووم به دەست خۆم نه بوو. ئیستاش په شیمانم.»

کاتیک شازاده خانم ئاوا داوای لئ بووردنی کرد. داپیرهش پڤه کهى نیشته وه و کړنۆشى بۆ برد. شازادهش بۆ دل چاک کردنه وهى خه لاتیکى به نرخى دایه. داپیره زۆر خوشحال بوو. ئەوجار شازاده خانم گوتى: «دایه وهک بزائم بهرى باخ گه یوه تى و کاتى سەردان و سەیری باخ هاتوو. داپیره گوتى: «شازاده، ئەمن هەر ئەورۆ هاتوو مه دەرى به لام میوه یه کى زۆر له بازار دایه. ئەورۆ ته واو هه ستم کرد به هاره. دواى ئەوه داپیره له لای شازاده خانم هاته دەرى و چوو بۆ لای شازاده ئەرده شێر. شازاده به دینى خوشحال بوو، له باوهشى گرت و دلى کراوه. پاشان داپیره ئەو باسهى نىوان خۆى و شازاده خانمى بۆ گىپراوه. پینشى گوت که شازاده خانم قه راره فلانه پۆژ بچى بۆ باخ.

لنزه دا بوو، ماوهى چیرۆکى ئەمشه ویش کوتایى پین هات و شه هرزاد درێژهى چیرۆکه کهى هه لگرت بۆ شه ویکى دیکه.

که نهوی ههوسه و بیست و ههشتم هاتهوه

گوتهی: خاوه‌دشکو! پیریژنه‌که دوا‌ی نه‌وه‌ی به‌ شازاده‌ی گوت که‌ قه‌راره‌ حه‌یا‌تون‌نفوس بچی‌ بۆ‌ باخ‌ لیشی‌ پرس‌ی: «نه‌ری‌ پیم‌ گوت‌بو‌ی‌ خو‌ له‌ باخ‌ه‌وانه‌که‌ی‌ نیزیک‌ بکه‌وه‌ و‌ نیوانی‌ له‌گه‌ل‌ خو‌شه‌ بکه‌ و‌ دیاری‌ بده‌یه‌، به‌ قسه‌ت‌ کردم‌ یان‌ نا؟» شازاده‌ گوتهی: «نه‌ری‌ ئیستا‌ بو‌وین‌ به‌ ها‌ور‌ی.» دوا‌ی‌ نه‌وه‌ به‌ دا‌پیره‌ی‌ گوت‌ که‌ چیان‌ کردو‌وه‌ و‌ چۆن‌ ته‌وا‌وی‌ ماله‌که‌یان‌ خا‌وین‌ کردو‌وه‌ته‌وه‌ و‌ وینه‌ی‌ خه‌ونه‌که‌ی‌ شازاده‌ خانمیان‌ خست‌و‌وه‌ته‌ سه‌ر‌ دیوار‌. نه‌وه‌شی‌ پین‌ گوت‌ که‌ بالنده‌ نیره‌که‌ی‌ که‌ نه‌گه‌را‌وه‌ته‌وه‌ سه‌ر‌ نه‌و‌ مینو‌هی‌ به‌ دا‌وه‌که‌وه‌ ببوو‌. به‌ ده‌ست‌ باش‌و‌ویه‌ک‌ به‌ خوار‌دنیان‌ دا‌وه‌ و‌ وینه‌که‌ی‌ له‌ سه‌ر‌ دیوار‌ه‌که‌ ویتا‌ کرا‌وه‌. بۆ‌ نه‌وه‌ی‌ پیتشانی‌ شازاده‌ خانمی‌ بدن‌ که‌ نه‌گه‌را‌نه‌وه‌ی‌ بۆ‌ لای‌ مینو‌ه‌که‌ له‌به‌ر‌ نه‌وه‌ بو‌وه‌. تا‌ رق‌ و‌ کینی‌ له‌ پیا‌وان‌ نه‌مین‌ی‌ و‌ دلی‌ چاک‌ بیت‌ه‌وه‌. پیریژنه‌ که‌ نه‌و‌ قسه‌انه‌ی‌ بیست‌ که‌یفی‌ ساز‌ بو‌، به‌ شازاده‌ی‌ گوت: «کور‌م‌ هه‌سته‌ بچو‌وه‌ بۆ‌ گه‌رما‌و‌ و‌ جلو‌به‌رگی‌ شکودار‌ له‌ به‌ر‌ بکه‌. کار‌ له‌وه‌ باش‌تر‌ نابین‌ و‌ فکر‌ له‌وه‌ی‌ که‌ به‌ زه‌ینی‌ وه‌زیر‌ گه‌یش‌تو‌وه‌ چاک‌تر‌ نابین‌. دوا‌ی‌ نه‌وه‌ بچو‌وه‌ بۆ‌ لای‌ باخ‌ه‌وان‌ و‌ به‌ هه‌ر‌ فیلیک‌ بین‌ رازی‌ بکه‌، شه‌و‌ له‌ نا‌و‌ باخ‌ بمینیه‌وه‌. هه‌رچه‌ند‌ عه‌رز‌ و‌ ئاسمان‌ سه‌ر‌ لینگ‌ دا‌ ناهیل‌ی‌ که‌س‌ له‌ نا‌و‌ باخدا‌ بمینیت‌ه‌وه‌. به‌لام‌ نه‌گه‌ر‌ جینه‌جینی‌ بو‌، چو‌و‌یت‌ه‌ نا‌و‌ باخ‌ له‌ په‌نا‌یه‌ک‌ خو‌ت‌ بشاره‌وه‌ و‌ له‌ جینی‌ خو‌ت‌ مه‌بزوو‌. هه‌تا‌ گویت‌ له‌ ده‌نگی‌ من‌ نه‌بین‌. که‌ گویت‌ لێ‌ بو‌، گوتم: «یا‌ خفی‌ الالطاف‌ آمانا‌ مما‌ نخاف‌» (نه‌ی‌ خا‌وه‌ن‌ که‌ره‌می‌ شارا‌وه‌ له‌و‌ شتانه‌ی‌ لێنان‌ ده‌ترسین‌ بمانپاریزه‌). نه‌و‌ده‌م‌ وه‌ره‌ ده‌ری‌ و‌ له‌ نیو‌ دا‌ره‌کاندا‌ پیا‌سه‌ بکه‌. هه‌تا‌ شازاده‌ بتین‌ی‌ و‌ کار‌ له‌ دل‌ و‌ دیده‌ی‌ بکه‌ی‌. دوا‌ی‌ نه‌وه‌ به‌ ئاوات‌ بگه‌ی‌ و‌ خه‌مت‌ له‌ دلدا‌ نه‌مین‌. شازاده‌ گوتهی: «به‌ سه‌ر‌ سه‌ر‌ و‌ به‌ سه‌ر‌ چاو‌.» له‌په‌وه‌ش‌ تو‌وره‌که‌یه‌کی‌ دا‌ به‌ دا‌پیره‌ که‌ هه‌زار‌ دیناری‌ زیری‌ تیدا‌ بو‌.

پیریژنه‌که‌ تو‌وره‌که‌که‌ی‌ وه‌ر‌ گرت‌ و‌ رۆیشت‌. شازاده‌ چو‌و‌ بۆ‌ گه‌رما‌ و‌ خو‌ی‌ شو‌ت‌. که‌ له‌ گه‌رما‌و‌ هاته‌ ده‌ری‌. جلی‌ شایانی‌ ساسانی‌ له‌به‌ر‌ کرد‌ و‌ پشت‌و‌یت‌ه‌یه‌کی‌ زیری‌ رازا‌وه‌ به‌ گه‌وه‌ری‌ جو‌را‌جو‌ری‌ له‌ قه‌دی‌ به‌سه‌ت‌ و‌ ده‌سه‌ره‌ و‌ تاجیکی‌ زیرینی‌ له‌ سه‌ر‌ نا‌. سه‌ر‌ کولمه‌کانی‌ سه‌وور‌ و‌ لێوی‌ ئال‌ بو‌. چا‌وه‌کانی‌ کار‌مامزی‌ هه‌لده‌فریواند‌. نه‌و‌جار‌ هه‌زار‌ دیناری‌ زیری‌ له‌ گیرفانی‌ نا‌ و‌ چو‌و‌ بۆ‌ نا‌و‌ باخ‌. که‌ گه‌یش‌ته‌ باخه‌که‌ له‌ ده‌رگای‌ دا‌. باخ‌ه‌وان‌ ده‌رگای‌ کرده‌وه‌. شازاده‌ چو‌وه‌ ژوور‌ی‌ و‌ باخ‌ه‌وانه‌که‌ خو‌ش‌حال‌ بو‌. سه‌لا‌وی‌ لێ‌ کرد‌. باخ‌ه‌وانه‌که‌ سه‌یری‌ کرد‌ که‌میک‌ مات‌ بو‌. نیو‌چا‌وانی‌ تیک‌ نابوو‌. باخ‌ه‌وانه‌که‌ی‌ لینی‌ پرس‌ی: «نه‌وه‌ چی‌ بو‌وه‌ بۆ‌ ده‌لنی‌ مات‌ی‌؟» شازاده‌ گوتهی: «مامه‌ گیان‌، با‌بم‌ منی‌ زۆر‌ خو‌ش‌ ده‌وی‌ و‌ تا‌ ئیستا‌ قه‌تی‌ ده‌سه‌ت‌ لێ‌ هه‌لنه‌هینا‌ومه‌وه‌. که‌چی‌ نه‌ور‌ۆ‌ کیش‌ه‌یه‌کمان‌ که‌وته‌ نیوان‌. نه‌و‌یش‌ جینی‌وی‌ پین‌ دام‌. زله‌یه‌کیشی‌ لێ‌ دام‌ و‌ ده‌ری‌ کردم‌. هه‌یج‌ جینه‌کم‌ شک‌ نه‌ده‌برد‌»

رووی تی کهم، ناچار هاتم بۆ لای تو. دهمهوی په نام بدهی لیره بم هه تا به شکم ئیشه لالا به یانی له گهل باوکم ناشت بینه وه. کاتیک باخه وانکه قسه کانی ئه وی بیست، به زه می پئید هات و گوتی: «گه وره م، ئه تو رازی بچم بۆ لای باوکت و داوای لئ بکه م لیت خۆش بی و پینکه وه ناشتتان که مه وه؟» شازاده گوتی: «مامه گیان، باوکم زۆر خپله سه ره. له جهنگه ی تو وره بییدا هه ر بۆوه ی نابئ بیدوینی. ئه ویش بۆ ناشت بوونه وه له و جهنگه یه دا.» کابرا گوتی: «گه وره م باشه و هه ره با بچینه وه مالی ئیمه ئه وشه و له گهل منداله کانی من به و له وی بخه وه.» ئه ویش گوتی: «مامه من ئه گه ر ناره حه ت ده بم، پیم خۆشه به تا قی ته نی بم.» کابرا گوتی: «وه لاهی له دلم گران دئ ئه من مالم بی و ئه توش به تا قی ته نی له ناو باخدا بخه وی.» شازاده گوتی: «مامه، ئه من ئاوا دلم ئه هه وئتر ده بیته وه و ده زانم بابیشم ئاوا ده لی چاکتر نه رم ده بی و به زه می پئمدا دئ و له گهل ناشت ده بیته وه.» باخه وانکه گوتی: «جا ئه گه ر هه ر وایه لیره ده مینیه وه، ده چم فه رش و جیخه وت بۆ دینم.» شازاده گوتی: «ئیختیار به خۆته.» کابرا له رپوه چوو فه رش و جیخه وی بۆ هینا. ئه و نه یده زانی قه راره شازاده خانم بی بۆ نیو باخ. جا با بچینه وه لای داپیره.

داپیره که گه راره لای شازاده خانم، پئی گوت که باخ و دهشت و ده ر خۆش بووه و هه موو داره کان به ریان گرتوه. ئیستا کاتی سه رانه. کچی پادشا گوتی: «ئیشه لالا به یانی ده چین بۆ نیو باخ بۆ گهشت و سه ران. به لام تو که سیک راسپیزه و باخه وان ئاگادار که وه.» داپیره که سیک نارد بۆ لای باخه وان پئی بلی سه بئنی شازاده خانم دئ بۆ نیو باخ و نه هیلئ که س بچینه ئه وی. باخه وان که زانی شازاده خانم ده چی بۆ ناو باخ، دهستی کرد به خاوین کردنه وه ی رپوبان و جۆگه و هوز و شتی وا. پاشان چوو بۆ لای شازاده و پئی گوت: «ئیره هه ر ئی خۆته و ئه من هه رچیم هه یه له گه وره می تو وه یه، به لام ده لین مرۆقی گه وره قسه ی له گهل دئ. راستت ده وی ئه و باخه باخی حه یاتوننفوسه. قه راره به یانی له گهل تاوه لاتئ به یانیدا بی بۆ ئیره. ئیستا رایسپارد که نه هیلم که س بیته ناو باخه که وه. هه ر بۆیه تکات لئ ده که م ئه ورۆ برۆ ده ره وه ی باخ. شازاده خانم رۆژیک لیره ده بی و ده رواته وه. ئه وده م و هه ره وه ئیره هه ز ده که ی هه ر مه رۆ ده ری.» شازاده گوتی: «پیم وا باری گرانی به کولته وه؟ و کیشه مان بۆ ساز کردووی؟» کابرا گوتی: «نه وه لا، جگه له چاکه هیچی دیتان بۆ من نه بوو.» شازاده گوتی: «ئه گه ر وایه، ده ی خۆ بۆخۆت ده زانی که هه ر چاکه یه ک پئویست بی ده توانم له گه لئ بکه م، لیم گه ری با لیره له په نایه کدا خۆم ده شارمه وه. که سیش نامبینئ. هه تا شازاده خانم ده رواته وه بۆ کۆشک.» باخه وان گوتی: «گه وره م، ئه گه ر ئه و به خه یالیش که سیک له و باخدا ببینی سه رم ده برئ.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که شهوی ههوسه و بیست و نۆبهم هاتهوه

گوته: خاوه نئشکو! شازاده به باخه وانه که ی گوته: «دُنیا به ناهیلیم کهس بمبینی. ئه گهر دهزانی بژیوی منداله کانیشته کهم بووه ته وه ها ئه و پئینسه دیناره یان بۆ خه رج بکه.» دهستی له گیرفانی راکرد و پئینسه دیناری دایه. کابرای باخه وان که زیتره کانی دیت، نه رم بوو. به شازاده ی گوته: «پیاوی چاک به نه هیلی کهس بتبینی.» ئیدی هیشته ی له وئ بمینیتته وه. با ئه وان جارئ له وئ بن.

به یانی که تاو له کهل هاته ده ری کچی شا عه بدولقادر به که نیزه کانی گوته ساز بن با بچینه باخ. بۆخۆشی کراسی جوانی گرانبایی شکۆداری له بهر کرد که هه مووی به زیتر وگه وه هر رازا بووه وه. پاشان دهستی داپیره ی گرت و به ده رگای تایبه تی خۆیدا چوونه ناو باخه که وه. داپیره که سهیری کرد باخ پر بوو له که نیز و خزمه تکار و نیرینه ی خه ساو و هه ر یه که ی به لایه کدا بلاو بوونه وه بۆ گه شته و سهیران و میوه پنین. به شازاده خانمی گوته: «شوگری خودا تو کچیکی ژیری و له ناو باخدا تو پئویستیت به که نیز و خزمه تکار نییه. له ده ره وه شته که جاوازه و وا جوانه بۆ ریز و حورمه تی تۆش بی ئه و که نیزانه ت له ده ور بن. به لام له ناو باخ خۆشه سه رت چۆل بی و به که یفی خۆت به سه یته وه. به قسه ی من ده که ی ئه وانه بنیزه وه با برۆنه وه.» شازاده گوته: «قسه که ت راست.» پئیان بلی باخ چۆل که ن و برۆنه وه. ئیدی به فه رمانی شازاده خانم باخیان چۆل کرد و هه موو چوونه ده ری جگه له دوو کهس له که نیزه تایبه ته کانی. داپیره به شازاده خانمی گوته: «جا ئه و جار هه سه ته با تیر له نیو باخدا بگه پنین. شازاده هه ستا و دهستی خسته سه ر شانی داپیره. دوو که نیزه که بۆخۆیان له پئیشیانه وه رۆیشتن و خه ریکی سهیران و میوه پنین بوون. شازاده به دم قسه ی خۆش و گالته و جه فه نگه له گه ل داپیره ده رۆیشتن و میوه یان لی ده کرده وه و به ملا و لادا چاویان ده گئیرا. هه ر جارهی رۆویان له لایه ک ده کرد و ده گه ران. هه تا گه یشته کۆشکه که ی ناو باخ. شازاده که کۆشکه که ی دیت تازه کراوه ته وه. به داپیره ی گوته: «دایه چاو له و خانووه که، دیوار و شته که ی چاک کراوه ته وه و سه پیکاری کراوه.» داپیره گوته: «خانمه کهم، بیستومه که باخه وان شته ی له هیندیک له بازارگانه کان وه رگرتوه و فرۆشتوو یه. به پاره که ی ئه و کۆشکه ی بی چاکردوه. ئه من به لیم پی دا گوتم هه ر کات له گه ل شازاده هاتینه نیو باخ، به شازاده خانم ده لیم پاره که ت بداته وه و خه لاتینکی باشیشت بکا. ئیستا تکات لی ده کم و لامی چاکه کانی ئه و باخه وانه دلسۆزه بده وه.» له ولامدا شازاده خانم گوته: «باخه وان کارینکی زۆر باشی کردوه و دهستی خۆش بی. بانکی خه زینه دار بکه با بی.» داپیره خه زینه داری بانگ کرد. شازاده خانم به خه زینه داری گوته: «دوو هه زار دینار بده به باخه وان.» ئه و جار داپیره که سه یکی نارد له

دوای باخهوان. چوون به باخهوانیان گوت وهره شازاده خانم کاری پیتته. باخهوان که نه و قسه‌یهی بیست ترسی رینیشت و له دلی خویدا گوتی: «به خودا حه‌تمه‌ن شازاده خانم چاوی به کوپه که وتووه. نه‌وپۆ ره‌شترین پۆژی منه.» نه‌وجار بانگی ژن و منداله‌کانی کرد و وه‌سیتی بۆ کردن. به‌دم مالاواییه‌وه، ده‌ستی کرد به گریان و به‌ره‌و باخ رۆیشت. کاتیک گه‌یشته لای کچی شا. پووحی له به‌ردا نه‌مابوو. پیریژنه‌که که دیتی تنی گه‌یشت و پیش نه‌وهی قسه بکا گوتی: «کاکه شوکری خودا بکه و دوعا بۆ شازاده خانم بکه. پیم گوت چیت کردووه، چۆنت نه‌و کۆشه ناوه‌دان کردووه‌ته‌وه. شازاده کاره‌که‌تی زۆر پین باش بوو. دوو هزار دیناریشی ده‌ستخۆشانه داویه‌ی. نه‌تو زیتره‌کانت له خه‌زینه‌دار وهرگره و دوعای به خیر بۆ شازاده خانم بکه. باخهوانکه که نه‌و قسه‌یهی له داپیره بیست کرنۆشی بۆ شازاده برد. دوو هزار دیناریشی له خه‌زینه‌دار وهرگرت و سپاسی شازاده‌ی کرد و به‌ره‌و مالی خۆی گه‌پاوه. ژن و مندال و کس و کاره‌که‌یشی زۆر خۆشحال بوون. لیره‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی پین هات و شه‌هرزاد دریژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه.

ژینى بى تۆم ناوئى، نه زۆر و نه كه م

پياوه ژنه كهى ماچ دهكا و ژنه پياوه كهى ماچ دهكا. يه كيك له و شتانهى كه جنى سه رنجه و دهى گيژنه وه ئه وه به كه پادشايهك ژنيكي هه بوو، زۆرى خوښ دهويست، وا ده بى ژنه كهى نه خوښ دهكه وي و دهمري. له تاوان خوڤى له گۆره كهى داوئ و ده لئى ده بى منيشى له گه ل بنيزن. ديسان ده گيژنه وه پادشايهك مرد. ژنه كهى گوتى ده بى منيش له گه ل ئه و به زيندوويى بنيزن ده نا خو م ده كوژم.

كورتى كه ينه وه دا پيره به و شينويه زۆرى باسى خوښه ويستى نيوان ژن و پياو بو كرد. هه تا دلئى چاك بووه وه و ئه و رقهى له پياوان بووى له دلئدا دامركا. دا پيره كه ئه وهى زانى گوتى: «خانمه كه م ئينستا كاتى ئه وه به به ناو باخدا بگه پئى و دلت خوښ بكهى. ئيدى دوو به دوو له كوښك هاتنه ده ري و به نيو باخدا گه ران كه له پر دا شازاده چاوى به شازاده خانم كه وت. كاتيك قه د و بالا و له نجه و لارى ئه وى ديت، چاوى تئى برى و هوش و گۆشى نه ما. ئاورى خوښه ويستى له دلئدا كلپه ي سه ند و بئى هوش كه وت. كاتيك وه هوش هاته وه په رپرو خساره كه ديار نه بوو.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كو تايى پئى هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كهى هه لگرت بو شه ويكى ديكه.

که شهوی ههوسه و سی و دووهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! که ئهردهشیر شیعرهکهی تهواو کرد هیاتوننفوس ئهوی به خۆیهوه گوشی و نیو دمی ماچ کرد. شازاده گیانی هاتهوه بهر و باسی ئه و سهختی و کویرهوه رییانهی بۆ کرد که له پنی خۆشهویستی ئه ودا توشی بووه. هیاتوننفوس داوای لئ خۆشبوونی کرد و دهست و لاقی ماچ کرد. ئه و جار یه کتریان له باوهش گرت و دهستیان کرد به گریان و شازاده خانم ئه و شیعرهی گوت:

خۆشهویستم لیم ببوره ئازارم داوی
لام زۆر سهیره له سههرا داوا و ئه قینت ماوی
کۆتریککی مالی بووم من چیم نه ده زانی
خاوهن دلکی وه کوو تۆم، به دوژمن زانی
تام و چیتزی ئه و قینداری بۆ من نامۆ بوو
تا دلی سلم به دهستی تۆ دهسته مۆ بوو

شازاده خانم که شیعرهکهی تهواو کرد، فرمیسک به چاوانی دا لیزگهیان بهست. شازاده ئهردهشیر به زهیی پیندا هات و دهستهکانی ماچ کرد. له گهله ئه و دهستی کرد به گریان و دهست له ملی یه کتر کردن و لاواندنهوه و ماچوو مووچ. تا دوانیوه پۆ. ئه و جار ههستان بگه رینهوه. هیاتوننفوس پنی گوت: «بینایی چاوم، ئیستا کاتی جیا بوونه وهیه. ئه ی کهی به یهک دهگهین؟» ئهردهشیر به قسهکهی ئه و دهستی کرد به گریان و گوتی: «نیوی جیا بوونه مه هینه، یاخوا ئه و وشهیه هه ره لگیریته وه.

داوی ئه وه کهچی شاعه بدولقادر له باخ چوووه ده ری. شازاده ئهردهشیر چاوی لئ بوو، شازاده هیاتوننفوس به دم گریان و هه نیسکه وه ده پواته ده ری. ئیدی شازاده ئهردهشیر ئاوری خۆشهویستی له دهروونی بهر بوو. به گریانه وه ئه و شیعره گوت:

خه ریک بوو گیانم دهر ده چوو که دیتم یاره کهم ده پروا
ناگر له هه ناوم بهر بهر _____وو که دیتم یاره کهم ده پروا
بۆ دامرکانی گری دل _____وو زه وم بهردایه سه ری
شه راب چی نه کرد ئابرووی چوو که دیتم یاره کهم ده پروا
خۆشی پووره ی دا له _____هرم، هه زار جاری له بهر مر م
که چی بوو به هه لم و هه لچوو که دی _____تم یاره کهم ده پروا
رووح و ره وانم بۆ نه ما ئه ژنۆم _____تیزی تیدا نه ما

هه‌لبزپ‌کاوه پ‌هنگ و پ‌وو که دیه‌تم یاره‌که‌م ده‌روا

کچی پادشا که گوتی له و شیعره بوو، که پ‌اوه خۆی له باوه‌شی هاویشته و گوتی: «الصبر مفتاح الفرج» (سه‌بر کلیلی ده‌رگا‌کا‌نه) ده‌بی فکریک بۆ پینک که‌یشتنمان بکه‌ینه‌وه. ئیدی مال‌اوی لئ کرد و پ‌ویشته. به‌ دل‌یکی پ‌ر له قرت و فرتی ئاش‌قانه‌وه چوو‌ه‌وه کوشکه‌که‌ی خۆی. شازاده ئه‌رده‌شیریش جار له‌گه‌ل جار شه‌یداته‌ر ده‌بوو. چه‌جمینی لئ هه‌لگیرابوو. خه‌و و خۆرادنی نه‌بوو. شازاده چه‌یاتوننفووسیش ئه‌و شه‌وه نه‌دمی له هه‌یچ دا و نه‌خه‌ویشی لئ که‌وت. به‌یانی ناردی له دووی داپیره. داپیره سه‌یری کرد ته‌واو تیک چوو‌ه. هه‌والی پرسى. شازاده گوتی: «هه‌ر لیم مه‌پرسه، هه‌مووی ئه‌وانه له ژیر سه‌ری تو دایه.» دواى ئه‌وه گوتی: «دایه خۆشه‌ویسته‌که‌م له کوینه‌؟» دایه گوتی: «خانمه‌که‌م خۆ هه‌یشتا شه‌و و پ‌وژیکى ته‌واو نییه لئى دور که‌وتوو‌یه‌وه.» چه‌یاتوننفووس گوتی: «دایه ده‌لئى دلم توقى بئى ئه‌و ناتوانم هه‌لکه‌م. زوکه فکریکمان بۆ بکه‌وه. خه‌ریکه گیانم ده‌رچئ.» دایه گوتی: «هه‌یمن به، تا فکریکتان بۆ ده‌که‌مه‌وه با خه‌لک تیتان نه‌گا.» شازاده گوتی: «دایه، به‌ خودا ئه‌گه‌ر ئه‌ورۆ نه‌یه‌نییه ئیره به پادشا ده‌لیم تو ژيانی منت شیواندوه و تووشی ئه‌و په‌ندهت کردووم.» داپیره گوتی: «خانمه‌که‌م، تو خودا که‌میک دان به خۆتدا بگره. ئه‌و کاره کاریکى هه‌ر وا سووک و ئاسان نییه. کاریکى قورس و گرانه.» ئیدی پ‌یریژنی فه‌قیر هه‌ر ئاوا له به‌ری هه‌لخویند. هه‌تا سئ پ‌وژى مؤله‌ت لئ وه‌رگرت. کچه گوتی: «دایه ئه‌و سئ پ‌وژه‌م به سئ سال لئ راده‌برئ. ئه‌گه‌ر بیتوو ئه‌و سئ پ‌وژه تینه‌پ‌رئ و نه‌یه‌نییه ئیره خۆم ده‌کوژم.» پ‌یریژنه له لای شازاده خانم هاته ده‌ری و چوو‌ه‌وه بۆ ماله‌که‌ی خۆی. به‌یانی پ‌وژى چواره‌م داپیره بانگی ئارایشگه‌ری کرد و داواى سووراوسپاوی لئ کردن. ئه‌وان شته‌کانیان بۆ هه‌ینا.

ئه‌وجار شازاده خانمی هه‌ینا و به‌رگی ژنانه‌ی له به‌ر کرد و جوان رازاندیه‌وه و پ‌نی گوت: «وهک ژنان قاچی چه‌پت وه پ‌یش قاچی راستت بخه.» شازاده چۆنى داپیره پ‌نی ده‌گوت، واى ده‌کرد و له به‌ر چاوی پ‌یریژنه چه‌ند جاریک هات و چوو. پ‌یریژنه‌که ئه‌وی وه‌ک حۆرییه‌ک ده‌هاته به‌ر چاو که له به‌ه‌شته‌وه هاتبئ. ئه‌وجار داپیره پ‌نی گوت: «وره وه‌به‌ر خۆت نییه و غیره‌ت بئى، ده‌ته‌بم بۆ کوشکی پادشا. به‌ر ده‌رگای کوشک پ‌ره له سه‌رباز و نۆبه‌دار و خزمه‌تکار. ئه‌گه‌ر بیت و سل بکه‌ی ئه‌وان ده‌تناسنه‌وه و هه‌ردوو‌کمان ده‌کوژرئین.» شازاده ئه‌رده‌شیر گوتی: «مه‌ترسه ئه‌من ترسم له و کارانه نییه.» ئیدی هاتنه ده‌ری. پ‌یریژنه له پ‌یشه‌وه و شازاده‌ش به‌ داویدا به‌ جلوه‌رگی ژنانه‌وه پ‌ویشته‌ن هه‌تا که‌یشتنه ده‌رگای کوشک. ئه‌وی پ‌ر بوو له بالباز و خزمه‌تکار. داپیره چاویکی له شازاده کرد هه‌یچ شوینه‌واری ترس و نیگه‌رانی له سه‌یمایدا دیار نه‌بوو. که پ‌یریژن که‌یشته به‌ر

دهرگای کۆشک سه‌ربالبازی^۱ کۆشک ئه‌وی ناسییه‌وه. به‌دوای ئه‌ودا کچیکی دیت، ریکا روینه‌که‌ی مروّقی شیت ده‌کرد. له‌دلی خۆیدا گوتی: «ئه‌و پیریژنه‌ دایه‌نی شازاده‌ خانمه. ئه‌ی ئه‌و کچه‌ کتیه‌ به‌ دواوه‌یه‌تی خۆ جگه‌ له‌ حه‌یاتوننفووس که‌س هه‌ینه‌ده‌ جوان نییه‌. شازاده‌ش قه‌ت له‌ کۆشک نایه‌ته‌ ده‌ری. خۆزگه‌ ده‌مزانی چۆنه‌ ئه‌و پوڤ هاتوه‌ته‌ ده‌ری. بلیی شا ئیجازه‌ی دایه‌نی یان بێ ئیجازه‌ ئه‌و، ئه‌و کاره‌ی کردبیت؟» ئیدی له‌ ریتوه‌ هه‌ستا چوو بزانی ئه‌و کاره‌ چۆناوچۆن بووه. له‌گه‌ل سی که‌س له‌ به‌رده‌سته‌کانی وه‌ دوای که‌وتن. پیریژنه‌ که‌ ئه‌وانه‌ی دیت له‌ ترسان رووخی رویشت و گوتی: «قسه‌ی تیدا نییه‌ تاز هه‌ردووکه‌مان کوژراین.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کۆتایی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

^۱. سه‌ربالبازی: به‌رپرسی بالبازی (چه‌کداره‌کانی)میر، پادشا، و سولتان.

که شهوی ههوسه و سی سیهه هاتهوه

گوته: خاوهنشکۆ! پیریژن که سهربالبازی دیت به دارودهسته که یهوه کهوته شوینیان
ئاوی نهژنۆی چوو. ترسی ری نیشته. سهربالبازه که ش ترسیکی له دلیدا بوو نهویش نهوه
بوو که دهیزانی شازاده خانم چ زیپک و زاکوونیکی ههیه و دهشی زانی که پادشا چهندهی
لئ قهبول دهکا. نهوجار له بهر خۆیهوه گوته: «پهنگه روخسهته له شا وهرگرتبی و به
فرمانی نهو بردهبیته تئ ده ری و ناشی ههوی کهس به کاروباری بزانی. نهگه ر بیتوو ئیستا
خۆی تئ ههلقوتینم و بمههوی نهینی لئ بخرمه روو، دوایه نهو به شا دهلی که فلانکهس
پهتهی خسته سهر ئاو. تازه حهتهمن به کوشتم دهدا. وا باشه هه ر کارم به کاری
نه دابن.» ئیدی خیرا به دارودهسته وه که پاره و خه لکه که ی له ده رگای کۆشک دور
خسته وه. دایه چوه ژورری و به سهر سلاوکی له بالبازه که کرد. خزمه تکاره کان به
حورمه تی داپیره ههستان و سلایان کرد. شازاده نه رده شیریش وه کوه کچان به دویدا
رۆیشه ژورری. به رده وام له م دالانه وه چونه نهو دالان هه تا که یشته ده رگای حه وته م.
که ده رگای کۆشکی گه وه بوو. ته ختی پادشا له وی بوو. له ویوه چونه کۆشکی ژنان.
پیریژنه له وی پاره وستا و به شازاده ی گوته: «پۆله ده بی لیزه خۆت بشارییه وه هه تا شهو.
تا شهو ناتوانی بچییه کۆشکی شازاده خانم.» شازاده نه رده شیر له وی خۆی مات دا.
پیریژنه نه وی له وی به جی هیشته و بوخۆی چوو بو شوینیکی دیکه هه تا بوو شهو. که
بوو به شهو پیریژنه هاته وه لای. پیکه وه چونه کۆشکی ژنانه وه و رۆشتهن هه تا که یشته
دیوی حه یاتوننفوس. دایه له ده رگای دا. که نیژیکی مندالکاره ده رگای کرده وه و پرسه ی:
«کنیه؟» داپیره گوته: «منم.» که نیزه که پاره و خانمی ناگادار کرده وه. شازاده خانم
گوته: «ده رگای لئ بکه وه با له گه ل هاوپیکه ی بیته ژورری.» که له ده رگا که چونه
ژورری سهیری کرد مۆمی داگیرساندوه وه فه رشی دیبی راخستوه. سفره ی
پازاندوه ته وه به میوه و شیرینی و شتی دیکه. عوود و عه نه ری له ئاورگ خسته وه.
کاتیک شازاده داپیره ی دیت گوته: «دایه ی دلسوژم نه ی کوا خوشه و یسته که م؟» دایه
گوته: «نهوم نه بیته وه، به لام له جی نهو خوشکیم هیتا.» شازاده گوته: «دایه نه وه شیت
بووی! که سیک برسه ی بن، ئاوی ده دن؟» دایه گوته: «خانمه که م، نه تو جار ی ته ماشای
بکه. نه گه ر که وته به ردلت نه وه له لای خۆت رایگه ر.» نه وه ی گوته و روو به نده که ی له سه ر
لادا.

شازاده خانم که نه وی دیت ناسییه وه و هه ستا و له باوه شی گرت و هه ردوویان بی
هۆش که وتن. داپیره گولاوی به سه ردا هه لپه رژاندن هه تا وه هۆش هاته وه. نه و جار شازاده
خانم هه زار جاری دمی شازاده نه رده شیر ماچ کرد و نهو شیریه ی خوینده وه.

ئەوشەو خۆر لە باوەشەمدا گۆرانی تیشک دەلی
باروبنەت تیکەو پێچە شەو، مەویستە و هەلی
دەورانی خەم و خەفەت باوی نەماوە. بە سەر چوو
بولبول و قومری دەخوینن، ئەوڕۆکە لە جیی قەلی
شەنە تۆهات و رایمالی، بۆ خاوە و گنخی ژیان
بەهاری و دەپشکۆی گۆلی هیوا، لە سەر هەر چلی
شادی و خوشی هەلدەقولی لە سەرچاوەی ئەوینم
چی خەم و خەفەت و دەرد و مەینەتە، رایدەمالی

لێرەدا بوو، ماوەی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە
چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

که نهوی ههوسه و سی و چوارهم هاتهوه

گوته: خاوهنشکو! شازاده ههياتوننفوس دلی تژی بوو له خوښی و شادی و گوته:
«گهلو بلتی راست بی من، تو له ماله کهی خودا دهبینم و هاوړی و هاوده می منی؟» دوی
نهوه له خوښیان نهو شیعره ی خوینده وه:

قته باوه ږهه نه ده کرد، نه فین ئاوا به تام بی
پوژئ دابی، شهویکی، خورتیکی وام له لام بی
گرمایی خوښه ویستی سه هولی قین وه توینی
شادی هورووژم بیئ و خه ویشک و بی ولام بی
سیلاوی خوښه ویستی، قور و لیته ی رق بهری
نهو که سه ی رقم لئی بوو، پشت و پهنا و قهلام بی

که پوژ بووه وه شازاده نه ده شیړی له شوینیکدا شارده وه هه تا شه و هاته وه. نه وچار
بردییه وه دیوه که ی و پیکه وه دانیشته وه. شازاده نه ده شیړ گوته: «به تمام بچمه وه بو
ولاتی خومان و بایم له و روواوه ئاگادار که مه وه و تا وه زیره که ی بنیخته خوازینی تو.
شازاده ههياتوننفوس گوته: «سوما ی چاوم، له وه ده ترسم بچییه وه ولاته که ی خوت و
له وی خه ریکی کاروباری ولات بی و منت له بیر بچیته وه. یان باوکت رازی نه بی. نه ودهم
من قوری کوئی به سه ردا که م. خو به خودا دلشیم ده توقی. وا چاکه تو هر له گهل من بی،
هه تا من ږیگایه که ده دوژمه وه تا شه ویک پیکه وه له کوشک ږوینه ده ری و به ره و
شاره که ی ئیوه ږوین. نه من تازه دهستم له کهس و کاری خوم شوتوه و توم بی که سم
ناوی.»

شازاده نه ده شیړ فکره که ی نه وی پې باش بوو. قه بولی کرد و پیکه وه دهستیان کرد
به باده خواردنه وه. ئیدی نه وه بوو به کار و پیشه یان هه تا وا بوو شه ویک تا بهری به یانی
دانیشتن و شه رایان خوارده وه. ږیکه وت وا بوو، یه کیک له پادشاکان دیاری بو باوکی
ههياتوننفوس نارد که یه کیک له دیاریه کان توقتی که وه ره یان بوو که نرخه که ی
به ربه ری خه زینه ی پادشا بوو. دیاریه کان یان هیتا هه نته شی پادشا، پادشا گوته: «نه و
توقه بو ههياتوننفوس سی کچم نه بی شایانی کهس نییه.» ئیدی پادشا رووی له یه کیک له
خزمه تکاره کان کرد و گوته: «نه و توقه بگره و بییه بو ههياتوننفوس. نه و خزمه تکاره
له بهر نه وه ی شازاده خانم نازاری دابو، ناخوښی ده ویست. توقه که ی لئ وهرگرت و
رویشته. له بهر خو یه وه ده یگوت: «خودا نه و توقه ی لئ مه باره که نه کا.» که گه یشته بهر

دهرگای کۆشک سهیری کرد دهرکی دیوه که ی حیاتوننفوس داخراوه و پیریژنهش له بهر دهرگا خه وتوه. پیریژنه ی له خه وهستاند. که ههستا خه جلا و په شوکا به خزمه تکاره که ی گوت: «چیت دهوئ؟» خزمه تکاره که گوتی: «پادشا منی ناردوه بو لای شازاده خانم کاریکم پیتیه تی.» پیریژنه که گوتی: «کلپه که م پین نیبه نه تو برۆوه تا دهچم ده بهینم. خزمه تکاره که گوتی: «خو ئه من ناتوانم بگه پیمه وه بو لای پادشا.» ئیدی پیریژنه چوو کلپل بیتنی. ترسا و نهگه پراوه. خزمه تکاره که ش که وه دهرنگی که وتبوو له ترسی پادشا هه جمینی نه بوو. ئیدی هینده توند پالی به دهرگا که وه نا. وا بوو دهرگا که کراوه. خزمه تکاره که چوو ژووری. رۆیشت ههتا که یشته «دیوی مرادان» ی¹ شازاده خانم. سهیری کرد مۆم دایسا و جامی شهراب ریز کرابوو. پینی سهیر بوو. له تهخته که چوو به پیشی. تهخته که به پهرده یه کی هه ریری رازاوه به خشلی گرانبایی دهو درابوو. په رده که ی لادا. ته ماشای کرد ئه وه کچی پادشا له گهل کورپیکی جوانکیله خه وتوه. له دلی خویدا گوتی: «وه لا سهیره، ئه ویش بو کچیک که رقی له پیاوان بوو، هه ر زور زور سهیره.» ئیدی په رده که ی داداوه و گه پراوه. شازاده خانم راپه ری و چاوی به خزمه تکاره که کهوت. به په شوکاوییه وه قاوی کرد. خزمه تکاره که به گوئی نه کرد. شازاده له تهخته که هاته خوارئ و کهوته سهری و گرتیه وه. خوئی به سه ر قاچی دادا و قاچی ماچ کرد. له بهری پاراوه و تکای لئ کرد. بوئی داپۆشن. خزمه تکاره که گوتی: «خودا نهینیت خو یا کا. چونکه من چاکه م له تو نه دیوه. ئیدی دهستی شازاده ی له داوینی کرده وه و دهرگای له سه ر پتوه دا. خزمه تکاریکی دیکه ی کرده چاوه دیزی ئه وان و بوخوئی گه پراوه بو لای پادشا. پادشا لئی پرسسی: «توقه کهت دا به حیاتوننفوس؟» خزمه تکاره که گوتی: «پادشا، قه سه م به خودا نه تو بوخوت شیاوی ئه وه و زور له وهش زیاتری.» پادشا گوتی: «چی بووه؟» خزمه تکاره که گوتی: «ههتا چۆل نه بی نایلیم.» پادشا گوتی: «بیلی، به ناشکرا بیلئ.» خزمه تکاره که گوتی: «ئه مانم بده.» پادشا عه مامه که ی بو هاویشت. گوتی: «پادشا، ئه من چووم بو لای شازاده خانم. ته ماشام کرد له گهل کورپیکی وهک مانگ جوان خه وتبوون. دهرگام له سه ر پتوه دان و گه پامه وه لای تو.» پادشا که قه سه که ی ئه وی بیست، هه ستا دهستی دا شیریک و بانگی سه ربالبازه که ی کرد و پینی گوت: «له گهل داروده سه ته کهت بچوو بو دیوی حیاتوننفوس و ئه و و ئه و کوربه ی له گه لیشی خه وتوه هه ر به لیغه که وه بیانپیتنه وه بیانپیتنه ئیره.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پین هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

¹. دیوی مرادان عه ره بی و فارسیه که ی «مقصوره» یان نویسه: دیویکی چکۆله یه، وهک په رده ی بووک و زاوا. وهک میحرابی مزگه وت، شوینیک که به بی نیگه رانی له گهل خوشه ویسته کهت ده که ویه رازونیا.

که شهوی هوسه و سی و پنجهم هاتوه

گوتی: خاوهنشکو! پادشا فرمانی دا بچن کچهکە ی و شازاده ئه‌رده‌شیر بیتن. سه‌ربالباز و داروده‌سته‌کە ی که چوونه ئه‌وئ سه‌یریان کرد ئه‌وه‌ه‌یاتوننفوس و ئه‌رده‌شیر ره‌نگ هه‌لبزکا و چاو به فرمیسک له‌وئ راوه‌ستان. سه‌ربالبازه‌که به شازاده‌کانی گوت که چۆن له‌ سه‌ر ته‌خته‌که‌ خه‌وتبوون ئاوا بخه‌ونه‌وه. کچه‌که زۆر ترسابوو به ئه‌رده‌شیری گوت بۆ ئه‌وه‌ نابی سه‌رپیچی بکه‌ین. ئیدی له‌ سه‌ر ته‌خته‌که‌ درێژ بوونه‌وه و باوه‌شیان پینکا کرد. پیاوه‌کانی شا ئه‌وانیان به‌ لینه‌ و دۆشه‌گه‌وه‌ پینچاوه و بردیان بۆ لای شا. پادشا که لینه‌کە ی له‌ سه‌ر لابردن کچه‌هه‌ستا. شا ویستی بیکوژی. ئه‌رده‌شیر زوو خۆی وه‌ به‌ر داو گوتی: «پادشا تاوان له‌وه‌وه‌ نییه‌ و ده‌بێ من بکوژی.» شا ئه‌وجار ویستی ئه‌رده‌شیر بکوژی، کچه‌کە ی خۆی خسته‌ پیشی و گوتی: «ئو نه‌کوژی کوپی پادشایه‌کی گه‌وره‌یه‌.» پادشا که گویی له‌و قسه‌یه‌ بوو، ده‌ستی پارگرت. پرووی له‌ وه‌زیره‌کە ی کرد و گوتی: «ده‌لئی چی، پات چیه‌؟» وه‌زیر گوتی: «هه‌ر که‌س بکه‌ویته‌ دۆخیکی ئاواوه‌ درۆ ده‌کا. ئه‌وه‌ هه‌ر ده‌بێ بکوژی. به‌لام له‌ پیشدا به‌ هه‌موو شیوه‌یه‌ک ئازاری ده‌.» پادشا بانگی جه‌للادی کرد و پینی گوت: «ئو بیژوو به‌رن تیزی جه‌زربه‌ ده‌ن و پاشان بیکوژن. دوايه‌ ئه‌و قه‌حه‌یه‌ش بکوژن و جه‌سته‌که‌شیان بسوتین. جه‌للاد ده‌ستیکی له‌ شانی هه‌یاتوننفوس دا تا پینی بلێ بابرۆین. شا به‌ سه‌ریدا قیژاند: «ئه‌وه‌ بۆ پیز و حورمه‌ت نابی پرچی بگره‌ و وه‌ک که‌لاکه‌ سه‌گ راپکیشه‌. جه‌للاد به‌ پینی فرمانی پادشا جوولاوه‌. شازاده‌ هه‌یاتوننفوسی راکیشا هه‌تا ژیر داره‌که‌. ئه‌وجار کوتیکی له‌ داوینی شازاده‌ ببری چاوی پین به‌ست. هه‌ر شیره‌کە ی له‌ کالانه‌که‌ ده‌خسته‌وه‌ و ده‌ری دیناوه‌ و خۆی ده‌خافلاند و به‌شکوو که‌سیک تکای بۆ بکا. ته‌واوی له‌شکر له‌وئ راوه‌ستابوون و بۆ شازاده‌ ده‌گریان و دوعایان بۆ ده‌کرد. به‌شکوو خودا فریای که‌وئ و رزگاری بکا. پادشا له‌ جه‌للاد خوری که‌ خاوه‌ خاوه‌مه‌که‌ و ته‌واوی که‌. جه‌للاد شیره‌کە ی هه‌لیناوه‌ له‌ پرده‌ ته‌پوتۆزیک وه‌دیار که‌وت به‌ری ئاسمانی گرت. باقل کاتیک باوکی شازاده‌ ئه‌رده‌شیر ده‌زانی کورپه‌کە ی هه‌چ هه‌والیکی نییه‌، بۆخۆی به‌ له‌شکریکی زۆروه‌ه‌اتبوو به‌ دواي کورپه‌که‌یدا.

شا عه‌بدولقادر که‌ ته‌پوتۆزه‌کە ی دیت، گوتی: «ئه‌رئ خه‌لکینه‌ ئه‌و تۆزه‌ چیه‌ به‌ری ئاسمانی گرتوه‌؟» وه‌زیری مه‌زن به‌ره‌و تۆزه‌که‌ رویشته‌ بزانی چ باسه‌. چاوی به‌ له‌شکریک که‌وت له‌ ئه‌ستیره‌ ئاسمان زۆرتتر. له‌رێوه‌ گه‌راوه‌ لای پادشا و خه‌به‌ره‌کە ی دایه‌. شا عه‌بدولقادر گوتی: «به‌ره‌و پیریان بچوه‌ بزانه‌ بۆ هاتوون و گه‌وره‌ی له‌شکره‌که‌ کتیه‌؟ سلای منیشی پین بکه‌ینه‌. ئه‌گه‌ر هاتبن بۆ یارمه‌تی ئیمه‌ یارمه‌تیا ن ده‌دین. ئه‌گه‌ر

پټويسټيش بڼ دياريان بڼ دهنټرين. به راستي من له هاتني ټو له شکره نيگه رانم و ده ترسم. ټيډي وهزير به له ز خڅي گهيانده له شکرگه که و له ناوياندا سوو پراوه هه تا به رپرسانى له شکرى دپته وه و له وټيشه وه چوو بڼ لاي سهيف ټه عزم شا. سهيرى کرد پادشايه کي به ريز و حورمه ت. له رپټوه کړنوشي برد و زهوى ماچ کرد. ويستى سهري به رز کاته وه نيزيکاني پادشا واداريان کرد بڼ جاري دوهم و سټيه ميش زهوى ماچ بکا. وهزير سى جاري زهوى ماچ کرد و ټه و جار دڅعاى بڼ پراوه ستاوى و سلامه تي پادشا کرد. سلواى شا عه بدولقادرى پڼ گهياند و گوټي: « شا عه بدولقادر سه رده رانه ي کوشکي ده سه لاتت ماچ ده کا و ده پرسى خيره ته شريفتان هيناوه؟ ټه گه له گه ل پادشاکاني ديکه شه رتان به ده سته وه به له شکر تان بڼ سوار ده کم. ټه گه ر شتيکتان ده وي بڼ تان ناماده ده کم.» سهيف ټه عزم شا گوټي: « پاسپارده، بگه رپټوه لاي خاوه نت و پڼي بلڼ ټه عزم شا ده يگوت: «له ميژه کورپکم ديار نييه و ليره يه. ټه گه ر کورپکه ي ليره بو ټه وه ده يياته وه بڼ ولاته که ي خڅي. ټه گه ريش شتيکي لڼ هاتبي ټه وه پياوه کانتان ده کورژم و ژنه کانتان به ديل ده گرم و شاره که تان به سه ردا کاول ده کم. ټيسټا زو بگه رپټوه و ټاگاداري که وه بڼ چي هاتووين.» وهزير سى جاري زهوى ماچ کرد و به ره و شار گه پراوه. له ريگادا بيرى ده کرده وه و سهري سوو پ ما بو نه يده زاني بلڼ چي. که گه يشته وه لاي شا عه بدولقادر، له ترسان رهنکي به پروه وه نه ما بو. ټه وي دپټيو وي و بيستبو وي بڼ پادشاي گنپراوه.

ليزه دا بو، ماوه ي چيروکي ټه مشه ويش کوتايي پڼ هات و شه هرزاد دريژه ي چيروکه که ي هه لگرت بڼ شه ويکي ديکه.

که شهوی هوسه و سی و شههم هاتوه

گوتی: خاوه نشکۆ! وهزیر هه موو شتیکی بۆ شا عه بدولقادر گێراو. شا عه بدولقادر ترسی ڕی نیشیت و گوتی: «وهزیر، کورپه کهی کینی و له کوینییه؟» وهزیر گوتی: «دهبی کورپه کهی هه ڕه و کورپه بی که فهرمانی کوشتنیت داوه. شوکری خودا که په له نه کراوه له کوشتنه کهی. دهنا باوکی، ولاته که مانی خاپوور ده کرد و خه لکه کهی قه ده کرد.

شا به وهزیری گوت: «ئاگات له و تیگه یشتنه جوانه ت هه یه، به منت ده گوت: «بی کوژه؟!» خیرا بانگی جه لاد بکن. که جه لاد هات، پادشا هه والی کورپه ی لی پرسی. جه لاد گوتی: «پادشا هیشتا نه مکوشتوو.» شا دلی هیور بووه وه و ئوخزنی هاتی. ناردی بیهینن. کاتیک شازاده ئه رده شیزیان هینا، شا عه بدولقادر له بهری هه ستا و ناچاوانی ماچ کرد و پنی گوت: «کورم، تکایه هیچ شتیکی له باره ی ئه وه له گه لمان کردی بۆ باوکت مه گێره وه.» شازاده گوتی: «پادشا کوا باوکم.» شا عه بدولقادر گوتی: «باوکت به له شکرپکه وه هاتوو له دوات و لیره یه.» شازاده گوتی: «به تاجی پادشایه تی قه سه م له جینی خۆم نابزووم هه تا نه یسه لمینم که من و شازاده ی کچت پاکین و کچه که ت که چینه^۱. ئیستا بنیره با پیرک^۲ بین. ئه گه ڕه و کچین نه بوو، خوینم جه لالت بین و بمکوژه. پادشا له ریوه ناردی له دووی چه ند پیرک. که پیرکه کان چاویان لی کرد. کچه دهستی لی نه درابوو. قسه ی شازاده وه راست گه ڕا و پادشایان ئاگادار کرده وه. پادشا شازاده ئه رده شیزی خه لات کرد. دوا ی ئه وه شازاده ی له باوهش گرت و ڕیزی لی گرت. له گه ل گه وره کانی ده ربار ناردی بۆ گه رماو. کاتیک شازاده له گه رماو هاته ده ری، که وایه کی دیبای شاقه ل زیڕینی له بهر کرد. تاجی شایه تی له سه ر نا و سواری ئه سپیک له باشتترین ئه سه په کانی ئه و ولاته ی کرد. زینی ئه سه په که ی به زیڕ و جه و اهیرات ڕازابوو. چه ند کهس له گه وره پیاوانی ده ولته ی له گه ل خست و به ڕیز و حورمه ته وه ناردیبه خزمه ت باوکی. شا عه بدولقادر به شازاده ئه رده شیزی گوت: به باوکی بلنی که شا عه بدولقادر عه رزی ده کردی له ژیر فه رمانی ئه ودام.

شازاده مالاوایی له شا عه بدولقادر کرد و ڕویشت بۆ لای باوکی. باوکی که چاوی به کورپه که ی که وت له خۆشیان هه موو داب و ده ستوورینی له بیر چوووه وه و له بهر کورپه که ی هه ستا و له باوهشی گرت. خۆشی و شادی و قریوه قریو که وته نیو له شکره وه. وهزیر و ئه میره کان هاتنه پیشوازی و کړنۆشیان بۆ برد. ئه و ڕۆژه شادیبه کی بی وینه که وته دلی

^۱. که چینه: واته په رده ی کچینی ساغه.

^۲. پیرک: مامان، قابیله.

له شکره وه. شازاده ئه رده شیر به و که سانه ی که له گه لی هاتیوون، گوت: «چاو له له شکر ی
ئه عزم شا بکه ن بزانی چ ده ریایه که. ئه وانه ی له گه لی هاتیوون کاتیک ئه و له شکر و
شکویه یان ده دی و وه بیریان ده هاته وه که شازاده به دووکانی به زازی قه ناعه تی ده کرد،
سه ریان سوور ده ما.

کورتی کهینه وه، هه والی له شکر ی ئه عزم شا له شاردا بلاو یووه وه. حه یاتوننفووسیش
بیستییه وه. چووه سه ربانی کۆشک. سه یری کرد له شکر داروبه ردی ولاتی داگرتووه.
شازاده خانم، دوا ی ئه وه ی ته پوتۆزه که په یدا بوو، ده ستیان راگرت و نه یانکۆشتن له
کۆشکه که ی خویدا به ند کرابوو. چاوه ڕیی فه رمانی مه لیک بوو بزانی که ی ده یانکۆژن و
ده یانسووتین. شازاده حه یاتوننفووس که ئه و له شکره ی دیت و زانی له شکر ی باوکی
شازاده یه. مات بوو. ترسا که شازاده ئه و له بیر به ریته وه و له گه ل باوکی بروتا وه بۆ
شاره که ی خویان و خه ریکی ده سه لاتداری بئ. باوکیشی ئه و بکوژی. هه ر بۆیه له ڕیوه
که نزیک که له وییان دانابوو، خزمه تی بکا. ناردی بۆ لای شازاده ئه رده شیر و پتی گوت:
«بچووه بۆ لای شازاده ی کور ی ئه عزم شا و هه یج مه ترسی. که چوویه لای کړنۆشی بۆ
به ره و خۆتی پئ بناسینه و پتی بلنی که خانم سلای ده گه یانندی و ده یگوت ئه و ئیستا له
کۆشکا به ند کراوه. تکای لی ده کردی که ئه و پشتگۆی نه خه ی. پتی بلنی ئیستا تۆ پشتت
زۆر قایمه و هه رچی بلنی دژایه تیت ناکه ن. ئه گه ر تۆ به راستی ئه وت خۆش ده وی ئه وه
رژگاری بکه و له لای خۆت را یگره. چونکه ئه و له بهر تۆ، خۆی خسته ئه و ته نگانه یه وه.
ئه گه ر ئه ویشت ناوی ئه و به ئه عزم شای باوکت بلنی با تکایه کم بۆ بکا به شکوو رژگارم
بئ.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی
چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه ویکی دیکه.

که نهوی هوسد و سی و هه وتم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! کنیزی حیاتوننفوس که چوه لای کورپی نه عزم شا و قسه کانی خانمه که ی بۆ گپراوه، شازاده زور گریا و ئینجا پئی گوت: «حیاتوننفوس خانمی منه و من کویله ی نهوم. من قهت نهو له بیر ناکهم. دوا ی نهوه گوتی: «که چوو یه وه قاچی ماچ که و پئی بلن لهو باره وه له گهل باو کم قسه ده کم تا وه زیر بنیریته خوازینیت. نهویش ناتوانی دزایه تی بکا. نه گهر بابیشم به قسه م نه کا، منیش له گه لی ناچمه وه ولاتی خومان.» که نیزه به له ز خوی گه یانده وه حیاتوننفوس و دهستی ماچ کرد و په یامه که ی پئی گه یانده. حیاتوننفوس که نهوه ی بیست له خوشیان دهستی کرد به گریان و شوکری خودای کرد. حیاتوننفوس با خه ریکی شوکری خوا بن.

شازادهش شهو له گهل بابی دوو به دوو دانیشتن. باوکی گوتی: «ده ی پۆله گیان بۆم بگپره وه چۆنت بۆ گوزه راوه.» شازاده ته وای به سه رهاتی خوی له سه ره تاوه هه تا کوتایی و گیرانی له لایه ن شا عه بدولقادر و نیزیک بوونه له مردنی بۆ گپراوه. نه عزم شا گوتی: «نه گهر ده لئی ئیستا به سه ریاندا ده یه ن و شار و ولاته که ی لئ ویران بکه ی ن.» شازاده ولامی داوه: «نه وه لا هیچی لئ مه که خو نه و چ کاریکی وای له گهل من نه کردوه شی وای نه وه بی. نه من ده مه وئ حیاتوننفوسم بۆ بیئی و له گه وره یی خۆته وه دیارییه ک بۆ باوکیشی بنیری.» ئیدی نه عزم پادشا وه زیره که ی نارد بۆ خوازینیی حیاتوننفوس و دیارییه کی زور گرانابیشی به وه زیره که ییدا نارد بۆ شا عه بدولقادر. وه زیر ملی پئییه ی گرت و چوو بۆ لای شا عه بدولقادر. شا عه بدولقادر له و کاته وه ی که شازاده ی به ریکردبوو بۆ لای باوکی هه ر چاوه پئی بوو ده یگوت ئیستا نا ئیستا به سه رماندا ده دن و ولاته که م لئ ویران ده کن. وا بوو له پرده وه زیری نه عزم پادشا لئی وه ژوور که وت و کپنۆشی برد و زهوی ماچ کرد. پادشا له بهر وه زیر هه ستا و پیزی لئ گرت. وه زیر خیرا خوی به سه ر قاچی پادشا دادا و قاچی ماچ کرده وه و گوتی: «که سیتیکی وه ک جه نابت نابن له بهر شتیکی وه ک من هه ستی. نه من کویله یه کی پله نه زمی تو م. نه گهر پیم ده ی شتیکت عه رز ده کم.» پادشا گوتی: «بیفه رموو.» وه زیر گوتی: «پادشای مه زن، شازاده باسی له گه وره یی و چاکه کانی تو کرد له گهل نه و هه ر بۆیه نه عزم پادشا جه نابتی زور وه بهر دل که وت و هیندینکی دیاری به و خزمه تکاره ی خۆتدا نارد خزمه ت. سللاویشی ده گه یانده ی.» پادشا که هینده ترسا بوو، چاوه پروانی قسه ی وای نه ده کرد، هه ر بۆیه باوه پئی پئی نه کرد هه تا دیارییه کانیان هینا. دیارییه که ی نه وه نده گرانابی بوو که خه زینه کانی ته وای پادشا کانی ده وره به ری به قه د نه و نه ده بوون. نه و جار هه ستا حه و و شوکری خودای کرد و دوعای به خیری بۆ نه عزم پادشا کرد. دوا ی نه وه وه زیر پئی

که نهوی هوسه و سی و هه وتم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکۆ! کنیزی حه یاتوننفوس که چوه لای کورپی نه عزمه شا و قسه کانی خانمه که ی بۆ گێراوه، شازاده زۆر گریا و ئینجا پئی گوت: «حه یاتوننفوس خانمی منه و من کویله ی نهوم. من قهت نهو له بیر ناکهم. دوا ی نهوه گوتی: «که چوو یه وه قاچی ماچ که و پئی بلئی لهو باره وه له گهل باو کم قسه ده کم تا وه زیر بنیریته خواز بیتیت. نهویش ناتوانی دژایه تی بکا. نه گهر با بیشم به قسه م نه کا، منیش له گه لی ناچمه وه ولاتی خومان.» که نیزه به له ز خۆی گه یانده وه حه یاتوننفوس و دهستی ماچ کرد و په یامه که ی پئی گه یانده. حه یاتوننفوس که نهوه ی بیست له خوشیان دهستی کرد به گریان و شوکری خودای کرد. حه یاتوننفوس با خه ریکی شوکری خوا بئ.

شازادهش شهو له گهل بابی دوو به دوو دانیشتن. باوکی گوتی: «ده ی پۆله گیان بۆم بگێره وه چۆنت بۆ گوزه راوه.» شازاده ته وای به سه رهاتی خۆی له سه ره تاوه هه تا کورتایی و گیرانی له لایهن شا عه بدولقادر و نیزیک بوونه له مردنی بۆ گێراوه. نه عزمه شا گوتی: «نه گهر ده لئی ئیستا به سه ریاندا ده یهن و شار و ولاته که ی لئ ویزان بکه یهن.» شازاده ولامی داوه: «نه وه لا هیچی لئ مه که خۆ نهو چ کاریکی وای له گهل من نه کرد وه شی وای نه وه بئ. نه من ده مه وئ حه یاتوننفوسم بۆ بیئی و له گه وره یی خۆته وه دیار بیه ک بۆ باوکیشی بنیری.» ئیدی نه عزمه پادشا وه زیره که ی نارد بۆ خواز بیئی حه یاتوننفوس و دیار بیه کی زۆر گران با بیشی به وه زیره که یدا نارد بۆ شا عه بدولقادر. وه زیر ملی رینه ی گرت و چوو بۆ لای شا عه بدولقادر. شا عه بدولقادر لهو کاته وه ی که شازاده ی به ریکرد بوو بۆ لای باوکی هه ر چاوه رئ بوو ده یگوت ئیستا نا ئیستا به سه رماندا ده دن و ولاته که م لئ ویزان ده کن. وا بوو له پر دا وه زیری نه عزمه پادشا لئی وه ژوور که وت و کړنۆشی برد و زهوی ماچ کرد. پادشا له بهر وه زیر هه ستا و ریزی لئ گرت. وه زیر خیرا خۆی به سه ر قاچی پادشا دادا و قاچی ماچ کرده وه و گوتی: «که سینی وه ک جه نابت نابئ له بهر شتیکی وه ک من هه ستئ. نه من کویله یه کی پله نه زمی تۆم. نه گهر ریم ده ی شتیکت عه رز ده کم.» پادشا گوتی: «بیغه رموو.» وه زیر گوتی: «پادشای مه زن، شازاده باسی له گه وره یی و چاکه کانی تۆ کرد له گهل نهو و هه ر بۆیه نه عزمه پادشا جه نابتی زۆر وه بهر دل که وت و هیندینکی دیاری بهو خزمه تکاره ی خۆتدا نارد خزمه ت. سلاویشی ده گه یانده.» پادشا که هینده ترسا بوو، چاوه روانی قسه ی وای نه ده کرد، هه ر بۆیه باوه رپی پئی نه کرد هه تا دیار بیه کانیا ن هینا. دیار بیه که ی نه وه نده گرانایی بوو که خه زینه کانی ته وای پادشا کانی ده ور به ری به قه د نهو نه ده بوون. نه و جار هه ستا حه وا و شوکری خودای کرد و دوعای به خیری بۆ نه عزمه پادشا کرد. دوا ی نهوه وه زیر پئی

گوت: «پادشا، ئەزەم پادشا مېوانى تۆيە و ھاتوۋە خزمايەتت لەگەل بكا. منى ناردوۋە بۇ خوازبىنى خانمى خانمان، بەشەرم و ھەيا و سەرچاۋەى داۋىنپاكى خاتو ھەياتوننفووسى كچت. بۇ ئەردەشېرى كورې. پادشا كە ئەۋە قسەيەى بېست، گوتى: «لە لايەن منەۋە ھېچ ئىرادى نىيە و بەلام كچە بۇخۆى گەرەيە و بۇخۆى چۆنى پىن خۆشە با وا بكا.» دواى ئەۋە پادشا بانگى يەكىك لە پياۋەكانى كۆشكى كرد و پىنى گوت: «بچوۋە بۇ لاي شازادە ھەياتوننفووس و پىنى بلىن بزانه دەلى چى.» پاسپاردە چوو بۇ لاي شازادە و ئاگادارى كردهۋە كە شتىكى ئاۋايە و ئەتو دەلىنى چى؟ كچە گوتى: «ئەمن پازىم و زۆرم پى خۆشە.»

لېرەدا بوو، ماۋەى چىرۆكى ئەمشەۋىش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد درىژەى چىرۆكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى دىكە.

که شهوی شهسود و سی و هشتم هاتوه

گوتی: خاوه نشکول! کچی شا عهبدولقادر گوتی که ئەمن رازیم و زوریشم پێ خۆشه. که راسپارده که ئەو قسهیهی بیست، که پراوه لای پادشا و رازی بوونی شازادهی پێ راگه یاند. ئینجا شا که وایه کی گرانبایی که بایی دههزار دینار بوو کرده خهلاتی ئەو و پنی گوت: «ولامه که ی بز به رهوه و په وخسه تیکیش بو من بخوازه بینه خزمه تی.» وه زیر له لای شا عهبدولقادر هاته دهری و رویشتهوه بو لای ئەعزهم پادشا و له ولامی شازاده هه توننفووسی ناگادار کردهوه و په یامه که ی شا عهبدولقادریشی پێ راگه یاند. ئەعزهم پادشا خۆشحال بوو، رازیش بوو که شا عهبدولقادر میوانی بی. بو روژی دواپی شا عهبدولقادر چوو چاوی به ئەعزهم پادشا که وت. ئەعزهم پادشا ریز و حورمه تیکی زوری لی گرت و پیکه وه دانیشتن. شازاده رووبه روویان دهسته وه زهر راوه ستا بوو. وه بیژیک له وتاریژهکانی دهرباری شا عهبدولقادر هه ستا و وتاریکی خوینده وه و پیروزیایی له شازاده ئه رده شیر کرد. ئەوجار ئەعزهم پادشا فرمانی دا مجریه کیان هینا. له و مجریه دا که وه ر و نقیمی گرانبایی و په نجاهه زار دنیاری زیری تیدا بوو. به شا عهبدولقادری گوت: «ئەمن له لایه ن کوره که مه وه کراوم به پاریزه ری. شا عهبدولقادر دهستی له دهستی ناو ریک که وتن. ئەو جار قازی و شاهه دیان هینا و کچی شا عهبدولقادریان له ئه رده شیری کورپی ئەعزهم پادشا ماره کرد. دوستان دلخۆش و نه یاران ماته مبار بوون. هه تا چه ندین روژ خواردن درا به خه لک. دوا ی ئەوه شازاده یان نارده په رده وه و به ئاواتی خوی گه یشت. سهیری کرد دوپیکی نه سماوه. دوا ی ئەوه ئەعزهم پادشا له کوره که ی خوی پرسی: «پۆله هیچی دیکه ت دهوی یان نا؟» شازاده گوتی: «به لی پادشا، ده مه وی وه زیر و ئەو بالبازانه ی که ناوا له گه ل ئیمه جوولانه وه سزا بدرین و توله یان لی بکهینه وه. ئەعزهم پادشا له پیوه چه ند که سی نارد بو لای شا عهبدولقادر و داوا ی کرد وه زیر و ئەو بالبازانه ی بو بنیری که شازاده ئه رده شیریان ئازار دا بوو. شا عهبدولقادر ئەوانی به پیارهکانی ئەعزهم پادشا دا نارد. ئەعزهم پادشا ئەوانی له دهروازه ی شار له دار دا و هه لی واسین. ماوه یه ک دوا ی ئەوه داوا یان کرد شا عهبدولقادر کچه که یان بو بنیری. شا فرمانی دا هه یاتوننفووس ئاماده ی سه فه ر بکه ن. هه یاتوننفووسیان ئاماده کرد و له سه ر ته ختی زیری رازاوه به خه شلی جو رواجوریان دانا و ته واوی که نیز و خزمه تکارهکانیان له گه ل خه ست. خه لکی شار به ته واوی خویان ساز کرد و بو به ریکردنی هه تا دووری شار له گه لی چوون. له ویوه ئەعزهم پادشا داوا ی لی کردن بکه رینه وه و سویندی له شا عهبدولقادر خوارد چی دیکه له گه لیان نه چی. ئیدی له ویوه مالاواییان لیک کرد و ئەوان رویشتن و ئەوانیش که رانه وه بو ناو شار. هه ر دووک لا به خیر و خۆشی و عهیش و توش ژبانیان

تتيه راند هه تا تينكدهرى خوڤى و شادى ژيانى لى ژير و ژور كردن.

چيروكى به درباسم و گه ور

چيروكى خوشى ديكه دهگيرنه وه، ئه و يش ئه وه به كه زه مانى زوو له ولاتى عهجه مان، له خوراسان پادشايهك هه بوو به نيوى شه هرمان شا. ئه و پادشايه سه د ژن و كه نيزى بوو كه چى له هيج كاميان مندالى نه ده بوو نه كچ و نه كور. پوژيك له پوژان هه ر وا دانيشت بوو بيرى ئه وه به ميتشكيدا هات كه ئه وه خهريكه ته مهنى هه لده كشتى و منداليشى نيه. مات و مه لول ده گز فكراندا چو بوو، كه به كيك له كويله كانى هاته ژوروى و گوتى: «پادشا بازركانىك هاتوو و له بهر ده رگايه. كه نيزيكى پييه هه تا ئيستا هيج چاويك شتى هينده جوانى نه ديوه. پادشا گوتى: «با بيته ژوروى.» بازركان و كه نيزه كه يان برده لاي پادشا. پادشا سه ير كرد كه نيزه كه چارشيتويكى حه ريرى به سه ريدا داوه ده لئى سه لو و شمشاده. بازركان روو به نده كه ي له سه ر لادا. روخسارى له ديوه كه دا شو قى داوه. حه وت په لكه ي بهر دا بووه وه له پامووره كانى ده درا. ئه وه نده جوان و له بهر د لان بوو، وهك شاعير ده لئى:

قولكه ي چه نه ي، خرى كولمى، هه ر چى تو پيى بليتى جوانى
چاو و برؤ و لـــــــووت و دمى، خانم له گه ل خويدا هانى
به ژن و بالاي پيـــــــكويكى هه ر بهك بوخوى نيشانه يه
ســــينگ و مه مـك، قه دى بارىكى كه جوانييه كه ي تاقانه يه

پادشا سه رى له وه موو جوانييه ي سوور ما و به بازركانى گوت: «كاكه نرخی ئه و كه نيزه چه نده؟» بازركان گوتى: «پادشا ئه من به دوو هه زارم دينارم كرپوه و له ماوه ي سى سالدا سى هه زار دينارم تيدا خه رچ كردوو. ئيستا وهك ديارى پيكه ش به جه نابت بى. پادشا كه وايهك و ده هه زار دينارى زيرى دايه. بازركان كه وا و زيره كانى وه رگرت و سپاسى كرد و هاته ده رى. دواى ئه وه پادشا كه نيزه كه ي دايه دهس ئاراپيشگه ران فه رمانى دا جوان ئارايشى بكن و كو شكيكى تاييه تى بو ته رخان بكن.

ئه و شاره شارى به يزا بوو. به يزا له قه راغ ده ريا بوو. وا بوو كو شكيكيان بو كه نيزه ته رخان كرد كه به رجه وه نده كانى ده پروانييه ده ريا.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيروكى ئه مشه ويش كو تايى پى هات و شه هرزاد دريژه ي چيروكه كه ي هه لگرت بو شه ويكى ديكه.

که شهوی ههوسه و سی و نۆیهه هاتهوه

گوته: خاوهنشکو! کهنیزه کهیان برده کۆشکینکه وه که بهرجه وهندهکانی هه موو دهیانپروانییه ده ریا. پادشا ههستا چوو بۆ لای. کهنیزه له بهری هه لئه ستا. پادشا له دلی خۆیدا گوته: «رهنگه ئه وه له نێو هۆزینکی بی داب و دهستووردا گه وره بووبی. جوان په روه رده نه کرابی. هه رچی بوو پادشا له بهر جوانییه که ی هۆشی لێ برابوو. چوو له په نای دانیشته و ورده ورده له باوهشی گرت و دمی به دمیه وه نا. تیر لێوی مژی. پاشان داوای خوارده مه نی کرد. سفره به کیان بۆ رازاندنه وه که هه موو جۆره خواردینکی خۆشی له سه ر بوو. پادشا پاروویهکی ده خوارد و پاروویهکی به دمی ئه وه وه ده کرد. هه تا کهنیزه تیری خوارد. هه یچ قسه ی نه ده کرد. پادشا دهستی کرد به قسه کردن و نێوه که ی لێ پرسی. ئه و متقی له بهر نه هات ولامی نه ده داوه. هه ر سه ری داخستبوو. پادشا گوته: «سوبحانه لالا ئه و کهنیزه چه ند جوانه. به لام حه یف قسه ناکا. ئه و جار شا له کهنیزهکانی پرسی دیوتانه قسه بکا؟ کهنیزهکان گوتهیان هه تا ئینستا نه یاندیوه قسه بکا. پادشا به کهنیزهکانی دیکه ی کوت: «گورانی و سه ما و هه لپه رکئ و شتی وای له گه ل بکه ن به شکوو وه دهنگ.» کهنیزهکان به زم و ئاههنگینکی وایان گێزا دارو به ر دیان وه سه ما هینا بوو. کهچی ئه و هه ر سهیری کردن و قسه ی نه کرد. ته نانه ت بزه به کیشی نه هاتی. پادشا ناره حه ت بوو. کهنیزهکانی دیکه ی نارده وه به لای کاری خۆیا نه وه و بۆخۆی چوو بۆ لای. ده رگا و شتی پێوه دا. جلهکانی خۆی داکنه د و جلهکانی ئه ویشی داکنه د. سهیری کرد له شی وه ک کافووری سه بی وایه. ئه وهنده ی دیش که و ته بهر دلی و ئیشتیای چوو بی. ئاویته ی بوو کردی به ژن. دوریکی نه سماو بوو. زۆری پێ خۆش بوو. گوته: «پیم سهیره ئه وه چۆنه ئه و بازرگانه به کچی هیشته ویه ته وه؟!» دوا ی ئه وه ئیدی پادشا هه موو ژیا نی بوو به و کهنیزه و له وانی دیکه دا برا. سالی ته و او له گه لی بوو. به لام کهنیزه قسه ی نه کرد. رۆژینکی له رۆژان پادشا هینده ی خۆش و یست گوته: «ئه ری سو مای چاوم، من هینده م تو خۆش ده وی له بهر تو له ته و او ی ژن و کهنیزهکانم دا براوم و تو بووی به هه موو شتیکم. ئه تو که میکم له گه ل دلوفان به و قسه م له گه ل بکه. ئه گه ر لالی به ئاماژه تیم گه بیته، تا ئیدی منیش له خۆرا ئه وهنده قسه نه کهم و بهس له خودام بوئ له ریی تووه کو پیکم بداتی که هه تا ئه و ولات و ده سه لاته ی پێ بی ری. بیکه بۆ خاتری خودا ولامم بده وه. کچه سه ری داخستبوو بی ری ده کرده وه. تا وا بوو دوا ی ما وه یه ک سه ری بهرز کرده وه و چاوی له پادشا کرد و بزه به کی هاتی و گوته: «پادشای مه زن و به ریز، خودا دا واکه تی قه به وول کرد و من دوو گیانم. له مانگهکانی ئاخ ریشی دام. به لام نازانم کچه یان کو په؟ ئه گه ر من دوو گیان نه بایه م قه تم قسه له گه ل نه ده کردی.» پادشا به قسه که ی دلی کرا وه و له خۆشیان

دوای ئه‌وه پیریژنیک له‌گه‌ل پینج کچی رووه‌تاو که هه‌موویان شینوهی گولناریان ده‌دا. هاتنه‌ده‌ری. پادشا چاوی لی بوو، که به‌سه‌ر ده‌ریادا ده‌هاتن. هه‌تا له‌که‌نیزه‌که‌نیزیک بوونه‌وه. گولنار که ئه‌وانی دیت له‌به‌ریان هه‌ستا و به‌دلکی خوش و شاده‌وه هه‌لات بو لایان.

ئه‌وانیش که گولناریان دیت، ناسیانه‌وه و له‌باوه‌شیان گرت و له‌خوشیان زور گریان. دوای ئه‌وه گویتان: گولنار ئه‌وه بو چوار سه‌اله خوت لی شار‌دووینه‌وه و پیمان نالی له‌کویی؟ به‌خودا له‌تاوی تو دنیا‌مان پی‌تنگ بوو. خه‌و و خوار‌دیمان نه‌بوو. هه‌ر بو‌ت ده‌گریان. دوای ئه‌وه که‌نیزه‌که‌ده‌ستی دایکی و براکه‌ی ماچ کرد و ماوه‌یه‌که‌پیکه‌وه دانیشتن. ئه‌و جار لی‌یان پرسی بارودوخی چونه و چی به‌سه‌ر هاتووه؟ گولنار گوتی: «ئه‌وه‌دم که له‌ئیه‌و جیا بوومه‌وه، کابرایه‌که‌منی گرت و به‌بازرگانیکی فرۆشت. ئه‌ویش منی هینا ئه‌و شاره‌و به‌ده‌هزار دینار به‌پادشای ئه‌و شاره‌ی فرۆشتم. ئه‌و پادشایه‌ش منی له‌نیو ته‌واوی ژن و که‌نیزه‌کانیدا به‌شازن هه‌لبژارد.» براکه‌ی که ئه‌و قسه‌یه‌ی بیست، گوتی: «سپاس بو ئه‌و خودایه‌ی که ئیمه‌ی پینک شاد کرده‌وه. به‌لام خوشکم ئه‌من ده‌مه‌وی له‌گه‌لمان بیه‌وه بو شار و ولاته‌که‌ی خوت و لای که‌س و کارت.» پادشا که گوتی له‌قسه‌ی براکه‌ی گولنار بوو. له‌تاوی ئه‌وه‌ی که نه‌کا به‌قسه‌ی براکه‌ی بکا. خه‌ریک بوو شیت بی. وا بوو، گولنار ولامی داوه: «براکه‌م، ئه‌وه‌ی منی کریوه پادشای ئه‌و شاره‌یه. ئه‌ویش پادشایه‌کی زور گه‌وره و مه‌زن. هینده‌ پناوی چاکه له‌وه‌تی هاتومه ئیره هینستا قسه‌یه‌کی نه‌کردووه له‌دلم گران بی. هه‌چ کاریک نا‌کا، هه‌تا راویژ له‌گه‌ل من نه‌کا. شتیکی دیکه‌ش ئه‌وه‌نده‌شی من خوش ده‌وی ئه‌گه‌ر بیت و به‌جینی به‌یلم له‌پیره ده‌مری. به‌خودا ئه‌گه‌ر بابی خۆم، ئیستا زیندوو بایه ئه‌وه‌نده‌ی قه‌در و ریز نه‌ده‌گرتم. ئیستا من لیشی دووگیانم. سپاس بو خودا که من بوخۆم کچی پادشای ده‌ریام و میرده‌که‌شم گه‌وره‌ترین پادشای ویشکایه‌یه.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پی هات و شه‌هرزاد دریزه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی هموسد و چل و په کهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! گولناری دهریایی، لهپیشدا بهسه رهای خوی بۆ گپراوه و دوايه گوتی: «پادشا مندالی نییه. نه تیر و نه می. ئەمن داوا له خودا ده کهم مندالیکی کوپم داتی ههتا ولات و دهسه لاته کهی بۆ راگری. کاتیک برا و کچه ناموزاکانی گولنار نهوه یان بیست، خوشحال بوون و به گولناریان گوت: « گولنار، ئەتو بۆخوت دهرانی که ئیمه نه تۆمان چهنده خوش دهوی و بهخته وهری و هسهاته وهی تۆمان دهوی. ئەگەر دهرانی لیره نارحەتی ههسته له گه مان وهره با برۆینه وه. ئەگەر دهرسانی لیره ههساوهی و جیگا کهت خوشه، ئاواتی ئیمهش هه ره نه وهیه. گولنار گوتی: «به خودا ئەمن جیگا کهم زۆر خوشه و هیچ کیتسه به کم نییه.»

پادشا که نه و قسه یه ی بیست دلی حه ساوه و نه وهنده ی دیکهش له دلیدا جینی کرده وه. نه وهشی بۆ دهر کهوت که نه ویش نه وهنده ی پادشا خوش دهوی که پینی خوشه هه ره له لای نه و بمینیتته وه و نه روا ته وه بۆ لای که سوکار و شاره کهی خوی.

دواي نه وه گولنار داواي خوارده مەنی کرد. که نیزگه له هه موو جۆره خوارده مەنییه ک و هه لوا و میوه یان هیتا. ئەوان خوارده نه که یان خوارده. دواي نه وه گویتان: «گولنار، خاوه نت پیاویکی غه واره یه. ئیمه بی روخسه تی نه و هاتینه ماله کهی و نانمان خوارده. به لام نه ومان نه دیت و نه ویش ئیمه ی نه دیت و نانی له گه له نه خواردین تا چاومان به چاوی به ک کهوی و نان و نه کهمان بکه ویته به ینه وه. گولنار له رپتوه هه ستا چوو بۆ لای پادشا و پینی گوت: «ناگات لی بوو، چۆن له لای که سوکاره کهم باسی گه وره یی تۆم کرد و سپاسم کردی. گویتشت لی بوو، نه وانیش چیان گوت و چۆن به ته ما بوون بمبه نه وه بۆ ولاته کهی خۆمان؟» پادشا گوتی: «به لی، هه موو شتیکم دیت و هه موو شتیکم بیست. خودای گه وره ولامی چاکه ت داته وه. باوه رپم نه ده کرد نه وه نده ت من خوش بوئی.»

گولنار گوتی: «پادشا، چاکه هه ر چاکه دیننی. ئەتو چاکه ت له گه له من کرد و تا نه وپه ری توانا له گه له م دلۆفان بووی. ئەمنت له هه موو کهس خوشتر ویست. چۆن ده توانم له تو جیا بیمه وه؟ ئیستاش تکات لی ده کهم، گه وره ییم له گه له بکه و وهره سلاوویک له خزم و که سوکاره کهم بکه و بیانینه. با له گه لیان ئاشنا بی. نه وانیش به ئاواتی ده خوازن به خزمه ت بگن و به دیدارت شاد بن. گوتیان هه تا پادشا نه بینین و سلاوویکی لی نه که یین ناگه رپینه وه بۆ ولاتی خۆمان.» پادشا گوتی: «منیش به ته مای نه وه م.» له رپتوه هه ستا و هات بۆ لایان و سلاووی لی کردن. نه وانیش هه ستان و سلاوویان له پادشا کرد. پیکه وه له سه ر سفره دانیشتن و هه تا سی رۆژان پادشا له گه له ئەوان بوو. دواي نه وه ئەوان

گه پانه وه و مالاواییان له شا و شاژن گولنار کرد. کاتیک گولنار مانگ و پوژی خوئی هات. کورینکی بوو، وهک مانگی چوارده. پادشا له پاده به دهر خوشحال بوو. میوانداری و بهزم و شاهنگی گئیرا و ههتا ههوت پوژان شار پازاوه. پوژی ههوتهم دایک و برا و کچه مامهکانی شاژن گولنار هاتنه وه.

لیزه دا بوو، ماوهی چیرۆکی ئەمشه ویش کوتایی پین هات و شههرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه وینکی دیکه.

که شهوی ههوسه و چل و دووهم هاتهوه

گوته: خاوهنشکو! که خزم و کهسهکهی گولنار هاتنهوه. پادشا به هاتنیان خوْشحال بوو. پنی گوته: «ئهن نئوی کورهکهی خوم نهناوه ههتا ئیوه بین و ناوی بین. ئهوان ناوی کورهیان نا «بهدرباسم». دواي ئهوه کورهیان دا به سالحي خالی. سالح مندالی وهر گرت و له نیو خهلهکهکه ههستا و بهملاولای کۆشکدا گهرا، ههتا له کۆشک چووهر دهری و چوو له دهریاوه. پزی پزی ههتا له چاوی پادشا نهدیو بوو. پادشا که ئهوهی دیت دهستی کرد به گریان. گولنار گوته: «پادشا خهمی کورهکهت نهبی. چون من له تو زیاترم خوْش دهوی. ترسی دهریات نهبی. ئیستا براکهم دهیهینیتتهوه. ئهوهندهی پی نهچوو دهریا شهپۆلی دا. برای گولنار هاته دهری و کورهی به ساغ و سلامهتی هیناوه. پووی له پادشا کرد و گوته: «نیگهرانی کورهکهت بووبی نا؟» پادشا گوته: «ئهری وهللا. زورم خهه بوو.» سالح گوته: «پادشا، ئیمه کلیمان ههیه، بردم له و کلهه له چاوی کرد و ئهوانانم به گویتدا دا که له سههر ئهنگوستیلهکهی چهزهرتی سهولهیمان نهخش کراون. ئیدی لهمهوبه دوا تو نیگهرانی خنکانی ئهوه مه به له ئاودا. تو چون له دهشتینکدا دهروی ئهویش ئاوا به سههر ئاودا دهرپوا. ئهوه جار سالح مجریهکی له گیرفانی دهر هینا و ههلی پچری. گهوههری پیک و تهکووز له یاقووت و زمروود. سیسهه گهوههری له هیلکه کۆتر گهورهتری تیدا بوو، دهری هینا. تیشکیان له تیشکی خۆر چاتر دهرهوشاوه. به پادشای کوت: «پادشا، ئهوه گهوههرانه دیاریهکن له لایهن ئیمهوه بۆ جهنابت. ئیمه تا ئیستا به شوین و جیکای گولنارمان نهدهزانی. ههر بۆیه دیاریمان بۆ نههینا بووی. ئیستا که لهگهله ئیوه ئاشنا بووین. جار جار دین و دیاری گهورهشتان بۆ دینین. چونکه له دهریادا گهوههر و یاقووت وهک خیز و خۆلی دهشت و سارای ئیوه وایه. کاتیک پادشا ئهوه گهوههرانهی دیت، هۆشی پهری و له دلی خۆیدا گوته: «جا خوْ دهنکیک لهوه گهوههرانه ولاتهکهی من دینن.» پادشا سپاسی سالحي بهحری کرد و چاویکی له شازن گولنار کرد و گوته: «ئهوه بریاته منی خهجالهت کردهوه بهوه دیاریه گرانباییه بۆ منی هیناوه. گولنار سپاسی براکهی کرد. سالح گوته: «پیز و حورمهتی تو ئهرکی سههر شانمانه، چونکه تو ئاگات له خوشکهکهی من بووه و لهگهلی باش بووی. پی ئهوهی ئیمه هیچ چاکهیهکمان لهگهله تو کردیت. ههر بۆیه ئیمه ئهگهر کهسیک چاکهی ئاوامان لهگهله بکا چاکهی چهند قاتی لهگهله دهکهینهوه.

چاکه هیند چاکه، لهگهله چاکهکار
تو چاکهش بکهی نایهته ئهژمار
چاکهی تو جوابی قهرزباریه

وهك چاكه‌ي يه‌كه‌م به‌رز و ديار نيبه

دواي ئه‌وه هه‌ستا و گوتي: «پادشا ئيمه ئه‌گه‌ر به سالان له خزمه‌ت تودا بين، ناتوانين ولامي چاكه‌كاني تو بدهينه‌وه. ئيسستا داوات لي ده‌كه‌ين ريمان بدهي بگه‌رپينه‌وه ولاتي خومان و پيمان خوشه‌ بچينه‌وه لاي كه‌س و كاره‌كه‌مان. ئه‌وه‌ش بزانه هه‌تا ماوين تو و خوشكم له بير ناكه‌ين و زور زورمان بي خوشه له لاتان بمينينه‌وه، به‌لام ئه‌وه‌ي هه‌يه ئيمه په‌روه‌رده و گوش‌كراوي ئاوين و له ويش‌كي‌دا ناتوانين هه‌لبكه‌ين.» پادشا كه ئه‌و قسانه‌ي بيست هه‌ستا مالاوايي لي كردن. ئه‌وانيش گريان و گوتيان زور زوو ديينه‌وه و سه‌رتان ده‌ده‌ين. دواي ئه‌وه له ده‌ريايان دا و رو‌يشتن، رو‌يشتن هه‌تا له چاو ون بوون.

ليزه‌دا بوو، ماوه‌ي چيروكي ئه‌مشه‌ويش كوتايي بي هات و شه‌ه‌رزاد دريژه‌ي چيروكه‌كي هه‌لگرت بو شه‌ويكي ديكه.

که شهوی هموسد و چل و سینهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکوا! خزماني گولنار له چاو ون بوو و پادشاه، زور به پریزهوه له گهل گولنار هه لسوکه وتی کرد. کوربه یان له هه موو باریکه وه په روه رده کرد و رایان هینا. خال و خوارزا و خزماني دایکی پینان لی نه ده برین و بهینا بهینیک سه ریان دهدان و به مانگ و دوو مانگ له کوشکدا ده مانه وه و پاشان ده پویشتنه وه. کوره هر بهک پوژهی دوو پوژه و جوانیبه که شی تا دههات جوانتر ده بوو تا ته مانی گه یشته پازده سالی. له پازده سالی کورپکی ته وا پینگه یشتوو و تگه یشتوو بوو. له جوانیدا هاوتای نه بوو. نووسین و خویندنه وهی ته واو کرد و بوخوی و یژه وانیک بوو. سوارچاکی و تیرهاویژی و شیر و مه تالگنریبه که ی دهنگی دابووه وه. جوانیبه که ی ویزدی زماني ژن و پیاو و گوره و گچکه بوو. وهک شاعیر ده لی:

ناکری په سنی نه و لاه به دیریک و دوو دیر
په سنی له خه لک بییسته له مه یخانه و دیر
له سه ر کانی و گولان و له دهشت و مه زرایه
تاریفی جوانی نه و گه نجهیه و کوتایی نایه

نه و جار پادشاه و وزیر و سه رهنگ و گوره گوره کانی ده ولت و ولاتی بانگ کرد و پنی راگه یاندن که به درباسمی کوری جیگری نه وه و داوای لی کردن، گفت و به لین بدهن که دواي نه مانی نه و پشتی بگرن و هاریکاری بکن. نه وانیش سویندیان بؤ خوارد و په یمانیان له گهل به ست. دواي نه و کوبوونه وهیه. تیکرا گوره کانی ده ولت و له شکر سوار بوون، بؤ سهیران و گه ران چوونه ده روه وه و شه و گه رانه وه. که گه یشتنه وه نیزیک کوشک، پادشاه دابه زی و به پیان له قهراخ نه سپی شازاده پویشت. گوره کانی ده ولت هر کام به نوره ماوهیهک سه رزینی پادشایان هه لگرت. هه تا گه یشتنه دالانی کوشک. شازاده له وئ له نه سپ دابه زی. پادشاه له باوه شی گرت و له سه ر تهخت داینا و دهسته ونه زهر له پیشی راهه ستا. سه رهنگ و گوره گوره کانیش وایان کرد. دواي نه وه شازاده به درباسم ده سه لاتی به دهسته وه گرت. نه وهی له تمکار بوو لای ده برد و دادپه روهی له جی دانه نا. هه تا نیوه پو پادشایه تی کرد. نیوه پو له سه ر تهخت هه ستا و چوو بؤ لای گولناری دایکی. تاجه که ی به سه روه بوو. روخساری وهک مانگ ده دره وشاوه. دایکی که چاوی پنی کهوت هه ستا و ماچی کرد. پیروزیایی لی کرد و گوتی: «وه ره له لای دایکی خوت دانیشه.» دواي نیستیک سوار بوو چوو به گهشت و سهیران. هه موو پوژی خه ریکی به پریوه به رایه تی

ولات و ئەسپسواری بوو. سالتیک بەو جۆره رایبوارد. ئەوجار سوار بوو بە نێو ئەو شار و گوندانەدا دەگەرا که لە ژێر فەرمان و دەسەلاتی ئەودا بوون. گویی لە قسە ی خەلک دەگرت و بە هاواری خەلکەوه دەچوو. پیکەوت وا بوو پادشا نەخۆش کەوت. رۆژ لەگەل رۆژ نەخۆشییەکە ی پادشا پەره ی دەستاند. تا وا بوو بانگی کورەکە ی کرد و خەلکی بەو سپارد. داواشی لە گەورەکانی دەولەت کرد لە فەرمانی دەر نەچن و لە سەر پەیمانی خۆیان بن. دوو سنی رۆژ دوا ی ئەوه، پادشا مرد. بەدرباسمی کورپی و گولنار و سەر هەنگ و وهزیر و گەورەکانی دەولەت مات و مەلوول بوون و هەتا مانگیک ماته میان گرت. سالح و دایکی و خوشکی و کچه مامەکانی هاتنەوه و ماته میان گرت و سەرەخۆشیان لە گولنار کرد گوتیان: «پادشا که مردووه خۆ ئەوه کورپی ئاوا ی لە پاش بەجن ماوه. که سێک کورپکی ئاوا ی هەبێ نەمردووه.»

لێره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی بین هات و شەهرزاد درێژە ی چیرۆکە کە ی هەلگرت بۆ شەو یکی دیکە.

که شهوی ههوسه و چل و چوارهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! دواى ئهوه گهورهکانى دهولت هاتنه لای بهدرباسم شا و گوتیان: که جیی خویهتی ماته مبار بین و شینی بۆ بگێرین، بهلام شین و گریان کاری ژنانه. ئهتۆ زۆر بیر له مردنی باوکت مهکهوه، بهس نییه کورپکی وهک تۆی بهجی هیشتووه و ههرکس کورپکی ئاواى له پاش بهجی مایی، ئهوه کهسه نه مردووه.

کورتي کهینهوه، بهوجۆره دلخۆشی بهدرباسم شایان داوه و رازیان کرد بچی بۆ گهردماو. که له گهردماو هاته دهری، کراسیکی ئاتهک زیر تێ ههلهکیشراوی رازاوهی له بهر کرد. تاجی ساسانیانی له سهرا نا و له سهرا تهختی دهسهلات دانیشت. مافی ماف زهوتکراوانی ئهستاندهوه. زولم و زۆری له سهرا خهلك ههنگرت. خهلكی تهواو له خۆی رازی کردبوو. ئیدی ئهوه کاری ئهوه بوو، ههتا ماوهیهکی زۆر.

شهویکیان بهریکهوت خاله سالی هاته لای گولناری دایکی و سلایوی لێ کرد. گولنار ههستا و ئهوی له ئامیز گرت و پاشان له لای خۆی داینا و لێی پرسی: «ئهری دایک و خوشک و ئاموزاکانم چۆنن؟» سالی گوتی: «خوشکی وهلا ئهوان زۆر باش و سهرودل خۆشن خهمی ههچیان نییه، جگه له دووربوونی تۆ.» دواى ئهوه گولنار خواردنی دانا و خواردیان و دهستیان کرد به قسه کردن. قسه هاته سهرا بهدرباسم و باسی جوانی و نازایهتی هات. بهدرباسم پالی به پالپهشتیکهوه دابوو. که زانی دایکی و خالی باسی ئهوه دهکهن، خۆی له خهوه کرد و گوئی راکرت. سالی به خوشکهکهی گوت: «کورپهکهت ئهوه ههفته سالی تهمهنه و ژنت بۆ نههتتاوه. ئیمه نیکهرانی ئهوهین شتیک بێ و مندالیکى له پاش بهجی نه مینێ. ئهمن دهلیم شازادهیهک له شازادهکانی دهریای لێ ماره بکهم.» گولنار گوتی: «کامهیان خۆم ههموویان دهناسم دایهی دانه دانه نیویان بهره.» ئیدی سالی دانه دانه یانی ناو دهبرد و گولنار دهیگوت: «ئهمن ئهوهی بۆ کورپى خۆم نانهینم. ههتا دهنکیک به قهه خۆی جوان و چاک نه بێ بۆی نانهینم.» سالی گوتی: «خو کچی دهریایی نه ماوه نیو دیرم نه کردبێ. ئهوه زیاتر له سهرا کچم ههلهدا ئهتۆ ههچیانته پهسند نه کرد. دا خوشکی بزانه کورپهکهت خهوتووه یان نا؟» گولنار چوو که میکی تێ راما، وای بۆ چوو خهوتبێ. به سالی گوت: «بهدرباسم خهوتووه. بۆ دتههوی بلیی چی وا گوتت بزانه خهوتووه یان نا؟» خالی ولامی داوه: «خوشکم، ئهمن کچیکم لهو کچه دهریایانه کهوتهوه بیر که شیاوی ئهوه کورپه تویه. دهرسم ئهگهه تاریدی بکهم و بهدرباسم بهخه بهر بێ و گوئی لێ بێ، نه دی و نه ناس ئاشقی بێ. شیمانیهی ئهوه دهکرێ دهستیشمان پێی رانهگا و تووشی سهختی و نارچهتی بین.» دایکی که ئهوه قسهیهی بیست پێی گوت: «ئهتۆ ههرا ناوی کچم بێ بلی

ئەمن ھەموویان دەناسم. ئەگەر بزانم شیاوی کۆرەكەم بێ، بۆی داوا دەكەم و تەواوی سامانەكەمی لە سەر دادەنیم. ئەتۆ ھەر پێم بلی كتیە. مەترسە كۆرەكەم خەوتوو.» سالیح پێی گوت: «ئەمن دەترسم ئەو بەخەبەر بێ و بە بیستنی ئەو قسانە ئاشقی بێ. وەك شاعیر دەلی:

ھەرکەس بیستنی باسی جــــــــــــــــوانی ئەو
لە نینۆك پای را، ھەتا قــــــــــــــــژی ئەو
بە بالای بەرزی، ورد ورد ھــــــــــــــــلزن
ھەرچی جوانییە ھەــــــــــــــــووی ھەلبنی
مەحالە عەقلی ھەر لە جیتی خۆی بێ
نەكەوتبیتە جی و لە سەر پێی خۆی بێ

گولنار گوتی: «براكەم، بیلێ مەترسە.» سالیح گوتی: «خوشكم، جگە لە شازادە گەوەر، كەس شیاوی كۆرێ تۆ نییە. شازادە گەوەر كچی سەمەندەل پاشایە. لە چاکی و پاکی و رەوشت بەرزی و جوانیدا تاي كۆرێ تۆیە و لە ویشكایی و دەریادا كچی وا نییە.» گولنار كە ئەو تاريفەي لە براكەي بیست گوتی: «بە خودا راست دەكەي، منیش ناوبانگیم بیستوو. جگە لە و كەس شیاوی كۆرێ من نییە.» بەدرباسم كە ئاوا تاريفی كچی سەمەندەل پاشای لە خالی بیست و دایکی بۆی ئەستاندەو. ئاشقی بوو. بە پوالت خۆی لە خەو كۆر بوو كەچی لە تاوی كچەش تین لە دروونییەو دەهات. نوومی دەریایەكی بێ كۆتایی بوو.

لێرەدا بوو، ماوہی چیرۆکی ئەمشەویش كۆتایی پێ ھات و شەھرزاد درێژەي چیرۆكەكەي ھەلگرت بۆ شەوێكی دیکە.

که شهوی ههوسه و چل و پینجهم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! سالح به گولناری خوشکی گوت: «خوشکی جاری له و بابتهوه قسه له گهل به درباسم مه که. چونکه باوکی نه و کچه پیاویکی زۆر له خۆ بایی و خۆ به زل زانه. جاری با داوای کچه که بکهین. نه گهر هاتوو باوکی گوتی باشه وهرن قسهی لی بکهین، نهوه شوکری خودا ده کهین. نه گهر هاتوو قه بوولیشی نه کرد نهوه یهکی دیکه ی بۆ دهخوازین.» گولنار گوتی: «فکرکی به جینه.» ئیدی نهوان باسه که بیان ته واو کرد و نهوه شهوه خهوتن.

به لام به درباسم کنج که وته که ولی و فکر و خه یال له سه ری دا. هه تا به یانی ههر هینای و بردی و لیکى داوه. ناگریک له هه ناویدا دایسا و لای دایکی و خالیشی دهنگی نه کرد. که رۆژ بووه وه له گهل خالی چوو بۆ گهرماو. دواى گهرماو دانیشتن ناشتایان خوارد. دواى ناشتا خواردن. پادشا به خالی گوت: «نه ورۆش له لاما ن بمینه وه و مه رۆوه.» سالح به قسه ی کرد. نه و جار پادشا به خالی گوت: «خاله ههسته با بچین له نیو باخ که میک بگه رین.» ئیدی ههستان چوون بۆ نیو باخ و ماوه یهک گه ران. نه و جار به درباسم شا بۆ حه سانه وه له بن داریک دانیشتن. به پیتی په سن و تاریفه کانی خالی نه و کچه ی هینا به ر چاوی و دهستی کرد به گریان و نه و شیعره ی خوینده وه:

پووناکه ژینم به پروت و پروتم لی ونه
پروتم بی تو، پروی تو م نه بی، ژینم پروته نه
ههنگی نه فینم هه رده م ده فری بۆ لای تو
حهزی له شه هدی لیتو ته، نه وهنگه نه وسنه
زۆرم بیستوو ده لین، که بی هاوتایه نه و
هیند جـــــــــــــــــوانه که داوود، له ئاستیدا منگنه
ئاواتی دیداری تو، من ده به مه ژیر گل
مردنم له تاوی تو، چاره نووسی منه

که سالح نه و شیعره ی بیست ، په شیمان بووه وه و که وته ناخ و رۆ و دهسته کانی لیک دا و پیتی گوت: «بۆ رۆله، گویت لی بوو. له گهل دایکت باسی شازاده گه وه رمان کرد؟» به درباسم ولامی داوه: «به لی بیستم و بی نه وه ی بیبینم ئاشقی بووم. ئیستاش بی نه وه هه لئا که م.» سالح گوتی: «باشه راوهسته با به دایکیشتن بلینم. پاشان پیکه وه ده چین و شازاده گه وه رت بۆ دهخوازم. چونکه نه گهر بی ئیزنی دایکت بته م. دایکت دلی لیم دیشی

و دوايه كارهكهي توش قورتي تي دهكهوي. دهبمه هوكارى تيك چوونى نيوانى تو و دايكىشت. هر وهك نهوهى من بوومه دابرانى دايكت له خويمان. بيچگه له وهش ولاتهكهي تو بى پادشا دهمنيتتهوه و تووشى پاشاگهردانى و كهس به كهسى دهبي. دهسهلاتهكت تووشى نسكو دهبي.» پادشا كه نهو قسانهى له خالى بيست گوتى: «ناخه خاله، نهگهر بچينه لاي دايكم و راويژى لهگهل بكهين. نهو پيمان نادا بچين. هر بويه ناگهريمهوه بو لاي نهو و راويژيشى لهگهل ناكهم. سالح كه نهو قسهيهى بيست. گيژ بوو. نهيدهزانى چ بكا. زانى تازه ناگهريتهوه بو لاي دايكى و هر دهشبن لهگهلى بچن. ئيدى نهنگوستيلهيهك كه ناوهكانى خوداي گهرهه له سهر نهخشكرابوو داي به بهدرباسم شا و پنى گوت: «نهو كلكهوانهيه له قامكت بكه با له بهلا و نههاتى دهريا و گيروگرفتهكانى ديكه به دوور بى. پادشا كلكهوانهكهي له قامك كرد و چوون له دهرياوه.

ليزه دا بوو، ماوهى چيروكى نه مشه ويش كوتايى پى هات و شههرزاد دريژهه چيروكهكهي ههلگرت بو شهويكى ديكه.

که شهوی هوسه و چل و شههه هاتهوه

گوتی: خاوهنشکۆ! بهدرباسم شا، لهگهه خالی چون له دهریاوه و پویشتن ههتا کهیشتنه کۆشکی خالی. لهوئ دایه و داپیران و خزم و کهسی خۆی دیت و دهستی ماچ کردن. داپیره له باوهشی گرت و ناوچهوانی ماچ کرد و لینی پرسى: «ئهري پۆله گولناری دایکت چۆنه؟» بهدرباسم ولامی داوه: «سپاس بۆ خودا که لهش ساغ و سهرودل خوشه و سلاری تو و کههکانی مامی دهگهیانند.» دواى ئهوه سالف بزی گپراوه که لهگهه خوشکی چیان گوتوو و بهدرباسم گویی لئ بووه و ئیستا ئهوه ناشقی شازاده گهوهری کچی سهمهندهل شا بووه. ئیستا ههه لهبهه ئهوه هاتوو بهچ بۆ خوازبینی ئهوه کهه و مارهى بکا. دایهگهوهه بهدرباسم که ئهوه قسهیهی بیست. تووره بوو، پاشان مات بوو. ئهوجار گوتی: «کورم تو ههلهت کردوو و نهدهبوو نیوی شازاده گهوههه هینابا. چونکه تو سهمهندهل پادشا باش دهناسی که پیاویکی گهوجی ملهوره و کهچ نادا به داواکاران. چونکه ههموو پادشایانی دهريا داویان کردوو و قسهی ههموویانی له عهرزی داوه و پنی گوتوون: «ئیهوه کووفوو(واته ئیهوه هاوتای کچی من نین). ئهمن لهوه دهترسم ولامی ئیمهش ئاوا بداتهوه.» سالف گوتی: «دایه ئیستا ئیمه چ بکهین. بهدرباسم شا ناشقی ئهوه کهه بووه و دهلی ههه دهچمه خوازبینی. ئهگهه تهواوی مال و سامانهکهشم، لهو پنیهدا دانا بی. ئهوه پنی وایه ئهگهه بیت و بهوه کهه نهگا گیانی دهههچ و دهمری.» دواى ئهوهش سالف به دایکی گوت: «دایه، خو ئهوه خوشکهزایهی من له شازاده گهوهه جوائتره و باوکیشی پادشای ولاتی عهجهمه و ئیستا ئهوه له جینی باوکی پادشایه. شازاده گهوهه جگه لهوه شایانی کهس نییه. ئهمنیش به تهمام دیاری گرانابی واکه شایانی ئهوه بی لهگهه خووم بهرم و بچم بۆ خوازبینی. ئهگهه به پنی پادشایهتی بی، ئهوه بهدرباسم بۆخوی پادشایه و کورپ پادشاشه. ئهگهه به جوانی کههکهی لهگههلمان بکا، ئهوه بهدرباسم له کههکهی ئهوه جوان و دهلالتره. ئهگهه به ولات و لهشکر بیکا، ئهوه ولات و لهشکری بهدرباسم شا زور له ئی ئهوه بهرینتر و لهشکریشی زیاتره. ناچاره ههه دهبی مل بدا. منیش تا وهدی هینانی ئاواتی خوشکهزاکهه دانانیشم. چونکه هوکاری ئهوه روواوه منم.» دایکی سالف گوتی: «چونت پنی باشه واکه، بهلام تکات لئ دهکهه به لهسهرخویی و زمانی خووش قسهی لهگهه بکه و به توورهی و ههههه قسه مهکه.

ئهوجار سالف ههستا دوو توورهکهی پر کرد له گهوههه و یاقووت و زمروود و مرواری و به کۆلی هاوپرکانی دادا و لهگهه بهدرباسم شا بهرهه مالی سهمهندهل پاشا کهوتته ری. که گهیشتنه کۆشک داوای پوخسهتیان کرد و چوونه ژووری. سلوویان کرد و کورپوشیان برد. سهمهندهل پاشا لهبهریان ههستا و بهخیز هاتنی کردن و فهرمووی کردن

دانیسن. ئەوجار گوتی: «سالح ئەوێ چۆنە هاتووی بۆ لامان؟» صالح دیسان هەستا و کۆرتۆشی بردەوێ و گوتی: «ئێمە داوامان لە پێشدا لە خودای تەعالا و پاشان لە پادشای مەزنامانە. ئێنجا سەری توورەکەیی کردەوێ و دیارییەکانی لە پێش هەلپشت و گوتی: «پادشا، داوای یەکەممان ئەوێ یە ئێمە دیارییانمان لێ قەبۆل کەیی و دلمان خۆش کەیی.

لێرەدا بوو، ماوێ چیرۆکی ئەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژەیی چیرۆکەکەیی هەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

سەر سەمەندەل پادشا. شا خەبەری لەوانە نەبوو. ھەر بۆیە ھەپتە سا و بانگی بالبازەکانی کرد، گوتی: «دا ئەو سەگانی قۆلبەست بکەن. ھەر دووک ھێرشیان کردە سەر یەکتەر. ئەوەندەى نەخایاند کە ھیزی سەمەندەل پرایان کرد و تیک شکان. سالح و بالبازەکانی، سەمەندەل پاشایان قۆلبەست کرد.

لێرەدا بوو، ماوەى چیرۆکی ئەمشەویش کوتایی پین ھات و شەھرزاد درێژەى چیرۆکەکەى ھەلگرت بۆ شەوێکی دیکە.

که شهوی ههوسه و چل و ههشتم هاتهوه

گوئی: خاوه‌نشکو! کاتیک خزمانی سالح سه‌مه‌ندهل پادشایان قۆلبه‌ست کرد، شازاده گه‌وه‌ریش بیستییه‌وه که باوکیان گرتووه هیندیک له بالبازه‌کانیان کوشتووه. له کۆشک هاته ده‌ری و هه‌لات بۆ یه‌کیک له دو‌رگه‌کان و چووه سه‌ر داریک خۆی مات دا. کاتیک ئه‌و دوو هۆزه پیکیان دادا و ده‌ستیان کرد به کوشت و کوشتاری یه‌کتري. پیاوه‌کانی سه‌مه‌ندهل پادشا هه‌لاتن. به‌درباسم شا ئه‌وانی دیت که هه‌له‌هاتن پرسیاری کرد ئه‌وه چبووه؟ رووداوه‌که‌یان بۆ گه‌راوه. کاتیک به‌درباسم شا زانی که سه‌مه‌ندهل پادشا گه‌راوه، ترسا و هه‌لات و له به‌ر خۆیه‌وه گوئی: «هۆکاری ئه‌و رووداوه منم. هه‌ر بۆیه یه‌خه‌ی من ده‌گرن.»

کورتی که‌ینه‌وه، به‌درباسم شا نه‌یده‌زانی روو له کوئی بکا. چاره‌نووس ئه‌وی به‌ره‌و ئه‌و دو‌رگه‌یه برد. له‌وه‌ی له بن داریک وه‌ک مردوو درێژ بوو، ویستی که‌میک به‌سه‌یتیه‌وه. له کاتیکدا له سه‌ر پشت درێژ ببوو، ده‌یروانییه ئاسمان چاوی به‌ کچیک که‌وت که له سه‌ر داره‌که بوو، له جوانیدا ده‌تگوت مانگی چوارده‌یه. له دلی خۆیدا گوئی: «به‌خودا بیت و نه‌بیت ئه‌وه شازاده گه‌وه‌ری کچی سه‌مه‌ندهل پادشایه و زانیویه باوکی گه‌راوه هه‌لاتووه په‌نای بۆ ئیره هیناوه و له ترسان چووته سه‌ر ئه‌و داره. ئه‌گه‌ر ئه‌ویش نه‌بی له‌و نامینیه‌وه. ئینجا هه‌ر فکری لێ کرده‌وه و پاشان له دلی خۆیدا گوئی: «ئه‌ری بۆ هه‌له‌ستم بیگرم، ئه‌گه‌ر هاتوو شازاده گه‌وه‌ر بوو ئه‌و چ باشتره. بۆ خۆمی ده‌خوایم. ئه‌منیش هه‌ر ئه‌وه‌م ده‌وئ. ئیدی هه‌ستاو رووی له گه‌وه‌ر کرد و گوئی: «ئه‌ی ئه‌وپه‌ری ئاواتم، ئه‌تو کچی و بۆ هاتویه ئیره و چوویه ئه‌و سه‌ره؟» شازاده گه‌وه‌ر چاوی لێ کرد. سه‌یری کرد لاویکی جوانچاکی بالا به‌رز و پیکوپیکه ولامی داوه: «شاسواری خه‌ونه‌کانم، من شازاده گه‌وه‌رم، رام کردوووه هاتووومه ئیره، چونکه سالح و خزم و که‌سه‌که‌ی هه‌رشیان کردوووته سه‌ر باب و شه‌ریانه. ئه‌من له ترسی گیانم، هاتووومه ئیره. به‌درباسم شا که ئه‌وه‌ی بیست، سه‌ری له‌و رینکه‌وته سوور ما و له دلی خۆیدا گوئی: «قسه‌ی تیدا نیه به‌ ئاواتی خۆم که‌یشتم.» دوا‌ی ئه‌وه پیتی گوت: «خانم، وه‌ره خوارئ ئه‌من گه‌یروده‌ی داوی ئه‌فینی تۆم و ئه‌و شه‌ر و هه‌رایه له سه‌ر من و تویه. ئه‌من به‌درباسم شام. شای ولاتی عه‌جه‌م و سالح خالی منه. خالم چووه بۆ خوازبیتی تۆ بۆ من. ئه‌من له‌به‌ر تۆ که‌یشتووومه ئیره و ولاتی خۆم به‌جی هه‌شتووه. ئیستا وه‌ره خوارئ با بچین بۆ کۆشکه‌که‌ی باوکت و بزگاری بکه‌ین. گه‌وه‌ر که ئه‌و قسه‌یه‌ی بیست له دلی خۆیدا گوئی: «که‌وايه له‌به‌ر ئه‌و گلاوه ئه‌و شه‌ر و هه‌رایه رووی داوه و پیاوه‌کانی باوکت کوژراون و بۆخۆشی به‌ دیل گه‌راوه. ئیستا باوکت به‌ ده‌ستیانه‌وه دیله. منیش ئاوا هه‌له‌ه‌دای ناو ئه‌و دار و دارستانه بووم. ده‌بی

کارینکی له گهل بکه م جارئ ئاوا رایگرم، ئه وهش ئاشقه و ئاشقیش هیچ کارینکی لئ عیب نییه. هه بویه گه وهر به زمانینکی خوش و نهرم دهستی کرد به فیل و که له ک. به درباسمیش نهیده زانی چی له بن سهه رایه و قسه ی دل و زمانی یه ک نییه. ئیدی گه وهر پینی گوت: «ئای سۆمای چاوم، ئه وه تو شازاده به درباسمی کورپی شازاده گولناری؟» شازاده به درباسم گوتی: «به لئ خانمه شازاده که م.»

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پئ هات و شه هرزاد دریزه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بو شه وینکی دیکه.

که شهوی ههوسه و چل و نۆیهم هاتهوه

گوتهی: خاوهنشکۆ! گهوهه گوتهی: «خودا قار له بابم گرتی و له دهسهلاتی بخا و دهیههوی من بدا به کهسیکی له تو باشتر. به راستی گهوج و نهفامه.» دواي ئهوه گوتهی: «پادشا، له بابم خۆش به و لینی به دل مهگره. له بیرت بی نهگر تو بستیک بینی به لای منهوه من ههنگاوێک دیم به لای تووه. ئیستا تۆم وا کهوتووته بهر دل نهوهندهی تو منت خۆش دهوی من سهه نهوهندهم خۆش دهوی.» له دارهکه هاته خوار و چووه پیشی. له نامیزی گرت و دمی به لیوییهوه نا و رایمووسی. بهدرباسم شا که ئهوی ئاوا دیت، نهوهندهی دیکه ناشقی بوو. پنی وا بوو به راستی نهویش ناشقی نهو بووه. نهویش نهوی له باوهش گرت و توند به خۆیهوه گۆشی و ماچی کرد و پنی گوت: «شازاده به خودا خاله سالم یک له ههزاری جوانیهکانی تۆی بۆ باس نهکردبووم. دواي ئهوه گهوهه ئهوی به خۆیهوه گۆشی و هیندیک شتی گوت که نهو لینی تن نهدهگیشت. ئهوجار گوتهی: «لهو بیچمهی خۆت وهه دهوی و بیه بالندهیهک که بالهکانت سهی و دندووک و قاچهکانت سوور بی. هینستا شازاده گهوهه قسهکانی تهواو نهبیوو، که بهدرباسم شا بوو به بالندهیهکی بال سهی و دندووک و قاچ سوور و چاوی له گهوهه بری. شازاده گهوهه کهنیزیکی له لا بوو. نیوی مهرسییه بوو. شازاده گهوهه رووی تن کرد و گوتهی: «ئهبهو خودایه له بهر باوکم نهبايه نهو ههتیوه زۆلهم دهکوشت. چونکه تهواوی نهو کیشه و ئاژاوانه له بن سهری نهو دایه. بهلام قهیناکا ئیستا تو بیبه له دورگی وشکهړۆ لهوی داینی با قری بی. کهنیزه نهوی برد لهوی داین و ویستی بگهڕیتهوه، له دلی خۆیدا گوتهی: «به خودا کهسیکی ئاوا جوان و له بهر دلان نابی له توونییان و له برسان قری بی. ئیدی لهوی ههلی گرت و بردی بۆ دورگیهکی سهرسهوز و پر له میوه و ئاو و چۆم و کانیاو. ئهوجار گهراوه بۆ لای خانمهکهی و پنی گوت: «چۆنت فرموو، ئاوام لێ کرد و گهرامهوه. جاری با بهدرباسم لهوی بی.»

خاله سالی کاتیک سهمهندهل شایان به دیل گرت، تهواوی دارودهسته و دهوربهریانی کوشت. بۆ شازاده گهوهه گهرا نهیدیتهوه. گهراوه بۆ مالی خۆی و به دایکی گوت: «دایه ئهوه کوا بهدرباسم له کوئییه؟» دایکی ولامی داوه: «پۆله نازانم و هیچ ههوالیکم لینی نییه. رهنگه ترسابی ههلاتییت.» که سالی گوتهی لهو قسهیهی دایکی بوو، زۆری پنی ناخۆش بوو. گوتهی: «دایه به خودا، نه من دهرسم شتیکی به سهه هاتینی. نهکا یهکیک له سوارهکانی سهمهندهل گهیشتیته سهری. یان کچی سهمهندهل پادشا نهوی دیبی و ئیمه خهجالهتی دایکی بین. چونکه نهمن نهوم بی ئیجازهی دایکی هیناوه. ئیدی سالی له تاوان سیخوهر و زیرهفانی به ههموو لایهکدا بلاو کردهوه. هیچ ههوالی نهبوو. سالی ههمیسه مات و پهشێو

بوو.

گولناری دایکی دوی ئه‌وه‌ی زانی که به‌درباسم له‌گه‌ل سالحی خالیدا رۆیوه و هیچ هه‌والیکیان هه‌ر نه‌بوو. هه‌ستا و بۆ دیتنه‌وه‌ی که‌وته‌ پین‌وشوینی به‌درباسم و چوو له‌ ده‌ریاوه. چوو بۆ لای دایکی. دایکی شازاده که‌ ئه‌وی دیت له‌به‌ری هه‌ستا و له‌ ئامیزی گرت. شازن گولنا، هه‌والی کوره‌که‌ی پرسسی. دایکی ولامی داوه: «پۆله‌ گیان ئه‌و له‌گه‌ل خالی هات بۆ ئیره. خالۆی زیڤ و گه‌وه‌ر و یاقووت و زمروودیکی زۆری برد و چوو . خوازبینی شازاده گه‌وه‌ر له‌ سه‌مه‌ده‌ل پاشا بکا. سه‌مه‌ده‌ل پاشا، قسه‌که‌ی له‌ عه‌رزى دان و لیتیان قه‌لس بوو. منیش هه‌زار سوورم ناردبوو به‌ دوی براکه‌تدا. که‌ لیتیان بوو به‌ شه‌ر و کیشه، خودا براکه‌تی به‌ سه‌ر ئه‌واندا زال کرد. بالباز و ده‌سته‌ودایره‌که‌ی کوژران و سه‌مه‌نده‌ل پاشاش به‌ دیل گیرا. کاتیک کوره‌که‌ی تو هه‌والی ئه‌و شه‌ره‌ ده‌بیستی هه‌لدی و ئیدی نه‌گه‌راوه‌ لامان. ئیستاش به‌ هه‌والی نازانین. ئه‌وجار گولنار هه‌والی سالحی برای پرسسی. دایکی گوتی: «ئه‌وه له‌ جیتی سه‌مه‌نده‌ل پاشادا دانیشتووه و خه‌ریکی پاشایه‌تییه. سیخوڤیشی بۆ هه‌موو لایه‌ک به‌پڤ کردووه. تا بکه‌ونه‌ پین‌وشوینی کوره‌که‌ی تو و شازاده گه‌وه‌ر. کاتیک گولنار ئه‌و قسه‌یه‌ی بیست. ناره‌حه‌ت بوو. رقی له‌ براکه‌ی هه‌لسا. دوی ئه‌وه گوتی: «دایه، ئه‌من نیگه‌رانی ولاته‌که‌ی به‌درباسم و ده‌ترسم بین به‌ پاشاگه‌ردانی و ناژاوه. ئه‌گه‌ر دره‌نگ بگه‌ریمه‌وه ده‌شتیوی. وا چاکه‌ ئه‌من بگه‌ریمه‌وه و ولات ریک بگه‌مه‌وه و کوره‌که‌ش به‌ خودا بسپیرم. به‌لام ئیوه‌ش لینی که‌مترخه‌م مه‌بن. چونکه‌ شتیکی لئین، ئه‌من شیت ده‌بم. بۆخۆت ده‌زانی من له‌ دونیادا جگه‌ له‌ و که‌س شک نابم. ئیدی گولنار به‌ دلنیکی پڤ له‌ که‌سه‌روه‌ه به‌ گریان گه‌راوه و دنیای لئین ته‌نگ و تاریک بوو.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتایی پین‌هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که نهوی هوسه و په نجايم هاته وه

گوتی: خاوه نشکو! گولنار به دم نارېحه تی و داخ و ديقانه وه گه پراوه. جا با بزانیڼ به درباسم شا چی لی هاته وه.

گوتمان گه وهری کچی سه مه ندهل پاشا، به درباسم شای به جادوو کرده بالنده و به که نيزيکدا ناردي بؤ دورگه ی وشکه رڼ هه تا له ووی له توونیان و له برسان قری بی. به لام که نيزه که ی دلی نه هات له ووی به په لای کا و بردی بؤ دورگه یه کی خوش و سه رسه وز. جا دوا ی نه وه به درباسم بؤخوی به میوه و ناو و هه وای نه ووی به پری چوو و ژیا. نه شی ده زانی چ بکا و پرو له کوئی کا و هر له ووی ماوه. هه تا پوژیک پراوچیه ک پری که و ته نه و دورگه یه و چاوی پنی که و ت. پنی سه یر بوو، مه لیک بالی سپی و دندووک و قاچه کانی سوور بی. پراوچیه که زوری پنی جوان بوو. له دلی خویدا گوتی: «قه تم مه لی ناوا جوان نه دیوه.» ئیدی دوا ی بؤ ناوه و گرتی و هینایه وه بؤ نیو شار. گوتی په نگه پاره یه کی باشم بؤ بکا. وا بوو که سیک هات و گوتی نه و بالنده یه به چه نده؟ پراوچی گوتی: «بؤ چیه ته؟» کابرا گوتی: «سه ری ده برم و ده یخوم.» پراوچی پنی گوت: «جا چنن ره وایه نه و بالنده جوانه سه ر بېردری. وه لا نایفروشم به دیاری ده یده م به پادشا. زور له و پاره یه ی تو م زیاتر ده داتی. ناشی کوژی هر بؤ جوانی رایده گری. نه من له و ته ی هم، هر پراوم کردووه له ناو و ویشکیدا. که چی شتی ناوا جوانم نه دیوه.

ئیدی کابرای پراوچی بردی بؤ لای پادشا. پادشا که چاوی پنی که و ت، زوری پنی جوان بوو. ده دیناری دا به کابرا. کابرای پراوچی کړنوشی برد و هاته دهری. پادشا بالنده که ی دا به خزمه تکاریک و رایسپارد ناگاداری لی بکا. خزمه تکاره که نه ووی خسته قه فه سیکه وه و دان و ناوی بؤ دانا. دوو پوژی پنی چوو. پادشا به خزمه تکاره که ی گوت: «دا نه و مه له م بؤ بیته با چاویکی لی که م.» خزمه تکاره قه فه سه که ی بؤ هینا. ته ماشای کرد دندووک ی له و دانه یه نه داوه له پیشیان رڼ کردووه. پادشا گوتی: «خوزگه ده مزانی چی ده خوا؟» دوا ی نه وه پادشا داوای کرد نانی بؤ داتین. سفره پاخرا و هه موو جوړه خوارده مه نییه کیان له سه ر سفره دانا. پادشا ده ستی کرد به نان خواردن و مه له که شی له په نا بوو جار جار به دمیه وه ی ده کرد. پادشا سه یری کرد له ته واری نه و ته عامانه ده خوا. پادشا و دانیشتون پنیان سه یر بوو. سه ریان سوور ما. پادشا پرووی له خه لکه ی کرد و گوتی نه من قه تم نه دیوه بالنده ناوا شله و شت بخوا. دوا ی نه وه کوپه که هه ستان و چولیان کرد. بانگی خیزانی کرد بی ته ماشای بکا. کاتیک شاژن چاوی پنی که و ت، پرووی گرت و گه پراوه. پادشا هه رای کرد و گوتی: «نه وه نه و پرو به نده ت بؤ دا داوه.» شاژن گوتی: «پادشا خو نه وه

بالندە نىيە و پياۋىكى ۋەك تۈيە. « پادشا گوتى: «درۆ دەكەى چۆن شتى وا دەين، بالندە
مرۆف بى؟!» ژنە گوتى: «ئەمن درۆ ناكەم ئەو بالندە بەدرباسم شايبە. كورپى شەهرمان
شاي عەجەم و گولنارى دەرياييبە.»

ليزەدا بوو، ماۋەى چيروكى ئەمشەۋيش كۆتايى پىن ھات و شەھرزاد دريژەى
چيروكەكەى ھەلگرت بۇ شەۋىكى ديكە.

که شهوی ههوسه و په نجا و به کم هاته وه

گوتی: خاوه نیشکۆ! چۆناوچۆن بوو ئاواي لى هات؟ خهزانى پاشا گوتى: «شاژن كه وهه، كهچى سه مه ندهل پاشا به سىحر و جادوو واى لى كردوه. ئىدى به سه رهاته كهى له ئه وه له وه تا كو تاى بۆ پاشا گهراوه. كه پاشا وته كانى ئه وى بىست پنى سه ير بوو. ژنه كه شى به كىك له سىحربازترين ژنانى رۆژگار بوو. پاشا پنى گوت، گوتى: «نازىزم، ئه و سىحره به تال كه وه. خوداى گه و ره ده ستى گه وه ره بشكىنى، وا ئه وه نده بى مروه ت بووه.» ژنه گوتى: «پنى بلئى به چىته وه كو نچى كه وه. پاشا گوتى: «به درباسم، بچۆ ئه و پشته وه. به درباسم به قسه ي پاشاى كرد.

ئىنجا ژنه ههستا، قاپىك ئاواي به دهسته وه گرت و چوه په ناكه وه. ورته ورتىكى به سه ر ئاوه كه دا كرد و پنى گوت: «بىكه بۆ خاترى ئه و نىوه پىروز و مه زمانه له و بىچه وه ره ده رى و وه ره وه سه ر بىچه مى خۆت.» له رىوه به درباسم بال و په رى له خۆى كرده وه و هاته وه سه ر شىوه ي خۆى. پاشا سه يرى كرد لاوىكى ئه وه نده جوانچا كه له دونىادا تاى نىيه. دواى ئه وه به درباسم شا ده ستى پاشاى ماچ كرد و دۆعاى به خىزى بۆ كرد. پادشاه سه رى ماچ كرد و پنى گوت: «به درباسم به سه رهاتى خۆتم بۆ بگه ريه وه.» ئه وىش به سه رهاتى خۆى بۆ گهراوه. دواى ئه وه پاشا گوتى: «ئىستا كه خوداى تهعالا ئه و سىحره ي توى به تال كرده وه، ده لئى چى و به ته ماى چ بكه ي؟ به درباسم گوتى: «چاوه روانىم له گه و ره بىت هه يه پاپۆرىكم بۆ ئاماده بكن و پىداوىستى سه فه رم بده نى و به رىم كهن. چونكه زۆر له مىژه له ولاته كه ي خۆم دا برام. ده ترسم ولاته كه م له ده ست بچى. پىم وا نىيه داىكم له تاوى من هه تا ئىستا ماى.

پاشا داواكه ي هىتاجى و پاپۆرىكى بۆ ئاماده كرد. چه ند خزمه تكارىشى له گه ل سوار كرد و به رنى كردن. ده رۆژان به ده رىادا رۆيشتن. رۆژى يازده يه م ده رىا كه وته جموجۆل و شه پۆلان. پاپۆرقانه كان لغاوى پاپۆره كه يان له ده ست ده رچوو. تا واى لى هات پاپۆره كه خۆى به كىوىكدا دا و پاپۆره تىك شكا و هه موو سواره كانى نو قم بوون، جگه له به درباسم شا كه به ته خته يه ك له ته خته كانى كه شتىبه كه خۆى گرته وه. با، ته خته كه ي رادا و بردى هه تا نو رۆژان، دواى نو رۆژ گه يشته قه راخ ده رىا. به درباسم شا. شارىكى لى وه دىار كه وت له نىو دوپه گه يه كدا له قه راخ ده رىا رۆ نرا بوو كه له شفه ره سىپتر بوو. ئاواي ده رىا له قه دى دىواره كانى ده دا. كاتىك پاشا به درباسم ئه و شاره ي له نىو ئه و گراوه دا دىت، خۆشحال بوو. چوه ته نكاوه كه و له ته خته كه هاته خوارى. چوه ناو شاره كه وه. كه چوه ناو شاره كه وه نه سپ و ئىستر و گوئدرىژىكى زۆر بۆى هاتن و به جووته لىيان دا

و به گاز و قهپال توقانديان و نه يانھيشت بچيته ناو شارھوھ.

که نه يانھيشت بچيته ناو شارھوھ واوھ هات به مهله چوو بۆ لايهکي ديهکي شار. ئه ويش کهسي لئ نه بوو. سهري سوور ما و گوتی: «خۆزگه دهمزانی ئه و شاره ئی کتيه و بۆ پادشای نيهه؟ بۆ کهسي تيدا نيهه؟ ئه و کهر و ئيسترا نه چۆنه ليره ن؟ هر ئاوا دهرويشت و له و بير و هزرانه دا بوو. نه شسي دهمزانی بۆ کوئ دهچن. له پر کابرايهکي دووکانداري ديت. سللوي لئ کرد. کابرا سللوه کهي ئه ستانده وه و تني رواني. سهيري کرد لاويکي جوانچاک و له بهر دلانه. لئي پرسى: «کورپي باش، ئه تو کتي و ئه وه چۆن گه يشتوويه ئه م شاره؟» به درباسم به سه رهاتي خۆي بۆ گيژاوه. پياوه که پني سهير بوو. لئي پرسى: «پۆله گيان له ريگا تووشي کهس نه بووي؟» به درباسم وه لامی داوه: «باوکه گيان، ئه من سهرم له و شاره سوور ماوه! تووشي هيچ که سيگ نه بووم و که سم نه ديوه!» کابراي دووکاندار گوتی: «وه ره دووکانه که وه، خوداي گوره ئه توي له و شه يتانه پاراستوه.» به درباسم شا زور ترسا و له کابراي پرسى: «گه وره م مه به ستت له و قسه يه چ بوو، وا منت له و شاره و خه لکه کهي توقاند؟» کابرا وه لامی داوه گوتی: «پۆله گيان، ئه و شاره شاري سيحر و جادووه. شاژنيکي هه يه جادوو گه ره. ئه و کهر و ئيسترا و شته ي ديتن ئه وانه وه ک ئيمه مروفن. به لام سهيرن. چونکه هر کهس بيته ئه و شاره. ئه ويش ئه گه ر وه ک تو جوانچاک بي. ئه و شاژنه ره زاگرانه ده يگرئ و چل شه و چل پۆژ له گه لي داده نيشي و دواي چل پۆژان به جادوو ده يکا به کهر و ئيسترا.

ليزه دا بوو، ماوه ي چيرۆکي ئه مشه ويش کوتايي پي هات و شه هرزاد دريژه ي چيرۆکه کهي هه لگرت بۆ شه ويکي ديهک.

که شه وي چه وسه د و په نجا و دووه م هاته وه

گوتی: خاوه نشکۆ! دووکانداره که دواي ئه وه ي باسي ئه و ئاکارانه ي شاژني بۆ به درباسم شا کرد پني گوت: «ئه گه ر ئه توش بچييه ده ري جادووت لئ ده کا و وه ک ئه وانه ده تکا به يه ک سم.

به درباسم گوتی: «گه وره م چۆن بلئي وا ده که م.» کابرا گوتی: «پۆله گيان، ئه و مه لکه يه به جادوو بووه به ماليکي ئه و شاره. ناوي شاژن لابه که ماناکه ي به عه ره بي ده بيته پۆژميتري هه تاوي. به درباسم شا که ئه و قسانه ي بيست له ترسان وه ک ميژۆکه ده له رزي. له دلي خۆيدا گوتی: «باوه رم نه ده کرد له چنگ سيحر رزگارم بي. ئيسترا که رزگارم بووه، چاره نووس تووشي قوناختيکي ديهکي کردووم.»

به راستي به درباسم گيژ بيوو. نه يده زانی چ بکا. پياوه که که ديتي به درباسم زور ترساوه و نيگه رانه پني گوت: «پۆله، هه سته بچووه له بهر ده رگاي دووکان دانيشه و

سه رنج بده خه لکی نهو شاره و نهو جل و بهرگه ی له بهریان دایه. نیکه ران مه به و هیچ مه ترسه، شاژن و خه لکی نهو شاره منیان خوش دهوی. نه من لیان ناترسم.

به درباسم که نهو وتانه ی کابرای بیست، هه ستا چوو له بهر دهرگا دانیشنت. چاوی به خه لکه که دا دهگیرا. خه لک که نهویان لهوی دیت چوون بۆ لای کابرا و گوتیان: «نهوه کورته؟» گوتی: «نهوه برازومه، بیستم براکه م مردووه ناردم به دوایدا هیتانمه ئیره.» گوتیان: «کاکه نهو کوربه جوان و بهرچاوه دهرتسین شاژن به سه ریه وه نه چی و لیت بستینی چونکه نهو ئی جوانی خوش دهوی.» کابرا گوتی: «شاژن منی خوش دهوی هه رچی بلیم له قسم دهرناچی. نه گهر بزانی نهوه برازومه، کاری پنی نابی و له بهر دلی من چاوپوشی لی دهکا.»

به درباسم شا چند مانگیک له لای نهو کابرایه ماوه. کابرا زوری خوش دهویست. پاش ماوه یهک رۆژیک له رۆژان به درباسم هه ر وهک رۆژان له دووکان دانیشتیوو که له پرده هه زار سوار به جلوه رگی شکودار و قایش و هه یاسه ی رازاوه به دوپ و گه وه ره و شیر ی روت به دهسته وه پهیدا بوون و سلوویان له کابراکه کرد و رۆیشتن. به دوا ی نه واند ا هه زار که نيزۆکی جوان و دهلال که گشتیان جلی دیبای رازاوه به زیر و جه و اهیزاتیان له بهر دا بوو یهکی زهرگنکیشیان به دسته وه بوو به سواری گه یشتنی. له نیو نهو که نيزۆکانه کیژۆله یه کیان تیدا بوو که له سه ر زینی خه ملاو دانیشتیوو که هه ر له مانگ و نه ستیره دهچوو. که گه یشته دووکانی کابراکه سلوویان کرد و تیپه رین. هه ر به دوا ی نه واند ا شاژن لاب به که ژاوه یهکی گه وره وه وه دهرکه وت و هاته به ره وه تا گه یشته دووکانی کابراکه. به درباسمی دیت له دووکان دانیشتیوو. که سه رنجی دایه دیتی رۆژیکی به ژن و بالا سه له وه بۆخوی. شاژن سه ری له وه هه موو جوانیه ی سوور ما و لغاوی عه قلی له ده ست بهر بوو. له نه سپه که ی دابه زی و چوو له دووکان له په نا به درباسم شا دانیشنت. به کابرای گوت: «نهوه نهو کوربه جوانه ت له کوئ بوو؟» کابرا گوتی: «نهوه برازومه و به ینیکه هیناومه ته لای خۆم.» شاژن گوتی: «لینی گه ری با شه ویک له لای من بمینیتته وه.» کابرا گوتی: «به و مرجه ی جادووی نه که ی.» شاژن گوتی نه به خودا. کابراکه گوتی: «ده بی سویندم بۆ بۆخی که ئازاری نه ده ی و تلیسمی نه که ی.» دوا ی نهوه شاژن فه رمووی نه سپیکی چاک به زینی خه ملاوه وه زین که ن و بیه یتن بۆ به درباسم. هه زار دیناری زیریشی دا به کابرای دووکاندار و به درباسم شای له گه ل خۆی برد. خه لک کاتیک نهو هه موو جوانیه ی به درباسمیان ده دیت دلیان بۆی ده سووتا و ده یانگوت: به راستی حه یفه نهو دیوه زمه یه نهو لاره جوانه تلیسم بکا. به درباسم شا قسه کانی نه وانی ده بیست و هیچیشی نه ده گوت. خۆی دابوو ده ست روحی خودا. له گه ل شاژن لاب رۆیشتن هه تا گه یشته کۆشک.

لنره دا بوو، ماوهی چیرۆکی نەمشەویش کۆتایی پێ هات و شەهرزاد درێژە
چیرۆکەکی هەلگرت بۆ شەویکی دیکە.

•

که شهوی ههوسه و په نجا و سینه هاتهوه

گوتی: خاوه نشکۆ! به درباسم شا له گه ل شازن لاب رویشان هتا گه یشتنه کۆشک.

ئینجا خزمه تکار و گه وره کانی دهوله ت دابه زین. شازن به سه رکارداره کانی گوت: «پریان بدن با هه موویان برۆنه وه. له پێوه خزمه تکار و گه وره کانی دهوله ت کړنۆشیان برد و بلاوه یان کرد. شازن له گه ل که نیه کانی و به درباسم چوه ژووری. به درباسم چاوی به کۆشکه که دا گپرا سهیری کرد له خستی زیږ دروست کراوه و باخیکی گه وره له هوشه ی کۆشکه و له نیوه راستی باخه که شدا گۆلنکی لینه. شازن له سه ر تهختنکی سفربه ی دانیشته که ئه و تهخته له بهرجه وه ندیکدا بوو که به سه ر باغه که دا ده پیروانی. به درباسم شای له په نا خۆی دانا. باوهشی پندا گرت و ماچی کرد.

ئینجا به که نیه کانی گوت سفربه راخن و خواردن بینن. سفربه یه کیان هیتا که قه راغه کانی هه مووی به زیږ و جه و اهیزات رازابووه و هه موو جۆره خواردننکی له سه ر بوو. ئه وانیش خواردنه که یان خوارد و ده ستیان شوت. ئه و جار ده فیری زیږ و زیو و بلووریان دانا پر له نوقل و شیرینی جوارجۆر. دوا ی ئه وه شازن فرمانی دا مووزیکۆهن و گۆراننیه ی بانگ بکن. هه ر که فرمان درا ده دانه که نیه که هه ریه کی نامیزنکی مووزیکی به دهسته وه بوو وه ژوور که وتن. ئینجا شازن پیا له یه که باده ی هه لدا و پیا له یه کیشی دا به به درباسم شا. هه ر ئاوا به رده وام باده یان خوارده وه هه تا ته واو سه رخۆش بوون و هۆشیان نه ما. ئه و جار شازن به یه کیک له که نیه کانی گوت گۆراننیه کیان بۆ بلن. ئه ویش گۆراننیه کی بۆ گوتن. گۆراننیه که ئه وه نده خۆش بوو که به درباسم وایزانی کۆشکه که ش خه ریکه وه سه ما و هه لپه رکێ که وێ. بۆخۆشی زۆر دلخۆش و که یف ساز بوو. له خۆشیان دلی کراوه و غه ربی و ئاواره یی له بیر چوه وه و له دلخۆیدا گوتی: «ئه و شازنه زۆر کچنکی خانومان و جوانه و قه ت له و شماره نارۆم. ولاتنکی پان و به رینه و بۆخۆشی له شازن گه وه ر جوانتر و له به ردلانتره. هه ر له گه ل شازن خه ریکی باده خواردنه وه و که یف و خۆشی بوون هه تا بوو به شه و.

چلووره و مۆم داگیرسان و عوود و عه نبه ریان له سه کلدانه کان هاویشته و خه ریکی خواردنه وه بوون. کاتیک شازن لاب سه رخۆش بوو له جینی خۆی هه ستا و چوه سه ر جینگا که ی. که نیه و شته که ی نارده وه و به به درباسم شای گوت بچن له په نای درێژ بێ. به درباسم چوو له په نای درێژ بوو هه تا به یانی.

لیزه دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کوتایی پێ هات و شه هه رزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وینکی دیکه.

که نهوی ههوسه و په نجا و چواره م هاتهوه

گوته: خاوه نشکول! که پوژ بووه، شاژن لاپ له خه و ههستا. له گهل به درباسم شا چوونه کهرماو و خویان شوت و ناوی خاوینیان به خویاندا کرد و هاتنه ده ری. شاژن عه بایه کی شکواری له بهر به درباسم کرد و دهستیان کرد به شه راب خوار دنه وه و گورانییژ گورانی بۆ گوته و له خوشیدا بوون ههتا بوو به شهو. ههتا چل شهوان بهو شیوه به رایان بوارد و له که یف و خوشیدا بوون.

دوای نه وه شاژن گوته: «به درباسم ئیرهت بێ خوشتره یان دووکانه که ی مامت؟» به درباسم گوته: «شاژن به خودا لای تو له تهواوی دونیا خوشتره. مامم فه قیره پیاویکی دانه ویله فرۆشه.» شاژن بهو وته به پینکه نی و ههتا به یانی له نامیزی به کتردا خه وتن. کاتیک به درباسم شا له خه و رابوو، سهیری کرد شاژن لابی له لانه ماوه. پنی سهیر بوو ترسیک که وته دلییه وه. ماوه بهک چاوه پئ بوو هه ر نه هاته وه. ههستا جله کانی کرده به ری به دوایدا رویشته ده ری. رویشته ههتا گه یشته باخی کوشک. چووه ناو باخه که وه چومیکی لئ بوو، مه لیکی چه رموو له قه اخ چه مه که بوو. هه ر له وی داریکی گه وره ی لئ بوو که مه ل و بالنده ی جوراجوری له سه ر بوو. نوقمی سهیری نه و دیمه نانه بوو که بالنده یه کی ره ش هات و نیشته سه ر بالنده چه رموو که و سی جاری پندا فسی. دوای ئیستیک مه له سپیه که بوو به مروّف. که به درباسم شا جوان لئی ورد بووه نه و مروّفه، شاژن بوو.

له ویندا بۆی ده رکه وت که نه و مه له ره شه مروّفه به جادوو وای لئ کردوو بۆ نه وه ی بتوانی له گه لیشی جووت بێ خویشی بووه به بالنده. به درباسم شا، زوری له دل گران هات. ئیدی تووره بوو گه راره کوشک و چوو له ناو جینگه که یدا خزی له خه و کرد. نه وه نده ی بێ نه چوو شاژن هاته وه لای و دهستی کرد به خۆ تی هه لسوون و ماچ و دهستیازی. به لام نه و هیچ ملاباتیکی نه دایه و زوری لئ قه لس بوو. شاژن زانی که نه وی له گهل نه و مه له ره شه دا دیوه. هه ر باسیشی نه کرد. کاتیک به درباسم شا ویستی شاژنی دا بێن کرد. به شاژنی گوته: «ریم بده بچه وه دووکان بۆ لای مامم. نه وه چل پوژه نه مدیوه بیرم کردوو.» شاژن گوته: «باشه بچۆ به لام زورت بێ نه چنی چونکه من به بێ تو هه لئناکه م.

به درباسم شا سوار بوو رویشته وه بۆ دووکانی کابراکه و سلاری لئ کرد.

کابرا ههستا له باوه شی گرت و لئی پرسی: «چۆن له گهل نه و جادووگه ره سیحربازه هه لت کرد؟ به درباسم وه لامی داو که ههتا دویشه و له که یف و خوشیدا بووم. شه و که خه وتبووین له نیوه شه ودا خه به رم بووه وه، ته ماشام کرد، شاژن له جینگه که یدا نه ماوه. هه ستام جله کانم له بهر کرد و که وتمه بێ و شوینی و چوومه ناو باخه وه... بهو جووره

ته‌واوی ر‌ووداوه‌که‌ی ب‌ کابرا گ‌یراوه. کابرا که به‌سه‌راه‌ته‌که‌ی بیست، گوتی: «خ‌ له‌ و چاوبه‌سته‌ لاده. ته‌واوی ئەو مه‌ل و بال‌ندانه‌ی ت‌ د‌وتن له‌ سه‌ر ئەو داره‌ هه‌موویان گه‌نج و لاوی غه‌وارهن و شاژن ناشقیان بووه‌ و له‌ خ‌وشه‌ویستیان جادووی لی کردوون کردوونی به‌ مه‌لی ج‌وراوج‌ور. ئەو مه‌له‌ ره‌شه‌ یه‌کیک له‌ ک‌ویله‌کانی شاژن بوو. ه‌ینده‌ی خ‌وش ویست کردی به‌ بال‌نده‌یه‌کی ره‌ش.

ل‌یره‌دا بوو، ماوه‌ی چ‌یرۆکی ئەمشه‌ویش ک‌وتایی پی هات و شه‌هرزاد در‌یژه‌ی چ‌یرۆکه‌ی هه‌لگرت ب‌ شه‌ویکی د‌یکه‌.

که شهوی هموسه و په نجا و پینجهم هاتهوه

گوتی: خاوه نشکوا! کابرا گوتی: «ئه گهر بزانی که تو به کار و نه نینیه کانیت زانیوه، له بیرى ناچى و له دلیدا پای ده گری. به لام تا من مابم کاری پیت نییه. ئه من موسولمانم و ناوم عه بدوللايه کهس وهک من له سیحر و جادوودا شاره زانییه. به لام تا مه جبوور نه بم، که لکی لى وه رناگرم. زور ته لیسمی ئه و گلاوم شکاندووه و خه لکم بزگار کردووه. بهک زه پره ی لى ناترسیم. بگره ئه و له من ده ترسی. خه لکی ئه و شاره هه مووی له سهر دینی ئه ون و ناگر په رستن. ئه وشه و بچووه وه. هه رچی کردی به یانی بؤم بگیره وه، چونکه ده زانم به ته مایه شتیکت به سهر بینى. نیگه رانیش مه به شتیکت پى ده لیم، نه توانی هیچت لى بکا.» به درباسم شا مالاوایی لى کرد و گه راوه کوشک که چووه وه سه بری کرد، شاژن دانیشتبوو چاوه ری بوو.

شاژن که چاوی پینی کهوت له بهری هه ستا و له په نا خوی داینا. به که نیزه کانی گوت خواردن بینى. که خواردنه که یان خواردا داوای شه را بی کرد. که نیزه کان شه را بیان هینا. به و جوړه تا نیوه شه و خه ریکی شه را بخواردنه وه بوون. شاژن به دواى یه کدا چه ندین پیاله ی له باده که ده رخواردی به درباسم شا دا تا ته واو مه ست و سه رخوش بوو. ئاوه زى فری. ئینجا شاژن سویندی دا و گوتی: «پرسیاریکت لى ده که م ده بی راستییه که یم پى بلئ.» به درباسم گوتی: «به لئى بی جگه ت له راستی چم لى نه بیستی.» هیزی ئه و دلّه پروکاوه م، ئه تو له بهر ئه وه له من ناره حه ت نیی که ئه و شه وه ی وه دوام که وتبووی منت له گه ل ئه و مه له ره شه دیت، که پیمدا فسی؟» به درباسم که له بهر مه ستیان هوشیکی وای نه بوو، گوتی: «به لئى، ئه من له بهر ئه وه لیت ناره حه ت بووم.» له ریوه شاژن له باوه شی گرت و خوی به قوربان و سه ده قه ی کرد و گوتی: «ئه و هه لویسته ی تو بووه هوی زیاتر بوونی خوشه ویستیم بؤ تو. تازه له هه موو کهس لای من نازیزتری.» دواى ئه وه پیکه وه خه وتن.

له نیوه شه ودا شاژن هه ستا. به درباسم شایش به خه بهر بوو، به لام خوی له خه و کردبوو. به دزیه وه چاوه دیری ده کرد. ئاگای لى بوو، تووره که یه کی سووری هینا و شتیکى سووری لى هینا ده ری و به نیو کوشکا بلاوی کرده وه. له ناکاو بوو به چومیکى به خوړ. ئه و جار مستیکى جو هینا چاندی و له و چومه ئاوی دا. جوپه که شین بوو و گولی کرد. هینای گوله کانی لى کرده وه و ده نکه کانی لى جوئ کرده وه و جوان لینی کرد و کردی به ئارد. چوو له شوینک داینا و گه راوه. له په نا به درباسم خه وت هه تا به یانی. به درباسم شا که هه ستا روخسته ی خواست و چووه وه لای کابرای دووکاندار. هه موو شتیکى بؤ گپراهه. کابرا پیکه نی و گوتی: «به خودا ئه و چاوه سه ته ته له یه کی بؤ ناوییه وه. به لام گویی مه ده یه

و مه ترسی. «پاشان که میکی نارد دایه و گوتی: «ئه گەر شازن ئه و ناردی دیت و گوتی: «ئه وهت بۆ چیه؟» بلی بۆ خواردنم هیناوه. ئینجا فرموی بکه که میک بخوا. ئه ویش که میکت نارد ده تاتی و ده لئی لئی بخۆ. به لام وریا به نه چی لئی بخۆی. گورجیک له گه له ئه وهی خۆت بیگوره و له ئی خۆت بخۆ وا بین نه زانی. ئه گەر که میک له ئی ئه و بخۆی تازه سیخه که ی کاریگه ری له سه رت ده بی. ئه وه تو ده بی به و شته ی که ئه وه ده به وه ی. به لام ئه گەر له نارده که ی نه خۆی، جادووه که ی کارت تی ناکا و تریق ده بیته وه و ده یکا به گالته و جه فه نگ و ده ست ده کا به خۆ به قوربان کردن و خۆشه و یستی نواندن. به لام له بیرت بی هه مووی هه ر فیل و ده زیه و دوروویه. ئه تو خۆشه و یستی خۆت ده ربهره و پنی بلی سۆمای چاوم له و نارده بخۆ و که یف بکه. ئه گەر هاتوو نه ختیک له نارده که ی خسته سه ر زمانی که میک له لویچی ده ستت که و ده سته ته ره که ت به سه ر و چاویدا بیته و بلی وه ره وه دۆخی ئاسایی. له ریوه ئه و له بیچی خۆی دیته ده ری و ئه تو چۆنت پی خۆش بی وای لی دئ. جا وه ره وه لای خۆم هه تا ریبه کت پیشان دم.

به درباسم شا مالوایی له کابرای دووکاندار کرد و گه راوه بۆ کۆشک. شازن له به ری هه ستا و ماچی کرد و پنی گوت: «نازیم بۆ ئه وه نده ت پی چوو؟» به درباسم گوتی: «له لای مامم بووم.» له و چه نگه یه دا ناردی دیت. شازن له لای خۆی دانابوو. ئیدی گوتی: «ئه وه نارده؟ مامیشم ناردیکی ئه وه نده خۆشی له لا بوو، نارده که ی ده ر هینا.» ئینجا شازن نارده که ی ئه وی له ده فریک کرد و نارده که ی خۆی هینا پیشی و گوتی: «ها له وه بخۆ بزانه له نارده که ی مامت خۆشتره یان نا؟» به درباسم شا که میکی له نارده که ی خۆی له لویچیدا راگرت و ده سته برده سه ر ده فره که ی شازن و پاشان نارده که ی ناو له پی ده سته خۆی خوارد شازن وایزانی که له نارده که ی ئه وی خواردووه خیرا لویچیکی ناو پی بوو به سه روچاوی به درباسمیدا کرد و گوتی: «گلاو بیه به ئیستریکی ته ک چاوی سه روچاوی پان.» به درباسم هیه نه گۆرا و وه ک خۆی ماوه. شازن که زانی چی به سه ر نه هات، هه ستا ناوچاوانی ماچ کرد و گوتی: «گالته م له گه له کردی. دلت لیم نه هیشی.» به درباسم شا گوتی: «خانم تو خودا شتی وا مه لئ یانی من هه ست به و هه موو خۆشه و یستییه ی تو ناکه م؟ ده زانم گالته و جه فه نگم له گه له ده که ی.» ئیستا تو له و ناردی من بخۆ بزانه ئی من خۆشتره یان نا؟» شازن پاروویه کی له نارده که ی ئه و خوارد ئه و به له ز که میکی ناو به سه روچاوی ئه ودا کرد و گوتی: «له و سیمایه ت وه رده ده ری و بچۆوه سه ر بیچی پیشووت.» شازن بوو به ئیستر و بۆندکی به چاوانیدا هاته خوارئ لمبۆزی له قاچی به درباسم ده خست. به درباسم شا هه ستا لغاوی کا. نه یه هیشت لغاوی بکا. ئیدی هه ر له وی به جینی هیشت و بۆخۆی گه راوه لای کابرای دووکاندا و شته که ی بۆ گێراوه. کابرا لغاویکی بۆ ده ر هینا و گوتی: «ئه و لغاوه ی له سه ر که. به درباسم لغاوه که ی لی وه رگرت

و گه پاره لای شازن. لغاوی کرد و سواری بوو له کوشک هاته ده ری و یه کسه ر چوو بوو لای کاک عه بدوللای دووکاندار. کاک عه بدوللا به شازنی [که ئیستا له بیچی ئیستردا بوو] گوت: «گلاو خودا پروت رهش کا.» نه و جار به به درباسمی گوت: «کورم تازه تو بوو نه وه نابی لیره بی سواری نه و ئیستره به و کویت پی خوشه برزو به لام نه که ی لغاوه که ی بده ی به که س.»

به درباسم شا سپاسی کابرای دووکانداری کرد و مالوایی لی کرد و رویشته. هتا سی روزان به رده وام هر روئی. تووشی سو فییه کی خوینشیرین و جوانچاک بوو. سو فی لی برسی: «روله گیان، له کوپوه دینی؟» گوتی: «له شاری نه و چاوبه سته جادوویازه وه دیم.» سو فی گوتی: «نه وشه و میوانی من به.» به درباسم قه بوولی کرد و له گه لی چوو وه.» له ناکاو پیریژنیک پهیدا بوو، هرکه چاوی به ئیستره که گوت، ده سستی کرد به گریان و گوتی: «سوبحانه للا نه و ئیستره چند وه ک ئیستری کوره که ی من ده چی. مه خابن ئیستا تو پیوه و کوره که م له تاوی مات و مه لوله. کورم، بیکه بو خاتری نه و خودایه نه و ئیستره م پی بفروشه.» به درباسم گوتی: «داپیره به خودا ناتوانم نه و ئیستره بفروشم.» پیریژنه تکای لی کرد که قسه که ی نه شکینی و گوتی: «نه که ر من نه و ئیستره بو کوره که م نه کرم کوره که م تیدا ده چی.» که پیریژنه هه روا پیداکری کرد و له سه ری سمر بوو، به درباسم گوتی: «نایفروشم نه که ر بفروشم له هزار دیناری که متر نادم. نه و پی و بوو که پیریژنه هزار دیناری بو جیبه چی نابی. پیریژنه له ریوه هزار دیناری له گیرفانی ده هیتا. به درباسم که زیړه کانی دیت گوتی: «دایه من که مه م له گه ل کردی، ده نا ناتوانم بفروشم.» سو فییه که چاویکی له به درباسم کرد و گوتی: «له و شاره دا که س ناتوانی درو له گه ل که س بکا. له و شاره هرکه س درو بکا ده ی کوژن. به درباسم شا که نه وه ی بیست له ئیستره که ی هاته خواری.

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریژه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی هموسد و په نجا و شه شم هاته وه

گوټی: خاوه دشکو! کاتیک به درباسم له نږستره که ی هاته خواری و لغاوه که ی دا ده ست پیریژنه. لغاوه که ی له سهری دامالی و که میکی ناو به سهر دا هه لپرژاند و پنی گوت: «کچی له و بیچمه و هره دهری و بچووه سهر بیچمی پینشووت. له ریوه شاژن هاته وه سهر بیچمی خوی و پیریژنه ی له نامیز گرت. به درباسم زانی که پیریژنه دایکی نه وه، ویستی را بکا. پیریژنه هاواری کرد. دیوکی به قه د کیویک زه لام هات. به درباسم زوری لی ترسا. پیریژنه کچه که ی له پشته وه ی خوی سوار کرد و به درباسمیشی له پیش خوی دانا. دیوه تیز دهر په ری. نه ونده ی نه خایاند گه یشتنه وه کوشکه که ی شاژن لاب. کاتیک شاژن لاب چووه وه سهر ته خته که ی پرووی له به درباسم کرد و گوټی: «زولی سه گ نه وه نه تو وات لی هات ناوا له گهل من بچولینه وه؟ بزانه چیت به سهر دینم و چ په ندیکیش به سهر نه و کابرا دووکانداره دینم وا هر نه من چاکه ی له گهل ده کم و نه ویش خراپم له گهل ده کا. نه و کارانه کاری تو نین و همووی له بن سهر نه ودان.» دوا ی نه وه ناویکی به سهر به درباسم پرژاند و گوټی: «بیچم و قه واره بگوردری بۆ بالنده یه کی دزیوی ناحه ز.» شاژن نه وی له قه فسیک کرد و دان و ناویشی بۆ دانه نا. که نیزیکی زگی پنی سووتا و به دزی شاژنوه دان و ناوی ده دایه. هه تا وا بوو پروژیک له پروژان که نیزه که دهر فته ی هینا و خوی که یانده کابرای دووکاندار و پرووداوه که ی بۆ گپراوه و گوټی: شیخ عه بدوللا شاژن لاب به ته مایه برازا که ت له ناو به ری. شیخ عه بدوللاش به که نیزه که ی گوت: «ده بی شاره ی له شاژن بستینم و تو بکه مه شاژنی نه و شاره.» ئینجا شیخ عه بدوللا له بنی جامیکی دا. له ریوه دیوکی چواربال هاته دهری. شیخ عه بدوللا پنی گوت: «نه و که نیزه هه لگره و بیبه بۆ شاری جولاناری^۱ به حریبه و دایکی. نه وان له ته وای سیحر و جادوو بازه کانی دونیا سیحر بازتر و جادوو بازترن. به که نیزه که ی گوت: «که گه یشتیه نه و شاره و لای نه وان به سه رهاتی به درباسمیان بۆ بگپره وه. دیوه له ریوه که نیزه که هه لگرت و وه حه وا که وت. چی وای پین نه چوو له سهر بانی کوشکی شاژن جولانار به حریبه نیشتنه وه. که نیزه که ی له سهر بانی دانا. که نیزه چووه لای شاژن جولانار و کپنوشی و برد. بابه ته که ی بۆ گپراوه. جولانار سپاسی کرد و له شاردا ته پلی شادمانی لی درا و که وره گه وره کانی شار ناگادار کرانه وه که به درباسم شا وه دیار که وتوه ته وه. دوا ی نه وه جولانار به حریبه و دایکی واته فه راشه و برا که ی ساله و ته وای هوزی جان و له شکری دهریای کو کرده وه و هه لفرین و چوون به سهر شاری شاژن لابیان دادا و کافره کانیان کوشت. پاشان شاژن به

۱. جولانار = جولانار واته گولی هه نار. نه و شه یه وه ک کوردی ده چی، عه بی که پیتی — گ — ی نیبه له جیاتیان ج ده کار ده کن. (وه رگیب).

که نیزه‌کە‌ی گوت: «کۆرەکە‌ی من له کۆتیه‌؟» که نیزه قەفەسیکی هەلگرت و هینایە بەردەمی پنی و گوت: «ئەو بەلندەیه کۆری تۆیه.»

شاژن جولانار ئەوی له قەفەسەکە هینا دەری و ئاویکی بەسەر هەلپەرژاند. شاژن بەدرباسم هاتەووە سەر شیۆه و بیچمی خۆی. دایکی له نامیزی گرت و دەستی کرد بە گریان.

دوای ئەووە جولاناری بەحرییه شیخ عەبدوللای دووکانداری بانگ کرد و سپاسی چاکەکانی کرد. ئەو کەنیزە‌ی که هەوایی بەدرباسمی هینا بوو، له شیخ عەبلای ماره کرد و ئەوی کرد بە شاژنی ئەووە شارە. موسولمانەکانی شاری کۆ کردەووە و فەرمانی پنی کردن که له ژیر ئەمری شیخ عەبدوللا نەچنە دەری و بەلینی لئ ئەستاندن. دوای ئەووە شاژن له گەل دایکی و براکە‌ی مالاواییان له شیخ عەبدوللا کرد و گەرانه‌ووە بۆ شارەکە‌ی خۆیان. خەلکی شار له خۆشی گەرانه‌ووە‌ی ئەوان دەستیان کرد بە شادی و خۆشی و هەتا سی رۆژان شار لەو حال و هەوایەدا بوو. دوای ئەووە شاژن بەدرباسم بە دایکی گوت: «دایە، ئەوجار نۆرە‌ی ژن هینانمە.» دایکی گوتی: «قسە‌یه‌کی جوانە بەلام کۆری من راستە با له نیو کچه پاشاکاندا کچیکی وات بۆ ببینمەووە که شیاوی تۆ بی. ئینجا باپیری و کچه‌کانی پوورە جولانار و خالە سالی هەر یەکی بە دەریایە‌کدا رۆیشتن تا کە نیشکیتی باش و شیاوی بۆ وەدۆزن. جولانار بەحرییه‌ش چەند کە نیشکیتی بە کۆلی دیواندا نارد بۆ ئەملا و ئەولا رابیساردن که دیو بە دیوی کۆشکی پادشاکان بگە‌رین و تەواوی کیزە‌کانیان ببین.

کاتیک بەدرباسم زانی ئەوان بە راشکاوی بۆی له حەول دان، گوتی: «دایە، دەست لەو کارانە هەلگرن. چونکە من جلگە له گە‌وهەری کچی پاشا سەمەندەل کەسی دیکەم ناوی. دایکی بەدرباسم وەلامی داوہ: «زۆر باشە، ئەو جار دەزانم چ بکەم.» بە لەز کەسیکی نارد سەمەندەل شا بێتن. سەمەندەل شایان هینا و بانگی بەدرباسم شایشیان کرد. بەدرباسم شا هات بۆ لای سەمەندەل شا. سەمەندەل شا لە بەری هەستا و سلاری کرد. ئینجا دانیشتن و پاش قسە‌و‌باس بەدرباسم شا خوازیبیتی کچه‌کە‌ی له سەمەندەل شا کرد. سەمەندەل شا وەلامی داوہ کە: «کەنیزی خۆتە ناردی بە دوای گە‌وهەردا. گوتی: «بچن پنی بلین ئەووە سەمەندەل شای باوکت له لای بەدرباسم شای کۆری جولاناری بەحرییه و دەلی زوو بیتە ئیترە.» پاسپێردارووە‌کان له چاوی‌کدانیکدا دەرفین و ئەو‌ەندە‌یان پنی نەچوو، شاژن گە‌وهەریان هینا.

شاژن جە‌وهەر کە چاوی بە باوکی کەوت له نامیزی گرت. باوکی گوتی: «کچه‌کە‌م، ئەووە ئەتۆم لەو پاشا بەرێزە ماره کردووە کۆریکی خۆینشیرین و رە‌وشت پاک و مەزەنە و نموونە‌ی له دونیادا کەمە. ئیۆه تایی یەکن و هەر ئیۆه شیاوی یەکن.

شاژن گه وهەر گوتی: «بابه من که نیزی ئهوم تو چون بلیتی ملکه چی فه رمانتم.» هەر لهوی قازی و شاهه دیان بانگ کرد و به درباسم شا و شاژن گه وهریان لیک ماره کرد. خه لک شاریان پازانده وه و ده ستیان کرد به شادی و شایی. پاشا زیندانیه کانی بهر دا. فه قیر و هه ژارانی تیز و کۆک و پۆشته کرد. گه وره گه وره کانی ده ولتی خه لات کرد. له هه موو لایه ک شایی و خۆشی بوو سفره راخرابوو. هه تا ده رۆژان به و شتیه به بوو. دوا ی ئه و ده رۆژه به درباسم شا دیاری و خه لاتیکه ی زۆری دا به سه مه نده ل شا و به ڕینی کرده وه بۆ ولاته که ی خوی. بۆخۆشیان تا کوتایی ژیانیان له عیش و نوش و خۆشیدا بوون.

چیرۆکی محهممه دی کۆپی مه باره ک

خاوه نشکو، ده گێر نه وه زه مان ی زوو پاشایه ک هه بوو له ولاتی عه جه مان که محهممه د کۆپی مه باره کیان پین ده گوت و له ولاته که ی خۆیدا پاشایه تی ده کرد. هه موو سالیکیش له گه ل کافره کانی هیند و سیئند و ولاتانی ئه و په ڕی چۆمی جیحوون شه ڕی ده کرد. ئه و پاشایه کی عادل و ئازا و به زیپک و زا کوون بوو. هه ز ی له کۆپی شیعر و چیرۆک و حکایات بوو. هه ر که سی دیتبا که چیرۆک و به سه ره اتی خۆشی قه دیمی زانیبا پینی ده گێراوه.

جا ده گێر نه وه که هه رکه سیکی غه ربه هه ش شتیکی خۆشی گێرا باوه ئه وه خه لات ی ده کرد و هه زار دیناری زیز و ئه سه پیکی به زین و لغا وه وه ده دایه و سه ره تا پا ده ستیک جلی ته واوی له سه ره تاخوار ده دایه. به ڕیکه وت وا بوو رۆژیک، کابرایه کی مه ند و ما قوول هاته لای و چیرۆکیکی سه یری بۆ گێرا وه. پاشا چیرۆکه که ی پین خۆش بوو. خه لاتیکه ی زۆر زۆری دایه، یه ک له وان هه زار ته منی به به روی خوراسان و ئه سه پیکی. دوا ی ئه وه ئه و هه وا له له ناوچه که دا بلاو بووه وه. کابرایه کی بازرگان به نیوی هه سه ن ئه و هه وا له ی بیسته وه. له ولاتیکه ی دووره وه هات بۆ لای پاشا. ئه و کابرایه شاعیر و نووسه ر و قسه زان بوو. ئه و پاشایه ش وه زیریکی هه بوو ناحه ز و دزیو و به دگوز که له ده وله مه ند و هه ژار که سی خۆش نه ده ویست. هه رکه س ده هاته لای پاشا و پاشا شتیکی ده دایه، ئه و ئیره یی پین برد و پینی ناخۆش بوو. به پاشای ده گوت ئه و کاره ی تو ده بیته هۆی به فیرو چوونی مال و سامانی ولات و ولات به ره و مه ترسی ده با.

له کورته ی بییرینه وه، پاشا هه وا لی هه سه نی زانی و فه رمانی دا بانگی بکه ن. که بانگیان کرد پینی گوت: «ئه و وه زیره له بهر ئه وه ی من خه لات و دیاری ده به خشمه شاعیران و قسه زانان و نیزی کانم له گه لم به شه ره. ئیستا ئه گه ر تو چیرۆکیکی سه یر و سه مه ره و خۆشم بۆ بگێریه وه وا قه ت شتی ئاوا خۆشم نه بیستین ئه وه چه ندين شار و قه لای

جۆراوجۆرت دەدەمى و لە خۆمت نيزىك دەكەمەوه. دەتكام به سهروكى وهزيرهكانم. ئەگەريش چيروككى وام بۆ نهلىي ئەوه تهواوى سامانهكەت لى دەستينم و له ولات دەرت دەكەم.» حەسەنى بازركان وهلامى داوه: «پاشام سالىكم دەرفەت دەوى تا چيروككى وات بۆ بلىم به تەمەنت نهتبيستى.» پاشا ولامى داوه: «ئەوه سالىكم دەرفەت داىهى.» پاشا مالىكى داىه و پىي گوت برۆوه له مالى دانيشته و ئەو چيروكهى من دەمههوى بۆم ساز كه.» ئەگەر ئەوهى من دەلىم بۆت جىبهجى بوو، ئەوه گفەت و بەلىنهكەم دەبەمه سهرى و پيشىيهوه زياد دەكەم. ئەگەريش بۆت جىبهجى نهبوو ئەوه هيچمان له هيچ نه من تو دەناسم و نه تو من.

ليزه دا بوو، ماوهى چيروكى ئەمشهويش كوتايى پى هات و شههرزاد دريژهى چيروكهى هەلگرت بۆ شهويكى ديكه.

که نهوی ههوسه و په نجا و ههوتهم هاتهوه

گوته: خاوه د شكو! كاتيك حه سه نه بازركان قسه كانى پاشاى بىست، كورنوشى برد و روخسه ته رويشتنى خواست و وه دهر كهوت. پينج كه سى له ده سپهروه ده كانى خوى كه هه ريه كى له بواريكى جياوازدا وهك شيعر و قسه زانى و چيروكويزى و شتدا شاره زايان هه بوو بانگ كرد و يه كى پينج هه زار دينارى زيرى دانى و پنى گوته: «نه من ئيوهم بو رويكى ئاوا په روه رده كردوه. ده بى يارمه تيم بدن داواكه پاشا به جى بينم.» نه وانيش تيكرا گوته: «كيانى ئيمه ش فيداي تو بى هه رچى بلنى به سه ر چاو.» حه سه نه بازركان گوته: «له ئيوهم ده وئ هه ر يه كى روو له شار و ولاتيك بكن و له گه ل چيروكويزان و زانايان و دونيا ديتوان دانيشتن و له باره ي چيروكى سه يفولملووك پرسىار بكن و زانبارى كو كه نه وه ئه گه ر كه سيكيستان دوزيبه وه كه به ته واوى له باره يه وه شاره زايى هه بوو، نه وه به زيږ و زيو و مالى دونيا خه نى بكن. نه گه ر نه وه ي پيتانه به شى نه كرد بى هيتنه وه نه من خه نى ده كم. جا هه ر كام له ئيوه نه و كاره ي له ده ست بى، نه وه لنى روون بى كه من خه لاتيكى گه ر و گران و چاوه روانه كراوى ده ده مى. ئيوه هه ستن برون.

به و جوړه يه كيانى نارد بو هيند و سيند و يه كى ناره و ولاتى چين و عجه مان يه كى ديكه ي نارد بو ده قه رى خوراسان و چواره مينى نارد به ره و روژئاوا و پينجه مى به ره و شام و ميسر. هه ر يه كى كاتيكى بو ديارى كردن و پينشى گوته: «ده بى هه ولى خويان بدن و كه مترخه مى و خاوه خاو نه كهن. نه گه ر كيانيشيان بكه وپته مه ترسييه وه دريخ نه كهن.» ئيتر نه وان مالاوايان له بازركان كرد و هه ر يه كى به ره شوپنى ديارى كراوى خوى كه وه رى. دواى چوار مانگان چوار كه س له وان ده ست له گونان دريژتر گه رانه وه و هيج ده سكه و تيكيان نه بوو. به هاتنه وه ي بى ده سته و تى نه و چواره بازركان زور هيوابراو و مات و مه لول بوو.

به لام پينجه مى كه ناوى نه بولفه زل بوو، به ره و شام رويشت و گه يشته ديمشق. سه يرى كرد ديمشق شارىكى خوش و سه رسه وز و ناوه دانه. ماوه يه كى زور له وئ ماوه و به پيو شوپنى نه و چيروكه وه بوو. به لام هيجى وه گير نه كهوت. له مال هاته دهرى ويستى له ديمشق بړوا و بجيته شارىكى ديكه. له پر لاويك تيز به ويدا رابرد. نه بولفه زل بانگى كرد و لنى پرسى: «كورى چاك نه وه ئاوا به په له بو كوئ ده چى؟» كوربه ولامى داوه نه وه كابر ايه كه چيروكى سه ير سه ير ده گيزيته وه، نه گه ر زوو خوم نه گه يه نمى له نيزيكويه و جكا نامپنى دانيشم، نه وه نده ي خه لك لپنه. له دووريشه وه ده ترسم باش حالى نه بم. نه بولفه زل گوته: «منيش له گه ل خوت به ره.» كوربه گوته راکه با برون.

له پړيوه نه بولفهل دهرگای مالنی گاله دا له گهل لاره که که ورتنه ویرغه. هر به غار روښتن هتا که ښتنه نه و شوینه ی کابرا له وی چیروکی ده گوت. نه بولفهل سهیری کرد، کابرایه کی روو پاک و گهش له وی دانیشتووه و چیروکی پیشینیان ده گڼرته وه. چوو له نیزهک نه و دانیشست و جوان گونی دایه تا هه مووی فیر بی. کاتیک روژاوا بوو، کابرا چیروکه که ی ته و او کرد. خه لکه که بلاوه یان کرد. نه بولفهل چوو پیشی و سلوی لی کرد. کابرا به روویه کی خوشه وه وه لاهی سلوه که ی داوه. نه بولفهل پنی گوت: «که ورهه نه تو پیاویکی سه رووو خوش و پاکي و قسه و چیروکی خوش ده زانی به ته مام پرسیارکت لی بکه م.» کابرا گوتی: «چیت ده وی لیم پرسه» نه بولفهل گوتی: «که لو تو چیروکی سه یفولملووک و به دیعولجه مال ده زانی یان نا؟» کابرا گوتی: «نه تو نه و قسه یه ت له کن بیستووه و کن باسی نه و چیروکه ی بو کردووی؟» گوتی: «نه من نه و چیروکه م نه بیستووه به لام له دور ولاته وه هاتووم و وه دوی نه و چیروکه که وتووم. نه گهر تو نه و چیروکه بزانی و به ویزدانه وه فیری منی که ی و بوم بگڼرته وه نه وه نده ی بته وی دهنده من. به لام تکایه بی که موکووری بوم بگڼرته وه. کابرا گوتی: «خه مت نه بی، بوت ده گڼرته وه به لام له بیرت نه چی نه و چیروکه بو نه وه نابی له هه موو جیگایه ک بی گڼرته وه.» نه بولفهل گوتی: «که ورهه، بیکه بو خاتری خودا بوم بگڼرته وه و دلم مه شکینه. هر چی ده لئی دهنده من.» کابرا گوتی: «نه گهر پیت خوشه بوت بگڼرته وه و نه و چیروکه ت فیر که م، ده بی سه دیناری زیرم بده یه ی. جا به پینج مهرج فیرت ده که م.

کاتیک نه بولفهل زانی که چیروکه که ده زانی و بوشی ده گڼرته وه زور زور خوشحال بوو. گوتی: «سه دیناری چیروکه که و ده دیناری زیادیشته دهنده منی و پینج مهرجه که ش له سه ر چاوم داده نیم. کابرا گوتی: «زیره کان بیته، چیروکه که ت بو ده گڼرته وه.» نه بولفهل ده سه بجی هه ستا و دهستی کابرای ماچ کرد و به دلنکی خوشه وه که راهه ماله که ی و سه د دیناره که ی له توره که یه ک خست. به یانی که روژ بووه وه، زیره کانی هه لگرت و چوو بو لای کابرا. که چوو کابرا له بهر دهرگا دانیشتبوو. زیره کانی دایه. ټینجا پیکه وه چونه ژوروی. پینوس و لی نووسی بو هیتا له پیشی دانا و گوتی: «نه و چیروکه ی که تو دهنده وی با له بیرت نه چیته وه لیره دا بینوسه.» که چیروکه که ته و او بوو، نه بولفهل دانیشست و ته و وی بو کابرا خوینده وه، کابرا واژوی له سه ر کرد. دوی نه وه کابرا گوتی: «کورم، مهرجی به که م نه وه یه که گه یشتیبه هر جیبه ک نه و چیروکه نه گڼرته وه. له لای ژنان و که نیزان و کویله و که م ناوه زان و مندالان نه یگڼرته وه. به لکوو ده بی نه و چیروکه له لای پاشا و نه میران و وه زیران و پیاوماقوولان بگڼرته وه.» نه بولفهل مهرجه کانی قه ببول کرد و دهستی کابرای ماچ کرد و ملاوایی لی کرد و روښت.

لیره دا بوو، ماوه ی چیروکی نه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی چیروکه که ی هه لگرت بو شه ویکی دیکه.

که شهوی ههوسه و پهنا و ههشتم هاتهوه

گوته: خاوهنشکوا! نه بولفهزل مالاواپی له کابرا کرد و به دلنکی خوشهوه گهراوه. رویشته، ههتا گهیشتهوه شارهکهی خویان. خزمهتکارهکهی نارد بۆ لای بازرگانهکه ههتا نه و ههواله خوشههی پێ راگهیهنن و پنی بلن که ناواتهکهی توی وهدی هیتاوه. جا سهیر لهوهدا بوو ههرد ده پوژیش لهو دهرفته مابوو که پاشا بۆ بازرگانی داناوو. دوايه که نه بولفهزل چوو بۆ لای بازرگان سهیری کرد به و ههواله له راده به دهر خوشحال بووه. نه بولفهزل نه و پهراوهی که چیرۆکهکهی تیدا نووسرابوو دای به بازرگان. بازرگانهکه پهراوهکهی لئ وهرگرت و جلهکانی خوی له سهرد تا خوار لهگهله سهرد سهرد و ده سهرد و شتر و ده نیستر و سنی کهس له کویلهکانی دایه. دواي نهوه بازرگانهکه چیرۆکهکهی به دهست و خهتی خوی نووسی بردی بۆ پاشا و گوته: «پاشا چیرۆکنکی خوشی وام بۆ هیتاوی که قهتت نه بیستین. کاتیک پاشا نهوه قسهیهی له بازرگان بیست. ههرد لهوی فهرمانی دا ههموو میران و زانایانی کۆ کردهوه لای خوی و به بازرگانی گوته: «له سهرد کورسی دانیشه و چیرۆکهکهمان بۆ بخوینهوه.» کاتیک پاشا و ههنتهشیان چیرۆکهکهیان بیست، واقیان و پ ما و زیڤ و زین و گهوهریان کرده خهلاتی. دواي نهوه پاشا باشترین کهوای خوی، لهگهله شاریک له شاره گهورهکانی دا به بازرگان و نهوی کرده سهروکی وهزیرهکانی خوی. پاشان فهرمانی دا نه و چیرۆکه به ناوی زیڤ بنووسنهوه و له خهزینهدا بیپاریزن. ههرد کاتیک پاشا وههرد دهبوو بانگی ههسهنی بازرگانی دهکرد و بازرگان چیرۆکهکهی بۆ دهگپراوه. نه و چیرۆکهکشان ناوا بوو:

چیرۆکی سهیفولملووک و بهدیعولجهمال

زهمانی زوو پادشایهک بوو به ناوی عاسم کوپی سهفوان، دهست و دل بازی و دهههنده و دلوفانییهکهی له دونیادا دهنگی دابوووه. شارگهلیکی زوری له ژیر دهسهلاتیدا بوو. لهشکرینکی له نهژمار بهدهریشی بوو. وهزیرینکی بوو به ناوی فارس کوپی صالح. پادشا و وهزیرهکهی لهگهله ههموو خهلکی ولاتهکهیان خور و ناوریان دهپهردست. پاشا زور به تهمن بوو تهواو پرستی لئ برابوو. سهرد و ههشتا سال تهمنی بوو کهچی هیشتا کوپیک یا کچینکی نهبوو. ههرد بویه شهو و پوژ مات و خه مبار بوو. ریکهوت وا بوو پوژینکی وهک پوژانی دیکه له سهرد تهختی دهسهلات دانیشتبوو، میر و وهزیر و گهورهکانی شار ههردکهسهی له شوینی دیاریکراوی خویان راوهستاووون. ههردکهسهی کوپیک یا دوو کوپیان له بارهگادا ههبوو. پادشا ئیرهی پێ دهبردن و له دلی خویدا دهیگوت: «ههردکهسهی

دلی به مندالیک خوشه و جگه له منی وهچاخ کویر. هر بینا سسبهینی مردم و نهو تاج و تهخت و ولاتهم بۆ بیگانه بهجی هیشت و ناوم بۆ هه‌میشه پاک بووه‌وه. وهک نه‌وهی هر قهت قهت نه‌بووبم. دواى نه‌وه پاشا دهستی کرد به گریان و له تهخته‌که‌ی هاته خواری. کاتیک وهزیر پادشای ئاوا دیت به ریپیدراوه‌کانی گوت برۆنه‌وه. جگه له وهزیر کهس له لای پادشا نه‌ماوه. ئینجا کورپنۆشی برد و پرسى: «پاشای زهمان بۆ ده‌گری؟» پادشا به‌رسفی نه‌داوه و سه‌ری به‌رز نه‌کرده‌وه. وهزیر دیسان کورپنۆشی برد و گوتی: «پادشای زهمان من له جینی کور و کۆیله‌ی تۆم. پیم بلن بۆ ده‌گری. پادشا سه‌ری هه‌لنه‌هینا و مه‌قی لئ نه‌هات و هر گریا. وهزیر گوتی: «پادشا نه‌گه‌ر پیم نه‌لنی له به‌ر چاوی تۆ خۆم ده‌کووژم با نه‌و نار‌ه‌حه‌تییه‌ی تۆ نه‌بینم.» عاسم‌شا سه‌ری هه‌لینا و نه‌سرینی چاوی ستیری و گوتی: «وهزیر لیم گه‌ری با له‌گه‌ل خه‌می خۆم ده‌سته‌ملان بم.» وهزیر گوتی: «نه‌تۆ هۆکاری نه‌و خه‌م و په‌ژاره‌یه‌تم پین بلن ده‌شقم ریگای چاره‌سه‌ری نه‌و خه‌مه‌تم پین شک بێ.»

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کۆتایی پین هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی ههوسه و په نجا و نۆبم هاتوه

گوته: خاوه نئشکۆ! پاشا گوته: وهزیر، خه می من بۆ مالی دونیا نییه. خه می ئه وه مه، ته مه نم گه یشته سه د و هه شتا سال و هه شتا مندالیکم نییه. ئه گهر مردم، به گلم ده سپیزن و ناو و شوینه وارم له سه ر زهوی ده سپرته وه. خه لکی دیکه له جینگای من له سه ر ته خته که م داده نیشی و تازه که س ناوم ناهیتن. وهزیر گوته: «پاشای زه مان ته مه نی منیش ئه وه له سه د سالی تن په راندروه و مندالیکیشم نییه و پینشم ناخۆشه. نازانم ده بی چ بکه م؟ به لام بیستومه ده لیزن سوله یمان کورپی داوود خودایه کی هه یه به توانا و دلۆفانه. وا باشه په نای بۆ به رم و پنی بلیم به شکم داوای لئ بکا یه کی مندالیکمان داتن. پاشا فکهره که ی وهزیر پنی باش بوو. دیارییه کی زۆری بۆ سه سوله یمان پینچاوه و دای به وزیر و ناردی بۆ لای سوله یمانی کورپی داوود.

له و لاوه خودای ته عالا وهی بۆ سوله یمانی کورپی داوود نارد که ئه وه پاشای میسر وهزیره که ی خۆی به دیارییه کی زۆره وه ده نیرئ بۆ لای تو، جا که هات داوایه کی ئاوا و ئاوات لئ ده کا. ئیستا تو وهزیره که ی خۆت واته ئاسفی کورپی به رخیا بنیره بۆ پینشوازی. که هات بۆ لات ئه تو پنی بلن: پاشا ئه تو ی بۆ شتیکی ئاوا ناردوه. ئه و جار ئه تو بیته باوه ری خۆتی بۆ پروونه که وه.

له پێوه سوله یمان (س - خ) وهزیره که ی خۆی ئاسفی له گه ل تا فیک له گه وره که وره کان نارد بۆ پینشوازی فارس، وهزیری پاشای میسر. ئاسف وه ری که وت و رۆیشت هه تا گه یشته لای فارسی وهزیر. سه لاری لئ کرد و ریزی پنیستی لئ گرت. له مۆلگه کانی رینگادا خواردن و گیای بۆ دابین ده کردن و دلخۆشی ده داوه که سه سوله یمان ئاواته که یان وه دی دینن. وزیر له دله خۆیدا ده یگوت: «ئه وه کئ به سه سوله یمانی گوتوه ئه وانه دین؟!» دوا ی ئه وه له ئاسفی کورپی به رخیا ی پرسی: «ئیه چۆنتان زانی ئیمه دین و کئ باسی ئه و سه فه ره ی ئیمه ی بۆ کردون؟» ئاسف ولامی داوه: «حه زه ته ی سه سوله یمان ئیمه ی له و پروداوه ئاگادار کرده وه.» وهزیر پرسی: «ئهی کئ ئه وی ئاگادار کردوه ته وه؟» ئاسف ولامی داوه: «ئافرینه ری ئاسمان و زهوی ئاگاداری کردوه ته وه.» فارس وهلامی داوه ئه وه ده بی ئافرینه ریکی مه زن بن! ئاسف کورپی به رخیا گوته: «بۆ ئیه مه گه ر ئه و خودایه نانا سن؟» ئه ویش وهلامی داوه و گوته: «ئیمه خۆر و ئاگر ده په رستین.» ئاسف گوته: «وهزیر خۆر خۆی ئه ستیره یه که له و ئه ستیرانه ی که ئافرینه ر واته خودا ئافران دوویه تی ئه وه نییه جاریک دیاره و هه یه و جاریک وه. پنیسته خودا دایمه هه بی و چاوه دیز بن. شتی وا چۆن ده بی ئه و خودا بن؟!»

هر ناوا به قسه کردن و وتوويز روښتن تا گه ښتنه لای تهختی حه زرهتی سوله یمان
 سلأوی لئ بی. حه زرهتی سوله یمان فه رمانی به له شکره که ی دا که هر له جن و ټینس و
 بالنده و په له وهران له سهر پڼگاکه یان بیز بن. ټه وان له دوو پیزدا له مبه ره و بهری پڼگه که
 راوه ستان مهل و بالنده کان به باله کان یان سینه ریان لئ کردن. ټه و هموو شکو و دهسه لاته
 ترسی خسته دلی میسر بیه کانه وه. هیزی روښت نیان نه ما. ټاسف گوتی: «مه ترسن ټه وه
 له شکری حه زرهتی سوله یمانه و هیچ مه ترسیه کیان بؤ سهر ټیوه نییه. ټه و جار ټاسف
 کوپی به رخیا بؤخوی به نیو ریزه که دا روښت. فارسی وزیریش سامی شکا و به دوی
 ټاسفی وه زیری سوله یماندا به نیو ریزه که دا روښت. به و جوړه روښتن تا گه ښتنه نیو
 شار. وه زیر ټه وانی برده میوانخانه که یان و هتا سئ روژان پڼیان راگه ښتن و باشترین
 خواردنی شایانه یان دانی و میوانداریان لئ کردن. ټینجا له دهر فته ټیکدا هلی دیداریان
 له گه ل حه زرهتی سوله یمان بؤ ره خساندن و چونه هه نته شی. ویستیان کړنوش بهرن، که
 حه زرهتی سوله یمان دهنگی دان و نه یه ټشت و فهرمووی کاری وا بکن. جگه له خودا
 کهس شیاوی ټه وه نییه که کړنوشی بؤ بهری. هر کهس پتی خوشه دانیشی و هر کهس
 پی خوشه راوه ستئ. وه زیر له گه ل هیندیک له هاوړ پڼکانی دانیشتن. ټینجا سفره راخرا و
 خواردنیان خوارد.

دوی ټه وه حه زرهتی سوله یمان به وه زیری میسر فهرموو: «ټه تو له بهر ټه و کاره
 هاتوی و کښه ناوا و ناوا بوو.» ټیدی حه زرهتی سوله یمان باسی پاشای میسر و
 رووداوی گریان و نارحمت بوونی بؤ مندال و ته وای ټه و شتانه ی کرد که له وی رووی
 دابوو. له کوتاییدا گوتی، ناوی پادشاکه ش عاسم شاه.

لیره دا بوو، ماوهی چیروکی ټه مشه ویش کوتایی پی هات و شه هرزاد دریزه ی
 چیروکه که ی هه لگرت بؤ شه ویکی دیکه.

که شهوی ههوسه و شهستم هاتهوه

گوتی: خاوهنشکو! سولهیمان تهواوی رووداوهکهی کۆشکی پاشای میسری بۆ وهزیر گێپراوه و گوتی: «وهزیر، شتهکه ئاوا بوو که گێپرامهوه یان نا؟» وهزیر گوتی: «پیتغه مبهیری خودا، ئهوهی فرمووت هه مووی راست بوو. به لام ئه ی پیتغه مبهیری خودا کاتیک ئه و رووداوه رووی دا خۆ کهس له کۆشکدا نه بوو تا ئاگای له و شتانه بین. ئه تۆ چۆناوچۆن به و ورده کاریانه ت زانیوه و کێ پێی گوتووی؟» هه زهرتی سوله یمان فرمووی: «ئافریتهری من که ئاگای له هه موو راز و نه ییتییه که هه یه پێی راگه یاندم. له رێوه وهزیر و هاو پیکانی بوون به موسولمان و ئیمانیا ن هینا. ئه و جار هه زهرتی سوله یمان گوتی: «وهزیر دیارییه کی زۆرت له لایه ن پادشاکه ته وه بۆ من هیناوه» وهزیر گوتی: «به لێ وایه پیتغه مبهیر خودا.» هه زهرتی سوله یمان گوتی: «ئهنه ئه وه هه موو دیارییه که تم قه بوول کرد و پیتشه کهش به تۆم کرده وه. ئیستا تۆ و ابزانه له مالی خۆتی و ئاسوده به. ئه گهر خودا بیهوی ئاواتان دیته دی.

وهزیر چوه مزله کهی خۆی. رۆژی دوایی چوه وه باره گا. هه زهرتی سوله یمان فرمووی: «وهزیر، که چوویه وه بۆ لای عاسم شای کوری سه فوان، هه ردو وکتان بچنه سه ر فلانه درهخت و له وی بی دهنگ دانیشن. که کاتی نوێژ هات و هه وا فینکتر بوو، له سه ر داره که وه رنه خواری و چاو بگێرن. دوو ئه ژدیها ده بین که سه ری یه کیان مه یمونه و سه ری ئه وی دیکهش وه ک دوو پشک وایه. به تیر ئه و دوو هه ژدیها یه بکوژن و له لای سه ریانه وه بستیک بپێون و سه ری بپرن و فری دن. له لای کلکیشیا نه وه هه ر وا. ئه و جار گۆشته که یان سوور که نه وه و له گه ل خیزانه کانتان بیخۆن. پاشان هه ر ئه و شه وه له گه ل ژنه کانتان نیزیکی بکه ن به هیوای خودا دوو گیان ده بن و مندالی نیرینه شیان ده بن. دوای ئه وه هه زهرتی سوله یمان ئه نگوستیله و شیر و بوخچه یه ک که دوو که وای رازا وه ی تینا بوو، هینای و گوتی: «وهزیر، کاتیک کوره کانتان گه ره بوون، هه ر کوره ی یه کیک له و که وایانه یان له بهر بکه ن. ئیستا هه ستن بگه ریته وه چونکه پاشا چاوه روانی ئیوه یه.

وهزیر له رێوه هه ستا مالاوایی له هه زهرتی سوله یمان کرد و وه پێی که وت. به که یفی سز و دلی خۆشه وه رۆشست هه تا له میسر نیزیکی بووه وه. یه ک دوو کهس له خزمه تکاره کانی نارده وه، هه تا بچن ئه و هه واله خۆشه به عاسم شا بدن. عاسم شا که بیستی وهزیر هاتوه ته وه و ئاواته که شیان وه دی هاتوه، خۆشحال بوو. هه ستا له شار هاته ده ری به ره و پیلی چوو. وهزیر هه رکه چاوی به پادشا که وت، ده به زی و کړنۆشی بۆ برد و هه واله که ی پێ راگه یاند و داوای لێ کرد موسولمان بین. پادشا له رێوه موسولمان

بوو. به وهزير گوت: «هسته برۆوه ماله که ی خۆت و ئه وشه و ته و او به سته. دواي
بچوه بۆ که رماو و جا و هره لای من.»

وهزير کړنوشي برد و روښته وه مالي، ئه و شه وه ته و او ه ساوه و به ياني چوه
که رماو و پاشان چوه لای پادشا. ئه وه ی ديتبووی و ببوو ه موی بۆ گيږاوه. ئينجا
پادشا و وهزير ده ستیان دا تيروکه وان و چونه سهر ئه و داره ی که ه زره تی سوله يمان
بۆی ديارى کړدبوون. له وي به بن دانگی دانښتن. دواي نوږي ئيواره که ه و ا فینک بوو
هاتنه خوارئ. ديتيان دوو ماری گه و ره له بن داره که ن. يه کی توفینکی زپړينيان له ملدا بوو.
پادشا زوری پي جوان بوون. گوتی: «وهزير ئه وانه زور جوانن و هره با بيانگرين و له
قه فه سيان ده که ين و رايان ده گرین جوانن.» وهزير وه لامي داوه گوتی: «خودا ئه وانه ی بۆ
کاری تايبهت خولقاندوه ئه تو به تير له يه کيان بده و منيش له يه کيان. ئیدی يه کی
تير يکیان خسته بهر مالی که وان و هر که سه ی له ماریکی دا. له لای سه ريانه وه بستیک و
له لای کلکيشيانه وه يه کی بستیکيان لئ فری دان و ئه وه ی دیکه يان دا چيشتلينه ره که يان و
گوتيان ئه و گوشته مان جوان بۆ لئ نن و ریک فلانه وهخته بۆ مان بيته. وه دهرنگی نه خه ی
ها.

ليږه دا بوو، ماوه ی چيروکی ئه مشه ویش کوتايی پي هات و شه هرزاد دريږه ی
چيروکه که ی ه لگرت بۆ شه ويکی دیکه.

که شهوی ههوسه و شهست و په کهم هاتهوه

گوته: خاوه نَشکۆ! چِشتلینه ره که گوشته که ی لئ وه رگرتن و بردی له چِشتخانه جوان لئی نا و له کاتی دیاریکراودا له دوو دهفری جیادا بردی له پیشی دانان. پادشا و وهزیر هر یه کی دهفریکیان هه لگرت و له گه ل خیزانیان خواردیان و شهویش له گه لیان جووت بوون. له هیز و دهسه لاتی خوداوه دووگیان بوون. پاشا هه تا سئ مانگان هر له گومان و دله راوکیدا بوو. له دلی خویدا دهیگوت: «خوزگه بزمانیا نه و کاره وایه یان نا.» هه تا وا بوو رۆژیک له رۆژان منداله له زگی شاژندا جوولا و جا دلنیا بوو که دووگیانه. به له ز خزمه تکاریکی نارد بۆ لای پادشا و پیتی راگه یاند که ئه رخه یان بئ دووگیانه و منداله که له زگیدا جوولاوه. خزمه تکاره تیژ ده رپه پری و به خوشحالی و بزهوه چوو بۆ لای پادشا، که چی ته ماشای کرد پادشا مات دانیشتوووه و ده گۆ بیران راچوووه. چوووه پیشی و کرتۆشی برد هه والی دووگیانبوونی شاژنی بئ راگه یاند. پادشا هینده خوشحال بوو، ته نانه ت هه ستا دهست و سه ری خزمه تکاره که ی ماچ کرد و خه لاتیکی زۆری دایه. ئینجا که و ره گه و ره کانی ده ولته ی بانگ کرد و گوته هه رکه س منی خوش دهوئ خه لاتیکی باش بدا به و خزمه تکاره. میران و گه و ره کانی ده ولته مال و گه و هه ر و نه سپ و ئیستر و زهوی و زار و باخیان پیشکه شی خزمه تکاره که کرد. له و جهنگه یه دا وهزیر هاته لای پادشا و گوته: «پادشا، هه ر ئیستا له مالی دانیشتبوووم و بیرم له دووگیانبوونی خیرانم ده کرده ووه و ده مگوت: «خوزگه ده مزانی خیزانم دووگیانه یان نا؟» له پرده خزمه تکاریکم هات و موژده ی دووگیانی خیزانمی دامی. منیش نه وه ی پیم بوو له گه ل هه زار دیناری زیر مزگینی دام به خزمه تکاره که و نهوم کرده به رپرسی خزمه تکاره کان. عاسم شا گوته: «وهزیر، خودای تهعالا له سایی فەر و به ره که ته ئه و دینه وه خیز و رهحمه تی خۆی به سه رماندا باراند و ئیمه ی له تاریکی رزگار کرد و به ره و پووناکی بردین. وهزیر هه ر ئیستا برۆ کۆت و به ند له به ندیه کان بکه وه و به ریان ده. نه و ماله ی میر و پیاوانی ده ولته و هه رکه سی دیکه ی که که وتوووه ته لای ده ولته هه مووی به زیاده وه بده وه. هه تا سئ سالان پیتاک له مسکیتان مه ستینن. له ده ره وه ی شار چِشتخانه یه ک دانین با شه و و رۆژ به رده وام چِشتی ئاماده یان بئ بۆ نه و که سانه ی له شاره کانی دیکه وه دین یان لیزه ن و برسی و بئ نه وان با بخۆن و بۆ مال و مندالیشیان به رنه وه. یه ک هه وتوو با شار برانیه وه.

وهزیر له جیوه هاته ده ری و پاشا چۆنی فه رمان دابوو به و شیوه یه کاره کانی جیبه جی کرد. ئیدی خه لک له عه ییش و نووشدا بوون تا نه و کاته ی شاژن کات و ساتی خۆی گه یشتی و کورپیکی مانگ ئاسای بوو. ناویان نا سه یفولملووک. ژنی وهزیریش کورپیکی بوو، جوان

وهك ئهستيزه. ناويان نا ساعد ئه و دوو كوره يان به باشتيرين شيوه په روه رده كرد و رايان هيتان تا ته مه نيان گه يشته بيست سال. رۆژيك پاشا وهزيره كه ي واته فارسي بانگ كرده ديويك و پتي گوت: «وهزير، ئه من دهمه وي كار يك بكم و ويستم له گه ل تودا راويژ بكم.» وهزير گوتى: «كار يكي به جينه ئه گهر من شا يان بم.» عاسم شا گوتى: «وهزير، ته مه نم به ره و كوتاييه، ده ليم له كونجيكدا دانيشم و ده سه لاتى ولات بده مه ده ست سه يفولملووكى كورم كه ئيس تا سه ره تاي لاوييه تى. وهزير گوتى: «بيريكي جوانه، به لام ئه گهر تو ئاوا بكه ي ئه وه منيش ساعدى كورم ده كه م به وهزيرى كه كور يكي ژير و تيگه يشتوه. دواى ئه وه عاسم شا به وهزيرى گوت: «نووسراوگه ليك بنووسه و بينيره بۆ ئه و ناوچه و ده فه رانه ي له ژير ده سه لاتى خۆماندان، بلن كه ده بن خه لكى ئه و شار و شاره دييانه تيكرا له فلانه مانگدا بين و له گۆره پانى فيل كو بنه وه. وهزير له رپوه نامه گه ليكي نووسى ناردى بۆ هه موو سووچ و كه لي تيكي ولات و فه رماني دا كه خه لكى ئه و شار و شاروچكانه به ورد و درشتيانه وه له و گۆره پانه ناماده بن. كه كاتى دياريكرا و نيزيك بووه وه، فه رمان به خزمه تكاره كان درا هه تا له نپوه راستى گۆره پانه كه خپوت هه لده ن و گۆره پانه كه به شيوه يه كى شياو برازيته وه. ته خته گه و ره گه ي پادشا كه هه موو ساليك له رۆژى جيژندا له سه رى داده نيشى، بيه ينن داينين. كارداره كان ئه و كارانه ي پتيان سپيرد رابوو، جوان به رپوه يان برد. په رده دار و مير و گه و ره گه و ره كان ريز بوون. پادشا هاته ده رى و به جارچى گوت: جار بدا و به خه لك بلن بين له گۆره پانه كه كو بنه وه. جارچى جارى دا و ورد درشتى ئه و شاره و شاره كانى دى له حزوورى پادشا كو بوونه وه. هه ر كه سه ي له شوين و پيگه ي خۆى راوه ستا. پاشا فه رماني دا سفره راخرا و خواردنيان هيتا. خه لكه كه دانيشتن خواردنه كه يان خوارد و دوعاى به خيريان بۆ پادشا كرد. ئه و جار پادشا به ده نكيكي به رز گوتى: «هه ركه س منى خۆش ده وي له جينى خۆى هه لئه ستى با قسه كانى من ببيستى و ليم تن بگا. هه موو له جينى خۆيان دانيشتن كه پادشا هه ستا و گوتى: «ميران و وهزيران و گه و ره كانى ده ولت و خه لكينه. گه لو ئپوه ده زانن كه ئه و ولاته له باب و باپيرانته وه بۆ تو ماوه ته وه.» پادشا به خه لكه كه ي گوت: «منيش و ئپوه ش ناگرمان ده په رست. خوداى ته عالا ئيماني به قيسمه ت كردين و ئيمه ي له تاريكييه وه به ره و رووناكايى برد. ئپوه ده زانن كه من پياويكى به سالادا چووم. دهمه وي له سووچيك دانيشم و خه ريكي خودا په رستى بم و داواى لى خۆشبوونى خودا له گونا هه كانم بكم. دهمه وي سه يفولملووكى كورم كه كور يكي ژير و به وهز و رووح سووك و كارزانه له جينى خۆم دانيم و ولات به و بسپيرم. ببينه پادشاى ئپوه و به دادوه رييه وه ولات به رپوه به رى. پيم خۆشه بزائم ئپوه له و باره وه ده لين چى؟» خه لكه كه تيكرا هه ستان و كرنوشيان برد و كوتيان پادشا ئه گهر تو كۆيله يه كيش بكه ي به پادشاى ئيمه، ئيمه ملكه چ و فه رمانبه رى

دهبین. له قسه‌ی جه‌نابت ده‌رناچین. جا چ بگا به سه‌یفولملووک‌ی کور‌ی تو هه‌ر له سه‌ر چاومان‌ی داده‌نین. ئینجا عاسم‌شای کور‌ی سه‌فوان له سه‌ر ته‌خته‌که‌ی هاته‌ خوار‌ی و کور‌ه‌که‌ی خوی له سه‌ر ته‌خته‌که‌ی دانا. تاجه‌که‌ی له سه‌ری داگرت و له سه‌ری ئه‌وی کرد. پشتینه‌ی ده‌سه‌لاتی له قه‌دی ئه‌و به‌ست و بو‌خوی له په‌نای دانیش‌ت. میران و وه‌زیران و گه‌وره‌کانی ده‌ولت تیکرا هاتن کر‌نوشیان بو سه‌یفولملووک برد و به‌لینیان له‌گه‌ل تازه کرده‌وه و دوعای سه‌رکه‌وتن و به‌خته‌وه‌ریان بو کرد. سه‌یفولملووک زیر و زیوی به سه‌ر هه‌موویاندا دابه‌ش کرد.

لیزه‌دا بو، ماوه‌ی چیرۆکی ئه‌مشه‌ویش کوتابی پێ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بو شه‌ویکی دیکه‌.

که شهوی ههوسه و شهست و دووم هاتهوه

گوته: خاوهنشکۆ! پاشا سهیفولملووک زیز و زیوی به سهه خه لکدا هه لخته وه و دیاری دا به خه لک. نهوجار وه زیر هه سستا و کپتوشی برد و پووی له خه لکه که کرد و گوته: «خه لکینه نه وه ده زانن که من وه زیری نه و ولاته م و زوریش له میژه من وه زیرم و پیش نه وه ی عاسم شای کوری سهفوان بیته سهه تهخت من وه زیر بووم. ئیستا نه وه نه و له سهه تهخت لا دهچی و کوره که ی له جینی خوی داده نه؟» خه لکه که تیکرا گوته یان: «به لئی ده زانین تو له میژه وه زیری و وه زیری له باب و باپیرته وه بۆ تو ماوه ته وه.» ئینجا وه زیر گوته: «ده بجا نه وه منیش له پله ی وه زیری داده نیشم و کوره که ی خۆم ساعد له جینی خۆم داده نیم. ئیوه ده لئین چی؟» خه لکه که تیکرا گوته یان: «که س جگه له ساعد شیایوی وه زیری سهیفولملووک نییه.» نهوجار وه زیر عه مامه ی وه زیری له سهه ری دا که ند له سهه ری ساعدی کرد و حۆقه ای وه زیری به ساعد سپارد. ئینجا بریارنامه ی گۆرانکاریه کانیا ن به مۆری سهیفولملووک و واژوی ساعد نووسی. خه لکی شاره کانی دیکه ماوه ی حه وتوو یه ک مانه وه و پاشان گه رانه وه بۆ شاره کانی خۆیان. دوا ی نه وه عاسم شا و وه زیر، سهیفولملووک و ساعدیا ن هینا وه کۆشک و به خه زینه داریا ن راسپارد بچی کلکه وانه و شیر و مۆر و بوخچه که ی که حه زه ته ی سوله یما ن دابووینی بینن. پاشا گوته: «کوره کانی من وه رن له و دیارییا نه یه کی شتیک هه لگرن. سهیفولملووک له پیشدا ده سته ی برد و بوخچه و کلکه وانه که ی هه لگرت. ساعدیش ده سته ی برد شیر و مۆره که ی هه لگرت. پاشان ده سته ی پاشایان ماچ کرد و هه رکه سه ی گه راره بۆ ماله که ی خوی. سهیفولملووک بوخچه که ی له سهه تهختیک دانا که شه وان له گه ل وه زیره که ی له سهه ری ده خه وتن.

که بوو به شهو، خه وگه یه کی تایبه تیا ن بۆ سهیفولملووک و ساعد ناماده کرد و تهختیا ن تیدا دانا. نه وان چوونه نه وی، له پشت سهه ر و لای قاچیا ن مۆم دائیسا. هه تا نیوه شهو خه وتن. له نیوه شهو دا سهیفولملووک وه خه ر هات. به دلیدا هات بچی بوخچه که بکاته وه و چاویک له شته کان بکا. هه سستا ده سته ی دا مۆمیک و بوخچه که ی کرده وه؛ سهه ری کرد که وایه کی ده سته کاری جنیا نی تیدا بوو. که که واکه ی هه لدا وه وینه ی کچینکی له ناویدا دیت. به دیتنی نه و وینه یه هۆشی لای خوی نه ما و ئاوه زی له کار که وت و بیهۆش بوو.

که وه هۆش هاته وه، ده سته ی کرد به گریا ن و له خۆدان. وینه که ی ماچ ده کرد و نه و شیعه ره ی خوینده وه:

1. حۆقه: ده فیتدان، مه ره که بدن، قوتووی جه وه ر.

وینه‌که‌ی توپان به چــــیندا گــــیندا
شویــــننــــی ک که نه‌ققاش ناشی ده‌گیزا
هرچی نه‌ققاش بوو گشتت چه‌په‌سابوو
هــــووشی نه‌ققاشی و شیتان نه‌مابوو

سه‌یفولملووک هر ده‌گریان و ده‌لالاوه هه‌تا ناخری وا بوو ساعدی وه‌زیریش وه‌خه‌به‌ر هات. سه‌یری کرد سه‌یفولملووک له جیگا‌که‌یدا نه‌ماوه. ده‌ستی دا مومیک و چوو به‌ دوایدا که‌میک گه‌را و ناخری دیتییه‌وه. ته‌ماشای کرد ئه‌و خه‌ریکه ده‌گری. گوتی: «ئه‌و چ بووه براکه‌م بۆ ده‌گری؟ پیم بلی چ بوو؟» پاشا سه‌یفولملووک سه‌ری هه‌لنه‌بیری و مه‌قی لئ نه‌هات و هر گریا. ئیدی ساعد گوتی: «ئهن وه‌زیر و برای توم و له مندالییه‌وه پیکه‌وه گه‌وره بووین، نه‌گه‌ر به‌ من نه‌لئی به‌ کن ده‌لئ؟» سه‌یفولملووک بئ نه‌وه‌ی قسه‌ بکا هر سه‌ری داخستبوو ده‌گریا. ساعد نه‌یده‌زانی چ بکا سه‌ری سوور مابوو. هه‌ستا به‌ جینی هیشته‌ و چوو شیرینی هینا و گه‌راوه لای سه‌یفولملووک و نووکی شیره‌که‌ی له‌ سه‌ر سینگه‌ی خوی راگرت و ده‌سکه‌که‌ی له‌ سه‌ر زه‌وی دانا و گوتی: «کاکه‌ نه‌گه‌ر پیم نه‌لئی چ بووه هر ئیستا خوم ده‌کووژم، با تو ئاوا نه‌بینم.» له‌و جه‌نگه‌یه‌دا سه‌یفولملووک سه‌ری هه‌لینا و گوتی: «براکه‌م من له‌ رووم هه‌لنایه‌ پیت بلیم.» ساعد گوتی: «توخودا قسه‌ی وامه‌که‌ رووی چی، پیم بلی چ بووه خۆ ئهن وه‌زیر و کارداری توم.» سه‌یفولملووک گوتی: «وه‌ره‌ چاویک له‌و روخساره‌ بکه‌. ساعد چوو ه‌پیشی و ماوه‌یه‌ک تئی روانی. دیتی له‌ لای سه‌ره‌وه‌ به‌ لؤلۆ به‌ شیعەر نووسیانه‌ که‌ ئه‌و وینه‌ جوانه‌ ئی کچی شاماخی کوری شارۆخ پاشای جندۆکانه‌ که‌ له‌ شاری باییل له‌ باخی ئیره‌مدا نیشه‌ته‌جین.

لیزه‌دا بوو، ماوه‌ی چیرۆکی نه‌مشه‌ویش کوتایی بئ هات و شه‌هرزاد درێژه‌ی چیرۆکه‌که‌ی هه‌لگرت بۆ شه‌ویکی دیکه‌.

که شوی چه سده و شست و سیم هاتوه

گوتی: خاوه نشکو! سه یفولملووک و وه زیره که ی که چارویان له سیمای به دیعولجه مال کچی شاماخشا کرد، وه زیر ساعد گوتی: «پاشا خاوه نی ئه و وینه به ده ناسی هه تا وه دوی که وین؟» سه یفولملووک گوتی: «ناوه للا نایناسم.» ساعد گوتی: «وه ره ئه و نووسراوه به بخوینه وه. سه یفولملووک هاته پیش و ئه وه ی له سه ر تاجه که نووسرابوو خویندییه وه که زانی چیه به یک به خوی هاواری کرد. ساعد گوتی: «کاکه ئه گهر خاوه نی ئه و وینه به که نیوی به دیعولجه ماله له جیهاندا هه بچ، ئه وه ئه من وه دوی ده که وم و بۆت ده دۆزموه و تو به ئاوات ده که به نم. ئیستا که تو خودا به سه مه گری با به پرسانی ده ولت بیته لات. دوی ئه وه بانگی بازرگان و دونیاگه پانی بکه و شوین و جیگای ئه و شارهیان لی پرسه. به شکم که سیک به شوینی ئه و شاره و باخی ئیره م بزانی و پیمان بلی.»

که رۆژ بووه وه سه یفولملووک هه ستا چوه سه ر تهخت، که واکه شسی له خوی دور ده خسته وه. ئینجا میر و په رده دار و به پرسانی له شکری هاتنه لای. کاتیک هه ر که سه ی له دیوان له جی خۆ حازر بوو. سه یفولملووک به وه زیری گوت: «به هه نته شیان بلی که دویشه و پاشا نه خه وتوو و ناساخه. وه زیر ته که ی ئه وی به ئاماده بوان گوت. کاتیک عاسم شا ئه و قسه یه ی بیسته وه، زانا و ئه ستیره ناس و نوژداری نارده لای سه یفولملووک. ئه وان بریاریان وابوو ده بی هه تا سنی مانگان له شوینی خوی دانیشی و خه ریکی شه راب خواردنه وه بی. عاسم شا تووپه بوو پی گوتن: «گلاوینه ئه گهر هه ر ئیستا چاری نه که ن هه مووتان ده کووژم.» سه روکی ئه و کومه له گوتی: «پاشا، ئیمه ده زانین ئه وه کوری جه نابته. بوخوشت ده شزانی ئیمه بو چاره ی خویرپترین مروقه کانیش که مترخه می ناکه یین. چون بو چابوونه وه ی کوری جه نابت که مترخه می ده که یین. به لام پادشا ئه و کوره ی جه نابت زور زور تیک چوه و نارچه ته، ئه گهر پیمان بده ی ئه وه عه رزت ده که یین.» عاسم شا گوتی: «چیتان له سه ر نه خوشی ئه و کوره ی من بو ده رکه وتوو؟» سه روکی زانایان گوتی: «پاشا ئه و کوره ی تو ئه فینداره و دهستی به ئه فینه که شی پاناگا.» پاشا لییان تووپه بوو گوتی: «وه لا ته ری تیده گه ن ئیوه چوو زانن کوری من ئه فینداره، ئه و له کوئی و ئه فینداری له کوئی؟» که کیم گوتی: «پاشا، ئه تو له ساعدی وه زیر پرسه ئه و ئاگای له هه موو شتیک هه یه.» عاسم شا هه ستا چوو له دیوکیدا دانیشت و ناردی به دوی ساعدا و لئی پرسی: «دا پیم بلی ئه و برایهت چی به سه ر هاتوو؟» ساعد ترسا و گوتی: «پاشا، من ئاگام له هیچ نییه.» پاشا له ریوه فه رمانی دا بانگی جه لاد بکه ن و پاشان گوتی: «چاوی ساعد بیهستن و سه ر بپه رینن.» ساعد ترسی رینیشت و هاواری کرد پاشای جیهان ده رفه تم بده.» پاشا فه رمانی دا دهست راگرن. پرووی تی کرد و گوتی: «پراستییه که م

پي بلڻ. ساعد گوتي: «پاشا ڪورپهه کي تو ٺاشق بووه.» پاشا گوتي: «ٺاشقي ڪي بووه؟»
 ساعد وه لامي داوه: «ٺهيني ڪچي شاي جندوڪاني چوهه ته دلوهه. وينهه کي لهو ڪه وايه دا
 ديت ڪه حه زرهه تي سولهه يمان به ديارى بڻ توي نار دووه.»

پاشا ڪه ٺهوهي بيست خيرا هه ستا چوو بڻ لاي سهيفولملوڪي ڪوري و لتي پرسى:
 «ڪورم ٺهوه چ بووه، ٺهه وينهه چيهه وا تو ٺوگري بووي، بڻ به منت نه گوتوهه؟»
 سهيفولملوڪ ولامي داوه: «بابه من پيم عهيب بوو، له پروم هه لئه دههات به تو بلنم. ٺيسا
 ڪه ٺهوش زانيوته تڪايه فڪريڪم بڻ بڪوهه. پاشا گوتي: «جا ڀول من ڄم له دهست دى،
 هيشتا نه گهر ڪچه مرؤف بايه ٺهمن ڪاريڪم پي دهڪرا به لام چي له جندوڪان بڪم خق
 دهستم پينان راناگا. مه گهر حه زرهه تي سولهه يمان فڪريڪمان بڻ بڪاته وه چونڪه جننه ڪانيش له
 ڙير فهرماني ٺهه دان. ڪوري من ٺيسا ٺهه تو ههسته برو بڻ راو و خه م و په ڙاره له دل
 دهراوى. ٺهمنيش سهه ڪچت له جوانترين ڪچه پاشاڪان بڻ ديتنم. ٺيدي پئويستيت به ڪچه
 جندوڪان نابي. سهيفولملوڪ گوتي:

پهند و ٺاموڙگارى ڙيران، تازه ناچي به گويمدا
 بابيه مه لئ مندالمه و، دهيدهم به داروي ————— هرددا

ٺهوجار گوتي: «بابه من دهستم پي له وه لئاگري و ڪهسى ديهه ش ناتواني جيئي ٺهه
 بڻ من بگيرته وه.» باوڪي گوتي: «ٺهه چ بڪهين ڀول گيان؟» سهيفولملوڪ گوتي:
 «بازرگان و جيهانگه پان ڪو ڪه وه و پايان سپيره بڪهونه پي و شويني. به شڪم باخي ٺيرهم
 و شاري بابل ببينه وه. عاسم شا فهرماني دا ته واوي بازرگان و جيهانگه پان ايان هيتا و
 ٺهه مري پيڪردن به دواي باخي ٺيرهم و شاري بابلدا بگه پين. دواي ٺهوهي ڪه خه لڪه ڪه
 بلاوه يان ڪرد يه ڪيڪ له وان ما بووه وه گوتي: «گه وهرم ٺهه گهر ده تانهه وي ٺهه شوينانه
 ببينه وه ده بين بچن بڻ ولاتي چين. چونڪه ٺهه وي ولاتيڪي پان و بهرينه و شيمانهي ٺهه
 دهڪري له وي ڪه سيڪ به و شوينانه بزاني و يارمه تي له دهست بي.»

ٺهوجار سهيفولملوڪ به بابي گوت: «بابه ڪه شتبييه ڪم بڻ دانئ ده ڄم بڻ ولاتي چين.
 پاشا گوتي: «ڀول ته له سهه ده سهلات دانيشه ڪاري به ڀيوه بردني ڪار و باري خه لڪه ڪه
 بڪه. سهيفولملوڪ گوتي: «بابه وا چاڪه ريم بدهي بوخوم بچم و ٺهه سهه فهه بڪم.
 ٺهه گهر ديمه وه ٺهه چ باشتر، دهنا رهنگه به وه سهه فهه دلهم بڪريته وه و توڙيڪ خه مي سهه
 شانم سووڪ بي. دوايهش به سلامه تي ديمه وه لاي تو.»

ليزه دا بوو، ماوهي چيروڪي ٺهه مشه ويش ڪوتايي پي هات و شهه رزاد دريڙهه
 چيروڪه ڪه هي هه لگرت بڻ شهه ويڪي ديهه.

که شوی هموسه و شست و جوارهم هاتوه

گوتی: خاوهنشکوا! سهیفولملووک داوای له باوکی کرد پئی بدا بوخوی بچی بۆ ولاتی چین. پاشا که کوره‌که‌ی ئاوا دیت هیچی به زه‌ین نه‌گه‌یشت جگه له‌وه‌ی ملکه‌چی بی و پئی بدا بچی. ئینجا فه‌رمانی دا چل دانه پاپۆر و چل هه‌زار کویله‌ی بۆ دابین کرد و مال و زیڤ و جه‌واهیرات و که‌ره‌سه‌یه‌کی زۆری شه‌ری بۆ دابین کرد و پئی گوت: «پۆله گیان به خودات ده‌سپیرم، چونکه هه‌رچی به خودای بسپیڤری ده‌پاریزری.» سهیفولملووک مالاوایی له بابی کرد و رۆیشت و رۆیشت هه‌تا گه‌یشته چین.

که خه‌لکی چین بیستیان ئه‌وه چل پاپۆری پر له خه‌لک و که‌لوه‌لی شه‌ریه‌وه هاتوه، پینان وا بوو، دوژمن و هاتوون بۆ شه‌ر. ده‌روازه‌ی شاریان داخست و مه‌نجه‌نیقه‌کانیان^۱ ناماده کرد.

که سهیفولملووک ئه‌وه‌ی دیت دوو که‌س له پیاوه‌کانی نارد بۆ لای پاشای ئه‌و شاره و پئی گوتن: «بچن به پاشا بلین ئه‌وه سهیفولملووک کورپی عاسم‌شاه و هه‌ر بۆ گه‌شت و سه‌یران هاتوه‌ته ئیره. به ته‌مای شه‌ر و کیشسه نه‌هاتوه‌ته ئیره. نه‌گه‌ر میوانداریمان ده‌که‌ن ئه‌وه باشه ده‌نا به جینی خزماندا ده‌گه‌ریننه‌وه. پیاوه‌کان چوونه به‌ر ده‌روازه‌ی شاره‌که و گوتیان که نیردراوی پاشا سهیفولملووکین. ده‌روازه‌ی شاریان بۆ کردنه‌وه و بردیانته لای پاشای چین. ئه‌و پاشایه، ناوی فه‌غفورپاشا بوو عاسم‌شاهی باش ده‌ناسی. کاتیک فه‌غفورپاشا زانی سهیفولملووک هاتوه، خیرا فه‌رمانی دا ده‌روازه‌کانیان بۆ کردنه‌وه و دیاری و خه‌لاتی باشیشی دا به نیردراوه‌کانی سهیفولملووک‌شا. پرایسپارد خواردن ناماده‌کری و میوانداری باشیان لی بکری. بوخۆشی له‌گه‌ل که‌سانی تایبه‌تی ده‌ربار چوو بۆ پیتشوازی سهیفولملووک‌شا. کاتیک گه‌یشته یه‌ک سهیفولملووک له نامیز گرت و پئی گوت: «ئه‌من کویله‌ی باوکی تۆم و ئه‌و شاره‌ش شاری تویه.»

سهیفولملووک‌شا له‌گه‌ل وه‌زیره‌که‌ی و پیاوه‌کانی ده‌وله‌ت سوار بوون و چوونه ناو شاره‌وه. له ناو شار ته‌پل و ده‌هۆلی شادی لی درا و هه‌تا چل رۆژان خۆشی و شادی و میوانداری بوو. دواي ئه‌وه پاشای چین گوتی: «مامه گیان پینم بلن ئه‌وه چۆنه هاتویه ئیره و چ کارکیت هه‌یه هه‌تا یارمه‌تیت بده‌م، ویست و ئاواته‌که‌ت وه‌دی بینی.»

سهیفولملووک گوتی: «گه‌وره‌م پاشا، چیت لی بشارمه‌وه، راستی لیم فه‌وماوه. ئاشقی به‌دیعه‌لجه‌مال بووم.» فه‌غفورپاشا که ئه‌وه‌ی بیست ده‌ستی کرد به‌گریان، زۆری زگ

^۱. مه‌نجه‌نیق = قۆچه‌قانی گه‌وره‌ی به‌رد هاویشتن، که کاری تۆپی ئیستای ده‌کرد.

پنی سووتا و گوتی: «جا ئیستا من چیم له دهست دئی؟ چ بکه م؟» سه یفولملووک گوتی: «گه ورهه تکام نه وه یه جیهانگه ر و بازرگانان کۆ که یه وه و پرسسیاری ئه و نیو و وینه یه یان لئ بکه ی به شکم که سینک بینانسی و خه به ریکی لئی هه بی. پاشا له پریوه فه رمانی دا ته واوی جیهانگه ر و بازرگانه کان کۆ ببه وه. ئه وه نده ی پئ نه چوو هه موویان کۆ بوونه وه. سه یفولملووکشا لئی پرسین کئ به جینگای شاری بایبل و باخی ئیره م ده زانی. که س مه قی لئ نه هات و دهنگی نه کرد. سه یفولملووکشا زۆری پئ سه یر بوو. پاشان یه ک له سه روکی که شتیوانه کان گوتی: «گه ورهه نه گه ر تۆ ئه و شاره و ئه و باغته ده وئ، ده بی هه ستی بچی بۆ دورگه گه لی ولاتی هیند. سه یفولملووک له پریوه فه رمانی دا ئاو و پینداویستی رینه یان پینچاوه و مالاواییان له فه غفورپاشا کرد و سواری که شتی بوون و که وتنه رئ. ماوه ی چوار مانگ بای خوازراو هات و ئه وان رۆیشتن. وا بوو رۆژیک هه لی کرده بایه ک له هه موو لایه که وه پیل و شه پۆل کینوناسا هه ستان و پرووی تیک کردن له گه ل ئه وه دا دایدا بارانیک سهر و ده ریا به جاریک شیت بوو. پاپۆره کانی پینکدا دا و تیکی شکاندن. ته نانت لوتکه و گه مییه چکۆله کانی ناو پاپۆره کانی شکاند. سه یفولملووکشا له گه ل تا قمیک له پیاوه کانی به گه مییه ک به سه لامهت دهر چوون. پاش ماوه یه ک بایه که ی خست و تاوه هه لات و ده ریا ئاسایی بووه وه. که سه یفولملووکشا چاوی کرده وه سه یری که له وه هه موو که شتییه جگه له ئاو و ئاسمان هیچی دیکه دیار نه بوو. به هاوړیکانی گوت ئه وه که شتییه کانی دیکه چیان لئ هات و ساعدی برام کوا. گوتیان : گه ورهه، پاپۆر و که شتییه کانی دیکه به سواره کانیانه وه هه موو تیک شکان و نوqm بوون. وادیاره جگه له ئیمه که س دهرنه چوووه و بوون به خۆراکی ماسییه کان. سه یفولملووک ده ستی کرد به هاوهار و له خۆدان. ته نانت ویستی خۆی له ده ریا هاوئ. کۆیله و پیاوه کانی نه یانه یشت و گوتیان تازه ئه و کارانه فایده ی نییه و ئه وه هه موو بۆخۆت به خۆت کردوووه، ده نا ئه گه ر به قسه ی باوکت کردبا ئاوات لئ به سه ر نه ده هات هه ر چهند ئه وه قه زا و قه ده ره و هه ر ده بوو بی.

لیره دا بوو، ماوه ی چیرۆکی ئه مشه ویش کۆتایی پئ هات و شه هرزاد درێژه ی چیرۆکه که ی هه لگرت بۆ شه وئیکه دیکه.